"Rebecca Yarros muhteşem ejderhalar yaratmış!
Gururlu, güzel ve kendilerine has büyüleri olan ejderhalar."
–CHRISTOPHER PAOLINI, *New York Times*'ın 1 Numaralı Çoksatan Yazarı

KARANLIĞA MEYDAN OKU.

ONİKS FIRTINA

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA YARROS

OLİMPOS

Biniciler kaçmaz. Savaşır.
–Violet Sorrengail

Basgiath Savaş Akademisi'nde geçirdiği yaklaşık on sekiz ayın ardından Violet Sorrengail artık derslere ayıracak vakitlerinin kalmadığını anlamıştı. Belirsizlik içinde oturup bekleyemezlerdi. Çünkü savaş çoktan başlamıştı. Düşmanlar tüm kuvvetleriyle koruma duvarlarına yaklaşırken kime güveneceklerini bilemez hâle gelmişlerdi.

Dolayısıyla Violet, yabancısı olduğu diyarlardan Navarre saflarında yer alacak müttefik toplamak üzere başarısız Aretia kalkanlarının ötesine yolculuk yapmak zorundaydı. Bu yolculuk boyunca zekâsı, şansı ve gücü sınanacak, sevdiklerini, ejderhalarını, ailesini, yuvasını ve *onu* kurtarmak için her şeyi göze alacaktı.

Bu, her şeyi yok edecek kadar önemli bir sır saklamak anlamına gelse bile...

Bir orduya ihtiyaçları vardı. Güce ihtiyaçları vardı. Büyüye ihtiyaçları vardı. Dahası, yalnızca Violet'ın ortaya çıkarabileceği şeye ihtiyaçları vardı: Gerçeğe.

Ama fırtına yaklaşıyordu... ve kimse onun gazabından kolay kolay kurtulamayacaktı.

0572803 YGH
THG
0572803
YGH

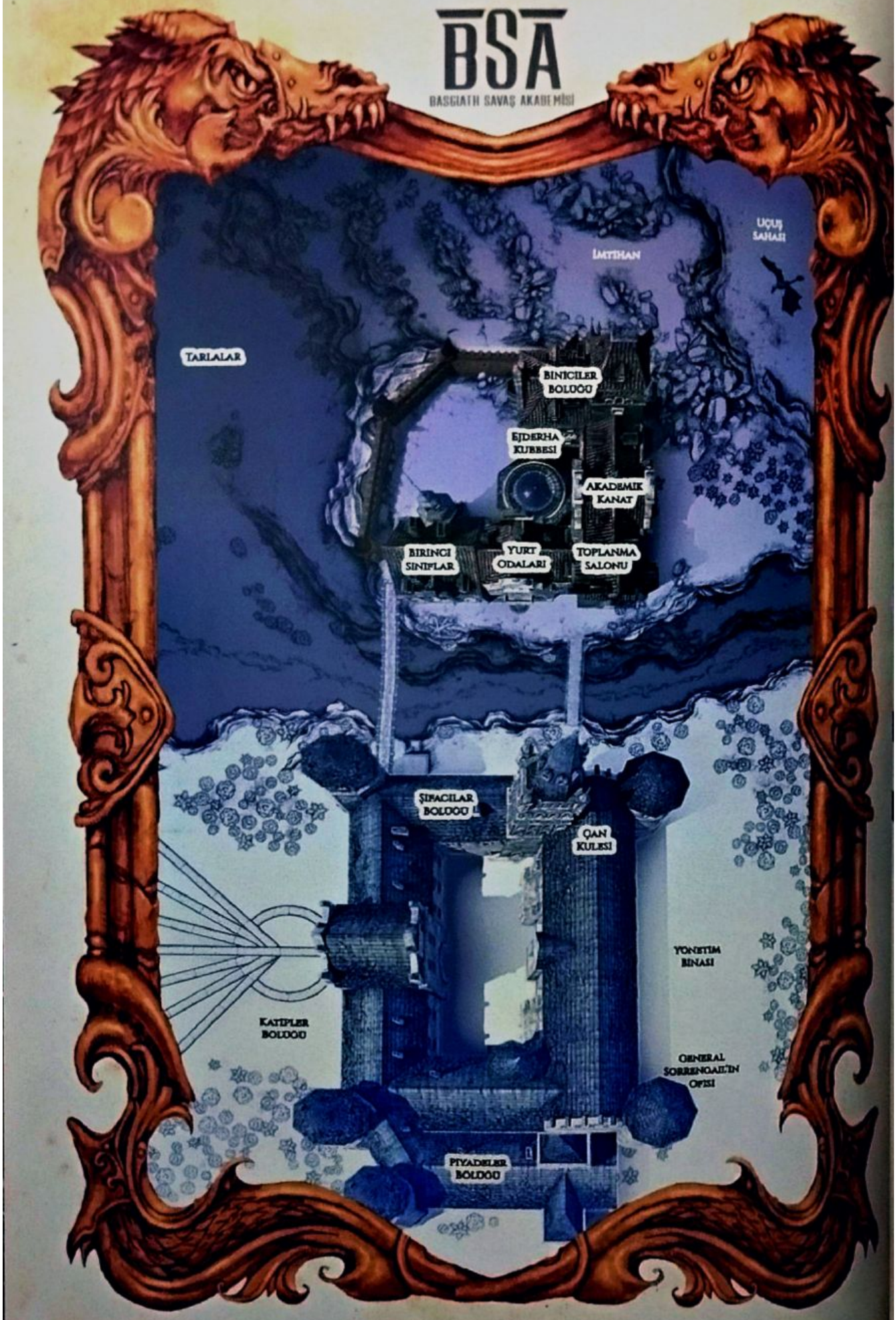
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6029-95-8
9 786256 029958
OLİMPOS®

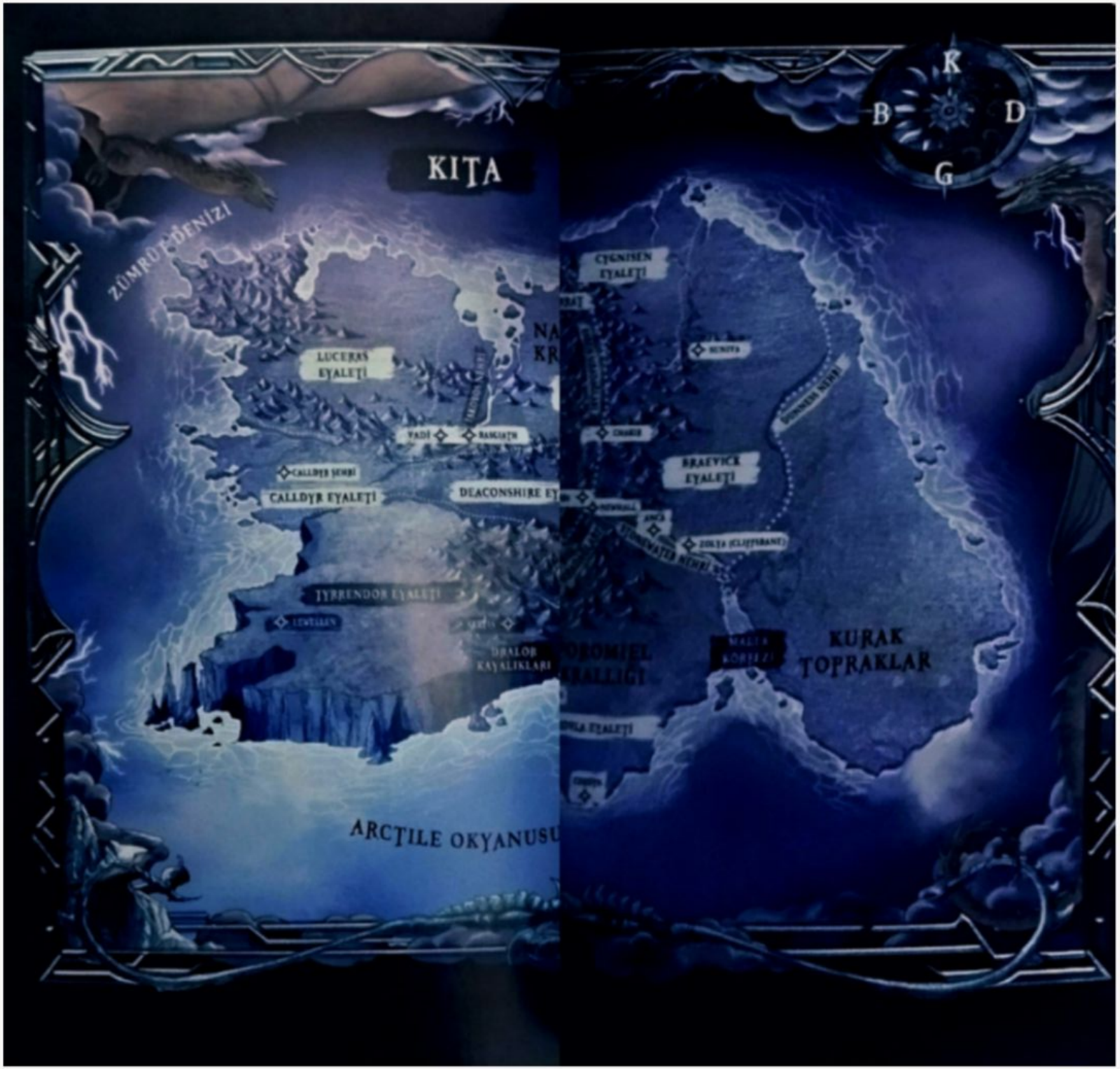
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
olimposyayin

ONİKS FIRTINA

BSA
BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ
İMTİHAN
UÇUŞ SAHASI
TARLALAR
BİNİCİLER BÖLÜĞÜ
EJDERHA KUBBESİ
AKADEMİK KANAT
BİRİNCİ SINIFLAR
YURT ODALARI
TOPLANMA SALONU
ŞİFACILAR BÖLÜĞÜ
ÇAN KULESİ
YÖNETİM BİNASI
KATİPLER BÖLÜĞÜ
GENERAL SORRENGAIL'İN OFİSİ
PİYADELER BÖLÜĞÜ

KITA
ZÜMRÜT DENİZİ
LUCERAS EYALETİ
CALLDYR EYALETİ
DEACONSHIRE EY
TYBRENDOR EYALETİ
DRALOR KAYALIKLARI
ARCTILE OKYANUSU
ÇEŞNİSEN EYALETİ
BRAEVICK EYALETİ
KURAK TOPRAKLAR
K
B
D
G

Oniks Fırtına
Rebecca Yarros
Orijinal Adı: Onyx Storm

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2025, Rebecca Yarros

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Elif Dinçer
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Zehra Uzun
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6029-95-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

REBECCA YARROS

Çeviren: Elif Dinçer

OLİMPOS®

OLİMPOS YAYINLARI'NDAN OKURA NOT

Sevgili Okur,

Yoğun istek üzerine, içeriğe uygun olarak belirlediğimiz *Akik Fırtına* ismini *Oniks Fırtına* olarak güncelleme kararı aldık. Ancak bazı konularda sizi bilgilendirmek isteriz.

Yaygın anlamlarından biri "Akik" olan "Onyx (Oniks)" kelimesi *Dördüncü Kanat* ve *Demir Alev*'de gerek Xaden'ın gözlerini tarif ederken, gerek Veninler karşısında etkili olabilen hançerlerin malzemesinden söz ederken gerekse Violet'ın Tairn'le bağının renginden bahsederken sık sık tekrarlandığından kurgunun gidişatına uygun görülerek "Akik" olarak kullanılmıştı. Bu sebeple *Oniks Fırtına*'da da kafa karışıklığına mahal vermemek ve tutarlılığı sağlamak adına bu kelimeyi "Akik" olarak kullanmaya devam ettik.

Popüler kalabalıkla birlikte koşmayanlar,
masalarının altında kitap okurken yakalananlar,
asla davet, dâhil veya temsil edilmediklerini hissedenler.
Uçuş kıyafetlerinizi giyin. Binmemiz gereken ejderhalar var.

İSİM	BAĞ	MÜHÜR GÜCÜ (eğer varsa)
VIOLET SORRENGAIL	TAIRN VE ANDARNA	YILDIRIMA HÜKMETME
XADEN RIORSON	SGAEYL	GÖLGELERE HÜKMETME, NİYET OKUMA

DÖRDÜNCÜ KANAT, ATEŞ BÖLÜMÜ, İKİNCİ TAKIM

IMOGEN CARDULO	GLANE	HAFIZA SİLME
QUINN HOLLIS	CRUTH	BAŞKA BİR YERDE GÖRÜNME
RHIANNON MATTHIAS	FEIRGE	NESNELERİ KENDİNE YAKLAŞTIRMA
SAWYER HENRICK	SLISEAG	METALURJİ (ALAŞIM YAPMA VE AYRIŞTIRMA)
RIDOC GAMLYN	AOTROM	BUZA HÜKMETME
SLOANE MAIRI	THOIRT	BAŞKASININ GÜCÜNÜ SOĞURMA
AARIC GRAYCASTLE *(Veya Cam Tauri)*	MOLVIC	HENÜZ ORTAYA ÇIKMADI

AVALYNN, BAYLOR VE LYNX - *MÜHÜR GÜÇLERİ HENÜZ ORTAYA ÇIKMAMIŞ OLAN BİRİNCİ SINIFLAR*

CATRIONA CORDELLA	KIRALAIR	DUYGULARA MÜDAHALE ETME
MAREN ZINA	DAJALAIR	

BRAGEN, NEVE, TRAGER, AND KAI - *GRİFON HAVACILARI*

DÜNYA LİDERLERİ

KRAL BİLGE TAURI – *NAVARRE KRALI*
HALDEN TAURI – *NAVARRE TAHTININ BİRİNCİ VÂRİSİ*
KRALİÇE MARAYA – *POROMIEL KRALİÇESİ*
VİKONT TECARUS – *POROMIEL TAHTININ BİRİNCİ VÂRİSİ*

Oniks Fırtına, ejderha binicileri eğiten askeri bir akademinin acımasız ve rekabetçi dünyasında geçen; savaş, mücadele, yakın dövüş, kan, yoğun şiddet, vahşi yaralanmalar, korkunç sahneler, cinayet, ölüm, hayvan ölümü, yara tedavisi, yas, zehirlenme, yanma, tehlikeli durumlar, argo ve cinsellikle ilgili unsurlar içeren, heyecanı hiç dinmeyen fantastik bir maceradır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat edin ve fırtınayla karşı karşıya gelmeye hazır olun...

Popüler kalabalıkla birlikte koşmayanlar,
masalarının altında kitap okurken yakalananlar,
asla davet, dâhil veya temsil edilmediklerini hissedenler.
Uçuş kıyafetlerinizi giyin. Binmemiz gereken ejderhalar var.

Basgiath'ı ve koruma duvarlarını savunmanın, General Sorrengail'in hayatı da dâhil olmak üzere çok büyük bedelleri oldu. Strateji değişmek zorunda. Geçici olarak bile olsa Poromiel'le ittifak yapmak krallığın yararına olacaktır.

–GENERAL AUGUSTINE MELGREN'İN MAJESTELERİ KRAL TAURI'YE GÖNDERDİĞİ MEKTUPLARDAN

GİRİŞ

Malek aşkına, nereye gidiyordu bu? Bölüğün altındaki tünellerde hızla yürüyerek onu takip etmeye çalışıyordum ama gece kocaman bir gölge demekti ve Xaden karanlığın içine kusursuzca karışabiliyordu. Ejderhalarımızın bağı beni ona doğru yönlendirmeseydi ve büyücü ışıkları ara ara kaybolmasaydı önümde bir yerlerde gizlenmiş olduğunu tahmin bile edemezdim.

Korku, buzdan bir pençe gibi bedenimi sararken aniden adımlarım yalpalamaya başladı. Bizim için az kalsın Basgiath'a mal olacak savaştan sonra, bütün akşam başını bir kez bile kaldırmamış, biz Sawyer'ın durumuyla ilgili haber beklerken o, Bodhi ve Garrick tarafından korunmuştu. Fakat şu an ne yaptığını anlamak mümkün değildi. Biri göz bebeklerini çevreleyen kırmızımsı halkaları fark ederse hemen tutuklanır ve muhtemelen idam edilirdi. Okuduğum metinlere göre halkalar bu aşamadan sonra gittikçe sönükleşip kaybolacaktı ama o zamana dek başkaları tarafından fark edilme riskini göze alacak kadar önemli ne vardı da harekete geçmişti?

Aklıma gelen tek mantıklı açıklama ürpermeme neden oldu. Bu ürpertinin kaynağı sırtımda hissettiğim, koridorun taşlarından çoraplarımın içine kadar sızan soğuk değildi. Kapanan kapının *tıkırtısı* beni huzursuz bir uykudan uyandırdığında botlarımı, hatta zırhımı giymeye bile vaktim olmamıştı.

Andarna, "*İkisi de cevap vermiyor*," dedi. Köprünün kapalı kapısını çekip açarken diğer uçtaki kapının kapandığını gördüm. Xaden mıydı? "*Sgaeyl hâlâ... kızgın, Tairn de hem öfke hem de keder kokuyor.*"

Bu, henüz düşünmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı anlaşılabilirdi fakat bir yandan da rahatsız ediciydi.

Andarna, "*Cuir ya da Chradh'a sormamı ister misin?..*" diyecek oldu.

"*Hayır. Dördünün de uykuya ihtiyacı var.*" Sabah olduğunda kalan Veninleri bulmak için devriyeye çıkacağımıza şüphe yoktu. Gittikçe dengesizleşen adımlarla buz gibi taş köprüde ilerlerken dışarıdaki manzara karşısında irkildim. Daha önce hava fırtına çıkacak kadar sıcakken şimdi lapa lapa kar yağıyordu ve Basgiath'ın ana kampüsüyle bölüğü ayıran vadi görünmez olmuştu. Göğsüm sıkıştı, şiş ve acı içindeki gözlerim ardı arkası kesilmeyecekmiş gibi gelen yeni bir gözyaşı dalgasıyla tekrar yanmaya başladı.

"*Yaklaşık bir saat önce başladı*," dedi Andarna usulca.

O hâlde şeyden beri sıcaklık giderek düşmüştü, şeyden beri... *O konuya girme.* Titrek bir nefes verdim ve başa çıkamadığım her şeyi sağlam, ateşe dayanıklı bir kutuya koyup zihnimin derinliklerinde bir yere sakladım.

Annemi kurtarmak için artık çok geçti ama Xaden'ın kendini öldürtmesine izin vermeyecektim.

Şifacılar Bölüğü'nün kapısını açıp kalabalık salona girdiğimde Andarna, "*Yas tutabilirsin*," diye hatırlattı bana. Taş tünelin kenarlarında her renkten üniformalarıyla yaralılar sıralanmıştı, şifacılar revir kapılarından girip çıkıyordu.

"*Her kaybım için yas tutmaya kalkarsam başka hiçbir şeye zamanım kalmaz.*" Geçtiğimiz on sekiz ay içinde bu dersi çok iyi öğrenmiştim. Sarhoş oldukları her hâllerinden belli olan bir grup Piyade Bölüğü öğrencisinin yanından geçtim ve revire dönüştürülmüş alanda ilerleyerek karanlık bir silüet aradım. Bölüğün bu kısmı hasar görmemişti ama yine de kükürt ve kül kokuyordu.

"Annen hep hatırlanacak! General Sorrengail'e, Basgiath'ın alevine!" diye haykırdı üçüncü sınıflardan biri. Midem daha da kasılırken cevap vermeden ilerledim.

Köşeyi döndüğümde, bir anlığına duvarın sağ tarafına karanlık bir gölgenin düştüğünü gördüm, sonra önümde sorgu odasına giden ve başında iki bitkin muhafızın dikildiği merdiven boşluğu belirdi. Gölgeler basamaklardan aşağı kayıp gitti.

Siktir. Genelde haklı çıkmayı severdim ama şu an için tam aksinin olmasını umuyordum. Zihin bağımızdan Xaden'a uzandım ancak karşımda sadece kalın, soğuk, akik bir duvar vardı.

Bu muhafızları geçmeliydim. Mira olsa ne yapardı?

"*Senin şu teğmeni çoktan öldürmüş olurdu ve bunu öyle kendinden emin şekilde yapardı ki dönüp arkasına bakmazdı bile,*" diye cevap verdi Andarna. "*Ablan* önce hamleni yap sonra sorgu suale başla *tarzını benimsemiş bir binici.*"

"*Çok yardımcı oldun.*" Akşam yemeğinde yediğim bir lokmacık şeyi de çıkaracakmış gibi hissettim. Andarna haklıydı. Mira, koşullardan tamamen bağımsız olarak, Xaden'ın topraktan güç aktardığını öğrenirse onu öldürürdü. Peki ya kendinden emin olma meselesi? Bu hiç de fena bir fikir değildi. İçimdeki tüm kibir zerreciklerini bir araya getirdim, omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve hissettiğimden daha kararlı görünmek için dua ederek muhafızlara doğru ilerledim. "Mahkûmla görüşmem gerek."

İki adam birbirine baktı, sonra soldaki, uzun boylu olan boğazını temizledi. "Melgren bu merdivenden kimsenin inmesine izin vermememizi emretti."

"Söylesenize" –sanki tüm hançerlerim üzerimdeymiş gibi... hatta en azından ayakkabı giyiyormuşum gibi bir özgüvenle başımı yana eğip kollarımı göğsümde kavuşturdum– "annenizin ölümünden doğrudan sorumlu olan adam sizden bir merdiven ötede olsaydı ne yapardınız?"

Kısa boylu olan yere bakınca kulağının altındaki kesiği fark ettim.

Uzun boylu muhafız, uykuda gevşemiş örgümün uçlarına bakarak, "Emirler..." diyecek oldu.

"Kilitli bir kapının ardında," diyerek sözünü kestim. "Sizden sadece beş dakikalığına başka tarafa bakmanızı istiyorum, anahtarı bana vermenizi değil." Kederli bakışlarımı muhafızın kanla lekelenmiş kemerinde asılı duran anahtarlığa çevirdim. "Tüm krallığın savunma sistemini kurtarmak için canını veren *sizin* anneniz olsaydı yemin ederim ben de size aynı nezaketi gösterirdim."

Uzun boylu olanın yüzü soldu.

"Goverson," diye fısıldadı kısa boylu olan. "O yıldırıma hükmeden binici."

Goverson homurdandı ve iki yanında duran ellerini sıktı. "On dakika," dedi. "Beşi annen için, beşi de senin için. Bugün bizi kimin kurtardığını biliyoruz." Başıyla merdiven boşluğunu işaret etti.

Ama *bilmiyordu*. Hiçbiri Xaden'ın Hoca'yı, onların *generalini* öldürmek için yaptığı fedakârlığın farkında değildi.

"Teşekkür ederim." Dizlerim titrerken soğukkanlılığımın sınırlarını zorlayan keskin ıslak toprak kokusunu görmezden gelerek merdivenden inmeye başladım. "*Onun buraya geldiğine inanamıyorum.*"

Andarna, "*Herhâlde bilgi almak istiyordur,*" dedi. "*Neye dönüştüğünü öğrenmek istediği için onu suçlayamam.*" Sesinde duyduğum özlem beni birçok açıdan tedirgin etti.

Merdivenden sessizce inerken emin olduğum tek şeye sımsıkı tutunarak sertçe, "*O ruhsuz bir Venin değil. O hâlâ Xaden. Benim Xaden'ım*," dedim.

"*Topraktan güç aktarmanın insana ne yaptığını biliyorsun*," diye uyardı Andarna.

Biliyor muydum? Evet. Kabul ediyor muydum? Kesinlikle hayır. "*Kendini tamamen kaybetseydi bu gece beni tüketebilirdi, özellikle de ben uyurken. Ama o güvenliğimizi sağladı ve ifşa olma riskine rağmen saatlerce yanımda oturdu. Topraktan sadece* bir kez *güç aktardı. Ruhunun... çatlamış olabilecek her yerini onarabiliriz.*" En fazla bu kadarını kabul edebilirdim. "*Tairn'in ne düşündüğünü zaten biliyorum ve ikinizle de savaşma olasılığı çok yorucu, bu yüzden lütfen, Amari aşkına, benim tarafımda ol.*"

Aramızdaki bağ ışıldadı. "*Tamam.*"

"*Gerçekten mi?*" Merdivende duraksadım ve dengemi kaybetmemek için elimi duvara dayadım.

"*Ben de en az onun kadar bilinmezliklerle doluyum ama sen yine de bana güveniyorsun*," dedi. "*Başında yeterince sorun varken bir de benimle mücadele etmeni istemiyorum.*"

Tanrılara şükürler olsun. Sözleri iliklerime işlerken rahatlayarak başımı öne eğdim. O söyleyene dek bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "*Teşekkür ederim. Geldiğin yeri bilmeye elbette hakkın var ama kim olduğun konusunda benim en ufak bir şüphem yok.*" Yere sağlam basarak kalan basamakları inmeye başladım. "*Aileni bulma kararı sadece sana ait olmalı ama korkarım Melgren...*"

"*Savaş sırasında o Venin'i küle çevirdim*," diye sözümü kesti telaşla.

"*Sen... öyle yaptın, doğru.*" Sorgu hücrelerine doğru basamakları inerken kaşlarımı çattım. Görünüşüne, pullarındaki değişime o kadar şaşırmıştım ki karanlık güce hükmedenin nasıl yandığını düşünmemiştim bile. Bildiğim kadarıyla bu

zamana dek hiçbir Venin'i yakamamıştık. Tairn de buna dair bir şey söylememişti.

"*Geceden beri bunu düşünüyorum. Renk değiştirdiğimde büyünün hissi bambaşka oluyor. Belki de o anda kullandığım güç Venin'i değiştirdi ve onu tüm bedenini yakabileceğim kadar zayıflattı.*" Andarna bu kelimeleri ne demek istediğini vurgulamaya yetecek kadar yavaş söylemişti.

"*Bu... her şeyi değiştirebilir.*" Aşağıdan gelen boğuk sesleri duyunca adımlarımı hızlandırdım. "*Bunu daha sonra kesinlikle araştırmalıyız.*" Andarna'nın en yeni silahımız olabileceğini ilan ederek onu riske atmak istemiyordum, özellikle de Poromiel'le ittifak arayışına gireceğimiz söylentisi çoktan yayılmışken. Önderlerin Andarna'yı tehlikeye atmasından daha kötü ne olabilirdi? Kıta'nın bütün liderlerinin aynı şeyi yapmaya çalışması.

Son birkaç dönemece yaklaştıkça sözleri daha da net duyulur hâle gelmiş olan Jack alaycı alaycı, "İstediğin kadar mücadele edebilirsin ama damarlarından akan o güç var ya?" diyordu. "Yukarıdakilerin onu istemesinin bir nedeni var. Sana dostça bir tavsiye vereyim mi? Hizaya gel ve becerecek başka birini bul. O meşhur kontrolünü ona karşı birazcık bile kaybedersen..."

"Öyle bir şeyi *asla* yapmam," diye karşılık verdi Xaden, buz gibi bir sesle.

Kalp atışlarım iki katına çıktı ve merdiven boşluğundaki son dönemeçten hemen önce durup saklandım. Jack *benden* bahsediyordu.

"Hangi parçamızın elimizden daha önce alınacağı konusunda senin bile söz hakkın olmayacak, Riorson." Jack kahkaha attı. "Ama kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyeyim, insan ilk önce kontrolünü kaybediyor. Kendine bir bak, kaynaktan yeni beslenmişsin ve daha şimdiden tedavi için çaresizce buraya gelmişsin. Önce kontrolün gidecek, sonra... Şöyle diyelim, seni kendine hayran bırakan o gümüş saçlar da onun geri kalanı

gibi ağaracak ve gözlerindeki o zayıf başlangıç halkaları birkaç günde silinip gitmeyecek, kalıcı olacak."

"Öyle bir şey olmayacak." Xaden her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

"Onu kendin teslim edebilirsin." Zincirler şıngırdadı. "Ya da beni serbest bırakırsın ve bunu birlikte yaparız. Kim bilir, belki de sırf sen bir Asim'e dönüşüp onu unutana kadar tasmanı ellerinde tutmak için onun yaşamasına izin verirler."

"Siktir git."

Yumruklarımı sıktım. Jack, Xaden'ın güç aktardığını biliyordu. Onu sorgulayan ilk kişiye bunu söyleyecek ve Xaden tutuklanacaktı. İkisi sadece birkaç metre ötede tartışmaya başlarken başım döndü, düşüncelerimden oluşan kasırganın içinde kelimeler bulanıklaştı. Tanrılar aşkına, Xaden'ı kaybedebilirdim, tıpkı...

Kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim. Onu kaybetmeyi reddediyordum, onun *kendini* kaybetmesini de...

Bedenimi ele geçirmeye çalışan korkuyu bastırdım, içimde nefes almasına ya da büyümesine izin vermeyecektim. Damarlarımda sinsice dolaşan güçten daha kuvvetli olan tek şey, sırtımı dikleştirmemi sağlayan kararlılıktı.

Xaden *benimdi.* O benim kalbim, ruhum, her şeyimdi. Beni kurtarmak için topraktan güç aktarmıştı, ben de onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için gerekirse tüm dünyayı altüst edecektim. Lanet olası Kıta'daki tüm kitaplara erişebilmek için Tecarus'la pazarlık yapmam ya da karanlık güce hükmedenleri tek tek yakalayıp sorgulamam gerekse bile bir çare bulacaktım.

"Birlikte *bulacağız,*" diye söz verdi Andarna. "*Önce yakınımızdaki tüm kaynaklara bakarız ama haklıysam ve pullarımı değiştirirken bir şekilde o Venin'i de değiştirdiysem o zaman ırkımın geri kalanı bu yöntemin nasıl uygulanacağını biliyor olmalı. Onu nasıl değiştireceğimizi. Onu nasıl iyileştireceğimizi.*"

Bu olasılık karşısında, olabilecekler karşısında nefesim kesildi. "*Haklı olsan bile seni kullanmayacağım...*"

"*Ailemi bulmayı ben istiyorum. Önderleriniz artık benim ne olduğumu bildiğine göre ırkımı bulma emri vermelerinin an meselesi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bunu kendi kurallarımızla, kendi amaçlarımız doğrultusunda biz yapalım.*" Sesi sertleşmişti. "*Bir tedavi bulmak için mümkün olan her yolu deneyelim.*"

Haklıydı. "*Mümkün olan her yolu denemek için birkaç yasayı çiğnememiz gerekebilir.*"

"*Ejderhalar insanların yasalarına tabi değildir,*" diye karşı çıktı, Tairn'i hatırlatan bir sesle. "*Ve benim bağ kurduğum kişi olarak, Tairn'in binicisi olarak sen de artık onlara tabi değilsin.*"

"*Asi ergen,*" diye mırıldandım zihnimde yarısı işe yarayabilecek yarım düzine plan oluşurken. Binicileri olsam bile hâlâ idam edilmeme neden olabilecek bazı suçlar vardı... ve bu işe dâhil edecek kadar güvendiğim kişilerin idam edilmesine. En azından kendim için bu riskleri kabul ederek kararımı verdim.

"*Yine sır saklamak zorunda kalacaksın,*" diye uyardı Andarna.

"*Sadece Xaden'ı koruyacak şeyleri sır olarak saklayacağım.*" Bu da Jack'i öldürmeden bu konuşmayı ifşa etmesini engellemem gerektiği anlamına geliyordu çünkü tek mahkûmumuzun ölümünün neden olacağı insan avını göze alamazdık.

"*Emin misin, Cuir ya da Chradh'a sorabilirim...*"

"*Hayır.*" Merdivenden inmeye başladım. Bodhi ve Garrick dışında Xaden'ı koruyacağına güvendiğim, gerçeği tüm çıplaklığıyla öğrenebilecek tek bir kişi vardı. "*Glane'e, Imogen'a ihtiyacım olduğunu söyle.*"

~~Bugün ölmeyeceğim.~~
Onu kurtaracağım.

–VIOLET SORRENGAIL'İN BRENNAN'IN DEFTERİ'NE KİŞİSEL EKLEMESİ

BİRİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

Ocak ayında uçmak Kodeks'e aykırı olmalıydı. Uğuldayan fırtına ve gözlüğümü kaplayan buğu yüzünden Basgiath yakınlarındaki dağların üzerinde hüküm süren kar fırtınasını yarıp geçerken hiçbir şey göremiyordum. En kötüsünü atlatmak üzere olduğumuzu umarak eldivenli ellerimle eyerimin kulplarını sıkıca kavradım.

"*Bugün ölmek çok can sıkıcı olur*," dedim beni Tairn ve Andarna'ya bağlayan zihinsel bağa. "*Tabii beni bu öğleden sonraki Altılı Meclis toplantısından uzak tutmaya çalışıyorsanız o başka.*" Kral'ın konseyinden davet, yani üstü kapalı emir gelmesi için bir haftadan fazla beklemiştim ancak kampüste eşi benzeri görülmemiş barış müzakerelerinin dördüncü gününde oldukları düşünüldüğünde bu gecikme anlaşılabilir bir şeydi. Poromiel, anlaşmaya varılamazsa yedinci günden sonra çekip gideceklerini açıkça belirtmişti ve durum şu an hiç de iç açıcı görünmüyordu. Tek umudum, ben oraya vardığımda anlaşmaya meyilli bir ruh hâli içinde olmalarıydı.

"*Toplantıya gitmek mi istiyorsun? O zaman bu sefer düşme,*" dedi Tairn.

"Son *kez söylüyorum, ben düşmedim,*" diye itiraz ettim. "*Sawyer'a yardım etmek için atladım...*"

"*Bana şu olayı hatırlatma.*"

Andarna, Vadi'nin sıcak ve korunaklı topraklarından, "*Beni sürekli devriye uçuşunun dışında bırakamazsınız,*" diye araya girdi.

Tairn herhâlde yüzüncü kez, "*Güvenli değil,*" diye hatırlattı ona. "*Hava bir yana, biz karanlık güce hükmedenlerin peşindeyiz, keyfimizden uçmuyoruz.*"

"*Bu havada uçmamalısın,*" diye katıldım. Ridoc ve Aotrom'dan bir iz aradım ama çevremizde sadece beyaz duvarlar vardı. Göğsüm sıkıştı. Bu karmaşada bırakın onlarca metre aşağıdaki bir karanlık güce hükmedeni fark etmeyi, dağları ya da takım arkadaşlarımızı nasıl görecektik ki? Son iki haftada savaş akademisini esir alan bu fırtınalar kadar kötüsünü hiç görmemiştim ama o olmayınca...

Annem. Keder, jilet gibi keskin pençelerini göğsüme batırınca karın can acıtan soğuğunu yanaklarımda hissetmek için yüzümü kaldırdım, nefes almaya, hareket etmeye devam etmek için başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Yasımı daha sonra tutacaktım. Hep daha sonra.

"*Sadece kısacık bir devriye,*" diye mızıldanan Andarna beni düşüncelerimden sıyırdı. "*Pratik yapmam gerek. Irkımı ararken nasıl bir havayla karşılaşacağımızı kim bilebilir ki?*"

"Kısacık devriyelerin" ölümcül olduğunu görmüştük ve Andarna'nın ateş teorisini test etmeye de pek niyetim yoktu. Karanlık güce hükmedenlerin koruma duvarlarının içindeki güçleri sınırlı olabilirdi ama yine de ölümcül savaşçılardı. Savaş sonrasında kaçamayanlar bizi pusuya düşürüp ölüm listesine birden fazla isim ekletmişti. Birinci Kanat, Üçüncü Kanat ve bizim Pençe Bölümümüzde kayıplar yaşanmıştı.

"*O zaman uçuş sırasında tüm uzuvlarını sıcak tutmak için büyüyü eşit şekilde dağıtma alıştırması yap çünkü kanatların bu buzun ağırlığını taşıyamaz,*" diye homurdandı Tairn, lapa lapa yağan kara bakarak.

Andarna onunla, "*Kanatlarım karın ağırlığını taşımazmış,*" diyerek dalga geçti. "*Ama senin kanatların o koca egonun yükünü mucizevi bir şekilde taşıyor.*"

"*Git kendine bir koyun bul da bırak yetişkinler işine baksın.*" Tairn'in kasları altımda alışık olduğum biçimde hafifçe kıpırdandı ve ben de eyerin izin verdiği ölçüde öne eğilerek dalışa hazırlandım.

Tairn kanatlarını kapayıp fırtınayı yararak alçalmaya başladığında midem ağzıma geldi. Rüzgâr kışlık uçuş başlığıma var gücüyle çarpar, eyerimin deri kayışı donmuş bacaklarıma batarken tam altımızda bir dağ zirvesi olmaması için Zihnal'a dua ettim.

Tairn'in gövdesi düzleşti, benim de midem yatıştı, sonra gözlüğümü alnıma kaldırıp hızla gözlerimi kırpıştırarak sağa baktım. Düşük irtifaya inmemizle fırtınanın şiddeti azalmış, görüş mesafesi uçuş alanının hemen yukarısındaki kayalık sırtı görebileceğim kadar düzelmişti.

"*Temiz görünüyor.*" Hem rüzgâr hem de daha ziyade küçük buz parçacıklarına benzeyen kar yüzünden gözlerim yaşardı. Eldivenlerimin süet parmak uçlarını kullanarak gözlüğümün camlarını temizleyip tekrar gözüme taktım.

"*Bence de. Feirge ve Cruth'tan da aynı şeyi duyduğumuzda bugünkü işimiz bitmiş olacak,*" diye homurdandı.

"*Sanki üç gün üst üste düşmanla karşılaşmamak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.*" Belki de gerçekten hepsini yakalayıp öldürmüştük. Profesörlerimiz eyaletin geri kalanını temizlemeye çalışırken biz öğrenciler olarak Basgiath'ı çevreleyen bölgede otuz bir Venin öldürmüştük. Gerçi içlerinden birinin aramızda

yaşadığını fark eden olsaydı bu sayı otuz ikiye çıkardı; her ne kadar o biri tek başına on yedi Venin öldürmüş olsa da.

"*Sessizlik beni rahatlatmıyor...*" Bir çatırtı eşliğinde tepeden rüzgâr esti ve Tairn başını yukarı kaldırdı. Ben de hemen aynı şeyi yaptım.

Olamaz.

Rüzgâr değildi. Kanatlardı.

Aotrom'un pençelerini görünce korkudan kalbim sıkıştı. Fırtınanın içinden doğruca üzerimize düşüyordu.

"*Tairn!*" diye haykırdım ama o çoktan sola yatıp dönmeye başlamıştı bile.

Dünya dönerken gökyüzü ve yeryüzü mide bulandırıcı bir dansla iki kez yer değiştirdi. Tairn kanatlarını aniden çırpınca sarsıldık. Bu hareket kanatlarının ön tarafı boyunca uzanan bir santim kalınlığındaki buz tabakasını çatlatarak etrafa buz parçaları saçtı.

Tairn var gücüyle kanat çırpıp birkaç saniye içinde otuz metre irtifa kazanarak Ridoc'la onun Kahverengi Kılıçkuyruk'una doğru ilerlerken yarım yamalak bir nefes aldım.

Tairn'in duyguları bir anda zihnime dolunca öfke ciğerlerimdeki havayı kavurdu ve zihinsel kalkanlarımı yükselterek bağdan içeri akan o korkunç şeyleri dışarıda bırakmayı zar zor becerebildim.

Aotrom'un soluna doğru yükselirken, "Yapma!" diye haykırdım rüzgâra doğru ama her zamanki gibi Tairn yine kendi bildiğini okudu ve çenesini Aotrom'un kafasının birkaç santim yakınına kadar götürdü. "Belli ki kazaydı!" Normalde olsa ejderhaların iletişimle kaçınabileceği bir kaza.

Tairn uyarısını tekrarlarken daha küçük olan Aotrom *ciyakladı*, ardından da teslim olduğunu gösteren bir hareketle boğazını açtı.

Ridoc lapa lapa yağan karların arasından bana bakıp ellerini havaya savurdu ama özür dilercesine omuz silktiğimi gördü-

günden şüpheliydim çünkü Aotrom hemen uzaklaşıp güneye, uçuş alanına yöneldi.

Sanırım Feirge ve Rhi gelmişlerdi.

"*Bu gerçekten gerekli miydi?*" Kalkanlarımı indirince Tairn'le Andarna'nın bağları var gücüyle geri geldi ama Xaden'a giden ışıltılı yol hâlâ kapalı, her zamanki hâlinden farklı olarak bir gölgeden ibaretmiş gibi sönüktü. Daimi bağlantımızı kaybetmek korkunç bir şeydi ama Xaden henüz onu açık tutmak için kendine –ya da dönüşeceğini düşündüğü şeye– güvenmiyordu.

"*Evet,*" diye cevap verdi Tairn, tek kelimenin yeterli olduğunu ima edercesine.

Uçuş alanına doğru hızla alçalırken, "*Sen neredeyse onun iki katısın, ayrıca belli ki bu bir kazaydı,*" diye tekrar ettim. Kanyonun zeminindeki kar, ikinci ve üçüncü sınıfların sürekli çıktığı devriyeler yüzünden çamurlu patikalara dönüşmüş durumdaydı.

Aotrom, Rhi'nin Yeşil Hançerkuyruk'u Feirge'nin yanına inerken Tairn, "*Bu ihmalkârlıktı, yirmi iki yaşındaki bir ejderha, sırf binicisiyle tartışıyor diye sürüsüyle bağını koparmaması gerektiğini bilmeli,*" diye homurdandı. Öfkesi yatışmış, yerini huysuzluğa bırakmıştı.

Tairn'in pençeleri Aotrom'un solundaki donmuş toprağa sapladığında bu ani iniş vücudumdaki her kemiği, çalan bir zil gibi titretti. Ağrı omurgam boyunca ilerlerken en ağır darbeyi belim aldı. Acının en yoğun kısmı geçene kadar derin nefesler aldım, sonra geri kalanını görmezden gelip işime devam ettim. "*Ne kadar da zarif bir inişti.*" Gözlüğümü alnıma kaldırdım.

"*Bir dahaki sefere sen uçarsın.*" Tairn ıslak bir tazı gibi silkelendi, pullarından etrafa buzlar ve karlar saçılırken ellerimle yüzümü kapadım.

O durunca eyerimin deri kayışını çekiştirdim ama toka, savaştan sonra diktiğim pürüzlü, boktan dikişlere takıldı ve dikişlerden biri açıldı. "*Lanet olsun. Şunu Xaden'in tamir etmesine*

izin verseydin böyle olmazdı." Kendimi eyerden kalkmaya zorladım ve soğuktan kasılmış eklemlerimin ağrı dolu itirazlarını duymazdan gelerek avucumun içi kadar iyi bildiğim, dikenler ve pullardan oluşan buzlu haritanın üzerinde ilerledim.

Tairn, "*Onu Karanlık Olan kesmemişti ki,*" diye karşılık verdi.

"*Ona şöyle demeyi kes.*" Dizim bir anda bükülünce dengemi sağlamak için kollarımı açtım ve eklemlerime lanetler yağdırarak Tairn'in omzuna ulaştım. Bu soğuk havada eyer üzerinde bir saat geçirdikten sonra işlevini göremeyen bir diz hiç sorun değildi; kalçam hareket ettiği için bile şanslıydım.

Ben bir buz parçasının kenarından geçip inmeye hazırlanırken Tairn, "*Gerçeği inkâr etmeyi bırak,*" dedi, bu korkunç emrin her bir kelimesinin üstüne basa basa. "*Ruhu artık ona ait değil.*"

"*Bu biraz dramatik olmadı mı?*" Bu tartışmaya tekrar girmeyecektim. "*Gözleri normale döndü...*"

"*O türden bir güç bağımlılık yapar. Bunu sen de biliyorsun yoksa geceleri uyuyormuş numarası yapmazdın.*" Boynunu bir yılanı anımsatacak şekilde çevirip altın gözleriyle bana baktı.

"*Uyuyorum ben.*" Bu tam olarak yalan sayılmazdı ama kesinlikle konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "*Ders vermek için mi eyerimi bana tamir ettirdin?*" Kayarken popom Tairn'in bacağında denk geldiği her bir pulla acıdı, sonra yeni yağmış, otuz santimlik karın üstüne indim. "*Yoksa Xaden'a artık eşyalarım konusunda güvenmediğin için mi?*"

"*Evet.*" Tairn başını benimkinin epey yukarısına kaldırıp kanadına doğru alev püskürterek kalan buzları eritti; ben de vücut ısımla acı verici bir tezat oluşturan alevlere sırtımı döndüm.

"*Tairn...*" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak başımı kaldırıp ona baktım. "*Bu toplantıdan önce senin nerede durduğunu bilmem gerek. Gökkubbe'nin onayı olsun ya da olmasın, sen olmadan bunların hiçbirini yapamam.*"

"*Yani, kurtulma umudu olmayan birini iyileştirmek için sayısız yolla ölüme meydan okuma planını destekleyip desteklemediğimi mi soruyorsun?*" Başını tekrar bana doğru çevirdi.

Andarna'yla bağımızda elle tutulur bir gerginlik hissettim.

"*Onun kurtulma umudu yok değil...*" Sustum çünkü geri kalanı epey doğruydu. "*Temel olarak evet.*"

Göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseldi. "*Daha uzun mesafelerde daha ağır yük taşımaya hazır olmak için kanatlarımı ısıtmadan uçuyorum. Bu sorunu yanıtlamıyor mu?*"

Andarna'yı kastediyordu. Rahatlayarak derin bir oh çektim. "*Teşekkür ederim.*"

Burun deliklerinden buhar bulutları yükseldi. "*Ama sana, eşime ve Andarna'ya olan sarsılmaz desteğimi* ona *inandığımın bir kanıtı olarak görme.*" Tairn başını kaldırdı, bu, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu.

"*Tamamdır.*" Bunun üzerine Rhi ve Quinn'in beklediği patikaya doğru ilerledim. Ridoc, Tairn'le arasında geniş bir mesafe bırakarak sağımda yürümeye başladı. Neredeyse tamamen uyuşmuş eldivenli parmaklarımla kışlık uçuş üniformamın kapüşonunun yan tarafındaki üç düğmeyi açtım ve kürk astarlı kumaş burnumla ağzımdan indi. "Rotanızda her şey yolunda mıydı?"

Rhi ve Quinn üşümüş görünüyorlardı ama tanrılara şükürler olsun yaralanmamışlardı.

"Hâlâ... korkutucu derecede sakin. Endişe verici bir şey görmedik. Wyvernlerin yakıldığı çukur da hâlâ kül ve kemikten ibaret." Rhi kapüşonunun kenarındaki bir tutam karı silkeledikten sonra kapüşonunu omuz hizasındaki siyah örgülerinin üzerinden indirdi.

"Son on dakika boyunca hiçbir şey görmedik." Ridoc eldivenli elini saçlarının arasından geçirdi, kar taneleri erimeden kahverengi yanaklarından süzüldü.

"En azından sen buza hükmediyorsun." Kardan zerre kadar nasibini almamış yüzünü işaret ettim.

Quinn sarı buklelerini hızlıca topuz yaptı. "Güce hükmetmek seni de sıcak tutar."

"Hedefimi göremediğim zamanlarda öyle bir risk almıyorum." Özellikle de savaş sırasında tek iletim aracımı kaybetmişken. Bizim Kuyruk Bölümü'nün ejderhaları devriyeye çıkmaya hazırlanırken onların önünde duran Ridoc'a baktım. "Bu arada Aotrom'la ne hakkında tartışıyordunuz?"

"O konuda kusura bakma." Ridoc etrafa göz atıp sesini alçalttı. "Eve, Aretia'ya dönmek istiyor. Yedinci ırkı aramaya oradan başlayabileceğimizi söylüyor."

Rhi başıyla onaylarken Quinn dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet, anlıyorum," dedim. Bu, sürü içinde yaygın bir görüştü. Burada pek de hoş karşılanmıyorduk. Navarre ile Aretia binicileri arasındaki birlik savaşın bitiminden birkaç saat sonra dağılmıştı. "Ancak tek yolumuz Poromielli sivilleri kurtarabilecek bir ittifak ve bu da burada olmamızı gerektiriyor. En azından şimdilik."

Xaden'ın kalmamız için ısrar ettiğinden bahsetmiyordum bile.

"*O kalıyor çünkü Navarre'ın koruma duvarları seni* ondan *koruyor.*" Onu duymazdan gelince Tairn bir kere daha alev püskürtüp sol kanadını ısıttı, sonra yerden fırlayıp diğerleriyle birlikte gökyüzüne yükseldi.

Avluyu eğitim alanından ayıran sırtın altındaki tünelden çıktığımızda avlu neredeyse bomboştu. Yatakhane kanadını, bölüğün binalarını birbirine bağlayan ortadaki kubbeyi ve solumuzda, Malek'in ateşinin en yüksek kulede parlak bir alevle yandığı ve ölülerimizin eşyalarını kül ettiği akademik kanadın en güneydeki çatısı hariç her yeri kar kaplamıştı.

Ölüm tanrısı annemin kişisel günlüklerini sakladığım için beni lanetleyebilirdi. Ama olur da bir şekilde ölüm tanrısıyla karşılaşırsam benim de ona söyleyecek bir çift sözüm vardı.

Aura Beinhaven sol tarafımızdan, Navarre'ın Dördüncü Kanat'ından geriye kalanlara liderlik eden asık suratlı tıknaz kanat lideri Ewan Faber'le birlikte durduğu kürsüden, "Rapor verin," diye emretti.

"Ah, güzel, hepiniz geri dönmüşsünüz." Geniş omuzlarına kar yağarken kollarını göğsünde kavuşturan Ewan'ın sesinden alaycılık akıyordu. "Çok endişelendik."

Ridoc, "Biz giderken bu pislik Pençe'de manga lideri falan değil miydi?" diye mırıldandı.

Rhiannon, "Bu sabah bir şey yok," diye cevap verdi ve Aura başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. "Cepheden haber var mı?"

Midem düğümlendi. Bilgi gelmemesi acı vericiydi.

"Bir avuç asker kaçağıyla paylaşmak isteyeceğim bir bilgi yok," dedi Aura.

Aman, siktir git.

Botlarımızla karla kaplı çakılları ezerek yolumuza devam ederken Quinn orta parmağını kaldırıp, "O bir avuç asker kaçağı sizin kıçınızı kurtardı!" diye söylendi. Ardından sesini alçaltıp, "Navarre binicileri, Aretia binicileri... Bu şekilde devam edemeyiz," dedi. "Eğer *bizi* bile kabul edemiyorlarsa havacıların hiç şansı yok demektir."

Başımla onayladım. Mira bu konu üzerinde çalışıyordu; gerçi önderler bunu bilmiyordu ve müzakereleri kurtaracak olsa bile Mira'nın öğrendiklerinin kullanılmasına izin vermezlerdi. Kendini beğenmiş pislikler.

"Devera ve Kaori her an dönebilirler. Kraliyet ailesi en başta ayrıldığımız için bizi affedeceğini umduğumuz bir anlaşma imzalar imzalamaz komuta yapısını düzenleyecekler." Imogen kubbeden önümüze çıktı, taş basamaklardan inerken

pembe saçları yanaklarını sıyırıyordu. Rhi başını yana yatırarak, "Cardulo, devriyeyi kaçırdın," dedi.

Bize doğru gelen Imogen hiç vakit kaybetmeden, "Teğmen Tavis tarafından başka bir yerde görevlendirilmiştim," diye açıkladı. Bakışları benimkilerle buluştu. "Sorrengail, konuşmamız gerek."

Başımla onayladım. Imogen, Xaden nöbetinden dönüyordu.

"Yarın burada ol." Rhi diğer ikisiyle birlikte Imogen'ın yanından geçti, sonra diğerleri basamakları çıkıp içeri girerken o yarı yolda duraklayıp omzunun üzerinden baktı. "Bir dakika. Mira bugün mü dönecek?"

"Yarın." Endişe, boğazıma âdeta bir kurdele dolayıp düğümledi ve bir güzel çekiştirdi. Plan yapmak bir şey, onu uygulamaksa bambaşka bir şeydi, özellikle de sevdiğim insanların hain ilan edilmesi gibi sonuçlar doğuracaksa... bir kere daha.

"*Mümkün olan her yol*," diye hatırlattı Andarna.

"*Mümkün olan her yol*," diye bir mantra gibi tekrarladım ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Güzel." Rhi'nin yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "İşin bittiğinde revirde olacağız," diye söz verdikten sonra kalan basamakları çıkarak kubbeye doğru yürüdü.

"İkinci sınıflara Mira'nın ne yaptığını mı söyledin?" diye fısıldadı Imogen, suçlama dolu bir sesle.

"Sadece binicilere," diye aynı fısıltıyla karşılık verdim. "Biz yakalanırsak bu, vatana ihanet olur ama havacılar yakalanırsa, o zaman..."

"Savaş çıkar," diye tamamladı Imogen.

"Ridoc, bu kapıyı dondurdun mu sen?" diye haykırdı Rhi merdivenin tepesinde. Var gücüyle kubbenin kapısının kolunu çekti, sonra soldaki kapıya doğru yürüdü. "Buraya gel ve düzelt şunu, *hemen!*"

"Tabii. Onlara söylemek çok doğru bir tercih olmuş." Ridoc kubbenin içinde delice kahkahalar atarken Imogen burnunun

köprüsünü sıktı. "Dördünüz de baş belasısınız. Sonumuz idam sehpasında bitmeden bu işi başarmamız bir mucize olacak."

"Bu işe karışmak zorunda değilsin." On sekiz ay önce hayal bile edemeyeceğim şekilde ona dik dik baktım. "Senin yardımın olsa da olmasa da yapacağım bunu."

"Aman aman, ne kadar da sertsin." Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sakin ol. Yeter ki Mira bir plan yapsın, elbette ben de sizinle olacağım."

"Mira başarısızlık nedir bilmez."

"Bunu görebiliyorum." Yüzümüze karlar yağarken Imogen'ın gözleri sertleşti. "Ama lütfen bunu yapmamızın asıl nedenini o korkunç dörtlüne anlatmadığını söyle."

"Elbette anlatmadım." Eldivenlerimi cebime sokuşturdum. "Bu bilgiyi *senin omuzlarına yüklediğim* için bile Xaden hâlâ bana kızgın."

"O zaman örtbas edilmesi gereken aptalca şeyler yapmayı bırakması lazım." Soğukta ellerini ovuşturarak benimle beraber basamakları tırmandı. "Bak, seninle yalnız görüşmem lazımdı çünkü Garrick, Bodhi ve ben konuştuk..."

"Bensiz mi?" Sırtımı dikleştirdim.

Pişmanlık göstermeden, "Senin hakkında," diye açıkladı.

"Daha da iyiymiş." Kapıya uzandım.

"Uyuyacağın yeri yeniden gözden geçirmen gerektiğine karar verdik."

Kapı kolunu sıkıca kavradım ve bir an için kapıyı suratına çarpmayı düşündüm. "Bense hepinizin siktirip gitmesine *karar* verdim. Ondan kaçmayacağım. Kontrolünü kaybettiği anlarda bile bana zarar vermedi. Hiçbir zaman da vermeyecek."

"Onlara böyle diyeceğini söylemiştim ama bunu istemeye devam ederlerse şaşırma. Riorson öyle olmasa bile senin hâlâ öngörülebilir olduğunu bilmek güzel."

"Bu sabah nasıldı?" Boş kubbeye girince yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve kapüşonumu çıkardım. Sınıflar, sabah toplantısı ve

herhangi bir düzen duygusu olmayınca akademik kanat terk edilmiş gibi duruyordu ancak ortak alan ve toplantı salonu, bir sonraki devriyeden sağ çıkmayı uman ve öfkelerini başka birinden çıkarmak isteyen amaçsız, endişeli, tedirgin öğrencilerle doluydu. Hepimiz bir Savaş Brifingi için adam *öldürebilecek* noktadaydık.

Yatakhanelere girerken Imogen, "Her zamanki gibi huysuz ve inatçı," diye cevap verdi. Bize kötü kötü bakan Birinci Kanat'tan bir grup ikinci sınıf öğrencisinin yanından geçtik. Aralarında Caroline Ashton da vardı. Demek ki doğru-görenler onu temize çıkarmıştı. Neyse ki Şifacılar Bölüğü'ne inen merdiven boştu. "Ona neyin peşinde olduğumuzu söylemeyi düşünüyor musun?"

"Andarna'nın ırkını bulmak için gönderileceğimizin farkında. Geri kalanınıysa bilmek istemiyor." Tünellere ulaştığımızda Üçüncü Kanat'tan çıkan bir çift Aretia binicisini başımla selamladım ama konuşmadan önce işitemeyecekleri kadar uzaklaşmalarını bekledim. "İstemeden de olsa bilgi sızdırmaktan endişeleniyor; ki bu çok saçma ama isteklerine saygı duyuyorum."

"Senin kendi isyanına liderlik ettiğini keşfettiği ânı görmek için sabırsızlanıyorum." Şifacılar Bölüğü'ne giden kapalı köprüden geçerken sırıttı.

"Bu bir isyan değil ve ben de... liderlik etmiyorum." Xaden, Dain, Rhi... lider onlardı. Birliğin iyiliği için hareket ederek herkesi yönetirlerdi. Ben sadece Xaden'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapıyordum.

"Andarna'nın ırkını bulma görevi de buna dâhil mi?" Şifacılar Bölüğü'nün kapısını açtı, ben de onu takip ettim.

"O farklı bir şey ve ben liderlik etmekten ziyade bir lider seçiyorum. Umarım yani." Ağzına kadar dolu tünelden aşağıya, çoğunlukla piyade mavisi kıyafetler içinde sessizce uyuyan hastalara baktım ve aralarında hareket eden bir grup kukuletalı

kâtip gördüm, belli ki savaşın kaydını doğru tutmak için çalışıyorlardı hâlâ. "Kulağa aynı geliyor olabilir ama değil."

"Ya, tabii." Sözleri alaycıydı. "Pekâlâ, mesaj iletildi, yani bu konuşmayı sonlandırıyorum. Mira döndüğünde bana haber ver." Ana kampüse doğru yürüdü. "Sawyer'a selamlarımı ilet ve öğleden sonra iyi şanslar!"

Arkasından, "Teşekkürler," diye seslendim, sonra revire yöneldim. Çift kanatlı kapıdan içeri girdiğimde burnuma bitki ve metal kokusu doldu. Sağ tarafımda, ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışan şifacı eğitimi almış havacılar vardı, aralarındaki Trager'a el salladım.

Bir hastanın baş ucundaki Trager bana başıyla selam verdikten sonra dönüp iğne ve ipliğe uzandı.

Sıra sıra yaralıların yattığı, perdelerle çevrili bölmelere girip çıkan şifacıların yanından uzaklaşarak hızla en yakın köşeye ilerledim.

Son bölmeye yaklaşırken Ridoc'ın kahkahasını duydum. Soluk mavi perdeler çekilmiş, bir köşeye bir yığın kışlık uçuş ceketi atılmış ve ekibimizdeki diğer tüm ikinci sınıflar Sawyer'ın yatağının etrafını sıkış tepiş sarmıştı.

Sawyer'ın yanı başındaki tahta sandalyede oturan Rhiannon, "Abartmayı bırak," dedi, yatağa, tam da takım arkadaşımızın bacağının yanına oturmuş olan Ridoc'a doğru parmak sallayarak. "Onlara sadece oranın bizim takımın masası olduğunu söyledim ve bir de–"

"Korkak kıçlarını ait oldukları Birinci Kanat bölümüne geri götürmelerini," diye cümlesini bitirdi Ridoc, bir kahkaha daha atarak.

"Bunu söylemiş olamazsın." Sawyer'ın dudağının köşesi yukarı kıvrıldı ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzaktı.

"Söyledi." Maren'in yanında yerde oturan Cat'in bacaklarına basmamaya dikkat ederek daracık alana girdim, uçuş ceketimin düğmelerini açıp yığının üzerine attım.

"Biniciler ne tuhaf şeylerden rahatsız oluyorlar." Cat kara kaşlarını kaldırdı ve Markham'ın tarih ders kitabının sayfalarını çevirdi. "Hâlbuki masalardan çok daha büyük sorunlarımız var."

"Doğru." Koyu kahverengi saçlarını dört örgü hâlinde ören Maren başıyla onayladı.

"Devriye nasıldı bu arada?" Sawyer yardım almadan hafifçe doğruldu.

"Sakindi," diye cevap verdi Ridoc. "Sanırım hepsini yakaladık."

"Ya da kaçmayı başardılar," dedi Sawyer, gözlerindeki parıltı sönerken. "Yakında peşlerine düşersiniz."

"*Biz* mezun olana kadar öyle bir şey yapamayız." Rhi bacak bacak üstüne attı. "Öğrencileri sınırların ötesine göndermiyorlar."

"Violet hariç tabii, o bu savaşı kazanabilmemiz için yedinci ırkı aramaya gidecek." Ridoc bana sırıtarak baktı. "Merak etme, ben onu güvende tutacağım."

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi, anlamamıştım.

Cat alaycı bir tavırla güldü ve bir sayfa daha çevirdi. "Sanki *gitmene* izin verecekler de. Bence sadece subaylar gidecek."

"Asla olmaz." Ridoc başını iki yana salladı. "Onun ejderhası, onun kuralları. Değil mi, Vi?"

Bütün başlar bana döndü. "Bize yola çıkma emri verirlerse benimle gelmesine güvendiğim kişilerin listesini vereceğim." O listeyi o kadar çok kez değiştirmiştim ki yanımda doğru listeyi taşıdığımdan bile emin değildim artık.

Sawyer, "Yanına takımı almalısın," dedi. "Biz takım olarak daha iyi iş görürüz." Yüzünü buruşturdu. "Kimi kandırıyorum ki. *Siz* takım olarak daha iyi iş görürsünüz. Ben merdiveni bile zar zor çıkıyorum." Başıyla yatağının yanındaki koltuk değneklerini işaret etti.

"Sen hâlâ takımdasın. Su iç." Rhi yatağın baş ucundaki masaya uzanıp Jesinia'nın el yazısıyla yazılmış gibi görünen bir notun üzerinden metal bir kupa aldı.

"Su bacağımı geri getirmeyecek." Sawyer kupayı tuttu ve metal kulp tıslayarak elinin şeklini aldı. Bana baktı. "Sen anneni kaybetmişken benim bunu söylemem çok düşüncesizce biliyorum..."

"Acı yarıştırılabilecek bir şey değildir," dedim. "Hepimizin kendince acıları var."

İç geçirdi. "Albay Chandlyr ziyaretime geldi."

Midem kasıldı. "Emekli binicilerin komutanı mı?"

Sawyer başıyla onayladı.

"Ne?" Ridoc kollarını göğsünde kavuşturdu. "İkinci sınıflar emekli olmaz ki. Ölürler, evet ama emekli olmak? Hayır."

"Bunu biliyorum," dedi Sawyer. "Ben sadece–"

Acıdan çok daha kötü bir şey barındıran, insanın dizlerinin bağını çözen tiz bir çığlık revirin her yerinde yankılandı; dehşet dolu bir çığlıktı bu. Ardından gelen sessizlik beni iliklerime kadar ürpertti, iki hançerimi kınından çıkarıp tehditle yüzleşmek üzere döndüğümde endişeden ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"O da neydi öyle?" Ridoc, Sawyer'ın yatağından kalktı, ben bölmenin dışına çıkıp açık revir kapılarına doğru dönerken diğerleri de arkamdan geldiler.

"O öldü!" Piyade mavileri içindeki bir öğrenci tökezleyerek içeri girdi, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. "*Hepsi* öldü!"

Boynunun yan tarafındaki gri el izini başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Veninler.

Kalbim sıkıştı. Devriyeye çıktığımızda onları bulamamıştık çünkü çoktan *içeri* girmişlerdi.

Nadir bulunan mühür güçleri –nesilde bir ya da yüzyılda bir ortaya çıkanlar– kayıtlarımızda iki kez, her ikisi de tarihimizdeki kritik zamanlarda bir eşiyle aynı anda ortaya çıktı ancak sadece bir kez, en güçlü altı kişi aynı anda Kıta'da yürüdü. Bu gösteri ne kadar büyüleyici olsa da bir daha gerçekleştiğini görecek kadar yaşamamayı tercih ederim.

–BİNBAŞI DALTON SISNEROS TARAFINDAN YAZILAN
MÜHÜR GÜÇLERİ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA'DAN

İKİNCİ BÖLÜM

Tairn, "*İçerideler!*" diye haykırdı.

"*O kadarını anladık.*" Elimdeki hançerleri kınlarına sokup uyluklarımdaki iki alaşım saplı hançeri aldım ve koşarak gidip birini Sawyer'a verdim. "Bugün hiçbirimiz ölmeyeceğiz."

Hançerin kabzasını kavrayarak başıyla onayladı.

"Maren, Sawyer'ı koru," diye emretti Rhiannon. "Cat, bulduğun herkese yardım et. Gidelim!"

Sawyer arkamızdan, "Galiba ben... burada kalacağım, değil mi?" diye seslendi ve biz revirdeki yatakların arasında koştururken sessizce küfretti.

Winifred'in inleyen piyade öğrencisini kollarından kavradığı kapıya ilk ulaşan biz olduk. "Violet, oraya gitme..." dedi Winifred.

"Kapıları kilitle!" diye haykırdım koşarak yanından geçerken.

Tünele girdiğimizde Ridoc, "Bu onları durdurur mu yani?" diye bağırdı, sonra üçümüz de önümüze çıkan manzara karşısında aniden durduk.

Koridordaki tüm yatakların battaniyeleri açılmıştı ve kuruyup kalmış bedenler görünüyordu. Midem bulandı. Bu nasıl böylesine hızlı gerçekleşmişti?

"Lanet olsun." Sağ tarafımdaki Ridoc eline bir hançer daha alırken arkamızdaki revir kapılarından İkinci Kanat'tan iki binici daha içeri daldı.

Xaden'a ulaşmaya çalıştım ama kalkanlarının sadece yükseltilmiş değil, aynı zamanda aşılmaz olduğunu fark ettim.

Bu sinir bozucu ama sorun değil. Tek başıma savaşabilecek durumdaydım, üstelik yanımda Ridoc ve Rhi de vardı.

Tairn bana, "*İletim aracın yok*," diye hatırlattı. Bu da yıldırımlarımı tam olarak yönlendiremeyeceğim anlamına geliyordu, özellikle de kapalı alanlarda.

"*Hançerler söz konusu olduğunda her zaman mühür gücümden daha isabetli olmuşumdur zaten. Koruma taşını koruyan binicileri uyar.*"

"*Çoktan uyardım bile*," diye cevap verdi.

Rhiannon İkinci Kanat'tan iki kişiye, "Köprüyü kontrol edin!" emri verdi, onlar da Biniciler Bölüğü'ne doğru koştular.

"*Onları öldürmeyi bitirdiğinizde cesetlerini dışarı getirin ki eğlence için kızartabilelim*," dedi Andarna.

"*Şimdi olmaz.*" Sakin nefesler alıp konsantre oldum.

"Gözünüzü açık tutun," dedi Rhiannon; alaşım saplı bir hançer çekmiş, soluma doğru ilerlerken sesi de eli gibi hiç titremiyordu. "Hadi gidelim."

Sonra hep birlikte hareket ettik, koridorda ilerlerken sessiz ve hızlıydık. Rhi ve Ridoc sırasıyla sağı solu kontrol ederken ben ileri bakıyordum, sessizlikleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Hayatta kalan kimse yoktu.

Tüneli takip ederek son yatağın yanından geçtiğimiz sırada ilerideki merdiven boşluğundan bir kâtip çıktı, son sürat bize doğru koşarken cübbesi ardında dalgalanıyordu.

Kalbim küt küt atarken elimdeki hançeri çevirip ucundan tuttum.

Rhi öğrenciye, "Hangi yöne gittiler?" diye sordu.

Kâtibin kapüşonu düştü ve şakaklarındaki örümcek ağına benzeyen damarları, kıpkırmızı gözleri ortaya çıktı. Hayır, bu kesinlikle bir öğrenci *değildi*. Elini cübbesinin içine uzattı ama o daha kılıcının kabzasını kavrayamadan ben bileğimi çoktan oynatmıştım bile.

Hançerim göğsünün sol tarafına saplandı ve gözleri şaşkınlıktan irileşmiş hâlde, zarafetten yoksun şekilde tünelin zeminine yığıldı. Vücudu bir kalp atışı kadar kısa sürede büzüşüverdi.

"Lanet olsun. Bazen bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutuyorum," diye fısıldadı Rhi, biz ilerlerken etrafımızı tarayarak.

Ridoc da aynı sessizlikle, "Nereden anladın?" diye sordu ve cesetten kalanları ayağıyla hızla çevirip hançerimi geri aldı.

"Gerçek bir kâtip Arşiv'e doğru koşardı." Hançerimi geri aldım ve kabzasını sıkı sıkı kavradım. "Teşekkürler." Alaşımdan gelen güç uğultusu biraz zayıflamış olsa da hâlâ oradaydı, umarım bir öldürücü darbe daha vurabilirdi. Imogen'la birlikte revire doğru yürürken farkına bile varmadan kaç tanesini görmüştük? "Fark ettirmeden böyle beslenmişler işte. Kâtip gibi giyinmişler."

Krem rengi cübbeli iki kişi tünelin karşı tarafından yaklaştı, büyücü ışığı birinci sınıf rütbelerini aydınlatırken hançerimi tekrar fırlatmaya hazırlandım.

"Kapüşonlarınızı indirin," diye emretti Rhi.

İkisi de irkildi ve sağdaki öğrenci kapüşonunu hemen indirdi ama yanındaki aynı şeyi yaparken elleri hafifçe titriyordu, irileşmiş mavi gözleri ayaklarımın dibindeki cesede kilitlenmişti. "Bu..." diye fısıldadı ve arkadaşı bir kolunu onun bayılacakmış gibi sallanan bedenine sardı.

"Evet." İkisinin de gözlerinde ya da şakaklarında kırmızılık olmadığını fark edince hançerimi indirdim. "Arşiv'e geri dönün ve diğerlerini uyarın."

Kadınlar dönüp koşmaya başladı.

"Yukarı mı aşağı mı?" diye sordu Ridoc merdivene bakarak.

Aşağıdan bir haykırış geldi.

Rhi ve ben aynı anda, "Aşağı," dedik.

"Harika." Ridoc boynunu çevirdi. "Merdiven boşluğundan aşağıya, yeni beslenmiş kim bilir kaç tane karanlık güce hükmedenin beklediği işkence odasına iniyoruz demek. Eski güzel anıları hatırladım." Öne geçip hançerini sol eline aldı, sağ elini de gücünü kullanmaya hazır biçimde kaldırdı, bu arada Rhiannon da arkama geçti.

Sırtımızı taş duvara vererek merdivenden hızla inerken Basgiath'a gıcırdama ya da yanma potansiyeli olan ahşap merdivenler yerine taş merdivenler inşa ettiği için Eran Norris'e içimden teşekkür ettim.

Tairn, "*Dikkatini geçmişe değil, şimdiye ver,*" dedi.

Altımızdan metal sesleri geliyor, çarpışan hançerlerin tıngırtısından taşa sürtünen çeliğin kulak tırmalayan gıcırtısına kadar pek çok farklı ses duyuluyordu. Ama daha hızlı koşmama, gücümün tenimde çatırdayarak yükselmesine neden olan asıl şey, acı dolu inlemelere karışan delice kahkahalardı.

"*Gücünü kontrol altına al!*" diye emretti Tairn.

"*Sessiz ol,*" dedim ve isterse geçebileceğini bilsem de onu engellemek için kalkanlarımı kaldırdım.

"Avınla oynamayı bırak da şu kapıyı açmamıza yardım et!" diye bağırdı aşağıda biri. Bir hücre kapısının açılmasını istiyorsa kesinlikle bizim tarafımızda *değildi.* Jack için gelmişti.

Bizi aşağıda bekleyenlerle karşı karşıya getirecek olan merdiven dönemecine yaklaştığımızda Ridoc, "Barlowe'un başında kaç muhafız var?" diye fısıldadı.

"İki–" Rhiannon'ın cevabı, alçak ve acı dolu bir çığlıkla bölündü.

"Sen ona bir de," diye cevap verdim ve sağ elimdeki hançeri fırlatmaya hazırlandım.

Hapishanenin ön odası göründü ve bakışlarımı çok tanıdık olan mekânın üzerinde hızla gezdirerek durumumuzu değerlendirdim.

Kâtip cübbesi giymiş iki karanlık güce hükmeden, Jack'in hücresinin kapı kolunu çekiştirip duruyordu fakat kapı yerinden kıpırdamıyordu, bir kadın yakut kabzalı kılıcıyla, elleri hançerlerle masaya sabitlenmiş bir teğmenin boğazını kesiyordu, dördüncü bir karanlık güce hükmeden de bir kenarda gölgelerin arasında dikiliyordu.

Uzun gümüş örgüsü kapüşonundan kurtulan kadın bize baktı, alnında soluk bir dövme olan kadınla göz göze geldiğimizde ürkütücü kırmızı gözleri hafifçe irileşti. Ağzı bir sırıtışla çarpılıp şakaklarındaki kırmızı damarlar dalgalanırken kanım dondu ve sonra kadın... kayboldu.

Örgümden kurtulmuş bir tutam saçı titreştiren ani esinti yüzünden gözlerimi kırpıştırdım, sonra az önce kadının olduğu boş alana baktım. En azından ben kadının orada olduğunu sanmıştım. Artık olmayan şeyler mi görmeye başlamıştım?

Arkamdaki Rhi inleyince dikkatimi esir alınmış muhafıza çevirdim. Binicinin yarasından masaya kan boşalıyordu. Boğazıma yükselen safrayı bastırmak için yutkunurken sol tarafta biri krem rengi, diğeri siyah kıyafetli iki ceset gördüm.

Masadaki mücevherli kılıcı olan kadın bize dönerken kısa sarı saçları çıkık elmacık kemiklerini sıyırdı ve şakaklarındaki kırmızı damarlar göründü.

Onun da kaybolma ihtimaline karşı bileğimi oynatıp hançerimi fırlattım.

"Biniciler–" Hançerim gırtlağının ortasına saplanınca uyarısı yarıda kesildi.

Ridoc kapıdaki ikisine doğru atıldı ama onlar hazırlıklıydı, biri hemen kılıcını çekti fakat Ridoc onu kalın bir buz şeridiyle engelledi.

Son iki basamağı atlarken son hançerimi diğerine fırlattım ama siyah saçlı Venin doğal olmayan bir hızla hareket ederek saldırıdan kaçtı. Ben masanın üzerinde kanlar içinde yatan biniciye doğru koşarken hançerim diğerinin arkasındaki taş duvardan sekip düştü.

Siktir!

Rhi kadın olanın cesedinin üzerinden atlayarak Ridoc'ın yanına koştu, ben de ıskaladığım kişiyi arayarak yoluma devam ettim.

Venin kolunu savurduğunda üzerime doğru bir şey uçtu.

Ridoc elini avuç içi aşağı bakacak şekilde uzatarak, "Eğil, Vi!" diye haykırdı ve yüzüme hızla sivri dikenler yaklaşırken bacaklarımın önünde bir serinlik hissettim.

Ben dizlerimin üstüne düşüp ufak bir buz tabakasının üzerinde kayarken gürz ıslıklar çalarak başımın üzerinden geçip gitti.

Elinde kılıç olan karanlık güce hükmeden, "Gümüş saçlı olan olmaz!" diye bağırırken kanla kaplı taşın üzerinde tökezleyerek ayağa kalktım. "Ona ihtiyacımız var!"

Xaden'ı kontrol etmek için mi? O işi unutun. Beni bir daha asla ona karşı kullanamayacaklardı.

Rhi, "Benim, şimdi!" diye haykırdı ve sola baktığımda gürzü önceki sahibine savurarak bana masanın üzerinde can çekişmekte olan biniciye ulaşmam için zaman kazandırdığını gördüm.

Ona, "Dayan," diyerek kanamayı durdurmak için boğazına uzandım ama göğsünü titreten son bir nefes verip bedeni gevşeyince durdum. Ölmüştü. Kalbim bir an için ezildi, sonra iki hançer daha çekip arkadaşlarıma döndüm.

Siyah saçlı Venin, Rhiannon'ın savurduğu gürzün altından eğilerek öyle hızlı geçti ki sanki başından beri orada duruyormuş gibi bir anda önümde beliriverdi.

Hızlılardı. Çok *hızlılardı.*

Hançerimi boğazına dayadığımda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, o ise kırmızı gözlerinde mide bulandırıcı bir heyecanla beni inceledi. Güç damarlarıma dolarken tenimi ısıttı ve kollarımdaki tüyleri diken diken oldu.

"Ah, yıldırıma hükmeden. Gökyüzünden çok uzaktasın ve ikimiz de beni o bıçakla öldüremeyeceğini biliyoruz," diye dalga geçti. Şakaklarındaki damarlar *nabız* gibi zonklarken Rhi alaşım saplı hançerini ona saplamaya hazır hâlde arkasından sinsice yaklaştı.

Odanın köşelerinde gölgeler titredi ve dudağımın bir kenarı kalktı. "Buna gerek kalmayacak."

Venin'in gözleri bir milisaniye boyunca şaşkınlıkla ışıldadı, sonra gölgeler etrafımızı sardı ve *yuvam* olduğunu bildiğim sonsuz siyah deniz, her ışık zerresini yuttu. Karanlıktan oluşan bir şerit belimi sararak beni geriye doğru çekti, sonra yanağıma hafifçe dokunarak dörtnala koşan kalbimi yavaşlattı, gücümü sakinleştirdi.

Çığlıklar odayı doldururken iki gümbürtü duyuldu; hayatıma yönelik tüm tehditlerin ortadan kalktığından hiç şüphem yoktu artık.

Bir kalp atışı sonra gölgeler geri çekildi ve yerdeki karanlık güce hükmedenlerin büzüşmüş bedenleriyle göğüslerine gömülmüş alaşım saplı hançerler gözler önüne serildi.

Sırtındaki iki kılıcın kabzası omuzlarının üzerinden görünen Xaden odanın ortasından bana doğru gelirken silahlarımı indirdim. Kalın, kışlık uçuş kıyafetlerini giymişti, üzerinde teğmen rütbesi dışında hiçbir işaret yoktu ve kıyafetinin üstünde karda kaldığını gösteren küçük su benekleri vardı.

Teğmen. Barlowe'un muhafızlarıyla aynı rütbeydi bu.

Xaden'ın arkasındaki basamakların dibinde duran Garrick ve Basgiath'ı korumak için geçici olarak burada bulunan neredeyse tüm diğer subaylarla aynı rütbeydi.

Kalbim küt küt atarken Xaden'ın uzun, kaslı vücudunda herhangi bir yaralanma belirtisi aradım. Altın benekli akik gözleri gözlerimle buluştu ve nefesim ancak onun zarar görmediğini, göz bebeklerinin yakınında tek bir kırmızılık olmadığını fark ettiğimde sakinleşti. Teknik olarak o da onlardan biriydi ama az önce savaştığımız Venin'le uzaktan yakından alakası yoktu.

Tanrılar aşkına, bu adamı seviyorum.

"Bana bir şey söyle, Violence." Bana bakarken sert çenesindeki bir kas seğirerek yanağındaki sakallı, bronz deriyi titreştirdi. "Neden hep sensin?"

Bir saat sonra, Biniciler Bölüğü'nün komutanı Albay Panchek'e bilgi vermemizin ardından dağıldık.

"Koruma taşına gitmek yerine Barlowe'u *kurtarmaya* çalıştıklarını duyunca şaşırmadı bile." Xaden'la benim önümde akademik kanadın basamaklarından inen Garrick, elini kısa siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Belki de bu ilk deneme değildir." Rhi omzunun üzerinden Garrick'e baktı. "Her gün brifing almıyoruz ki."

Burada güvende değildik, gerçi eskiden öyle miydik, emin değildim.

"Panchek diğer önderlere haber verecek, değil mi?" diye sordu Ridoc, hep birlikte üçüncü katı geçerken.

"Melgren zaten biliyor. Aşağıda sadece ikimiz vardık." Xaden dikkatle Garrick'in eline, isyan damgasının üniformasının kolundan dışarı taştığı noktaya baktı.

"Sorrengail'in gitmeden önce yerleştirdiği koruma kalkanları için minnettarım." Garrick ablamdan bahsettiğini açıklama zahmetine girmedi. "Barlowe biri kapıyı açmadığı sürece o odanın dışındaki hiçbir şeyi duyamaz ya da göremez, bu yüzden yeni

bir bilgi falan toplamıyor. Hücrede enerjisini tükettiği taşlara bakılırsa bir hafta içinde ölmüş olur."

Yanımdaki Xaden sırtını dikleştirdi, zihinsel olarak ona uzandım ama kalkanları bu kalenin duvarlarından bile kalındı.

"*Hep* ben değilim," diye fısıldadım ona. Geniş sarmal merdivenden inmeye devam ederek ikinci kata yaklaşırken eline dokundum.

Xaden alaycı alaycı gülümsedi, sonra parmaklarını benimkilere kenetleyip elimin tersini mükemmel dudaklarına götürdü. "Öylesin," diye aynı sessizlikle cevap verdi ve sözünü bir öpücükle noktaladı.

Dudaklarını tenime her değdirdiğinde olduğu gibi nabzım hızlandı, ki bu son birkaç haftadır pek olmuyordu.

"Karanlıkta öldürme olayı çok havalıydı" –Ridoc parmağını kaldırdı– "ama ben onu zaten haklamıştım."

"Haklamamıştın." Xaden başparmağını benimkinin üzerinde gezdirdi ve ana girişe giden son basamakları inerken Garrick'in omuzları sessiz bir kahkahayla titredi.

Ridoc parmağını sallayarak, "Onu haklamak *üzereydim*," diye itiraz etti.

"Değildin," diye yanıt verdi Xaden.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Ridoc elini indirdi.

Garrick ve Xaden bıkkınlıkla bakıştılar, ben de gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Çünkü sen odanın bir tarafındaydın," dedi Garrick, "ama kılıcın odanın diğer tarafındaydı."

"O, çözmek üzere olduğum bir problemdi." Ridoc omuzlarını silkerek Rhi'yle birlikte zemin kata ulaştı.

Xaden durdu ve bir şey söylemeden elimi çekerek onunla kalmamı istediğinde dediğini yaptım.

"Diğerlerini kontrol etmeliyiz." Rhi bana baktı. "Büyük salona mı gidiyorsunuz?"

Midem kasılırken başımla onayladım.

"Hazırsın. Bunu başarabilirsin," dedi gülümseyerek. "Sana oraya kadar eşlik etmemizi ister misin?"

"Hayır. Gidip takımı kontrol edin," diye cevap verdim ve Garrick bir basamak altımızda durdu. "Ben sizi daha sonra bulurum."

Ridoc, Rhi'yle birlikte sola doğru ilerleyip köşede kaybolurken omzunun üzerinden, "Bekliyor olacağız," diye söz verdi.

"Her şey yolunda mı?" Garrick bize doğru dönüp Xaden'ın gözlerini inceledi.

Xaden, "Bize beş dakika yalnız kalma fırsatı verirsen olacak," diye cevap verdi.

Garrick kaşlarını endişeyle çatarak bana baktı ama ben başımla onaylayınca yüz ifadesi çabucak düzeldi.

"Tanrı aşkına. Geceleri bana bebek bakıcılığı yapması için ona güveniyorsun, öyle değil mi?" Xaden gözlerini en yakın arkadaşına dikti.

"Gözetim altında olman gerekmesinin sebebi *benmişim* gibi davranma," diye karşılık verdi Garrick.

Ayaklarımızın dibindeki basamakta gölgeler gezinmeye başladı.

Xaden'ın benimkinden çok daha büyük olan elini sımsıkı tutarak Garrick'e hızlıca, "Sorun yok," dedim. "Ben iyiyim. O da iyi. *Her şey* yolunda."

Garrick bir ona, bir bana baktı, sonra dönüp merdivenden aşağı indi. Sağa, antrenman salonuna doğru dönerken,"Yakınlarda olacağım," diye uyardı.

"Lanet olsun." Xaden elini elimden çekip duvara yaslandı, kılıçları duvara çarpıp şıngırdadı. Başını taş pencere çerçevesine yaslarken ceketinin önü açıldı. "Hiç yalnız kalamamaya başlayana dek yalnız kalmayı ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim." Yutkundu ve ellerini yumruk yaparak iki yanına indirdi.

"Üzgünüm." Aramızdaki bir metrelik mesafeyi kapayıp ayaklarının arasına girdim ve elimi boynunun yan tarafına, tam da büyülü mürekkeple çizilmiş damgasının üzerine koydum.

"Üzülme. Beni seninle yalnız bırakma konusunda endişelenmekte haklı." Elimi eline alıp başını eğdi ve o bakmaya doyamadığım gözlerini yavaşça açtı.

"Sana güveniyorum." *Ufacık bir kırmızılık bile yok.*

"Güvenmemelisin." Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Bu temas tenimi ânında ısıtırken midemin mümkün olan en iyi sebeple kasılmasına neden oldu. "Onun ve Bodhi'nin yatağımızın dibinde uyumamasının tek nedeni, bırak şimdiyi, eskiden olsa bile bunun için onları öldüreceğimi bilmeleri."

O yatakta uyumaktan başka bir şey yapmıyorduk. Ben ona güveniyor olabilirdim ama Dunne aşkına, onun kendine güvenmediği kesindi, en azından gardını düşürecek kadar güvenmiyordu.

"Şeffaf olmak adına, sana uyku düzenimizi yeniden gözden geçirmemi istediklerini söylemeliyim." Diğer elimi sıcak göğsünde gezdirdim. Gözleri ışıldadı ve kolunu bana daha sıkı doladı. "Belki de öyle yapmalısın."

"Öyle bir şey olmayacak. Imogen'a siktir olup gitmesini söyledim."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. "Eminim söylemişsindir."

"Sen iyileşir iyileşmez etrafta dolanmayı bırakacaklar." Bakışlarım muhteşem çenesinin sert çizgisinde, sonra elmacık kemiklerinde, ardından alnına düşmüş siyah buklelerde gezindi. O hâlâ oydu. Hâlâ benimdi.

Parmaklarımın altındaki kasları sertleşti. "Altılı Meclis'le buluşmaya hazır mısın?"

"Evet." Başımla onayladım. "Ayrıca konuyu değiştirme. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağım." Kararlılığımın her zerresini kelimelerime yansıtarak kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Beni içeri al." Bu bir rica değildi. Beni şaşırtarak kalkanlarını indirdi ve aramızdaki ışıltılı akik bağ aniden kuvvetlendi. "*Bugün mühür gücünü kullandın. Koruma duvarlarının içinde.*"

Başıyla onaylayıp elimi bıraktı ve kollarını bana doladı. "*Sgaeyl'den güç aktardım.*"

Bedenime yaslanan bedenini hissetmenin tadını çıkardım ama bir öpücük isteyerek şansımı zorlamadım. "*Sana başımızın belada olduğunu o mu söyledi?*"

Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. "*Hâlâ benimle konuşmuyor. Onunla uçmak çok garip.*"

Ses tonundaki hüzün öyle ağırdı ki yüreğim sızladı. "*Çok üzgünüm.*" Ellerimi beline götürüp ona sarıldım ve başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim. "*Sakinleşecektir.*"

Tairn sadece bize ait olan zihinsel bağda hırlayarak, "*Buna o kadar da güvenme,*" diye uyardı beni, ben de onu duymazdan geldim.

Xaden çenesini başımın üzerine dayadı. "*Benim... tam olmadığımı biliyor. Bunu hissediyor.*"

İrkilerek geri çekildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Sen tamsın," diye fısıldadım. "*O güce erişmek için ne verdin bilmiyorum ama bu seni değiştirmedi...*"

"Değiştirdi," diye karşı çıktı ve kollarımdan kurtulup bir basamak aşağı indi.

Öyle olmadığını kanıtlamak için aklıma tek bir yol geliyordu. "Beni hâlâ seviyor musun?" Bu soruyu ona bir silah gibi doğrultmuştum.

Yüzüme baktı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Beni. Hâlâ. Seviyor. Musun?" Her kelimeyi üzerine basa basa söyledim ve ondan korkmadığımı kanıtlamak için iyice eğildim.

Ensemi kavrayıp yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar beni kendine çekti; öpecek kadar yakınına. "*Maven rütbesine ulaşıp değer verdiğimiz herkese karşı karanlık güce hükmedenlerden oluşan ordulara liderlik etsem ve Kıta'daki tüm gücü aktarırken vücudumdaki her damarın kırmızıya dönüşmesini*

izlesem bile seni yine de severdim. Yaptığım şey bunu değiştirmez. Hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Gördün mü? Sen hâlâ sensin." Bakışlarım dudaklarına indi. "Beni hâlâ severken korkunç şeyler yapabileceğini söylemek senin ön sevişme anlayışın."

Gözleri koyulaştı ve beni kendine çekse de inadı yüzünden dudaklarımızı birleştirmedi. "Bu seni çok korkutmalı, Violet."

"Korkutmuyor." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımla dudaklarını okşadım. "Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Kaçmayacağım, Xaden."

"Lanet olsun." Elini indirdi ve bir adım geri çekilerek aramıza tekrar mesafe koydu. "*Kalkanlarım yukarıda olduğu için merdivenin yarısına gelene kadar sorgu odasında olduğunu anlayamadım.*"

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırdım. "O zaman yardıma nasıl gelebildin?"

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı ve içimi kemiren endişe kıpırdanmama neden oldu.

"Onları *hissettim*," dedi en sonunda. "*Tıpkı onların beni hissettiği gibi.*"

Midem kasıldı ve dengemi korumak için duvara uzanıp avuç içimi pütürlü taşın üzerine koydum. "Bu mümkün değil."

"Mümkün." Bana bakarak yavaşça başını salladı. "*İşte değiştiğimi bu yüzden biliyorum, Garrick ve ben bu hafta onlardan bir düzineden fazlasını öldürmeyi bu sayede başardık. Beni çağırdıklarını hissedebiliyorum, tıpkı kaynağın eşsiz bir güçle ayaklarımın altında titreştiğini hissedebildiğim gibi... çünkü ben de onlardan biriyim.*" Gözlerini kıstı. "Şimdi korktun mu?"

Bazen Violet için endişeleniyorum. Senin keskin zekânı, kıvrak aklını ve kararlı kalbini, benimse inatçılığımı ve azmimi almış. Sonunda, gerçekten yüreğini verdiğinde, korkarım yüreği ona verdiğin diğer özelliklerin önüne geçecek ve mantık, yerini aşka bırakacak. İlk iki ilişkisini olacakların bir göstergesi sayarsak... Tanrılar ona yardım etsin, sevgilim, korkarım kızımızın erkekler konusunda berbat bir zevki var.

–GENERAL LILITH SORRENGAIL'İN GÖNDERİLMEMİŞ MEKTUBU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaden onları *hissedebiliyordu.*

Elim duvardaki betonun üzerinde kasıldı, tırnaklarım hafifçe büküldü ve zihnim fırıl fırıl dönerken bir yerlere tutunmaya çalıştım. Onları hissedebiliyor olması ruhunun bir parçasından vazgeçtiği anlamına gelmiyordu, öyle değil mi? Bunu gözlerinde görebiliyordum, beni izliyor, onu reddetmemi ya da daha kötüsü, Resson'dan sonra yaptığım gibi onu kendimden uzaklaştırmamı bekliyordu.

Belki de durum düşündüğümden daha kötüydü ama o hâlâ kendindeydi, hâlâ oydu. Sadece... duyuları hassaslaşmıştı.

Endişelerimi yatıştırmaya çalışıp gözlerine baktım. "Senden mi?" Başımı iki yana salladım. "Asla."

"Korkacaksın," diye fısıldadı, yüz hatlarımı ezberlemesi gerekiyormuş gibi inceleyerek.

Garrick basamakların dibinden, "Beş dakika doldu," dedi. "Ayrıca Violet'ın gitmesi gereken bir toplantı var."

Xaden en yakın arkadaşına ters ters bakarak benden uzaklaşırken yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi.

"Violet sana başka bir yerde uyuman gerektiğini düşündüğümüzü söyledi, değil mi?" Garrick kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu sağa sola yatırdı.

"Evet." Xaden merdivenden inmeye başladı, ben de peşinden gittim. "Ben de sana onun Imogen'a söylediğini söyleyeceğim. Siktir git."

"Anladım." Garrick bana yalvaran bir bakış attı, ben de hep birlikte akademik kanattan çıkıp iki ejderha sütununun arasından geçerek şaşırtıcı derecede boş olan kubbeye doğru yürürken gülümsedim. "En azından sen biraz mantıklı olursun diye düşünmüştüm, Violet."

"Ben mi? Hiçbir kanıta dayanmadan, hislerine göre hareket edenler sizlersiniz. Benim ona güvenme kararım geçmişimizin kanıtlı gerçeklerine dayanıyor."

"Endişeni takdir etsem de," dedi Xaden buz gibi bir sesle, "Violet'ın yatağına girecek kişileri tekrar belirlemeye kalkarsan sorun yaşarız."

Garrick en yakın arkadaşına bakarak başını iki yana salladı ama birlikte revirin yakınındaki temizlik kargaşasının yanından geçip ana kampüse doğru ilerlerken konuyu kapadı.

Piyade Bölüğü'nün ölüm listesi yarın çok uzun olacaktı.

"Birazdan krallıktaki en kıdemli aristokratlarla karşı karşıya gelecek biri için hayli sakin görünüyorsun, Sorrengail," dedi Garrick yönetim binasının kalın, kırmızı halısına doğru yürürken.

Koridor, görüşmelerin devam etmesini bekleyen, bana etekli üniformalarımızı hatırlatan çeşitli renklerde tunikler giymiş insanlarla dolup taşıyordu. Sadece üzerlerindeki çapraz kuşaklara işlenmiş hanedan armalarıyla diğerlerinden ayrılıyorlardı. Öte yandan bizim eyaletlerimizi tanımak kolaydı, hatta kafalar bize doğru dönmeye başladığında Braevick'inkini bile fark ettim.

"Bunun olacağını biliyordum ve bir planım var. İki hafta olası tüm senaryoları düşünmek için epey uzun bir süre," diye cevap verdim ve kalabalık, benim Xaden etkisi dediğim bir hareketlenmeyle, yavaşça salonun kenarına doğru çekildi. Dik dik baktıkları için onları suçlayamazdım. O muhteşem biriydi. Geri çekildikleri için de onları suçlayamazdım. Korkutucu derecede güçlü olmasının yanı sıra Navarre'daki sürünün ayrılmasından ve Poromiel'e silah tedariğinden sorumlu olduğu da biliniyordu.

Ona –üçümüze de– yönelen her bakışın dostane olmadığı söylenebilirdi.

Büyük salonun devasa çift kanatlı kapısına yaklaştığımızda Xaden, "*İstediğinin bu olduğuna emin misin?*" diye sordu.

"*Onun istediği bu*," dedim ve üzerinde Calldyr arması olan muhafızlardan biri –herhâlde geldiğimizi duyurmak için– salona girdi. "*Ayrıca bizim ihtiyacımız olan şey de bu. Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?*" Ona kısa bir bakış attım. "*Koruma duvarlarının ötesine gitsek bile?*"

Bu büyülü bariyer bizi ondan korumaktan fazlasını yapıyor, onu kendinden de koruyordu.

Çenesi kasıldı. Kapıların ve piyade mavisi içindeki sert suratlı nöbetçinin yanına vardığımızda, "*Koruma duvarlarının ötesine gitseniz bile,*" diye onayladı.

"Sanırım beni bekliyorsunuz, değil mi?" diye sordum muhafıza.

Kadın muhafız bana bakmadan, "Birinin size eşlik etmesini bekleyeceksiniz, Öğrenci Sorrengail," diye cevap verdi.

Ne hoş.

Koridordaki ağır silahlar kuşanmış kalabalığı tarayan Garrick, Xaden'ın diğer tarafından, "Bu toplantıyla ilgili aklımda soru işaretleri oluşmaya başladı," dedi. "Violet, Altılı Meclis'in karşısına tek başına çıkmak üzere davet edildi ve biz de Basgiath'ı terk edip sürünün büyük kısmını da yanımızda götürdüğümüz için tam olarak affedilmiş sayılmayız. Brennan, Aretia adına

anlaşma müzakerelerine katılıyor olabilir ama bizim konseyde bir koltuğumuz yok. Orada Violet'ın başına her şey gelebilir."

"Ben bunu zaten düşündüm," dedim. "Tairn'in olmasa bile Andarna'nın iyiliği için bana canlı ihtiyaçları var. Bana bir şey olmayacak."

"İçeride Tyrrendor'un temsilcisi Lewellen Kontu var ve bir el hareketiyle bu lanet yeri tamamen ateşe verebilir," diye ekledi Xaden, kollarını kavuşturup muhafıza bakarak. "Ben Violet'ın güvenliğinden çok diğerlerinin güvenliği için endişeleniyorum."

Sağ taraftaki kapı açıldı ve diğer muhafız göründü.

General Melgren kapı aralığında belirdiğinde midem kasıldı, çipil gözlerini kısarak bana tepeden baktı. "Öğrenci Sorrengail, Altılı Meclis seni kabul etmeye hazır." Bakışlarını önce Garrick'e, sonra da Xaden'a çevirdi. "Yalnız."

"Hemen burada olacağım" –Xaden'ın sesi tehditkâr bir hâl almıştı– "önümdeki tek engel yerden bir santim yüksekte asılı duran bu ahşap kapılar."

"*Çok üstü kapalı oldu.*" Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Melgren içeri girmemi işaret etti ama gözlerini Xaden'dan ayırmıyordu.

Ben koridorda yürürken Xaden, "*Asla olmayacak,*" diye cevap verdi. "*Kendini koruyabileceğine inancım tam ama tek bir sözünle bu kapıları menteşelerinden sökerim.*"

"*Çok romantiksin.*" Tanıdık salonun yeni mobilya düzenine hızlıca göz attım, salon boyunca uzanan uzun bir ahşap masa ve müzakereye katılanlar için düzinelerce sandalye vardı. Bana en yakın uçta, Navarre'ın altı eyaletini temsil eden, gösterişli işlemeli tunikler ve elbiseler giymiş altı soylu oturuyordu. Annem sayesinde hepsini tanıyordum ama grubun ortasına yaklaşıp ellerimi sandalyenin arkasına koyduğumda sadece en soldaki bana bitkin bitkin gülümsedi.

Lewellen Kontu.

Melgren masanın etrafından dolaşıp Morraine Düşesi'nin sağına otururken, "*Yapmak istediğin bir son dakika eklemesi var mı?*" diye sordum Andarna'ya.

"*Aklıma gelen bir şey yok,*" diye yanıt verdi.

İşte başlıyorduk.

Morraine Düşesi sağ taraftan tiz bir sesle, "Bu işi çabucak halledelim," dedi sertçe; iç geçirince köprücük kemiğinin üzerine sarkan dev yakut sallandı. "Bu müzakereleri kurtarmak için üç günümüz var ve bunun her saati değerli."

"Aynı fikirdeyim..." diyecek oldum.

Tam karşımdaki Calldyr Dükü, kısa sarı sakalını sıvazlayarak, "General Melgren tarafından bilgilendirildik ve Kral'la görüştük," diye sözümü kesti. "Şu andan itibaren bir..." Melgren'e baktı. "Adına ne demiştiniz?"

Beni incelerken ürkütücü derecede hareketsiz duran Melgren, "Bir görev gücü," dedi.

"Görev gücü," diye tekrarladı Dük. "Sayımızı artırmamız, dahası umarım ki Veninleri öldürme konusunda bir şeyler öğrenmemiz amacıyla yedinci ejderha ırkını bulmak ve birliğimize dâhil etmek üzere göreve çıkacak."

Elimi üniformamın cebine atıp iki tane katlanmış parşömen çıkardım. Birincisini havaya kaldırdım. "Katılmayı kabul ediyorsak size Andarna'nın taleplerinin bir listesini ileteceğim."

Elsum Düşesi siyah kaşlarını kaldırırken Luceras Dükü irkildi.

Morraine Düşesi, "Talepte bulunacak durumda değilsiniz," dedi azarlar gibi. "Annenize minnet borçlu olsak da siz hâlâ bir asker kaçağı sayılıyorsunuz."

"Bu akademiyi, koruma duvarlarımızı ve krallığımızı kurtaran bir asker kaçağı; daha birkaç saat önce bu duvarların içinde *birden fazla* Venin'le savaştığımdan bahsetmiyorum bile. Üstelik bunların hepsini Navarre emir komuta zinciri dışında yaptım." Başımı yana eğdim. "Hiçbiriniz Aretia sürüsünü ko-

muta etmediğiniz için beni herhangi bir göreve tayin etmeniz zorlaşıyor. Ayrıca bunlar benim taleplerim değil, *onun* talepleri."

"*Sürümüzün* geri dönüşü hâlâ müzakere edilen bir konu." Melgren masanın üzerinden Lewellen Kontu'na baktı. "Bu görevlendirme iyi niyetle ve sürünün Basgiath'ta kalacağı varsayılarak yapılıyor. Lewellen Kontu, yıllardır Aretia'yı gizlice temsil ettiğinize göre –ki bu da Meclis'in henüz ele almadığı ayrı bir konu– belki de *onun* taleplerini okumak istersiniz."

Bu sert sözler aristokratların çoğunun yerlerinde kıpırdanmasına neden oldu.

Lewellen Kontu elini uzattı, ben de ona listeyi verdim. Birinci adım tamamlanmıştı. Okurken büzüşmüş dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bunlardan bazıları oldukça... benzersiz."

"Tıpkı Andarna gibi," diye cevap verdim ve ikinci adıma geçtim. "Altı binici alacağım..."

"Kimseyi *almayacaksın*," diye araya girdi Melgren. "Sen sadece ejderhana ihtiyacımız olduğu için göreve katılmasına izin verdiğimiz bir ikinci sınıf öğrencisisin. Düşman hattının gerisindeki deneyiminden dolayı görev gücüne Yüzbaşı Grady'nin liderlik etmesine karar verildi bile."

Midem kasıldı. "BHK profesörüm mü?" Hayır, hayır, hayır, böyle *olmaması* gerekiyordu. En tepesinde Mira'nın adının yazılı olduğu listeyi elime aldım.

"Ta kendisi." Melgren başını salladı. "Kendisi bilgilendirildi, biz Poromiel ittifakı meselesini halledip gereklilikleri yerine getirdikten, o da takımını seçtikten sonra ondan haber almayı bekleyebilirsin."

O, takımını seçtikten sonra. Güç içimde yükselerek kanımı kaynattı. "En azından Teğmen Riorson olacak, değil mi?"

Aristokratların hepsi Melgren'e baktılar.

"Riorson'ın katılması Grady'nin takdirine bağlı olacak." Melgren gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

"Tairn ve Sgaeyl birbirinden ayrılamaz," diye itiraz ettim.

Melgren bir odun kadar duygu göstererek, "Bu da onun Riorson'ı seçeceği anlamına geliyor," dedi. Annemin onu bu kadar sevmesine şaşmamalıydı. "Ama yine de bu yüzbaşının takdirine bağlı."

Yüzbaşının takdiri. Kanım *uğuldamaya* başladı. "Takımın üyelerini belirlemek Andarna'nın taleplerinden biri." Düşündüğüm her senaryoda, Andarna'nın taleplerinin karşılanması en önemli kozum olmuştu.

"O hâlde bu karşılanmayacak bir talep." Melgren ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu müzakere edilemez bir askeri operasyon, bir sınıf gezisi değil."

"*Gitmeyeceğiz*," dedi Tairn.

Andarna sesini yükselterek, "*Gitmek zorundayız!*" diye karşı çıktı.

Elimdeki parşömen buruş buruş oldu. "*O haklı. Gitmek zorundayız.*" Her şeyden önce Andarna bunu hak ediyordu. Ama Veninleri nasıl yeneceğimizi ya da Xaden'ı nasıl iyileştireceğimizi öğrenme ihtimalleri varsa o zaman gerçekten başka seçeneğimiz yoktu. "*Mümkün olan her yol.*" Bu da taviz vermek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu.

Calldyr Dükü, "O hâlde bu meselenin çözüldüğünü varsayabilir miyiz?" diye sordu.

Siktir, kesinlikle hayır.

"Evet," dedi Melgren.

"Sadece Andarna'nın diğer taleplerini kabul etmeniz hâlinde." Çenemi kaldırdım. "Bence hem o hem de Tairn, Basgiath'tan uzaklaşmaya –hatta uçarak uzaklaşmaya– fazlasıyla istekli olduklarını gösterdiler."

Melgren'in burun delikleri titreşti ve ben de bir zafer çığlığı atmamak için kendimi zor tuttum. "Diğer taleplerini onaylama meselesini düşüneceğiz."

Calldyr Dükü, "O hâlde karar verildi," diye duyurdu. "Mükemmel. Bu gelişme müzakereleri kolaylaştıracaktır."

"En azından havacıların bölüğe *girmesine* izin vermek iyi olur," diye ekledim, göğsüm hayal kırıklığıyla sızlarken.

"Kendilerini korumak için güce bile hükmedemezlerken mi?" dedi Melgren alaycı alaycı. "Biniciler onları diri diri yerler."

Morraine Düşesi, "Poromiel'in o ek kuvvetleri bizimle bırakmamak için öne sürdüğü argümanlardan biri de buydu, değil mi?" diye sordu ve Melgren başıyla onayladı.

Onlar *kuvvet* falan değildi. Koruma duvarlarının korunması için ihtiyaç duyulan öğrencilerdi.

Dük boynunu kaşıdı. "Bunu düşüneceğiz. Havacıların bölükte yer almaya başlamaları, o argümanı büyük oranda yumuşatacaktır."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Melgren, "Gidebilirsin, öğrenci," diye emretti.

Lewellen Kontu masadan kalkarak, "Ben seni geçireyim," dedi.

Buruşmuş listeyi cebime atıp paramparça olmuş beklentilerimin kırıntılarını toplamaya çalışarak kapıya yöneldim. Grady'nin takıma seçeceği kişilere güvenip güvenemeyeceğimizi bilemezdik.

"Bunlarla ilgili ne yapacağıma bir bakacağım," dedi Lewellen Kontu sessizce, Andarna'nın talep listesini göstererek. "Bu arada" –elini tuniğinin içine sokup avuç içi büyüklüğünde bir kâğıt parçası çıkardı– "bunu sana özel olarak vermem istendi."

Alışkanlıktan, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve parşömeni aldım.

Kapıyı iki kez tıklattı, ben de soldaki muhafızın işaretiyle kapıdan çıktım.

Koridora çıkarken mektubu açtım ve Tecarus'un büyük el yazısını tanıdım.

Verdiğin sözü yerine getirmek için üç günün var.

Siktir. Öyle bir seçeneğim yoktu. Kafamı kaldırdığımda takımımın tüm üyelerinin beni beklediğini gördüm; rengârenk tunik ve elbiselerden oluşan bir deryanın önünde siyah ve kahverengiden oluşan bir duvar vardı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Imogen.

Rhi, "Ona bir saniye ver," dedi.

Kapı arkamdan kapanırken bakışlarım onların üzerinde gezindi, sonra yanıma yaklaşan Xaden'la göz göze geldim. "Plan boka sardı."

Bu da elimde kalan tek planın başarısız olamayacağı anlamına geliyordu.

Sabah ışığı penceremden içeri dolarken yavaşça gözlerimi kırpıştırarak sekiz kez çalan kampüs çanlarının sesine uyandım. Pencerenin pervazında bir kar yığını vardı ama ötesindeki gökyüzü, gündönümünden beri ilk kez maviydi.

Lanet olsun, sadece uyumamış, bir de üstüne *uyanamamıştım.* Belki dün gece Imogen'la antrenman salonuna gittiğimizden, belki de Rhi ve Tara'yla birlikte Grady'nin neden Andarna'nın görevine liderlik edebilecek en kötü seçim olduğu üzerine konuştuktan sonra yaşadığım duygusal çöküntü yüzündendi fakat tanrılara şükür bir kez bile uyanmamıştım. Hâlâ çok öfkeli olan Sawyer'ı ziyarete gittiğimde Jesinia'nın bana verdiği, Resson Ticaret Anlaşması öncesinde Navarre ithalatı hakkındaki kitabı alıp yatağa girdikten sonra uykuya dalmış olmalıydım. Başımı yastıktan kaldırdığımda kitabın, komodinimin üzerinde kapalı durduğunu gördüm, kaldığım sayfayı işaretlemek için arasına Xaden'ın hançerlerinden biri konmuştu.

Bu düşünceli hareket karşısında hafifçe gülümsedim. Brennan'la günlük toplantısının, Lewellen Kontu'yla görüşmesinin ve dün öğleden sonra onunla Liam'ı evlatlık olarak

büyüten Dük Lindell'la buluşmasının ardından yatağa girdiğinde ben çoktan uyumuştum.

Sıcacık battaniyenin altında döndüm, saati düşünürsek Xaden'ı uyanık bulmayı bekliyordum fakat o bir kolu yastığına dolanmış, üzerinde pembeleşmeye başlamış yara izi olan diğer kolu da aramızdaki battaniyenin üzerinde, derin uykudaydı. Yüreğim sızladı ve sadece birkaç dakikalığına da olsa ona bakmak, bana yapılabilecek tek mantıklı hareketmiş gibi göründü. Tanrılar aşkına, çok güzeldi. Yüzü uykuda gevşemiş, normalde çenesinde, omuzlarında taşıdığı tüm gerginlik çarpıcı biçimde yok olmuştu. Son bir hafta onun için zor geçmişti, bir binici olarak görevleri ile Aretia konusunda omzunda taşıdığı sorumluluğu resmî olarak tanımayan bir alanda bulunması onu zorluyordu. Ona dokunma isteğimle savaştım. O da savaştan beri doğru düzgün uyuyamamıştı, birkaç dakika daha uyuyabilmesi için onu rahat bırakmalıydım.

Mümkün olduğunca yavaşça ve ses çıkarmadan doğrulup ayaklarımı zeminin hemen üzerine sarkıtarak oturdum. Dün gece banyodan hemen sonra ördüğüm için saçlarım hâlâ nemliydi, ben de soğuğa çıkmadan evvel kuruması için sessizce ama hızlıca saçlarımı taradım. Tarağı komodinin üzerine koyduktan sonra bir tembel hayvanı gururlandıracak yavaşlıkta gerindim...

Belimi bir gölge şeridi sardığında saçlarım yana çekildi ve Xaden dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yere koyup öptü.

Ah, *evet.*

Okşayan dili, ısıran dişleri sırtımdan aşağı ani bir sıcaklık dalgası yayarken nefesim kesildi ve başım omzuna düştü. Vücudum sanki anahtarı sadece onda olan bir haritaymış gibi doğruca boynumun kenarındaki aşırı hassas noktaya ilerlediğinde sırtım yay gibi gerildi, parmaklarımı saçlarına götürdüm. Kahretsin, birkaç kalp atışından daha kısa bir sürede ayaklarımı yerden nasıl keseceğini çok iyi biliyordu.

"Benim," diye mırıldandı tenime doğru ve geceliğimin eteğini sıyırıp elini uyluğuma götürdü.

"Benim," diye karşılık verdim, saçlarını sıkıca kavrayarak.

Boynuma doğru güldü, sesi kısık ve sarhoş ediciydi, elini bacaklarımda gezdirdi, sonra kalçamı kavrayıp beni kendine çekti.

Parmaklarım saçlarından kaydı, sonra oda dönmeye başladı ve sırtım yatağın ortasına iniverdi. Ardından tek gördüğüm o oldu, üzerinde sadece bol eşofman altı vardı, hınzır bir gülümsemeyle üzerime çıktı ve sert kasığını bacaklarımın arasına bastırdı. Sanki söz verir gibi, "Senin," dedi ve gözlerindeki yoğunluğa bakınca nefesim kesildi.

Tanrılar aşkına, bana böyle baktığında göğsüm ikiye yarılacakmış gibi hissediyordum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." Ellerimi ılık, çıplak göğsünde gezdirdim, parmak uçlarımla kalbinin üzerindeki yara izini, midesinin sert çizgilerini okşadım.

Dişlerinin arasından sertçe nefes aldı. "Güzel, çünkü ben de seni tam olarak öyle seviyorum." Bacağı benimkilerin arasında enfes bir sürtünmeyle hareket etti ve sonra onu her yerimde hissettim, onu kendime nasıl daha çok yaklaştırabileceğim düşüncesi dışındaki her şey silinip gitti.

Elleri kıvrımlarımı okşuyor, dudakları boynumun her santiminde geziniyordu. Arzu damarlarımda alev gibi dolaşarak her bir sinir ucumu tutuşturdu, derken Xaden'ın dişleri geceliğimin kumaşının üstünden meme ucumu okşayınca gözlerim kardı.

İnledim ve parmaklarımı ensesinde birleştirdim. *Siktir,* bu adam benim için bir ihtiyaçtı.

"*Bu benim en sevdiğim seslerden biri.*" Eli bacağımdan yukarı ilerleyip geceliğimin altından kayarak iç çamaşırımın kenarında dolaşırken sözleri zihnimi sarmaladı ve eriyiverdim. "*Boşalmadan hemen önce çıkardığın o küçük nefeslerden sonra ikinci sırada.*"

Parmak eklemleri aramızdaki sinir bozucu kumaş tabakasının üzerinden klitorisimi okşadı ve ağzı diğer mememe doğru hareket ederken kalçamı hareket ettirmeye başladım. Lanet olsun, aramızda çok fazla kıyafet vardı.

Parmaklarını iç çamaşırımın altına sokarken beni izlemek için başını kaldırdı. Sonra tam oradaydı işte, okşuyor, dokunuyor, klitorisimle oynuyordu ve sonunda, tanrılara şükürler olsun ki, bana tam da ihtiyacım olan baskıyı hissettirdi.

"Xaden," diye inledim ve güç içimden akıp her kemiğime, her damarıma, tenimin her santimine hızla yayılırken başımı yastığa bastırdım.

"*Fikrimi değiştirdim.*" İki parmağını içime soktu. "En sevdiğim ses bu." Parmakları derinlere indi, sonra onları biraz geri çekerek yukarı doğru kıvırdı.

Nefesim kesildi ve duvarlarım yetenekli parmaklarının etrafında kenetlenince dudaklarında bir gülümseme belirdi. Güç uğulduyor, içimde sımsıkı bir sarmala dönüşüyordu. Ellerimi kaldırıp omuzlarını kavradım ve isyan damgasına bastırdım.

"*Sana nasıl sahip olmamı istiyorsun, Violet?*" Başparmağıyla klitorisime dokunurken kaşlarını çatarak baktı ve içimde toplanan enerji titreşti. "*Burada, sırtüstü yatarken, ben üstündeyken mi? Önümde, ellerinle dizlerinin üzerinde ve popon havadayken mi? Daha sert olabilmem için duvara yaslanarak mı? Hızı senin kontrol edebilmen için sen üzerimdeyken mi? Söyle bana.*"

Kontrol mü? Konu onunla birlikte olmak olunca bu sadece bir yanılsamadan ibaretti. Bana dokunmaya başladığı anda bana ne isterse onu yapabilirdi.

"Hepsini." Olabilecek en tatlı şekilde yanıyordum, Xaden'ın sözleri de alevlerimi körüklüyordu. İçime nasıl girdiği umurumda değildi, tek umursadığım hemen olmasıydı. Şimdi.

Gözleri alev aldı. "Bunu hissedebiliyorum. *Seni* hissedebiliyorum." Bir saniye daha baktı, sonra başını başıma doğru indirip dudaklarıma bir iki santim kala durdu ve parmaklarının

hızını artırdı, beni öyle bir noktaya getirdi ki hayatta kalmamın tek yolunun patlamak olduğunu biliyordum. "Işıl ışıl, sıcak ve mükemmel."

Ama ben onun sadece parmaklarını değil, her yerini, erkekliğini istiyordum. Uyluğumdaki aletinin sertliğini hissedebiliyordum ve içimde olmasına, benimle birlikte hareket etmesine, onunla birlikte doruklara çıkmaya, vahşi ve akılsız olmaya ihtiyacım vardı. O beni konuşamaz hâle getirmeye kararlıyken aradığım kelimeleri bulamıyordum bir türlü.

Zihinlerimizi birbirine bağlayan ışıltılı akik yola tutundum ve nefesim gittikçe hızlanırken saf, bitmek tükenmek bilmeyen arzumu ona döktüm.

"Violet," diye inledi ve sanki kendini tutuyormuş gibi çenesi kasıldı, kaşlarının arasında çizgiler belirdi.

Neden arzusuna karşı koyuyordu ki? Neden bize karşı koyuyordu? Ben onundum, evet ama o da benimdi. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamıyor muydu? Bağı sımsıkı tutarak sırtımda çatırdayan gardırobu, içime, en derinlerime nasıl da sertçe girdiğini hatırladım; ikimizin de diğerinin içinde kaybolduğu, aynı sıcak havayı solurken bir sonraki zirveye ulaştığımız o anı.

İçimde biriken güç *yanmaya* başladı, tenimi kızarttı ve çıkmasına izin vermezsem her şeyimle beni yok edeceğini hissettim. Tanrılar aşkına, gölgelerinin yumuşak dokunuşunu tenimde hissetmek, beni binlerce okşayışla sarması nasıl bir duygu olurdu...

Alnını alnıma bastırdı, boncuk boncuk terlemiş hâlde titremeye başladı. "Siktir, *aşkım*."

O gırtlaktan gelen inilti, o çatlak çıkan çaresizlik dolu ses, parmaklarının bir sonraki dokunuşuyla beni zirveye çıkardı. Kendimi tutmaya çalıştım ama gücüm serbest kaldı ve ben doruklara ulaşırken solumda bir ışık yanıp söndü. Dalgalar

hâlinde yükselen zevk beni önce batırıp sonra yüzeye çekerken gölgeler bir anlığına her yeri sardı.

Yanık odun kokusu aldım ve Xaden iki elini de üstümdeki yatak başlığına götürdü. Yüzünü buruşturduğunu görmek beni bir saniyeden kısa sürede kendime getirdi. Dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi görünüyordu.

"Xaden?" diye fısıldadım ona doğru uzanarak.

"Yapma." Bu hem bir talep hem de yakarış gibi çıkmıştı.

Ellerim göğsüme düştü ve bağımıza döndüğümde onun solmuş ve soğuk, karanlık bir duvarla mühürlenmiş olduğunu gördüm. "Neler oluyor?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi sertçe.

"Pekâlâ." Altından kalkıp yataktan çıkar çıkmaz komodindeki yanığı fark ettim. En azından ağaçları ateşe vermeme konusunda iyiye gidiyordum. "Burası yeterince uzak mı?"

"Ada krallıklarının bile yeterince uzak olacağından emin değilim," diye mırıldandı nefesini kontrol altına almaya çalışarak.

Ne oluyordu böyle? "Pardon?" Şaşkınlık içinde kendi kontrolünü tekrar sağlamasını izledim, sonra yine kendinden eminmiş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Unutmuşum." Yatak başlığını yavaşça bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu. Dizlerinin üzerine koyduğu elleri daha sonra yanlarına düştü. "Uyandım, seni otururken gördüm ve sana uzanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi ama ben artık doğal değilim. Siktir, çok üzgünüm, Violet."

Ah. "Ben de unutmuştum." Hem de dudakları bana dokunduğu anda. "Özür dileyecek bir şey yok ve artık doğal olmadığını falan söyleme..." Bir dakika. Dudaklarım kıvrılıverdi. Bu kesinlikle çözülebilir bir sorundu. "Aslında bence az önce bize bir iyilik yaptın." Yatağa doğru bir adım attığımda kafasını hızla bana çevirdi. "Kötü bir şey olmadı, Xaden. Az önce ellerini üzerimde gezdirdin, içime soktun ve ben gayet

iyiyim. Bana iki saniyeliğine şu yatağa girmem için izin ver, o zaman sen de çok daha iyi olacaksın."

Gözlerini kapayıp yatak başlığını işaret etti. "Olmayacağım."

Koyu renkli ahşap yatak başlığına dikkatle baktım ve biraz daha yaklaşınca tam Xaden'ın başparmaklarının olduğu yerde, orijinal boyadan ancak bir ton daha açık iki iz gördüm. Sanki kasılmasını engelleyebilecekmişim gibi karnımı tuttum.

Az önce güç mü aktarmıştı?

Binicilik öğrencilerine diğer öğrenciler gibi yaz ve kış izni verilmemesinin iki nedeni vardır: Birincisi, siviller köylerinde ejderhaların öylece dolaşmasına olumlu tepki vermezler. İkincisi, savaş için kaplan yetiştiriyorsanız birbirlerine ya da size saldırmasınlar diye kafeslerini kilitlemeniz gerekir.

–ALBAY TISPANY CALTHEA TARAFINDAN YAZILAN
PENÇELERİ SİVRİLT: BİR PROFESÖRÜN EL KİTABI'NDAN

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Belli belirsiz izlere bakarak başımı iki yana salladım. "Bu bir şey değil ki. Belli olmuyor bile." Dahası, gözleri bu mesafeden tamamen aynı görünüyordu. Her ne yaptıysa savaş sırasında olanların yakınından bile geçmiyordu.

"Çünkü durdum." Yatağın diğer tarafından kalktı ve masama değene kadar geri geri gitti. "Senin gücün yükseldiği anda bunu hissettim ve kendime neden sana dokunmayacağıma dair söz verdiğimi hatırladım. En azından seni mutlu edebilirsem bunun benim için yeterli olacağını düşündüm ama sonra o kadar yaklaştım ki..." Masamın kenarını sıkıca kavrayarak yüzüme baktı. "Senin yanında kontrolümü kaybetmeyi göze alamam. Birazcık bile olsa." Yatak başlığına doğru baktı. "Hele de bu şekilde. Asla olmaz."

Göğsüm sancıdı ve hızla çarpan kalbimi yatıştırmak için derin nefesler aldım. Gerçekten güç aktardıysa... "Yanına gelebilir miyim? Sana dokunmayacağım."

Başıyla onayladı. "Şu an iyiyim. Tamamen kontrol altındayım."

Çıplak ayaklarımla soğuk zeminde ilerleyip tam karşısında durdum ve gözlerinde kırmızının izine bile rastlamayınca rahatlayarak iç geçirdim. "Kırmızılık yok."

Omuzları düştü. "Güzel. Hızlıca kendimi kontrol altına aldım ve bir şey aktardığımı hissetmedim bile ama belli ki aktarmışım."

"Zımpara kâğıdı senden daha fazlasını yapardı." Hayal görmediğimden emin olmak için tekrar yatak başlığına baktım. "Zar zor görebiliyorum, o da dikkatle *baktığım* için."

"Düşünmeden aktardım. Karar verecek vaktim olmadı. Ya o sen olsaydın?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kendimi asla affetmezdim." Ağır ağır iç geçirdi.

Göğsümdeki sancı daha da arttı. "Ne yani, karalar bağlayıp benden uzaklaşmaya mı çalışacaksın? Çünkü önceden uyarayım, öyle bir şeye asla izin vermeyeceğim."

"Hayır." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sadece kontrolü elimde tutacağıma güvenemeyeceğim faaliyetlerden uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum. Güvende olmanın tek yolu bu ve her ne kadar benden uzaklaşmanı istesem de senden vazgeçemeyecek kadar da bencilim."

Yavaşça başımla onayladım çünkü söylediği şeye karşı çıkacak değildim.

"Ayrıca bil diye söylüyorum, o anı *gerçekten* çok ateşliydi. Her saniyesine bayıldım." Yutkundu ve kararından pişmanlık duyuyormuş gibi tekrar masanın iki yanını kavradı.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Düşünce paylaşımı zihingörenlerin yaptığı bir şey mi? Yoksa bu bir bağ olayı mı? Bizde birden fazla kez oldu."

Dudağının bir köşesi kalktı ve masayı tutan eli gevşedi. "Hiçbir fikrim yok. Bunu başka biriyle hiç denemedim." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirince daha rahat nefes almaya

başladım. "İlk seferinde, taktikler dersinde oturuyordum ve seni lanet kafamdan bir türlü çıkaramıyordum. Sonra sen bana uzandın, bir gece önce tüm kampüsü ateşe verdiğin hâlde hâlâ güce hükmetmeye çalışıyordun, ben de kısmen sana yardım etmek için ama daha çok sen de benim düştüğüm cehenneme düş diye anıların canlanmasına izin verdim." Bu itirafta hiç suçluluk duygusu yoktu. "Şimdi giyinelim. Muhtemelen kahvaltıyı kaçırdık."

Az önce olanlar göz önünde bulundurulduğunda hazırlanma sürecimiz epey normal geçti. Dizimi yerinde tutmak için sargıyı diz kapağımın üstünden ve altından birkaç kez geçirerek hızlıca sardım, sonra giyindim. Zırhımı içliğimin üzerine geçirdiğimde Xaden yanıma yaklaştı ve zırhı tıpkı çıkardığı zamanki gibi ustalıkla bağlamaya başladı ancak bağlamak çözmekten çok daha uzun sürüyordu elbette. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydın," dedim o bağlamaya devam ederken. "Dük Lindell'ın burada olmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet." İpi hafifçe çekiştirdiğinde omuzlarım dikleşti.

"Burada uyumandan mutluyum," dediğimde parmakları durdu. "Tyrrendor'un en yüksek üç hanesi de burada, bunlardan ikisinin sadece eyalete bağlı olduğu biliniyor ve üçüncüsü de öyle gibi." Omzumun üzerinden ona baktım. "Senin ve Liam'ın bölüğe girmek için eğitim almanızı sağlayan Lindell'dı, değil mi?"

Xaden başıyla onayladı. "Öyle ama Lewellen Kontu'nun da yardımı olmuştu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eminim Melgren'in aklından maziye sünger çekebileceği geçmiştir. Bu koridorlarda çok fazla kargaşa var ama bunu fark edecek rütbeli biri yok gibi." *Dikkatli ol.* Bu iki kelimeyi gözlerimle söylemiştim.

Tekrar başıyla onaylayıp zırhımı bağlamaya devam etti, ben de önüme döndüm. "Tyrrendor aristokrasisini yok etmek için beni öldürmek gerekmiyor. Ben resmî olarak müzakerelerin hiçbir noktasında yer almayan bir teğmenim ama yine

de ablana bakılırsa Aretia adına konuşmam gerekiyormuş. Bu tamam." Zırhımın iplerini bağladı, kulağımın altına bir öpücük kondurarak beni şaşkına çevirdikten sonra kapının yanındaki silah rafına doğru yürüdü.

"Teşekkürler. Peki sen istiyor musun?" diye sordum üniformamın üstünü giyip düğmelerini iliklerken.

Kınları sırtına geçirirken, "Müzakerelere katılmayı mı?" diye sordu.

"Aretia adına konuşmayı. Tüm Aretia adına." Saçlarımı her zamanki gibi taç şeklinde örmeye başlayarak masaya doğru ilerledim ve Xaden'ın bana çözemediğim bir ifadeyle baktığını gördüm. "İşlerin işleyişinden memnun olduğunu söylemiştin ama sana... soran oldu mu bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Aretia'yı Kurul yönetiyor. Ben sadece evin sahibiyim ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü ben... eh, Venin'im. Savaş alanında harika olabilirim ama iyi bir yönetici değilim."

İrkilmemek için kendimi zor tuttuktan sonra saçımı örmeye devam ettim.

"Her neyse, sürünün burada kalma şartlarını çözmeye çalışıyoruz ve Lewellen Kontu en azından babamın kılıcını Tauri'den geri alabileceğini düşünüyor ama bana her şey birbirine karışmış gibi geliyor. Biz kalmazsak Poromiel gider. Navarre, Basgiath'taki havacıları koruyamazsa Poromiel gider. Biri birini öldürürse – ki bu buralarda çok oluyor..."

Saç örgümü tutturmak için masamdaki tokalara uzanırken, "Poromiel gider," dedim ve Xaden'ın üzerine basa basa *biz* terimini kullandığını fark ettim. Ona önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bu maddelerden biri üzerinde aktif olarak çalışmaya başlayacağımı söyleyecek oldum ama bilmek istemiyordu ve birkaç dakika önce kontrolünü kaybetmiş olması da işini kolaylaştırmıyordu.

"Kesinlikle ve üçüncü sınıf havacılarından ikisi dün gece büyük salonun yanında Birinci Kanat'la birbirine girdi, herkes kanlar içinde kaldı." Hançerlerini bacakları boyunca uzanan kınlara sokmaya başladı. "Tauri sivilleri almaya istekli değilse Poromiel'in karakollarımıza saldırmayacağına söz vererek kazanacağı hiçbir şey yok. Onları teşvik edecek tek şey silahlar ve havacıları güvende tutmak olur."

"Ancak bunların her ikisi de sadece Aretia'yla ittifak yaparak sağlanabilir," dedim, Xaden *benim* hançerlerime geçerken. Onları bacaklarım ve kaburgalarım boyunca üniformama dikilmiş kınlara yerleştirdi.

"Şimdi kim ayrılıkçılar gibi konuşuyor?" Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Sağlam koruma duvarlarımız olsaydı belki. Ama zayıfladıklarını biliyoruz ve öyle olmasaydı bile Tyrrendor bağımsızlığını en son kazanmaya çalıştığında o iş..." Bir şey duymuş gibi başını yana eğdi, sonra kapıya atılıp açtı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Daha tuvalete bile gitmedik."

Ah, işte herkesin uğraşmak zorunda kaldığı sert adam. Gülümsememi bu sefer bastırma zahmetine girmedim. Büyük bir parçam, onun yumuşak taraflarını anlayan tek kişi olmaktan çok hoşlanıyordu. "Kim o?" diye sordum, sandalyenin arkasından uçuş ceketimi alarak.

"Orada *küçük kız kardeşimle* birlikte olan *senken* bana mı dalga geçip geçmediğimi soruyorsun?" dedi Brennan ters ters. "Genelde onun yatağında uyuman konusunda epey anlayışlı davrandığımı düşünüyorum ve birbirinizin yüzüne yapıştığınızda bu hâllerinizi görmezden geliyorum ama otuz dakika sonra bir toplantımız var ve ondan önce seninle konuşmam gerek."

"Günaydın, Brennan," diye seslendim, uçuş ceketimi kollarıma geçirirken.

"Selam, Violet," diye cevap verdi.

Xaden, "Devriyeye çıkacağım," dedi.

Garrick, Brennan'ın arkasından bir yerden, "Doğru," diye ekledi.

"Burada kaç kişi var?" Xaden'ın kolunun altından eğilip bakarken kaşlarımı kaldırdım. Koridor *tıklım tıklımdı*. Brennan, Garrick, Lewellen Kontu, Bodhi ve Imogen hep birlikte orada bekliyordu. Müzakereyle geçen günler hem Kont'u hem de Brennan'ı bitkin düşürmüştü; Brennan'ın gözlerinin altındaki halkalar koyulaşmış, Kont'un güçlü çenesindeki kır sakallar sanki tıraş olamayacak kadar yorgun ya da meşgulmüş gibi uzamıştı. "Biri mi öldü? Neden hiçbiriniz kapıyı çalmadınız?"

"Çünkü o kaba biri." Garrick başıyla sağ tarafımdaki duvara yaslanmış olan Imogen'ı işaret etti.

"Violet'ın uyuması gerekiyordu." Imogen başını yana eğerek ona baktı. "Senin ne kadar dinlenmiş göründüğüne bakılırsa dün gece Nina Shrensour'un yatağında *bol bol* uyuduğunu tahmin etmek zor değil. Onun için ne büyük hayal kırıklığı olmuştur."

"Hasiktir." Bodhi kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Garrick'in yüzüne bir gülümseme yayılırken sol yanağında bir gamze belirdi. "Dikkatli ol, Imogen. Sesinden bir kıskançlık tınısı sızıyor."

"Kim bir *havacıyı* kıskanır ki?" Sert bakışları karşı tarafa hızlı bir ölüm vadediyordu.

"Pekâlâ." Brennan burnunun köprüsünü ovuştururken Lewellen Kontu başını iki yana sallayarak uzaklaştı. "Bak, sadece Riorson'a ihtiyacımız var."

"Cidden, aklınızı başınıza alın, çocuklar. Bir savaşın ortasındayız," dedi Mira kısa koridorun sonundan; yanakları kıpkırmızıydı ve cildinde hâlâ taze gözlük çizgileri vardı.

Hemen sırıtmaya başladım. "Gelmişsin!" Amari'ye şükürler olsun, kırk sekiz saatimiz ve tek bir hamle yapma hakkımız vardı.

Brennan kızıla çalan kaşlarını kaldırdı. "Dönmenin geceyi bulacağını sanıyordum."

"Teine kendini iyi hissediyordu." Mira'nın gülümsemesi buz gibiydi ama en azından gülümsemeyi deniyordu. Brennan'ın hayatta olduğunu öğrendikten sonra onu hayatına kabul etmesi aylar sürmüştü. Brennan'ın sorumluluğu altında olduğunu düşündüğü annemizin kaybını atlatması kim bilir ne kadar sürecekti. "Haber ve birkaç da mektup getirdim."

O haberin tam olarak ne olduğunu öğrenebilmek için herkesin *ayak altından* çekilmesini diledim.

Brennan Mira'ya, "Teşekkür ederim," dedikten sonra Xaden'a döndü. "Bu, devriyeden daha önemli."

Xaden koridora çıkarken eli belimi sıyırıp geçti, sonra Brennan'ı takip ederek Lewellen Kontu'nun beklediği ana koridora gitti. Garrick de hemen peşinden gidiyordu.

Mira çantasını omzundan indirirken kaşlarının arasında iki çizgi beliren Bodhi, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Brennan, "Biz iyiyiz," dedikten sonra dörtlü, köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Bize de ihtiyaç duyulduğunu hissetmek ne güzel," diye homurdandı Bodhi, Mira'yla birlikte bana yaklaşarak. "Sanırım devriyeyi biz alacağız, Imogen."

"Çözebildin mi?" diye sordum Mira'ya. Bir saniye daha bekleyemeyecektim.

"Öncelikle Felix bir hediye gönderdi." Çantasından bir iletim aracı çıkardı ve gülümseyerek bana uzattı.

"Ah, tanrılara şükürler olsun." Mühür gücüm üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olduğumu hissetmemi sağlayan metal çerçeveli cam küreyi kavrarken rahat bir nefes aldım.

"Bir de bu var." Mira çantasından üzerine rünler işlenmiş ahşap bir alıştırma diski çıkardığında kaburgalarımın arkasındaki o küçük umut kıvılcımı alevleniverdi. "Trissa bir dâhi."

Ağzım açık kaldı. Diskin üzerine işlenmiş üç rün vardı; en ortadaki havada durmak içindi, diğer ikisi de üst üste binmiş

katmanlar hâlinde ses kalkanı ve sıcaklık rünleriydi. En dıştaki çizgi –sıcaklık– yeni çıkmış küçücük bir filizle kesilmişti. "Bunu nasıl yaptın?" Ses tonumu alçaltmayı becermek şu an benim için neredeyse imkânsızdı.

"Neredeyse havaya uçurulduktan ve bir mermi gibi fırlatıldıktan sonra" –dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi– "rünün tavlandığı malzemeyi onu yok etmeden, biçimini gerçekten değiştirerek yeniledik. Meğer Kylynn tarımcıymış," dedi Mira.

"Savaş Baltası, bitkilere mi hükmediyormuş?" diye fısıldadım.

"Fısıldamana gerek yok, Vi." Mira sırıttı. "Sıcaklık rününü etkisiz hâle getirmemize rağmen ses kalkanı hâlâ aktif. Bizi koridorun sonuna kadar koruyacaktır."

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim. Dokununca serin geliyor ve..." Mira havada süzülme rününün ortasına bir altın para yerleştirdi ve para *havada asılı* kaldı. Bir rünü etkisiz hâle getirmek akıllara durgunluk veren bir şeydi. Hele de bunu diğerlerini etkilemeden nasıl yapacağını bulmak? İnanılmazdı. "Başardık. Risksiz bir iş değil ama bunu yapabiliriz."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Müzakereleri kurtarabiliriz." Havacılar burada kalacak ve benim de Tecarus'la yaptığım anlaşma bozulmamış olacaktı.

"Kabul ederlerse," dedi Imogen yavaşça, "ki kabul etmeyeceklerini biliyorsun."

Bodhi başıyla koridoru işaret ederek, "Gelen var," dedi. Brennan, bakışları derin düşüncelere dalmış gibi yerde, yavaşça bize doğru yürüyordu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Diğerlerine henüz söylemeyin," dedi Mira hızlıca, diski ayaklarının dibindeki çantasına sokuşturarak. "Altılı Meclis'e doğru şeyi yapmaları için bir şans vermeliyiz, bu arada ne kadar az kişi bilirse o kadar az kişi vatana ihanetten idam edilir."

Bodhi ve Imogen başlarıyla onayladılar ve onlar uzaklaşmaya başlarken ben gözlerimi kırpıştırdım. "Hey, sana ne lazımdı? Neden bekliyordun?" diye sordum Imogen'a.

Bodhi ellerini ceplerine sokup yürümeye devam ederken Imogen yanından geçtiği Brennan'a yan yan baktı. "Sadece uykunu aldığından emin olmak istedim," dedi köşeyi dönüp gözden kaybolurlarken.

Bodhi. Garrick. Imogen. Midem kasıldı. Xaden'ın beni öldürmediğinden emin olmak için kontrole gelmişlerdi.

Brennan yanımıza geldiğinde Mira, "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Bok gibi hissediyorum." Brennan yüzünü ovuşturdu. "Poromiel politikası bizimkine hiç benzemiyor. Oraya geri dönüp Cygnisen'e masada kalması için yalvarmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç dakikam var. İki taraf da orta yolu bulmaya yanaşmıyor."

"Veninler tarafından öldürülmek istememenin onları çabuk öğrenmeye teşvik edeceğini düşünürdüm," dedi Mira, tıpkı annemiz gibi başını eğerek; bu da boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oldu.

"Sen öyle san." Brennan başını iki yana salladı. "Herkesin hemfikir olduğu tek şey, havacıların bugün takımlarındaki birinci sınıf binicilerle –görünüşe bakılırsa onlar o kadar da tehditkâr bulunmamış– bölükte tur atmalarına izin verileceği ve görev gücünün de seninle geleceği," dedi bana.

Mira yanıma yaklaşarak, "Vi tam olarak nereye gidiyor?" dedi sertçe.

"Andarna'nın ırkının geri kalanını bulmaya gidiyoruz," diye cevap verdim Brennan'ın yerine.

"*Ne* dedin sen?" Gözleri imkânsız sayılabilecek kadar irileşti.

"Bunu Andarna istiyor. Sen gitmeden önce sana söylemeliydim ama Gökkubbe henüz onaylamamıştı." Sert yüzünü görünce boğazım suçluluk duygusuyla düğüm düğüm oldu.

"Andarna zaten gidecekti. En azından bu şekilde bazı taleplerde bulunabildi."

"Bunun olmasına izin mi verdin?" Mira, Brennan'a ters ters baktı.

"Mira..." diyecek oldum.

"Sessiz ol *öğrenci*, subaylar konuşuyor," dedi sertçe.

Kaba şey.

"Bizim ihtiyaç duyuyor olmamız bir yana, Kraliçe Maraya, Andarna'nın yumurtasının yaşı göz önüne alındığında yedinci ırkın Veninleri yenmenin bir yolunu bilebileceğini umuyor." Bu bizim düşündüklerimizden çok da uzak değildi. "Mira, Poromiel'i masada tutan tek şey bu umut, ayrıca biz hâlâ havacıların güvenliği için pazarlık yapıyoruz ve Aretialı öğrencilerin kalması için Navarre'la görüşüyoruz. Etkinliğini sürdüren koruma duvarlarının içinde kalmaları için. Bu iş göründüğünden daha karmaşık."

Mira sinirlenmişti. "Basit bir soru: Kız kardeşimizin düşman kontrolündeki, Wyvernlerle dolu bir bölgeye aptalca bir iş için uçmasına izin vermenin ancak senin cesedini çiğneyerek mümkün olacağını söyledin mi?"

"*Asıl onları bulduğumuzda olacaklar konusunda endişelenmeliler*," diye homurdandı Tairn. "*Türümüzden bir ırk bizi terk etmeyi seçtiyse –saklanmayı seçtiyse– onları bulmamızı hoş karşılamayacaklardır.*"

"*Bunu bilemezsin.*" Andarna'nın sesi acı doluydu.

"*Aksini düşünmek saflık olur.*" Tairn'in sesi sertti ve Andarna zihinsel bağlarımızı kapadı. "*Kendini hazırlaması gerekiyor*," dedi Tairn. "*Sen de öyle. Bu görev yüzünden ölebiliriz.*"

Ya da bu görev sayesinde hepimiz kurtulabiliriz. Seni lanet kötümser.

"Hayır diyemezdi." İletim aracını sıkıca kavradım. "Aretia'nın, koruma taşını yakmak için Andarna'nın ırkından birine daha ihtiyacı var."

Mira hızla bana döndü, gözleri dehşetle irileştikten sonra hemen Brennan'a baktı. "Beni bu yüzden mi koruma duvarlarının durumunu değerlendirmeye gönderdin? Kardeşimizi bir piyon gibi kullanmadan önce ne kadar zamanın olduğunu öğrenmek için mi?"

"Öyle *olmadı*." Brennan'ın çenesi seğirdi. "İstediği şeyi yapabilmesi için ona destek olmaya çalışıyorum."

"Öyle bir şey *olmayacak*. Altı ayımız var, Brennan!" Çantasını karıştırıp bir deste mektup çıkardı, sonra da bunları Brennan'ın göğsüne, Aisereigh isim etiketinin hemen yanına fırlattı. "Zayıflama hızına bakılırsa şansımız yaver giderse tam çöküşe altı ay kaldığını hesaplıyorum. Andarna'nın ırkını bulmak *onlarca* yıl sürebilir. Violet onları bulana kadar –*eğer* bulursa– Aretia çoktan silinmiş olacak. Violet'ın hayatını bir hiç uğruna riske atıyorsun."

Midem kasıldı. Altı ay mı? Koruma duvarlarının etkisini tamamen yitirmesine en azından bir ya da iki yıl olduğunu düşünmüştüm. Birdenbire zaman çizelgesi karmaşıklaşmıştı ama Xaden'ın evini ikinci kez kaybetmesine izin vermeyecektim.

"Altı ay." Brennan'ın bakışları sanki kafasında bazı hesaplar yapıyormuş gibi Ridoc'ın ve Rhi'nin kapıları arasında gidip geldi.

"Hayır. Bu, binicilerin geri dönmediği türden bir görev." Mira bir adım gerileyerek abimizi bir yabancıymış gibi inceledi.

Ah, ne kadar rahatlatıcı bir görüntüydü.

"Bu üçümüzü de aşacak kadar büyük bir mesele. Poromiel'de yüz binlerce sivil saldırı altında." Brennan mektupları göğüs cebine soktu ve iç geçirdi. "Elbette onun tehlikede olmasını istemiyorum ama onunla gitmeme izin vermiyorlar. Bunu talep ettim zaten."

"Başka bir yol bul o zaman." Mira başını iki yana salladı. "Violet'ın hayatını yabancılarınkiyle takas edemezsin."

"İşte şimdi annem gibi konuştun." Kelimeler Brennan'ın ağzından bir anda çıkıvermişti ve hem Mira hem de ben dehşet içinde ona bakınca irkildi. "Siktir." Başını öne eğdi.

"Onun için üzülmüyorken annemizden bahsetmeye nasıl cüret edersin?" Çantasından rün tavlanmış diski çıkarıp abimize fırlattı ve disk göğsünün ortasına çarpınca Brennan zor da olsa onu yakalamayı başardı. "Bir haftadır neyle uğraştığıma bir bakın, *Yarbay Aisereigh*. Annemin onaylayacağından emin değilim."

Kahretsin. Bunu abimize soğukkanlı ve sakin bir dille anlatmayı planlıyorduk, böyle *değil*. Brennan diski incelerken kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Havacıları Basgiath'ta güvende tutmanın bir yolunu bulduk," dedi Mira.

Brennan diske bakmaya devam etti ve neler olduğunu anladığı ânı gördüm. Rengi attı ve ağzı açık kaldı. "Yani sen..."

En sonunda onun dikkatini çekmiş olan Mira, Brennan'ın sözünü keserek, "Evet. Sen en iyisi kendine bir ayna bul," dedi. "Aile fertlerini daha iyi olduğunu düşündüğün bir şey için feda etmek annemin cephaneliğinden çıkmış bir silah gibidir." Başka bir şey söylemeden dönüp gitti.

Brennan'ın omzuna dokundum. "Bunu Altılı Meclis'e götür."

"Asla kabul etmezler."

"İkimiz de bu ittifakı kurmanın tek yolunun bu olduğunu biliyoruz."

Başıyla onayladı. "Ben de bundan korkuyorum."

Ejderha binicilerinin zalim olmaları için seçildiğini, eğitildiğini ve hatta yetiştirildiğini asla unutmayın. Bir biniciden merhamet beklemek hatadır çünkü öyle bir şey asla olmayacaktır.

–ALBAY ELIJAH JOBEN TARAFINDAN YAZILAN
EJDERHALARI YENMEK İÇİN TAKTİKSEL REHBER: BİRİNCİ BÖLÜM'DEN

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra bunun hayatımın en uzun günü olduğuna artık emindim. Toplanma salonunun dörtte birinden azı doluydu ve haberleri beklemek için en uygun yer burasıydı; Sawyer uyuklarken ve birinci sınıflar da havacılarla birlikte okulu turlarken üçümüzün yaptığı tam da buydu: Navarreli bir binici saçma sapan bir şey yapacak olursa diye sırtımızı duvara vererek oturmuş, Brennan ve Mira'dan haber gelmesini bekliyorduk.

Xaden hâlâ dönmemişti.

Kampüste başka Venin dolaşıp dolaşmadığını bilmemek dehşet vericiydi ama en azından dolaşıyorsa Xaden onları hissedebilirdi. Bu düşünce tuhaf biçimde rahatlatıcıydı.

"Jack'in hücresindeki şu Venin gümüş saçlıydı," diye mırıldandım, hançerimle bir elmanın kabuğunu uzun bir şerit hâlinde soyarken. "Bu garip, değil mi?"

"Herkesin saçı eninde sonunda beyazlar. Dünkü saldırıyla ilgili en tuhaf olmayan şey buydu. Bizi vatana ihanetle suçlayıp suçlamayacaklarını görmek için daha ne kadar beklememiz gerekiyor?" Ridoc parmaklarını kalın meşe masaya vuruyordu.

"Korkunç biçimde koordine olmuş bir başka Venin grubu Barlowe'u tekrar kaçırmaya çalışmadan önce B planına geçmeliyiz."

"Buna A planı denmesinin bir nedeni var. Sabırlı ol," dedi Rhi, Ridoc'ın sağından; Xaden'ın, beni rünlere hazırladığını hiç bilmediğim bir dönemde bana verdiği Tyrrendor düğümü kitabına göz gezdiriyordu. "Aretia Antlaşması'nın birkaç saat içinde hazırlandığını hiç sanmıyorum."

"İlk aşama on üç gün süren müzakerelerdi." Birinci sınıflardan biri kemerli çift kapıdan koşarak içeri girerken ben elmayı soymayı bitirdim, sonra uzun boylu öğrenci Birinci Kanat'a ayrılan bölümdeki dolu bir masaya yönelip hemen taze bir dedikoduyu anlatır gibi konuşmaya başlayınca bıçağımı bıraktım. "Birinci sınıfların işi ne zaman bitecek?" diye sordum.

Birinci Kanat'ın kulağına gelen dedikodu her neyse hızla yayıldı. Sıranın ortasındaki masadan dönen başların ve telaşla kıpırdanan öğrencilerin sayısı giderek çoğaldı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Rhi sayfayı çevirerek. "Umarım bu huzurlu bir bağlanma olur çünkü Avalynn, Baylor ve Kai arasında bir tür aşk üçgeni olduğundan oldukça eminim. Normalde bu konuyu dert etmezdim, Aetos geçen yıl kimin kimi becerdiğini umursamıyordu..."

"Bu kesinlikle doğru değil." Ridoc alaycı alaycı güldü ve omzunu omzuma vurdu.

Dain'in duyup duymadığını anlamak için yan masaya baktım ama aralarında Imogen ve Quinn'in de bulunduğu bir grup üçüncü sınıf öğrencisiyle sohbete dalmıştı.

"Ama..." Rhi yüzünü buruşturdu. "Ağız dalaşına girip duruyorlar. Bu da zaten olumsuz olan ortamda havacıların aramıza karışmasını zorlaştırıyor, ayrıca kişiler arası dinamikleri de bozuyor."

Ridoc'ın parmakları duraksadı ve o da baktığım yere bakmaya başladı. Haber kulaktan kulağa yayıldıkça biniciler koşarak salondan çıkmaya başladılar.

"Bunu görüyor musun?"

Başımla onayladım ve elmamı bırakıp hançerimi kınına soktum. "Rhi."

Rhi kitabı kapayıp başını kaldırdı.

Üçüncü Kanat'tan esmer bir kadın metal kupasını karşımızdaki masaya indirerek, "Sence kazanacaklar mı?" diye sordu heyecanla.

"İmkânsız. Ortalık kan gölüne dönecek," diye cevap verdi yanındaki adam; benimle göz göze gelince bakışlarını kaçırdı ve içkisini bırakarak uçuş ceketini kapıp masadan kalktı.

"Bir şeyler oluyor." Masalara şöyle bir bakınca tüylerim diken diken oldu. Toplantı salonunda sadece Aretialı biniciler kalmıştı.

Tıknaz bir öğrenci çift kanatlı kapıdan içeri dalarken üçümüz de ayağa kalktık. Öğrencinin birinci sınıf rütbesini, ardından *Norris* yazan yaka armasını fark ettiğim anda kapüşonunu geriye attı ve tanıdık yüzünü gördüm.

"Baylor?" Takım arkadaşımızın kahverengi gözlerindeki paniği ve alnının koyu kahverengi derisinin kırışmasına neden olan gerginliği ben de kürek kemiklerimin arasında hissettim.

Omzunun üzerinden, "Buradalar!" diye bağırdı ve arkasından Sloane koşarak içeri girdi.

Ceketimi kaptığım gibi masadan fırladım ve toplanma salonunun ortasındaki birinci sınıfların yanına gittim. "Sorun nedir?"

"Bir şeyler yapmalısınız." Sloane bana değil Rhiannon'a dönmüştü. Soğurma gücüyle annemin canını aldığından beri gözlerimin içine bakamıyordu.

"Birinci Kanat'takiler Kuyruk Bölümü'ndeki havacılarından birini avluda yakalamış ve onu müsabakaya zorluyorlar."

Midem kasıldı. Bir damla bile havacı kanı dökülürse barış görüşmeleri sona erebilirdi.

"Beinhaven bıçaklı yapılmasında ısrar ediyor," diye inledi Baylor.

Bunu bir *kanat lideri* mi yaptırıyordu? Dünyada yeterince dört harfli kelime yoktu. Bölüm Dört, Madde Dört... Başka bir kanat liderine ihtiyacımız vardı.

"Gidelim," diye emretti Rhiannon ve kapıya doğru koştular, Ridoc yanımdan geçerken ben üçüncü sınıflara döndüm.

"Dain!" diye seslendiğimde başını kaldırdı, tanıdık kahverengi gözleri hemen beni buldu. "Sana ihtiyacımız var." Yanıtını beklemeden ceketimi giyip takımımın peşinden koşmaya başladım.

Dain ortak alanın diğer ucuna varmadan bize yetişti, Aretialı binicilerin geri kalanı da hemen onun peşinden geliyordu.

Kubbenin kapısından avluya fırladığımızda kalabalığa göz gezdirerek durumu değerlendirdim. Kürsünün önünde toplanan kalabalıkta belirgin bir bölünme vardı; Navarre binicilerinin çoğu dudaklarında iğrenç birer sırıtışla solda duruyor, Caroline Ashton uzaktaki merdivenin yanında bahisleri topluyor gibi görünüyordu. Geri kalanlarsa tartışan Aretialı binicilerden ve havacılardan oluşan öfkeli kalabalığın çevresini sarmıştı, önlerinde de...

Yüreğim ağzıma geldi.

Aura Beinhaven kalabalığın tam ortasında duruyordu ve genellikle kolunun üst kısmında taşıdığı hançerlerinden birini, dehşet içindeki bir birinci sınıf havacısının esmer boğazına dayamıştı.

Ve görünürde hiç önder yoktu.

Dain omzunun üzerinden, "Takımlarınızı bulun ve ne pahasına olursa olsun gerilimi azaltın," diye emretti, biz merdivenden inip kalabalığın içine doğru koşarken.

"Keşke bize bu teknikler öğretilmiş olsaydı," diye mırıldandı Ridoc.

Baylor, "Ön taraftalar. Beni takip edin," dedi, sonra da hiçbir çaba gerektirmiyormuş gibi kalabalığı yarıp geçti, biz de hızla peşinden gittik. Kar durmuş, güneş dağların ardında batarken yerini sert bir soğuğa bırakmıştı.

"Bırakın onu!" Kalabalığın önüne ulaştığımızda Cat'in sesi diğerlerini bastırıyordu ve Baylor kenara çekildiğinde Maren'in, Aura'yı koruyan Navarre binicilerine doğru atılmasın diye Cat'i tuttuğunu gördüm, kollarını arkadaşının beline dolamıştı.

"O müsabakayı kabul etmiyor ama bunu sen yapmak istersen özgürsün." İkinci Kanat'tan bir üçüncü sınıf öğrencisinin kılıcının ucu Cat'in karnına çok yakın bir mesafede duruyordu.

"Memnuniyetle!" diye bağırdı Cat.

Siktir, burası tek bir alevin ortalığı tutuşturmak üzere olduğu çıra kutusu gibiydi.

Elime bir hançer alarak sağduyumun beni durdurmasına fırsat vermeden hamlemi yaptım ve Cat'in önüne geçerek çenemi kaldırıp üçüncü sınıfa baktım. "Öğrenci arkadaşlarımıza böyle davranamayız."

"Onlar öğrenci *değil!*" dedi alaycı alaycı sırıtarak.

"Savaş sırasında kız kardeşini revire taşırlarken hiç şikâyet etmiyordun." Imogen öne atılıp omzuyla iterek beni geri çekilmeye zorladı. "Ama illa kılıç kaldıracaksan" –kılıcını çekti– "o zaman bunu kendi yaşıtın olan birine karşı yapacaksın, Kaveh."

Quinn diğer tarafıma geçip üçüncü sınıf havacılarımızdan Neve'i arkasına aldı ve çift ağızlı baltasının başını yere koyarak Birinci Kanat'tan, onun neredeyse iki katı cüssesi olan bir adamın karşısına dikildi. "İlk yılımızda kıçına tekmeyi basmıştım ve bunu tekrar yapmaktan çekinmem, Hedley."

Bu fırsatı değerlendirerek döndüm ve kolumu Cat'in köprücük kemiğine bastırıp onu takımımızın güvenli hattına doğru geri çekilmeye zorladım.

"Dövüşeceğim!" diye haykırdı.

"Yapamazsın." Boşta kalan elimle Cat'in kolunu kavradım. "Cat, yapamazsın. Eğer düşersen..."

"Düşmanını kaybettiğin için çok üzülürsün, değil mi?" Kara gözlerini kısarak bana baktı. "Yoksa kazanabileceğim ve neden senden daha uygun bir seçim olduğumu bir kez daha kanıtlayabileceğim düşüncesi mi seni daha çok korku–"

"Of, kapa çeneni." Onu sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. "Koruma duvarlarının içindeyken güce hükmedemezsin, o yüzden duygularımla oynamaya çalışmayı bırak. Burada kazanmak diye bir şey yok. Eğer kanın akarsa ittifak şansımız çöpe gider, ayrıca İkinci Kanat'ın pisliği yüzünden takım arkadaşımı kaybetmeye hiç niyetim yok. Kazanır ve bir biniciye zarar verirsen senin hakkında korktukları her şeyi doğrulamış olursun."

Yüzü yumuşadı ve bir an için tıpkı ablasına benzedi. "Bizi asla kabul etmeyecekler."

"*Onlar* kabul etmek zorunda değiller," dedim. "Biz ettik zaten."

"Müsabaka! Müsabaka! Müsabaka!" Bu tezahürat sol taraftan gelmişti ve Navarre binicileri hemen coşkuyla tekrarlamaya başladılar.

Kahretsin. Sürü psikolojisi böyle bir şeydi işte.

Aura büyü kullanarak sesini yükseltip kalabalığa doğru, "Bu korkak, kıdemli bir kanat liderinin müsabaka teklifini kabul etmiyor!" diye haykırdı. "Ama ben merhametli olacağım ve başkasını kabul edeceğim. Ya şampiyonunuzu seçin ya da bunun ölmesini izleyin."

"Bu Kodeks'e aykırı!" Dain, Üçüncü Kanat'tan bir Navarre öğrencisinin kafasına dirsek atıp öne geçti. "Müsabakalar sadece bir dövüş ustasının huzurunda yapılır."

"Hangi yetkiye dayanarak itiraz ediyorsun, Aetos?" diye hırladı Aura.

Kalabalık sessizleşti ama herkes olanları izlemek için döndüğünden bu sessizlik tezahüratlardan daha tehlikeli görünüyordu.

"Burada kal," diye emrettim Cat'e, sonra Imogen ve Quinn'in arasına girdim.

"Bölüm Dört, Madde Dört." Dain elleri havada, avuçlarını göstererek Aura'ya yaklaştı. "*Bir kanat liderinin yetkisi ve görevi...*"

Aura, "Bölüm Bir, Madde İki," diye bağırdı ve hançerinin ucunu havacının boğazında gezdirdi. "*Bölüğün komuta zinciri dışındaki biniciler öğrencilerin iç işlerine karışamaz.* Artık emir komuta zincirinde değilsin, *Aetos.*"

Navarre binicilerinden aynı fikirde olduklarını gösteren bir mırıltı yükseldi ve tansiyon, kaynamasına bir derece kalmış bir tencerenin içindeki kabarcıklar gibi yükselmeye başladı. Bölük bizi birbirimizin kanını dökme konusunda fazla rahat hâle getirmişti.

Göz ucuyla pek çok renk gördüm ve hançerimi sıkıca kavradım. Başımı kaldırdığımda avlunun kalın taş duvarlarına hem grifonların hem de ejderhaların indiğini gördüm.

Harika, tam da bu durumda ihtiyacımız olan şeydi: Ateş ve pençeler.

"*Burada mısın?*" diye sordum. Ejderhalar arasında hiç siyah pul yoktu ama kürsünün arkasında Cath'i gördüm.

Tairn, "*Tehlikede misin?*" diye sordu ve Andarna'nın da varlığını hissettim ama o sessiz kaldı.

"*Tam olarak değil ama...*"

"*O hâlde üstesinden gelebileceğine inanıyorum.*"

Dain, "Bir havacının yaralanması ittifakı tehlikeye atar," dedi, ben de sanki onaya ihtiyacı varmış gibi başımı aşağı yukarı salladım.

"İttifak istediğimizi kim söyledi?" Aura bıçağının ucunu havacının çenesinin altına götürdü ama havacı irkilse de kıpırdamadı. "Köprüyü geçmediler. İmtihan'a tırmanmadılar. Müsabakayı bile kabul etmiyorlar. Korkaklara müsamaha göstermeyiz!"

Navarre binicileri tezahürat yaptı, ben de bu fırsattan yararlanarak önümüzde nöbet tutan iki kişinin arasına dalıp solumda Ridoc'ı ve şaşırtıcı bir şekilde sağımda Aaric'i buldum. Birinci sınıf öğrencisi neredeyse Xaden kadar uzundu ve tehditkâr bakışları, silahları sırtlarında bekleyen Quinn'le Imogen'ın karşısında duran Kaveh ve Hedley'nin sessiz kalmalarını sağladı.

Kai, "Ben kabul ediyorum!" diye haykırdı. Birinci sınıf havacı sağdaki sıraya doğru hücum etti ama tüm başlar ona çevrilirken Rhi'yle Baylor onu hızla geri çektiler.

Önümüzde çatırdayan kemiklerin sesi duyuldu ve dikkatim Dain'e kaydı; burnunu tutan, parmaklarının arasından kan boşalan Aura geriye doğru tökezleyip silahını bırakırken Dain Kuyruk Bölümü'nün havacısını sıraya doğru ittirdi.

"Bu iş burada bitecek!" Dain'in haykırışı taş duvarlarda yankılandı.

"Biz asker kaçaklarından emir almayız!" Aura karların üzerine kan tükürdü ve doğruldu. "Artık Dördüncü Kanat adına konuşmuyorsun, Aetos. Burada bir hiçsin."

Dain bu hakaret karşısında başını dikleştirdi, ben de Tairn'in gücüne açılan kapıyı aralayıp damarlarıma dolan, soğuktan kasılan uzuvlarımı ve açıkta kalan ellerimi ısıtan sıcaklığı memnuniyetle karşıladım.

"Dördüncü Kanat!" Ewan Faber merdivenin yanındaki kalabalığın arasından öne çıktı. "Kıdemli kanat liderinizi savunmaya hazırlanın!"

Ridoc solumda kılıcını çekerken Aaric, "Siktir git," diye mırıldanarak aynısını yaptı.

Göz ucuyla iki yanımda silahların kalktığını gördüm ama gözümü Aura'dan ayırmadan hançerimi sımsıkı tuttum. Dain söz konusu olduğunda duygularım karmakarışık olabilirdi ama yüce Amari'nin gökyüzünün altında Aura'nın, bırakın en eski dostuma, *herhangi* bir Aretia binicisine zarar vermesine izin vermem mümkün değildi.

"Biz Aetos'tan emir alıyoruz," diye bağırdı Ridoc, kılıcını Faber'a doğrultarak. "Ve sizden daha kalabalığız."

Birinci Kanat'ın lideri Iris Drue, Faber'ın yanına geçerek, "Sadece Dördüncü Kanat'tan daha kalabalıksınız!" diye bağırdı. "Birinci Kanat dimdik ayakta! Navarre'a sadık!"

Soldan bir tezahürat yükseldi.

"Jack Barlowe'u yaratan kanatta olmakla övünür müydüm bilmiyorum!" diye itiraz etti Ridoc.

"Ridoc!" diye fısıldadı Rhi.

Dain ona ters ters bakarken Ridoc, "Çenemi kapatıyorum," diye söz verdi.

"Şu anda profesörleri gerçekten özlüyorum," dedi Aaric sessizce.

Sol taraftan biri, "Aetos'a meydan oku!" diye bağırdı ve yeni bir korku, parmaklarını kalbimin etrafına sarıp sıkıverdi. Avluda hepimize emir verme yetkisi olan tek bir kişi bile yoktu. Kibirli ölüm makineleriyle dolu bir bölükten daha tehlikeli olan tek şey lidersiz bir bölüktü ve eğer Dain bu meydan okumayı kabul eder de... düşerse, artık Poromiel'le yapılacak ittifakın hiçbir önemi kalmazdı; içeride birbirimizi yok ederdik.

Şu an Xaden'ın lanet kalkanlarını indirmesi için harika bir zaman olurdu.

"*Karanlık Olan böldüğünü tekrar birleştiremez.*"

"*Ona öyle demeyi kes.*"

"Barlowe için bizi suçluyorsunuz ama buradan giden sizsiniz!" Aura sıranın bizim bulunduğumuz tarafını işaret etti ve ateşe hükmetme mühür gücünü gösteren armasını, altındaki daha bir sürü armayı ortaya çıkararak Dain'e doğru yürüdü.

Dain hançerini çekip karın üzerine attı ve silahsız olarak Aura'nın karşısına dikildi. "Sana kılıç kaldırmayacağım, Beinhaven."

"Bu bir... seçim," dedi Aaric sessizce. "Onu *konuşarak* mı yenecek?"

Hançerimin kabzasını kavrayan parmaklarımı teker teker esnettim, içimde güç uğuldamaya başlarken hamle yapmaya hazırdım.

"Evet, gittik," diye devam etti Dain yumruklarını sıkarak. "Ama sonra geri döndük."

Aura oradaki hançeri çoktan kullanıp kaybettiğini unutmuş gibi elini omzuna attı ama belindeki kılıcı çekmedi. "Güçlü olmadığımızı bildikleri için saldırdıkları hiç aklınıza geldi mi? Koruma duvarlarının siz firar ettiğiniz için yıkıldığı?"

Of.

"Biz gerçeği seçtik," diye bağırdı Dain, boynunda bir damar şişerken. "Çaresizleri savunmayı seçtik..."

Aura eldivenli parmağıyla Dain'in göğsünü işaret ederek, "Siz sürüyü bölmeyi seçtiniz! Bölüğe zarar verdiniz!" diye itiraz etti ve nabzımı yükselten yavaş, düzenli adımlarla ona yaklaştı. "Sonra da yüzyıllardır savaştığımız düşmanı, baskınlarından birinde kuzenimi öldüren düşmanı eve getirdiniz! Ne yani, onları yok etmek için eğitildikleri krallığın kalbine kabul mu edelim?"

Navarrelılar aynı fikirde olduklarını göstererek mırıldandılar.

"Sanırım bizim oğlan bu sefer kaybediyor," diye fısıldadı Aaric. "Yani gayet iyi ama bir Riorson değil."

Xaden sadece Dördüncü Kanat'a liderlik etmekle kalmamış, tüm bölükte saygı –ve korku– uyandırmıştı. Çenemi sıktım. Ama o artık öğrenci değildi ve Biniciler Bölüğü'nün tamamı sadece kendi içlerinden birinden emir alırdı. *Böldüğünü tekrar birleştiremez.*

"Xaden bunu düzeltemez," diye mırıldandım daha çok kendi kendime konuşur gibi. Lanet olsun, Tairn'in haklı olmasından nefret ediyordum.

Neyse ki sessizliğini korudu.

"Havacılara ihtiyacımız var!" Dain geri adım atmayacaktı.

"Onlara *sizin* ihtiyacınız var!" Dain'e doğru bir adım daha atan Aura'nın sesi sertleşmişti. "*Biz* Basgiath'ı kurtarmak için savaştık! Onu kararlılıkla savunduk! Asla tereddüt etmedik!" Aura bir politikacı gibi yüzünü bölüğe döndü ve yine tezahüratlar yankılandı.

Aaric, ejderhalar ve grifonlardan oluşan seyircilere hızlıca göz gezdirirken, "Kalabalığı kendi tarafına çekemeyecek, Aura ona gerçekten meydan okuyacak," diye uyardı ve aniden *onun* kim olduğunu hatırladım.

Sıcaklık gittikçe artarken uçuş ceketimin ilk düğmesini açarak, "Topluluk önünde konuşmaya yatkın mısın?" diye sordum. "Ailendekiler kesin öyledir de."

Kuru bir sesle, "Beni ele veren, doğuştan gelen hakkımdan feragat ederek mutlak ölüm ihtimali olan bir işe balıklama dalmam mı oldu?" diye cevap verdi.

Bunu *hayır* olarak kabul ettim.

"Ne dersiniz? Onların en güçlüsü bizim en güçlümüze karşı?" Aura kanlı elini kalbinin üzerine koydu. "Seninle bir anlaşma yapalım, *kanat lideri*. Beni yenersen havacıların sabahı görecek kadar yaşar. Başarısız olursan bu avluyu kana boğarız."

Navarre binicilerinin kükremesi dişlerimin titremesine neden oldu.

"*Dain en güçlü değil*," dedi Andarna.

"*Dain onu teke tek dövüşte yenebilir.*" Rütbesini kazanmasının tek nedeni komutanlardan birinin oğlu olması değildi, ayrıca müsabakalarda güce hükmetmeye izin verilmiyordu. Başka bir hançere ya da kılıcına uzanmak yerine eldiveninin parmaklarını çekiştirmeye başlayan Aura'nın her hareketini izliyordum. Midem kasıldı. Ellerinin çıplak olmasına ihtiyaç duymasının tek bir nedeni vardı.

Ve ateş her zaman hafızaya hükmetmeye üstün gelirdi.

Aura aralarındaki sertleşmiş karı işaret etti. "Bu bizim matımız olsun. Dövüş ustamız ne derdi?" diye sordu kalabalığa.

"Başlayın!" diye haykırdı Birinci Kanat'ın tamamı.

"Seninle dövüşmeyeceğim, Aura!" diye kükredi Dain.

"Ben *seninle* dövüşeceğim!" Aura eldiveniyle oynarken ben de hançerimi çevirip ucundan tuttum. "Yoksa gerçekten bir korkağa mı dönüştün? Damgalanması gereken başka bir isyancıya?"

Damgalanmak. Öfkeyle gözlerimi kıstım.

"*Dain en güçlü değil!*" diye tekrarladı Andarna ve bu sefer ne demek istediğini anladım.

En güçlü olan bendim.

Aura eldivenini çıkarıp elini tutuşturdu. Avucundan alev fışkırmadan bir saniye önce hançerimi fırlattım.

Hançer eldivenini kürsünün ahşap desteğine sapladı.

Aura irkildi ve alev de Dain'e ulaşamadan söndü. Aura başını önce eldivenine, sonra hızla bana çevirdi. Gözlerini kıstı. "Sorrengail."

"Violet, hayır," diye itiraz etti Dain.

"*İsyancı* çok... modası geçmiş bir kelime. Biz *devrimci* terimini tercih ediyoruz," dedim Aura'ya. Ona doğru dikkatli bir adım atarken parmak uçlarımda gücün çıtırtısını hissettim. "Ve eğer dövüşürken güce hükmedeceksen o zaman benimle uğraşman daha adil olur."

Bir biniciye asla arkanı dönme.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

ALTINCI BÖLÜM

"Meydan okuyorsun..." Aura yüzünü tamamen bana dönerek diğer eldivenini de çıkardı.

"Meydan okuyorum." Açık avuçlarımı gökyüzüne kaldırıp kollarıma yayılan ısı ve güç dalgasını göğe doğru serbest bıraktım.

Şimşek gökyüzünü yardı, başımızın üzerinde parladı ve bulutlara doğru çatallandı. Hemen ardından gök gürültüsü duyuldu, sesi o kadar yüksekti ki duvarlar sarsıldı.

Kalabalık sessizleşmiş, ellerini indiren Aura'nın ağzı bir anlığına açık kalmıştı.

"İşin aslı, Dain bir müsabaka sırasında güce hükmetmeyecek kadar onurludur ama görüyorsun ya, benim ahlak anlayışım biraz... sallantılı." Bir hançer daha çıkarıp Aura'ya doğru salladım. "Eğer ona bir kez daha elini kaldırırsan bir sonraki hançer elini delip geçer. Hayatta olmanın sebebi o. *Hepinizin* hayatta olmasının sebebi o!" İçime dolan güç çıkmaya hazır hâlde uğuldadı, ben de sol elimi uçuş ceketimin cebine sokup iletim aracını çıkardım.

Rhiannon sağımdan usulca, "Violet," diye uyardı.

"Şşşt, o bir şeyleri havaya uçurduğunda daha eğlenceli oluyor," diye fısıldadı Ridoc.

Hafifçe döndüm ve bir yandan Aura'ya bakmaya devam ederken sesimin Navarre binicilerine ulaşmasını sağlamak için küçük bir büyü kullandım. İyice yaklaşmışlardı ve durum artık tehlikeli olmaktan ziyade ölümcül hâle gelmişti. "Saldırıdan sağ kurtulmanızın tek sebebi Navarre'ın bizden bilerek sakladığı bilgiye erişim sağlamış olmamız. Onu çaldık. Tercüme ettik. Hepinizin kıçını kurtardık." Kolumdan aşağı bir sıcaklık yayılınca iletim aracı uğuldamaya başladı. "Ve evet, ileride yaşanacaklardan canlı çıkmak için bu ittifaka ihtiyacımız olduğunu anlamanızı bekliyoruz!"

"Onlara güvenmemizi mi bekliyorsunuz?" diye seslendi Caroline.

Aura, iletim aracıma bakarak bir adım geri çekildi.

"Güvenmek zorundasınız," diye cevap verdim, tekrar içimde toplanan gücün tenimi kızartan ısısına karşı koyarak. "Ama daha da önemlisi, bunu *yapabilirsiniz*. Onları kurtarabilecek tek kaynağı paylaşmak istemediğimiz için halklarını yüzyıllarca ölüme mahkûm ettikten sonra bile aylar boyunca bizim yanımızda savaştılar. Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz ama birbirimize güvenmek zorundayız; ayrıca bunu yapmaya devam edemeyiz, kanadı güçlendirmek adına bölükteki gereksiz kayıpları engellemeliyiz, özellikle de bu savaşta her birimize ihtiyaç varken."

"Bu onların savaşı!" diye karşı çıktı Aura. "Gerçekten de sırf onların koruma duvarlarını güçlendirmek için kendi koruma duvarlarımızı zayıflatmamız, kendi halkımızı tehlikeye atmamız gerektiğine mi inanıyorsun? Poromiel'i Navarre'a tercih mi ediyorsun?"

"İkisini birden tercih edebiliriz." Hançerimi tekrar yerine yerleştirdim ve güce hükmetmek için elimi serbest bıraktım.

Ewan Faber biraz fazla yaklaşınca Aaric kılıcını kaldırdı.

"Bizden önce gelen biniciler, sırf sınırımızın diğer tarafında oldukları için masumları korumayı başaramadılar," dedim. "Yalan

söylediler ve saklandılar. *Onlar* korkaktı! Ama biz öyle olmak zorunda değiliz. Bir arada olmayı ve savaşmayı seçebiliriz. Önderler şu anda kapıların ardında bir anlaşma yapmaya çalışıyorlar." Bakışlarımı üç ay önce biz Aretia'ya uçarken burada kalan binicilerin üzerinde gezdirdim. "Ama bizden önceki her nesil gibi başarısız oluyorlar, biz de aynısını yaparsak..." Başımı iki yana salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Dışarıda neler olduğunu gördünüz. Ya bu ittifak burada bizimle, ***bizim*** neslimizle başlayacak ya da Kıta'daki son ejderha binicileri ve grifon havacıları olacağız." Ensemde boncuk boncuk ter birikmişti, gücümü hazır tuttuğum her saniye ateşim daha da yükseliyordu. "Eee?" diye sordum.

Avluya ağır bir sessizlik çöktü, kimse hareket etmiyordu.

"Derslere ara verdiğimizde böyle mi yapıyorsunuz?"

Devera'nın sesiyle herkes kubbeye doğru döndü. Profesör ayaklarını iki yana açmış duruyordu, yanında Profesör Emetterio ve Kaori vardı. Üçü de banyo yapmaya ve iyi bir gece uykusu çekmeye hasret görünüyordu.

Dunne'a şükürler olsun. Zihnimde, Tairn'in gücüne açılan Arşiv kapısını zorla kapadım ve iletim aracı kararmadan önce elimden yükselen buharı fark ettim.

"Sorrengail haklı," diye bağırdı Devera. "Önümüzdeki aylarda hepimizin Malek'le karşılaşma ihtimali var ama birbirinizle savaşarak mı yoksa ortak düşmanımızla yüzleşerek mi ölmek istediğinize karar vermelisiniz." Sırtını dikleştirdi. "Hadi, seçiminizi yapın. Biz bekleyeceğiz."

"Şimdi ölmek veya sonra ölmek, ne fark eder ki?" diye sordu İkinci Kanat'tan biri.

"Şimdi ölürseniz kâtipler sabaha adınızı duyurur." Emetterio omuzlarını silkti. "Ortak düşmanınızla savaşmayı seçerseniz mezun olana kadar yaşama şansınız olur. Şahsen" – sakalını kaşıdı– "ben şansın bizden yana olduğunu düşünüyorum. En son gölgeye hükmeden biriyle yıldırımlara hükmeden biri yan

yana savaştığında Veninleri birkaç yüzyıllığına Kurak Topraklar'a geri sürmeyi başarmışlardı. Bunu tekrar yapmanın yolunu bulacağız."

Az kalsın elimdeki iletim aracını düşürüyordum. Xaden ve ben Büyük Savaş'tan bu yana aynı devirde bu mühür güçlerini taşıyan ilk kişiler miydik? Kafalar bana döndü ve tüm silahlar teker teker indi.

"Ejderhalarınızı –ve grifonlarınızı– gururlandırın." Devera başını salladı. "Tatil sona erdi. Profesörleriniz önümüzdeki yirmi dört saat içinde dönüyor ve yerinizde olsam Emetterio sırf eğlence olsun diye sizi İmtihan'a tırmandırmaya karar vermeden önce iyi bir uyku çekmeye odaklanırdım. Soyluları bekleme işi bitti. Savaş Brifingi saat tam dokuzda, anlaşma olsun ya da olmasın." Grubumuza dikkatle baktı. "Ve bu, hangi bölüğün rengini giydiği fark etmeksizin *tüm* öğrencileri kapsıyor. Burada yaptığınızı sandığınız her neyse bitti, dağılabilirsiniz."

Öğrenciler dağıldı. Onlar bize doğru yaklaşan profesörlerin yanından geçerken ejderha ve grifonlar da gökyüzüne yükseldi. Navarre ve Aretia öğrencilerinin hâlâ birbirlerinden ayrı durduğunu fark ettim. En azından kimse birbirini öldürmeye çalışmıyordu.

Navarre öğrencileri gidene kadar havacılarımızın sırtını kürsüye vermelerini sağladık ve sonra da takım olarak arkalarından ilerledik.

"Bazen anlayabiliyorum," dedi önümde yürüyen Cat, kapüşonunu başına çekerek. "Neden seni seçtiğini yani. Güzel konuşmaydı. Ama devreye girmen fazla uzun sürdü."

"Rica ederim," diye mırıldandım arkasından ama dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Sıradan bir ders gününü özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Ridoc yürürken kolunu omzuma attı. "Hatta belki eski, tatlı bir köprü geçişini."

Xaden'ı Lewellen Kontu, Brennan ve Mira'yla birlikte kubbe merdiveninin kenarında görünce midem kasıldı. Verecekleri haberler olmalıydı.

Sloane yanımızdan geçerken, "Sınıf arkadaşlarımızın birbirini öldürmeye çalışması pek de orijinal bir şey değil," dedi. Bense Brennan'ın yüzündeki gergin ifadeyi görünce yavaşladım.

Sanırım haberler *iyi* değildi.

Profesörlerimiz yaklaştığında, "Gerçekten tüm bunlar olurken orada öylece durup izlediniz mi?" diye sordu Rhi.

"Evet." Devera uçuş gözlüğünü sildi, sonra başının arkasındaki deri bandı esnetti. "Bir noktada bunun olacağı belliydi ama en azından burası kontrollü bir ortamdı," dedi omzunun üzerinden.

"Kendimi çok korunmuş hissediyorum." Ridoc elini kalbinin üzerine koydu. "Hatta kollanmış. Sence de öyle değil mi, Violet?"

Takımın geri kalanı içeri girerken Aaric'le birlikte arkamızdan gelen Dain, "Aşağı yukarı Violet'ın nasıl yetiştirildiğini tarif etmiş oldun," dedi. Bana baktı. "Araya girdiğin için teşekkürler. Bir an için Aura'nın beni yakacağını sandım."

"Sana ihtiyacımız olduğunu söylediğimde tereddüt etmeden geldiğin için teşekkürler." Gözlerimiz buluştu ve bir an için aklıma ilk yılımda bana bugün gösterdiği inancı gösterseydi her şeyin ne kadar farklı olabileceği geldi. Yine de Xaden'a olan hislerimi değiştirecek bir fark olacağını sanmıyordum.

"Her zaman gelirim." Yatakhaneye doğru dönmeden önce bana hafifçe gülümsedi.

Xaden'a baktığımda beni izlediğini gördüm. Yaralı kaşını kaldırarak bakışlarını Dain'e çevirdi, sonra yine bana baktı.

Gözlerimi kıstım. Bu... Hayır, bu kıskançlık olamazdı, öyle değil mi?

Rhi, Ridoc'la Aaric'e bakarak başıyla işaret verdi. "Violet, sana sonra yetişiriz."

Son birkaç saat içinde beş yaş yaşlanmış gibi görünen Brennan, "Seninle de konuşmamız gerek, Aaric," dedi. Mira'ya fazla yakın durmuyor olması kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Ridoc kolunu omzumdan indirdi. "Ah, hadi ama. Aaric neden kalıyormuş? O daha birinci sınıf."

Rhi tek parmağını kaldırarak, "Beni seni sürüklemek zorunda bırakma," diye uyardı. Ridoc iç geçirerek yenilgiyi kabul etti ve bizi kubbenin merdiveninde bırakarak uzaklaştı.

"İçeride konuşalım." Brennan merdivenden inip doğruca akademik kanada ilerleyerek beni şaşırttı.

Xaden'ın yanına geçtim ve peşimizde diğerleriyle birlikte Brennan'ı takip ederken yüzündeki sert çizgileri inceledim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum sessizce, kalkanlarının sıkıca kilitlendiğini hissederek. "*Sen* iyi misin?"

"İyi konuşmaydı." Elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Dain'i öldürecekti." Sesim fısıltıya dönüştü. "Bizden gerçekten nefret ediyorlar."

"Bu, burada olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Özellikle de sürünün kalması için anlaşmaya vardığımıza göre." Xaden, Brennan'ın arkasından kapanmadan kapıyı yakaladı, elini elimden çekip içeri girmem için açık tuttu.

"Bu iyi, değil mi?" Boş antrenman salonuna girerken ona baktım. "Ayrıca soruma cevap vermedin."

"Önce abinle konuş." Brennan'ın beklediği ilk minder sırasının kenarına geldiğimizde Xaden kollarını göğsünde kavuşturdu. Diğerleri de bize katılınca geniş bir çember oluşturmuş olduk.

Bu hiç de iyiye işaret değildi. Karşımızdaki büyük binicilerin ciddi suratlarına bakarken endişe, saldırmaya hazır bir yılan gibi mideme çöreklendi.

Sol tarafımdaki Aaric ellerini ceplerine soktu. "Dur tahmin edeyim. Halden pazarlıkları zora mı soktu?"

Benzim *attı*.

Lewellen Kontu çenesinin altındaki ince sakalları kaşıyarak, "Abinin bize kesinlikle yardımı olmadı," dedi.

"Halden burada mı?" diye sormayı başardım.

"Bu sabah Batı Muhafızları'ndan biriyle birlikte geldi." Aaric bana bilmiş bir bakış attı, ben de ona ters bir bakışla karşılık verdim.

"Harika." Onun öfkesi müzakere masasında ihtiyacımız olan son şeydi. Mira dikkatle Xaden'la beni inceliyordu ama bir şey söylemedi.

Kont, Aaric'e, "Bu arada sırrın hâlâ güvende," dedi. "Ama babanın acısına bir son vermeyi düşünebilirsin. Özel muhafızlarının yarısı seni arıyor."

"Hâlâ arıyor olmaları da bu konuda ne kadar başarılı olduklarının kanıtı, değil mi?" Aaric alaycı bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Peki, haberleri bize de verecek misiniz? Yoksa sadece Violet'ın konuşmasını dinlemek için mi toplanmıştınız?" Aaric herkesin suratına tek tek bakıyordu, belli ki yetiştirildiği üzere yüz ifadelerindeki her değişime, en küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu. Kardeşleri arasında en gözlemci olan hep oydu. "Son derece dokunaklıydı."

"Duyduk." Brennan bana gururla gülümsedi. "Ve gördük."

"Ondan harika bir politikacı olurdu," diye devam etti Aaric. "Hatta belki bir general. Kesinlikle bir soylu olurdu."

"O konuşmayla mı? En az bir düşes." Xaden kıpırdanarak dirseğini omzuma değdirdi.

Başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim ama... hepsi kalsın. Ne politikayı seviyorum ne de Altılı Meclis'le uğraşmayı." Etrafıma bakındım. "Pekâlâ, biri konuşsun artık."

Ulak çantası olan bir binici kapı aralığından, "Teğmen Riorson?" diyen seslenerek araya girdi.

"Hemen döneceğim." Xaden belimi okşayıp yanıt vermeye gitti.

Brennan, "Göreviniz bugün müzakere masasında bize biraz daha genişleme hakkı vermeleri umuduyla tartışıldı," dedi, "ve katılımcılar göz önüne alındığında..."

Endişe denilen o yılan vahşice saldırdı.

"Halden," dedi Aaric, zümrüt yeşili gözlerini kısıp abime bakarak. "Halden onunla gidiyor, değil mi?"

Brennan'ın özür dileyen bakışlarını görünce ağzım *açık* kaldı. Sonra ağzımı hızla kapadım. "Hayatta olmaz." Başımı iki yana salladım. "Ciddi olamazsınız." Bunu *düşünmek* bile istemiyordum.

"Ciddiler," dedi Aaric bana bakmadan. "Poromiel bir Sorrengail'i sorgusuz sualsiz kabul ederdi, yani Navarre adına konuşabilecek bir kraliyet mensubuna ihtiyacınız varsa sizin ada krallıklarına ya da kuzeye doğru gideceğinizi düşünüyor olmalılar." Başını yana eğip daha büyük binicileri süzdü. "Mesele bu herhâlde, değil mi?"

Midem bulanıyordu.

"*Neden miden bulanıyor?*" diye sordu Andarna.

"*Halden yüzünden mi?*" dedi Tairn yavaşça; var olmayan kaşlarını kaldırdığını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"*Seni rahatsız ederse onu öldürürüz,*" dedi Andarna. "*O zaman da ortada sorun falan kalmaz.*"

"*Tahtın vârisini öldüremezsin.*" Aynı düşünce benim de aklımdan bir iki kez geçmişti ama durum buydu.

"Siz gerçekten de en bilge olanlarısınız, değil mi?" Kont alaycı bir kahkaha attı. "İlk doğan olsaydınız krallığımız sizden epey faydalanabilirdi, Majesteleri."

"Adım Aaric," diye düzeltti Aaric, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Gelmemi bu yüzden mi istediniz? Halden tehlikeli görevlere atılmak istediğine göre, benim burada olduğumu duyurup duyurmayacağımı görmek için yani? Hâlâ bir yedeği olduğu için insanların yüreğine su serpmek için?"

"Olabilir." Dük, Aaric'e gülümsedi.

"Takdire şayan bir girişim ama ben sadece takımım için buradayım. Aile görevine yeniden dâhil olmak şöyle dursun, onu dağıtacağım," dedi Aaric şaka yollu.

"Prensiniz oynamak istemiyor." Mira kaşlarını çatarak Kont'a baktı. "Şimdi Violet'a gerisini anlat yoksa ben anlatacağım."

Bu yorum bana bir şeyi hatırlattı. "Andarna'nın talepleri?"

"Evet," dedi Kont. Yanıma döndüğünde Xaden'ın yüzü hâlâ sertti ama şimdi elinde rulo hâline getirilmiş bir parşömen vardı. Dük cebinden Andarna'nın listesini çıkardı. "İkinci maddenin artık Yüzbaşı Grady'nin elinde olduğunu zaten biliyorsun ama üçüncü maddeyi kazandın. Altılı Meclis, Aretia'ya uçan herkesin, Aretia'yla yapılan anlaşma kapsamında ihanet ve isyan suçundan tamamen aklanarak afla geri dönmelerini kabul etti" –Xaden'a baktı– "kâtipler anlaşmanın taslağını tamamlarsa sabah imzalanacak. Şahsen dünkü gitme tehdidinin ödlerini kopardığını düşünüyorum, Violet. İyi işti. Dördüncü madde, Andarna herhangi bir incelemeye tabi tutulmayacak..."

"*Çünkü bu zaten hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti*," diye ekledi Andarna.

"Ve beş, istediği zaman kralın ormanında avlanmasına izin verilecek."

"*O sadece eğlencesineydi.*"

"Havacıları atlamışsın." Sırtımı dikleştirerek abime baktım. "Onların güvenliğini sağlamak ve takımlarımızı bir arada tutmak listenin ilk sırasında yer alıyor." Gözlerimi kıstım. Sadece iki günümüz kalmıştı. *Ve sana çözümü verdik.*

Brennan dudaklarını birbirine bastırınca midem kasıldı.

"Bu konu Poromiel'in masasına gelmedi." Kont, Andarna'nın listesini katladı ve avcı yeşili tuniğinin ön cebine koydu. "Ablan şaşırtıcı yeteneğini kullanarak onlarla cesurca tartıştı ama Altılı Meclis altıya karşı bir oyla Navarre'ın sınırlarının güvenliğinin tehlikeye atılamayacağı kararını aldı."

Mira kollarını göğsünde kavuşturdu.

Andarna'nın bağından yakıcı bir sıcaklık yayılınca yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı. "Peki ya ittifak?" İttifak olmazsa Tecarus'la yapılan anlaşma da suya düşerdi.

"Başarısız oldu," dedi Kont duygusuzca, sanki ölüm listesini okuyormuş gibi.

"Çünkü havacılar burada güvende değil." Abime her bir kelimeyi vurgulayarak söylemiştim.

"Çünkü bu tür anlaşmalar *zaman* alır ve bunu kraliçelerinin onlara verdiği iki gün sonraki bitiş tarihinden önce çözemeyeceğiz." Brennan başparmağıyla çenesini kaşıdı. "Havacı öğrenciler Aretia'da güvende olacaklar ve umarım Kraliçe Maraya da soylularını ilerleyen bir tarihte masaya dönmeye zorlayabilir," dedi omuzlarını düşürerek. "Siyaset karmaşık bir şeydir."

Siktir. Asillerimiz, havacıları korumak için gerekli her şeye sahip olduğumuzu bile bile ittifak yapmadan gitmelerine nasıl izin verebilirdi?

"*Hâlâ imkânımız var,*" diye hatırlattı Andarna.

Tabii. B planı: İhanet. Sanırım bu yol kendiliğinden seçilmişti artık.

"Sen öyle söyleyince..." Omuzlarımı gevşetip ellerimi iki yanımda serbest bıraktım. "Sanırım yarın her zamanki Basgiath işleyişine geri döneceğiz, ayrıca görevimiz için hazırlanmalıyım. Yoksa araştırma işi de ekip üyelerinin seçimi gibi benim kontrolüm dışında mı?"

Mira'nın gözleri sanki buradaki zihingören Xaden değil de kendisiymiş gibi kısıldı.

Brennan, "Kraliyet kütüphanesi de dâhil olmak üzere her türlü kaynak kullanımınıza açılacak," diye söz verdi.

"Ya, ne güzel çünkü *kitaplar* onu güvende tutar." Mira Brennan'a buz gibi bir bakış attı.

Doğru kitaplara ulaşırsak tutardı.

"Eh, bu çok eğlenceliydi." Aaric başıyla bana selam verdikten sonra başka bir şey söylemeden gitti.

"Atlatacaktır." Kont iç geçirdi, sonra gururlu bir gülümsemeyle Xaden'a döndü. "Zaferinin tadını çıkar, Xaden. İttifakın gecikmesi bir talihsizlik olabilir ama kazandık. Baban gurur duyardı."

"Bundan şüpheliyim." Xaden'ın sesi sertti.

Ne? Zihin bağımızdan Xaden'a uzandım ama kalkanları her zamankinden daha sağlamdı. Babasının kılıcını geri mi almıştı? Buna neden sevinmiyordu peki?

"Ona iyi haberi vermen için seni yalnız bırakacağız. İttifak kurulamadığı için gerçekten üzgünüm." Brennan bana mahcup bir gülümsemeyle baktıktan sonra Kont'u ve Mira'yı da yanına alarak dışarı çıktı.

Kapının kapanmasını bekledikten sonra Xaden'a döndüm. "Ne kazandın?"

Vücudundaki her kas daha da gerilmiş gibi görünüyordu, böyle bir şey mümkünse tabii. "Ben bir şey *kazanmadım*. Bunu istemedim bile. Ben bunu isteyecek son kişiyim..." Başını iki yana sallayarak rulo hâlindeki emirleri göğüs cebine tıkıştırdı. "Kont ve Lindell Dükü onlara sürüyü burada tutmanın bedelinin bu olduğunu söylediler, Altılı Meclis de kabul etti. Bizi kaybetmekten bu kadar çok korkuyorlar işte. Gerçekten de geri vermeyi kabul ettiler ama keşke vermeselerdi. Hele de şimdi. Ben bu hâldeyken." Sanki hâlâ kırmızıymış gibi gözlerini işaret etti ama ben sadece onu görüyordum. "Babam gurur falan duymazdı. Dehşete düşerdi." Her kelimesi kısaydı. Zorlukla çıkıyordu.

"Buna inanmıyorum." Onunla gurur duymamak, onu sevmemek mümkün değildi ki.

"Onu tanımıyordun. Bu dünyada benden daha çok sevdiği tek bir şey vardı." Gözlerini kaçırınca kılıç hakkındaki varsayımımı yeniden gözden geçirdim.

"Kral sana ne verdi?" Bir kılıç onu bu kadar endişelendirmezdi.

"Son bir saattir bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Kral hem Lindell'ın hem de Lewellen Kontu'nun, Aretia'nın gizlenmesinde payları olduğunu belirtti –tıpkı bu sabah tahmin ettikleri gibi– yani onlar birer seçenek değildi. Ben de anlaşmayı reddedemezdim yoksa herkes bir şeylerin ters gittiğini anlardı." Acı dolu bakışları bana döndüğünde kalbim sıkıştı. "Aklıma gelen tek çözüm sensin. Beni... ben yapan şeylerin geri kalanını kaybettiğimde bunu ilk hisseden sen olacaksın." Rüzgâr yüzünden dağılmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Kaybetmeyeceksin." Ona, ikimize de yetecek kadar güveniyordum.

"Kaybedeceğim. Bu sabah olanlar bana bunun sadece an meselesi olduğunu gösterdi." Midemi bulandıran bir kesinlikle başını salladı. "Bu haksızlık ve daha sonra bunun için benden nefret edebilirsin ama bana bir söz vermeni istiyorum." Gözlerime bakarak sıcacık elini enseme koydu. "Çok ileri gidersem alarmı çalacağına, bana karşı bile olsa onu güvende tutacağına yemin et."

"Ne..." diyecek oldum ama salonun kapısı açıldı ve omzumun üzerinden bakınca Garrick'in rulo hâline getirilmiş bir parşömeni salladığını gördüm.

"Lewellen *Kontu* burada olduğunuzu söyledi. Emirler isteğe bağlı değildir, Riorson, soylular için bile. Gitmemiz gerekiyor."

Xaden en yakın arkadaşını görmezden gelip başparmağıyla kulağımın altını okşayarak, "Söz ver bana," dedi.

"Gidiyor musun?" Tekrar Xaden'ın gözlerine baktım ve ulağın onu bu yüzden takip ettiğini fark ettim. "Hem de hemen?"

Eğilip dünyanın geri kalanını görmemi engelledi. "Bana söz ver, Violet. Lütfen."

Asla çok fazla ileri gitmeyecekti, asla ruhunu kaybetmeyecekti, bu yüzden başımla onayladım. "Söz veriyorum."

Xaden'ın gözleri bir an için kapandı ve açtığında gözlerinin derinliklerinde bir rahatlama gördüm. "Teşekkür ederim."

"Beni duyabildiğini biliyorum." Garrick sesini yükseltti. "Hadi *gidelim*."

"Seni seviyorum." Xaden beni sertçe, çabucak öptü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan da geri çekildi.

"Ben de seni seviyorum." Benden uzaklaşırken elini tuttum. "Bana Kral'ın sana ne verdiğini söyle."

Derin bir nefes aldı. "Bana ünvanımı ve Altılı Meclis'teki koltuğumu geri verdi."

Siktir. Dudaklarımı araladım.

"Sadece Aretia'yı da değil... bana Tyrrendor'u verdi," dedi Xaden yavaşça, o da inanamıyormuş gibi.

Ama o bunu istemiyordu. Göğsüm sıkıştı. "Xaden..."

"Beni bekleme." Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurduktan sonra Garrick'e doğru yürüdü. "Anlaşmayı imzalamak için sabah sekizde döneceğim," dedi omzunun üzerinden. "Ben yokken beladan uzak durmaya çalış."

"Dikkatli ol." O Tyrrendor Dükü'ydü. Bu, şu an ona karşı hissettiklerimden çok daha büyük bir şeydi. Onun sorumluluğunda olan koskoca bir eyalet vardı.

Bir tedavi bulmak zorundaydım ve bu da ittifakı bu gece kurtarmam gerektiği anlamına geliyordu...

Sabah bir hain olacağım anlamına gelse bile.

Braxtyn'in halkını savunmasına yardım ettiğim için askeri mahkemeye çıkarılacaksam bunu memnuniyetle karşılarım. Hem ejderhalardan hem de grifonlardan güç aktaran herkes koruma duvarlarının içinde büyümelidir ve şimdi Aretia, diğerlerinden dönen olursa onlara sığınak olacaktır.

–MORRAINELİ LYRA'NIN GÜNLÜĞÜ
–ÖĞRENCİ JESINIA NEILWART TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

YEDİNCİ BÖLÜM

Şifacılar Bölüğü'ne giden köprüden geçerken yanımdaki Ridoc, "Görev takımında olmak istiyorum," diye fısıldadı. Yapmak üzere olduğumuz şeyi düşünürsek beklenmedik biçimde sakindim.

Gece yarısının geldiğini duyuran çanlar, Imogen'ın hemen önümüzde açtığı kapının paslı menteşelerinden çıkan sesi bastırırken, "Son kez söylüyorum, *görev takımı* diye bir şey yok," dedi Rhi. "Violet'la birlikte Andarna'nın ırkını bulmaya giden oldukça küçük ama fazlasıyla yetenekli bir grup var."

"Bana bir görev takımı gibi geldi bu. Yakın zamanda aldığı terfi düşünülürse Riorson belki Grady'yi ikna edebilir, değil mi?" Ridoc, sanki içlerinden birini unutmuş olabileceğinden korkarmış gibi sağ tarafındaki hançerlerini kontrol etti. Umarım onlara ihtiyacımız olmazdı. "Ne düşünüyoruz?"

Imogen, büyüyle aydınlatılmış tünele doğru yürürken omzunun üzerinden bakıp, "Ben, bizi yakalatıp öldürtmeden önce çeneni kapatman gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Ridoc gözlerini devirdi ve biz Şifacılar Bölüğü'ne geçerken bana baktı. "Yine de bir görev takımına benziyor."

"Söz hakkım olsaydı seni götürürdüm," dedim ve hepimiz içeri girdikten sonra kapıyı kapadım.

Tünel boştu, dün sabahki saldırıdan sonra tüm yataklar kaldırılmıştı. Şimdi bakınca sanki aradan on yıl geçmiş gibi geliyordu. Büyücü ışıklarının arasındaki en karanlık yeri bulup revir kapılarından görünmeyen duvara sırtımızı yasladık.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye mırıldandı Rhi, parmak uçlarını göğsünde kavuşturduğu kollarına vurarak. Çok geçmeden Bodhi ve Quinn'in karşı yönden bize doğru geldiklerini gördük, arkalarında Maren vardı, yüzünde yastık izleri kalmıştı.

Bodhi bize ulaştığında sesini alçaltarak, "Bunu yapmaya hazır mısın?" diye sordu bana. "Bunu gerçekten yapmak *istiyor* musun?"

Çenemi kaldırarak, "Tereddüdüm yok," dedim. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Başıyla onaylayıp grubumuza baktı. "Herkes görevini biliyor mu?"

"Ben bilmiyorum," diye fısıldadı Maren, bize aklımızı kaçırmışız gibi bakarak. "Bu bir tür kabul sınavı falan mı?"

"Sana ihtiyacımız olana kadar bilmemen en iyisi." Sol cebimden konsantre, mor kediotu kökü özütü dolu ufak şişeyi çıkardım. "Bize güvenmen, kendi güvenliğin –ve sonradan her şeyi inkâr edebilmen– için önemli. Şimdilik burada Imogen'la kal."

Maren karar vermeye çalışırmış gibi her birimize baktı, sonra başıyla onayladı.

"O zaman gidelim." Bodhi eliyle reviri işaret etti, ben de önden ilerledim.

Tanrılar aşkına, umarım her şeyi düşünmüşümdür. Tek bir şey bile ters giderse mahvolurduk.

Beşimiz revirin kapısına vardık ve ben kapıyı hafifçe dört kez tıklattım. *Lütfen burada ol.*

"Bu adamı nereden tanıdığını tekrar söyler misin?" diye fısıldadı Bodhi.

"Geçen yıl kara navigasyonunda hayatını kurtarmıştım," diye cevap verdim, sonra kapının sağ kanadı sessizce açılırken nefesimi tuttum.

Kafasını kapıdan uzatan Dyre gülümsedi, gülümserken kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "İstediğin her şeyi yaptım. İçeri gelin." Kapıyı açık tuttu ve hepimiz sessizce içeri girdik.

"Bu kadar kısa sürede ekstra nöbet yazdırıp bize yardım ettiğin için teşekkür ederim." Şişeyi ona uzattım. "İhtiyacın olursa diye bir doz daha. Biz onu geri getirene kadar diğer şifacılar uyumaya devam etmeli."

"Anlaşıldı." Dyre şişeyi aldı. "Ama yoğun bakım odasından biri çıkarsa hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun."

"Bu almak zorunda olduğumuz bir risk." Onu kapıda nöbet tutarken bırakıp uyuyan yaralıların yanından geçtik ve büyücü ışıkları etrafa gölgeler saçarken sessizce Sawyer'ın bölmesine doğru ilerledik.

Sawyer yatakta oturuyordu ama biz onun iyi aydınlatılmış bölmesine doluşurken tek kelime etmedi, sadece kaşlarını kaldırıp kalemiyle parşömenini komodinin üzerine bıraktı.

Bodhi perdeyi kapayarak yarattığı mavi enerji çizgisiyle bizi bir baloncuğun içine hapsetti. "Ses kalkanı aktif. Kampüste bir gezintiye çıkmak ister misin?" diye sordu Sawyer'a.

"Rehabilitasyonun bir parçası olarak bugün erken saatlerde bir kere çıktım. İyi bir sebep olursa tekrarlayabilirim." Sawyer başıyla onayladı. "Dyre bu yüzden mi uyanık kalmamı söyledi?"

"Konuştuğumuz plan için yardımına ihtiyacımız var." Yatağının baş ucuna yakın bir yere oturdum. "Mira bir yol buldu. Biri rünü, tavlandığı malzemeyi yok etmeden değiştirebiliyor."

Sawyer yatak başlığına yaslandı. "O zaman mahvoldunuz demektir çünkü tarihimizde taşa ya da toprağa hükmeden tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum."

"Çoğunlukla demir olduğundan hayli eminim," dedim yavaşça.

Ağzı açık kaldı ve birkaç saniye öylece durdu. "Hayır." Başını iki yana salladı, sonra Rhi'ye baktı. "Başka birini bulun. Saflarımızda en az bir düzine metalürji yeteneği olan kişi var." Kollarını siyah gömleğinin üzerinde kavuşturdu.

"Burada yok." Ridoc yatağın diğer tarafına geçti, sonra çekmeceleri karıştırmaya başladı. "Hepsi şu anda elimizdeki diğer binicilerle birlikte sınırda konuşlanmış durumda."

"O zaman onları bekleyin," diye itiraz etti Sawyer. "Ben... ben böyle bir şey için yeterince iyi değilim."

"Olmak zorundasın." Rhi yatağının ayak ucuna oturdu.

"Sliseag bile..." Sawyer elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin." Kaşlarımı kaldırdım ve yatağının baş ucundaki, üzerinde el izinin olduğu kupaya imalı imalı baktım.

"Bu iş için istediğin binici ben değilim, Vi. Artık bir binici olduğumdan bile emin değilim. Başka birinin gelmesini bekle."

"Beklesek ne fark edecek ki?" dedi Bodhi, Rhi'nin yanından.

Sawyer'ın omuzları düştü. "Önderler bunu onaylamıyor."

Başımı iki yana salladım. "Bunu bu gece yapmazsak müzakereler biter. Havacılar yarın Aretia'ya gönderilir."

"Ekibimizi parçalayacaklar mı?" Sawyer'ın bakışları, sanki birimizin ona yanıldığını söylemesini umuyormuş gibi benden Bodhi'ye, ondan Rhi'ye kaydı.

"Bu konuda bir şeyler yaparsan hayır." Ridoc, Sawyer'ın üniformasını yatağın üzerine attı. "Bak, seni kardeşim gibi seviyorum ve anlıyorum, bacağını kaybettin, ayrıca bu konudaki hislerine saygı duyuyoruz ama sen hâlâ bizden birisin. Hâlâ bir binicisin ve siyah giymenin getirdiği tüm avantajlara

sahipsin. Bu yüzden kalbimdeki tüm sevgimle söylüyorum, şu lanet üniformayı giy çünkü sana *ihtiyacımız* var."

Sawyer üniformasını eline aldı ve başparmağını önce metalurji armasının, sonra da Demir Takımı armasının üzerinde gezdirdi. O başını aşağı yukarı sallayana kadar geçen uzun saniyelerde kalbim durur gibi oldu. "Biri bana koltuk değneklerimi versin."

Birkaç dakika sonra Sawyer'la birlikte revirden çıktık.

"Quinn nerede?" diye sordu Maren duvardan uzaklaşarak.

"Kimse onun kaybolduğunu fark etmesin diye uğraşıyor," dedi Bodhi.

Imogen, Sawyer'a, "Seni düzgün giyinmiş görmek güzel," dedi. "Uzun bir yol, iki tane de zorlu merdiven var, yani yardıma ihtiyacın olursa yanındayız."

Ridoc'ın dizine kadar kıvırdığı paçasına bakan Sawyer, "Anlaşıldı," dedi sessiz bir kararlılıkla. "Hadi gidelim."

Sarmal merdiveni çıkıp ana kampüse girdik, sonra koridordan geçip kuzeybatı kulesine doğru ilerledik; piyade mavisi içindeki bir muhafız devriyesini bir şifacılar sınıfına dalarak, kırmızı tunikli bir diğerini de köşeyi döndüğünde merdiven boşluğuna saklanarak kıl payı atlattık.

Sırtını taş duvara dayayan Sawyer nefes nefese, "Burası çok kalabalık," dedi. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş ve rengi biraz solmuştu.

Üç dakika sınırına yaklaştığımızda, "İyi misin?" diye sordum. Başıyla onayladı ve yola devam ettik.

Maren, "Kıta'daki tüm soylular burada," dedi. "Belki de bunu Riorson'la birlikte yapmalıydın. Biraz gölge desteği verebilirdi."

Imogen birkaç adım önümüze geçerken, "O ne yaptığımızı tam olarak bilmiyor," dedim. Sonra Tairn'e, "*Ortaya çıkma ihtimali var mı?*" diye sordum.

"*Menzil dışındalar*," diye cevap verdi. "*Bu gece senin için sorun yaratmayacak.*"

"Muhafızları etkisiz hâle getirmem için bana altmış saniye verin, sonra aşağı gelin," diye emretti Imogen ve ilk dönemeçte gözden kayboldu.

"Artık öğrenebilir miyim?" diye sordu Maren.

Bodhi ve Ridoc aynı anda, "Hayır," dediler.

"*Peki, Gökkubbe bu konuda ne düşünüyor?*" Parmaklarımla bacağımda ritim tutarak saniyeleri saydım.

"*Aretia sürüsü tam destek arkanızda. Diğerlerinin ne düşündüğünü sabah öğreneceğiz.*"

Yani izin istemek yerine özür dileyecektik. Pekâlâ, öyle olsun.

Bodhi ve ben önden giderek basamakları inmeye başladık. "Xaden çok kızacak," diye fısıldadım diğerlerine duyurmamak için.

Yüzünü buruşturarak, "Bu nedenle işi bitirdiğimizde ona söyleyecek kişi sen olacaksın," dedi. "*Seni* öldürmez."

Sawyer'ın rahat edeceği bir tempoyla ilerlerken her adımda göğsüm daha da sıkıştı. Bu gece sadece iki muhafız olmalıydı ki bu, Imogen için o kadar da büyük bir zorluk değildi. Yine de kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde en alt basamakta bizi beklediğini görene kadar endişem azalmadı.

"Küçük bir sorunumuz var," dedi, kenara çekilirken ağzı gergindi. "Bu özel muhafızı bayıltmamı ister misiniz bilemedim."

Mira odanın ortasına doğru yürüdü ve annemizinkine inanılmaz derecede benzer bir hareketle başını yana yatırdı.

Midem kasıldı. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Kahretsin doğru tepki." Mira ellerini beline koydu. "Muhafızları kovup yerlerine geçtiğimde aşırı tepki verdiğimi düşünmüştüm bir de."

"Nereden anladın?" Onunla tünelin ortasında buluştuğumda benimle koruma taşı odasının girişi arasında durduğunu fark ettim.

"Çünkü *seni* tanıyorum." Gözlerini devirdi, sonra omzumun üzerinden arkama bir bakış attı. "O biniciyi hasta yatağından mı kaldırdınız?"

"Ne kadar *hasta* olduğuma ben karar veririm," diye itiraz etti Sawyer.

"Tabii." Mira tekrar bana baktı. "Bunu yapmamalısın."

Sırtımı dikleştirdim. "Beni durduracak mısın?"

Gözlerini hafifçe kıstı. "Seni durdurmak mümkün mü?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Havacıların binicilerle birlikte eğitim alacağına söz verdiğimizde sen de oradaydın. Navarre bizi istiyorsa o zaman hepimizi almalı."

"Sen de sözünü tutmak için annemizin uğruna canını verdiği koruma duvarlarını riske atmaya hazırsın, öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı.

"Bana bunun yapılabileceğini söyleyen sendin." Diğerleri yanıma gelmek için hareketlenirken ben soruyu geçiştirdim.

"Bu da bana ders olsun." Tüm binicilere baktı. "Başarısız olursak koruma duvarlarının yıkılabileceğinin farkındasınız, değil mi? Başarılı olursak da vatana ihanetle suçlanıp ejderhalar tarafından idam edilme ihtimalimiz var."

Tairn alçak sesle homurdanarak, "*Öyle bir şey olmayacak*," dedi.

Maren sağ taraftan başını uzattı. "Pardon, ne dedin?"

"Sakin ol." Imogen dirseğiyle ona vurdu. "Senin tek işin güce hükmetmek. Geri kalan hiçbir şeyle alakan olmayacak."

"Riskleri biliyoruz," dedim Mira'ya. "Koruma duvarları yıkılırsa Aretia'ya toplu göç olacak gibi görünüyor ve ben de bir an önce Andarna'nın ırkını bulmalıyım. Ama koruma duvarları yıkılmayacak çünkü çözümü sen buldun ve sen asla yanılmazsın. Bu yüzden sana tekrar soruyorum: Beni durduracak mısın?"

Mira iç geçirip kollarını indirdi. "Hayır ama bunun tek nedeni tekrar deneyeceğini bilmem. Üstelik bir dahaki sefere işe yaramasını sağlamak için burada olmayabilirim. İkimizin

birden burada olması şansını artırıyor." Arkasına dönüp koruma taşı odasının girişinde gözden kayboldu.

Bodhi'yi gözcü olarak bıraktıktan sonra geri kalan altımız dar geçide doğru ilerledik, Maren ve ben Sawyer'ın koltuk değneklerini tutarken Rhiannon ve Ridoc iki yanına geçerek ona destek oldular.

Ancak koruma taşının olduğu devasa odaya girdiğimizde Mira'nın "ikimizin birden" derken ne kastettiğini tam olarak anladım.

"Bu küçük girişim bana Riorson'la fazla vakit geçirdiğini kanıtlıyor," dedi Brennan, devasa demir sütunun ve onun ürkütücü siyah alevinin önünde, Mira'nın yanında dikiliyordu.

Sanırım bu artık bir aile meselesiydi. Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Onunla birlikte bir devrime öncülük eden sensin. Belki bu bana senden bulaşmıştır." Odaya bakmamak için gözlerimi kardeşlerime diktim.

"Düşünsene, Kâtipler Bölüğü'nde harcanabilirdin." Brennan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ama sonra hemen ciddileşti. "Henrick, Mira'yla birliktesin. Süreç boyunca sana yardımcı olacak. Havacı..."

"Maren Zina," diye düzeltti Maren.

"Harika. Zina, sen alışkın olduğun küçük büyüyü kullanmaya hazırlan. Siz üçünüz" –Rhi, Ridoc ve beni işaret ediyordu– "hiçbir şeye dokunmayın."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben her şey berbat olursa diye buradayım." Tekrar taşa baktı. "Bu onu ilk sağaltmam olmayacak."

Koltuk değneklerini Sawyer'a geri verdim ve hepimiz uzun bir sıra hâlinde durup gerginlik içinde beklemeye başladık. Bu savaşın geleceği, tıpkı birkaç hafta önce olduğu gibi yine bu odada belirlenecekti. Taşa bakmamak için gözlerimi kapadım ama odanın kokusunu ya da çığlıklarımın anısını engellemem mümkün değildi.

Onu yakında göreceğim. Annemin sesi zihnime dolarak kederi hissetmemek adına ördüğüm tüm duvarları yıktı ve paslı keskin bir bıçak gibi kalbime saplandı. *Güzel yaşayın.*

"Vi?" Rhiannon kolunu omzuma doladı.

"Onu durduramadım," diye fısıldadım. Sawyer ellerini sol tarafa doğru kaldırırken yaşlı gözlerimi güçlükle açabildim. "Tam oradaydı ama ben onu durduramadım."

"Anneni mi?" diye sordu Rhi usulca.

Başımla onayladım.

"Çok üzgünüm, Violet," dedi sessizce, başını omzuma yaslayarak.

"*Onu* mu özlüyorum yoksa en sonunda... bizim de bir şey olma ihtimalimizi mi, bilmiyorum bile," diye itiraf ettim belli belirsiz bir fısıltıyla. "Belki annenle senin arandaki gibi bir şey değil ama bir *şey* işte."

"İkisini de hissedebilirsin." Elimi tutup sıktı. Navarre'ın koruma taşını Aretia'nınkinden ayıran rünlerin en üst satırındaki bir noktanın dışarı doğru kabarmasını izlerken yüreğim biraz olsun ferahladı. İşe yarıyordu.

İkimiz başımızı sağa, Maren'e çevirdik ve havacı, avucundaki küçük taşa bakıp başını iki yana salladı.

Eh, bu can sıkıcıydı.

"Sıradakine geç," diye emretti Mira.

Solumuzda oturan Sawyer ellerini tekrar kaldırırken Ridoc, "Az önce hangi korumayı uçurduğumuzu merak ediyorum," diye mırıldandı.

Sawyer'ın kolları titremeye başlayınca Rhi'nin elini sıkarak, "Belki de onu çok zorladık," diye fısıldadım.

Taşın üzerindeki diğer çizgi de dışa doğru kabardı, sonra bir anda yarılıp açılan noktadan erimiş metal sızmaya başladı. Of... kahretsin.

Ridoc ellerini havaya kaldırıp bir buz topunu taşa doğru fırlatırken Brennan, "Gamlyn!" diye bağırdı. Buz taşa değince

tısladı ve Ridoc onu orada tutarken yukarıya buharlar fışkırdı, sonra da dağılıp yok oldu.

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi..." diyecek oldu.

"Hey, millet," dedi Maren.

Kafamı ona doğru öyle hızlı çevirdim ki başım döndü ama taşın elinin üzerinde döndüğünü gördüm. Derin bir oh çekip kahkaha attım.

"Mira?" dedi Brennan.

Ablam çoktan ellerini açmış, koruma taşına doğru yürüyordu. "Hâlâ sağlam. Tek deneğimiz olduğu için Barlowe'un hâlâ *kontrol altında* olduğundan emin olmamız gerekiyor ama karanlık güce hükmedenlere karşı koruma duvarlarının hâlâ yerinde olduğundan yüzde doksan dokuz eminim."

"Başardık!" Ridoc olduğu yerde zıplayıp yumruklarını havaya savurdu. "Evet, Sawyer! Siktir git, Altılı Meclis. Havacılar da artık güce hükmedebilir! Takımlarıyla birlikte *kalabilirler!*"

Çocuk gibi sırıttım. Sekiz saat içinde sürünün burada kalması için anlaşma imzalanacaktı ve hepimiz birleşecektik.

"Şimdi ne olacak?" Maren taşı yakaladı.

"Şimdi vatana ihanetten yargılanacağız," dedi Sawyer zorlukla aldığı nefesler arasında. Ama gözlerimiz buluştuğunda onun da benim gibi gülümsediğini gördüm.

"Hayır, yargılanmayacağız." Gülümsemem genişledi. "Maren, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum."

Ertesi sabah yerlerimize otururken Savaş Brifingi sınıfında heyecan, endişe ve korku iç içe geçmiş, tuhaf bir uğultu yayıyordu, benim kalbim de küt küt atıyordu. Rhi ve Ridoc sağımdaki yerlerini alırken Maren soluma geçip Trager'la arasında Cat için boş bir yer bıraktı.

Rhi, Kai ve diğer birinci sınıflarla birlikte amfinin kenarındaki merdivenden inen Aaric'e, "Gözünü ondan ayırma," diye emretti.

Aaric başıyla onayladı ve Baylor'la Lynx'in arkayı tuttuğunu, Sloane'la Avalynn'inse önden giderek Kai'yi her açıdan koruduklarını fark ettim.

Cat bize doğru gelirken ben önümdeki sıranın tozunu sildim. "Bunu daha önce hiç not defterim olmadan yapmamıştım."

"Eşyalarımızın gönderileceğinden eminim," dedi Rhi. "En azından öyle umuyorum. Sanırım bu, Riorson'ın sürünün geri dönmesi yönündeki taleplerine kulak asmadığı haberini Meclis'in nasıl karşılayacağına bağlı."

"Onların isteklerine kulak asmak zorunda değil ki." Cat, Maren'ın yanındaki koltuğa oturdu ve saç örgüsünü omzunun üzerine attı. "O artık sadece Aretia'nın vârisi değil. Amcamın dediğine göre bu sabah sekizden beri aynı zamanda Tyrrendor Dükü."

Amari'ye şükürler olsun, imzalanmıştı demek. Belimdeki baskıyı biraz azaltacak bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdandım ve küt küt atan kalbimi yavaşlatmak için derin derin nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Rhi, önümüzdeki sıralara yerleşen, Navarre'ın Dördüncü Kanat'ından bir gruba bakarak.

"İyiyim." Boynumu kütlettim. "Dün gece yeterince uyuyamadım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum."

"...çünkü lanet kalemimi aldın!" diye öfkeyle bağırdı önümüzdeki ikinci sınıf öğrencisi, yanındaki kızın masasına doğru eğilerek. "Kalemimi sürekli alıp duruyorsun, artık yeter!" Kalemi kaptığı gibi kendi sandalyesine geri oturdu.

Cat'in kibirli yüzüne dik dik baktım. "Yapma."

"Ne? Sadece bir şeyleri test ediyordum." Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Kimseye söyleyemeyeceğimizi söyledin, biraz eğlenemeyeceğimizi değil."

Maren kıs kıs güldü, ben de gülümsemeden edemedim. En azından benimle uğraşmıyordu ve Navarrelılar da bunu bir parça hak etmişlerdi.

"Savaş Brifingi'ne hoş geldiniz," dedi Devera, solumuzdaki merdivenden inerken. Sınıf ânında sessizleşti. "Yokluğumda bu derse Albay Markham'ın girdiğini duydum ama bugün eski düzenimize dönüyoruz." Sınıfın en alt kısmındaki yükseltilmiş platforma ulaştı ve masaya yaslandı. "Havacı meslektaşlarımızla sadece bir günümüz olsa bile şimdi yapacağımız..."

"Profesör Devera!" Havacıların kumral saçlı profesörü Kiandra koşarak merdivenden indi ve Devera'ya bir şey uzatırken takım olarak birbirimize kaçamak bakışlar attık.

Devera kocaman gülümseyerek, "Mükemmel," dedi. "Bilmeyenler için söyleyeyim, bu Profesör Kiandra ve artık soylularımızın ittifak yapmak için yeniden müzakerelere başladığı haberini aldığımıza göre bundan böyle benimle birlikte Savaş Brifingi'ne girecek."

Hoşnut tezahüratlar, hoşnutsuz Navarre homurtularını bastırdı.

"Amcana ne zaman söyledin?" diye sordum Cat'e.

"İstediğin gibi yaklaşık yirmi dakika önce," dedi. "Hızlı hareket eder."

Bu da birkaç dakikamız olduğu anlamına geliyordu. Parmaklarımla masada ritim tutarak Navarre'ın hatalı haritasına baktım. Her şey değişmek üzereydi.

"Bunu akılda tutarak" –Devera sesini yükseltince hepimiz sustuk– "yapıyı tartışalım. İşimizi kolaylaştırmak için eskiden bulunduğunuz konumlarda oturacaksınız. Eğer bu sonbaharda farklı bir seçim yapmış olanlarla aynı takımda görev yapmayı garip buluyorsanız şikayetinizi Malek'e iletmekten çekinmeyin."

"Bu haksızlık!" diye bağırdı arkamızdan bir üçüncü sınıf öğrencisi. "Havacıların da eklenmesiyle Üçüncü ve Dördüncü

Kanatlar oldukça büyüdü, bu da onlara Savaş Oyunları sırasında avantaj sağlayacak."

"Evet." Devera başını yana eğdi. "Ama bunu kabullensen iyi olur. Artık oyun oynamıyoruz; sizi savaşa hazırlıyoruz."

"Sence iki hafta önce olanları unutmuşlar mıdır?" diye fısıldadı Ridoc.

"Bence kahvaltıda ne yediklerini bile unutmuş olabilirler," dedi Rhi.

"Birinci ve İkinci Kanatlar Cygnisen'den diğer havacı öğrenciler gelene kadar daha küçük olacak," diye devam etti Devera. "Sonra siz de onlara yer açacaksınız."

"Siktir." Önümüzdeki adam sandalyesine daha da sindi.

"Bir sonraki sorun şu: Aramızda çok fazla kanat lideri var," diye devam etti Devera, ben de omzumun üzerinden birkaç sıra gerideki üçüncü sınıflarla birlikte oturduğu yerde kaskatı kesilen Dain'e baktım. "Bu yüzden lider sayısının kanadın... nüfusuna göre düzenlenmesine karar verildi." Kaşlarını kaldırdı. "Dolayısıyla, Iris Drue, sen Birinci Kanat'ın lideri olmaya devam edeceksin, İkinci Kanat lideri de Aura Beinhaven olarak kalacak, Üçüncü Kanat Lyell Stirling'le devam edecek, Dördüncü Kanat liderliğini de Dain Aetos yapacak."

Tanrılara şükürler olsun.

Salonda alkışlar ve itirazlar yankılandı.

"Bu konu tartışmaya açık değil!" Devera'nın büyülü bir dokunuşla yükselen sesi masaları titretti ve sınıf sessizleşti. "Kimden emir aldığınızdan ya da hâlâ komuta kademesinde olup olmadığınızdan emin değilseniz öğrenci liderlerinin tam listesi bu öğleden sonra ortak salona asılacak."

Brifing sınıfının kapısı aniden açıldı ve duvara öyle sert çarptı ki taşlar çatırdadı. Hepimiz başlarımızı çevirip bu yeni kargaşaya baktık.

Albay Aetos kapı ağzından, "Violet Sorrengail!" diye haykırdı, kısılmış gözleri brifing sınıfını tararken yüzü benek benek kızarmıştı.

"İşte başlıyoruz." Aniden başım döndü ve dört binici Aetos'un peşinden içeri girerken düşmemek için ellerimi sandalyemin kenarlarına dayayarak ayağa kalktım.

"Vi," diye fısıldadı Rhiannon.

"Kimse bir şey söylemeyecek," diye fısıldadım. "Bana bir şey olmayacak."

"Navarre Krallığı'na ihanet etmekle suçlanıyorsun!"

Belki de olurdu.

Özellikle Calldyr Eyaleti'nde pek çok kişi Hedeon'a sadakati diğerlerinden üstün tutarken Zihnal'ı tercih etmenin evrensel bir çekiciliği olduğunu gördüm. Herkes bilgelik ister ama asıl şansa *ihtiyaç duyar.*

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vatana ihanetten gözaltına alınmam tam bir şok sayılmazdı ama bu suçlamayı Albay Aetos'un yöneltmesi hiç beklemediğim bir darbe olmuştu.

"Baba?" Dain ayağa kalktı.

Aetos başını Dain'e çevirdiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Benim bir oğlum yok."

Benim nefesim kesilirken Dain'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, sonra hemen kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. "Öğrenci Sorrengail'in kanat lideri olarak..."

"Talebin reddedildi," dedi Albay Aetos sertçe.

Ridoc sessizce, "Burada öylece oturamayız," dedi.

"Oturabilirsiniz ve oturacaksınız da." Sıranın başına doğru yürüyüp Dain'e baktım. "Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin!" diye gürledi Aetos.

Dünya ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissediyordum. Basamakları tırmanarak Aetos'la yanında duran dört teğmene doğru ilerlerken uykusuzluğuma lanet ettim. Kadınlardan biri kapıyı işaret ettiğinde başımı dik tutarak Aetos'un yanından

geçtim, o esnada rütbesinin generalliğe yükseltildiğini görünce midem ağzıma geldi.

Aetos koridorda yanımda yürümeye başladı. "Yaptığın şeyle ölüm fermanını imzaladın."

"Sadece Altılı Meclis'e konuşurum."

"Toplanmış olmaları iyi bir şey o zaman. Hızlı bir duruşma olacak." Aestos bölükten ana kampüse doğru sessizlik içinde ilerleyip beni diğer bölüklerden gelen muhafız ve öğrencilerin arasından geçirerek büyük salona götürdü ve hemen önümdeki odaya girdi. "Haini getirdim!"

Kenara çekilerek müzakerelerin devam etmesi için kurulan uzun masayı gösterdi. Altılı Meclis üyeleri yine sol tarafta oturuyor, hepsi bu sabahki kıyafet seçimleriyle göz kamaştırıyordu. Siyahlı binici hariç.

Xaden masanın sonundaki sandalyesinde bana doğru döndü ve gölgeler zihnimde gezinirken yara izli kaşını kaldırdı. "*Hani başını belaya sokmayacaktın?*"

"*Ben öyle bir söz vermedim.*" Yüzüne baktım, gözlerinin altındaki halkalar dikkatimi çekti. "*Yorgun görünüyorsun.*"

"*Her erkek sevdiği kadından bu sözleri duymak ister.*" Parmaklarıyla masada ritim tutarak dikkatimi önündeki bir kumaş parçasına çekti; yıldırımlara hükmetme armam. "*Neyin peşinde olduğunu bilmeme kararımdan vazgeçtim.*"

"*İyi seçim.*"

"*Koruma duvarlarını gerçekten kurcaladın mı?*"

"*Bir keresinde biri bana doğru yolun tek yol olmadığını söylemişti.*" Ona ilk yılımda bana söylediği sözlerle karşılık verince dudakları gerildi.

"Gördüğün gibi, seni idam ettirecek kanıt elimizde," dedi Aetos masaya yaklaşarak. "Altılı Meclis'in hızlıca karar vermesini rica ediyorum." Xaden'a baktı. "Tabii en yeni üyeniz haine *yakınlığı* nedeniyle çekilmek isterse o başka."

"Sessiz kalamayacaksan salondan çık, Aetos." Calldyr Dükü arkasına yaslanıp bir elini kısa sarı sakalında gezdirdi. "Burada yetkin yok."

Yanımdaki Aetos sırtını dikleştirdi, sonra diğer binicilerle birlikte çıkarak beni Altılı Meclis'le baş başa bıraktı.

"*Bir planın var mı, Violence?*" diye sordu Xaden. Çenesindeki bir kas seğirse de odadaki gölgeler yerlerinden kıpırdamadı. "*Olduğunu düşünüyorum çünkü bu armanın dikişleri gayet düzgün kesilmiş gibi görünüyor.*"

Calldyr Dükü, "Havacıların yeteneklerini kullanmalarına izin vermek dışında koruma kalkanlarının herhangi bir zarar görüp görmediğini bildiren oldu mu?" diye sordu.

"*Sürünün burada kalması için yapılan anlaşmayı imzaladınız mı?*" diye sordum Xaden'a, emin olmak için.

"Karanlık güce hükmedenlere karşı sağlamlar." Xaden'ın parmakları hareketsiz kaldı. "*İmzalamamış olsaydık burada oturuyor olmazdım.*"

"*O zaman mükemmel bir planım var.*"

"Bunu nereden bilebilirsiniz ki?" Morraine Düşesi ona dönmüştü.

"*Bilebilirim,*" diye yanıt verdi Xaden yalnızca bana. "Etrafımız sarılmadı ve Barlowe hâlâ sorgu odamızda. Koruma duvarları sağlam." Başını yana yatırıp dövüşmek için mindere çıktığımız zamanlarda olduğu gibi beklenti dolu bir ifadeyle bana baktı. "*Gösteri için sabırsızlanıyorum.*"

"Herkesi duruşma ve infaz zahmetinden kurtarayım." Önceki gece üniformamdan kestiğim armayı işaret ettim. "O benim. Koruma taşının değiştirilmesini sağlayan bendim. Havacıların artık güce hükmedebilmesinin ve ittifak görüşmelerinin yolunun açılmasının sebebi benim. Bunun için rica ederim."

Bu itirafım karşısında altı kişi kaşlarını kaldırırken bir kişi de seksi bir sırıtışla karşılık verdi. "*Demek üstü kapalı davranmıyoruz.*"

"Üstü kapalı davranmak için zaman yok ve işler ters giderse kimseyi suçlayacak kanıt da yok."

"Ben..." Morraine Düşesi masadakilere baktı, başını sallarken dev yakut küpeleri, altın sarısı çenesine çarptı. "Şimdi ne yapacağız peki?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi Xaden, sanki odada yalnızmışız gibi bakışları bendeydi. "Öğrenci Sorrengail ve birlikte hareket ettiği her kimse, bu suçu dün gece işlediler ve bu sabah itibarıyla her biriniz ve Kralımız affedildiklerini belirten belgeyi imzaladınız."

Başımla onayladım.

"Zeki, pervasız kadın." Xaden'ın bakışları alevlendi, ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Yani yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Elsum Düşesi öne doğru eğilince uzun, kahverengi saçları masaya yayıldı. "Savunmamızla oyuncak gibi oynadı, peki ya sonra? Öylece sınıfına geri mi dönecek?"

"Görünüşe bakılırsa öyle olacak." Calldyr Dükü başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Öyle görünüyor ki bu genç kadın büyük bir başarıya imza atmış," dedi yeni bir ses.

Sağıma şöyle bir baktım fakat salonun kuzey kapısında duran kadını görünce iyice dönüp bir daha baktım. Gümüş rengi desenli göğüs zırhı sabah ışığında parlıyor, gülümsemesi kara gözlerinin kenarındaki açık kahverengi tenini kırıştırıyordu. Üzerinde kırmızı bir pantolon, belindeki kında kısa bir kılıç ve gür buklelerinin üzerinde, silahlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturan narin, ışıltılı bir taç vardı. *Kraliçe Maraya.*

"Majesteleri." Babamın bana öğrettiği gibi başımı eğdim.

"Öğrenci Sorrengail," dedi ve başımı kaldırdığımda onun birkaç adım ötemde olduğunu gördüm. "Kıta'daki yıldırımlara hükmeden tek kişiyle ilgili çok şey duydum ve övgülerin abartılı olmadığını görmekten memnuniyet duyuyorum." Göz

ucuyla Altılı Meclis üyelerine baktı. "Sanırım artık görevlerine dönmekte özgür, zira Kralınız müzakerelerimize devam etmek üzere her an burada olabilir."

"Ona yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Xaden armamı cebine sokarken diğerleri yavaşça başlarıyla onayladılar, dördünün gözlerinde de öfkeden fazlası vardı.

"Harika." Kraliçe Maraya, Altılı Meclis üyelerine gülümsedi, sonra beni kenara çekip sesini alçaltarak konuştu. "Vikont Tecarus yaptığınız anlaşmadan bahsetti. Havacılarımı burada tutmak için Kralınızın gazabını üzerine çekme, krallığınızın savunmasını zayıflatma riskini mi göze aldın gerçekten?"

"Evet." Midem kasıldı. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Karşılığında tek istediğin onun kütüphanesine sınırsız erişim mi oldu?" Beni dikkatle süzüyordu ama gözlerimi kaçırmadım.

"Orası Kıta'daki en iyi kütüphane, ayrıca yüzyıllar önce Veninleri nasıl yendiğimize dair herhangi bir tarihi kayıt bulmak için de tek umudumuz." *Ve onları nasıl tedavi edebileceğimize.*

"*Bunu benim için yapmadığını söyle.*" Xaden'ın sandalyesi taş zeminde gıcırdadı.

"*Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik.*"

"*Kendini tehlikeye attın...*" Sesi sertleşmişti.

"*Ve kesinlikle pişman değilim.*" Onu iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı ne kadar çabuk kafasına sokarsa ikimiz için de her şey daha kolay olacaktı.

"İlginç." Kraliçe içten bir gülümsemeyle bana baktı. "Ama en iyisi onunki değil. Benimki. Yazlık evimde sakladığım binlerce cilt kitap var ve artık istediğini okuyabilirsin. Kâhyama sana tam katalog göndermesini söyleyeceğim ancak seni uyarıyorum, henüz böyle bir tarihi kayda rastlamadık."

"Teşekkür ederim." Göğsüm umutla doldu. Ben bulamazsam bile Jesinia kesin bulurdu.

Kraliçe Maraya bir kez başını salladıktan sonra masaya yönelerek bana fiilen çekilebileceğimi söylemiş oldu.

Kral Tauri –ya da Halden– gelmeden önce oradan çabucak çıktım.

Ben koridora doğru koşarken Xaden, "*Bu tartışma daha bitmedi*," diye uyardı. Aceleden az kalsın Rhi'yle Ridoc'a çarpıyordum.

"*Ama şu an için bitti.*" Kapı arkamdan kapanırken dengede kalmayı başardım. "Burada ne yapıyorsunuz?" Ekibimizdeki tüm ikinci sınıflar muhafızların arasından sıyrılıp kapının önüne yığıldı.

"Seni okulun arka tarafına götürüp küle çevirecekler diye korktuk." Ridoc boynunun yan tarafındaki ejderha dövmesini ovuşturdu.

"Ben iyiyim. Bu sabaha kadar yaptığımız her şey affedildi. Savaş Brifingi'nin geri kalanını astınız mı?"

"Pek bir bilgi yoktu zaten, sınırdan çok kısıtlı bilgi geliyormuş. Bildikleri tek aktif savaş bölgesi..." Rhi sustu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vi."

"Cezanı çekeceksin!" diye kükredi Aetos sol taraftan, kalın kırmızı halının üzerinde bize doğru hızla geliyordu. Dönüp onunla arkadaşlarımın arasına girdim. Aniden alevlenen öfkem, gücün yüzeye çıkmasına neden oldu.

"O cezayı sen vermeyeceksin." Brennan muhafızların arasından çıkıp önüme geçti ve başını iki yana salladı.

"*Sen.*" Aetos irkildi. "Bunca zamandır..."

"Ben." Brennan başıyla onaylarken yanına geçtim.

"Kaybettin." Bir zamanlar örnek aldığım adama dik dik bakarken parmaklarımla bacağımdaki hançerin kabzasını okşadım. "Bizi Athebyne'da öldürmeye çalıştın, sonbaharda peşime suikastçılar taktın, hatta Varrish'i üzerime saldın ama ben hâlâ buradayım. Sen *kaybettin*. Biz affedildik. Buradayız."

"Yine de Kral'ın, Basgiath'ın başkomutanlığı görevini devralması için atadığı kişi benim" –etrafımızdaki kalabalık

salonu işaret etti– "yani belki de asıl kaybeden *sensin, Öğrenci* Sorrengail."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerimin önü kararda ve sendeledim. *Hayır.* Onun dışında biri olsun. *Herhangi biri.* Ben başımı iki yana sallarken Brennan üniformamın arkasından tutarak düşmemi engelledi.

"Sen onun masasında oturmaya layık değilsin," dedi Brennan sertçe.

"Ama oturuyorum." Aetos sırtını dikleştirdi. "Altılı Meclis sizi affetmiş olabilir ancak seni temin ederim ki hiçbirimizin tam olarak anlamadığı bir taşın yapısını değiştirerek krallığımızı tehlikeye atman yanına kâr kalmayacak."

Şokun yerini hızla öfke alırken, "Ama *kaldı*," dedim usulca. "Tehditlerin sadece tehdit. Artık Harman'dan sağ çıkıp çıkamayacağımdan ya da güce hükmedip hükmedemeyeceğimden emin olmayan korkak bir birinci sınıf öğrencisi değilim." Ona doğru bir adım attım. "Ejderhalarımdan biri Kıta'nın en güçlü ejderhaları arasında yer alıyor, diğeriyse en nadir olanı. Geçen yıl ya da daha birkaç ay öncesine kadar farkında değildim ama artık biliyorum: Beni öldürmeyi göze alamazsın."

Dain'inkine çok benzeyen yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı.

"Bırak mühür gücümü, ejderhalarımdan birini bile kaybetmeyi göze alamazsın ve Malek aşkına, eminim ki Teğmen Riorson'ın ejderhasını kaybetmeyi de göze alamazsın... yoksa *Tyrrendor* Dükü'nün mü demeliyim?" Kollarımı iki yana açarak göğsümü öne çıkardım. "Elinden geleni ardına koyma. Ama ikimiz de biliyoruz ki artık ulaşamayacağın bir yerdeyim, General." Yavaşça kollarımı indirdim.

"Elimden geleni ardına koymayayım mı?" Aetos omuzlarını titreten nefesler alıp vererek önce Brennan'a, sonra da onun arkasına baktı. "Seni dize getirmek için tam olarak nereye sal-

dıracağımı biliyorum, Öğrenci. Kardeşlerin benim emir komuta zincirim dışında olabilir ama arkadaşların değil."

Yüreğim ağzıma geldi.

"Siz ikinci sınıflar birbirinize epey sadık görünüyorsunuz." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Şu andan itibaren bir emre itaatsizlik ettiğin ya da çizgiyi aştığın anda bedelini onlar ödeyecek." Gözlerini benden ayırmadan başını yana yatırdı. "Savaş meselelerini mi kurcalamak istiyorsun? O zaman cephede hizmet etmenin bir sakıncası yoktur." Rhi'ye baktı. "Takım lideri, emrindeki tüm ikinci sınıflar yarın sabahtan itibaren Samara karakolunda iki gün görev yapacak." Bana dönerken dudaklarına zalim bir gülümseme yayıldı. "Oradaki savaş... oldukça şiddetli ama elbette mühür gücün takım arkadaşlarını hayatta tutmanı sağlayacaktır. Hem iki gün, ejderhanın eşinin yokluğunu hissetmeyeceği kadar kısa bir süre."

"Yarın sabah mı? Ama bu bir grifon için en az on sekiz saatlik uçuş demek, onların molalara ihtiyaçları olacak." Yolculuk toplamda yirmi saat sürecekti ve biz oraya varana kadar çok yorulmuş olacaklardı.

"O zaman hemen yola çıksanız iyi olur. Umarım hepiniz... sağ salim dönersiniz."

Öğrencilerin savaş zamanlarında aktif hizmete gönderilmesine yalnızca Basgiath Başkomutanı izin verilebilir.

–BİRİNCİ BÖLÜM, MADDE SEKİZ
EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yirmi iki saat sonra altımız Samara'nın avlusunda Yarbay Degrensi'ye rapor veriyorduk. Gözlerimiz kan çanağına dönmüştü ve yorgunluktan ayakta güçlükle duruyorduk. Bitkin olan sadece biz değildik. Yarbay'ın da zor günler geçirdiği belliydi. Yanakları çökmüştü, boynunun yan tarafı kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı.

Xaden sonbaharda burada görevliyken onu defalarca ziyaret ettiğimden kalenin bana tanıdık gelmesi gerekiyordu fakat çevredeki manzara burayı neredeyse tanınmaz hâle getirmişti. Batı duvarının içinden bir ejderha geçmiş gibi görünüyordu, yapının neredeyse dörtte biri yıkılmıştı ve tunikleri kanlar içinde kalmış şifacıların aralarında dolaştığı, çeşitli biçimlerde yaralanmış askerler oraya sıralanmıştı.

"*Ejderha değil,*" diye düzeltti Andarna. "*Wyvern.*"

Birkaç tarla ötede, yanmış kemiklerinden geriye kalanların üzerinden uçtuk. "*Biraz dinlenmeye çalış,*" dedim ona.

"*Buraya gelirken bir tek ben uyudum,*" diye itiraz etti. "*Ayrıca bu şey kaşındırıyor.*"

"*Koşum takımını çıkarma. Ne kadar hızlı ayrılmak zorunda kalacağımızı bilemeyiz.*"

"*Ailemi bulduğumuzda bunu giymeyeceğim,*" diye homurdandı Andarna.

"*O zaman uçup daha uzağa git,*" diye gürledi Tairn. "*Bazılarımız uyumaya çalışıyor.*"

Yarbay Degrensi, Rhi'nin getirdiği emirleri okumayı bitirdikten sonra kâğıdın üzerinden bize baktı. "Basgiath'ın komutasını gerçekten *Aetos*'a mı verdiler?"

"Evet, efendim." Rhi'nin duruşu dimdikti ama geri kalanımız için aynı şeyi söyleyemezdim.

Cat ve Maren bir kasırganın içinden geçmiş gibi görünüyorlardı, Trager esnemeden duramıyordu. Ridoc da aynı durumdaydı. Bense bütün geceyi eyerin üstünde geçirdiğimden dik durmak için ona yaslanmıştım. Vücudumdaki bütün kaslar ağrıyor, bacaklarım isyan ediyor, başım kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu.

"Ve bana öğrenci göndermek için Madde Sekiz'e mi başvurdu?" Degrensi bize göz atarken bakışları uzun süre havacıların üzerinde kaldı.

"Evet, efendim." Rhi başıyla onayladı.

"Harika. Eh, istihbaratı eskiymiş." Degrensi emirleri buruşturup top hâline getirdi. "Çatışmalar dün sona erdi, öyle olmasaydı bile öğrencileri savaşa göndermeye hiç niyetim yok." Kalede açılan deliği işaret etti. "En büyük Wyvern, koruma kalkanları yeniden işlemeye başlarken içeri daldı fakat çevremizdekiler düştükten sonra Venin'in karakolun içine girmek için büyüye ihtiyacı kalmadı zaten. Onları öldürürken neredeyse güç kaynağımızı kaybediyorduk. Onları sınırın ötesine püskürtmeyi başardık ama cephe tepenin hemen ardında." Bakışlarını havacılara çevirdi. "Koruma duvarlarının dışında daha fazla kayıp var."

"Her zaman öyledir," dedi Cat.

"Newhall da etkilendi mi?" Maren'in yüzü gergindi. "Stonewater Nehri üzerinde küçük bir köy, yaklaşık bir kilometre..."

"Newhall'ın nerede olduğunu biliyorum," diyerek sözünü kesti Degrensi, belli ki bizimle daha fazla uğraşmak istemiyordu. "Sabahki rapora göre hâlâ ayakta."

Maren'in omuzları gevşedi ve Cat kolunu ona doladı.

"Peki ya Poromielli siviller?" diye sordu Trager. "Onlara sığınma hakkı teklif edecek misiniz?" Yüzünü buruşturdu. "Yani edecek miyiz?"

Degrensi başını yavaşça iki yana salladı. "Müzakerelerde bir değişiklik olmadığı sürece kimseyi içeri sokmamamız konusunda kesin emir aldık ama dün sınırı geçip Wyvern sürüsü orayı terk edene kadar halkınızla omuz omuza savaştık."

"Size minnettarız," dedi Cat. "Herkes aynı şeyi yapmazdı."

Degrensi başıyla onayladı. "Şeffaf olmak için söylüyorum, diğerlerinin dostça davranmasını beklemeyin, özellikle de binicilerin. Bu potansiyel ittifak pek iyi karşılanmadı." Yarbay Degrensi bana döndü. "Annenin öldüğünü duyduğumuzda hepimiz çok üzüldük. Olağanüstü bir komutandı."

"Teşekkür ederim. Bununla gurur duyardı." Ellerimi meşgul etmek için çantamın kayışlarını ayarladım.

"Bana bir iyilik yap ve şu ejderhana gözlerden uzak durmasını söyle. İkiniz de müthiş silahlarsınız ama aynı zamanda dev birer hedefsiniz. Düşman bunu topyekûn saldırmak ve ikinizi de öldürmek için fırsat olarak görebilir, hem koruma duvarlarını yerinde tutmak istiyorsak cephanelikten daha fazla hançerin eksilmesini göze alamayız. Zaten fark edildiyse yapabileceğimiz pek bir şey yok ama onlara başka fırsat vermekten kaçınalım."

"Evet, efendim," diye cevap verdim.

"*Yalnızca senin güvenliğin için buna razı oluyorum,*" diye homurdandı Tairn, sonra sözlerine insanların küstahlığı hakkında bir şeyler ekledi.

Deri kıyafeti toz içinde kalmış bir binici kapıdan, "Yarbay!" diye bağırdı. "Size ihtiyacımız var!"

Degrensi biniciye başıyla *geliyorum* işareti verip bize baktı. "Bakın, Aetos'u kızdırmak için ne yaptığınız gerçekten umurumda değil; öğrencilere disiplin nedir öğretecek hâlim yok, ben savaşmakla meşgulüm." Etrafımızdaki yıkıntıyı işaret etti. "Yani yapabiliyorsanız kendinize bir yer bulun ve uyuyun. Biraz dinlenin. Sonra da nerede ihtiyaç varsa orada bir işe yarayın." Yanımızdan ayrılıp kapıya doğru yürürken hafifçe ama fark edilir biçimde aksıyordu.

Yanımızdan geçen asker ve binicilerin birkaçı bize şüpheyle bakarken bazılarını bakışları düpedüz düşmancaydı.

"Bu binicilerin çoğunun sırtımıza seve seve bıçak saplayacağını bilerek nasıl uyuyacağız?" diye sordu Maren.

Trager açık kahverengi saçındaki bir parça tüyü alırken, "Nöbet tutabiliriz," diye önerdi. "Biraz uyuduktan sonra şifacılara yardım etmeyi teklif edeceğim."

Siyah binici kıyafeti içindeki bir yüzbaşı karşıdan bize ters ters bakarken Cat kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eğer kabul ederlerse," dedi. "Muhtemelen minnettarlıklarını göstermek için sırtına bir bıçak saplarlar."

"Violet?" Rhi bana baktı. "Karakolu hepimizden daha iyi biliyorsun."

Bakışlarım güneybatı kulesine doğru kayarken dudaklarım yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzlerce kilometre uzakta olsa bile Xaden hâlâ beni güvende tutuyordu, üstelik bunun farkında bile değildi. "Nerede güvende olacağımızı biliyorum."

Onu bulamıyordum. Sayvanlı yatağımın ayak ucundaki ahşap sandıktan eşyaları çıkarıp fırlatırken yüreğim panikle dolmuştu ve her geçen dakika daha da çaresizleşiyordum.

Burada olmalıydı.

Mavi alevler odamın penceresinden içeri girerken sıcaklık yüzümün yan tarafına ulaştı ve patlama beni geriye doğru savurdu. Boy aynasına çarptığımda camlar tepeme yağarak başımda kesikler açtı. Perdelerim alev alırken ellerimle dizlerimin üzerine çöküp sandığa doğru sürünmeye başladım, arkamdaki koridordan haykırışlar yükseliyordu.

Panikten felç olmak üzereydim. Zamanım kalmamıştı ama onları bırakamazdım. Elimde kalan tek şey onlardı.

Her adımım bir savaştı, vücudum basit bir *kıpırda* emrine bile itaat etmeyi reddediyordu ve alevler yatağımdaki çarşaflara yayılırken alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başladı.

Sandığa ulaştığımda biri arkamdan, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ama onu bulana kadar dönmeye vaktim olmayacaktı. Yastıklar, fazladan bir battaniye, babamın benimle gönderdiği kitaplar... dipsiz sandığın derinliklerine dalaraken çıkardıklarımı birer kurban gibi ateşe fırlattım.

"Gitmeliyiz!" Cat yanımda diz çöktü. "Koridoru çoktan ele geçirdiler. Uçmamız gerek!"

"Onu bulamıyorum!" diye bağırmaya çalıştım ama sesim doğru düzgün çıkmamıştı. Neden çığlık atamıyordum? Zalimliğe, yaklaşan kıyametin yarattığı bitmek bilmeyen endişeye neden karşı duramıyordum? "Sen dışarı çık! Ben de birazdan geliyorum."

"Seni bırakamam!" Omuzlarımı kavradı, yüzünün yarısı isle kaplanmış, koyu kahverengi gözleri korkuyla irileşmişti. "Beni zorlama çünkü yapamam."

"Yaşamak zorundasın." Kendimi elinden kurtarıp tekrar sandığa gömüldüm. "Seni seçecek. Öyle yapacağını biliyorum. Sen Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesisin ve halkının sana ihtiyacı var." Tacını kaybetmemişti. Kendine ait olan için savaşacaktı.

"*Sana* ihtiyacım var!" diye bağırdı, sonra inledi ve sıcaklık sırtımıza doğru hızla yayılırken kendini üzerime attı. Ahşap

çatırdayarak kırıldı, ardından sıcaklık değişti ve her yönden üzerimize gelmeye başladı.

"Sadece başka..." Parmaklarım titriyordu, sonra nihayet ufak çerçeveyi aldım ve ailemin yumuşak gülümsemelerine, tatlı ela gözlerine bakarak resmi göğsüme bastırdım. "Buldum!"

Cat beni ayağa kaldırıp kapıya doğru sürükledi. Yatağımın sayvanı yere düşünce ikimiz de irkildik. Korlar uçuşarak elimi yaktı ve çerçeve alev alarak elimden kayıp yere düştü.

Cat beni geriye doğru çekerken, "Hayır!" diye haykırdım. Alevler çerçeveyi sardı ama o sıradan bir çerçeve değildi... onlardı. Annemle babam. Ailem. *Yanıyorlardı.*

"Dur!" Onları kurtarmam için bana yalvaran çığlıklarından, gözyaşlarından uzağa doğru sürüklenirken konuşamıyordum. "Hayır! Hayır!"

Nefes nefese uyanıp yatakta doğruldum, ensemden aşağı terler akarken gördüğüm kâbusun son izlerini de gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Pencereden içeri süzülen ikindi güneşi Xaden'ın, sadece onun ve benim girebilmemiz için korumaya aldığı eski yatak odasını aydınlatıyordu. Ekip arkadaşlarımın uyuyan yüzlerine bakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Tanrılara şükürler olsun ki Xaden Basgiath'taki odamda kullandığı koruma tekniğinin aynısını bu odada da kullanmış, ben de takımımın üyelerini teker teker içeri almıştım.

Trager çantasını yastık niyetine kullanarak kapıya yaslanmış uyuyordu, Ridoc'sa hançeri parmak uçlarından sadece birkaç santim ötede, iki adım ilerimdeydi.

Yanımda doğrulup oturan Rhi uykulu gözlerini ovuşturarak, "Vi?" diye fısıldadı. "İyi misin?"

Başımla onayladım. Odanın ortasında, derme çatma bir yatağın üzerinde sırtları birbirlerine yaslanmış hâlde uyuyan Maren'le Cat'i gördüm. Hepimiz buradaydık. Yangın yoktu. Acil bir tehlikeyle karşı karşıya değildik. Sawyer'ı ne kadar özlesem de zarar görmeyeceği bir yerde olduğu için mutluydum. Belli ki cepheye rahat rahat uyuyamayacak kadar yakın olduğumuz için böyle rüyalar görüyordum. "Sadece kâbus gördüm."

"Ya." Rhi normalde benim uyuduğum tarafa tekrar uzandı, ben de başımı Xaden'ın terden sırılsıklam ettiğim yastığının üzerine bıraktım. "Basgiath mı? Bazen ben de görüyorum."

"Sanırım öyle." Burada uyumayalı aylar olmuştu ama sesimi alçaltarak başımı Rhi'ye çevirdiğimde nane kokusu aldığıma yemin edebilirdim. "Ama Cat de vardı ve ben ailemin resminin olduğu çerçeveyi bulmaya çalışıyordum. Garipti. Sonra da yanmaya başladılar." İç geçirdim. "Annemin kendini gerçekten aleve dönüştürdüğünü düşünürsek bu aslında mantıklı."

Rhi yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

Rüyayı hatırlayarak dudak büktüm. "Üstelik Cat'e yaşaması gerektiğini çünkü Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesinin *o* olduğunu söyledim."

Rhi'nin gözleri irileşti ve gülüşünü bastırmak için elini ağzına götürdü. "İşte *bu* gerçek bir kâbus."

"Evet, değil mi?" Sırıtışım ânında kayboldu. "Sen kâbuslarında ne görüyorsun?"

Saçlarını örten siyah ipek kumaşı düzeltti. "Genellikle sen Sawyer'ı kurtarmıyorsun, ben de yanlış bir karar verdiğim için ona yeterince hızlı ulaşamıyorum..."

"Siz ikiniz sandığınız kadar sessiz değilsiniz," diye mırıldandı Ridoc. "Saat kaç?"

"Muhtemelen kalkma vaktimiz geldi," dedi Rhi.

Ekibin geri kalanı da kalktı ve sırayla banyoya girip işe yaramaya hazır hâle geldikten sonra koridora çıktık. Ben Xaden'ın

kapısını kapatırken biri binbaşı diğeri yüzbaşı iki binici yanımıza yaklaştı, ayak sesleri de gözlerindeki bakış kadar bitkindi.

"Maise bir saatten az zamanları olduğunu söylüyor," dedi kadın binbaşı, eline bir sargı sardıktan sonra kısa sarı saçlarını gözünün önünden çekti. "Bir anda ortaya çıkmışlar."

Maise. Bu ismi bir yerden biliyordum.

Tairn, "*Greim'in eşi*," diye hatırlattı.

Doğru. Onlarca yıldır eşlerdi ve Tairn'le Sgaeyl'e göre çok daha uzun bir mesafeden iletişim kurabiliyorlardı.

"Çember çok daraldı." Yanağındaki dikiş izi büzüşen yüzbaşı kafasını iki yana salladı. "Akılları varsa Newhall'ı çoktan boşaltmışlardır."

Geçebilmeleri için hepimiz duvara doğru çekildik.

Eh, yollarını kesen Maren hariç hepimiz. "Affedersiniz, Newhall mı dediniz?"

"Evet," diye yanıt verdi yüzbaşı, Maren'e suratsız bir ifadeyle bakarak.

Kaşlarını çatan Maren telaşla, "Neden boşaltılıyor?" diye sordu.

Biniciler birbirlerine baktılar. Cat hızla Trager'ın arkasından dolanıp Maren'in yanına giderken geri kalanımız da ikilinin önüne geçtik. "Bölge saldırı altında. Veninlerin bu kadar küçük bir köyü hedef alması garip ama gözcüler duman gördüklerini rapor ettiler."

Maren keskin bir nefes alırken Cat koluna girdi.

"Orada tanıdıklarınız mı var?" Binbaşının sesi yumuşamış, bakışlarında merhamet belirmişti.

Maren dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı.

"Ailesi oraya sığındı," diye cevap verdi Cat. "Buradan en fazla yarım saat uzakta. Uçuyor muyuz?"

"*Biz* mi?" Yüzbaşı hepimize teker teker baktıktan sonra –örgümü görünce durakladı– Cat'e döndü. "Çok az uykuyla ya da hiç uyumadan devam ediyoruz ve bu hafta şimdiden

bir binici kaybettik. Birliğimizin yarısı kuzeyde devriye geziyor, diğer yarısı da tükenecek duruma gelene dek çalışıyor, bu yüzden kulağa ne kadar kötü gelse de" –binbaşıya tam olarak çözemediğim bir bakış attı– "köy, birliğin daha fazla kayıp verme riskini alamayacağı kadar küçük."

Bir an nefes alamadım.

"Yani onları ölüme mi terk edeceğiz?" Trager sesini yükseltmişti. "Neden? Poromielli oldukları için mi?"

"Poromielli oldukları için değil. Yardım edemeyeceğimiz için." Binbaşı artık daha kısa cümleler kuruyordu. "Hepimiz yıldırımlara hükmetmiyoruz." Bana baktı. "Kasabaları, şehirleri, nüfusun yoğun olduğu bölgeleri kurtarmak istiyorsak savaşın talihsiz sonuçlarından biri olarak bazı köyleri de kaybedebileceğimizi kabul etmemiz gerekir. Strateji konularını üçüncü sınıfta öğrenemeseniz bile mezun olduğunuzda en hızlı şekilde öğrenirsiniz." İkili, Maren'le Cat'in yanından geçip ağır adımlarla uzaklaştılar.

"Mezun olduklarında ikimizden biri hâlâ hayatta olursa..." Yüzbaşının sesi gittikçe uzaklaştı.

"Ailem orada," diye fısıldadı Maren, yüzünü üzüntüyle buruşturarak. "Zolya düştüğünde ailem neden güneye gitmedi ki? Cordyn'de güvende olurlardı. Ya da Draithus'a geri dönebilirlerdi."

"Şşşt." Cat, Maren'in kolunu okşadı. "Eminim oradan kurtulmayı başaracaklardır."

Maren başını şiddetle iki yana salladı. "Ya çoktan ölmüşlerse?"

Midem çalkalanırken Rhi'ye döndüm. "Tairn ve ben takımdan ayrı gidersek o uçuşu yarım saatten daha kısa sürede gerçekleştirebiliriz."

"Ayrıca savaş görmemiş de değiliz," diye ekledi Cat. "Cliffsbane'den *savaşarak* çıktık."

Rhi sırtını dikleştirdi. "Aetos Sekizinci Madde'yi devreye soktu, yani yasal olarak buna hakkımız var ama çok fazla bi-

linmeyen faktör de var," diye fısıldadı kendi kendine. "Venin sayısı? Wyvern sayısı? Ama diğer yandan siviller..."

"Bakın, bu sadece biz savaş dersek savaş olur." Ridoc havacılara baktı. "Görevin kapsamını daraltalım. Maren'in ailesini çıkaracağız. Kurtarabildiğimiz kadar sivili kurtaracağız. Sonra da oradan çıkacağız."

Rhi, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden öylece..." diyecek oldu.

"Basgiath'ı biz savunduk," dedi Cat sertçe.

Rhi çenesini kapadı.

Tehlikede olanlar Mira ve Brennan olsaydı ben de giderdim, özellikle de o kâbus zihnimde bu kadar tazeyken. Ama benim değil de Rhi'nin takım lideri olmasının bir nedeni vardı. "Oylayalım," diye önerdim. "Anlıyorum, bir savaş bölgesine dalmak felaket olabilir, üstelik biz daha öğrenciyiz, o yüzden oylayalım. Resson'da da öyle yapmıştık."

Hiçbirimiz Liam'la Soleil'in eve dönmediğinden bahsetmedik.

Rhi başıyla onayladı. "Kabul edenler..." O da dâhil olmak üzere herkes elini kaldırdı. Rhi iç geçirdi. "Degrensi bize bir işe yaramamızı söylemişti. Hadi gidip bir işe yarayalım."

Hava koşulları, savaştaki tek büyük eşitliktir. Şartlar göz önüne alındığında her iki taraf için de eşit derecede zararlı veya faydalı olabilir. Bu ögeyi kendi lehimize kullanmadığımız sürece onun merhametine kalmışız demektir.

–BİNBAŞI CONSTANCE CARA TARAFINDAN YAZILAN
TAKTİK, MODERN BİR DÖVÜŞ KILAVUZU'NDAN

ONUNCU BÖLÜM

Kırk dakika sonra güneş batarken Tairn ve ben karla kaplı sırtların arasından Stonewater Nehri'nin bulunduğu daha sıcak vadiye doğru yüzlerce metre alçaldık. Yılın bu zamanında güneş hep çok erken batardı. Güç damarlarımda uğulduyor, her kalp atışımla birlikte alçalıp yükseliyordu. Büyünün koruma duvarlarının ötesinde ne kadar vahşi bir his verdiğini, ne kadar erişilebilir olduğunu neredeyse unutmuştum. Tairn'in gücü sonsuz gibi geliyordu, hiç geçmediğim okyanuslardan daha derin, üzerimizdeki uçsuz bucaksız gökyüzünden daha engindi sanki.

"*Maise ayrıldığımızı görmüş,*" diye uyardı Tairn kanatlarını kapayarak. O arazinin üzerinde mide bulandırıcı bir hızla alçalırken kusacak gibi oldum. "*Derhâl geri dönmemizi söyleyen bir emir iletiyor.*"

"*Onu duymazdan gelebilir misin?*" Diğer ejderhalardan beş dakika, kalede kalması için yalvarmama rağmen yine de bizimle gelen Andarna'yla birlikte uçan grifonlardan ise on dakika öndeydik.

"*Ben Maise'den emir almam.*" Nehrin üzerinde uçmaya başlamıştı ve arkadan esen yoğun rüzgâr, hızını korumasına yardım ediyordu. Kanatları suya o kadar yakındı ki nehrin kıvrımını dönerken etrafa sular sıçradığını sandım. Birkaç ay içinde bu nehir, ilkbahar yağmurlarının da etkisiyle Kıta'daki en tehlikeli akarsu olacak ve rakımdaki ani değişim nedeniyle bölgenin zaten öngörülemez olan havasını daha da tekinsiz hâle getirecekti.

Önümüzde yükselen yoğun duman tabakası hem yukarıdaki fırtına bulutlarına karışıyor hem de aşağıdaki köyü kaplıyordu. Kalbim adrenalin ve dehşetle küt küt atmaya başladı. "*Önümüzde.*"

"*Evet, benim de gözlerim var. Beş dakikalık mesafedeyiz.*" Tairn suyun oyarak şekillendirdiği kanyondaki bir dar boğazdan geçmek için sağa yatınca ben de kaydım ama eyerimin kemeri sayesinde yerimde durabildim.

Geçtikten sonra eldivenlerimi çıkarıp sağ ön cebime soktum, sonra yaşam belirtisi görmek üzere azgın nehrin her iki kıyısını da taradım. "*Yavaşlaman gerek. Bunların insan mı yoksa ağaç mı olduğunu anlayamıyorum.*"

"*Önce hızlanmamı istiyorsun, hızlandığımda da şikâyet ediyorsun.*" Tairn söylense de yüksek düzlükler görünmeye başlarken yavaşladı.

"*Bu, onların gidebileceği tek mantıklı yol...*" Birden nehrin güney kıyısında bize doğru sıra hâlinde yürüyen siviller gördüm. "*Oradalar!*"

"*Feirge'ye haber verdim. Grifonlar ve Andarna planlandığı gibi önce orada duracak,*" dedi Tairn, sonra tekrar hızlandı. "*Bir dakika. Kendini hazırla. Basınç düşüyor. Fırtınaya doğru uçuyoruz.*"

Gerçekten de iletim aracının bağlı olduğu deri kayışı bileğime geçirirken kulaklarım tıkandı. Hemen uçuş başlığımın düğmelerini açtım, duman ve alevlerin sardığı köye doğru uçar-

ken ileriyi görebilmek için ılık rüzgârın kapüşonumu çekip savurmasına izin verdim. Siviller batı duvarındaki bir kapıdan kaçıyorlardı ve dumanın ciğerlerime dolan kokusu, Tairn'in kanatlarını her çırpışında daha da keskinleşiyordu.

Dumanların arasından bir gölge çıktı...

"*Wyvern!*" Sol elimle iletim aracını kavradım, sonra Tairn'in gücünün kapısını açarak damla damla değil, yoğun güç aktarmaya başladım. Güç beni sardığında damarlarımdan ateş fışkırdı, fazla gücü emen iletim aracı parlarken kemiklerim kora döndü.

Wyvern delik deşik olmuş gri kanatlarını çırparak üzerimize doğru uçarken, "*Hükmedebileceğinden fazlasını aktarma!*" diye uyardı Tairn.

"*Ben iyiyim.*" Eğer ilk seferde ıskalarsam o iğrenç dişler Tairn'e ulaşırdı. Rüzgâra karşı dik durmaya çalıştım, gövdemi sabit tutmaya çalışarak sağ elimi kaldırdım ve sonra nişan alıp gücü bir anda serbest bıraktım.

Şimşek çaktı, üstümüzdeki bulutları aydınlattı ve bir an sonra gökyüzünden inip Wyvern'i göğsünden vurdu. Yaratık haykırarak düşmeye başladı, düşerken Tairn'in o kadar yakınından geçti ki burnuma yanmış et kokusu doldu.

Rahatlamaya zaman yoktu çünkü dumanların arasından iki tane daha çıktı.

Sayıları bizden fazlaydı ve Tairn onlardan daha iri olsa da Wyvernler daha hızlıydı.

"*Tepe var,*" diye uyardı Tairn, sonra sağa yatıp yükselerek köyü arkamızda bıraktı.

Eyer kemerimin izin verdiği ölçüde döndüm ve içimde enerji büyürken hissettiğim yanmayı memnuniyetle karşılayarak elimi kaldırdım ama... "*Tam arkamızdalar!*"

Tairn'i tehlikeye atmadan yıldırıma hükmedemeyeceğim kadar yakındaydılar.

Büyük Wyvern devasa çenesini açınca kanlı dişleri ortaya çıktı ve dilini kıvırarak üzerimize atıldı. "*Tairn!*"

Tairn kanatlarını rüzgârı kullanabileceği bir açıyla indirdi ve ben yavaşlamanın etkisiyle oturakta öne doğru savrulurken o devasa kuyruğunu tüm gücüyle savurdu. Kemikler çatırdadı, kan fışkırdı ve artık çenesinin alt kısmı olmayan Wyvern sağa doğru dönerek uzaklaştı.

Arkama tamamen dönemiyor olsam da görebildiğim kadarıyla hâlâ peşimizde olana nişan aldım, sonra bir *çatırtıyla* yıldırımı serbest bıraktım... ve ıskaladım.

"*Siktir.*" Elimi uzatıp...

"*Eğer o kemeri çıkarırsan seni nehirden aşağı atar, vasıfsız tanrılarının yanına gönderirim,*" diye uyardı Tairn, sonra sola yatarak bana mükemmel bir görüş açısı sağladı.

Elimi kaldırıp bir yıldırım daha gönderdim. Doğruca yaratığa isabet edip kafasını boynundan ayırdı. "*Vurdum!*"

İşte bu.

Ama o üç Wyvern keşif devriyesinde değilse –ki yanan köy göz önüne alındığında bu pek olası değildi– yakınlarda bir yaratıcı olmalıydı. Önüme dönüp Tairn'in yattığı tarafa doğru eğilerek dikkatimi aşağıya verdim. Köye bu kadar yukarıdan bakınca sınır çizgisi çok net görülüyordu. Yarısı rengini, büyüsünü tamamen kaybetmişti ve köyün ortasında, koyu renk cübbesi dalgalanırken öylece duran biri vardı; açık renk saçları –gümüş rengi miydi?– rüzgârda savruluyordu.

Bu o. Jack'in hücresinde gördüğüm karanlık güce hükmeden kadın. İletim aracını sıkıca kavradım.

Kadın bize bakarak elini kaldırdı ve *selam veriyormuş* gibi parmaklarını oynattı. Korkunç bir hisle midem kasıldı. "*Galiba... bizi bekliyormuş.*"

Bu bir tuzaktı.

Biz de o tuzağın tam ortasına uçmuştuk. Durumu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bu, Maren'in ailesinin tehlikede olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Tairn, "*Yukarıda!*" diye bağırdı ve başımı kaldırdığımda, dönen fırtına bulutlarının arasından iki Wyvern'in çıktığını gördüm.

Elimi kaldırdım ama zaman yoktu. Bize ulaşmışlardı bile.

Tairn kuyruğunu *altımızdan* öne doğru geçirerek vücudunu daha önce hiç görmediğim bir şekilde savurdu. Geriye doğru uçtum, midem kasılırken gökyüzüyle yeryüzü yer değiştirdi, kayış bacaklarımı sıkıca sardı ve Tairn kalbimin kulaklarımda iki kez atmasına yetecek kadar uzun süre beni baş aşağı tuttu.

Çat. Kemikler kırıldı ve Tairn sağa dönerken boynu kırılmış bir Wyvern'in cesedini yanında sürükledi, düz konuma geldiğimizde de aşağı bıraktı. Midem ağzıma gelmişti, kendimi toparlayarak üzerimize doğru hamle yapan diğer Wyvern'e saldırmaya hazırlandım.

Yaratık çenesini sertçe kapadı ama bizi ıskaladı. Dişleri Tairn'in omzuna sadece birkaç *santim* kala kapanmıştı. Ömrümden en az iki yıl gitmişti. Kolumu uzattım...

"*Yapma!*" diye uyardı Tairn ve bir saniye sonra önümde beliren kahverengi pullar görüşümü engelledi. Aotrom, Wyvern'in kafasını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve tam biz yanlarından geçerken *ısırdı*.

Bir canavar gibi kükreyen rüzgâr diğer tüm sesleri bastırıyordu. Tairn sertçe yan yatarak geriye döndü. Manevra sırasında bedenime binen basınç yüzünden suratımı buruşturdum ve savaşa dönerken bilincimi kaybetmemek için direndim.

Aotrom kuyruğunu kaldırdı ve kuyruğunun ucundaki zehirli iğne Wyvern'in karnına saplandı... Gözlerimi kırpıştırdım. Akrepkuyruk muydu o?

Aotrom olmadığı kesindi.

Wyvern düşerken, "*Chradh,*" dedi Tairn.

"Garrick burada ne halt ediyor..."

Tairn, *"Hortum!"* diye haykırdığı anda bir rüzgâr, ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sertçe bize çarpıp oluşturduğu girdaba doğru sürüklemeye başladı.

Bez bebek gibi savrulurken fırtınanın uğultusu yüzünden vücudumda ne kadar kemik varsa titredi. Tairn kanatlarını kapadı, ben de etrafta enkaz parçaları uçuşurken kulplara sıkı sıkı tutunup başımı eğdim. Tüy kadar *hafifmişiz* gibi döne döne savrulurken kaslarım korkudan gerilmişti.

Henüz seninle tanışmaya hazır değilim, Malek.

"Violet!" diye haykırdı Andarna.

"Hayır!" diye gürledi Tairn, dönüp neredeyse dik konuma gelirken.

"Yaklaşma!" diye haykırdım; merkezkaç kuvvetiyle dışa doğru savrulurken korku kemiklerimi asit gibi yakıyordu. Andarna bunun içine giremezdi. Bizi öldürme ihtimali bile bu kadar yüksekken onun canını çok kolay alırdı.

Hortum bizi bir mermi gibi fırlattı, havada geriye savrularak dağ yamacı gibi görünen bir noktaya doğru uçtuk. Tairn bir anda kanatlarını açarak meteor hızındaki süratimizi düşürdü, öyle aniden yavaşladık ki başım geriye doğru savruldu, kulaklarım çınladı. Tairn'in kanatlarını kapayıp vücudunu eğerken çıkardığı kükreme kaburgalarımı titretti.

Zemine yandan çarptığında darbenin etkisiyle nefesim kesildi. Etrafımızdaki kayalar çatırdayarak dağıldı. Dizime bir şey çarptı ve Tairn'in kanatları üzerime kapandıktan sonra ikinci bir çarpma sesi duydum.

Aramızdaki bağ karanlığa gömüldü.

HAYIR.

"Tairn!" diye haykırdım; dehşetten tüm kaslarım gerilmiş, zihnimde tek bir düşünce hariç hiçbir şey kalmamıştı: *Ona bir şey olamaz.*

Sırttan aşağı hiç de zarif sayılmayacak biçimde, kontrolsüzce kaydık. Görme yetisinden yoksun olduğum için sadece Tairn'in pullarının kayalara sürtünme sesini duyabiliyor, engellere çarpıp kaymaya devam ederken sarsıcı darbeleri hissedebiliyordum.

Tekrar, "*Tairn!*" diye bağırdım ve zihinsel olarak ona ulaşmaya çalıştım... ama hiçbir şey yoktu.

"*Violet,*" diye haykırdı Andarna. "*Onu hissedemiyorum!*"

"*Sen sakın yaklaşma!*" diye tekrarladım aşağı düşmeye devam ederken. Altımızda bir uçurum mu vardı?

Tairn'in fırtınayla ilgili uyarısını dikkate almalıydım. O iyi miydi? O...

"*Öyle şeyler düşünme!*" diye feryat etti Andarna.

Düşerken kalbim gümbür gümbür atıyordu, ellerimi kulptan kaldırıp Tairn'in pullarının üzerine koydum. Nefes aldığını hissedemiyordum ama bu onun iyi olmadığı anlamına gelmezdi. İyi olmak zorundaydı. Eğer iyi olmasaydı hissederdim, öyle değil mi? Panik boğazıma bir yumru gibi oturdu. Tairn'in sonu, *bizim* sonumuz böyle olamazdı.

Deigh son nefesini verdikten sonra Liam'ın sadece birkaç dakikası olmuştu ama o *anlamıştı.*

"*Sen yaşamayı seç,*" diye yalvardım Andarna'ya aceleyle. "*Türünün tek örneği sensin, yaşamak zorundasın. Bize ne olursa olsun.*"

Tanrılar aşkına, *Xaden.*

"*Benimle kalın,*" diye yalvardı Andarna titreyen bir sesle. "*İkiniz de kalmak zorundasınız.*"

Bir kalp atışı boyunca serbest düşerken kendimi son nefesimi vermeye hazırlandım.

Toprak bizi bir kez daha sertçe kucakladı ve biraz daha sürüklendikten sonra durduk.

Tairn'in kanatları açıldı ve ben yere doksan derecelik bir açıyla asılı kalarak tozlu havayı soludum. Tairn yan tarafına doğru düşmüştü.

Bu açıdan kafasını göremiyordum, o yüzden kalkanlarımı tamamen indirip ona zihin bağımızdan ulaşmaya çalıştım. Bağımızın olması gereken yerde incecik bir parıltı vardı ama arkamda bir şeyin daha düşerken çıkardığı gümbürtüyü duyarken o parıltı tüm bedenimi umutla doldurmaya yetmişti. Tairn ölmemişti. Kalbimin hâlâ atıyor olması onun ölmüş olamayacağı anlamına geliyordu...

Göğsü titredi ve derin, düzenli nefesler almaya başladı.

Tanrılara şükürler olsun.

Andarna'ya, "*Nefes alıyor*," dedim.

"Sorrengail!" Koşarak yaklaşan ayak sesleri duydum.

"Buradayım!" diye cevap verdim, eyerimin kemeriyle boğuşurken dik durmaktan karın kaslarım yorulmuştu.

Üç metre altımda beliren Garrick'in göğsü hızla yükselip alçalıyordu, kapüşonu geriye savrulmuştu ve alnının sağ köşesinden kanlar damlıyordu. "Yaşıyorsun." Eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu, nefes mi alıyordu yoksa kusacak mıydı, anlayamıyordum. "Dunne'a şükürler olsun. Peki Tairn?" Başını kaldırıp beni hızlıca incelerken benzi soldu.

"Bayıldı... Ne oldu?" diye sordum.

"Dizin berbat durumda."

Bacağıma baktım ve acı sanki kendini göstermek için ne kadar berbat durumda olduğumu görmemi beklemiş gibi aniden boğazımdan bir çığlık yükseldi. Uçuş kıyafetimin sağ dizi yırtılmıştı, diz kapağımın olması gereken yerde olmadığını fark ettiğimde ağzıma safra doldu. Bacağımdan ve sırtımdan yükselen yakıcı acı beni tüketirken zihnimdeki tüm düşünceleri yok ederek nabzımla eş zamanlı olarak zonkluyordu.

"Kırılmış mı?" diye sordu Garrick.

Saniyeler ilerlerken sadece acıyı kontrol altına alabilmek için onu bir kutuya sokmaya konsantre olmaya çalıştım, sonra ayak parmaklarımı teker teker hareket etmeye zorladım. "Sa-

nırım. Sadece. Çıkık. Düzeltemiyorum." Mide bulantısı her nefes alışımda daha da kuvvetleniyordu. "Bu açıdan."

Başıyla onayladı. "Atla, ben seni yakalarım. Seni yerde tedavi ederiz."

Kemeri sıkıca kavrayarak, "Chradh?" diye sordum. Ağırlığım yüzünden lanet olası toka bir türlü açılmıyordu.

"Yavaş yavaş kendine geliyor." Garrick omzunun üzerinden geriye baktı. "İnatçı şey döndü ve darbeyi karnına aldı. Benim hayatımı kurtardı ama önündeki çıkıntı onu geçici olarak bayılttı."

Tairn'e de muhtemelen öyle bir şey olmuştu. Duyduğum ikinci darbe onun kafasından gelmişti.

Siktir. Gümüş saçlı Venin hâlâ buralarda bir yerdeydi ve iki ejderha da biz olmadan, en azından diğerleri gelene kadar savunmasız sayılırdı. "Beni düşürürsen suratına tekmeyi yersin." Acıdan dişlerimi sıktım. Bugün ölmeyecektim, Tairn de ölmeyecekti.

"Dürüst olalım. O dizle kimseyi tekmeleyemezsin." Kollarını kaldırdı ve onun yerinde Xaden'ın olmasını arzu ederek mantıksız bir özlemle dolup taştım. "Hadi, Violet. Güven bana."

Ağırlığımı diğer tarafa verebilmek için kulplardan destek alarak doğruldum, sonra kayışın tokasını açtım ve bir taş gibi yere düştüm. Garrick beni yakaladığında, bir süredir tuttuğum çığlık boğazımdan kaçarken çarpışmanın etkisiyle dünya kızıl bir acıdan ibaret kaldı.

"Yerine yerleştirmemi ister misin?" diye sordu, beni olabildiğince dikkatle tutarak.

Başımla onaylayınca beni yere indirip önümde çömeldi ama bir yandan da dik durayım diye belimden tutuyordu. Sırtına taktığı kılıçların kınları, yere düşmüş yumruk büyüklüğündeki taşları kayalık zeminde sürükledi.

"Yavaşça uzat," diye emretti ela gözlerini dizimden ayırmadan. Başımı başka tarafa çevirdim, o bacağımı düzeltirken tekrar çığlık atmamak için ceketimin yakasını ısırdım. "Bu hiç

hoş olmayacak. Çok üzgünüm," dedi ve diz kapağımı yerine kaydırdı.

"Üzülme," diyebildim zorlukla; acı bir anda en azından düzgün düşünebileceğim bir seviyeye inmişti. "Sargılarım çantamda." Tairn'in ritmik nefeslerinin sesi kalp atışlarımı sakinleştiriyordu ama solumdaki kara pullar ve sağımızdaki granit yığınları yüzünden başka hiçbir şey göremiyordum.

Garrick sargıyı çantamdan aldı, sonra ben eklemi hareketsiz tutmak için elimden geleni yaparken dizimi bağladı. Ağırlığımı üzerine vermeyi denediğimde çok acıdı ama hareket etmeye başlamazsak Tairn'e olabileceklerle kıyaslandığında lafı bile edilmeyecek bir acıydı. Dolayısıyla kumaşı sıkıca bağladım ve bir süreliğine öylece bıraktım. Bir şifacıya ya da Brennan'a ulaşana kadar idare ederdi ama önce buradan canlı çıkmamız gerekiyordu.

"Bu konuda iyisin," dedi. Eğilip kolunu belime doladı, ben de kolumu onun omzuna attım.

"Çok pratik yaptım." Kanatlarına basmamaya dikkat ederek Tairn'in yanından yürüdük ve kasırga doğuya doğru ilerlerken nihayet kuyruğunu da geçtik. "Başın kanıyor, Resson'dan kalan yaranın hemen üstü."

"Güzel. Mükemmel yüzümün diğer tarafına zarar vermek hiç hoşuma gitmezdi," dedi şaka yollu. "Benim için endişelenme. Birkaç dikişin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"*Diğerleri yaklaşıyor,*" dedi Andarna. "*Chradh'ın yanında olduğunu bilmiyorlar, ben de söylemedim.*"

Kahverengi Akrepkuyruk, sürüsünün zihnini okumasını mı engellemişti?

"*Onlara önce Maren'in ailesine gitmelerini söyle. Ayrıca biz neler olduğunu öğrenene kadar olduğun yerde kal.*"

Ben Garrick'in yardımıyla sendeleyerek ilerleyip Tairn ile çenesinde birkaç pul eksilmiş gibi görünen Chradh'ın arasına

geçerken Andarna'nın verdiği yanıtta mutlak bir memnuniyetsizlik vardı.

"Diğerleri yolda," dedim Garrick'e. "Ayrıca Venin'in de geldiğimizi bildiğinden gayet eminim."

"Bu... harika." Garrick yüzünü buruşturdu. Ufku tarayarak, "Daha önce pek çok haltın içinden uçtum ama hiç hortumun içinden geçmemiştim," dedi. Köyün en az bir kilometre güneyindeydik.

"Ben de." Duman kasabanın üzerinde bir kez daha sütun hâlinde yükseldi. Tairn'in gücüne uzandım ama beklediğim gibi, artık onsuz yapamadığım kavurucu Arşiv'e karanlık hâkimdi. "Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Başardılar." Garrick sırtını dikleştirdi ve Feirge'le Aotrom ay ışığının altında yaklaştığı köyün batı ucuna doğru baktı. Kira, Daja ve Trager'ın grifonu Sila hemen arkalarından geliyordu, hepsinin de sırtında binicileri ve havacıları vardı. "Maren'in ailesi, değil mi? Binbaşı Safah öyle dedi."

"*Ben* bu yüzden buradayım. Senin Xaden'la birlikte olman gerekiyordu." Zaten bildiği bir şeyi teyit etmenin anlamı yoktu. "Buradan sekiz saat uzakta."

"Şey, Xaden senin tehlikenin göbeğine doğru yola çıktığını duyunca... mantıksızlaştı." Garrick'in çenesindeki bir kas seğirdi, ben de dik durabilmesi için kolumu omzundan çektim ve sağ dizimdeki baskıyı mümkün olduğunca azaltmak adına ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "Onu hiç öyle görmemiştim." Garrick bana endişeyle baktı. "Hiç. Eğer burada, koruma duvarlarının dışında olsaydı ne yapardı, düşünmek bile istemiyorum çünkü duvardaki taşları sökeceğini sandım. Her zaman kontrollü olmasıyla övünüp dururdu –bu kadar güçlüyken öyle olmak zorunda tabii– ama şunu söyleyeyim, senin sınırı geçtiğini duyunca resmen kendini *kaybetti*, Violet. O... kendinde değildi."

Göğsüm sıkıştı. Birkaç ay önce kardeşlerimle birlikte Cordyn'e uçtuğumda sinir olmuş, hatta kızmıştı ama kesinlikle kendini *kaybetmemişti*. "Aetos bizi..." Garrick'in söylediklerini düşününce cümlemin sonunu getiremedim. "Sınırı geçtiğimi biliyor muydu? Maise." Gözlerim Garrick'in yüzüne odaklanırken sesim fısıltıdan ibaretti. "Buraya nasıl geldin?"

"Bu önemli değil." Sol eliyle kılıcını çekti.

"Maise bizim ayrıldığımızı hepi topu kırk dakika önce gördü ama sen şu an *buradasın*. Rüzgâra hükmediyor olabilirsin ama Chradh'ın sırtındayken saatte yüzlerce kilometre hızla esen bir rüzgâr yaratmış olmana imkân yok. Peki buraya nasıl *geldin*?" Bedenimi öfke sararken sesim de yükseldi ve beş altı metre önümüze gök gürültüsüyle birlikte yıldırım düştü.

Yerimden sıçradım, sonra bu ani hareketle dizim acıyınca yüzümü buruşturdum.

"Kahretsin, Sorrengail, bunu yapmak zorunda değildin..." diyecek oldu.

"Ben yapmadım." Başımı iki yana salladım.

"Ben yaptım."

Başlarımızı hızla sağa çevirince gümüş saçlı Venin'in bize doğru yürüdüğünü gördük, mor cübbesi rüzgârda dalgalanıyordu. Tairn'in arka pençelerinin sadece birkaç metre önünden geçti ama ona bakma zahmetine girmedi bile, o ürkütücü kırmızı gözlerini bize dikmişti. *Bana*.

Bir dakika. Az önce... ne yapmıştı o? Yıldırıma mı hükmetmişti?

Kanım çekilirken Andarna'nın gücünü kullanarak kalkanlarımı yükselttim.

Yüce Dunne, kadın *yıldırıma* hükmetmişti. Ama Veninlerin mühür gücü olmamalıydı... hele de *benimki* gibi bir mühür gücü.

Kalbim dehşet içinde çarpmaya başladı fakat ellerim hızlıydı; iki hançeri kınından çıkardığım gibi kadının göğsüne fırlattım.

Kadın elini sağa sola sallayınca bıçaklar yere düşüverdi. "Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Siktir. Maren'in bana verdiği minik arbaleti yanımda getirmeliydim.

"Tam olarak ne için teşekkür edecekmişiz?" Garrick kılıcını kaldırıp yanıma gelirken ben tekrar Tairn'in gücüne uzandım ve cılız bir ışıltı buldum.

"*Tam da şu an ikinci bir mühür gücümün ortaya çıkmasına hiç de hayır demezdim doğrusu,*" dedim Andarna'ya, karanlık güce hükmeden bize doğru yaklaşırken. Kalbim bir davul gibi gümbürdüyordu. Venin elini toprağa koyduğu anda dördümüz de saniyeler içinde kuruyacaktık.

"*Sanki gücümü nasıl kullanacağını ben kontrol ediyorum da,*" dedi Andarna.

İkinci mühür gücü. Bakışlarım Garrick'e yöneldi ama karanlık güce hükmeden bize doğru gelirken bundan fazlasını yapmaya vaktim yoktu.

"Sizi öldürmediğim için elbette." Karanlık güce hükmeden başını yana eğdi ve bakışlarını üzerimde gezdirerek beni iyice süzdü, sonra yaklaşık on adım ötede durdu. Gözlerinin yanındaki kızıl damarlar, alnındaki soluk dövmeyle birlikte bana maskeli balolarda takılan maskeleri hatırlatmıştı. Gözlerinin etrafındaki kırmızı parıltı Jack'inkinden on kat daha parlaktı. Muhtemelen bir Hoca'ydı... hatta belki de bir Maven'di. Ruhunu kaybetmesinin fiziksel belirtileri olmasaydı çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla son derecede güzel olurdu ancak teni ürkütücü derecede soluktu. "Yine de söylemeliyim ki koruma duvarlarınızın dışına bu kadar kolay çıkmanız beni biraz hayal kırıklığına uğrattı." Bana bakarak dudaklarını büktü. "Kızın ailesinin bana silah doğrultması ne kötü oldu yoksa hayatta kalabilirlerdi." Garrick'e uyarı dolu bir bakış attı ama Garrick kılıcını indirmedi.

Kızın ailesi... Yumruklarımı sıktım.

"Maren'in ailesini mi öldürdün?" Ona doğru iki adım atarken botlarımın altında taş ve buzlar çıtırdadı. "*Beni* tuzağa düşürmek için mi?" Midem öfkeden kasıldı.

"Sadece annesiyle babasını." Gözlerini devirdi. "Çocukları iyi niyet göstergesi olarak sağ bıraktım ama aynı şeyi Wyvernlerim için söyleyemeyiz, değil mi?"

"İyi niyet mi?" diye haykırdım. Maren yıkılacaktı.

"Violet," diye uyardı Garrick ama benimle birlikte adım adım ilerliyordu.

"Ses tonuna dikkat et, yıldırıma hükmeden." Karanlık güce hükmeden, bileğini çevirdi ve Garrick kâbuslarımda defalarca gördüğüm mide bulandırıcı bir hareketle havaya yükseldi. Kılıcı yere düştü ve elini boğazına götürdü. "Benim asıl ilgilendiğim sensin. Etkili bir tasma olman bir yana, tüm bu gücü göz önünde bulundurarak seni istediğimi bile itiraf edebilirim. Ama onu?" Kadın başını iki yana salladı ve Garrick havada tekmeler savurmaya başladı.

Tasma. Jack de bana tam olarak böyle demişti. Kadının Xaden'dan haberi vardı.

"Bırak onu!" Elime bir hançer daha aldım ve tüm korkularımı bir kenara ittim. Benim yanımdayken Garrick'in başına hiçbir şey gelmeyecekti. "Bu seni öldürmeyebilir ama canın çok acıyacak."

"Silahlarımızı kıyaslamayalım." İnce, mor cübbesinin kemerindeki kında duran bir bıçağa uzandı ve bir an için gösterdiği yeşil ucu nefesimi kesti. "Böylesi bir düşmanlıkla başlamayacak kadar iç içe geçmiş bir ilişkimiz var. Biliyorum: Tek bir soruya cevap vereceksin, ben de o *yürüyeni* yere bırakacağım. Bu ilişkimiz için medeni bir başlangıç olur gibi, sence de öyle değil mi, *Violet?*"

"Sor." Andarna'nın bağımız boyunca gezindiğini hissettim; tetikteydi. Yakınımızda olmadığını umdum. "*Diğerlerini uyar.*"

"*Geliyorlar.*" Hayal kırıklığı sesini sertleştirmişti.

"Onun arkadaşının hayatını bilgiye tercih ediyorsun. İlginç." Bıçağını tekrar kınına soktu. "Bu arada, adım Theophanie. Senin hakkında her şeyi bildiğime göre senin de benim adımı bilmen doğru olur, Violet Sorrengail."

Harika. "Jack yüzünden mi?" Tek mantıklı açıklama buydu.

Bana Morraine Düşesi'ni hatırlatan küçümseyici bir hareketle omuzlarını silkti. "Bir ejderhayla bağ kurmak... kıskanılacak bir şeydir. Sana öylece *verilen* onca güç." Dudakları gerildi. "Ama iki ejderhayla bağ kurmak duyulmuş şey değil. Kıta'daki en şanslı kız sensin, değil mi? Belki de o benimdir; senin şu Gürzkuyruğun bulunduğunda yakınlarda olduğum için."

"Soracağın soru bu muydu?" Garrick'in tekmeleri daha da şiddetlenirken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Sadece bir gözlemimi dile getirdim." Bakışları Garrick'e kaydı. "İyi niyet adına." Elini çevirdi ve Garrick hırıltılı nefesler alarak yanımda yere yığıldı. "Şimdi söyle bana, seni ilk hangisi seçti? Sana gökyüzünün gücünü hediye eden mi? Yoksa yanardöner olan mı?"

Ejderhalar, gryphonlar ve insanları arasındaki bağları güçlendiren bu yeni gelişmenin getirdiği umut ve heyecan karşısında kimler durup büyünün doğasındaki dengeyi düşündü, merak ediyorum. Sizce de böyle bir durumda kullanmak istediğimiz güçlerin aynı ölçüde kuvvetlenmesi riskine girmiş olmuyor muyuz?

–CLIFFSBANE KALESİ KOMUTANI NIRALI ILAN'IN,
BASGIATH SAVAŞ KAMPI KOMUTAN YARDIMCISI LYRA MYKEL'E
GÖNDERDİĞİ, KAYITLARA GEÇMİŞ MEKTUPTAN

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Yanardöner mi?" Gözlerimi kırpıştırırken yüzümü ifadesiz tutmak için büyük bir çaba harcadım.

"Evet, senin Yanardönerin." Garrick elinde kılıcıyla sendeleyerek ayağa kalkarken Theophanie önce gökyüzünü, sonra da arkamızdaki manzarayı inceledi. "Bazıları inanmıyor ama krem rengi cübbeli öğrenciler savaş okulunuzdaki yedinci ırk hakkında fısıldaşmaya başlar başlamaz anlamıştım. Ne yazık ki oradan hemen ayrılmak zorunda kaldım. Yüzyıllardır bu ırktan biri görülmemişti ve ben de onu... görmeyi çok istiyordum." Cümlesini tehdit savurur gibi tamamlayarak kızıl gözlerini bana çevirdi.

Andarna. Sırtımdan yukarı hızla tırmanan dehşet başımı döndürdü.

"*Yanardöner*," diye fısıldadı Andarna. "*Evet. Şimdi hatırlıyorum. Benim türümün adı bu. Ben bir Yanardöner Akrepkuyruğum.*"

"*Koruma duvarlarının içine doğru uç!*" diye haykırdım zihnimden. "*O benim için gelmemiş. Seni istiyor.*"

"*Seni yalnız bırakmayacağım*," diye kükredi.

"*Kıta'daki herkesin sana canlı ihtiyacı var. Şimdi uç.*" Parmaklarımla bileğimden sarkan iletim aracını okşadım ama Tairn'in gücü olmadan bu hiçbir işe yaramazdı. Kadını oyalamalı, Andarna'ya kaçması için zaman kazandırmalıydım. "O senin ulaşamayacağın bir yerde."

"Hımm." Theophanie yüzümü inceledi. "Hayal kırıklığına uğradım ama avımı ilk denemede yakalasaydım bu o kadar da eğlenceli olmazdı. Onun ne olduğunu aslında bilmiyorsun, değil mi?" Karanlık güce hükmedenin dudaklarında midemi bulandıran, keyifli bir gülümseme belirdi. "Ne büyük bir ödül kazandığını da. Bazen ölümlülerin hafızasının ne kadar zayıf olabileceğini unutuyorum."

Ölümlü. O neydi peki? *Ölümsüz mü*? Kaç yaşındaydı bu kadın?

Yan tarafa, köye doğru hareket etti ve Garrick'le ben de onun hareketlerini taklit ederek Tairn'le arasına geçtik. "Gölgelere hükmeden bize geldiğinde–"

"Gelmeyecek," dedim sertçe. Çırpınan kanatların sesi havayı doldururken güç uğuldayarak damla damla içime aktı.

Tairn uyanıyordu ama üzerimize gelen şey her neyse *hızla* yaklaşıyordu.

"Gelecek," dedi kadın, Xaden'ın kullandığı o sinir bozucu kati sesle. Şimşek tıpkı bir noktalama işareti gibi cümlenin sonunda çatırdayarak tepedeki bulutun içine çatal çatal yayıldı.

Ellerini kaldırmadı bile. Kahretsin, her açıdan benden kuvvetliydi.

"Ve sen de onunla geldiğinde, bugün yaşamana izin verdiğimi hatırlayacak ve öğretmenin olarak Berwyn'i değil, beni seçeceksin." Kollarını iki yana açarak yavaş adımlarla geri çekildi.

Galiba Veninler ruhlarıyla birlikte akıllarını da kaybediyorlardı ama Andarna'ya kaçması için daha fazla zaman ka-

zandırmak adına onunla konuşmaya devam etmem önemliydi. "Peki, bunu neden yapayım?"

Güç geri gelip kemiklerimi kavurmaya başladığında bedenimde toplanıp birikmesine izin verdim.

"Onun vasatın altında olması ve senin ona zincirlenmiş, emirlerine karşı koyamayacak kadar güçsüz olacak olman dışında mı?" Dudaklarını tiksintiyle büktükten sonra yüz ifadesini düzeltti. "*İki* ejderhanın da sende kalmasına izin verirken aynı zamanda sana dünyada en çok istediğin şeyi de vereceğim." Rüzgâr hızlanırken kadının bakışları iletim aracına yöneldi. Diğerleri gelmiş olmalıydı. "Kontrol ve *bilgi*."

Tairn dönüp başını hızla Theophanie'ye doğru çevirdi ama tam kadına saldıracağı anda bir Wyvern pençeleriyle Venin'i kapıp havalandı. Hızla ve sertçe çırptığı gri kanatları bizi rüzgârına boğarken yaratıcısını savaş alanından uzaklaştırdı.

Garrick kılıcını indirerek, "Hassiktir, hâlâ yaşıyoruz," dedi. "Bizi *canlı* bıraktı."

Çatlak bir sesle, "Sen iyi misin?" diye sordum Tairn'e.

"*Ölmedim.*" Pençelerini kayalık toprağa geçirerek ayağa kalktı. Hissettiğim rahatlamayla gözlerim yanmaya başlayıp buğulandı.

"*Benim yüzümden sıvı kaybetme,*" dedi bilgiç bilgiç. "*Beni öldürmek için havadan daha fazlası gerekir.*" Altın rengi gözlerini dizime çevirdi. "*Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim.*"

"Evet, gayet iyisin," diye mırıldandım, sonra düşürdüğüm hançerlerimden birini almak için eğilen Garrick'e döndüm. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Pek yürüyecek durumda değilsin," diye hatırlattı bana, ikincisini alırken.

"*Sen* öyle mi yaptın peki?" diye hızla sordum, kanat sesleri yaklaşırken. "Sana *yürüyen* dedi."

Dakikalar içinde binlerce kilometre yol katetmişti ve okuduğum kadarıyla bunu başarmanın tek yolu vardı fakat bunu yüzyıllardır kimse yapmamıştı.

Garrick elinin tersiyle şakağını sildiğinde eline kan bulaştı. "Evet, ayrıca sana da tasma dedi." Xaden'ın en yakın arkadaşı olmasına şaşmamalıydı. Sorulardan kaçmakta üstlerine yoktu.

"İkinci bir mühür gücün var, değil mi?" Xaden gibi o da en güçlü olanı saklamıştı.

"Sende de var." Hançerlerimi bana verirken sendeledi. "Ya da en azından olacak."

"Teşekkür ederim." Silahlarımı kınına sokarken ona bakmaya devam ederek gizlediği şeyin önemini kavramaya çalıştım. "Biliyor musun, en son ne zaman biri mesafelere..."

"Öyle bir şey yaptığımı söylemedim," diye sözümü kesti ve gülümseyerek ayağa kalkan Kahverengi Akrepkuyruk Chradh'a baktı. "Bir an için beni korkuttun." Alaycı alaycı sırıttı. "Evet, ne kadar enerji gerektirdiğini biliyorum. İnan bana, senin sıyrıkların benimkilerden çok daha fazla."

"Gitmelisin." Chradh'ı işaret ettim, adrenalinin etkisi geçmeye başladığından dizim zonkluyordu. "Hem de hemen, onlar seni görecek kadar yaklaşmadan önce. Chradh'ın sürüyü engellediğini biliyorum, yani önümüzdeki birkaç saniye içinde ayrılırsan sırrın güvende olur."

Garrick bana bakarken kararsızdı. "Seni eyere bin–"

"İfşa olma riskini alarak bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim ama git." Kaşlarımı kaldırdım. "Takımım bana yardım edecektir."

Garrick düşünüyormuş gibi kafasını eğdi, sonra başıyla onayladı. "Doğruca Basgiath'a döneceksin, değil mi?"

Ben de başımla onayladım. "Git hadi."

Bir saniye daha durdu, sonra Chradh'a doğru koşmaya başladı. Gölgelerin arasında yükseldi ve takımım yaklaşırken gözden kayboldu.

"*Biliyor muydun?*" diye sordum Tairn'e.

"*Binicilerimiz hakkında dedikodu yapmayız.*"

İyi bir noktaya değinmişti. Yapsalardı Xaden şimdiye kadar çoktan ölürdü.

Tairn yirmi saat sonra uçuş alanına değil de doğruca bölüğün avlusuna inerken, "*Bu çok saçma,*" dedim.

"*Uçuş alanından topallayarak buraya gelebileceğini düşünmen de öyle.*" Tairn çamurun üstüne inerken yatakhane kanadının güvenliğine koşan bir düzine kadar öğrencinin çığlıkları duyuldu. En azından kar yağışı durmuştu.

"Violet!" Brennan, kaçışan öğrencilerin yanından hızla geçip bize yaklaşırken kaşları endişeyle çatılmıştı.

"*Cidden* abime *mi söyledin?*" Beni göremeyeceğini bildiğim için Tairn'e ters ters baktım.

"*Tabii ki söylemedim.*" Tairn nefes verdiğinde yatakhane kanadının pencerelerini buğu kapladı.

"*Ben Marbh'a söyledim,*" dedi Andarna, Tairn'in sağına inerken. Pulları onunki kadar siyahtı.

"Ben iyiyim!" diye seslendim Brennan'a ve kemeri çıkarırken dikişler tekrar takılınca küfrettim. Ağlamamak için dudağımı ısırarak eyerden güçlükle ayrıldım. "*Bir de biz dedikodu yapmayız dersiniz.*"

Andarna homurdandı ve o beni izlerken utanç verici bir çabayla Tairn'in sırtından popomun üzerinde kayarak inmeye başladım.

Omzuna ulaştığımda Tairn hafifçe eğildi ve aşağı kayabilmek için sağ bacağımı kaldırdığımda hissettiğim keskin acıyla kendimi tutamayarak inledim. "Gidip bana bir koltuk değneği getirmeye ne dersin, ben de..."

"Sen aşağı inmeye ne dersin?" dedi Brennan'ı bulmayı beklediğim yerde duran Xaden. Kalbim küt küt atmaya başladı. Tanrılar aşkına, çok iyi görünüyordu ve gözlerinde birinci sınıftayken beni mahveden o yoğun ifade vardı. Tek kolunu kaldırmasıyla Tairn'in altından uzanan gölgeler belimi sararak katılaştı. "Ve bunu hemen yapsan çok iyi olur." Parmaklarını bana doğru kıvırdı. "Yaralı herhangi bir binici için de aynısını yapardım."

"Nedense bundan şüpheliyim." Tairn'in bacağından aşağı kaydığımda gölgeler son anda beni yana çevirip Xaden'ın bekleyen kollarına kaldırdı. "Şu işe bak." Alnındaki bir tutam siyah saçı geriye doğru ittikten sonra kollarımı boynuna doladım ve bükülen dizimin zonklamasına aldırış etmeden Xaden'ın göğsüne yaslandım. "O gölgelerle başka neler yapabiliyorsunuz, Teğmen Riorson?"

Xaden beni Tairn'den uzaklaştırıp yatakhane kanadının kapısını açık tutan Brennan'ın yanından geçirirken dişlerini sıkmış, gözlerini ileriye dikmişti.

Brennan hızla Xaden'a yetişerek, "En yakında ortak alan var," dedi.

Xaden, Brennan'ın peşinden Kubbe'yi geçip ortak alana çıkarken vücudunun her zerresi kaskatıydı. Omzunun üzerinden geriye baktığımda gerginliğinin, ayak izleri gibi döne döne bizi takip eden gölgeler hâlinde yayıldığını gördüm. Zihinsel olarak ona uzandığımda beni engelledi.

Brennan önden koşup duyuru panosunun sağındaki toplantı odasında bulunan öğrencilere çıkmalarını emrederken, "Öfkelisin," diye fısıldadım.

"Öfke şu anki duygularımı tam olarak tanımlamıyor," diye cevap vererek penceresiz odaya girdi. Gölgeler uzun ve büyük masanın bize bakan tarafındaki altı sandalyeyi de iterek önümüzden çekti ve Xaden beni büyük dikkatle masanın üstüne yerleştirdikten sonra geri çekilip sırtını duvara dayadı.

"Aynı durumda senin yapacağın şeyi yaptım," dedim ve Brennan kapıyı açık bırakarak dizime doğru yaklaşırken ellerimden destek alarak doğruldum. "Eğer sen..."

Xaden tek parmağını kaldırdı. "Henüz. Değil."

Ben gözlerimi kısarak ona bakarken Brennan sargımı bir hançerle kesti. "Senin eve döneceğini sanıyordum?" dedim abime.

"İttifakın detaylarının belirlenmesine yardım ediyorum." Kararmış ve morarmış dizime bakıp yüzünü buruşturdu. "Şanslısın ki hâlâ buradayım. Yirmi saat eyer üzerinde kalmak şişliğe pek iyi gelmemiş, Vi."

"Samara'da Tairn'den inmeye çalışmak da gelmezdi." Brennan eklemimi dürttüğünde irkildim.

"Yanımda biraz arin nanesi getirmiştim. İyileşmeni hızlandırması için sütle kaynatacağım." Kendi kendini onaylar gibi başını salladı. "Sen zehirlendiğinde işe yaramıştı."

"Aretia'dan arin nanesi mi getirdin?" Xaden abime ters ters baktı.

"*Dükün* önünde yasaları çiğniyorsun," diyerek abime takılmaya çalıştım ama acı yüzünden sesim tizleşince sustum. Lanet olsun, çok acıyordu. Bacağım sargı olmadan iki kat daha fazla zonkluyordu.

"Nasıl kullanacağımı iyi bilirim. Eyaletin adına konuştuğunda müzakerelerden çekilmeyi pek hoş karşılamadıklarını biliyorsun, değil mi?" Brennan ellerini eklemin üzerinde gezdirirken omzunun üzerinden Xaden'a baktı. "Artık sadece bir binici değilsin ve muhtemelen geri dönmelisin..." Xaden sert bir bakış atınca gözlerini kırpıştırdı. "Neyse. Senin yerinde olmak istemezdim," dedi bana sessizce, sonra da gözlerini kapadı.

"Onun bir suçu yok!" diye bağırarak içeri dalan Garrick masanın önünde kayarak durdu.

"Öyle mi?" dedi Xaden.

"Poromiel'e geçmek kesinlikle bir tercihti." Garrick uçuş ceketini çıkarıp en yakındaki sandalyenin üzerine attı. "Ama kasırga? O bölgesel bir afetti. Karanlık güce hükmeden de..."

"Zaten onu savundun. Hem de iki kez." Kollarını göğsünde kavuşturan Xaden'ın sesi bıkkın çıkıyordu.

"Beni ona karşı savunmana ihtiyacım yok." Dizimi bir sıcaklık sararken Garrick'e bakarak başımı iki yana salladım, sonra Xaden'a baktım. "Kararlarımın arkasındayım."

"Onun farkındayım." Xaden gözlerini kapayıp başını duvara yasladı.

"O burada!" diye bağırdı Rhiannon kapının önünden.

İkinci sınıflar odaya doluştular, yanlarında Maren ve ona yapışık gibi görünen iki küçük kardeşi de vardı.

Maren oğlanlara, "Siz oturun," dedi tatlı tatlı. Trager masanın karşısındaki iki sandalyeyi oturmaları için çekti. İkiz oğlanlar yedi yaşındaydı, Maren gibi koyu, sarımsı tenleri vardı, bu yüzden olsa gerek siyah saçları ve bal rengi, kederli gözleriyle bana çok tanıdık gelmişlerdi. Buraya gelirken her mola verdiğimizde de sessizce oturmuşlardı. Maren onların önünde çömeldi. "Her şeyi halledeceğiz. Söz veriyorum."

Trager başka bir sandalye çekerek Cat'e, "Otur," dedi.

"Ben iyiyim." Cat yalpalayıp ensesini ovuşturdu.

"Durduğun yerde sallanıyorsun." Trager sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Cat, "Peki," diye homurdansa da sandalyeye yığılıverdi. "Maren, sen de."

Her birimiz bitkin durumdaydık.

"Doğrudan emre itaatsizlik mi ettiniz?" General Aetos hışımla içeri dalıp da Brennan ve Xaden'ı görünce irkildi.

Dizimdeki sıcaklık arttı ve Brennan gerilmiş bağı, şişmiş dokuyu sağaltırken acı yavaş yavaş hafifledi.

"Bize işe yaramamız emredildi ve biz de öyle de yaptık," –Rhiannon, Aetos'la takımın geri kalanının arasına girdi–

"efendim." Rütbesini hiç de saygılı bir tavırla söylemiş gibi durmuyordu. "Erken dönüşümüz Yarbay Degrensi tarafından onaylandı çünkü karakolda hiç sağaltıcı yoktu ve zaten bir sürü yaralıyla uğraşıyorlardı. Öğrenci Sorrengail'in yaralanmış olması sizi tatmin etmiştir umarım. Cezanızı tamamladık."

"Ve bunu tekrar yapacağız." Ridoc sandalyesinde geriye doğru yaslanarak ayaklarını masanın üzerine koydu. "Ve tekrar, sonra tekrar."

Aetos'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Anlamadım, öğrenci?"

"Tekrar yapacağımızı söyledi." Çenemi kaldırıp taş zeminde Aetos'a doğru süzülen gölgelere baktım. "Kararları takım olarak alırız. Bize takım olarak ne ceza vermek istersen kabul ederiz. Yapmayacağımız şey, nerenin vatandaşı olurlarsa olsunlar sivillerin ölmesine seyirci kalmaktır. Ve sen sormadan söyleyeyim, her bir ejderha ve grifon da bizimle aynı fikirde."

Aetos'un gözleri nefretle parladı ama hemen Brennan'a baktı. "Burada olmaya hakkın yok, Aisereigh. Bu bir bölük meselesi."

Brennan gözlerini açmadan, "Benim soyadım Sorrengail," dedi. "Basgiath Davranış Kuralları'nın Dördüncü Bölüm, İkinci Maddesi, sağaltıcıların kampüsün tüm alanlarına girmesine izin vermeseydi bile –ki veriyor– ben senden emir almıyorum."

Üniformasına yeni dikilmiş isim etiketini gördüğümde boğazım düğüm düğüm oldu.

"Peki, onların hesabını kim verecek?" Aetos çocukları işaret ediyordu. "Kral Tauri sınırlarımızı açmayı reddetti."

Hâlâ mı? Açık kalan ağzımı kapamaya çalıştım. Bu nasıl olur da müzakerelerin bir parçası olmazdı?

Aetos zafer kazandığını anlamış gibi dudağının bir köşesi kalktı. "Evlerine geri gönderilmeleri gerekecek. Derhâl."

Bakışlarım Xaden'a kaydı ve onun zaten beni izlediğini gördüm. Ben kaşlarımı kaldırınca iç geçirdi, sonra başını Aetos'a çevirdi.

"Müzakerelerin bu turunu öğleden sonra tamamlayacağımız için Yarbay Sorrengail çocukları memnuniyetle evlerine götürecek..." dediğinde Maren'ın nefesi kesildi. "Tyrrendor'a. Çünkü onlar artık Tyrrendor vatandaşı."

"Ne zamandan beri?" Aetos sırtını dikleştirdi. Brennan ellerini kaldırınca dizimdeki sıcaklık dağılıp yok oldu.

Xaden buz gibi otoriter bir tavırla, "Ben öyle olduğunu söylediğimden beri," dedi.

"Ah. Anlıyorum." Aetos biraz daha kızarırsa patlayacak diye korktum. "Müzakerelerin bu öğleden sonra tamamlanmasıyla birlikte Teğmen Tavis'le senin emredildiği gibi Doğu Kanadı'na katılacağınızı umuyorum, bu yüzden size subayların bölükte pek hoş karşılanmadığını ve öğrencilerle dostluk kurmalarına pek sıcak bakılmadığını hatırlatmama gerek yok. Geçen sonbaharda size gösterilen *hoşgörü* benim gözetimim altındayken devam etmeyecek."

Hayır. Kalbim sıkıştı. Xaden'ın Aretia'da yaptığı gibi istediği zaman gelip gitmesine izin verilmeyecekti, bu da ayrı kalacağımız anlamına geliyordu. Ayrıca sınırdayken büyüye erişiminin kısıtlanmayacağı koruma duvarlarının ötesine geçmek zorunda kalma ihtimali vardı.

Xaden, yoluna çıkan düşmanları öldürmek söz konusu olduğunda ne kadar az suçluluk duyduğunu hatırlatan bir sesle, "Sgaeyl'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum," dedi.

"Ejderhanın Vadi'de her zaman yeri var. Ama sen bu bölükte hoş karşılanmıyorsun." Aetos'un bakışları Garrick'e kaydı. "Sen ve Teğmen Riorson, emredildiği gibi yarın öğleden sonra Doğu Kanadı'na doğru yola çıkacaksınız."

Garrick başıyla hafifçe onaylayarak, "General Melgren'in emrettiği gibi," diye cevap verdi. "Onun emir komuta zinciri altında olduğumuz için. Ya da en azından ben öyleyim." Tekrar Xaden'a baktı. "Altılı Meclis'in birkaç yüzyıldır siyah giyen bir üyesi olmadığı için Ekselansları konusunda çok emin değilim

ama onun da şu anda Tyrrendor kuvvetlerini komuta ettiğine eminim."

Xaden cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

"Savaş akademimden defolup gittiğiniz sürece kimin kime emir verdiği umurumda değil." Aetos yakasını düzeltti. "Geri kalanınız için dersler yarın yeniden başlıyor." Bana diktiği gözleri mide bulandırıcı bir zalimlikle parıldadı. "Maalesef şimdi gitmek zorundayım çünkü eşyalarım şu anda başkomutan odasına taşınıyor. Özel ofisin çok güzel bir manzarası olduğunu söylemeliyim."

Bu yorum hedefini on ikiden vurdu ve Aetos'un annemle babamın eskiden birlikte yaşadığı yere taşınacağı düşüncesiyle göğsüm sıkıştı.

Brennan sırtını dikleştirince Aetos gülümseyerek geri çekildi ve ortak alana çıkıp gözden kayboldu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Ridoc, öne doğru eğilip sandalyesinin dört ayağını da yere indirerek. "Dain böyle boktan bir babası varken nasıl yarı normal bir çocuk oldu?"

"Konuşmana dikkat et," diye fısıldadı Maren ama ikisinin de uyukladığını düşünürsek çocukların onu duyduğundan şüpheliydim.

Brennan, Ridoc'a, "Bizim anne babamız yanındaydı," diye cevap verdi.

"Sonra gittiler," diye mırıldandım.

Xaden, Brennan'a bakma zahmetine girmeden, "Sağaltıldı mı?" diye sorarken gözleri gözlerimdeydi.

"Sağaltıldı," dedim sırıtarak, sonra dizimi neredeyse hiç acı çekmeden büktüm.

Brennan bana bakarken elinin tersiyle terli alnını silip, "Acı yok mu?" diye sordu.

"Her zamankinden daha fazla değil." Dizimi tekrar esnettim. "Teşekkür ederim."

Xaden başını çevirmeden, "Dışarı," diye emretti ama benimle konuşmadığının farkındaydım.

Herkes hareketsiz kaldı.

"Başka şekilde ifade edeyim," dedi Xaden yavaşça. "Herkes hemen dışarı çıksın. Kapıyı da kapatın."

Ridoc omzunun üzerinden, "İyi şanslar, Violet," diye seslendi. Rhi onu diğerleriyle birlikte kapıya doğru sürüklerken Maren'le Cat de ikizleri aldılar ve bir dakikadan kısa bir süre içinde kapının kapanma sesini duydum.

Xaden duvardan uzaklaşıp bir kasırga gibi üzerime gelirken, "Bana cidden kızgın olamazsın," dedim. "Özgürlüğümü bir kez bile kısıtlamadın" –uzanıp ellerini kalçamın iki yanına koydu ve popomu masanın kenarına doğru çekerek beni kendine çevirdi– "şimdi bu huyunu hoş görmeye başlamaya hiç niyetim yok. *Ne* yapıyorsun?"

Ensemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Veda etmek için seni uyandırmadığımı fark ettiğinde öfkelenebilirsin.
Ama bunun tek nedeni artık çekip gitme yeteneğime
tam olarak güvenmemem.

–ON ALTINCI TYRRENDOR DÜKÜ TEĞMEN XADEN RIORSON'IN,
ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIKLARINDAN

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ah. *Ah.* Dudaklarımı araladığımda Xaden tüm dünyamı tüketti.

Beni sertçe, tutkuyla öperek sanki bunu bir daha hiç yapamayacakmış gibi ağzımı ele geçirdi. Alt dudağımı hafifçe dişlerken tutkuyla yanarak ellerimi istemsizce saçlarına uzattım. Parmaklarımı Xaden'ın kara saçlarına daldırıp hissettiğim her duyguyu öpücüklerime aktararak ona sımsıkı sarıldım.

Şehvet ve arzu karnımın alt kısmında birikirken Xaden'ın maharetli dilinin her bir dokunuşuyla sırtım yay gibi gerildi. Basgiath'taki savaşın öncesinden beri beni böyle öpmemişti, yatağımızdayken bile öpmemişti ve tanrılar aşkına, bunu çok özlemiştim. Seks kadar şehvetli, onun kollarında uyanmak kadar güzeldi.

Kalbim küt küt atarken dizlerimi araladım. Bacaklarımın arasındaki boşluğu doldurarak daha derin öpücüklerle vücutlarımızı birbirine yasladı. Buna rağmen ikimizi de tatmin edecek kadar yakın değildik. Örgümün alt kısmını kavrayıp başımı geriye eğerek inlememe neden olan o mükemmel açıyı buldu.

Dudaklarıma doğru, "Violet," diye fısıldadığı anda âdeta *eridim.*

Uçuş ceketimi çıkarıp attım ve masaya çarpma sesini duydum ancak bu katmanı aradan çıkarmak, canlı canlı yanacakmışım gibi hissetmeme neden olan ısrarcı ısıyı hafifletmemişti. Bunu sadece Xaden yapabilirdi. Alt dudağımı emerken elini kalçamda gezdirip belimin kıvrımlarında dolaştırdı. O anda sırtımda dans eden saf arzunun ürpertisiyle inledim.

Üniformasının ceketine uzanıp parmaklarımı altındaki yumuşak keten atletinin üzerinde gezdirdikten sonra pantolonunun içinden çekip çıkardım. Ellerim sert kaslarını örten sıcak, yumuşacık teniyle buluştu ve karnının alt kısmı boyunca gezdirerek pantolonunun içinde kaybolan çizgiyi takip ettim.

Tiz bir nefes aldı, sonra öpücükleriyle kafamdaki her düşünceyi silerek beni sadece onun getirebileceği bir noktaya getirdi. Sonra beni öyle yükseklere çıkardı ki geriye sadece diller ve arayış içindeki ellerden oluşan bir karmaşa kaldı.

Dudaklarıyla önce çenemi, sonra boynumun hassas derisini okşadı. Beni kendimden geçireceğini bildiği noktaya ulaşıp da o noktada oyalanınca soluksuz kaldım.

"Sen..." Boynumu daha rahat öpebilsin diye başımı geriye attım, o da bana iyice sokuldu. Ateş damarlarımda dolaşıyor, sağduyumu Kıta'nın bir ucuna gönderen güç de hızla onu takip ediyordu. "Xaden, sana ihtiyacım var."

Burada. Toplanma salonundaki bir masada. Ortak alana komşu bir duvarın önünde. Onu şu anda elde edebildiğim sürece nerede olduğu ya da kimin gördüğü umurumda değildi. O istiyorsa ben de istiyordum. Boğazından hafif bir inilti yükseldi, sonra dudaklarını benden ayırdı.

"Hayır, asıl benim *sana* ihtiyacım var." Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında gözlerinin derinliklerinde sayılamayacak kadar çok duygu gördüm.

"Ben seninim," diye fısıldadım, elimi boynunun yan tarafına, isyan damgasının hemen üzerine koyarak. Parmaklarımın altında hissettiğim nabzı benimki kadar hızlı ve kuvvetliydi.

"Öyle olduğundan emin olamadığım bir saat yaşadım." Parmaklarını enseme götürdü, sonra geri çekti; aramıza, bana kilometreler gibi gelen iki adımlık bir mesafe koydu ve sıcaklığının yerini alan soğuk hava, sıcak yanaklarımı üşüttü. "Sgaeyl bana söylemedi bile. Chradh, Garrick'e söylemiş." Başını iki yana salladı. "Hissettiğim yalnızca kızgınlık değildi, Violet. *Dehşete* düştüm."

Yüzündeki acı dolu ifade yutkunmama neden oldu, öne doğru eğilip masanın kenarına tutundum. "Bu senin de yapacağın bir seçimdi, hatta daha önce birlikte yaptığımız bir seçimdi ve ben şu an iyiyim."

"Bunu biliyorum!" Sesini yükseltince gölgeler sadece sıçramakla kalmadı, kaçıştı.

Eh, bu farklı işte.

Yüzünü ovuşturup derin bir nefes aldı. "Bunu biliyorum," diye tekrarladı bu sefer daha yumuşak sesle. "Ama senin orada, koruma duvarlarının dışında, bir Venin saldırısıyla karşı karşıya olduğunu bilmek içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi tetikledi. Öfkeden daha sıcak, korkudan daha keskin ve çaresizlikten daha derin bir şeydi, bunların hepsi de sana ulaşamadığım için oldu."

Dudaklarım aralandı ve yüreğim sızlamaya başladı. Bunları yaşıyor olması hiç hoşuma gitmiyordu.

"O an sana ulaşmak için her şeyi ve herkesi öldürebilirdim. İstisnasız. Beni senin yanına getirecek olsaydı ayaklarımın altındaki tüm gücü tereddüt etmeden yönlendirirdim."

"Sen asla sivilleri öldürmezsin," diye karşılık verdim, bundan adım gibi emindim.

Geriye doğru bir adım daha attı. "Orada, koruma duvarlarının dışında olsaydım seni güvende tutmak için dünyayı çekirdeğine kadar kuruturdum."

"Xaden..." diye fısıldadım, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum." Başını onaylarcasına salladı ve geriye doğru bir adım daha attı. "Ve mantıklı düşününce seçimine saygıyla yaklaşıyorum. Maren'in ailesini kurtarma kararınla gurur duyuyorum. Ama burası" –başının yan tarafına dokundu– "ve burası arasında" –kalbinin üzerine dokundu– "bir şey kırıldı. Ve ben bunu kontrol edemiyorum. Sen Andarna'nın ırkını bulmak için emir aldın, ben de cepheye gitmek için ve sana dokunacak kadar bile kendime güvenemiyorum."

"Az önce yaptın ama." Parmaklarımı sert ahşaba bastırdım. Yatağımın başındaki parmak izlerini hatırlayınca aramızdaki mesafeyi kapamaya dair bencilce arzuya direnip yerimde kıpırdandım. Bir sarmalın içinde hapsolmuş gibi hissediyor olabilirdi ama az önce kendini gayet iyi kontrol etmişti.

"Bu senin için yeterli mi?" Vücudumda gezinen bakışları ısındı. "Tek bir öpücük. Dokunmak yok. Soyunmak yok. Bundan sonra benden istediğin bu mu?"

Şaşırtmacalı bir soruydu bu. Özellikle de bedenim hâlâ onu delice arzularken. Tüm içgüdülerim dikkatli davranmamı söylüyordu. "Bana ne verebiliyorsan onu istiyorum, Xaden."

"Hayır." Yara izi olan kaşını kaldırarak yavaşça bana doğru yürüdü. "Senin bedenini de kendi bedenim kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun, Vi." Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Dudakların şişmiş, yüzün kızarmış ve gözlerin..." Alt dudağını yaladı. "Puslu ve maviden çok yeşile dönmüş. Nabzın hızla atıyor, dahası sürekli kıpırdanıyor olman bana şu anda pantolonunu çıkaracak olsam benim için fazlasıyla hazır olduğunu göreceğimi söylüyor."

İnlememek için kendimi zor tuttum. Daha önce hazır değilsem bile artık kesinlikle öyleydim.

"Bir öpücük yeterli değil. İkimize de hiçbir zaman yetmedi." Parmaklarını taç örgümün alt tarafına götürüp başımı çekerek

yüzümü kendininkine doğru kaldırdı. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyorsun. Bütünüyle. Tamamen. Aramızda tenimizden başka bir şey olmadan. Kalben, zihnen ve bedenen." Dudaklarını dudaklarıma değdirerek nefesimi kesti. "Tek istediğim kendimi senin içinde kaybetmek ama bunu yapamıyorum. Dünyada beni kontrolümün her zerresinden mahrum bırakma gücünü elinde tutan tek kişi sensin ama karşısında bu kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağım tek kişi de sensin." Başını kaldırdı. "Yine de buradayım işte, senden bir metre bile uzak duramıyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diye söz verdim, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak. "Her zaman bulmadık mı? Ben bir tedavi bulurken sen de kontrolünü kaybetmemeyi öğreneceksin."

"Peki ya sınırı bir öpücükte çizmek zorunda kalırsak?" Bakışları dudaklarımdaydı.

"O zaman çizgi orası demektir. Seni iyileştirmenin bir yolunu bulana dek seni yatağıma alamayacaksam bu beni daha iyi çalışmaya teşvik edecektir, değil mi?"

Örgümü bırakıp sırtını dikleştirdi. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Başımla onayladım. "Seni kaybetmeyeceğim, kendine karşı bile."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Cephede kalamam," dedi yumuşak bir sesle. "Kıta'daki en güçlü binicilerden biri olabilirim ama dışarıda aynı zamanda en tehlikelisiyim."

"Biliyorum." Orada ters gidebilecek her şeyi ve *benim* için *doğru* giden şeyi düşünürken sırtımı dikleştirdim. "Güçlü demişken..."

Çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ne oldu?"

"Garrick mesafeye hükmediyor, değil mi?" Soruyu üstü kapalı sorma zahmetine girmedim.

Aramızda bir an sessizlik oldu ama bakışları bana aradığım cevabı verdi. "Sana söylemediğim için kızgın mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Arkadaşlarının sırlarını bana söylemek zorunda değilsin." Kaşlarımı çattım. "Ama yirmi saatlik uçuş bana düşünmem için biraz zaman verdi. Sen. Garrick." Başımı yana eğdim. "Ve bir keresinde Liam'ı..."

Xaden başparmağıyla çenemi okşayarak, "Buza hükmederken gördün," dedi.

Başımla onayladım. "Bu özel damgalara ne sıklıkla ikinci mühür gücü eşlik ediyor?" Parmaklarımı boynunun yan tarafında gezdirdim.

"Kaori'nin kayıtlarda muhtemelen esasını öğrenemeyeceği kadar sık fakat kimsenin bende neden sadece bir tane olduğunu sorgulayacağı kadar sık değil," dedi. "Ejderhalarımız bizi özellikle buldular. Ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Hayatta kalma şansınızı artırmak için mi?" Elimi kalbinin üzerine koydum.

"Duygusal düşünürsen öyle. Daha ziyade kendi ordularını kurmak için." Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Daha fazla mühür gücü, daha büyük güç demektir."

"Tabii." Yine de Samara hakkında konuşmamız gerektiğini bilerek derin bir nefes aldım. "Rhiannon'ın Samara'da verdiği raporda bazı şeyler atlanmıştı çünkü yanlış bilgilendirmeye katkıda bulunmak ya da neden bahsettiğimizi bilmiyormuşuz gibi görünmek istemedik. Garrick sana ne söyledi?"

"Karanlık güce hükmedenin seninle oynadığı ve gitmene izin verdiği gerçeği dışında mı?" Gözlerini kıstı. "Raporda yazanlar haricinde pek bir şey söylemedi, bu da beni epey kızdırdı çünkü her şeyi anlatmadığının *farkındaydım*. Bana hiçbir zaman yalan söylemeyi beceremez zaten. Söylemediğiniz şey neydi peki?"

"Sevdiğim adamla mı konuşuyorum? Yoksa Tyrrendor Dükü'yle mi? Her hâlükârda bu gerçekten utanç verici olabilir." Boynuma bir sıcaklık yayıldı. Yanlış alarm verirsem aptal gibi görünecektim.

"İkisiyle de," diye yanıtladı Xaden. "Senin için farklı insanlar olmak istemiyorum. Diğerlerine olabilirim fakat sana değil. Sen her şeyimle bana mahkûmsun, ben de her şeyimle senin sırlarını koruyabilecek kapasitedeyim. Tyrrendor'u seni korumak için kullanacağım, seni Tyrrendor'u korumak için değil."

"Sana vatanını korumaktan mutluluk duyacağımı söylemiştim zaten." Üniformasının kumaşını kavradım. "Yıldırıma hükmediyordu," diye fısıldadığımda Xaden kaşlarını çattı. "Xaden, bence yanılıyoruz. Güçlerinin küçük büyülerle sınırlı olduğunu sanmıyorum. Bence... onların da mühür güçleri var galiba."

"Sana inanıyorum." Xaden irkilmedi bile. "Atladığınız başka ne vardı?"

Sonraki hafta boyunca profesörlerimiz, sanki bir savaşın ortasında değilmişiz gibi Basgiath'taki her şeyi neredeyse tamamen rutin hâle getirmekte ne kadar başarılı olduklarını kanıtladılar. Fizik, BHK –Grady görev ekibini organize etmek ve nereye gideceğini araştırmakla meşgul olduğu için başka bir profesör gelmişti– matematik ve büyü. Tarih hariç bütün dersler yeniden başlamıştı.

Sanırım ona başlamak için Cygnisen'deki öğrencilerin gelmesini bekliyorduk.

Üçüncü sınıflar zamanlarının yarısını orta bölge karakollarında geçirmeselerdi havacıların bize katılmış olması dışında sanki buradan hiç gitmemiş gibi hissedebilirdik. Cygnisen'in havacıları geldiğinde yatakhanelerde maksimum kapasiteye yaklaşacaktık ki bu, son yüzyılda kaç ejderhanın bağ kurmayı bıraktığını fark etmemi sağlamıştı.

Şifacılar Bölüğü'ne giden köprüde buluştuğumuzda Imogen esnemesini bastırarak, "Bu dün gece Treifelz'e gelmiş," dedi ve bana katlanmış, mühürlü bir mektup uzattı. Uykusuz olduğu

için onu suçlayamazdım, bütün gece orta bölge karakolunda nöbetteydi.

Şafağın ışığı pencerelerden içeri yeni yeni doluyordu ama büyücü ışıkları, mektubun ona gönderildiğini seçmeme yetecek kadar aydınlıktı. "Bunun bana gönderildiğini sanmıyorum." Gönderenin adını okuduğumda kaşlarımı kaldırdım. "Yani Garrick'ten geliyor."

"Tabii çünkü Garrick hep bana yazar." Gözlerini devirdi ve omuzlarını esnettikten sonra tünele çıkan kapıyı açtı. "Herkes Aetos'un üzerinde Violet yazan her şeyi okuyacağını bilir."

Mührü kırıp Xaden'ın el yazısını görünce gülümsedim ama gülümsemem ânında silindi.

V-

Dün gece Fervan'da sivillere yapılan bir saldırı yüzünden çağrıldık. Dinlenmek için dönüşümü erteledim, çok üzgünüm. Tükenmişliğin eşiğine geldim ama kurtardığımız hayatlar buna değdi ve Garrick şifacılara bir sonraki emre kadar odamda, iyileşme sürecinde olacağımı bildirdi. Lewellen Kontu, Altılı Meclis'in acil toplantı emri vermesi ihtimaline karşı vekil olarak görev yapacak.

Koruma duvarlarının ötesi tahmin ettiğimizden daha kötü ancak gelecekte tükenme sorununu önlemek için aklımda bir çözüm var. Bir de bana mı öyle geliyor yoksa yastığım sen gibi mi kokuyor?

Sevgiler,

-X

Tünelde ilerlerken boğazım korkuyla düğümlenerek yavaşladım ve sorgu odasına giden merdivenin başında durup mektubu üniformamın göğüs cebine soktum. "Yine yapmış."

Imogen sırtını dikleştirdi. "Bunu o mu söyledi?"

Başımı iki yana salladım. "Sözcüklerini dikkatle seçmiş ama eminim. Gözlerinin normal rengine dönmesini beklemek dışında neredeyse tükendiği için kendini odasına kilitlemesinin başka bir nedeni olamaz."

"Siktir." Merdivenden inmeye başladı, ben de onu takip ettim. "Onu sınırın dışına çıkarmamız lazım."

"Biliyorum. Ayrıca benim de bir tedavi bulmam gerek."

"Böyle ilerlemek istediğine emin misin?" Imogen bir kez daha esnemesini bastırdı.

Her bir hançerimin ve bir iki de iksir şişesinin yerinde olduğundan emin olmak için ellerimi kınlarımda gezdirip, "Mümkün olan her yolu denemeye hazırım," dedim. "Elimizdeki tek doğrudan bilgi kaynağı o. Sen bunu yapmak istediğinden emin misin? Yorgunsan anlayışla karşılarım." Üçüncü sınıfları çok fazla yoruyorlardı.

"Bu işi uykumda bile yapabilirim." Uçuş ceketinin düğmelerini açtı. "Grady'yle görüştün mü?"

"Önümüzdeki hafta görüşeceğim." İç geçirdim. "Benimle buluşmaya tenezzül etmedi çünkü hâlâ *araştırma* yapıyor ama dün takımın ilk taslağını gönderdi ve görev ekibinde tanıdığım tek binici lanet olası Aura Beinhaven çünkü –dinle dinle– o benim akranım olan güvenilir bir yoldaş ve bölükte ateşe hükmeden en kuvvetli öğrenciymiş."

"Bu ay onu az kalsın öldüreceğini bilmiyor muymuş?" Imogen kaşlarını kaldırdı.

"Umursadığını sanmıyorum. Nereden başlayacağı konusunda da hiçbir fikri yok, bunu biliyorum çünkü Andarna'yı sorgulaması için ejderhasını göndermiş. Üstelik bunu, Andarna'nın yumurtanın içinde geçirdiği ilk yüz yılıyla ilgili hatırladığı her şeyi içeren –yumurtadan geç çıkan çoğu ejderha gibi hiçbir şey hatırlamıyordu– raporumu okuduktan sonra yaptı."

"Peki nasıl gitti bu sorgu?" diye sordu Imogen kaşlarını çatarak.

"Tairn boyun pullarını yoldu ve Andarna da kuyruğunda diş izleri bıraktı."

"*Bir dahaki sefere sana yeni zırh yapacak kadar çok yolacağız,*" diye söz verdi Andarna.

"*Onun ejderhasından mı? Teşekkür ederim ama hayır,*" diye cevap verdim.

Imogen'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tam olarak hak ettiğini almış." Gülümsemesi soldu. "Takımda deneyimli binicilere ihtiyacınız olduğu fikrine katılıyorum ama böyle düşünen birine güvenmek çok zor."

Son dönemece geldiğimizde Emery'yle Heaton kart oyunlarından başlarını kaldırıp bize baktılar. "Bu sefer Sorrengail'i de mi yanında getirdin?" diye sordu Emery kaşlarını kaldırarak.

Imogen, "Gördüğün gibi," diye cevap verdi.

Taş zeminde ilerleyerek onlara yaklaşırken bakışlarımı kan lekeleriyle kaplı masadan kaçırdım.

"Neden sadece biz nöbetteyken ziyaret ediyormuşsun gibi hissediyorum?" Heaton kartlarını masanın üzerine koydu. "Ayrıca ben kazandım."

Emery, Heaton'ın masaya koyduğu kartlara baktı ve iç geçirdi. "Kart oyunlarında doğal olmayan bir şansın var."

"Zihnal benim tarafımda." Heaton sırıttı ve saçlarına boyanmış eflatun alevleri kaşıdı. "İkiniz de mi giriyorsunuz?" Silahlarımıza göz gezdirdiler. "Bu hızla giderse ancak yirmi dört saati kalmıştır ama yapabileceği şeyler konusunda kefil olamam."

"O iş bende." Pazularımın üst kısmına bağlanmış şişeleri okşadım.

"Bundan şüphem yok. Nolon ve Markham günlük sorgulamalarına başlamak için genellikle saat yedide geliyor, o yüzden acele edin. Ben olsam fazla bir şey beklemezdim. Genelde hiç

konuşmuyor." Heaton hücre kapısının kilidini açtı, sonra kenara çekildi. "Ziyaretçilerin var."

Kapıya doğru yürüdüm ama aniden durunca Imogen'ın arkamdan küfretmesine neden oldum.

Jack sadece korkunç değil, aynı zamanda *ölümün ta kendisi* gibi görünüyordu. Benim birkaç ay önce az kalsın kan kaybından öleceğim taş zeminde yatıyordu ama el ve ayak bileklerinde onu, Xaden parçaladıktan sonra herhâlde yeniden yapılmış olan yatağın arkasındaki duvara sabitleyen kalın prangalar vardı. Yağlı sarı saçları cansızdı ve benzi atmış, çökmüş suratıyla bir insandan çok cesedi andırıyordu.

Gerçi belki de artık gerçekten insan değildi.

Peki bu Xaden'ı ne yapıyor?

Derin bir nefes aldım, sonra Mira'nın yarattığı koruma kalkanlarının içinden geçtim. Büyü ensemdeki tüyleri diken diken ederken Jack kırmızı gözlerini bana çevirdi. İrisleri hâlâ buz mavisiydi ama bulanık kenarları kıpkırmızıydı. "Jack."

Imogen arkamdan içeri girdikten sonra hücre kapısını kapayarak bizi içeri kilitledi. Heaton ve Emery'nin konuşulanları duymadığından emin olmak için adice ama gerekli bir hareketti bu.

Burası Varrish'in kemiklerimi *günlerce* tekrar tekrar kırdığı hücre değilmiş gibi davranarak burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim ama nemli toprak ve kurumuş kan kokusu dişlerimi sıkmama neden oldu.

Jack yanağını yerden kaldırma zahmetine bile girmeden, "Neden gelmiş olabilirsin ki, Sorrengail?" diye mırıldandı çatlamış dudaklarının arasından.

Imogen kapıya yaslandığında ben de prangalarının nereye kadar uzandığını test etme ihtimaline karşı Jack'in önünde, onun ulaşamayacağı bir noktada çömeldim. "Bir takas yapmak için."

"Onca sorgulamadan, *sağaltılmadan* sonra sana konuşacağımı mı düşünüyorsun?" Gözleri nefretle ışıldıyordu.

"Hayır." Ona Xaden'a zaten birçok kez konuştuğunu söyleme zahmetine girmedim. "Ama yaşamak istediğini düşünüyorum." Elimi cebime sokup iletim aracımın içindeki küçük alaşım madalyonu çıkardım. Avucumun içindeki parlak, ağır metal pürüzsüz ve sıcaktı, ona göstermek için uzattığımda belli belirsiz bir uğultu yaydı. "Seni en az bir hafta daha hayatta tutmaya yetecek kadar güçle dolu."

Aç bakışlarını metale çevirdi. "Ama beni tamamen besleyecek kadar değil."

"Kaçmana yardım etmemi istiyorsan öyle bir şey yapmayacağım." Yere oturarak bağdaş kurdum. "Ama birkaç soruma cevap verirsen bu senin olur."

"Peki ya Malek'le buluşmayı tercih edersem?" diye meydan okudu.

"Senin türün Malek'le *buluşuyor* mu?" Cevap vermeyince alaşımı ulaşamayacağı bir yere koyup kolumdaki banda sıkıştırdığım cam şişelerden birini çıkararak ona baktım. "Bunu öğrenmene bir gün kalmış ama acına son vermemi istersen o konuda da hazırlıklı geldim." Cam şişeyi alaşımın yanına koydum.

"Bu..." Şişeye baktı.

"Portakal kabuğu tozu. Vücudunun çöküşe ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde basit ama senin durumunda epey etkili bir şey. Yaptıklarının annemin ölümüyle sonuçlandığını düşünürsek merhametli bile sayılır. Ama seni bir hançerle bırakacak kadar merhametli değilim."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken bir deri bir kemik kalmış ürkütücü görüntüsüyle doğrulup oturmaya çalıştı. Zincirler taşa çarparak şıngırdadı ve tahminimin doğru olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Aramızda bir metre vardı ama Jack o mesafenin sadece yarısına kadar gelebiliyordu. "Sen hep çok merhametliydin zaten. Çok zayıftın."

"Doğru." Omuzlarımı silktim. "Ne zaman acı çeken bir hayvan görsem üzülüyorum. Şimdi, senin aksine benim gitmem gereken bir yer var, o yüzden seçimini yap."

Bakışları alaşıma kaydı. "Kaç soru?"

"Ne kadar yaşamak istediğine bağlı." Gümüş renkli metali ona doğru ittim ama ulaşamayacağı bir yere koydum. "Bugün için dört soru." Bir tanesinin cevabını zaten biliyordum, onu sadece bana yalan söylemediğinden emin olmak için soracaktım.

"Peki, şişeyi bana vereceğine güvenmem mi gerekiyor?" Imogen'a kaçamak bir bakış attı.

"Onun yanında şansın benim yanımdakinden çok daha fazla, pislik. Ben burada oturup ölmeni mutlulukla *izlerdim*," diye yanıt verdi Imogen.

"İlk soru," diye başladım. "Birbirinizin varlığını hissedebiliyor musunuz?"

Alaşıma baktı, sonra yutkundu. "Evet. Yeni olanlar kendilerini gizlemek konusunda o kadar iyi değildir. Bana bunun daha deneyimli biri, genellikle bir Hoca tarafından bulunup yetiştirilebilmemiz için böyle olduğu söylendi, bazen nadiren de olsa bir Maven de denk gelebilirmiş." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Yeni başlayanlar, yani Asimler olarak birbirimizin izini sürebiliriz ama büyük salon Hocalar ve Mavenlerle dolu olsa bile haberimiz olmaz. Senin de olmaz." Gözleri ışıldadı ve gözlerinin kenarlarındaki kırmızı damarlar seğirdi. "Yıllardır burada kimin güç aktardığını merak ediyorsun, değil mi? Kim güç için bilgi satıyor?"

Yüreğim tekledi. Aramızdaki hainin kim olabileceği düşüncesinin beni ne kadar dehşete düşürdüğünü itiraf etme zevkini ona tattırmayı reddederek, "Güç aktarmayı birinden öğrenmek zorunda mısın? Yoksa kendi kendine şeytana dönüşebiliyor musun?" diye sordum.

"Gerçekten bilmek istediğin şeyi sor." Sesi çatallı çıkmaya başlamıştı ve hiç dokunmadığı kahvaltı tepsisindeki su bar-

dağını ona uzatmamak için kendimi zor tuttum. "Bana ne zaman dönüştüğümü, nasıl dönüştüğümü sor. Neden sadece yeni başlayanların kanının aktığını sor."

Bu bilgiyi sindirdim, sonra sorguma devam ettim.

"Sana birinin öğretmesi mi gerekiyor?" diye tekrarladım. Xaden bunu kendi başına yapmıştı ama köprüyü geçme cesareti bulamamış olan her piyade öğrencisi karşısında tehlikede olup olmayacağımızı bilmem gerekiyordu.

Jack hırıltılı bir nefes alarak bakışlarını alaşıma kenetledi. "Büyünün akışı konusunda zaten deneyimliysen gerekmiyor. Hiç büyü kullanmamış birinin eğitim alması gerekir ama bir ejderha binicisi ya da grifon havacısının?" Başını iki yana salladı. "Kaynak orada. Sadece onu görmeyi, kapı bekçilerini atlatmayı ve hakkımız olanı almayı seçmemiz yeterli." Elini kaldırmayı denedi ama zincir yüzünden başaramadı. "Güç, onu kullanabilecek kadar kuvvetli olan herkes için erişilebilir olmalıdır, sadece *onların* uygun gördüğü kişiler için değil. Beni kötü adam olarak görüyorsun ama sen iki tanesiyle bağ kurdun."

Bu hakareti duymazdan geldim. "Planlarını biliyor musun?"

Alaycı alaycı güldü. "Birinci sınıftan biri, kanatları komuta edebilir mi? Hayır. Biz sandığın kadar aptal değiliz. Bilgi, bilinmesi gereken bir şeydir. Ne boş bir soruydu bu. Bir hakkın kaldı."

"Son soru." Alaşımı üzerinde yattığı taşın kenarına doğru ittim. "Kaynaktan güç aktardıktan sonra kendini nasıl iyileştiriyorsun?"

"İyileştirmek mi?" Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Benimle hastalıklı biriymişim gibi konuşuyorsun ama aslında ben *özgürüm*." Duraksadı. "Yani kısmen özgür. Güce sınırsız erişim karşılığında özgürlüğümüzün bir kısmını takas ediyoruz. Belki siz bunu ruhumuzu kaybettiğimiz şeklinde yorumluyorsunuz ama artık vicdan yükü altında olmuyoruz ya da duygusal bağlılıklar bizi zayıflatmıyor. Kendi kabiliyetlerimize, kendi yeteneklerimize

bağlı olarak gelişiyoruz, bir yaratığın kaprislerine göre değil. Bunun *tedavisi* falan yok çünkü büyü pazarlık yapmaz, ayrıca biz de tedavi *olmak* istemiyoruz."

Sorduğum soruya verdiği bu küçümseme dolu yanıt mideme yumruk gibi indi ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bir noktada Xaden da tedavi olmak *istemeyecek* miydi? "Ben pazarlıklarıma sadık kalırım," demeyi başardıktan sonra alaşımı ona doğru fırlattım.

Alaşımı şaşırtıcı bir hızla yakaladı ve önce yumruğunu, sonra da gözlerini kapadı. "Evet," diye fısıldadı ve yanaklarının dolgunlaşıp renklenmesini şaşkınlıkla seyrettim. Dudaklarındaki çatlaklar kayboldu, gömleğinin altında bedeni canlanmaya başladı. Gözleri parlayarak açıldı ve alaşımı bana geri fırlatırken gözlerinin yanındaki damarlar nabız gibi zonkladı.

Alaşımı yakaladığım anda boşluğunu fark ettim, sonra madalyonu cebime attım ve ayağa kalkmadan önce portakal kabuğu tozu dolu şişeyi kol bandıma yerleştirdim.

"Yine gel," dedi arkasına yaslanıp dizlerini kaldırarak.

Imogen yanıma gelirken başımla onayladım ve "Bir hafta içinde," diye cevap verdim. Zamanımız dolmak üzereydi ama sormam gereken bir soru daha vardı. "Neden ben?" diye ekledim. "Eminim sana daha önce de aynı ödülü teklif etmişlerdir. Öyleyse neden benim sorularıma cevap veriyorsun da onlarınkine vermiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Seni buraya kapatıp kemiklerini kırdıklarında canını kurtarması için Riorson'ın adını haykırdın mı?"

"Anlamadım?" Yüzümden kan çekildi. Bana bunu sormuş *olamazdı.*

Jack öne doğru eğildi. "Seni sandalyeye bağlayıp kanının taşların arasındaki çatlaklara dolup kanalizasyona gitmesini izlerlerken Riorson'ın adını haykırdın mı? Soruyorum çünkü yemin ederim yerde yatarken bunu hissedebiliyorum... tüm acıların bana ninni gibi geliyor."

İrkildim.

"İşte." Jack'in gülümsemesi mide bulandırıcı bir heyecanla genişledi. "İşte bu bakış yüzünden sorularına cevap vermeyi seçtim, bıçağı kaldırmama gerek bile olmadan seni hâlâ yaralayabileceğimi bilmenin verdiği tatmin için."

Kâbuslarıma musallat olan kokuyu içime çekip hücreye baktım; bir yandan bunun bir halüsinasyon olduğunu ve hâlâ sandalyede bağlı olduğumu fark etmeyi, bir yandan da Liam'ı görmeyi bekledim ama tek gördüğüm, her türlü büyüden arındırılmış, kurumuş gri taşlar oldu.

"Gerçekten de işkence gördüğüm tek odanın burası olduğunu mu sanıyorsun? Acı benim için yeni bir şey değil, Jack. Günlerimin çoğunu birlikte geçirdiğim eski bir arkadaşım o, bu yüzden sana ninni söylemesi falan umurumda değil. Açıkçası yeniden dekore ettiğin bu oda bana artık aynı bile görünmüyor. Fazla renksiz." Yana geçtim. "Imogen, gitmeye hazırım."

"En sevdiğin kâtibe düşmanı beslediğini söylememe ne engel olacak?" Jack'in gülümsemesi genişlemişti.

"Hatırlamadığın bir şey hakkında konuşmak zor olacak." Imogen ona yaklaşınca Jack'in sırıtışı kayboldu.

Dört dakika sonra merdiveni çıktığımızda Rhiannon, Ridoc ve Sawyer'ın tünelde beklediklerini gördük.

"Tanrı aşkına, siz dördünüz kendi başınıza *hiçbir şey* yapamıyor musunuz?" diye homurdandı Imogen.

Üç sınavda da başarısız olan Jesinia Neilwart, 15 Ocak itibarıyla üstatlık yolundan çıkarıldı, tüm sorumlulukları ve kutsal ayrıcalıkları elinden alındı. Yapılan itiraz üzerine, yetki talebine karşılık öğrencinin komutasını Profesör Grady'ye devrediyorum.

–RESMÎ KAYITLAR: KÂTİPLER BÖLÜĞÜ,
ALBAY LEWIS MARKHAM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ne?" Rhiannon omuzlarını silkerek duvardan uzaklaştı. "Violet sorguculuk oynarken peşine takılmadık işte. Sınırlara saygı duyarız."

"Birbirinize karşı sınırlarınız *var* mı peki?" Imogen üçüne de dik dik baktı. "Eğer hepiniz onunla gidecekseniz Arşiv'e yapacağım büyüleyici yolculuktan feragat edeceğim. Sabah toplantısında görüşürüz." Rhi'ye sahte bir selam verip sola, bölüğe yöneldi.

"Kısaca etrafımızın Veninler tarafından sarılmış olsa bile bunu kesinlikle fark edemeyeceğimizi söyledi," dedim onlara.

"Şimdi rahatladım," dedi Sawyer.

Koltuk değnekleriyle ayakta duran Sawyer'ın yanaklarına renk geldiğini fark ettim. "İyi görünüyorsun," dedim. "Saçını mı kestirdin? Tıraş da olmuşsun sanki?"

Sawyer'ı ortamıza alarak tünelde ilerlerken Ridoc, "Sanki erkenden kalkıp ziyarete hazırlanmış gibi," diye dalga geçti.

"Kapa çeneni." Sawyer başını iki yana salladı. "Sabah erkenden kalkıp bacağıma bir tahta parçası taktırmaya çalıştım

çünkü tahta oymacısının müsait olduğu tek zaman buydu. Artık kendi başıma bir şeyler yapmam gerektiğini düşünmeye başladım."

"Yapmalısın. Hem bahse girerim ismi lazım değil belirli bir kâtibi görecek olman o zamanı senin için katlanılabilir kılmıştır." Sağ tarafımdaki Rhi'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tara'yla yaptıkların her neyse artık, onlar konusunda seninle dalga geçiyor muyuz hiç? Ya da Riorson ve Sorrengail'in yaşlı çiftler gibi kavga etmesiyle?" Sawyer önce bize, sonra Ridoc'a dik dik baktı ama büyücü ışıklarının altında bile kızardığını görmek mümkündü. "Ridoc lanet bir kurbağa gibi yataktan yatağa hopluyor ama siz *benimle* dalga geçin tabii."

Birkaç adım attıktan sonra hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Kurbağa mı?" Sawyer'ın solundaki Ridoc sırıttı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Bir kurbağa mı?"

"Tara ve ben mazi olduk." Rhi omuzlarını silkti. "Önderler ikimizin de programını zorluyor. Zaman buldukça birlikte oluyoruz ama başkalarıyla görüştüğümüz de yok." Bana yan yan baktı. "Ama Sawyer haklı, sen ve Riorson sanki elli yıldır evliymişsiniz ve ikiniz de bulaşıkları yıkamak istemiyormuşsunuz gibi didişip duruyorsunuz."

Sawyer başıyla onaylarken, "Bu doğru değil," diye itiraz ettim.

"Katılıyorum," dedi Ridoc. "Üstelik hep aynı terane." Elini göğsüne koydu. "Sır saklamayı bırakırsan sana güveneceğim!" Elini indirip kaşlarını çattı. "Seni cezbeden şey benim bu gizemli hâlim, ayrıca neden beş dakikalığına da olsa tehlikeden uzak duramıyorsun?"

Rhi öyle bir güldü ki az kalsın boğulacaktı.

Gözlerimi kısarak Ridoc'a baktım. "Konuşmaya devam et de hançerimi kurbağa gibi zıplamanı engelleyecek bir yerine saplayıvereyim."

"Aramızda gerçekten kimseyle çıkmayan tek kişi olduğum ve her dakikanın tadını çıkardığım için benden nefret etme." Köşeyi döndüğümüzde Arşiv'in devasa, dairesel kapısı karşımızda belirdi.

Sawyer sağ koltuk değneğine yaslanarak, "Bahse girerim önderler gizliden gizliye Riorson'la birlikte olmana bayılıyordur," dedi. "Güçlü binicilerin çocukları genellikle daha güçlü biniciler olur, üstüne bir de ikiniz kadar güçlü olursa? Melgren muhtemelen evlenmeye karar verdiğiniz anda seçtiğiniz tapınağa kadar size eşlik eder."

"Loial'ın beni tapınağına kabul edeceğinden şüpheliyim," diye mırıldandım. "Oraya en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum bile." Yıllar önce, tamamen inat yüzünden Hedeon'la ona dua etmeyi bırakmıştım. Sevgi ve bilgelik, ihtiyacım olduğunda bana eşlik etmemişti.

"General o kadar bile beklemeyebilir." Rhi kaşlarını kaldırdı. "Ne de olsa Riorson çoktan mezun oldu."

"Öyle bir şey konuşmadık hiç." Başımı iki yana salladım. "Belki ilerisi için düşünülebilir ama ben şu an daha çok mezuniyete kadar yaşamaya odaklanmış durumdayım. Peki ya sen?"

"Belki bir gün," dedi düşünceli düşünceli. "Sadece Melgren'in seni Savaş Brifingi'nden çekip almadığı ve yirmi bir yıl içinde en büyük dövüş yeteneğine sahip bir sonraki kişinin senin çocuğun olacağı umuduyla evlilik düzenlemeleriyle bizzat ilgilenmediği için şanslı olduğunu söylüyorum." Rhi omzuma vurdu.

Kapıda nöbet tutan birinci sınıf kâtiplik öğrencisinin yanından geçerken Ridoc, "Bu kadar dar görüşlü olması ne yazık," dedi.

Ciğerlerime dolan parşömen ve mürekkep kokusu eve hoş geldin der gibiydi. Sanki babam her an ortaya çıkabilirmiş gibi koca alanın sağ tarafında sıralanan kitap yığınlarına baktım.

Rhi, ardına sadece krem rengi cübbe giyenlerin geçmesine izin verilen giriş masasının başındaki birinci sınıf kâtibine, "Öğrenci Neilwart'ı görmeye geldik," dedi.

Öğrenci aceleyle uzaklaşırken Ridoc, Sawyer için bir sandalye çekti ve Sawyer, bu bölüğe girmeye hazırlanırken yıllarımı harcadığım yere oturdu.

Rhi sessizce, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onaylayıp gülümsemeye çalıştım. "Sadece kafam biraz dağınık."

"Rahatla, Violet." Ridoc, Sawyer'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Dünyamızın kaderi Yanardönerlerden geriye ne kaldıysa onu bulmana bağlı değil ya." Ensesini ovuşturdu. "Sizce yanardöner değişken mi demek?"

Üçümüz de aynı anda, "Evet," diye cevap verdik.

"Lanet olsun. Biz en iyisi Sawyer'la uğraşmaya geri dönelim." Ridoc arkasına yaslanırken Jesinia eli kolu deri ciltli kitaplarla dolu hâlde bize yaklaştı.

Üçüncü sınıflardan biri önünü kesince Jesinia onun yanından geçti. Aynı şey birkaç sıra önümüzde, bir ikinci sınıf öğrencisiyle tekrar yaşandı.

"Bunlar binicilerden daha kötüler." Sawyer koltuk değneklerini masaya dayarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

"Gerçekten de öyle," diye katıldım, üçüncü sınıflardan biri çalışma masalarının ilk sırasından Jesinia'ya dik dik bakarken arkadaşımın başını dik tuttuğunu fark edip gurur duydum.

Gözlerimi üçüncü sınıf öğrencisine diktim, çocuk bunu fark edince irkildi.

Jesinia bize yaklaşırken Ridoc işaret diliyle, "Grady'nin görev ekibinde yer alması için imza topluyorum," dedi. "Sence evet der mi?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Jesinia kucağındaki altı kitabı masaya bırakıp ellerini kaldırdı. "Violet'ın buza hükmeden birine mi ihtiyacı var?" dedi işaret diliyle.

Ridoc hem sesli hem de işaret diliyle, "Olabilir," dedi. "Sanırım bu tamamen senin araştırmana bağlı."

Jesinia işaret diliyle, "Hiç baskı hissetmedim," dedi ve gözlerini devirdi ama bakışları Sawyer'a kaydığı anda yumuşadı. "Buraya kadar yürümene gerek yoktu," dediğinde Ridoc bunu onun için tercüme etti. "Ben sana gelirdim."

Sawyer yavaşça, "Ben. Gelmek. İstedim," dedi işaret diliyle.

Rhiannon ve ben sırıttık. Çabuk öğreniyordu.

Jesinia'nın kaşlarının arasında, krem rengi kapüşonunun hemen altına kadar uzanan iki çizgi belirdi ama başıyla onayladıktan sonra bana baktı. "Sana işine yarayabileceğini düşündüğüm altı kitap getirdim," dedi ve Ridoc, Sawyer'a sessizce tercüme etti.

"Cesetleri gömmek için bana ihtiyacın var mı?" diye sordum hızla ellerimi hareket ettirerek. "Çünkü Andarna pislik gibi davranan birkaç kâtibi seve seve kızartır."

"*Memnuniyetle*," diye ekledi Andarna neşeyle.

Tairn sertçe, "*Hayır*," dedi. "*Onu cesaretlendirme.*"

Jesinia güne başlamak için toplanan öğrencilere baktı. "Yeterince kan döküldüğünü gördüm," dedi işaret diliyle. "Bölüğü terk ettiğim için verilecek cezayı da kaldırabilirim."

"Ceza mı?" Midem kasıldı.

Sawyer, "Onu attılar..." dedi ama işaret diliyle 'atmak' yerine 'itmek' kelimesini kullanınca ellerini indirdi. "Lanet olsun," diye küfretti tavana bakarak. "Ridoc?"

Ridoc, "O iş bende," dedi ve işaret diliyle konuşmaya başladı. "Ve söz veriyorum, daha sonra ikiniz için cinsel içerikli planlar yapmayacağım."

Jesinia'nın gözleri irileşti.

"Tanrılar yardımcımız olsun," diye mırıldandı Rhi, sonra aynı şeyi işaret diliyle söyledi. "Ridoc!"

Ridoc, "Onlar kaybeder," deyip işaret diliyle tekrarladı.

Jesinia'ya, "Bir düşünsene," dedim işaret diliyle, ağzımı kapalı tutarak, "bu masada az kalsın sadece ikimiz olacaktık."

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Dediğim gibi." Sawyer söylediklerini işaret diline tercüme eden Ridoc'a ters ters baktı. "Onu üstatlık programından attılar. Başarısız olacağını bildikleri saçma sapan testler uydurdular."

Midem kasıldı. Markham'ın Aretia'yı seçtiği için onu cezalandırmanın bir yolunu bulacağını biliyordum ama en başarılı kâtibini, ona bu kadar ihtiyaç duyulan alandan atacağını hiç düşünmemiştim.

Jesinia'nın bakışları Ridoc'tan Sawyer'a kaydı ve ona attığı bakışla en kötü düşmanımın bile karşı karşıya gelmesini istemezdim. "Bu bilgiyi paylaşmak sana düşmezdi," dedi işaret diliyle.

Ridoc bunu yüksek sesle bize aktardı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Sawyer. "Aldığın yeni emirleri düşünürsek bunu bilmeleri gerekiyordu."

Jesinia, "Aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi, sonra bakışlarını ondan bana çevirdi. "Benim için endişelenmeyin. Gidip Veninlerle savaşacak değilim." Venin kelimesini harf harf kodlamıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ve işaret diliyle de yineledim.

"Üzülme." Jesinia başını iki yana salladı. "Bana güvenebileceklerini bildikleri tek görevi verdiler: Araştırmada sana yardımcı olmak. Resmî olarak Grady'nin ama fiilen senin emrine verdiler."

Bir de onun bilgi alanını mı daraltmışlardı? Boğazıma gelip yerleşen öfke dolu yumruyu yutmak için büyük çaba harcadım. "Başına böyle bir şey gelmesini istemezdim."

Bana bakarak suratını astı. "Ah, lütfen," dedi işaret diliyle. "En azından son dört yüz yıldır kimsenin okumadığı bir kraliyet kitapları hazinesiyle baş başa olacağım. Ne büyük acılar bunlar." Gözlerini devirdi ve gülümsedi.

"Yanardönerlerden bahseden bir şey buldun mu?" diye sordu Ridoc.

Jesinia gözlerini bir kez kırpıştırıp işaret diliyle konuşmaya başlarken Ridoc'a, onun için üzülmeme neden olacak kadar çok gördüğüm bir bakış attı. "Evet, elime aldığım ikinci kitapta."

"Gerçekten mi?" Ridoc'ın yüzü aydınlandı.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Jesinia bütünüyle ifadesiz bir suratla. "Son yanardöner ejderha yumurtadan çıktığında ve biniciyle kâtipten doğan öğrenciyle bağ kurduğunda, ona iki mühür gücü hediye edileceği kayıtlara girmiş."

Ridoc heyecanla, "Şaka yapıyorsun!" dedi işaret diliyle. "Bir kehanet mi var yani?" Bana döndü. "Violet, sen bir..."

Başımı hızla iki yana sallayarak yüzümü buruşturdum.

Ridoc iç geçirdi ve ellerini Jesinia'ya doğru kaldırdı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Kehanet falan yok."

"Şimdi boku yedin," dedi Sawyer.

Jesinia masanın üzerinden Ridoc'a doğru hafifçe eğildi. "Tabii ki kehanet falan yok." Gözlerini Ridoc'a dikmiş, işaret diliyle hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu ve bu kez Sawyer'a tercüme etme işini Rhiannon üstlenmişti. "Sadece araştırma. Lyra'nın günlüğünü çevirmeyi daha yeni bitirdim ve şimdi elimde okumam gereken altı yüz yıllık kişisel kayıt var. Gerçekten de cevabı kasa odasına girdiğim ilk hafta bulduğumu, üstüne üstlük bu bilgiyi doğruca Violet'a iletmediğimi mi sanıyorsun yani?"

Topuklarımın üzerinde sallandım.

"En azından öyle ümit etmiştim," dedi Ridoc hem sesli olarak hem de işaret diliyle. "Ayrıca öfkelendiğinde biraz korkutucu oluyorsun."

"Ben tapınakta ne veriyorlarsa onunla kafayı bulmuş bir kâhin değilim. Ben son derece eğitimli bir kâtibim. Bana öyle davranırsan öfkelenmem," diye cevap verdi, sonra bana döndü. "Şimdi, okuman için bu altı kitabı getirdim, bunlar çoğunlukla en güneydeki Deverelli adasını kapsıyor çünkü iletişim kurduğumuz son ada orasıymış. İşe oradan başlayabileceğinizi düşündüm ama Grady'nin kuzeydeki Zümrüt Denizi keşifleriyle ilgili kitaplar istediği konusunda da seni uyarayım." Kitapları masanın üzerinden bana doğru itti ve ellerini tekrar kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse asıl kasa odasında olmayanlar beni

dehşete düşürdü. Tanrılara şükür Kraliçe Maraya sizin için listesini gönderdi çünkü eksiklerimiz..." Başını yana doğru eğdi. "Nelerin eksik olduğunu bile bilmiyorum. Dün General Cadao'nun günlüğünü okuyordum ve ikinci Krovla Ayaklanması'nı destekleyen bir dış ada olabileceğinden bahseden sonraki sayfaların tamamı yırtılmıştı." Bıkkınlık içinde kollarını indirdi. "Elimizde olmayan bir şeyi araştıramam."

"İkinci Krovla Ayaklanması bir ada krallığı tarafından mı desteklenmiş?" Doğru anladığımdan emin olmak için işaret diliyle yavaş yavaş sordum. "Ama bu dört yüzlü yıllardaydı, değil mi? Ve Cordyn'in asker gönderdiği varsayılıyordu. 206 yılı civarında Poromiel'in tarafını tutan adaların çoğuyla tüm iletişimi kestik ve onlar da sonraki yüzyıllarda gönderdiğimiz her elçiyi öldürdüler, o zaman General Cadao bunu nereden biliyordu?"

"Kesinlikle," dedi Jesinia işaret diliyle. "Bu soruya cevap verebilecek tek bir kâtip geliyor aklıma." Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Ah. Gözlerimi kırpıştırarak bu bilgiyi hızla işledim ve kaçınılmaz, korkunç sonuca ulaştığımda küfrettim.

"Sen misin?" diye sordu bana Rhi, aynı anda işaret diliyle de konuşarak. "Ah, hayır. Yoksa *Markham* mı?"

Başımı iki yana salladım. "Babam. Ama onun araştırmalarına, yayımlanmamış çalışmalarına erişmek artık *gerçekten* çok zor." Omuzlarım çöktü. Annem öldükten sonra onun odasından günlükleriyle birlikte çıkmaya o kadar odaklanmıştım ki babamın sakladığı şeyleri tamamen unutmuştum.

"Aaric'e ve bir gece yarısı görevine ihtiyaç duyacağımız kadar mı zor?" diye sordu Sawyer, Ridoc da tercüme etti.

"Dain'in babasına ihanet etmesine ihtiyaç duyacağımız kadar zor." Bu da pek olası değildi.

Rhiannon kaşlarını kaldırarak, "Onu tüm bölüğün önünde evlatlıktan reddettikten sonra bu o kadar da zor olmamalı," dedi.

"Ayrıca Dain ona zaten bir kere ihanet etti," diye ekledi Sawyer.

Başımı iki yana salladım. "O Navarre'ı terk etti, babasını değil; inanın bana arada büyük fark var." Kitaplara baktım, sonra tekrar Jesinia'ya döndüm. "Bunlar ve tüm çalışmaların için teşekkür ederim. Buradan başlayacağım."

Üç gün sonra, ben Savaş Brifingi'nde hâlâ Dain sorununa kafa yorarken Devera bileğini oynattı ve bölüğün duvarında şimdiye kadar gördüğüm en büyük Kıta haritası açıldı. Dehşet verici bir manzaraydı.

"Sanırım bunu dün Aretia'daki eşyalarımızla birlikte getirmişler," dedi solumdaki Cat.

Rhi kalemini defterine vurarak, "Bu haritada çok fazla kırmızı var," dedi.

Endişe verici renk, Kurak Topraklar'dan Stonewater Nehri'ne kadar uzanıyor, Samara'nın hemen yakınında sona eriyordu, sonrasında da düşman zayıf bir nokta arıyormuş gibi koruma duvarları boyunca ilerliyordu. Ama Samara hâlâ direniyordu. Xaden güvendeydi, en azından şimdilik. Gideli on günden fazla olmuştu ve Tairn sabrının sınırındaydı, ikimiz de öyleydik. Xaden orada olduğu her gün ruhunu ve akıl sağlığını riske atıyordu. Ya söz verdiği gibi çözüm üretmek zorundaydı ya da onu sınırdan getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydık.

Braevick'in büyük kısmı, özellikle Dunness Nehri boyunca kırmızı bayraklarla doluydu ancak Cygnisen son zamanlarda saldırıya uğramamıştı... Henüz öğrencilerini de göndermemişlerdi.

Braevick'in başkenti Zolya aylar önce düşmüştü ancak krallığın güç merkezi Suniva eyaletin kuzeyinde hâlâ ayaktaydı. Kraliçe Maraya'nın yazlık evinin –ve kütüphanesinin– nerede

olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Bir de en azından iyi korunuyor olmalarını umdum.

"Cordyn hâlâ güvende," diye fısıldadım Cat'e.

"Ama ne zamana kadar?" Dudaklarını büktü fakat bunu kişisel algılamadım. Benim ablam Aretia'da görev yapıyordu. Onunki koruma duvarlarının dışındaydı.

"Sizin de görebildiğiniz gibi," dedi Devera, herkesin susmasını sağlayarak, "Samara karakolu merkezli, koruma duvarları boyunca gerçekleşen net ve destekli bir saldırı var. Bunun, oranın kuluçka alanına gelen en düz yol olmasından kaynaklandığını düşünüyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. Bize doğrudan bazı cevaplar vermesi hiç de alışıldık bir şey değildi.

"Bu noktaya kadar Veninler hakkında bilgi sahibi olmamız biraz... engellenmişti," diye itiraf etti Devera.

"Bu epey yetersiz bir ifade," diye mırıldandı Ridoc sessizce.

"Eminim bazılarınız son birkaç haftadır yeterli bilgi alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştır. Sandalyelerinizin altına bakarsanız neden beklediğimizi anlayacaksınız."

Ben de tüm öğrenciler gibi eğildim ve sandalyemin altında kalın, kumaş ciltli bir kitap bulup aldım. Çok hızlı eğilip kalktığım için başım dönünce gözlerimi kırpıştırdım, kitabın sade ve yazısız sırtına göz attıktan sonra içindekiler bölümünü açtım. "*Yüzbaşı Lera Dorrell'in Veninleri Yok Etme Rehberi*," diye okudum. "*Veninler, Özet* ve... daha fazlası. Bakın, bize küçük bir antoloji yapmışlar."

"Sen zaten hepsini okudun, değil mi?" diye sordu Rhi kendi kitabını karıştırırken.

"Sonuncusu hariç hepsini. *Karanlık Güce Hükmedenler ve Karanlık Zamanlar.* Aretia'dayken Tecarus göndermişti."

"Özeti kuzenim Drake yazdı," diye böbürlendi Cat.

"Evet, anladık, Cat. Sen daha iyisin." Ridoc, Rhi'ye baktı. "Sawyer için de bir antolojiye ihtiyacımız var."

Rhi başıyla onayladı. "Çok geride kalmasına izin veremeyiz yoksa geri dönmeye karar verdiğinde yetişmekte zorlanır."

"Buralarda çok fazla tek bacaklı binici görmedim." Cat elindeki antolojiyi defterinin altına koydu. "Daha doğrusu... hiç. Belki de varsayımlarda bulunmadan önce ona ne istediğini sormalısınız."

Haklı olduğu bir nokta vardı, o yüzden ilk yorumu için ona çıkışmadım.

"Kâtipler Bölüğü'ndeki öğrenciler son birkaç haftadır hiç durmadan çalışarak her birinize bir tane düşecek kadar kopya bastılar." Devera sırtını masaya yasladı. "Bu kitaptaki hiçbir şey havacılar için yeni değil elbette, o yüzden hepinizin yeni tarih dersinizin ilk sınavını başarıyla geçmenizi bekliyorum." Kiandra'yı işaret etti. "Bu özel ders Profesör Kiandra tarafından verilecek ve hem hız hem de kolaylık açısından salı ve perşembe günleri bu sınıfta yapılacak. Rün uzmanımız bize gelmeyi reddettiğinden yoğunlaştırılmış rün çalışmaları için iki haftalık döngüler hâlinde Aretia'ya gideceksiniz. Uçuş sahasının paylaşımı ve rün dersi tarihlerinizle ilgili yeni program için bölüm liderlerinize danışın."

Tüm sınıftan, hatta arkamızdaki üçüncü sınıflardan bile homurtular yükseldi. Omzumun üzerinden bakınca Dain'in en üst sırada olduğunu gördüm. Bu aralar o kadar sık gidiyordu ki babamın araştırmasına ulaşmama yardım edip edemeyeceğini sorma fırsatım olmamıştı.

Devera parmağını kaldırarak, "Şikâyet etmeyin," diye uyardı. "Ders programına sadece üç ders ekliyoruz, hepsi de hayatınızı kurtaracak şeyler."

"Üç ders daha mı?" diye inledi Ridoc ve hisleri tüm sınıfta yankılandı. "Görev takımının yapacağı araştırmanın üstüne hem de?" Bana baktı. "Ben daha ilk Deverelli metninin yarısına yeni geldim."

Bizimle gelme ihtimalinin olmadığını bilmeme rağmen kendini direkt dâhil etmesi beni gülümsetti.

"Ciddiyim. Mızmızlar siyah giymez," dedi Profesör Devera sertçe. "Kitabı okursanız yaşarsınız. Okumazsanız ölürsünüz." İç geçirdi, sonra omuzlarını dikleştirip sınıfa baktı. "Bunun haricinde, baskı esnasında ortaya çıktığı için çok önemli bir bilginin kitaba dâhil edilmediğini size bildirmekten üzüntü duyuyorum. Şu anda üç farklı kaynak tarafından üst düzey Veninlerin (Hocalar ve Mavenler) mühür gücü olduğu doğrulandı."

İçeriye, dışarıdaki kardan daha yoğun bir sessizlik çöktü, bunu zaten bilen bizler dışındaki tüm öğrenciler donakalmıştı. Sadece bunu teyit etmeleri on gün mü sürmüştü yani?

"Biliyorum," dedi Devera alışılmadık bir nezaketle. "Bu büyük bir şok. Bunu sindirebilmeniz için size birkaç saniye vereceğim."

Önümüzdeki sıralarda oturan birçok kişinin başının, sanki yenilgimizi kabul etmişler gibi öne düştüğünü gördüm. Onları suçlayamazdım; çoğumuz sadece küçük büyülü güçleri olan havacılara karşı savaşmayı öğrenmiştik.

"Ve zamanınız doldu." Devera önümüzde dikildi. "Savaşın yeni yüzüne hoş geldiniz; artık sadece gökyüzünde sayıca az değiliz, aynı zamanda savaş alanında rakiplerimizin yetenekleri açısından eşit durumdayız. Arkadaşlarınızla, takım arkadaşlarınızla" –bana bir bakış attı– "ve kendinizle aynı yetenekleri taşıyan bir Venin'le karşılaşma ihtimaliniz var."

Bir uğultu daha yükseldi ve Profesör Devera elini kaldırarak herkesi susturdu.

"Bundan dolayı sizi gerçek savaşa daha iyi hazırlamak için Profesör Emetterio'nun gözetimindeki müsabakaların şekli değişecek ve güce hükmetmeyi de öğreneceksiniz." Sesini yükselterek gittikçe artan endişeli konuşmaları bastırdı. "Ancak sınıf arkadaşlarınızla karşı karşıya geldiğinizde ölüm artık kabul edilebilir bir sonuç olmayacak. Minderde hesaplaştığınız günler geride kaldı. Her birinizin mezuniyete kadar hayatta kalmasına ihtiyacımız var."

Caroline Ashton, "Sorrengail'le karşı karşıya değilken söylemesi kolay," diye bağırdı.

Haklıydı. Benim müsabaka minderinde güce hükmetmeye hakkım yoktu.

Devera ona, "Sizi kurtların önüne atmayacağız," dedi. "Ekleyeceğimiz üçüncü ders, sizi mühür gücüne karşı mühür gücü savaşına hazırlayan, uygulamalı bir ders olacak. Tüm mühür gücü türlerinden faydalanabilmeniz için profesörler dönüşümlü olarak size eşlik edecek, ayrıca Doğu Kanadı da eğitiminize hemen başlayabilmemiz için en güçlü binicisini geçici olarak bize ödünç verdi."

Boğazım düğümlendi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"En güçlü binici demişken." Devera sınıfın arka tarafındaki kapıyı işaret edince kafamı o kadar hızlı çevirdim ki başım döndü. "Bakın kim geldi."

Xaden kapının girişinde Profesör Kaori'nin yanında duruyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmıştı; gözlerimiz birleştiğinde dudağında belli belirsiz ama inkâr edilemez bir gülümseme belirdi.

Ben de hemen gülümsedim. Tanrılara şükürler olsun, koruma duvarlarının içinde kalmanın bir yolunu bulmuştu, eğitmenlik...

Eğitmenlik yapacaktı.

Ah, lanet olsun. Basgiath Davranış Kuralları Bölüm Bir, Madde Sekiz.

Yüzüm asıldı ve gölgeler kalkanlarıma ulaşırken Xaden başını eğdi.

"*Sorun ne?*" diye sordu onu içeri aldığımda.

"Millet, önderler ekibinizin en yeni üyesine hoş geldin deyin. Profesör Riorson," diye duyurdu Devera.

Kaburgalarım, sanki yeterince sıkarlarsa kalbimi bir arada tutabileceklermiş gibi gerildi. "*Sanırım az önce ilişkimiz sona erdi.*"

Havacıların sadece küçük büyü güçleri olsa da Kuzey Kanadı'ndaki engin tecrübelerime göre hem zihin gücü konusunda hem de göğüs göğüse mücadelelerde zorlu rakiplerdir. Dikkatli olun, genç biniciler: Onlarla karşı karşıyayken mecbur kalmadıkça ejderhanızdan inmeyin.

–TEĞMEN LYRON PANCHEK TARAFINDAN YAZILAN OTOBİYOGRAFİ, *TAKTİK BÖLÜM II*'DEN

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden, Kaori onu götürmeden önce, "*Kesinlikle hayır*," diye cevap verdi ama Devera ders programımızdaki değişiklikleri ve *Mühür Gücü Antrenmanı* adını verdiği Xaden'ın yeni dersi için nasıl eşleştirileceğimizi anlatırken benim kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra dağıldık.

İyiydim. Her şey yolundaydı. Bunu daha sonra düşünecektim. Şimdilik tam önümdeki hedefe odaklanacaktım, o da takımın geri kalanıyla birlikte Savaş Brifingi'nden çıktığımda koridorun ortasında duruyordu.

Rhi bana yan yan bakarak, "Mutlu görünmüyorsun," dedi. "Neden? Artık sürekli birbirinizi görebileceksiniz."

"Elbette." Kendimi zorlayarak başımla onayladım. "Dersimiz olduğunda." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ama hâlâ öğrenci kalabalığının ötesini göremeyecek kadar kısaydım. "Dain'e yetişmem gerek."

"Dain mi? Xaden dönüyor ama sen Dain'in peşinden mi koşuyorsun?" Rhi elinin tersini alnıma koydu. "Ateşin mi var yoksa?"

"O açıklamadan sonra, şu anda Xaden'ı görmeyi kaldırabileceğimden pek emin değilim," dedim, Cat duymasın diye sessizce. Tanrılar aşkına, buna çok sevinecekti. "Ayrıca Dain'i günlerdir görmedim. Ona sormam gereken..." Kaşlarımı kaldırdım.

"Tabii ya." Üçüncü sınıflara ait iki sınıfın yanından geçerken Rhi başıyla onayladı, sonra ileri baktı. "Profesör Kaori'nin kapısında Bodhi'yle konuşuyor. Riorson'la neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Teşekkürler. Davranış Kuralları, Bölüm Bir, Madde Sekiz." Hızla ilerleyerek öğrenci deryasının arasına daldım.

"Kahretsin. Uçuş taktikleri dersine geç kalma!" diye arkamdan seslendi.

Neyse ki Kaori'nin kapısına ulaştığımda Dain hâlâ oradaydı. Kimseyi engellememek ve ezilmemek için öğrencilerin arasından sıyrıldım.

Dain beni görünce tüm dikkatini bana verdi ve kapalı kapıya yaslanarak bana yer açtı. "Vi?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama günlerdir orta bölgede görev yapıyorsun ve seninle konuşmam gerek." Ağrıyan omuzlarıma baskı yapan çantamın kayışlarını düzelttim. Imogen bu hafta antrenmanlara hiç ara vermemişti ve tek başıma yaptığım güce hükmetme seanslarım da kollarımı epey zorluyordu.

"Bölmedin," dedi Dain. "Sadece uçuş sahası planlama sorununu çözmeye çalışıyoruz."

Bodhi ikimize de baktı. "Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?"

"Gerek yok." Başımı iki yana salladım.

"Ah." Kendi yerini işaret etti, onunla yer değiştirdiğimde sırtını kalabalığa döndü. "Orası biraz daha sessiz olmalı."

"Neler oluyor?" diye sordu Dain sesini alçaltarak.

İçimde dolanan endişeyi bir kenara ittim. Bu benim tek şansım olabilirdi. "Yardımına ihtiyacım var. Çok şey istediğimin farkındayım, bu yüzden her şeyi anlatıp karar vermen için sana biraz zaman tanıyacağım." Bodhi'nin arkasındaki koridor yavaş yavaş boşalıyordu.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor." Dain gözlerime baktı. "Başın belada mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Babamın ölmeden önce yaşadığımız evde bıraktığı bir şeye ihtiyacım var. Yakılması gereken bir şey değil."

"Araştırma mı?" diye tahmin yürüttü Dain, yüz ifadesi yumuşayarak.

Başımla onayladım. "Orada... gizlenmiş bir şey var ama Basgiath'ı komuta eden generalin evi sadece kan ya da evlilik yoluyla akraba olanların içeri girebileceği şekilde korunuyor ve ben artık onlardan biri değilim."

"Doğru." Yutkundu. "Babama kendin sorsan daha iyi olur. Şu anda onun en sevdiği kişi sayılmam." Gözlerini kırpıştırarak hüznünü maskeledi. "Şu anda Panchek'le birlikte biraz ilerideki odada."

"Ben daha çok onu bana vermemesinden endişe ediyorum," dedim yavaşça. "Geçen yıl onu istediğinden bahsetmişti. Şu anda istediğim şeye el koymasından ya da Markham'ın veya onun bilgileri sansürlemesinden korkuyorum."

Dain kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani onu çalmana yardım etmemi istiyorsun."

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Beni gerçekten soyunun bir parçası olarak gördüğünden emin değilim..." diye söze başladı Dain ama sonra arkasındaki kapı açıldı.

Kaori gülerek, "Eh, pek de uzun sürmedi," dedi ve sonra omzunun üzerinden baktı. "Benim için geldiklerini sanmıyorum." Tekrar bize döndü. "İşinizi çabuk halledin. Dain'in

yaklaşık on dakika içinde katılması gereken bir toplantı var. Şimdi müsaade eder misiniz?"

İki yana ayrıldık ve Profesör Kaori boş koridora doğru ilerledi.

"Profesör Riorson." Xaden kapı aralığında görünürken Dain'in sesi pek de saygılı değildi.

Nabzım yükselirken görüntüsünü ezberlemeye koyuldum; sakallı yanakları, dolgun dudakları ve muhteşem gözleri. Kırmızıya dair hiçbir iz yoktu.

"Violet." Xaden, kuzenini ve Dain'i görmezden gelirken sesi tenimin üzerinde kadife gibi kaydı. "Özel konuşalım mı?"

"İyi bir fikir değil." Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Daha kötü fikirlerimin olduğuna eminim." Elini uzattı.

"Sen artık bir eğitmensin." Çantamın kayışlarını kavradığım için ona elimi uzatmadım. "Bense bir öğrenciyim."

"Eee?" Xaden bana ters ters baktı.

Dain sessizce, "Kahretsin," dedi. "Davranış Kuralları, Bölüm Bir, Madde Sekiz."

"Bekle. Siz ikiniz ayrıldınız mı?" Bodhi'nin sesi yükselmişti.

"Evet," dedim.

Xaden aynı anda, "Hayır," dedi. Kuzenine ters ters baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Hayır," diye tekrarladı.

"Yani... eğer yeni eğitmenimizsen o zaman kurallar geçerlidir. En azından bu pozisyonda olduğun sürece," dedi Dain usulca. "Ayrıca bunu geçersiz kılan tek bir Kodeks maddesi bile düşünemiyorum."

"Sana soran olmadı, Aetos," diye uyardı Xaden.

"Beni suçlama. Kuralları ben yazmadım." Dain ellerini havaya kaldırarak koridora doğru geriledi. "İşi kabul eden de ben değildim."

Xaden sırtını dikleştirdi.

"Eh, benim dersim var, yani bu işi çözme konusunda size iyi şanslar." Bodhi aceleyle Dain'in peşinden gitti.

Xaden yarım saniye kadar bekledikten sonra çantamın sağ askısını tutup beni Kaori'nin odasına çekti. Güya derse geç kalmayacaktım...

Beni bırakıp kapıyı arkamızdan kapadı.

"Garrick seninle gelmedi mi?" Bu çok basit bir oyalama taktiğiydi ama Kaori'nin masasının önündeki iki sandalyeye çarpmamaya çalışarak geri geri giderken elimden sadece bu kadarı gelmişti. Ofis, iki kemerli penceresi ve her santimetrekareyi dolduracak şekilde gelişigüzel istiflenmiş kitaplarla dolu gömme bir kitaplığı olan büyük bir odaydı.

"Kontrolümü kaybettiğimde bana tehlikeli derecede yakın olduğunu düşünürsek bebek bakıcılığı programının umduğumuz kadar etkili olmadığına karar verdik." Xaden kapının solundaki duvara yaslanmış, omzunu İlk Altılı'nın ejderhalarını resmeden bir tablonun çerçevesine dayamıştı.

Yedili değil.

"Artık buradasın, yani bu bir daha olmayacak." Avuçlarımı masaya dayayıp destek alarak kenarına oturdum. "Seni kurtarmak, iyileştirmek için her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim, yani bunun anlamı artık birlikte olamaya–"

"O cümleyi sakın bitirme." Yanıma gelirken attığı her adımda kalp atışlarım hızlandı. "Sen zaten buradaki en ölümcül kişisin, o yüzden sana hakkaniyetli not vermek konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Biz Kodeks'e göre yaşıyoruz..." diye tekrar denedim.

"Ben *sana* göre yaşıyorum. Kodeks ya da Davranış Kuralları ne zaman umurumda oldu?" Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve eğilip alnını benimkine dayadı. "Ben seninim, sen de benimsin. Hiçbir yasa ya da kural bunu değiştiremez. Ne bu dünyada ne de ötekinde."

Sanki bu adama daha çok âşık olmamı engelleyebilirmişim gibi gözlerimi kapadım. "Peki ne yapacağız?"

"Kaori muafiyet alabileceğimizi düşünüyor. Sadece birkaç dakika içinde Panchek'e sormam gerek." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Haklı olabileceği umuduna tutunarak yavaşça gözlerimi açtım. Bu kadar kolay olabileceği umuduna.

"Ne olursa olsun, seni burada tutmak zorundayız. Bir haftalığına sınıra gittin..." *Ve bak neler oldu.* İkimizin de aklından geçeni yüksek sesle söylememe gerek yoktu.

"Biliyorum." Başını kaldırdı. "Üstelik en kötüsü de savaş sırasında kaynağa uzandığımı ya da gücü aldığımı bile hatırlamıyorum. Yani, *oradaydı* işte. Eğer Sgaeyl olmasaydı..." Göğsü derin bir nefesle şişti. "Benimle ilk kez konuştuğunda –*bağırdı* demek daha doğru olur– derhâl o ruh hâlinden sıyrıldım ama olan olmuştu artık. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Uğratmadın." Bileklerini sıktım. "Bunu çözeceğiz. Panchek bizi muaf tutmayı kabul ederse sana anlatmam gereken birkaç şey var."

Başıyla onayladı. "Seninle odanda buluşur–"

Kapı açılınca ellerimi indirdim ama Xaden bir milim bile kıpırdamadı.

"Ah, Profesör Riorson," dedi Aetos kapı aralığından. "Kaori burada olabileceğinizden bahsetmişti, ben de kaçınılmaz olarak Davranış Kuralları'ndan muafiyet istemeniz gibi garip bir işi halledelim de Albay Panchek'in önünde kendinizi utandırmayın diye düşündüm."

Yüreğim ezildi. Bu savaşın bizim istediğimiz gibi gitmeyeceğini anlamak için Melgren'in mühür gücüne ihtiyacım yoktu.

"General Aetos." Xaden ellerini yavaşça yanaklarımdan indirdi ve dönüp komutana baktı. "İlişkimizin eskiden süregelen bir ilişki olması ve bunun geçici bir görev olması gerekçesiyle Bölüm Bir, Madde Sekiz konusunda resmî muafiyet talep ediyorum."

"Reddedildi," diye cevap verdi Aetos bir saniye bile düşünmeden. "Melgren'in emrine itaat edeceğim ve her ne kadar bu göreve daha uygun biniciler olduğunu düşünsem de sana bu

görevi vereceğim ama sakın yanlış bir izlenime kapılma, Riorson, seni burada istemiyorum. Af olsun ya da olmasın, ünvanın olsun ya da olmasın, birkaç ay önce bir komutan yardımcısını soğukkanlılıkla öldürdüğünü ve bu kurumu paramparça ettiğini unutmayacağım. Öğrenci Sorrengail'e olan bağlılığın bana seni kampüsümden atmak için mükemmel bir bahane veriyor ve Davranış Kuralları'nı çiğnemen hâlinde bunu seve seve yapacağım, *Profesör*. Ordu General Melgren'in olabilir ama burası benim akademim. Anladın mı?"

Tanrılar aşkına, ondan nefret ediyordum.

"Pisliğin teki olduğunu mu? Kesinlikle anladım." Xaden parmağını kaldırdı. "Ve sana hakaret etmek Davranış Kuralları'na aykırı değil. Kontrol ettim."

Aetos kıpkırmızı kesilirken bana bir bakış attı. "Vedalaşma sona erdi. Sınıfına dön, öğrenci."

"*Hiçbir şey değişmedi. Biz en iyi yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz*," dedi Xaden.

"*Bölükteki ejderhaların yarısını çalıp Aretia'ya mı kaçalım?*" Masadan uzaklaşırken gücüm öfkem yüzünden neredeyse kaynama noktasına gelmişti.

"*Hayır, akıl küpü. Gizleyeceğiz. En azından şimdilik.*"

"*Şimdilik*," diye kabul ettim ve General Aetos tam benim geçeceğim sırada kapının önünden çekildi. Koridora çıktığımda omzumun üzerinden, "Kimden nefret etmen gerektiğini bil diye söylüyorum," dedim, "Varrish'i Xaden öldürmedi. Ben öldürdüm."

Gözleri fal taşı gibi açılan Aetos kaskatı kesilirken Dain koridorun tam karşısındaki kemerin gölgesinden çıktı.

"Hadi, Violet. Seni sınıfa kadar götüreyim." Dain babasına, sanki Aetos ölmesi için ejderhasını savaş alanında terk etmiş gibi baktı.

Merdiven boşluğuna ulaşana kadar hiç konuşmadan yürüdük.

"Suç sadece senin değil. Son darbeyi sen vurdun ama ikimiz de Varrish'i benim öldürdüğümü biliyoruz," dedi Dain sessizce, üçüncü kata inerken. "Ona söyleyebilirdin, belki de bu bilgiyi o muafiyeti almana yardımcı olması için kullanabilirdin."

"Peki bunun sana ne yardımı dokunacaktı?"

"Konu babam olunca bana artık hiçbir şeyin yardımı dokunmaz." Üzgün bir kahkaha attı. "Ve babama da... genel olarak hiçbir şeyin yardımı dokunmaz."

"Dain," diye fısıldadım, olanların geçen yıl annemle yaşadıklarıma benziyor olmasına üzülerek.

"Önümüzdeki hafta sonu Calldyr'de olacak." Dain sanki bir seçim yapıyormuş gibi başını salladı. "Babanın araştırmasını o zaman alırız."

Bu bir zaferden başka her şeye benziyordu.

Sonraki pazartesi yönetim binasının ikinci katındaki, annemin "planlama odası" dediği yeri dolduran on iki kişilik masaya kafa atmayı düşünmeye başlamıştım. Yüzbaşı Grady ve Teğmen'in (lanet olsun, adını çoktan unutmuştum bile) iki pencerenin arasında asılı duran Kıta haritasının önünde arama yapılacak olası yerler hakkındaki tartışmalarını dinlemekten daha faydalı bir şey yapmış olurdum en azından.

Haritanın en sevdiğim kısmı neydi? Güneydeki ve doğudaki ada krallıklarını temsil eden, elle çizilmiş şekilsiz lekeler. Bu "toplantı" boyunca kimsenin ne halt ettiğimizi bilmediğine karar vermem tam olarak üç dakikamı almıştı.

Jesinia, masanın sol ucunda bir yığın kitap, tüy kalem ve parşömenle oturmuş, toplantının ve görev için resmî olarak kimin seçildiğinin kaydını tutarken iki kez gözlerini devirdi.

"*Lütfen bana artık gelmek üzere olduğunu söyle*," dedim Xaden'a, aramızdaki gölgeli bağ o yakınlaştıkça güçleniyordu.

"*Merdivendeyim*," diye yanıt verdi.

"Cevap belli ki kuzeyde." Grady, toplantının başından beri herkesin yaptığı gibi bir yandan konuşurken aynı anda işaret diliyle de söylediklerini tekrarlıyor, sonra her zamanki kadar düzgün kesilmemiş sakalını kaşıyordu.

Sağımdaki koltukta oturan Yüzbaşı Anna Winshire alaycı bir tavırla, "Evet, kesinlikle keşfedilmemiş bölgelere girmeliyiz," diye mırıldandı. Kızıl-sarı saçları, fıldır fıldır kahverengi gözleri ve her iki omzundaki kınlarda bulunan tırtıklı bıçaklarıyla konuşkan bir piyade yüzbaşısıydı ama üniformasına iliştirilmiş sayısız cesaret nişanı dışında neden takıma seçildiğini anlayamamıştım.

Aslında, *herhangi birinin* neden seçildiğini anlayamıyordum. Karşımda ilk kez tanıştığım, yaşı büyük en az üç binici oturuyordu ve daha önceden tanıdığım bir tanesi de –Aura– benden mümkün olduğunca uzağa, haritaya en yakın noktaya yerleşmişti. Ama en azından Halden burada değildi ve seçim listesinde de yoktu, bu içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Belki de bir kraliyet temsilcisi seçmemeye karar vermişlerdi.

Grady hâlâ takımıyla tartışıyordu. "Kuzey–"

Sol tarafımdaki kapı aniden açıldı ve Xaden içeri girdi.

Bütün başlar ona doğru döndü ama en hızlı ben dönmüştüm. Son dört gün bana sonsuzluk gibi gelmişti. Alıştığım türden bir iletişim kurmadan onun yakınında olmak fena hâlde sinir bozucuydu. Kalkanları inikken sürekli nerede olduğunun farkındaydım ve kalkanlarını yükselttiğinde bile gölgelerden daha ötesini bulmak umuduyla kendimi her köşe bucağı araştırırken buluyordum.

Xaden artık profesörlere ayrılan bölümde uyurken etrafta dolaşıp gizli işler çevirmenin sadece zor değil, imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Ayrıca gittiğim her yerde beni izleyen bir Navarre binicisi vardı.

Kütüphane? Ewan Faber'ın gözü sürekli takımın üzerindeydi.

Yatakhane? Aura aniden gece geç saatlerde koridor devriyelerine çıkmaya başlamıştı.

Sawyer'ı ziyarete gitme meselesi? Caroline Ashton ve yardakçıları hep takipteydi.

"Bu kapalı bir toplantı," dedi Teğmen Adı-Her-Neyse, gamzeli çenesini öfkeyle indirerek.

Xaden solumdaki sandalyeye çökerek, "Beni davet etmediğiniz için sizi affediyorum," diye cevap verdi.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Değiştiğini düşünüyor olabilirdi ama bu yorumu ondan başkası yapamazdı.

Teğmen ellerini hızla hareket ettirerek, "Bir *ayrılıkçıyı* aramıza alacak değiliz..." diyecek oldu.

"Çoktan aldınız bile," diye tatlı bir gülümsemeyle araya girdim.

Jesinia çenesini cüppesinin içine gömdüğünde kahkahasını bastırmaya çalıştığını anladım.

"Tartışarak vakit kaybedebiliriz," dedi Xaden, "ya da Tairn'in Sgaeyl olmadan hiçbir yere gitmeyeceği konusunda anlaşıp yolumuza devam edebiliriz."

Jesinia hızla not alıyor, tüy kalem parşömenin üzerinde kayıyordu ama arkadaşımın dudaklarında hâlâ inkâr edilemez bir gülümseme vardı.

Yüzbaşı Grady'nin çenesi gerildi ama bunun onun dışa vurduğu tek öfke belirtisi olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Omuzlarında bir dizi rütbe olan herkes bunu tahmin ederdi ancak takımımızın ne kadar mantıksız oluşturulduğu göz önünde bulundurulduğunda onun bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum. "Peki," dedi sonunda. "Öğrenci Neilwart, lütfen onun adını da kadromuza ekleyin." Masaya göz gezdirdi. "Buradaki herkes ben onlara güvendiğim için bu göreve seçildi. Eğer hâlâ birbirini tanımayan varsa tanışın," diye emrettikten sonra dönüp haritaya baktı.

Sağındaki sıkı örgülü, siyah saçlı kadın, başıyla selam vererek, "Yüzbaşı Henson," dedi. "Havaya hükmediyorum."

"Teğmen Pugh." Yanındaki adam soluk mavi gözlerini kıstı. "Uzak görü yeteneğim var."

"Teğmen Foley." *Ah, demek adı buydu.* "Tarımcı."

"Öğrenci Beinhaven." Aura çenesini kaldırdı. "Ateşe hükmediyorum."

"Teğmen Winshire." Anna gülümsedi. "Piyade irtibat subayı."

"Teğmen Riorson," diye cevap verdi Xaden. "*Sanki en yaygın mühür güçlerinin bir listesini çıkarmış ve isimleri onların arasından seçmiş gibi.*"

"*Ve hiç havacı ya da Aretialı binici yok.*" Kalemimle oynadım. "*İttifak ruhuna pek de uygun gelmedi.*"

"Neden kalkan mühür gücü olan kimse yok?" diye sordu Xaden. "Navarre sınırları içinde saklanan ve Gökkubbe'nin bilmediği koca bir yuva olduğunu düşünmüyorsanız belli ki koruma duvarlarının dışına çıkacağız."

"Siz bir tanesini saklamayı başardınız," dedi Foley ters ters.

"Gökkubbe'nin altı yıl boyunca bundan haberdar olmadığını düşünmen, senin ve ejderhanın önceliklerini gayet net anlatıyor." Xaden omuzlarını silkti.

"Durun," diye emretti Grady. "General Tinery'den kalkana hükmeden özel birini istedim. Sadece yanıt bekliyorum."

Xaden'ın kaşları bir milisaniyeliğine çatıldı; karşısındakinin niyetini okuduğunu anlamama yetecek kadar uzun bir süreydi bu. "Bana sorabilirdiniz. Mira Sorrengail koruma duvarlarının dışında kendini kanıtlanmış tek binici ve Aretia'da konuşlanmış durumda."

Kalemi sıkı sıkı kavradım. Mira benim bu görevdeki ilk tercihimdi... Tabii bana sormuş olsalardı.

"O da Güney Kanadı'nda ve elbette General Tinery'nin komutası altında." Pugh, Xaden'a ters ters baktı.

"Tyrrendor hariç," diye cevap verdi Xaden. "Orası İkinci Aretia Anlaşması'ndan itibaren artık hükümdarlık hanesine ait." Başını yana eğdi. "Aslında Ulices ve Kylynn'e ait ama onlar da benim emrim altında."

Bazı çeneler yerlere düşüp bazıları kasılırken duyulan tek ses tüy kalemin parşömene sürtünürken çıkardığı hışırtıydı.

Arkama yaslandım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "*Şunu söylemeliyim ki bu gücü böyle anlarda kullanman çok seksi.*"

"*Yapma,*" diye uyardı. "*Zaten sana dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Odana gizlice girmeyi ne kadar sık düşündüğümü bir bilsen...*"

Nabzım hızlandı.

"Senden bunu mu beklemeliyim, *Teğmen Riorson*?" diye sordu Grady, boynu kızararak. "Ünvanını askeri meselelere mi bulaştıracaksın? Aristokratların siyah giymemesinin bir nedeni var."

"Düşündüğünden daha sık giyiyorlar," diye mırıldandım, arkadaşıma gizlice işaret diliyle aynı şeyi söyleyerek.

Jesinia benim ukala sözlerimi kaydetmedi ama kesinlikle gülmemek için savaş veriyordu.

"Bu, meselelerin nasıl halledildiğine bağlı," diye bir tehdit savurdu Xaden; işaret diliyle aynı şeyi söylerken el hareketleri sertti ama sesi, karşımızdaki teğmenlerin koltuklarında kıpırdanmasına ve bakışlarımın ona kaymasına neden olan o tehlikeli sakinliğe bürünmüştü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerinde... soğuk bir şey parladı ama tek bir göz kırpışıyla kayboldu. *Ah.*

"Seninle başımız derde girecek," dedi Yüzbaşı Grady.

"Muhtemelen." Xaden başıyla onayladı.

Grady derin bir nefes aldı ve kızarıklık çenesine doğru yayıldı. "Dediğimiz gibi. Yedinci ırkı bulmamız için bize altı ay süre verildi. Altılı Meclis, potansiyel bölgeleri araştırırken onları bilgilendirmek için rapor vermemizi emretti..."

"*Ne büyük bir zaman kaybı*," dedi Xaden.

"...bu da ilk arama alanlarımızı kolay uçulabilecek mesafelerde seçeceğimiz anlamına geliyor," diye devam etti Grady.

"*Dur dur, gittikçe güzelleşiyor.*" Kalemimi elime aldım ve kendimi meşgul tutmak için işaret ve başparmaklarımın arasında yuvarladım. "*Ellerini özledim.*"

"*Ben de.*" Gözlerini haritadan ayırmıyordu ama bir gölge masanın altından bacağıma doğru kıvrılarak uyluğumu sardı. "*Ve dudaklarını, özellikle de kendime izin verdiğim tek şey o olduğu için.*"

Ona kendini sınırlamak zorunda olmadığını söylemek istedim ama son görevinde topraktan bir kez daha güç aktarmış olmasının kendine hâkim olma konusundaki güvenini sarstığına emindim.

"Ve kuzey kıyı şeridinden başlamayı seçtim," diye sözlerini tamamladı Yüzbaşı Grady.

Xaden'ın kaşları havaya kalktı.

"*Sana gittikçe güzelleştiğini söylemiştim.*"

Yüzbaşı Henson parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. "Neden?"

Grady boğazını temizledi. "Operasyonumuzu kıyı şeridinde yürütmek bize büyüye erişim sağlıyor. Ayrıca Zümrüt Denizi büyük ölçüde keşfedilmemiş–"

"Denizciler derin sulardan geri dönmedikleri için olabilir mi?" diye lafını kesti Henson, sonra bana baktı. "Ejderhan nereyi aramak istiyor?"

"Yetki Öğrenci Sorrengail'de değil," diye araya girdi Aura.

"Burada olmanın tek nedeni, kanat liderimin peşine düştüğün için seni öldürmemeyi seçmiş olmam," diye cevap verdim. "*Bu bir hata. Bu odada senden ve Jesinia'dan başkasına güvenmiyorum ama o da biz döndükten sonra görevimiz konusunda rapor yazmak için burada, göreve gelmek için değil.*"

"*Bence de.*" Duvarın dibinde gölgeler belirdi. "*Mira biraz denge getirir ama yine de yeterli değil.*"

"Herhangi bir ada krallığıyla bilinen son iletişimimiz Deverelli'yle yapılmış," dedim tuhaf sessizliğin ortasında. "Okuduklarıma göre tüccar adası maldan daha fazlasının ticaretini yapıyor. Eğer orada elde edilebilecek bir bilgi varsa o bilgiyi doğru fiyata satın alabiliriz. Sadece kuzeyi değil, mümkün olan tüm yolları araştırmalıyız." Jesinia önerdiğim şeyi kaydederken başıyla belli belirsiz onayladı.

Karşımızdaki herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Oraya gidersek bizi öldürürler."

"Kuvvetlerimizi bölmek takımı zayıflatır."

"Hepsi ejderha düşmanı."

"Adadakilerin de ejderhaları olsaydı içlerinden biri bununla mutlaka böbürlenirdi."

"*Ya da onları bir saldırıda kullanırdı,*" diye mırıldandım içten içe.

Xaden, "*Ne biliyorsun?*" diye sordu ve gölgeler uyluğumun iç tarafını okşadı.

Kahretsin, o bunu yaparken düşünmek çok zordu. "*İkinci Krovla Ayaklanması'nı anlatan kayıtlar General Cadao'nun günlüğünden koparılmış ve Jesinia bir subayın, biz teması kestikten yüzlerce yıl sonra bir ada krallığının olaya karıştığını ima ettiğini düşünüyor. General Aetos geçen yıl bana babamın bu konudaki araştırmasını sormuştu...*"

"*Tüykuyruklar.*" Xaden'ın çenesi seğirdi. "*Uçuş sahasına giderken bu konuda bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.*"

"*Kesinlikle. Ejderhaların adının adalarla birlikte anılması bana güneye bakmamız gerektiğini söylüyor.*" Diğerlerinin bağırışlarını izledim, işaret diliyle hareket eden elleri havada uçuşuyordu ve aralarında en cırtlak olanı Aura'ydı. Bir öğrenci için oldukça cesurdu. "*Babamın araştırmasının içeriğini bilmiyorum ama ölmeden yaklaşık altı ay önce birdenbire araştırmaya başladığını ve*

bunun çok gizemli geldiğini hatırlıyorum. Eğer Aetos ya da Markham'ın eline geçmesini isteseydi bilgileri Arşiv ofisinde bırakırdı."

"*Peki nerede?*" Bağırışlar artarken Xaden bana baktı.

"*Annemle babamın odasında.*" Kaşlarımı çattım. "*Yani General Aetos'un odasında. Merak etme, Dain onu bulmama yardım etmeyi kabul etti.*"

Xaden boynunu çıtlattı. "'*Merak etme' ve 'Dain' aynı cümle içinde kullanılamaz.*"

"Sessizlik!" diye bağırdı Grady, kıpkırmızı olmuş bir suratla. "Hâlihazırdaki mantıklı önerilerin yanı sıra Deverelli'ye gitmek için çok yüksek bir bedel gerekiyor. Güney bir seçenek değil," dedi bana, sonra Yüzbaşı Henson'a döndü. "Zümrüt Denizi'ne gelince, belki de denizcilerin geri dönmemesinin nedeni ejderhalardır. Bir sonraki emre kadar, önümüzdeki ay kuzeye doğru uçacağımızı varsayabilirsiniz. Erzaklarınızı hazırlayın. Toplantı sona ermiştir."

Siktir. Vücudumdaki her hücre güneye uçmamı söylüyordu.

"*Kal,*" dedi Xaden. "*Seninle otuz saniye geçirmek için adam öldürürüm.*"

"*Elbette.*" Lanet bir *kucaklaşma* kulağa harika geliyordu.

Herkes, hatta Jesinia bile çıkarken Xaden'la ben geride kaldık ama Aura Beinhaven kapıda bir bakıcı gibi bekliyordu, ben eşyalarımı toplarken kaşlarını çatarak beni izledi.

"Evet, Aura?" diye sordum çantamı kapatırken.

"Bölüğe dönerken sana eşlik etmek için bekliyorum." Dikkatle Xaden'a baktı. "Grady beni *refakatçin* olarak seçtiğine göre başının belaya girmesini ya da General Aetos'a rapor etmek zorunda kalacağım bir şey yapmanı istemem."

Daha çok lanet olası bir bekçiydi. "Panchek mi demek istedin?"

Başını iki yana salladı. "Aetos kanat liderlerine Davranış Kuralları'na harfiyen uyulması gerektiğini açıkça belirtti." Gözlerini kıstı. "Doğal olarak biz de bu emri emir komuta

zincirindekilere ilettik. Görünüşe göre hayatınızı çekilmez hâle getirmekten mutluluk duyacak pek çok insan varmış."

"Harika." Gülümsemeye çalıştım ve Xaden'ın yanından geçerken gölge uyluğumdan kaydı. Aura rapor edecek bir şey bulamasın diye ona bakmadım bile.

"*Zamanımız olacak*," diye söz verdi bana.

"*Burada güvendesin. Önemli olan tek şey bu.*"

En azından kuzeye gidene kadar.

Bazı mühür güçleri korkutucudur ancak herhangi bir binici iki şey yüzünden mahvolabilir: Kalkanını doğru kullanamaması veya grup çalışması. Ne olursa olsun düşmanın etrafınızı sarmasına izin vermeyin.

–BİNBAŞI GARION SAVOY TARAFINDAN YAZILAN *POROMIEL'İN GRİFONLARI, SAVAŞ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA*'DAN

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma günü Piyade Bölüğü'nün amfi tiyatrosunun taş basamaklarından inme sırası bizim takıma geldiğinde Xaden'ı son görüşümün üzerinden dört gün geçmişti ve kalkanlarını o kadar sık yükseltiyordu ki yeniden mektuplaşmaya başlamayı düşünecek duruma gelmiştim.

Piyade Bölüğü'nün hemen batısındaki kuzey sırtına oyulmuş yarım kubbeli alan, konferans salonundan ziyade bir savaş arenasıydı. Binden fazla piyade öğrencisini alabilecek kapasitedeydi ama bu öğleden sonra büyüyle ısıtılmış alanda sadece bizim takım, Birinci Kanat'tan Caroline Ashton ve amfinin ortasında duran, sabırsızlığı yüzünün her zerresinden okunan, yıkıcı güzellikteki adam vardı. Üniformalı hâlini her zaman sevmiştim ama onu daracık dövüş kıyafeti içinde, sırtında kılıçlarla görünce keşke bu bana özel bir ders olsaydı dedim.

"Bu inanılmaz," dedi önümdeki Sloane. "Kenarlara yığılmış karlar var ama burası yaz gibi."

Lynx kısa siyah saçlarındaki eriyen karları silkeleyerek, "Hava koruma kalkanı mı bu?" diye tahmin yürüttü.

"Sanırım ondan biraz daha fazlası." İçinden geçerken büyünün yapışkan bir şekerleme gibi beni kendine çekmesine bakılırsa dışarıda tuttuğumuz tek şeyin hava olmadığından emindim.

Basamakların ortasında kışlık uçuş ceketimi çıkarırken gölgeler kalkanlarımı okşadı ve onları sadece Xaden'ı içeri alabileceğim kadar indirdim.

"*Seni özledim.*" Bakışlarıyla neredeyse beni yiyecekti ama gözlerini çabucak kaçırmayı başardı.

"*Ben de.*" Ceketimi sınıf arkadaşlarımın yanına, ilk sıradaki taş oturakların üzerine bıraktım ve üzerimde sadece geleneksel antrenman kıyafetim kaldı. "*Demek burada saklanıyordun?*"

Merdivenin dibine vardığımızda Xaden, "Benim çukur demeyi sevdiğim yerde, ilk Mühür Gücü Antrenmanı dersine hoş geldiniz," diye seslendi. Zemin çeşitli tonlarda ufak taşlarla, kemerli bir desen oluşturacak şekilde döşenmişti ancak minder olmayan yerlerde sadece ufak bir kısmı görülebiliyordu. "Güce hükmedebilenler ayaklarını taşın üzerinde tutsun ve –bunu ne kadar vurgulasam azdır– minderden uzak dursun. Güce hükmedemeyenler ilk sıraya otursun." Arkamızdaki katmanlı taş sırasını işaret etti ve öğrenciler o tarafa hareketlendi. "*Eğer saklanmaktan kastın ablanı bile gururlandıracak inanılmaz karmaşık koruma kalkanları inşa etmekse, evet. Ayrıca sana erişmek mümkün değil ki. Bodhi ya Andarna'yı yastığın gibi kullanarak bir şeyler okuduğunu ya da dağlarda tek başına güce hükmettiğini söylüyor.*"

Günde bir saat, kendime söz verdiğim şey buydu. Hava ne kadar soğuk olursa olsun ya da ben ne kadar yorgun olursam olayım, Tairn'le birlikte sırtlara yükseliyor, kollarım pelte gibi olana kadar daha küçük, daha isabetli vuruşlar yapmaya çalışıyordum.

"*Kütüphanede de çok zaman geçiriyorum.*" Omuzlarımı esnetip Ridoc ve Rhiannon'ın arasında yerimi aldım; iletim aracının kayışını belimin sol tarafındaki halkaya geçirirken minderle

aramda iki sıra öğrenci vardı. "*Görev takımı kuzeye yönelmiş olsa da ben hâlâ Deverelli hakkında bulabildiğim her şeyi okuyorum ama bu yeterli değil.*" Ayrıca hem Kraliçe Maraya'nın hem de Tecarus'un gönderdiği karanlık güce hükmedenlerle ilgili kitapları da okuyordum... Ancak ne herhangi bir tedaviye dair bir ipucu bulabilmiştim ne de bir ejderhanın Andarna'nın yaptığı gibi bir Venin'i yakmasından bahsediliyordu. Belki de gecelerimi Xaden'la geçirememem iyi bir şeydi yoksa şu anki gibi kitapların arasında yaşıyor olamazdım.

"Hadi başlayalım artık. Hizaya girmek bu kadar zor olmamalı." Bakışları yüzümde gezindi. "*Görev takımı mı?*"

"*Ridoc onlara bu lakabı taktı ve öyle kaldı.*" Ben omzumu silkerken diğer takım bizim üçüncü sınıfların sağına yerleşti; aynadaki yansımamız gibi dikiliyorlardı ve en büyükleri yayın merkezinde duruyordu. "*Aetos yakında Calldyr'e gitmek üzere yola çıkıyor, biz de hazırlık yapıyoruz, annemle babamın...*" Yüzümü buruşturdum. "*Yani onun odasına girmek için.*"

"*Yardımıma ihtiyacın var mı?*" Güçlü ve zayıf yönlerimizi değerlendiriyormuş gibi sıramızı baştan aşağı süzdü.

"*Hayır ama durum değişirse sana haber veririm.*" Sol dizimi büküp sargının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Brennan beni ne kadar sık sağaltırsa sağaltsın, o eklem asla uzun süre yerinde kalmıyordu. "*Bu hafta sonu gizlice Chantara'ya gitme şansın var mı? Sawyer'ı zorla dışarı çıkaracağız.*"

"*Umarım iyi vakit geçirirsin ama seni barın karşı tarafından izlemek bana işkence gibi geliyor.*" Çenesi seğirdi. "*Bence Samara'da görevliyken birlikte daha çok zaman geçiriyorduk.*"

"*Katılıyorum ama burada güvendesin.*" Sahada kimlerin olduğunu gözden geçirdim. Rhiannon'ın sağında Bragen'la Neve –üçüncü sınıf havacılar– Imogen'la Quinn'in yanında duruyordu; Ridoc'ın solundaysa Trager, Cat, Maren, Baylor, Avalynn, Sloane ve Kai vardı. Aaric ve Lynx arkamızda oturu-

yordu, Birinci Kanat takımındaki dört birinci sınıf öğrencisinin de oturduğunu fark edince epey sarsıldım.

Ejderhalar konu güç aktarmaya gelince hiç acele etmiyorlardı.

"*Güvenlik fazla abartılıyor gibi artık.*" Birinci Kanat'a baktı. "Kendi aranızda dedikodu yapmayı bitirdiniz mi?"

"Mezuniyetinin üzerinden daha bir yıl bile geçmemiş birinin bizim için iyi bir eğitmen olacağından emin olmadığımızı söylüyorduk." Loran Yashil kollarını göğsünde kavuşturdu. Parlak mor saçları olan ukala üçüncü sınıf öğrencisi, o kanadın en iyi dövüşçülerden biriydi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Rhiannon.

Dudağımın köşesi kalktı. Xaden'ın vereceği cezayı hak etmişlerdi.

"Bakalım beni alt ederek bu endişeni hemen giderebilecek misin?" Xaden parmağıyla işaret ederek onu yanına çağırdı. "Sen bir metalürjistsin, değil mi?"

Kalbim acıdı. "Sawyer da burada olmalıydı," diye fısıldadım Rhi'ye.

"Evet, onu ikna etmeye çalıştım ama başaramadım." Dudakları gerildi.

Siktir. "Sen elinden geleni yapıyorsun. Ben onu demek istemedim..."

Omuzları düştü. "Biliyorum."

"Metalürjist." Loran başıyla onayladı. "Yani bunlar sağlam ve keskin." Belinden kılıcını, kılıfından hançerini çıkararak mindere doğru yürüdü.

"Aferin sana." Xaden iki kez alkışladı ama minderin üstündeki ayaklarını birbirinden ayrı tutuyordu. "Umarım yardımları olur."

Loran kılıcını kaldırdı ve sola hareketlenerek Xaden'ın etrafında dönmeye başladı. "Silah çekecek misin?"

"Göreceğiz." Xaden bakışlarıyla Loran'ın hareketlerini takip ederken omuzlarını silkti. "Şimdi ikimize de bir iyilik yap ve kendini tutma. Başla."

Loran hamle yapınca kaburgalarım ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıştırdı.

Xaden hareket etmiyordu.

Loran, Xaden'a bir metre kalana kadar koştu, sonra hançerini yanında tutarak kılıcıyla öne atıldı.

Xaden kılıcın göğsüne birkaç santim kalacak kadar yaklaşmasına izin verdikten sonra yana çekilip sol yumruğunu Loran'ın bileğine indirdi. Tabii o arada benim nefesim kesilmişti. Kılıç yere düşerken Loran haykırdı ama daha kılıç mindere çarpmadan önce dönüp Xaden'a doğru yeni bir hamle yapmaya başladı; sol kolu Xaden'ın şahdamarını kesmeyi hedefleyen bir açıyla öne savruldu.

Xaden, Loran'ın kolunu kavrayıp döndü, tuttuğu kolu Loran'ın arkasına doğru büktü ve Loran acı içinde haykırana kadar dirseğini yukarı doğru bastırdı. Sonra hançeri Loran'ın elinden çekip alarak onu ileri doğru itti.

Ridoc başını iki yana sallayarak, "Bu adamda çelik gibi *sinir* var!" diye mırıldandı. "Bir saniye daha bekleseydi..."

Ama beklememişti çünkü Loran'ın amacını tam olarak biliyordu.

Yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı. "*Seni minderde izlemeyi hep sevmişimdir.*"

"*Biliyorum.*" Xaden boynunu çevirdi. "*Bunu birkaç kez kendi avantajıma kullandım.*"

Tabii ki kullanmıştı.

Loran tökezledi ama hemen dönerek Xaden'ın karşısına geçti.

Xaden hançeri savurdu ve hançer mindere, Loran'ın ayaklarının arasına saplandı. "Hücum için çok fazla enerji harcadın. İncelik yerine kaba kuvvet kullanmak bir çaylak taktiğidir." Başını yana eğerek neredeyse bıkkınlıkla Loran'ı inceledi. "Artık

ter dökmeden ya da bıçak tutmadan kıçını tekmeleyebileceğimi kanıtladığımıza göre konumuza dönüp güce hükmetmeye ne dersin?" Xaden kollarını doksan derecelik bir açıyla, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı.

Loran yutkundu ve gözünü Xaden'dan ayırmadan silahlarını aldı.

"Başla," diye emretti Xaden.

Loran ağırlığını diğer bacağına verdi ama Xaden'ın etrafında tekrar dönerken gözlerinde belirgin bir panik vardı. En şaşırdığım şey şuydu ki sevdiğim adam Loran'ın arkasından dolanırken ona bakmıyordu bile. Xaden rakibinin hamlelerini takip etmek yerine bana bakıyordu. Loran elinde dönüşüp uzamaya başlayan kılıcıyla ona arkadan saldırırken Xaden bana göz kırptı.

Ve Loran kılıcını onun boynundan birkaç adım öteye getirene kadar bana bakmaya devam etti.

Sonra sol tarafına, aşağı baktı, kılıcın gölgesi öğleden sonra güneşinin etkisiyle uzayarak çizmesine ulaşmıştı. Xaden tek bir parmağını kaldırdı.

Gölge Loran'ın üzerine hücum ederek bir anda boğazını ve kollarını sarıverdi.

Xaden yana doğru bir adım attı ve onun az önce durduğu noktada dizlerinin üzerine çöküp boğazını sıkan gölgelerden kurtulmaya çalışan Loran kılıcını da düşürdü. Yüzü morarmaya başladı ve diğer takım rahatsızlık içinde kıpırdanmaya başlarken Xaden ellerini indirdi.

Gölge tekrar eski yerine dönerken Loran zorlukla da olsa nefes almaya başladı.

"Ya erkek arkadaşına fena halde âşık oldum ya da ondan ölesiye korkuyorum," dedi Ridoc sessizce. "Şu anda emin değilim."

"Her ikisi de," diye cevap verdi solundaki Cat. "İkisi birden olabilir. Güven bana."

"İkisi de olmamalı," diye mırıldandı Trager.

Ridoc bana bakıp gözlerini devirdi.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Ben ondan hiç korkmadım." Xaden'ın gözleri gözlerimle buluştuğunda nabzım hızlandı. "Ayrıca o benim erkek arkadaşım değil."

Rhi alaycı alaycı güldü ve Ridoc dalga geçerek bana başparmağını kaldırdı.

"*Bence de*," dedi Xaden. "*Bu bizim ilişkimizi tarif etmek için çok sıradan bir terim.*" Bakışları hâlâ minderde nefes almak için çırpınan Loran'a yöneldi. "Ayağa kalk."

Loran sendeleyerek ayağa kalktı ve elini boğazında oluşan morluğun üzerinde gezdirdi.

"Üzerimde iki kılıç ve dört hançer var," dedi Xaden ona. "Ama sen onları ısıtmayı bile düşünmedin, farkında mısın? Veya bükmeyi? Ya da onları işine yarayacak herhangi bir şekilde kullanmayı?"

"Kılıcımı kullandım..." diyecek oldu Loran.

"Aptalca bir seçim. Takımının yanına dön." Xaden onu gönderince Loran silahlarını alarak çekildi. "Eminim hepiniz bu ilk birkaç derste sizi rahat ettirmek için uyguladığımız hava korumasını fark etmişsinizdir ama görmediğiniz şey şu ki minderlerin bulunduğu alan Navarre'ın en iyi koruma kalkanı örücüleri tarafından korunuyor."

Ellerini havaya kaldırdı ve ayaklarından uzanan gölgeler, kara bir bulut hâlinde dışarıya doğru genişleyerek üzerimize geldi ama sonra görünmez bir bariyere çarptı. İnanılmaz bir hızla geri çekilen gölgeler birkaç saniyelik süre içinde silinip gittiler.

"Sadece birkaç istisna dışında" –bana baktı– "hükmettiğiniz güç minderdeki rakipler arasında kalacak, ayrıca mühür güçlerinizin amfiyi terk etmeyeceğinden veya kampüsü tehlikeye atmayacağından eminim, bu yüzden size tüm gücünüzü kullanmanızı söylediğimde beni dinleyin çünkü Veninler çekilmeyecek. Sıradaki?"

Xaden herkese teker teker haddini bildirdi.

Önüne ateşe hükmeden biri geldi ve Xaden alevden kaçınıp bileğinin bir hareketiyle kadını kendi gölgeleriyle dizlerinden yakalayarak düşürdü.

Quinn öne çıktı ve kendisinden iki tane yarattı, sonra gölgeler onu ayaklarından tutup çektiğinde gerçek Quinn düştü ve görüntü olan yok oldu.

Rhiannon'ın kılıcı bir gölge tarafından elinden alınarak boğazına dayandı.

Caroline daha ellerini bile kaldıramadan Xaden bir gölge deryasıyla onu geriye doğru savurarak minderin üzerinden taş zemine doğru ittirdi.

Neve hançerlerini kavrayarak mindere adım attı, sonra da onları havalandırmak için küçük bir büyü kullandı.

Hançerler hızla üzerine gelirken Xaden sırıtarak, "İşte bu eğlenceli," dedi, sonra gölgeler onları kavradı ve hançerler, uçları Neve'nin köprücük kemiklerine saplanmaya hazır hâlde geri döndüler.

Neve ellerini kaldırdı ve gölgeler yok olunca hançerler mindere düştü.

"Derdimi anlatabildim mi?" diye sordu Xaden, Neve hançerlerini geri alıp sıraya girerken. "Asla kılıç çekmeme gerek yok çünkü silah benim. Kılıçlarla aramın iyi olması işin sadece eğlencesi."

"Hayır," dedi Loran, hâlâ çatallı çıkan sesiyle. "Minderde herkesin kıçına tekmeyi basman geçen yıldan kalma bir şey, yeni değil."

"Doğru." Xaden yara izi olan kaşını kaldırdı. "Şimdiye kadar ne zaman antrenmana ya da müsabakaya çıksak önceliğimiz her ne pahasına olursa olsun rakibimizi yenmek oldu. Bu da özel olarak buna çalışmamız, bir avantaj yaratmak için uğraşmamız anlamına geliyor..." Dudağının köşesi yukarı kalktı. "*Rakiplerimizi zehirlemek gibi.*" Ellerini ceplerine soktu. "Ve taktiklerimizi gizli tutuyoruz çünkü minderde o üstünlüğe ihtiyacımız var.

Geçen yılki öğrenci pozisyonumla, hatta kanat lideri pozisyonumla şimdiki arasındaki fark şu, eğitmeniniz olarak size, bana üstünlük sağlayan noktaları öğretmek istiyorum. Hatta sadece benden değil, birbirinizden de öğrenmenizi istiyorum. Mühür gücünüzdeki zayıflıkları ortaya çıkarmanıza yardımcı olacağım, böylece aynı gücü taşıyan bir karanlık güce hükmedenle karşı karşıya geldiğinizde onları nasıl yeneceğiniz konusunda hazırlıklı olacaksınız. Her birinizin öğreneceği şeyler var ve ben de bunu yaparken sizi güvende tutmak için buradayım."

"Peki ya mühür gücü olmayanlar?" diye sordu Caroline. "Onlar sadece konu mankeni mi olacak?"

Cat kaşlarını çattı. "Biz gayet iyiyiz." Caroline'a sert bir bakış attı. "Suya hükmetme gücünü benim üzerimde deneyebilirsin ama ben o sırada çoktan kafanın içine girmiş, kendi duygularını sana karşı kullanıyor olacağım."

"Ve bu işte çok iyi," diye itiraf ettim, ağırlığımın büyük kısmını sağ bacağıma vererek.

"Zihin gücünün de eşit derecede ölümcül olabileceğini göreceksiniz," diye katıldı Xaden. "Ayrıca nasıl kalkan oluşturacağınızı öğrenmediyseniz bir havacıyla ya da gizli arması olan biriyle karşı karşıya gelmeden önce Profesör Carr'la biraz çalışmanızı öneririm." Imogen'a bir bakış attı.

"Yani sen de bize *seni* nasıl yeneceğimizi mi öğreteceksin?" diye sordu arkamızdaki Aaric.

Xaden hafifçe gülümsedi. "Size denemeyi öğretebilirim ama beni alt edebilecek tek bir kişi var ve o da sen değilsin, Graycastle."

Başlar bana doğru dönerken yanaklarım ısındı.

"Biraz mahremiyetimiz varken işimize dönelim. Önümüzdeki haftadan itibaren piyade öğrencileri savaş meydanında şanslarının birazcık artabilmesi için burada olacaklar." Xaden sıraya göz attı. "Gamlyn, sıra sende."

Ridoc kendini, kendi yaptığı bir dizi buz sarkıtından oluşan kafese kapatılmış hâlde buldu.

Sloane güç aktarmayı *denemediği* hâlde elleri arkadan gölgelerle bağlanmış olarak minderden çekildi. İsyan damgasına baktım ve gizli bir ikinci mühür gücü olup olmadığını merak ettim.

Ne Cat ne de Maren Xaden'a yaklaşabildiler ve minderden kalkıp tökezleyerek bize doğru gelirlerken aralarında sadece Cat başarısız olduğu için yıkılmış gibi görünüyordu.

Cat tekrar sıraya girerken Trager, "Onu bir noktada aşacaksın artık, değil mi?" diye mırıldandı. "Seni isteyen bir sürü insan varken seni istemeyen birinin peşinden koşmak zaman kaybı bence."

Cat bakışlarını ona çevirirken ben kaşlarımı kaldırdım.

Yürü be, Trager.

Sonra Xaden kaşlarını bana doğru kaldırdı. "İstisna yok, Sorrengail."

"İşte görmeyi beklediğim şey *buydu*." Caroline bir çocuk gibi ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

İletim aracı avucuma rahatça otursun diye kürenin belimdeki deri kayışını çözüp bileğime geçirirken, "Bana bir iyilik yap," dedim Xaden'a. Sonra mindere doğru üç adım attım ve sırıtarak Tairn'in gücünün kapısını açtım. "Seni incitmeme izin verme."

Bu belgeyle, talebin böylesine arttığı bir dönemde koyun çobanlarımızın çabalarını sürdürebilmeleri için Chantara köyünün bir buçuk kilometre çevresinde, bağ kurmuş hiçbir ejderha ve grifonun iniş yapmasına ya da avlanmasına izin verilmemesi şiddetle tavsiye edilmektedir.

–CHANTARA KÖYÜ'NE İLİŞKİN YAYIMLANMIŞ BÜLTEN
PERCIVAL FITZGIBBONS TARAFINDAN KAYDA ALINMIŞTIR

ON ALTINCI BÖLÜM

"Kibirliyiz demek." Gülümsemesinin izleri ben daha onun dizlerimi titreten etkisine yenik düşemeden silinse de varlığı inkâr edilemezdi. "Bakalım karanlıkta ne yapacaksın."

Gölgeler minderi sardı ve güneş ışığının her zerresini yutarak beni tamamen karanlıkta bıraktı. Meydan okuma kabul edildi!

"*Hile yapıyorsun.*" İletim aracını omzumun hemen üstüne kaldırıp sol elimden sabit bir güç aktardım. Küre çıtırdadı, merkezindeki alaşımı şarj eden şimşek dalları beni çevreleyen alanı aydınlattı.

"*Üstünlük zaten sende,*" diye cevap verdi ve belli belirsiz bir gölge yanağımı okşadı ama iletim aracına daha fazla yaklaşmadı. "*Ben sadece oyun alanını eşitliyorum.*"

İleriye atıldığımda onu bir anlığına görsem de sonra tekrar karanlığa gömüldük.

"*Saldır,*" diye emretti.

"*Seni gerçekten vurma riskini göze mi alayım? Hiç sanmıyorum.*" Sol kolum ısındı ve güç akışını sürdürmek iyice zorlaştığından

dişlerimi sıktım. Saldırmak damla damla güç aktarmaktan çok daha kolaydı.

"*Beni bulmak için aramızdaki bağı kullan.*" Dudakları enseme değdiğinde vücudum şiddetle ürperdi ama dönüp baktığımda çoktan gitmişti.

"*O hileye girer.*" Önce sola, sonra ileri yürüdüm, sonra da hangi yöne baktığımı tamamen şaşırmış vaziyette tekrar döndüm.

"*Elindeki her aracı kullanmaya girer,*" dedi. "*Hadi, Violence. Lakabının hakkını ver. Saldırmaya tereddüt ettiğin için seni şimdiye kadar onlarca kez öldürebilirdim.*"

"*Ben de seni teorik olmayan tek bir vuruşla öldürebilirim.*" Duyularımı açtım ama bedenim sürekli güç aktarırken aramızdaki bağa konsantre olmak imkânsızdı. Neyse ne. Zaten gölgelerin içinde bir şey göremiyordum. Kolumu indirerek parmak uçlarımdan uzanan güç akışını kestim ve gölgeler üzerime hücum ederek ısınan tenimi soğuttu.

Aramızdaki bağa odaklandım ve sağımdan gelen belli belirsiz, zar zor algılanabilen hisse yöneldim.

"*Güzel.*" O konuşunca bağ kuvvetlendi, ben de onu takip ederek hafifçe yön değiştirdim. "*Gölgesi olan her şeye hükmedebilirim ama en güçlü kolların hep bana ait olduğunu kimse bilmez. Onları ayırabilir, aralarındaki farkı hissedebilirsen karanlığın içinde nerede olduğumu bulabilirsin.*"

"Gerçekten bunu öğrenmemi mi istiyorsun?" Ellerimi gölgelerde gezdirdim ama hepsinin verdiği his aynıydı.

"*İkimizin de iyiliği için aradaki farkı öğrenmelisin.*" Kollarını arkamdan bana doladığı anda bağımız etrafımızı sardı ve daha güçlü bir gölge –onun gölgesi– çenemi omzuma doğru çevirip kaldırdı. "*Sadece sen.*"

Karanlıkta dudakları dudaklarımı buldu ve sanki dünyada bir tek biz varmışız, zamanımız sonsuzmuş ve bir sonraki iç çekişimi duymaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi beni uzun uzun öptü. Bu insanı mahveden, kusursuz ve sadece daha

fazlasını istememe neden olan bir öpücüktü. Mükemmel dilinin her dokunuşuyla nabzım daha da hızlandı.

"*Saldır,*" dedi, parmakları karnımdan aşağı kayıp pantolonumun belinden içeri girdi. "*Yoksa biri sana yumuşak davrandığımı düşünebilir.*" Alt dudağımı ısırdı.

"*Yumuşak davranman senden istediğim şeyin tam tersi.*" Güç ısrarlı bir uğultuyla içime dolarken sağ elimi kaldırıp avucumu amfinin açık tepesine, gökyüzüne doğru çevirdim.

Xaden ben yıldırımı bırakmadan bir saniye önce arkamdan kayboldu.

Yıldırım yukarıya, koruma duvarlarının oluşturduğu bariyeri aşıp tepedeki bulutlara doğru süzülürken parlayan ışık arenayı aydınlattı ve karanlık tekrar çökmeden önce diğer öğrencilerin topluca soluk aldıklarını duydum.

"*İnanılmazsın,*" dedi Xaden, gölgelerden birine dönüşmüş hâlde.

Onu bulmak için durmadan kendi etrafımda dönerek, "*Neden sadece ben?*" diye sordum.

"*Beni bulabilmen gerek.*" Tenimi okşayan gölgeler aldığım nefesi verene kadar yok olup beni minderin önünde, basamakları çıkan Xaden'ın sırtına bakar hâlde bıraktılar. Olduğum yerde sallanıyordum.

"Ders sona erdi. Bir sonraki derse hepinizin hazırlıklı gelmesini bekliyorum," dedi omzunun üzerinden.

Dengemi bulduğumda diğer öğrencilerin bana baktığını, Xaden yara almadan uzaklaştığı için bir iz bulmayı umar gibi beni incelediklerini fark edip, "*Neden sadece ben?*" diye tekrarladım. "*Xaden!*"

Basamaklarda duraksamadı bile. "*Çünkü beni öldürebilecek tek kişi sensin.*"

Ertesi gün öğleden sonra Chantara'daki Altı Pençe meyhanesinin köşesindeki masada oturan Ridoc, elindeki bira bardağını sallayarak, "Sonra Violet çıktı," dedi. "*Profesörü* bir yıldırımla korkutup kaçırdı. Adam oradan siktir olup gitti ve Violet'ı karanlıkta bıraktı."

Sawyer kahkaha attı. Gerçekten, samimiyetle gülüyordu ve bunun ikinci birasından mı yoksa Amari'nin onu içinde bulunduğu ruh hâlinden çıkarmayı başarmış olmasından mı kaynaklandığı umurumda değildi. Güldüğünü duymak beni rahatlatmıştı. Bir an için ona yeniden kavuştuğumuzu, hepimizin... eski günlerdeki gibi olduğumuzu hissettim.

Salonun diğer ucundaki kapı açıldı ve biri ısrarcı rüzgârla mücadele ederek kapamayı başarana kadar içeri karlar doldu. Gürültülü meyhane, cumartesi kaçamağı yapmak isteyen köylüler ve öğrencilerle doluydu. Dain'i daha önce barda ikinci sınıftan bir şifacıyla şansını denerken görmüştüm ve Ridoc da daha şimdiden havacılar için tuttuğumuz üç sandalyeye yerleşmek için yapılan üç ayrı girişimi savuşturmuştu.

Grubumuz öğle yemeğinden sonra birkaç tapınağı ziyaret etmişti ancak havacılar saatlerdir ibadet ediyorlardı. Yakında dönmezlerse kampüse giden son atlı arabayı kaçıracaktık.

"Riorson boğazıma kendi hançerimi dayadı," dedi Rhi, hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Onun güçlü olduğunu hep biliyordum ama şeyi hiç fark etmemiştim..." Sessizleşti.

"Yerinden bile kalkmadan odadaki herkesi öldürebileceğini mi?" Onun yerine cümleyi ben tamamlayarak lavantalı limonatamı kaldırıp bir yudum aldım. *Bir de onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerektiğini düşünüyor.*

Normalde tatlı olan içecek boğazımda acılaştı.

Sınırdayken kontrolünü kaybetmiş olabilirdi ama *kendini kaybetmemişti.* Bir hata ruhunu tamamen kaybettiği anlamına gelmezdi.

"Kesinlikle." Başıyla onayladı. "Sen bunun hep farkında mıydın?"

"Evet." Bardağımı masaya bıraktım. "Eh, hep değil ama ilk yılımızda odama girip Oren ve diğerlerini öldürdükten sonra kesinlikle anlamıştım."

Cat elindeki bardağı masaya bırakıp tam karşımdaki sandalyeye oturarak, "Neyi tartışıyoruz?" diye sordu. Maren ve Trager'la aynı anda karla kaplı ceketini çıkardı.

"Riorson'ın... eh... herkesi yok etme yeteneğini," diye cevap verdi Ridoc, Sawyer koltuk değneklerini alıp arkasındaki duvara yaslarken o da Maren'in sandalyesindeki paltosunu aldı.

"Yaa." Maren, Cat'in yanına oturup ona baktı. "Bu... yeni bir şey, değil mi?"

Cat içkisine bakıyordu. "Eskiden bu kadar kuvvetli değildi, yani biz..." Sustu ve içkisinden bir yudum aldı.

"Mühür güçlerimiz zamanla kuvvetlenebilir," dedim garip sessizliği doldurmak için. "Hayatımızı onları geliştirmek ve sınırlarımızı anlamak için harcıyoruz. Üçüncü sınıftaki biri, birinci sınıftakinden çok daha güçlüdür, tıpkı bir albayın büyüyle bir teğmeni paspas misali yere serebilmesi gibi."

"Ama bu seni hiç korkutmuyor." Cat masanın üzerinden bana baktı. "Dün öyle dedin. Seni *hiç* korkutmuyormuş."

"Onun *için* korkuyorum ama Harman'dan beri *ondan* korkmuyorum." Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim.

"Çünkü hayatlarınız birbirine bağlı." Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Çünkü bana asla zarar vermez." Bir yudum daha aldım. "Ölmemi istemek için kendince nedenleri vardı ama onun yerine bana minderde nasıl ölüm darbesi vuracağımı öğretti, üstelik bu Harman'dan çok önce oldu."

"Mühür güçlerinden bahsetmişken, ben endişelenmeye başlıyorum." Rhi hızlıca konuyu değiştirdi. "Sloane bir soğurucu.

Avalynn geçen hafta ateşe hükmetmeye başladı ve Baylor'da da uzak görüş yeteneği ortaya çıktı."

Liam gibi.

"Ama Lynx'le Aaric'in mühür güçleri henüz ortaya çıkmadı ve zaman daralmaya devam ediyor," diye cümlesini bitirdi Rhi.

"Sizin beklediğiniz zaman içinde ortaya çıkmazsa ne olur?" diye sordu Trager.

"Büyü birikir ve biz, şey... patlarız." Ridoc elleriyle konuyu açıklayan bir hareket yaptı. "Ama daha ocak ayının sonundayız. Henüz tehlikede değiliz, önümüzde aylar var. Vi'ninki ne zamana kadar ortaya çıkmamıştı? Mayısa kadar mı?" diye sordu Ridoc bana dönerek.

Xaden'ın beni temel duvarlarının önünde ilk kez öptüğü zamanı hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Aslında aralık ayıydı. Sadece ben fark etmemiştim."

"Bu beni hiç rahatlatmadı," dedi Rhi, kaşlarını çatarak. "İhtiyacımız olan son şey Lynx ya da *Aaric*'in tepemizde patlaması."

Göğsüm sıkıştı.

"Hatırlat da ikisinin de yanında durmayayım," dedi Cat.

"İçlerinden birinin zihingören olmasından iyidir," diye mırıldandı Ridoc. "Onların infaz edildiklerini hayal edebiliyor musunuz?.."

"Hayır," dedi Rhi sertçe, sonra ürperdi. "Ben edemiyorum. Sen de etmemelisin." Maren'e baktı. "Eee, tapınak nasıldı?"

Maren rahat bir gülümsemeyle, "Adaklarımızı adadık," diye cevap verdi. "Amari'nin Aretia'daki kardeşlerime göz kulak olacağına inanıyorum. Onları kabul ettiğiniz için ailene ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Rhi."

"Şaka mı yapıyorsun?" Rhi elini salladı. "Annem çocukları çok sever ve babam da evde koşuşturan iki küçük oğlan olduğu için çok heyecanlı. Yine de burada seninle kalamadıkları için gerçekten üzgünüm."

Maren bakışlarını kaçırdı. "Ben de ama Basgiath çocuk yetiştirmek için pek uygun bir yer değil."

Cat onun omzunu okşadı.

Trager arkasına yaslanarak, "Malek ve Dunne için yaptığınız tapınaklar buradaki diğer tanrılarınkine kıyasla fazla büyük," dedi. "Amari'ninki hariç tabii ki."

Sawyer sandalyesinin kollarına bastırıp ağırlığını yeniden ayarlayarak, "Bölgesel bir şey," diye cevap verdi. Bir süredir üzerinde çalıştığı, ahşap ve metalden yapılma yeni protezini takarken daha rahat görünüyordu ama bunu tartışmaya henüz hazır değildi, o yüzden biz de üstelemiyorduk. "Basgiath'a bu kadar yakınken çoğu kişinin aklında genellikle savaş ve ölüm oluyor."

"Çok doğru," diye katıldı Ridoc.

"Kâtipleriniz bilgelik için Hedeon'a dua etmiyor mu?" diye sordu bana Trager; birasına o kadar uzun süredir dokunmamıştı ki Cat uzanıp sinsi bir gülümsemeyle onun bardağını çaldı.

"Bilgi ve bilgelik iki farklı şeydir," diye cevap verdim. "Kâtipler hak edilmesi gereken şeyleri istememeye özen gösterir."

"Yani o bölüğe girmek için çalışırken tapınakları sık sık ziyaret etmiyor muydun?" Birkaç sarhoş öğrenci arkasından geçmeye çalışınca sandalyesini çekti ve içkisini çaldığı için Cat'e yan yan baktı ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Annem hiçbir zaman tapınak meraklısı olmadı, aslında Dunne'u sevdiğini düşününce bu garip geliyor. Ben de ibadet zamanımı Amari'nin tapınağında geçirmeyi tercih ederdim." Neredeyse boş olan bardağıma baktım. "Babam öldükten sonra da Malek'in tapınağına sık sık gittim ama muhtemelen dua etmekten çok sayıp sövmek için gitmişimdir."

"Ben şahsen Zihnal'ı tercih ederim," diye ekledi Ridoc. "Şansla her durumun üstesinden gelebilirsiniz."

Rhi bana hızlı bir bakış atarak, "Bizim şansımız tükenmiş olmalı çünkü kanat lideri geliyor," dedi.

Havacılar omuzlarının üzerinden baktılar. Dain bir grup öğrencinin geçmesini bekledikten sonra masamıza yaklaşırken hepimiz sustuk.

"Vi." Gözlerinde hâlâ o düz, acı dolu bakış vardı ve o bakışı yok edememekten nefret ediyordum.

"Dain?" Bardağımı sıkıca kavradım. Böyle içi boşalmış gibi görünmesindense yine bir pislik olmasını, hatta iğrenç biri olmasını tercih ederdim.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Bakışlarını masadaki diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Yalnız."

"Tamam." Limonatamı masada bırakarak kalktım ve Dain'in peşinden barın özel odalarına giden loş, ıssız koridora çıktım. Bana döndüğünde midem kasıldı.

"Son birkaç günümü babamın odasındaki güvenliği yeniden gözden geçirmeye harcadım ve yakalanmadan başka insanları içeri sokmanın bir yolunun olmadığını fark ettim." Ellerini uçuş ceketinin ceplerine soktu.

Kalbim sıkıştı. "Bana yardım etmeyeceksin."

"Edeceğimi söyledim ve edeceğim." Dudakları gerildi. "Fakat araştırmayı alıp kendim getirmeme izin verecek kadar bana güvenmen gerekecek. Tercihen yarın gece çünkü babam gitmiş olacak."

Siktir. Tek yapması gereken araştırmayı babasına teslim etmekti, o an yeniden babasının gözüne girerdi. Bunun olmayacağına dair tek güvencem, onunla birlikte gidecek olmamdı. Geçmişimiz, aramızda geçen iyi ve kötü şeyler havayı iyice ağırlaştırıyordu.

"Bu sana bağlı," dedi omuzlarını silkerek. "Bana güvenirsin ya da güvenmezsin."

"Mesele sadece bu değil," dedim hızlıca. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. "Seni o araştırmayla yakalarlarsa ya da Xaden'la beni sürekli takip eden öğrenciler senin bana gizlice bir şey verdiğini görürlerse..."

"O kadarını ben de anladım," diye sözümü kesti, sanki ona hakaret etmişim gibi. "Senin seçimin ne?"

Bir kalp atımından daha kısa sürede artıları ve eksileri tarttım, sonra iç geçirdim. "Babamın çalışma odasındaki masasının altında gizli bir bölme var. Mandalı annemin masasının orta çekmecesinin en dibinde."

Başıyla onayladı. "Pazartesi sabahına kadar elinde olur."

Öyle ya da böyle kaderim Dain Aetos'un ellerindeydi.

En parlak ışığım, seni hazırlamak istedim ama ihtiyacın olan derslerin sadece yarısına, tarihin yarısına, gerçeğin yarısına zamanım oldu ve artık zaman daraldı. Brennan'ı köprüde yürürken izlediğim gün başarısız oldum, Mira'nın onu takip etmesini engelleyemediğim gün başarısız oldum ve konu sen olunca da maalesef ölerek başarısız olacağım. Annen ve ben kimseye güvenmiyoruz, sen de güvenemezsin.

–YARBAY ASHER SORRENGAIL'İN VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI MEKTUPTAN

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yüzbaşı Fitzgibbons ertesi sabah kürsüde elindeki ölüm listesinden, "Thadeus Netien," diye okurken sesi karla kaplı avluda sıraya girmiş öğrencilerin üzerine yayılıyordu. "Nadia Aksel. Karessa Tomney."

Bir önceki gün ölen aktif hizmetteki her üyenin ismini duymak normal ölüm listesinden daha uzun sürüyordu ama bu değişikliğe minnettardım. Hayatını kaybedenleri onurlandırmak bana doğru geliyordu. Ayrıca Binbaşı Devera okulun duvarlarının içinde birbirimizi öldürmenin yasaklandığını ilan etmiş olsa da buradan çıktığımız anda canımızı almak için bekleyen bir düşman olduğunu unutmamamı da sağlıyordu.

O kadına gideceğimi düşünen bir düşman olduğunu.

Buz gibi rüzgâr burnumun ve kulaklarımın ucunu dondurup parşömeni dalgalandırırken, "Melyna Chalston," diye devam etti Yüzbaşı Fitzgibbons. "Ve Ruford Sharna."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Üçüncü Kanat'tan mı?" Ridoc başını sola çevirdi. Quinn ve Imogen da aynı şeyi yaptılar.

"Dün manevralar sırasında oturaktan düşmüş," dedi arkamızdaki Aaric. "Kuyruk Bölümü'nün söylediğine göre Haem kar yüzünden onu yakalayamamış."

Kazaydı demek. Nedense bu insanın kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

Yüzbaşı Fitzgibbons, "Ruhlarını Malek'e teslim ediyoruz," dedi ve birkaç duyurunun ardından öğrenciler dağıldı.

Hep birlikte yatakhane kanadına yönelip kapıya ulaştığımız sırada Sloane beni dirseğimden yakaladı.

"Sana bir şey vermem gerek," dedi gözlerini yere dikerek. "Benimle gelir misin?"

"Elbette." En azından artık benimle konuşmaya başlamıştı.

Beni kubbeden geçirip ortak alana ve sağdaki küçük bölük kütüphanemize götürdü. Sabahın bu saatinde burası bomboştu ve o, ilk sıradaki yüksek kitap raflarının arkasında hızla gözden kaybolurken ben son çalışma masasında bekledim.

"Yüzüme bakabilirsin, biliyorsun, değil mi?" Uçuş ceketimin düğmelerini açtım. "Annem seçimini kendi yaptı. Sen yapmadın."

"Tam olarak değil." Sloane dolu bir kütüphane arabasını koridorun dışına doğru itti. "Onun gücünü hissettim. Onu reddedebilirdim. Hatta durdurabilirdim." Arabayı tam önümde durdurdu. "Ama koruma duvarlarının yükseltilmesini istedim, yaşamak istedim, bu yüzden bunun olmasına izin verdim." Cümleyi fısıldayarak bitirmişti.

"Bu oldukça normal bir duygu." Özellikle de annemin kendi infazını yönettiğini düşünürsek. "Ayrıca ben kızgın değilim..."

"Arşiv görevim olduğunu biliyor muydun?" diye sözümü keserek arabanın alt rafına doğru çömeldi. "Liam'ın her zaman seninle geldiğini düşününce benim için uygun olacağına inandım."

"Sevdin mi peki?" diye sormayı başardım boğazım düğümlenerek.

"Eh, bu sabah Jesinia'yı görme şansı yakaladım diyelim." Ayağa kalktığında elinde büyük, siyah bir kumaş çanta vardı.

"Teşekkür ederim." Çantanın askısını omzuma asarken ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

Başıyla onayladıktan sonra nihayet yüzüme baktı. "İntikam için değildi, yemin ederim. Onu durdurmadığım için özür dilerim."

Jesinia'dan bahsetmediğini bildiğimden kalın kumaş kayışları sıkıca kavradım. "Durdurmadığına memnunum. Taşa güç vermek birinin canını alacaktı. Başarılı olsaydım Xaden, Tairn, Sgaeyl ve ben, hepimiz ölecektik. Dünyanın Brennan'a ihtiyacı var, Aaric'in yeri doldurulamaz ve seni de herhangi bir koruma duvarına değişmem, Sloane. Annem yapması gereken seçimi yaptı. Sen bir araçtın ama o kendi hayatını verdi."

Bir sonraki nefesi titrekti. "Her neyse, Jesinia sana kitaplardan ikisinin kendi seçimi olduğunu, diğerinin de bu sabah ilk iş olarak önderler tarafından kendisine iletildiğini söylememi istedi."

Dain. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sadece başarmakla kalmamış, aynı zamanda muhtemelen ikimizi de izleyen görevlilerin şüphelenmeyeceği bir yolla bana ulaştırmıştı. Çantayı daha sıkı tuttum. Bu, babamın son eseri olabilirdi. "Teşekkür ederim."

"Söylentilere bakılırsa kuzeye gidecekmişsiniz." Sloane kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne yazık ki bu söylenti doğru olabilir." Kaşlarımı çattım.

Yüzünü buruşturdu. "Havanın ne kadar soğuk olduğu düşünülürse araştırma yapmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor. Tairn'i bilmem ama Thoirt soğuktan nefret ediyor."

Başımla onayladım. "Thoirt kızıl ejderha olduğu için mantıklı. Atalarının çoğunun kuluçka alanları Dunness Nehri'nin

kenarındaki kireçtaşı kayalıklarıydı. İçgüdülerim bana kuzeyin yanlış yön olduğunu söylüyor ama Tairn soğuğa aldırmıyor ve çoğu kahverengi ejderha da soğuğu tercih eder, yani belki de Grady doğru iz üstündedir." Andarna da karı pek sevmezdi ama belki de o ırkının basmakalıp bir örneği değildi.

"Umarım hepimizin iyiliği için öyledir," dedi Sloane.

"Umarım." Ama güneye gitmemiz konusunda ısrar eden içimdeki küçük sesi bir türlü duymazdan gelemiyordum.

Çantayı odama götürdüğümde, babamın araştırmasını bulduğumdan beri hissettiğim umut, sarılı olduğu parşömenini açıp kalın, deri ciltli kitabı kapalı tutan kilit mekanizmasını gördüğüm anda saf hayal kırıklığına dönüştü. Altı harfli bir kilitti bu ve eğer cevabı yanlış verirsem kâğıdın kenarlarına eşit aralıklarla yerleştirilmiş, babamın bıraktığı her şeyi yok etmeye hazır altı mürekkep şişesi görülüyordu. Daha da kötüsü, ortada bir rün vardı ve bu rün, büyünün bir kilide müdahale etmesi durumunda işlerin kötü sonuçlanmasına neden olabilecek rüne çok benziyordu.

Rünler üzerine çalışmaya kesinlikle daha fazla zaman harcamam gerekiyor.

Babamın rulo yapıp kilidin altına sıkıştırdığı parşömen parçasını alıp muntazam el yazısını tekrar okudum.

İlk aşkın yeri doldurulamaz.

Kahretsin. Babamın yazdığı hiçbir şey bu kadar basit olmamıştı. Peki, bu ne anlama geliyordu?

Birkaç gün sonra arenaya inen merdivende Ridoc, "Bunun üzerinde fazla düşünerek zaman mı kaybediyoruz?" diye sordu. "Cevap belli ki Lilith, değil mi?"

"Babam fazla düşünmemi isterdi. Üstelik eğer yanılırsam orada her ne varsa mahvederiz." Ceketimi kolumun altına sıkıştırıp Xaden'ı görme umuduyla amfinin alt sıralarını taradım.

"Belki de yeterince baba gibi düşünmüyoruzdur," dedi Rhi.

"İyi fikir. Belki de cevap Bren–" Ridoc parmaklarıyla saydı. "Boş ver, çok fazla harf varmış. Mira da çok kısa. Peki ya Violet?"

"Dürüst olmak gerekirse babam meseleyi kendine bağlamazdı. Hem Lilith hem de Violet çok bariz cevaplar." Taş sıraların ortasında oturan piyadelerin önünden geçerken BHK sırasında eşleştirildiğimiz piyade birliklerinden birinin takım lideri olan Calvin'i gördük. Baş selamıma karşılık verdi.

"Peki o zaman Brennan'ın ilk aşkı kimdi?" diye sordu Ridoc merdivenin dibine yaklaştığımızda.

"Aramızda dokuz yaş var. Bana aşk maceralarını anlatmıyordu..." Ridoc, Maren'in yanındaki koltuğuna geçerken duraksadım. "Ama Mira'nın, ondan bir iki yaş büyük bir biniciyle ilişkisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Sanırım bu sizin ailede var." Ridoc ceketini çıkardı.

"Siz *hâlâ* o lanet kitabı açmak için şifreyi bulmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Cat öne doğru eğilerek. Önümüzde oturan birinci sınıflar ona ters ters baktılar.

Trager, dirseklerini arkasındaki yükseltiye dayayıp arkasına yaslanarak, "Belli ki öyle, yoksa bunun hakkında konuşuyor olmazlardı," dedi.

"Yerin dar mı geldi?" Neve botuyla Trager'ın kolunu itti. "Hangi kitap?"

"Violet'ın babasının ona bıraktığı ve herkesin Andarna'nın ırkının nereye kaybolduğuna dair bazı bilgiler içerebileceğini düşündüğü kitap," diye cevap verdi Cat. Ona ters ters baktığımda omuzlarını silkti. "Ne? Takımdaki hiç kimse sana o şifreyi veremeyecek ve belli ki kendini bir şifre girmeyi deneyecek kadar rahat hissetmeden önce biraz daha öneriye ihtiyacın var."

Haklıydı ama yine de...

Rhi, bakışlarını bizden olabildiğince uzakta oturan Avalynn, Kai ve Baylor'ın üzerinde gezdirerek, "Peki, Mira'nın ilk aşkı kimdi?" diye sordu.

Başımı yana yatırarak düşünürken iletim aracının kulpunu kızaran bileğimin üzerinde sabitledim. Günde bir saat güce hükmetmek kesinlikle daha hassas vuruşlar yapmama yardımcı oluyordu ama vücudum bundan *bıkmıştı*. "Gerçekten âşık olduğundan emin değilim. Olduysa bile bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Baban Malek'le buluştuğunda sen Xaden'ı görmemiştin bile..." Ridoc bana baktı ve abartıyla iç geçirdi. "Peki *senin* ilk aşkın kim?"

Hayır, bu soruya cevap vermeyecektim.

Ellerimi kucağıma koydum ve daha fazla piyadenin başımıza toplandığını fark ettim. Seyircilerin önünde aşağılanmak gibisi yoktu. "Babam ilk çıktığım çocuğa katlanamazdı ve ikincisinden de hiç haberi olmadı."

Aaric bütün gövdesiyle dönüp bana baktı. "Kaç harfli?"

Gözlerimi kıstım. "Altı."

Kumral kaşlarını kaldırdı. "Yani... uyuyor."

"Kesinlikle uymuyor." Yanaklarım ısınmıştı.

"Durun bakalım." Ridoc başını ikimizin arasından uzatmıştı. "Birinci sınıftan biri bizim bile bilmediğimiz bilgileri mi biliyor..."

"İyi akşamlar." Xaden'ın sesi amfiyi doldururken kendisi de sağdaki tünelden içeri girdi. Üzerindeki antrenman kıyafetini görünce *tüm* dikkatimi ona çevirdim. Yanında Garrick'i de görünce şaşırdım.

"Vay be, Imogen bugünkü derse bayılacak... Ah!" Ridoc elini başının arkasına götürdü.

"Biniciler, geçen derste yaptığınız gibi yerlerinizi alın." Xaden minderin dışındaki taş döşeme halkalarını işaret etti. "Umarım kimse performans kaygısı yaşamaz çünkü gördüğünüz

gibi" –arkamızdaki oturma yerlerini gösterdi– "bugün kapalı gişe oynuyoruz."

Gözlerinin altındaki halkalara bakarak, "*İyi uyuyamadın mı?*" diye sordum. Ceketlerimizi bırakıp takım olarak Birinci Kanat'ın yanına, minderin kenarına yöneldik.

"*Dün gece ela gözlü bir binici o kadar çok konuştu ki beni uyutmadı.*" Dönüp Garrick'e bir şeyler söyledi, o da başıyla onayladı. "*Çok sorun etmedim çünkü yatağım sen olmadan çok soğuk ve sen adımı haykırmadan da çok sessiz.*"

Demek oyun oynamak istiyordu... Dudağımın bir köşesi kıvrıldı.

Ben vardım. "*Aretia'yı, senin yanında uyumayı özledim. Beni gizlice içeri sokmanın bir yolunu bulursan ben de o yatağı senin biraz... dinlenebilmen için uygun sıcaklığa getirebilirim.*" Tıpkı takım arkadaşlarımın yaptığı gibi omuzlarımı ve kollarımı esnettim.

"*Seni yatağımda bulursam dinlenecek zaman olmaz, inan bana.*" Xaden minderin önüne dönüp ayaklarını iki yana açtı ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Teğmen Tavis inanılmaz güçlü bir rüzgâra hükmedendir..."

"*Unutma ki seni nasıl bayıltacağımı çok iyi biliyorum...*" Kollarımı indirirken Xaden bana uyarı dolu bir bakış attı ama dudaklarına hafif bir gülümseme yayılmıştı.

"...ve onu alt etmek için elinizden geleni yapmanıza izin vermeyi..." Sırıttı. "*Beni bayıltmak mı? Genelde birkaç orgazmdan sonra merhamet dilenen sen olurdun...*"

"*Merhamet dilemek nedir görmek ister misin? Tek yapmam gereken dilimi, aletinin ucunda döndürmek...*"

Xaden var olmayan bir böcek yutmuş gibi öksürdü ve Garrick yan yan ona baktı. "Kabul etti," diye bitirdi cümlesini sonunda. "Teğmen Tavis sizin idman mankeniniz olacak." Boynunu esnetirken bana kaçamak bir bakış attı.

Gülümsedim. "*Sen başlattın.*"

"*Bitirebilmek için her şeyimi verirdim.*" Xaden'ın parmakları kıvrıldı. "*Sen benim ölümüm olacaksın.*"

"*Öyle deyip duruyorsun.*" Bu ifadenin başka türlü de yorumlanabileceğini *düşünmemeye* çalıştım.

Arenaya önce ateşe hükmeden öğrenci çıktı ve Garrick kendi alevini ona geri üfledi.

Ridoc, "Bu... sinir bozucu," diye mırıldanırken sağımdaki Imogen gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Takım olarak gidiyoruz," dedi Rhiannon sessizce. "Teke tek olması gerektiğini hiç söylemediler."

Başımla onayladım. "İyi fikir."

Rhiannon emirleri sessizce iletti.

Metalürjist –Loran– son denemesinden ders almıştı ve Garrick saniyeler içinde onun göğsündeki kayışı çözüp kınları sırtından düşürerek hükmettiği havayla Loran'ı kıçının üstüne oturttu.

"Katılmaya hazır mısınız, İkinci Takım?" diye sordu Garrick, parmaklarını doğrudan Imogen'a doğrultarak.

"Bunlarla tanışmak istemezsin." Imogen ellerini kaldırdı.

"Neden onları üstüme salmıyorsun, görelim bakalım ne oluyormuş?" Garrick'in dudağının köşesi kıvrılırken yanağında bir gamze belirdi.

"Ah, tanrılar aşkına, flört etmeyi bırakın da sevişin artık," dedi Ridoc.

Bütün başlar yavaşça ona döndü.

"Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?" diye sordu bana fısıltıyla.

Sırtını sıvazlayarak, "Evet, söyledin," dedim. "Garrick seni minderin dışına üfleyecek."

"Seçtiği yönteme bağlı olarak *bundan* keyif bile alabilirim..." Ridoc yüzünü buruşturdu. "Daha fazla konuşmayacağım."

"Biz minderdeyken iç seslerini *içeride* tutmak isteyebilirsin," dedim, sonra Rhiannon, Cat ve Quinn'in peşinden mindere çıktım, tereddüt eden Ridoc'ı da arkamdan çekiştirdim.

"Bu adil mi şimdi?" diye sordu Garrick.

"Savaş alanında asla yalnız olmuyoruz, değil mi?" Başımı yana eğdim.

Yüzü gerildi, belli ki ne demek istediğimi anlamıştı.

Rhiannon grubumuzun ortasından, "Biz takım olarak savaşırız," dedi ve Ridoc soluma geçti.

"Doğru bir nokta." Xaden minderin gerisine çekildi. "Başlayın."

Yanımdaki Rhiannon ellerini kaldırdığında bir anda ellerinde Garrick'in iki hançeri belirdi.

"Güzel," diye itiraf etti Garrick hafif bir sırıtışla, sonra ellerini yukarı kaldırdı.

Ridoc aynı anda öne doğru bir adım attı ve yarattığı buz duvarının köşeleri, Tairn'le benim yakalandığımız kasırgaya rakip bir rüzgârla savrulup yıkıldı. Dağılan buz parçaları bana doğru savruldu.

Takımıma döndüğüm gibi Rhi'yi yere devirdim, buzlar başımızın tepesinden seslerini duyabileceğimiz kadar yakın geçti.

"Fazla yakın!" diye bağırdı Xaden. Başımı kaldırıp baktığımda Garrick'e doğru bir adım attığını gördüm, yüzünün sert çizgilerinde öfke vardı.

"*Yapma! Ben iyiyim!*" Quinn gözlerini kapayıp avuçlarını güneşe doğru çevirirken ben sendeleyerek ayağa kalktım.

"*Az kalsın kafanı koparıyordu.*" Xaden, Garrick'e daha önce hiç görmediğim biçimde, sanki en yakın arkadaşı aniden bir ava dönüşmüş gibi bakıyordu. Gözlerindeki o soğuk bakış ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Karşılık olarak gücüm yükseldi, kollarımı açarak onu karşıladım ve damarlarıma yayılan enerji uğultusunun tadını çıkardım.

"Kafam hâlâ yerinde." Yarı saydam buzun içinden Garrick'in iki yanında iki Quinn belirdiğini gördüm. "Bıçağını bana ver."

Rhi'ye dönüp sağ elimi uzattım, o da hemen Garrick'in hançerini elime koydu.

Garrick şaşkınlıkla önce bir Quinn'e, sonra diğerine baktı ve bakışları ikisi arasında gidip gelirken başı bir o yana bir bu yana döndü.

Cat.

"Hızlı olman gerekecek," diye uyardı Rhi.

"Endişelenme." Rüzgâr dindiği anda Ridoc'ın yarattığı buzun etrafından dolandım, sonra Garrick'in hançerini onu korkutacak ama gerçek bir hasar vermeyecek kadar yakınına fırlattım. Serbest bırakılmak isteyen güç arttıkça tenim ısınıyordu.

Garrick elini yukarı savurdu ve bir rüzgâr bıçağı rotasından çıkararak yaklaşık yedi metre arkasına, sağ tarafa düşmesine neden oldu.

Güzel, bu da işime yarar.

Elini tekrar öne uzatarak yönünü değiştirmeye başladı ama benim elim çoktan gökyüzüne yükselmişti. İletim aracı bana ihtiyacım olan kontrolü sağlayacak kadar güç soğurmuştu, geri kalanını serbest bırakarak bileğimin ufak bir hareketiyle gücü aşağı doğru çektim.

Şimşek havayı yakıp kavurdu, göğü bir ışıltıyla yarıp geçerek mızrak gibi fırladı ve hedefi on ikiden vurdu, sonra geldiği gibi hızla kayboldu. Gök gürültüsü sağımdaki koltuklardan gelen birkaç soluğu ve çığlığı bastırırken ben gözlerimi Garrick'ten ayırmadan elimi gökyüzüne doğru tuttum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette bana baktı. "Bunu gerçekten yaptın."

"Yaptım." İletim aracı sol elimde uğulduyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Sorrengail ama sadece kendini savunmasız bırakmakla kalmadın, aynı zamanda ıskaladın da." Sırıttı.

"Öyle mi?" Başımla arkasındaki erimiş hançerinin tüten kabzasını işaret ettim, o da işaret ettiğim tarafa bakıp mahvol-

muş hançeri gördüğünde gözle görülür biçimde kasıldı. "Ölmeni isteseydim çoktan ölmüş olurdun."

"*Malek aşkına, seni seviyorum*," dedi Xaden.

"Hem savunmasız kaldıysam bile sorun değil. Takımımın geri kalanı hayatta." Omuzlarımı silktim.

Xaden'ın bakışları bana yöneldi.

Garrick ağzı bir karış açık hâlde bana döndü ve biri merdivenin tepesinden yavaşça alkışlamaya başladı.

Hemen hemen diğer herkesle birlikte aynı anda ben de yukarı baktım, bakmamla da dengemi kaybettim

Hayır. Hayır. *Hayır.*

Basamakları inerken kumral saçları pervasızca sol gözünün üzerine düşüyordu ve bunun mantıksız olduğunu bilmeme rağmen o gözlerin ne kadar yeşil olduğunu buradan bile görebildiğime yemin edebilirdim.

"*Aaric'in gizlenmesine yardım et*," dedim Xaden'a. "*Hemen.*"

"*Tamam.*"

Bir kraliyet ulağı arka sıranın kenarında dikilerek göğsünü şişirdi. "Ekselansları, Prens Halden."

Bütün öğrenciler ayağa kalktı.

Halden amfinin tamamında duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Oturun," dedi ve elleriyle de oturmalarını işaret etti. Yüzündeki o ifadeyi çok iyi biliyordum. Suratında tantanadan rahatsız olmuş gibi görünen bir ifade vardı, hâlbuki bundan zevk alıyordu. "Etkileyici," dedi bana, ilk sırayı ve onu arenadan ayıran taş duvarı geçip taş zemine adım atarken.

Nefes al. Sadece nefes al.

Garrick, "Ekselansları, oturakların orada daha güvende olursunuz..." diyecek oldu.

"Fakat manzaranın buradan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum." Halden ellerini ustaca dikilmiş lacivert piyade üniformasının ceplerine sokup gülümsedi. "Lütfen, devam edin."

Garrick arkasına, sanırım Xaden'a baktı fakat ben yanlışlıkla Aaric'e bakıp dikkatleri onun üstüne çekmemek için gözümü Halden'dan ayırmadım. Garrick başıyla onayladı ve sıra sıra dizilmiş binicilere baktı. "Sıradaki."

Takımımız minderden indi ama ben ikinci sınıflarla birlikte sıraya girmek yerine Halden'ın yanındaki boş yere oturdum ve hemen arkasında duran iki muhafızdan birinin Yüzbaşı Anna Winshire olduğunu gördüm.

O sadece görev ekibinin piyade irtibat subayı değil, aynı zamanda Halden'ın sağ koluydu. Halden'ın görev ekibine dâhil olmaktan vazgeçtiğini düşünmekle saflık etmiştim ve eğer majesteleri, ikizinin artık nefes almamasının sebebinin Xaden olduğunu anlarsa... Aaric kadar anlayışlı olmazdı. *Bu çok kötü.*

"Burada ne işin var?" diye sordum ona bakarak.

Hatırladığım kadar uzun değildi –Aaric'ten kesinlikle birkaç santim daha kısaydı– ama onu son gördüğümdeki kadar güzeldi. Çıkık elmacık kemikleri, gülümsemenin hiç eksik olmadığı dudakları ve yüz hatlarındaki mükemmel orantı baş döndürmeye yetiyordu fakat asıl dikkat çekici olan, gözleriydi. Yaz yaprakları kadar yeşil gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

"Öğrenmeye geldim tabii ki, bu arenadaki herkes gibi." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Seni hiç binici siyahları içinde hayal etmemiştim ama güç sana yakışıyor."

"Yapma." Başımı iki yana salladım ve arenaya döndüm.

Garrick, Ridoc'ın duvarından kalanları bir rüzgârla savurdu ve Caroline Ashton ateşe hükmedenle birlikte mindere çıktı.

Xaden gözlerini kısarak önce Halden'a, sonra bana baktı, ardından dikkatini antrenman maçına verdi.

"Neden arenada olduğunu sormuyorum." İletim aracını kalçamdaki kayışa astım. "Basgiath'ta ne işin var? Bu hafta mezunlar haftası değil." *Lütfen bizimle kuzeye geleceğini söyleme.*

"Lafı dolandırmayı hiç sevmiyorsun, değil mi?" Yüzümü inceleyen bakışlarının ağırlığını hissettim. "Hatırımı sormayacak mısın? Biliyorsun, kardeşim kayıp." Sesinde zerre kadar endişe yoktu.

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Belki de Cam senin egondan biraz uzaklaşmak istemiştir."

Hem Caroline hem de ateşe hükmeden geriye doğru uçup popolarının üstüne oturdular ve ardından minderin kenarına kaydılar.

Garrick, Birinci Kanat ekibine, "İkinci Takım'ın saldırısını etkili kılan şey zihin gücünün kullanılmasıydı," diye hatırlattı. "Quinn'le Cat birlikte çalışarak kafamı karıştırdılar ve Sorrengail'e saldırması için zaman yarattılar."

"Gerçi buna ihtiyacı yoktu," dedi Trager. Haklıydı. Her an saldırabilirdim. Sadece isabet ettirebileceğimden emin olana kadar beklemiştim.

Xaden'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Cidden ama," dedi Halden *cık cık*layarak. "Bir merhaba bile yok mu? Üniformamın şıklığına bir iltifat bile yok mu? Ya da yeni saç kesimime? Kalbim kırıldı, Vi."

"Kırılması için önce kalbinin olması gerekir," diye itiraz ettim. "Ve hatırladığım tek saç, kucağında yakaladığım öğretmeninin senin yüzünü kapatan saçı. Kestane rengiydi, değil mi?"

Xaden pozisyonunu değiştirip hafifçe sola kayarken bir sonraki grup bu kez havacılarla birlikte mindere çıktı.

"Uf. Canımı acıttın." Halden göğsünü ovuşturdu. "Evet, seni aldattım ama unutmamalısın ki hâlâ ikizimi kaybetmenin acısını çekiyordum. Ben şeydim..."

"Aptal mı? Düşüncesiz mi? Zalim mi?" diye önerdim. "Keder bunların hiçbirini mazur göstermez. Asla."

İç geçirdi. "Ben de yaklaşan görevinle ilgili devreye girip seninle aynı fikirde olduğumu belirttiğim için bana teşekkür edersin sanmıştım."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çattım.

Elini üniformasının cebine atıp üzerinde Vikont Tecarus'un kırık mührü olan bir mektup çıkardı. "Al. Grady işi çok ağırdan alıyor ve henüz babamı tatmin edecek net bir yol sunmadı. Ben bu seçeneği beğendim."

Parşömeni aldığımda gözlerim kocaman açıldı. "Bu bana gönderilmiş."

"Detaylara takılma." Umursamazca omuz silkti.

Dudaklarım gerilirken katlanmış parşömeni açtım.

Öğrenci Sorrengail,

Anlaştığımız üzere istediğiniz kitapları size gönderiyorum. Ayrıca kişisel kütüphanemden de eğitici bulacağınızı umduğum bir seçki yaptım. Arayışınızla ilgili olarak; Deverelli Kralı Courtlyn, makul bir bedel olan Amelya Sitrini karşılığında tek bir toplantıyı –sadece asiller katılacak– kabul etti. Kraliçe Maraya mücevheri ona hediye etmeyi kabul etti fakat Anca'daki yerinden alınmasından sorumlu olmayacak.

Ziyaretimizi planlayabilmem için lütfen sitrini elinize aldığınızda bana haber verin.

Hizmetindeyim,

Vikont Tecarus

"Poromiel tahtının birinci vârisiyle kütüphane alışverişi mi yapıyorsun? Sanırım kâtipliğini geride bırakamamışsın," dedi Halden ben okumayı bitirirken.

"Mesajlarımı okumamalısın." Parşömeni katlayıp üzerimdeki boş hançer kınına soktum.

"Okuduğum içim şanslısın."

"Şanslı mı? Şaka yapıyor olmalısın." Ben alaycı alaycı gülümserken Garrick bir başka biniciyi daha uçurdu.

"Yaklaşan görevin hakkında şaka yapmam. Ya da senin hakkında." Bana baktı. "Biraz araştırma yaptım..."

"Yani birine araştırma yaptırdın, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Aynı şey." Sırıttı. "Amelya Sitrini, ilk sürünün üyelerinden biri tarafından takılan küçük bir büyü güçlendirici. Onu almaya gönüllü olursan ben de Grady'ye rotasını değiştirmesini emretmeye hazırım."

"Bu o kadar basit değil. Anca işgal edilmiş bir bölgede bulunuyor." *Hâlâ* işgal altında mıydı yoksa Veninlerin büyüsünü emip bıraktıkları şehirlerden biri miydi, emin değildim. Her iki durumda da koruma duvarlarının dışındaydı ve Xaden için oraya *gitmek* bile bir riskti.

"Dediğim gibi, gitmek *istersen* senin adına devreye girerim. Sana en azından bu kadarını borçluyum ve ünvanım her geçen gün rütbemin önüne geçiyor." Boğazını temizledi. "Söylesene, dedikodular doğru mu? Sen ve... Riorson?" Xaden'ın adını tiksintiyle söylemişti.

"Ona âşık olup olmadığımı soruyorsan cevabım tüm kalbimle evet." Xaden'a baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Hâlâ birlikte olup olmadığımızı merak ediyorsan o zaman seni temin ederim ki senin aksine biz Davranış Kuralları'na uyuyoruz. *Bunu* babana rapor edebilirsin."

"Babam adına sormadım, Vi. *Kendi* adıma sordum."

"Ne?" Antrenman maçını izliyormuş gibi yapmayı bırakıp tüm dikkatimi Halden'a çevirdim.

"Senden hiç özür dilemedim." Yüzü yumuşadı ve bakışları değişen her ayrıntıyı fark ediyormuş gibi yüzümde gezindi. "Dilemeliydim. Riorson'la birlikte değilsen..."

"Ben ona âşığım." Sırtımı dikleştirdim. "Yıllardır seni *düşünmedim* bile. Sırf meydan okumayı seviyorsun diye de bu işin peşinden koşma. Kaybedersin."

Halden kaşlarını çattı. "Bir biniciyle çıkan herkes bilir ki onların ilk önceliği –ilk aşkı– ejderhalarıdır. Bunu bir kez kabul ettin mi başka bir erkek sana zorluk gibi gelmez."

Dudaklarımı araladım. Haklıydı. İlk önceliğimiz ejderhalarımızdı. Onların yeri *doldurulamazdı.*

"Ayrıca bu görevde birlikte epey zaman geçireceğimiz için en azından benimle sakin bir akşam yemeği yemek isteyebileceğini düşündüm." Gülümsemesi kayboldu. "Bana erkek arkadaşın olmayan birinin seni kontrol etmesine izin vermediğini söyle. Üç yıl önce yapmam gerekeni yapıp layığınca özür dilememe izin ver."

Bir elini örgümün gevşemiş tellerine doğru kaldırsa da bana dokunamadı.

Gölgeler koruma kalkanlarının içinden geçip Halden'ın göğsüne bir koçbaşı gibi çarptığında Navarre'ın veliaht prensi geriye, kaya duvara doğru savruldu.

Siktir.

Zümrüt Denizi'nin ötesinde sürdürülebilir bir yaşam olduğunu hayal bile edemiyorum. Buz gibi dalgaları yükselten fırtınalardan kurtulan bir gemi olmadı ve keşiften dönen yegâne denizciler de bozguna uğramış hâlde kıyılara vuranlardı.

–*SON AMİRAL*, AMİRAL LEVIAN CROSLIGHT'IN ANILARI

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Halden!" Hemen koşup yanına diz çöktüğümde, gölgeler hiç orada olmamışlar gibi buharlaşıp dağıldı. "İyi misin?"

"Prensim!" Anna ikinci muhafızla birlikte, gözlerinde panik dolu bir ifadeyle taş zemine atıldı. "Ah, Halden, sen..."

Sadece koruması değil miymiş? Kadının saçlarına bakarak kaşlarımı kaldırdım. Evet, kestane rengi saçlı kadınlar kesinlikle onun tipiydi.

Halden nefes almaya çalışırken elini sallayarak onları savuşturduğunda iki muhafız geri çekildiler.

Malek'e şükürler olsun, Xaden onu öldürmemişti. Başının üstündeki kayada bir çatlak bile yoktu. "Bir saniye bekle, birazdan nefes alabileceksin," dedim Halden'a, kaburgalarının kırılmamış olması için dua ederek.

Arkamdan yaklaşan ayak sesleri duydum ve parıl parıl parlayan akik bir dalga, okşarcasına zihnimi sardı.

"Üzgünüm," dedi Xaden ama sesi aksini ima ediyordu. "Şu birinci sınıf öğrencisi için ölümcül olabilecek bir darbeyi engelliyordum ve görünüşe bakılırsa seni yere serdim."

Tek kaşımı kaldırıp omzumun üzerinden yavaşça ona baktım. "*Cidden mi?*"

"*Sana dokunacaktı.*" Gözlerindeki buz gibi öfke gözlerimin irileşmesine neden oldu.

"*Ne kadar olgunca bir tepki.*"

Halden önce bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı. "Gayet. İyiyim."

"*Bu bir tepki değildi, bu... doğal davranıştı.*" Halden doğrularak otururken Xaden da arkama çömeldi. "Üç şeyi açıklığa kavuşturalım, *Majesteleri.* Birincisi, hemen ayaklarının dibinde dolanan bu gölgeler sayesinde olağanüstü bir duyma yetim var. İkincisi, Violet'ı kontrol falan etmiyorum. Hiç etmedim. Asla da etmeyeceğim. Üçüncüsü ve en önemlisi..." Sesini alçalttı. "Gerçekten ama gerçekten seni *hiç* düşünmedi. En azından beni gördüğü andan beri."

Onu *öldürecektim.*

A-I-M-S-I-R. Bir saat sonra, hâlâ öfkeden köpürürken, Rhi'yle yatağımda oturmuş, tırnak büyüklüğündeki bronz tekerleri çevirip kitabın kilit mekanizmasına her bir harfi tek tek giriyordum. Parmağım kitabı açacak ya da... yok edecek küçük kolun üzerinde gezindi.

"Yapamayacağım."

"Bunun yerine erkek arkadaşın olmayan kişinin, *eski* erkek arkadaşını nasıl duvara fırlattığından bahsedebiliriz," dedi Rhi. "Ya da *Prens'le* çıktığından hiç bahsetmediğini konuşabiliriz."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim." Omuzlarımı silktim. "O benim için sadece Halden'dı, tıpkı Aaric'in... Aaric olması gibi. Ayrıca herkes beni uyardıktan sonra gerçekten pisliğin teki olduğunu anlayınca onu bir daha asla düşünmeyeceğime söz verdim."

"Önce Prens. Şimdi Dük. Belli ki hoşlandığın belli bir tip var," diye dalga geçti Rhi. "Xaden biliyor muydu?"

Başımı iki yana salladım. Halden, Xaden'ı gözaltına aldırmamıştı ama korumalarıyla birlikte basamakları tırmanırken gözlerinde açık bir intikam parıltısı vardı.

Ders kısa bir süre sonra sona ermişti.

"Bu, duvarı açıklıyor," dedi Rhiannon.

Duvar, Xaden'ın Venin olduğu için öfkesini tamamen kontrol altına alamamasını açıklıyordu ama bunu ona söyleyemezdim, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Aimsir. Doğru cevap bu," dedim daha çok kendi kendime. "Babamın dünyası annemin ekseninde dönüyordu ama üçüncü sınıfa kadar tanışmamışlardı. Annemin ilk gerçek aşkı Aimsir'di ve yeri de doldurulamazdı. Tüm ailemizin mutluluğu onun sağlığına ve hayatta kalmasına bağlıydı."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin." Rhi bir bacağını altına almış, ellerini de kitaba doğru uzatmış şekilde oturuyordu.

Parmağımın ucunu kola koydum. "Yanılıyorsam kıçımı kurtarabilir misin sence?"

"Daha önce altı şişe dolusu sıvıyı... ya da herhangi bir sıvıyı geri almaya hiç çalışmadım ama sanırım en azından babanın *tüm* çalışmasının mahvolmayacağı kadarını geri alabilirim." Parmaklarını esnetti, sonra iç geçirdi. "Ve eğer o rün harekete geçerse... eh, orada çok fazla güç depolanmış olamaz. Muhtemelen kitabı yok etmeye yetecek kadardır."

"Muhtemelen." Başımla onayladım. "Bu konuda yanılmaktansa İmtihan'a tekrar tırmanmayı tercih edeceğimi söylesem abartmış olmam."

"O zaman yanılma."

Yanılmıyordum. *Lilith* bariz bir cevaptı, bu yüzden de yanlıştı. Başka biri olsa hiç düşünmeden şifre olarak onu girer ve kitabı mahvederdi. Hayır, babam bunu *benim* için bırakmıştı.

Kola bastırdım.

Kol, mekanizmanın içine gömüldü ve cihazın kilidinin metalik *tıkırtısını* duyduğumda kalbim duracak gibi oldu. Kitap açıldı ve altı mürekkep şişesi, kapakları kapalı hâlde dönerek sayfaların üstünde durdu. "Zihnal'a şükürler olsun."

"Bu teşekkürün Hedeon'a edilmesinin daha doğru olacağını düşünüyorum ama hangi tanrı bizim yanımızdaysa ona şükürler olsun," dedi Rhi, ben kitabı ikimizin de okuyabileceği şekilde çevirirken iyice yaklaştı.

"*İkinci Krovla Ayaklanmasının Tarihi - Taslak, yazan Yarbay Asher Sorrengail,*" diye okudum, muntazam el yazısının tanıdık görüntüsü karşısında gülümseyerek.

"Tüm bunlar bir tarih metni içinmiş." Rhi başını iki yana salladı. "Siz Sorrengailler çok tuhafsınız."

Bir sonraki sayfayı çevirdim ve ilk kelimeleri okuyunca nefesim kesildi.

Sevgili Violet,

Bu yazılı bir metindi ama babamın sesini zihnimde o kadar net duyabiliyordum ki gözlerim doldu.

"Sadece bir tarih metni değilmiş demek." Rhi kolunu omuzlarıma doladı.

"Seni babanla biraz yalnız bırakayım mı? Uçuş manevraları için yola çıkmamız gerektiğinde kapını çalarım."

Teşekkür etmek için sessizce başımı eğdim, Rhi de odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Hepsini bir çırpıda okumak istiyordum ama annemin günlüklerine yaptığım gibi, geri kalanını yarın ve ertesi güne saklayabileyim diye kendimi tek bir satırla sınırlamak da istiyordum. Bunu yapabilir, onu mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutabilirdim.

Ama aradığım bilgiye bir an önce ulaşmam gerekiyordu, bu yüzden kitabı kucağıma alıp okumaya başladım.

Sevgili Violet,

En içten umudum, bunu benim yanımda okuyor olman ve ilk taslak dediğim bu muhteşem karmaşaya gülüyor olmandır ancak korkarım öyle olmayacak. Eğer şimdi abinle birlikte Malek'in yanında yürüyorsam o zaman bu taslağı dikkatle koru. Ama en kötüsü olduysa ve annen de bize katıldıysa o zaman bu bilgiyi hayatın pahasına korumalısın. Bu sayfalarda, ikinci Krovla Ayaklanması'yla ilgili titiz çalışmamı bulacaksın ama kızım, sana tarih konusunda öğrettiklerimi unutma: Tarih, her biri daha önce yaşananlardan etkilenen ve gelecek olanlara yön veren hikâyelerden oluşan bir derlemedir. Bu çalışmayı başkaları tarafından okunabilsin ama senin tarafından anlaşılabilsin diye yazdım. Vaktin varsa boş zamanlarında keyif için oku; ayaklanmayla Tüykuyrukların peşine düşmek arasındaki bağlantıyı hem endişe verici hem de aydınlatıcı bulacağına eminim. Ancak zaman gerçekten tükendiyse ve masallar sayesinde öğrendiklerini yenebilecek o silahı aryorsan o zaman cübbeni bırakıp Cordyn'e doğru yola çıkmalısın. Krovla dili konusunda hep zorlanmışsındır ancak ihtiyaç duyduğun anda Dain'in sana yardım edebilecek durumda olmasını sağladım... eğer bu yaz köprüyü geçmeyi seçmezse tabii. Babasının izinden gidecek olursa ona hissettiğin sevgini unutacak gücü kendinde bulmalısın. Cordyn'den Deverelli'ye geçiş işini ayarlamalısın –orada büyünün ulaşamayacağı bir yerde güvende olacaksın– ve kimselerin kulağına gitmeden tüccar Narelle Anselm'i ara. Ona sahip olduğun en nadide eşyayı götür; ihtiyacın olan şeyin sana verilmesi için gerçekten olağanüstü bir şey götürmelisin. Yerine başkasını gönderme. Navarre bayrağı

altında seyahat edersen krallarına dikkat et; kin besleyen biridir ve sadece çıkarı varsa konuşur. Bu görev sana düştüğü için çok üzgünüm, benim en parlak ışığım.

Sadece Mira'ya güven.

Sevgiler,
Baban

Sayfayı tekrar tekrar okudum, zihnim düşüncelerle dolup taşarken babamın her bir kelimesini hafızama kazıdım. Deverelli'de yaşayan bir tüccarı nereden tanıyor olabilirdi? *O silahı arıyorsan...* Andarna'yı biliyor muydu? Peki ya ırkının geri kalanını?

Hayatımda ilk kez babamı sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim.

Narelle Anselm. Bu bilgiyi Tairn ve Andarna'ya ilettim.

"*Büyünün ulaşamadığı, güvenli bir yer mi?*" diye sordum, sonra parşömeni katlayıp kitabın içine geri koydum.

"*Kıta'nın dışında büyü yoktur. Biz ejderhalar bu yüzden buradayız,*" dedi Tairn. "*Yanardönerlerin kıyılarımızı terk etmesi de bu yüzden şaşırtıcı.*"

"*Yanımızda ne götüreceğimizi biliyorum,*" diye ekledi Andarna.

"*Ben de aynı sonuca vardım,*" diye homurdandı Tairn, "*ama zamanımı anaokulu dedikodularıyla harcamak istemiyorum.*"

"*Irkını bulma ihtimalimizin en yüksek olduğu yerin adalar olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?*" diye sordum.

"*Bence bu, bitkin düşene kadar kuzeye uçmaktan daha iyi bir plan,*" dedi Andarna.

"*Katılıyorum,*" diye ekledi Tairn. "*Eğer yüzbaşı bu kadar ikna olduysa takımı ikiye bölersin ama biz Deverelli'ye gideceğiz.*"

Biri kapımı tıklattı.

İrkildim, sonra kitabı hızla kilitleyip yastığımın altına koydum ve gidip kapıyı açtım.

Gelen Xaden'dı, elleri çerçeveyi iki yandan kavramıştı, uçuş ceketinin düğmeleri açıktı ve başını öne eğmişti.

Mantığım, anlık sevincimi paramparça etti.

Koridorda onu ihbar edebilecek biri olup olmadığını görmek için arkasına bakmaya çalışarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım.

"Onu sevdin mi?" Sorusu alçak bir gürleme gibi çıkmıştı.

"Biri görecek!"

"Onu. Sevdin. Mi?" Xaden başını kaldırdı ve vahşi bir bakışla beni olduğum yere çiviledi. "Bilmek zorundayım. Bununla başa çıkabilirim. Ama bilmek zorundayım."

"Of, Amari aşkına." Uçuş ceketinin yakasından tutup onu odama çektiğimde bileğinin bir hareketiyle kapıyı arkasından kapadı. Gelen *tıkırtıdan* kilidi de çevirdiğini anladım. "Ben Halden'la *yıllar önce* çıktım."

"Evet, onu fark ettim." Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Düşündüğü başka *pek çok* şeyi de fark ettim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Mühür gücün öyle işlemiyor ki..."

"Onu sevdin mi?' diye tekrarladı.

"Hassiktir." Ellerimi ceketinden çektim. "Gerçekten kıskanıyorsun."

"Evet, sevgilim, *kıskanıyorum.*" Elini enseme götürüp beni kendine çekti. "Ben yapamazken seni saran zırhı, her gece tenini okşayan çarşafları ve ellerine aldığın hançerleri kıskanıyorum. Bu yüzden, krallığımızın Prensi sınıfıma girdiğinde ve sevdiğim kadınla fazla samimi olabilecek şekilde konuşmaya başlayıp sonra benim gözümün önümde ona *çıkma* teklifi etme cüretini gösterdiğinde doğal olarak kıskanıyorum." Vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı.

"Sonra da onu duvara mı yapıştırıyorsun?" Soğuk boynunu okşayıp üşümüş yanaklarını avuçlarımın içine aldım. Demek ki *uzun* süredir dışarıdaydı.

"Sana öyle yapacağımı söylemiştim." Delici bakışları nabzımı hızlandırıyordu. "Aretia'dayken, hatırladın mı? Seni tahtıma oturtup o güzel bacaklarını açtıktan hemen sonra..."

Başparmağımı mükemmel dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Hatırlıyorum." Ânında ısınan bedenim de hatırlıyordu.

Başparmağımın ucunu hafifçe dişleyince elimi indirdim. "Sana kıskanacağımı, sonra da onun kıçına tekmeyi basacağımı söylemiştim. Dönüşmüş olabilirim ama söz konusu sen olduğunda hâlâ sözümün eriyim."

"Sen Xaden Riorson'sın." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip çenesine bir öpücük kondurdum. "Gölgelere hükmeden." Bir tane de yanağına. "Tyrrendor Dükü." Ağzım kulak memesinin hemen altına değdi. "Hayatımın aşkı. Kıskanman için hiçbir sebep yok."

Elini sırtımda gezdirdikten sonra geriye doğru bir adım atarak aramıza birkaç adım mesafe koydu. "Onu sevdin mi? Violet, bana söylemek zorundasın." Sesindeki çaresizlik yüreğimi burkmuştu.

"Seni sevdiğim gibi değil," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

Poposu masama çarpana kadar geri geri gittikten sonra bakışlarını yere indirdi. "Onu sevmişsin."

"On sekiz yaşındaydım." Halden'a karşı hissettiklerimi anlatacak daha iyi bir kelime bulmak için hafızamı yokladım ama bir şey bulamadım. "Sadece yedi ay birlikteydik, Görev Günü'nden aralık ayına kadar. Karasevdaya tutulmuş, âşık olmuştum ve o zamanlar aşktan anladığım şey o mutlak zevkti. Yani evet, onu sevdim."

Masanın kenarını öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri beyazladı. "Lanet olsun. Ayrıca o da bizimle geliyor. Bunu da duydum."

"Evet. Ben de duydum." Aramızdaki mesafeyi kapadım. "Seni Cat'in yakınında görmek de benim için *gerçekten* zordu..."

"Ben Cat'i hiç sevmedim." Xaden başını kaldırdı. "Evet, Halden'ın" –kusacakmış gibi yutkundu– "sana elini sürmesi fikri bende onu duvara *yeniden* çarpma isteği uyandırıyor, özellikle de onun sana dokunabildiği ve benim dokunamadığım gerçeği göz önüne alındığında. Fakat onun burada olduğunu bilmek..." Xaden elini köprücük kemiğimin hemen altına koydu. "Bende cinayet işleme arzusu uyandırıyor, böylece o asil kıçını tekrar hayatına sokamaz."

"O bana dokunamaz." Elini kaldırıp nasırlı avucunun ortasına bir öpücük kondurduktan sonra kalbimin üzerine koyup orada tuttum. "Bu sadece senin olacak. Beni terk edebilirsin, hatta Malek'le bile buluşabilirsin ama bu yine de senin olacak. Seni unutmanın mümkün olmadığını kabullendim artık."

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek bir anda kalçamı kavrayınca göğsüne yaslandım. "Çizgiyi aşarsam beni durdur."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce yaptığı tek uyarı buydu.

Sanki ilk kez yapıyormuş gibi ağzımın her santimini sahiplendi, dilinin ustaca darbeleri ve okşayışlarıyla beni mümkün olan en güzel şekilde dağıtmayı başardı.

Dudaklarımız birbirini bulduğu anda beni *neden* yarınlar yokmuşçasına öptüğünü umursamayı bıraktım. Dünya yan yattığında sırtımın altında yatağı hissettim ve o an tek umursadığım, onun hiç durmamasıydı. Burada yaşayabilir, dudakları dudaklarımda olduğu sürece buradan bir milim bile kıpırdamayabilirdik.

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde kalçamı yukarı kaldırdım. Ağırlığı bana o kadar büyük bir haz verdi ki inledim. Kendimizi öpücüklerle sınırlandırmamız öpüşmelerimizi çok daha tutkulu hâle getirmişti, ikimiz de çaresizce ağızlarımızın

basit ama sonsuz karmaşasında mümkün olan her hissi yaşamaya çalışıyorduk.

Delilik. Aramızdaki bu tutku hep çok tatlı bir delilik olmuştu. O asla doyamayacağım bir arzu, asla doyamayacağım bir telaştı. Sadece o vardı.

Ayak bileklerimi beline dolayıp son birkaç haftadır içimde biriken özlemin her zerresiyle onu öptüm. Dilimi emip ağzına aldığında, tenimi ısıtıp zihnimi karıştıran arzuyla inledim.

"Seni seviyorum," dedi ve kasığını benimkine bastırdı.

"Seni seviyorum." Benim için sertleştiğini hissedince bu itiraf bir inlemeyle sona erdi. Ellerim uçuş ceketinin üzerinden kaslı sırtından aşağı kaydı. "Seni özlüyorum."

"Violet," diye inledi ve elleriyle ellerimi yakalayıp başımın üstünde sabitledi.

Hayır, elleri değildi.

Gölgelerdi.

Nefesim kesildi. Beni öpmeye devam ederken bir tutsak gibi tutmaya devam etti; kararlı bir dizginlemeyle birleşen tutku ve arzunun baş döndürücü bir karışımıydı bu.

Parmaklarını boynumdan aşağı kaydırınca saf, elektrik akımı gibi bir arzu dalgası vücudumu boydan boya katetti ve tüylerim diken diken oldu. "Kahretsin, tenin çok yumuşak."

Tek cevabım inlemek oldu, ardından beni okşamaya devam ettiğinde bir kez daha inledim.

"*Evet.*" Ellerimi gölgelerden kurtarmaya çalıştım ve daha fazlası için boynumu iyice açtım.

"*Hâlâ sadece bir öpücük.*" Boğazıma doğru ilerlerken bir yandan da kalçamı kavradı–

Üstümden o kadar hızlı kalktı ki az kalsın ben de onunla birlikte gidecektim, sonra kendimi nefes nefese tavana bakarken buldum. Ama en azından o da aynı durumdaydı.

"Siktir." Koluyla gözlerini örttü. "Lütfen bana merhamet et ve seni kollarımda hissetmenin ne muhteşem bir şey olduğunu unutturacak bir şey söyle."

Gözlerimi kırpıştırıp beynimi çalışmaya zorladım. Yumuşak gölgeler bileklerimi bırakıp geri çekildiler. Kalp atışlarım mantığımın tekrar işlemesine izin verecek kadar yavaşlayınca ona uzanmamak için ellerimi yastığımın altına soktum.

Kitap. "Babam bana bir mektup bırakmış. Deverelli'ye gitmemi istiyor."

Başını hızla bana çevirdiğinde yavaşça ona dönüp gözlerine baktım. "O zaman gideceğiz."

Bedenim bu adama duyduğum sevginin tamamını taşıyabilecek kadar büyük değildi. "Andarna'nın ırkını aradığımızı söyleyerek gitmemiz gerekecek ve sanırım babamın da ima ettiği şey bu ama yanılıyor olabilirim. Araştırmayı okumam gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Hâlâ adaları aramamız gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım.

"O zaman tek yolculukla iki hedefe birden ulaşabiliriz gibi görünüyor."

Dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Adaları aramak Kral'la görüşmemiz gerektiği anlamına geliyor ki bu da Deverelli Kralı'na hediye etmek üzere bir nesne bulmak için koruma duvarlarının dışına çıkmam *ve* Halden'dan yardım istemem demek, yani bu o kadar kolay bir seçim de–"

"Kolay. Eğer babam *bana* bir mektup bırakmış olsaydı..." Xaden dirseğinin üzerine yaslandı. "Bana her şeyin boktan olacağını söylesen bile ben yine de gidelim derim."

"O nesne işgal altındaki topraklarda."

Yüzü gerildi. "Peki ya ben onu alırken senin burada, güvende kalmanı istersem?"

Başımı iki yana salladım.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." İç geçirdi. "En azından Grady'nin bir araya getirdiği bu takımla uyumlu çalışıp çalışamadığımızı değerlendirme şansımız olacak. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"İlk fırsatta."

Cliffsbane'den mezun olduğunuzda size verilen bu değerli taş her zaman kalbinize yakın bir yerde taşınmalıdır ancak gücünüzü kontrol etme konusunda ustalaşmadıysanız, sadece düşüşünüzü hızlandırır.

–HAVACI İLKELERİ, ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dört gece sonra sekiz kişilik ekibimiz –Halden'ın kraliyet nüfuzunu ortaya koyması sayesinde Mira da dâhil olmuştu– Samara'daki sınırı geçtiğinde büyü, koruma duvarlarının kafesinden kurtuldu. Her yöne genişleyen güç etrafımda bir nehir gibi akıyor ve beni oynamaya... ya da yok etmeye davet ediyordu. Esben Sıradağları'nın arasındaki vadilere doğru inerken tenim karıncalandı ve gökyüzünden tutamlar alıp rünler örmeye çalışmak gibi tuhaf bir dürtüye kapıldım.

Bir sırt boyunca alçalırken Tairn'e, "*Sanki burada normalden daha fazla güç var,*" dedim.

"*Aslında daha az var; Veninler azalttı,*" diye cevap verdi. "*Ama sen her geçen gün daha da güçleniyor, bir zamanlar senin için tamamen görünmez olan şeyleri fark etmeye başlıyorsun.*"

"*Ben de fark edebilirim,*" diye araya girdi Andarna. "*Tabii sizinle gelmeme izin verirseniz.*"

"*Theophanie senin peşindeyken Samara'da çok daha güvende olursun.*" Tairn nehir kıyısı boyunca düz uçarken bulutlu gecenin karanlığında kulpları kavradım. Eyer üstünde uyumaya çalışmaktan göğüs kafesimin hemen altında kalıcı bir çürük

oluşmuştu. Deverelli'ye gitmeden önce bu şeyde bazı değişiklikler yapılması gerekebilirdi.

"*Ama siz güvende olmayacaksınız,*" diye itiraz etti Andarna, biz uzaklaştıkça sesi azalıyordu. "*Ben Veninleri yakabiliyorum.*"

"*Sana defalarca söyledim, ilk ateş en sıcak çıkandır, bu da durumu açıklayabilir,*" diye yanıt verdi Tairn. "*Bu görev, gizlenmiş karanlık güce hükmedenlerin önüne cazip bir hedef koymadan da yeterince tehlikeli zaten.*"

"*Hepsi güneyde...*" Bağlantı koptu ve Andarna'nın sesi duyulmaz oldu.

Geceyi yarıp geçerken Tairn, Sgaeyl ve Xaden'la olan konuşma bağımızı açarak, "*Sen Andarna'dan uzak kalmanın acısını hissetmeye başlamadan önce yaklaşık on iki saatimiz var,*" diye hatırlattı.

Biniciler ve ejderhalarının ayrı kalabileceği üç dört günlük sınırı test etmek ya da bunun ölümcül sonuçlarına katlanmak gibi bir arzum yoktu. Anca'ya gidiş üç saat. Sitrini bulmak bir saat. Dönüş üç saat. Samara'da konuşlanmış sürünün üçte biri bir saat önce kalenin hemen kuzeyindeki bilinen bir sığınağa saldırı başlatmış, bu da Savaş Brifingi haritasındaki kırmızı hat üzerinden düşmana fark ettirmeden geçmemizi sağlamıştı. Her şey plana uygun gidiyordu.

Üç saat sonra bir zamanlar Anca olan kentin büyüsü emilip kurutulmuş köy meydanına indiğimizde her şey biraz fazla kolay olmuş gibi geldi. *Kesinlikle işgal edilmemiş.* Alçaktan uçup iki Wyvern devriyesini atlatmak dışında tek bir düşman bile görmemiştik, sadece birkaç köye ve Veninlerin, Samara'ya doğru ilerlerken kuruttukları topraklar arasındaki sivillerin loş kamplarına denk gelmiştik. Grady tarafından geride durması söylenmesine rağmen Tairn her zamanki gibi pençelerini yere ilk indiren ejderha oldu ve diğerleri de saat kulesinin grileşmiş kalıntılarının etrafına indiler.

"*Görevin şartlarını kabul etmiş olmam hoşuma gittikleri anlamına gelmiyor.*" Uçuş ceketimi eyerimin kenarındaki çantaya koyup üzerinden inerken Tairn'in göğsünden alçak bir homurtu yükseldi.

"*Biliyorum.*" Ayaklarım yere değdi, büyünün varlığı olmadan her şey tuhaf geliyordu. Son istihbaratımıza göre kurutulmuş bölgede büyü yapmak hem zordu hem de Veninleri çekiyor gibiydi, bu yüzden iletim aracını bileğime bağlayarak işlerin boka sarması ihtimaline karşı onu kendime yakın tuttum. "*Plana sadık kal. Onu ele geçirdiğimizde sana haber vereceğim.*"

Tairn bacaklarını büktükten sonra yıkık dökük iki katlı binaların üzerine doğru hızla havalandı ve ejderhaların geri kalanı da hemen ona katıldı. İkisi Grady'nin yukarıdan keşif yapmak için seçtiği Pugh ve Foley'yi taşıyordu.

Xaden saat kulesinin yanından geçip bana doğru geldi. Rahatsızlığını gizlemeyi iyi başarıyordu ama gözlerindeki bakıştan, yumruklarını sıkışından çok çabaladığını görebiliyordum.

Grady diğerlerini solumda toplarken ona, "*Nöbet görevini kabul etmeliydin,*" dedim.

"*Seni yerde yalnız bırakamazdım.*" Dönüp gruba doğru yürürken neredeyse ellerimiz değecekti ama birbirimize dokunmamaya dikkat ediyorduk, özellikle de Aura Beinhaven'ın gözleri üzerimizdeyken. "*Ayrıca sakin, soğukkanlı ve dikkatli olduğum sürece hiçbir şeyi riske atmıyorum. Buradaki büyü çoktan kurutulmuş.*"

Ejderhalar bu yüzden gökyüzünde, karanlık güce hükmedenlerin Samara'ya ulaşma telaşıyla dokunmadan bıraktıkları toprakların üzerinde uçuyorlardı.

"Okuyamıyorum..." Grady elle çizilmiş haritayı ters çevirdi. "El yazısı korkunçmuş."

"Şu tarafı gösteriyor gibi," dedi Yüzbaşı Henson, eğilip baktıktan sonra köy meydanını işaret ederek.

"İşte bu yüzden Violet'ın istediği gibi Cat'i getirmeliydin." Mira haritayı Grady'nin elinden çekip aldı ve inceledi.

"Grifonlar hızımıza yetişemezdi," diye hatırlattı Grady. "Ayrıca bu görev daha sonrakiler için bir deneme olacak. Fazladan bir üye dinamiği bozabilirdi."

"*Hangi dinamikten bahsediyor bu?*" dedim Xaden'a. "*Aura'dan nefret ediyorum, BHK eğitimi sırasında bize o serumu verdiğinden beri Grady'ye de hiç güvenmiyorum ve geri kalanını zaten tanımıyorum.*"

"*Sakin. Soğukkanlı. Dikkatli.*" Xaden ellerini ceplerine soktu.

"Gerçekten mi? Burada bırak bir prens ya da muhafızlarını, Poromiel'i temsil eden bir kişi bile göremiyorum. Sanki seni duyabiliyorlarmış gibi fısıldamayı da kes." Mira haritayı döndürüp Cat'in çizdiği belirli noktaları sıraladı. "Bölge ıssız, nöbetçilerimiz bu tarafa doğru gelen devriyelerin önünü kestiği ve kimse güce hükmetmediği sürece bize bir şey olmaz." Mira sağ omzumun ardını işaret etti. "Bu taraftan."

"Onu ben alayım, *Teğmen*." Grady haritayı geri aldı.

"Seni tanımasam görevin başarısızlığa uğraması için çabaladığını düşünürdüm." Mira sertçe gülümsedi.

"Gidelim." Grady ablama ters ters baktı, sonra yanımdan geçip onun işaret ettiği yöne doğru ilerledi.

"Eğer bir fark yaratacaksa," dedi Yüzbaşı Henson, Mira'ya bakarak, "sana katılıyorum."

"Ben katılmıyorum." Aura üniformasının kollarını yukarı çekip yanımızdan koşarak geçti. "Havacılara güvenemeyiz."

"Yine de Cat'in bulmamıza yardım ettiği nesne onlara ait," diye mırıldandım peşlerinden giderken.

"Sakin. Soğukkanlı. Dikkatli." Xaden yanından geçtiğimiz her binayı tarıyordu.

"Dük olduğundan beri yeni mantran bu mu?" diye sordu Mira, sağ tarafımızdaki pazar yeri kalıntılarına benzer şeyi incelerken.

"Grady'ye patlayıp buradaki küçük işimizi mahvetmemeye çalışıyorum," dedi Xaden.

Terk edilmiş sokaklarında yürüdüğümüz köy sessizdi, neredeyse her sokakta insanların kurumuş kalıntılarının yanından geçiyorduk. Burası bana bir kumdan kaleyi hatırlatıyordu. Yapısı vardı o kadar narin bir durumdaydı ki sert bir esintide yerle bir olabilirdi.

Bir sonraki kavşaktan döndük ve ancak atlı arabaların yan yana geçmesine yetecek kadar alan olan, sıra sıra evler dizili dar sokaklara girdik. Bazı evler, üstü kapalı köprülerle yolun karşısındaki eve bağlandığından her beş metrede bir tünel varmış gibi görünüyordu.

Mimariden geriye kalanları incelerken, "Ejderhaların aralarına sığmasını engellemek için bunları bu kadar dar inşa etmelerine rağmen bizi kurtarabilecek varlıkların yine ejderhalar olması ne kadar ironik," dedim.

"Bir grifon, kanatları kapalı olduğu sürece sorunsuzca sığabilir," diye belirtti Mira.

"Burası." Grady geniş bir evin önünde durdu.

"*Amelia'nın Evi, İlk Sürü* yazan tabeladan mı anladın?" diye sordu Xaden, başıyla kapının sağ tarafını işaret ederek.

Grady'nin dudakları gerildi. "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Gidelim." Açtığı kapı ölüleri uyandıracak kadar gürültüyle gıcırdayınca herkes donakaldı.

Midem ciğerlerimin yerini alacakmış gibi hissettim ve korkumun sonucu olarak damarlarımda güç yükselince yumruklarımı sıktım.

"Bizi duyamazlar," diye tekrar etti Mira, omuzlarımı sıktıktan sonra Grady ve Henson'ın peşinden gitti.

"Hemen dönerim," dedi Xaden ama elinin okşayışı ya da sırtıma dokunan gölgeleri yoktu çünkü Aura her an öpüşmeye başlayacakmışız gibi bizi izliyordu.

Dört teğmen Aura'yla beni sokağın ortasında bırakarak gıcırdayan evin içinde kayboldu.

"Ben güneyi alacağım," dedim Aura'ya, kapıya doğru ilerleyip o yöne bakarak.

"İyi." Sırtını bana verdi ve nöbet tutmaya başladık.

Evin içinden gümbürtüler geliyor, ay ışığı parke taşlı sokağı aydınlatıyordu.

Rüzgâr hızlanırken başımı kaldırıp baktığımda bulutların aralandığını gördüm.

Kahretsin.

"*Gözden uzak dur*," dedim Tairn'e.

"*Ben gece gibiyim.*" Sesi biraz alınmış gibi çıkmıştı. "*Asıl endişelenmen gereken Dagolh.*"

Aura'nın Kızıl Tokmakkuyruk'u.

"*Bir gelişme var mı?*" diye sordum Xaden'a.

"*Burası tam bir müze ve Cat sadece onun üst katlardan birinde, koruyucu bir camekân içinde sergilendiğini hatırlıyor. Fark ettin mi bilmiyorum ama burada çok fazla üst kat var*," dedi.

Her an yıkılıverecekmiş gibi görünen beş katlı binaya baktım. "Uzunca bir süre burada kalacağız." İşte tam da bu yüzden Cat'i getirmeliydik. Belki burada olsaydı aradığımız şeyin tam olarak nerede olduğunu hatırlayabilirdi.

"Harika." Aura arkamda gerginlik içinde kıpırdanırken gölgesi ayaklarımın yanında titreşti.

"Korkuyor musun?" diye sordum mümkün olduğunca nazik bir üslupla.

"Koruma duvarlarından yüzlerce kilometre uzakta, lanet olası bir mezarlığın ortasında duruyoruz," dedi sertçe. "Sence?"

"Koruma duvarlarının dışında payıma düşen zamanı geçirmiş biri olarak söyleyebilirim ki gergin olman gayet normal." İleride bir şey tıkırdadığında başımı yana eğip o tarafa odaklandım. Rüzgârın ittiği cam bir şişe sokağın hafif eğimli yokuşu boyunca yuvarlandı, sonra dört ev ötedeki bir kapının

ağzında durdu. "Gördün mü? Alt tarafı..." Omzumun üzerinden Aura'ya baktım, sonra tüm vücudumu hızla ona çevirdim. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece hazırlıklı oluyorum." Ellerini kaldırmış, başparmağıyla işaret parmaklarının arasında bir çakmaktaşı tutuyordu, yüzünü korku kaplamıştı.

"Bu" –ellerini işaret ettim– "*a*normal, görev açısından da tehlikeli bir korku. İndir ellerini. Hemen. Eldivenlerini tak. Burada güce hükmetmenin yapabileceğimiz *en kötü* şey olduğunu unutmamalısın."

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Kurutulmak çok daha kötü. Hazırlıksız yakalanacak değilim. Hatta sen de kendini hazırlamalısın."

"Kesinlikle olmaz." Başımı iki yana sallayıp ona sırtımı döndüm. "Bana, yakın bir ölüm tehdidi olmadıkça güce hükmetmemem emredildi ve bu şişenin ölüm tehdidi olduğunu sanmıyorum."

"Kıdemli kanat liderin olarak sana hazır olmanı *emrediyorum*," dedi Aura öfkeyle. "İstendiği anda güce hükmedemeyeceksen *en büyük silahımız* olmanın ne faydası var?"

"Burada önemli olan tek rütbe öğrenci rütbesidir, o yüzden kusura bakma ama siktir git." Omuzlarımı gevşeterek arşivimin kapısını zorlayan enerji dalgasını uzaklaştırmaya çalıştım. En azından bu, Tairn'in kurutulmamış bir arazi bulduğu anlamına geliyordu.

"Bulduk!" diye seslendi Mira açık bir pencereden.

Rahatlayarak oh çektim.

Sokağın karşısındaki kapı kulak tırmalayan bir gıcırtıyla açılınca başımı hemen sesin geldiği tarafa çevirdim, gölgelerin arasından biri çıkarken kalbim korkudan küt küt atmaya başladı...

"*Vi, dikkat et! Aura güce–*" diyecek oldu Xaden.

"Yapma!" Dönüp Aura'ya doğru atıldım ama olan olmuştu artık.

Elinden çıkan ejderha alevini andıran kıvılcımlar kapıyı sardı.

Uzuvlarımız birbirine dolanmış hâlde yere düştük ve bir ısı dalgası yüzümün yan tarafını yalayıp geceyi aydınlatırken başımı merdiven taşına çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Dehşet, kalp atışlarımı hızlandırsa da beni ele geçirmeden ya da daha kötüsü korkuyla donup kalmama sebep olmadan önce kendimi durdurmayı başardım.

Karşımızdaki kişi ay ışığında tökezleyip *haykırırken* Aura beni kenara iterek, "Kalk üstümden!" diye bağırdı.

Nefesim kesildi ve bir milisaniyeliğine de olsa korku galip geldi.

Yüzbaşı Grady yanıyordu.

"Hayır!" Aura, sokağın ortasında diz çökerken Grady taşın üzerinde debeleniyordu. Onu korumaya yardımcı olması gereken deri üniformasının her noktası otuz santim boyunda alevlerle kaplanmıştı.

Aşağıda suya ya da buza hükmeden kimse yoktu.

"*Xaden!*" diye haykırarak ayağa fırlayıp yüzbaşıya doğru koştum. "Aura! Uçuş ceketini çıkar!" Alevleri söndürebilirdik. Söndürmek zorundaydık.

Grady yere yığılırken attığı çığlık hafızama kazındı. Aura'nın uçuş ceketini elinden alıp ateşi söndürmesi umuduyla yüzbaşının üzerine attım. Kömürleşmiş etin kokusu midemi bulandırsa da arkasındaki binadan gelen yoğun, boğucu duman bu kokuyu hemen bastırdı.

Bana önce Xaden ulaştı ve beni yüzbaşıdan uzaklaştırdı. Alevleri bastırmaya çalışan gölgeler ayaklarımızın dibinden o tarafa akarken çığlıklar kesildi fakat önümüzdeki binada yangın şiddetlenmişti. "Siktir."

Rüzgâr şiddetlenirken üçümüz de başımızı kaldırdık.

Evler birbiri ardına alev alıp yangın sokağa yayılırken kalbim duracak sandım. Arazinin, binaların, onların inşa edildikleri ahşapların büyüsü kurutulmuş olabilirdi ama *çıra* gibi yanıyorlardı.

Mira, "Riorson!" diye bağırarak arkamızdaki evden dışarı fırladı, Henson da peşinden çıktı. "Yap şunu! Zaten ölmüş sayılırız!"

Ben Xaden'ın kollarından kurtulup Grady'ye doğru sendeleyerek ilerlerken gölgeler binaların yanlarından hızla yükseldi ama alevler çoktan köprülere ulaşmıştı bile. Lanet olası bir alev çukurunun ortasındaydık.

"Efendim!" Grady'nin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ama o kıpırdamıyordu.

Xaden sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi, "Öldü," dedi. "Ve ben..."

Omzumun üzerinden baktığımda Xaden'ın başını iki yana salladığını, elini tekrar tekrar kaldırıp gölgeleri önce bir binanın, sonra bir diğerinin üzerine gönderirken alnında boncuk boncuk terler biriktiğini gördüm fakat rüzgârın yaydığı bu şeyi söndürmenin hiçbir yolu yoktu. Her köz zerresi, her esinti bir başka yapıyı alevler içinde bırakıyordu.

Yüzbaşı Henson elinden geldiğince mücadele ediyordu ama rüzgâra en iyi hükmeden kişi bile yayılan kül ve korları kontrol edemezdi.

Gökyüzü çatırdadığında bakışlarımı hemen yukarı çevirdim. Evin iki yarısını birbirine bağlayan köprü alevler içinde kalmış, yıkılıyordu. Xaden'ı olduğu yerden itmek için hareketlendim ama Mira, kollarını kaldırmış ve parmaklarını açmış hâlde aramıza girdi.

Büyücü ışıklarını andıran mavi bir titreşim yayıldı ve köprü çatırdayıp ayrılarak iki yanımıza düştü.

"Buradan çıkmak zorundayız." Mira beni ayağa kaldırdı, sonra da sersemlemiş Aura'yı yakasından tutup yukarı çekti.

Kıdemli kanat lideri irileşmiş gözlerle gittikçe yayılan felakete bakıyordu.

Xaden gölge üstüne gölge yaratarak, "Bunu yapabilirim!" diye haykırdı.

"Bırak artık," diye emretti Henson. "Tek umudumuz tahliye için köy meydanına giden açık bir yol bulabilmek."

Xaden'ın kolları titriyordu ve göğsümün derinliklerine saplanan korku beni iliklerime kadar titretti. Üzerinde durduğu toprak çoktan kurutulmamış olsaydı...

Herkesin bizi görebileceğini umursamadan kendimi onun önüne attım ve yanaklarını kavradım. "Dur," diye yalvardım. "Xaden, durmalısın. Buradan çıkmamız gerek."

Bana bakan acı dolu akik gözlerinin derinliklerinde alevler vardı.

"Lütfen." Gözlerine bakmaya devam ettim. "Bunu durdurmanın bir yolu yok. Bundan sadece kaçabiliriz."

Başıyla onayladıktan sonra ellerini indirdi.

Rahatlayarak derin bir soluk aldım ama bize izin verilen süre bu kadardı.

"Koşun!" Mira ikimizi de itti ve dar sokakta koşmaya başladık.

Ayak bileklerimden dizlerime doğru bir acı dalgası yayılsa da sokağın her iki tarafı bizim hızımızdan biraz daha yavaş alev aldığı sürece bunun bir önemi yoktu.

"*Odaklan ve kasaba meydanına gel*," diye emretti Tairn. Ben de tam olarak dediğini yaptım: Odaklandım.

Ejderhalar bu sokaklara sığamazdı. Meydana varmak zorundaydık yoksa ölürdük.

Taş zeminde bileğimi burkmamak için enerjimin her zerresini ayaklarımı yere sağlam basmaya harcıyordum, bir de nefesime ve yanımda koşan Xaden'la aramızdaki mesafeye.

Mira önden gidiyordu, bu labirent gibi köyde benim asla gösteremeyeceğim bir kararlılıkla köşeyi döndü, biz de can havliyle onun peşinden koştuk.

Mira sokağın sonundaki saat kulesini işaret ederek, "İşte orada!" diye bağırdı ve kulenin tepesinde kanat çırpışları duyuldu. "Hayır!" diye bağırdı Mira. "Önce Tairn!"

Başımı iki yana sallayıp daha hızlı koşmaya başladım. "Git! Teine buradaysa sen git!"

"Gitmiyorum–" diye itiraz edecek oldu.

"Git ki biz de gidebilelim!" diye haykırdı Henson.

Xaden kolunu uzatıp beni düşmeden tutarken Mira inmekte olan Teine'e yetişmek için avluya koştu. Hiç durmadan ejderhasına binmesi kusursuz, zamanlamaları mükemmelliğin zirvesindeydi ve Teine köyün üzerinden yükselirken Mira, Tokmakkuyruk'un ön ayağından yukarı tırmanmaya başlamıştı bile.

Henson ejderhasıyla konuşuyormuş gibi başıyla onayladı, sonra Aura'ya baktı. "Sırada sen varsın. Bir dakika içinde."

Alevler arkamızdaki evleri yutmaya başlamıştı.

"Hepsi benim suçum." Sağımdaki Aura yumruğunu sıktı ve irileşmiş, korku dolu gözlerle avluya baktı. "Grady... öldü. Burada olduğumuzu anlayacaklar. Böyle bir yangını saklamak mümkün değil."

"Önemli olan tek şey buradan çıkmamız," dedim ona. "Başka bir şey düşünme."

Kanatlar ayın önünü kapatırken Xaden, "Yukarıda!" diye bağırdı.

Tairn, "*Gökyüzündeki tek kanatlılar biz değiliz,*" diye uyarınca ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Henson avluyu işaret ederek Aura'ya, "Git!" diye emretti. "Dagolh yaklaşıyor."

"Bekle!" diye bağırdım ama o çoktan saat kulesine doğru koşmaya başlamıştı. "Tairn yalnız olmadığımızı söylüyor."

"Başaracak," dedi Henson beni pek ikna etmeyen bir sesle.

Kavurucu sıcaklık sırtımı yaktı ama Aura açık alana doğru koşarken ileri bakmaya devam ettim.

Bir pençe ona doğru uzandığında nefesimi tutarak birbirlerine ulaşmalarını bekledim. Tırnakları, Tairn'in beni yakalamadan hemen önce yaptığı gibi kıvrıldı...

Pençe, Aura'nın sırtının ortasına yakın bir yere gömüldü.

Yaradan kanlar fışkırdı fakat Wyvern onun cansız bedenini gökyüzüne doğru kaldırırken Aura'nın çığlığı kesildi. Yukarıda, çok uzak olmayan bir yerde bir ejderha kükredi.

Dizlerim bükülmeye başlarken Xaden kolunu gövdeme sararak ağırlığımı yüklendi.

"*Tairn...*"

"*Altmış saniye*," dedi Tairn telaşlı bir sesle.

"Kahretsin, çabuk geldiler," diye mırıldandı Henson, topuklarının üzerinde ağırlığını geriye doğru vererek. "Pekâlâ Riorson, sıra sende..."

Çabuk geldiler mi? Tüm söyleyeceği bu muydu yani?

Xaden gözlerini avludan ayırmadan, "Biz senden emir almıyoruz," dedi.

Ay ışığında lacivert kanatların parıltısı görüldü ama Sgaeyl inmek yerine tepemizden hızla geçerek hâlâ yükselmekte olan Wyvern'e doğru uçtu.

"Dunne aşkına, ne..."

Xaden, Henson'a, "*O* da senden emir almıyor," dedi. Sgaeyl atılıp pençelerini Wyvern'e geçirerek sırtına *tırmandı*. Başını önce sola, sonra sağa salladı ve yaratığın kanatları koptu.

Wyvern düşüp köyün kenarında bir yere çarparken, "Hatırlat da onu asla kızdırmayayım," diye mırıldandım.

Xaden'ın dudağının köşesi yukarı kıvrıldı.

"*Yaklaşıyorum*," diye haber verdi Tairn.

"*İkimizi de al.*" Xaden'ın elini tuttum. "Benimle koş."

Xaden bir anlığına kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı.

Xaden'la ben avluya doğru koşarken Tairn sertçe, "Ben at değilim," dedi. Arkamızdaki sıcaklık dayanılmaz derecede artmıştı.

"*Çiftler hâlinde devriye geziyorlar,*" diye bağırdım dördümüzü birbirine bağlayan bağa doğru. "İkimizi. De. Al!" Botlarım taşa güm güm çarparken Sgaeyl'in ileride sert bir dönüş yaparak geri geldiğini gördüm.

Açık havaya çıktığımızda diğer Wyvern'in bizi daha önce görme ihtimalini göz ardı ederek Tairn'in bizi alabileceği en açık yere doğru daha hızlı koştum.

"*Geldim,*" dedi ortak bağımıza.

Xaden, "*Güven bana,*" dediğinde hangimizle konuştuğunu anlayamasam da hemen başımla onayladım. Endişe verici bir hızla dönüp önüme geçtikten sonra beni göğsüne doğru çekerek başlarımızı aynı hizaya getirdi. "*Sıkı tutun.*"

Kollarımı boynuna doladım, iletim aracım sırtına çarpıp zıplarken kollarını dışa doğru açtı ve zifir karası gölgeler etrafımızı sararak beni ona bağladı.

Alevlerin üzerinde tanıdık kanat sesleri yankılandı ve bir an sonra Tairn'in pençeleri Xaden'ı omuzlarından kavrayarak bizi gecenin içine çekti.

Sgaeyl'e doğru uçarken rüzgâr gözlerimi yaşartıyordu ama sağdan bir çift kanat sesi daha yaklaştığını duydum. İki bacağı vardı, dört değil.

Tairn'i, "*Sağında,*" diye uyardım, sonra Xaden'a döndüm. "*Bu gölgeler konusunda çok başarılısındır umarım.*"

"*Seni tutuyorum,*" diye söz verdi ve gölgeler beni daha sıkı sardı.

Arşivimin kapısını açınca bedenime güç doldu ve sıcaklık tenimi yaktı. Tanrılar aşkına, ona bağlıyken çok fazla güç aktarırsam...

"*Sana çok daha yakınken güç aktardığın olmuştu,*" diye hatırlattı Tairn ve...

Hayır, bunu nereden bildiğini *kesinlikle* düşünmeyecektim.

İletim aracını kavrayıp Xaden'ın teninden uzaklaştırdım ve sonra enerjinin kırılma noktasına kadar yükselmesine izin vererek tamamen sağ elime odaklandım.

Güç *çatırdayarak* içimden akıp gitti ve aynı hızla serbest kaldı. Yıldırım toplanırken parmağımla nişan alarak onu gökyüzünden aşağı doğru çektim. Isı parmak ucumu yakıyordu ama yıldırımı dayanabildiğim kadar tuttuktan sonra serbest bıraktım.

Doğruca Wyvern'in sırtına indi.

Yaratık düşmeye başladı ve Sgaeyl kükreyerek yanından geçen cesedi ateş yağmuruna tuttu. Tairn bizi nehir boyunca uzanan patikadan çıkarıp batıya doğru götürürken o da geri dönüp bizi takip etti.

Bu şekilde güvende olduğumuzdan emin olmamıza yetecek kadar uçtuk, sonra yere inip oturaklarımıza otururak tekrar havalandık.

Tairn alçaktan uçarak bizi dağların gölgeleri arasından ve sırtlardan yukarı yönlendirdi. İki buçuk saat sonra Samara'nın yüz elli kilometre güneyindeki koruma duvarlarının içine girdik.

On iki saatlik limitimizin bitmesine üç saat kala kaleye geri dönmeyi başarmıştık.

Samara'daki parmaklıklı kapının altından geçerken Teğmen Pugh, "Ölmesine izin verdiğinize inanamıyorum," diye mırıldandı.

Xaden ona döndü ve koluyla adamı duvara yapıştırdı. "Beinhaven onu Venin sanan korkmuş bir öğrenciydi. Senin bahanen ne? O Wyvern, Beinhaven'ı katlederken sen neredeydin?"

"Kuzeyde devriye geziyorduk." Adam kelimeleri zorlanarak söylerken teni domates gibi kızardı ama ne Mira ne de ben araya girdik.

"Size köyün yukarısında ihtiyaç vardı." Xaden kolunu indirince teğmen duvardan aşağı kaydı.

Henson'la Foley, Pugh'nun ayağa kalkmasına yardım ettiler, sonra hep birlikte bizden uzaklaşarak avluya doğru yürüdüler. Onlar arkalarını döndüğünde Mira bize elini kaldırdı, biz de olduğumuz yerde kaldık.

"Oraya ilk ben vardım," deyip uçuş ceketinin iç cebinden uzun bir zincir çıkardı.

Bir zamanlar sitrin renginde olduğunu tahmin ettiğim başparmak büyüklüğünde bir taştı bu, şimdiyse çatlamış, puslanmış ve duman rengindeydi.

"Siktir." Omuzlarım düştü. "Courtlyn bu taşı kabul etmezse her şey boşa gitmiş olacak."

"Oraya ilk ben vardığım için sevinmemin sebebi bu değil." Mira kolyeyi bana uzattı, sonra elini tekrar cebine atıp katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. "Bu."

Bir elimle kolyeyi tutarken diğeriyle parşömeni aldım ve üzerinde *Yıldırımlara Hükmedene* yazdığını fark ettim.

Ben parşömeni açarken Mira, "Kolyenin yanında duruyordu," dedi ve yanımdaki Xaden gerildi.

Violet,

Bana özgür iradenle gelmeni istesem de seni istediğim zaman alabileceğimi hatırlatmak istedim. Umutsuzca aradığın cevapları neden benden istemiyorsun?

-T

"Theophanie." Midem kasıldı.

Ya Andarna'nın ırkını aradığımı biliyordu...

Ya da bir tedavi aradığımın farkındaydı.

Xaden heykel gibi sertleşmişti. "Oraya gideceğimizi biliyormuş."

Siktir, bir de *bu* vardı.

Belki de bunun asıl amacı isyanı reddetmek değil, yalnızca güven duyduğunuz kişilerle birlikte savaşa girmektir.

–YARBAY ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
BOYUN EĞENLER: İKİNCİ KROVLA AYAKLANMASI'NDAN

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dönüşümüzün ardından Altılı Meclis'e vereceğim ilerleme raporuna hazırlanmak üzere önümüzdeki birkaç günü Jesinia'nın Deverelli hakkında bulabildiği her kitabı okuyarak geçirdim. Bunlar, dersler, Kraliçe Maraya'nın isteğim üzerine gönderdiği kitaplar, eyerimi modifiye etmek ve Basgiath'ın üzerinde uzanan karla kaplı zirvelerde güce hükmederek geçirdiğim saatler derken her gece yatağa bitap hâlde giriyordum.

Cuma gününe kadar *Büyünün Karanlık Yüzü, Kızıl Regalia, Çağımızın Felaketi* ve kâbuslar görmeme neden olan *Düşmanın Anatomisi Üzerine Bir Çalışma*'yı yalayıp yutmuştum ama hiçbiri bana Xaden konusunda ihtiyacım olan cevapları vermemişti.

Jack de öyle. Bana Asim olma sürecini, topraktan güç aktarmanın koruma duvarlarının ötesinde nefes almak kadar kolay olduğunu anlatmaktan çok mutluydu ama Hocasının adını söylememiş, onunla ilgili en ufak bir bilgi kırıntısı bile paylaşmamıştı. Malek aşkına, Theophanie'nin sitrini arayacağımızı nasıl öğrendiğini ya da hangi cevapları aradığımı nereden bildiğini de söylemiyordu.

Ama sonunda babamın yazdığı kitabı üçüncü kez okuduğumda ve o devasa çalışmanın gerektirdiği araştırmayı yaptı-

ğımda, kafamda hipotezinde nereye yönelmiş olabileceğine dair bir fikir oluşmuştu. Kısmen yanılmış olmaktan fakat büyük oranda *haklı* çıkmaktan korktuğum için bunu kendime saklıyordum. Varrish geçen yıl babamın araştırmasının Tüykuyruklarla ilgili olduğunu düşündüğünden bahsettiğinde, araştırmanın bu yöne gideceğini tahmin bile edemezdim.

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Ridoc, yönetim binasının kırmızı pelüş halısının üzerinde büyük salona doğru yürürken.

Doğru kelimeleri ararken midemdeki bulantıyı bastırmaya çalıştım. Halden'a rapor vermek zaten yeterince kötüydü ama bütün Altılı Meclis'in beni beklediğini ve büyük olasılıkla yeni bir komutan atayacaklarını bildiğimden kahvaltıyı atlamıştım.

Ve ben o komutanı kabul etmeyecektim.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi diğer tarafındaki Rhi, iç geçirerek. "Vi'nin zaten yeterince derdi var, hem senin dersleri kaçırmana izin vermezler. O odaya girmemize bile izin vermiyorlar."

Ridoc elinde soyulmamış bir portakalla bana dönerek, "Seni güvende tutabilirim," diye ısrar etti.

Koltuk değnekleri ve yeni metal protez bacağının yardımıyla Rhi'nin sağında yürüyen Sawyer, "Riorson'ın onu güvende tutacağından eminim," dedi. Bu hafta derslere bile girmişti ancak henüz uçuş alanına gitmemişti.

"Mira'nın da tabii." Babamın mektubundaki tavsiyelere uyacaktım.

Dört piyade öğrencisinden oluşan grup kenara çekildi ve yanlarından geçtiğimizde karşımızda büyük salona açılan devasa çift kanatlı kapı belirdi. Cat daha önce hiç görmediğim, uzun boylu bir havacıya gülümseyerek kapının yanında dikiliyordu.

Xaden'dan birkaç santim daha kısa olan adamın zayıf bir bedeni ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Cat'inki kadar koyu saçları, yan tarafındaki kında bulunan kılıcın kabzasında ve

göğsündeki kınlardaki hançerlerin tepelerinde parlayan mavi büyücü ışığını yansıtıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. Ona bu toplantıya güvendiği biriyle katılmasını söylediğimde Maren'i seçeceğini düşünmüştüm. Gerçi gözünün sürekli Xaden'da olmayacağı anlamına gelecekse kendine birini bulmasını mutlulukla karşılardım. Fakat bir yandan da onunla Trager'ın arasında bir şeyler olabileceğini ummuştum.

"Hey, yine de bir sor, tamam mı?" Ridoc'ın sesi hem gergindi hem de koridordaki düzinelerce insanın bize bakmasına neden olacak kadar yükselmişti.

"Neden gelmeyi bu kadar istiyorsun?" Uzanıp kolunu tuttum, böylece dördümüz kapıya iki metre kala durduk.

"Benim... gelmem gerek işte." Bakışlarını kaçırdı ve portakalı iki eliyle kavradı. "Birimizin seninle gelmesi lazım. Şeyden beri..." Tekrar bana çevirdiği koyu kahverengi gözlerinde acı vardı. "Athebyne'den beri yanında hep bizden biri oldu." Parmağını kaldırdı. "Cordyn'e yaptığınız, kardeşlere özel şu küçük gizli gezi dışında. Okul ikiye bölündü, biz seninle geldik. Basgiath saldırıya uğradı, biz yanındaydık. Maren'in kardeşleri için Poromiel'e gittiğinde peki? Yine biz vardık. Birbirimizden ne zaman ayrılsak sen ya bir sorgu odasına kapatılıp günlerce işkence gördün ya da az kalsın Aura'nın ateşiyle kavruluyordun. Ayrıca Liam burada olup sana göz kulak olsaydı bunların asla olmayacağını düşünen tek kişi ben olamam, bunu biliyorum." Parmağıyla Rhiannon'la Sawyer'ı işaret etti. "Aynı şeyin sizin de aklınızdan geçtiğini inkâr etmeyin."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Minnettarım, gerçekten. Ama kimsenin beni koruması gerekmiyor."

"Ben öyle demek istemedim." İki eliyle portakalı tutmaya devam ediyordu. "Ben sadece bir arada olmadığımızda kötü şeyler olduğunu düşünüyorum. Rhi gidemez –idare etmesi gereken koca bir takım var– ve Sawyer da hâlâ iyileşme döneminde

olduğu için geriye bir tek ben kalıyorum. Ayrıca Riorson kötü şeylerin olmasını engelleyebileceğinden yüzde yüz emin olsaydı daha en başta Liam'ı takımımıza almazdı. Adam epey güçlü olabilir ama hatasız değil."

Gerçeği bir bilseydi... Tanrılar bilir bu kapıların ardında kaybettiklerimizin yerini alması için kimler vardı ama ben şimdiden sadece ikisine güvenebileceğimden emindim: Mira ve Xaden.

Sawyer koltuk değneklerine yaslanarak, "Sen öyle misin?" diye sordu.

Ridoc gözlerini kıstı. "Ben de en az sizin kadar iyi bir dövüşçüyüm, ayrıca sen iyileşmeye odaklanmışken ve Rhiannon onları hizaya sokmak için birinci sınıfların peşinden koşarken ben Jesinia'nın önüme koyduğu ne kadar kitap varsa okudum ve fazladan antrenman yapıp durdum..." Portakalın kabuğu *yarıldı.* "Mizah anlayışım sanki takımımız için gösterdiğim çabayı azaltıyormuş gibi davranmanız beni gerçekten sinirlendiriyor."

"Ridoc," diye fısıldadım portakala bakarak. "Ne yaptın sen?"

"Sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Uzattığı meyveyi alınca ellerim üşüdü. "Mühür gücünü geliştirmek için saatler harcayan tek kişi sen değilsin."

Başparmağımı kullanarak portakalın kabuğunu soydum. Kabuğun altındaki meyve donmuş, kaskatı kesilmişti. "Bunu nasıl yaptın?"

"En başından beri havadan su toplayabiliyordum," dedi. "Ama Sawyer dinlenirken onun uyanmasını beklemekten sıkıldım –sakın alınma– ve şifacıların iyi olduğu bir şey varsa o da ortalıkta meyve bırakmaktı. Meyvenin içindeki suyu dondurabildiğimi fark ettim."

Olasılıklar zihnimi doldururken dudaklarım aralandı.

Cat koridorun sonundan, "Sorrengail, içeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?" diye seslendi.

Ridoc'a bakarak, "Bana birinin *vücudunun* içindeki suyu dondurabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldadım.

Ensesini ovuşturdu. "Yani bunu bir insan ya da yaşayan başka bir şey üzerinde denemedim tabii ama... evet, sanırım öyle."

Eh, bu epey rahatsız ediciydi. Öte yandan muhteşemdi. Ve korkunçtu da. Aslında bunların hepsiydi.

"Hassiktir, dostum." Sawyer iyice yaklaştı. "Buza hükmeden başkaları da bunu yapabilir mi?"

"Sanmıyorum." Ridoc başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa havadaki suyu toplayabilen sadece birkaç kişi var."

"Sorrengail!" dedi Cat sertçe.

"Evet, benimle geliyorsun." Portakalı Ridoc'ın eline tutuşturup kapıya doğru yürüdüm. "Ama bunun buzla hiçbir ilgisi yok –gittiğimiz yerde büyü yok– ilk söylediğin şey yüzünden geliyorsun."

"Bir arada olmadığımızda kötü şeyler olması mı?" dedi sessizce.

Yalnızca güven duyduğun kişilerle birlikte savaşa gir.

Başımla onayladım ve koridorda ilerlemeye başladık.

"Nihayet." Cat gözlerini devirdiyse de yanındaki arkadaşı sağdaki kapıyı açtı ve içeri girerken isim etiketine hızlıca göz attım. *Cordella.*

Kuzeni miydi?

Salondaki masa ve sıraların yarısı kenarlara çekilmişti, bırakılan açık alanın gerisindeki uzun masada Altılı Meclis üyeleri bize dönük şekilde oturuyorlardı ve yalnız değillerdi. Grubun ortasında oturan Halden'ın iki yanında Aetos ve Markham vardı. Halden, Markham'ın fısıldadığı yalanları dinliyor gibi görünüyordu.

Xaden masanın sol ucunda oturuyordu ve sandalyesi bana dönüktü; sanki bu toplantıda Kıta'nın geleceği değil de uçuş

programı belirlenecekmiş gibi bacaklarını uzatmış, gözlerini bana dikmişti.

"*İyi misin?*" diye sordum Halden'a kaçamak bir bakış atarak.

Epey sıkkın görünen Xaden, "*Hâlâ nefes alıyor, bunu kazanç sayarım,*" dedi fakat etrafındaki gölgelerin, masanın altındaki, birden fazla ışık kaynağının doğal sonucu olan bulanık gölgelere kıyasla fazla keskin hatları vardı. "*Onlar kendi rotalarını belirlediler, sen de bizimkini belirlesen iyi olur.*"

"Ah, Öğrenci Sorrengail." Halden gözlerinde parlayan bir gülümsemeyle Markham'dan uzaklaştı. "Tam zamanında."

"Aslında bir kişi eksiğiz." Odaya şöyle bir göz atınca Mira'nın hayatında ilk kez bir yere geç kaldığını fark ettim. Ayrıca masanın uzak ucunda oturan Foley, Henson ve Pugh'ı –görev ekibimizden geriye kalanlar– ve yanlarındaki yeni kişiyi görmemek imkânsızdı: Yüzbaşı Jarrett.

"Bence bu odada fazladan iki kişi var." Morraine Düşesi omzumun üzerinden arkama küçümseyici bir bakış attı.

"Benim isteğimle buradalar." Çenemi kaldırdım. "Öğrenci Gamlyn de öyle."

Yanımdaki Ridoc hiçbir şey söylemedi.

Düşes, "Ciddi olamaz–" diyecek oldu.

Halden elini kaldırarak, "Buna izin vereceğim," dedi. "Son kayıplar üzücü oldu ama üzerinden bir ay geçti ve artık harekete geçme vakti geldi. Sitrin senin elinde ve Kral Courtlyn'le bir toplantı ayarlandı. Komuta da Yüzbaşı Henson'a devrediliyor." Halden önündeki rulo parşömeni işaret etti.

"*Ciddi mi bu?*" Xaden'a kısa bir bakış attım.

"*Fazlasıyla.*" Dudağının köşesi kalktı. "*Onları canlı canlı yerken iyi eğlenceler.*"

Yeni paspaslanmış zeminde ilerleyerek parşömeni aldım, sonra geri çekilip Ridoc'ın yanına döndüm ve bana verilen emirleri hızlıca okudum. Yarından sonraki gün Deverelli'ye gidecek, Kral'la buluşup bir ittifak kurmak için pazarlık yap-

maya çalışacak, Andarna'nın ırkını orada bulamazsak aramayı genişletmek adına sağlam bir neden bulacak, sonra da gelip rapor verecektik. Üstelik bunların hepsini Yüzbaşı Henson ve ikinci komutan Teğmen Pugh komutasında yapacaktık.

Bu arada Markham'la Melgren de Aretia'da gözden kaçırdığımız *ipucu* var mı diye bakacaklardı.

"*Sen bunu okudun mu?*" Emirlerin yazılı olduğu parşömeni yere atıp çiğnememek için kendimi zor tutuyordum. "*Aretia'yı aramak istiyorlar.*"

"*Siktirip gidebilirler.*"

"Hayır," dedim Halden'a.

"Efendim?" Halden öne doğru eğildi.

"*Hayır* dedim." Parşömeni ortadan yırttım. "Komutanınıza hayır. Seçimlerinize hayır. Aretia'yı aramanıza hayır. *Hayır.*"

"Sizi uyarmıştım," dedi Xaden.

Halden sırtını dikleştirirken Calldyr Dükü sandalyesinde kıpırdanarak gözlerini bana dikti. "Yüzbaşı Jarrett mükemmel bir seçim ve biniciler arasındaki en iyi kılıç ustası."

"Teğmen Riorson'ın birkaç ay önce Samara'da, tek damla ter dökmeden onun kıçını tekmeleyişini izlediğimi düşünürsek bu epey abartılı bir tanım oldu." Güç damarlarımda dalgalanıyordu ama öfkemi kontrol altında tuttum. "Sizin yönteminizi denedik–"

"Ve başarılı da olduk," diye lafımı kesti Halden. "Yoksa taş senin elinde değil mi?"

"Bana birbirini hiç tanımayan ya da birbirine güvenmeyen insanlarla dolu bir takım verdiğiniz için orada iki binici kaybettik. Evet, taş bende ve onu Deverelli'ye götüreceğim ama bunu *kendi* seçtiğim takımla yapacağım." Omuzlarımı dikleştirdim ve göz ucuyla Ridoc'ın başını aşağı yukarı salladığını gördüm.

Arkamızdaki kapı açıldı ve hızlı, sert adımların tanıdık sesi cesaretimi âdeta cüretkârlığa vardırdı.

Mira, Cat ve kuzeninin yanından geçip sağımda durarak, "Geciktiğim için kusura bakmayın," dedi. "Kuzeyden korkunç bir rüzgâr esiyor. Ne kaçırdım?"

"Sanırım Violet çileden çıkmak üzere," diye fısıldadı Ridoc.

"Bu" –yırtık parşömeni Halden'a fırlattım, o da savaş alanında ölümcül olmasını sağlayan refleksleriyle onu yakaladı– "benim planım değil ve onlar da" –oturan binicileri işaret ettim– "benim takımım değil."

Xaden'ın sırıtışı büyüdü ve sanki bir gösteri izlemeye hazırlanıyormuş gibi sandalyesine iyice yerleşti.

"Aretia'yı aramak mantıken yapılması gereken ilk şey çünkü elimizde bilgi olmayan tek bölge orası..." diye söze başladı yanakları kızarmaya başlayan Markham.

Aylardır onunla ilk kez göz göze gelerek, "Sen konuşmayacaksın," dedim sertçe. "Özellikle de benimle. Bana kalırsa sen ancak bir ayyaş kadar güvenilir ve bir fare kadar dürüst olabilirsin. Kıta'mızın *yüzlerce yıllık* tarihini halktan saklamışken Aretia hakkında altı yıllık bilgiyi öğrenemiyorsun diye şikâyet etme cesaretini nereden buluyorsun?"

Halden kaşlarını kaldırdı, Mira da elini kılıcının kabzasına götürdü.

Markham sandalyesinden kalkarak, "Bırak bir bölük komutanını, üst düzey bir subayla bile böyle saygısızca konuşamazsın!" diye kükredi.

"Köprüyü geçip bir binici olduğumu unuttuysan söyleyeyim, ben senin emir komuta zincirinde *değilim*," diye karşılık verdim.

"Ama benim komutam altındasın," diye uyardı Aetos. "Ve ben de Melgren adına konuşuyorum."

Öfke bedenimi ele geçirdi. "Ben de Tairn, Andarna ve Gökkube adına konuşuyorum. Yoksa iki *ejderhanın* daha binicilerini kaybettiğini unuttun mu?"

"*Sana zaten âşık olmasaydım şimdi olurdum*," dedi Xaden, ayak ayak üstüne atarak.

Halden sesinde hafif bir şaşkınlıkla, "Otur, Markham," diye emretti. "Sen denedin ve başarısız oldun."

Markham sandalyesine çöktü.

"Tek bir şans vereceğiz. Deverelli görevi için takımını belirle, Öğrenci Sorrengail," dedi Halden. "Ama başarısız olursan başka bir komutan atayacağımızı ve görevi reddetmenin İkinci Aretia Anlaşması'nın şartlarını geçersiz kılacağını bil."

Xaden'a ünvanını geri veren anlaşmanın.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Üzerimde de hiç baskı yoktu gerçekten.

"Kabul ediyorum." Omuzlarımı dikleştirdim. "Deverelli görevi için takımıma Teğmen Riorson, Teğmen Sorrengail, Öğrenci Gamlyn, Öğrenci Cordella" –rütbesini öğrenmek için omzumun üzerinden arkama baktım– "Yüzbaşı Cordella, Öğrenci Aetos, Prens Halden ve ayak parmağını çarpma ihtimaline karşı seni koruması için en sevdiğin muhafızını seçiyorum," dedim Halden'a. "Başarılı olduğumuzda, ilk görevden sonra üyeleri değiştirme hakkımı da saklı tutuyorum."

"Kesinlikle olmaz." Aetos başını iki yana salladı. "Yanına sadece görevli subayları alacaksın, *havacıları* falan alamazsın, ayrıca Riorson'ın seninle gitmesi söz konusu bile değil."

Halden elini kaldırınca Aetos sustu.

Xaden o kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığına bakma ihtiyacı hissettim.

"Kimi istersem onu alacağım," diye karşılık verdim. "Catriona tahtın üçüncü sıradaki vârisi olarak Poromiel adına konuşabilir..."

Morraine Düşesi, yüzünü ekşi bir koku almış gibi buruşturarak, "Peki ya *yüzbaşı?*" diye sordu. "İki havacıya mı ihtiyacın var?"

"Öğrenci Cordella da yanında güvendiği birinin olmasını hak ediyor." Başımı yana eğip Halden'a baktım. "Ejderhalar köprüyü geçmemiş ya da İmtihan'a tırmanmamış insanları taşımazlar, grifonların bu konuda daha nazik davranması büyük

şans yoksa bize asla yetişemezdin. Teğmen Sorrengail kendi koruma kalkanlarını yaratabilen tek binici. Öğrenci Aetos, Deverelli'de kullanılan en yaygın ikinci dil olan Krovla dilini akıcı konuşabilen güvendiğim tek binici. Öğrenci Gamlyn kendini benim kişisel güvenliğime adadı ve Teğmen Riorson tüm kuvvetlerimiz içindeki en ölümcül binici olmasaydı bile" –önce Aetos'a sonra Halden'a baktım– "ki öyle, Tairn ve Sgaeyl'in birbirlerinden ayrılamayacağını biliyorsunuz, mesele şu ki ne kadar süre yolculuk etmek zorunda kalacağımızı bilmiyoruz. Ayrıca bu konuyu tartışıp durmaktan yoruldum."

"O bu savaş akademisinin bir hocası," diye kekeledi Aetos.

"Ben onu seçiyorum."

Halden arkasına yaslanıp bana beni ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"*İlk kez görüyor sayılır*," dedi Tairn. "*Sen artık onun tanıdığı kişi değilsin.*"

Doğruca Halden'a baktım. "Dahası Tyrrendor geçen yüzyıla kadar Deverelli'yle temas hâlindeydi. Bu iletişim hatlarını yeniden açma işini Tyrrendor Dükü'nden daha iyi kim yapabilir?"

Aramızdaki bağ boyunca Xaden'ın şaşkınlığını hissettim ama bedeni doğal olmayan biçimde hareketsiz kalmaya devam etti.

"*Babamın kitabını istediğin zaman okuyabilirsin*," dedim ona.

Morraine Düşesi, "Riorson'ın Altılı Meclis'te sandalyesi var," dedi. "Öylece çekip gidemez. Herhangi bir... trajedi yaşanması durumunda bir vârisi bile yok. Ancak kızımın teklifini düşünürse gidişini kabul etmeye ikna olabilirim."

"*Teklif mi?*" Yüzümün kanı çekildi.

"*Bana ünvanımı geri verdiklerinden beri gelen yaklaşık bir düzine tekliften biri işte. Dert edecek bir şey yok.*" Parıldayan akik bir tutam, zihnimi okşadı.

Kalbim tekledi. Dert etme konusunda fikirlerimiz epey farklıydı.

"En azından ima ettiğin şeyi doğrudan söyle, Ilene." Halden ona yan yan baktı. "Ona güvenmiyorsun ve soyunun sadece Morraine'de değil, Tyrrendor'da da devam ettiğini görmek istiyorsun."

"O bir isyana önderlik etti!" Morraine Düşesi ellerini masaya vurdu.

Xaden gözlerini benden ayırmadan, "İsyana önderlik eden babamdı," dedi. "Ben bir devrimde yer aldım. Bana söylendiği kadarıyla ikisi arasında büyük fark var."

Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını fark ettim.

"Ayrıca, tartışmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Xaden oturduğu yerde doğruldu. "Ben gidiyorum. Yokluğumda benim adıma Lewellen Kontu konuşacak ve önemli meseleler konusunda kan bağım olan yaşayan tek kişiye danışacak: Öğrenci Durran. Derslerime Teğmen Tavis'le birlikte giriyorduk zaten, biz yokken bir sonraki eğitmenin ders dönemi gelene kadar yerime o geçecek."

"Eğer ben izin verirsem," diye karşılık verdi Halden.

Yanlış cevap, Halden.

"Ben Kıta'da tek *bir* kişiden izin isterim ve Amari biliyor ya, o da kesinlikle sen değilsin." Xaden yavaşça başını çevirip Halden'a baktı ve aniden nefes almak benim için rahatsız edici bir eyleme dönüştü.

"Ben babamın adına konuşuyorum," dedi Halden dişlerini sıkarak.

"Tabii. Çünkü boyun eğdiğim kişi *o*." Xaden bakışlarını bana çevirdi. "Ne zaman gitmek istersin?"

"Ekselansları hazır olur olmaz Deverelli'ye uçacağız." Yüzümden duygularımı okuyamayacağına ve tacın gücüyle Xaden'a misilleme yapmasından korktuğumu hissedemeyeceğine güvenerek Halden'ın gözlerinin içine baktım.

Halden ayağa kalktı, Xaden hariç masadaki herkes de aynı şeyi yaptı. "En azından emirlerin *bu* kısmına uyalım. Yarından

sonraki gün yola çıkıyoruz." Kuzey kapısından çıktı, ayağa kalkan herkes de peşinden gitti.

Ridoc'a gülümseyerek, "Hiç dalgaya vurmadın," dedim. "Seninle gurur duyuyorum."

Xaden yaklaşırken Ridoc, "Aklımdan geçenleri içimde tuttum," diye cevap verdi sırıtarak.

Xaden yanımıza geldiğinde, "Gerçekten sinirini bozmak zorunda mıydın?" diye sordum.

"Hayır." Bir an için dudaklarıma baktı. "Sadece eğlence olsun diye yaptım."

"Drake Cordella?" diye bağırdı Mira ve o odanın öbür ucundan Drake'e doğru koşarken üçümüz de onlara döndük. "Gece kanadı sürüsündeki mi?"

Drake ablama çekici ama ukala bir gülümsemeyle baktı. "Adımı duydun mu?"

"Geçen yılki Montserrat saldırısında koruma duvarlarının yıkılmasında büyük rol oynamıştın." Mira gözlerini kıstı.

"Öyle yapmıştım." Drake'in gülümsemesi genişledi.

Mira diziyle adamın kasığına vurdu.

Ah, *Tanrılar* aşkına.

"Of." Ridoc yüzünü buruşturdu. "Şimdi..."

Drake'in dizleri yere çarpınca Cat'in soluğu kesildi.

"Düşecek," diye bitirdi cümlesini Ridoc.

Çektiği acı yüzünün her zerresinde kendini gösterirken Drake, "Sen Mira Sorrengail olmalısın," demeyi başardı.

"Sanırım sen de benim adımı duymuşsun." Mira yere çömelerek onunla aynı hizaya geldi. "Eğer kız kardeşimin hayatını bir daha tehlikeye atarsan bu sefer dizimin yerine kılıcımı kullanırım. Anlaşıldı mı?"

Drake başını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı."

"Harika." Mira Drake'in omzuna vurup ayağa kalktı ve Cat'e sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Kendi takımını kurman için sana tek bir şans verildi ve sen de eski sevgilini,

şimdiki sevgilini, bölüğün en gevşek adamını, geçen yıl seni öldürmeye çalışan iki kişiyi –hem de biri şimdiki sevgilin yüzünden bunu yapmaya çalıştı– ve Dain'i –o da her neyinse artık– seçiyorsun, öyle mi? Bir binicinin üstlenebileceği en önemli görev için seçtiğin kişiler bunlar mı yani?"

"*Birinin söylemesine sevindim*," dedi Tairn.

"Ve... *seni*." Bu pek de etkili bir laf sokma biçimi değildi.

"Halden'ın muhafızını da unutma," diye ekledi Ridoc. "Eminim inanılmaz faydalı olacaktır."

Mira ona bakıp gözlerini devirdi, sonra kapıya yöneldi. "Hazırlık yapmam gerekecek ama görünüşe bakılırsa o çok sevdiğin serinin bir sonraki cildini okumak için zamanım olacak," dedi bana omzunun üzerinden.

Annemin günlükleri. Başımla onayladım ve bir an için zaferin tadını çıkardım.

Belki de ihtiyacımız olan her şeye kavuşmamıza sadece *günler* kalmıştı: Andarna'nın ailesi, Xaden için bir tedavi ve babamın Deverelli'deki tüccardan almamı istediği şey her neyse o.

Yarından sonraki günü iple çekiyordum.

Tyrrendor, adalarla teması en son kesen eyaletti.
Eyalet, önderlerinin kurnaz olmasıyla tanınır ama bu durumda
ben şunu da eklemek isterim: Zekiler de.

–YARBAY ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
BOYUN EĞENLER: İKİNCİ KROVLA AYAKLANMASI'NDAN

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Grifonların hız ve dayanıklılık sınırlarını test etmek amacıyla ilk gece Athebyne'de mola verdik. Ardından sadece kanatlı olanların beslenip su içmesi için mola verdik ve onları epey zorlayarak eyerde yirmi dört saat geçirdikten sonra şafak sökerken Cordyn'e ulaştık.

Herkes bu işkence gibi geçen günün, grifonları deniz ötesi uçuşa hazırlamak için düzenlendiğini sanıyordu.

Gerçek sebebi sadece Xaden biliyordu: Geceyi sağ salim atlatmış olsa da onun koruma duvarlarıyla korunmayan toprakla gereğinden fazla temas etmesine izin vermekten korkuyordum.

Drake'in verdiği istihbaratın yardımıyla yakılmış ve kurutulmuş toprakların üzerinde Veninlerden sakınarak uçuyorduk. Her ne kadar savaşı bitirmenin yolunu aradığımızı bilsem de bir tarafım savaştan kaçıyormuşuz gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Tecarus'un sarayına doğru alçalırken Tairn, "*Grifonlar bize yetişemiyor,*" diye uyardı beni. "*Özellikle de iki insan taşırken.*"

Taşımak, grifonların pençelerinden sallanan Halden ve muhafızının bulunduğu sepetler için epey hafif bir terimdi.

"*Onlardan birini taşımayı mı teklif ediyorsun yoksa?*" diye sordum son üç saattir göz kapaklarımı ağırlaştıran uykuya karşı koymaya çabalayarak. Buranın fazlasıyla sıcak iklimi bana hiç yaramıyordu.

"*Yolumuza sadece biniciler ve havacılarla devam etmeyi teklif ediyorum.*" Kanat çırpışları yavaş, hatta grifonlara ve bizi fark edip saraya kadar eşlik etmeleri *ihtimaline karşı* bir saat önce koşumundan ayrılan Andarna'ya oranla neredeyse tembeldi.

"*Bunu ne kadar istesem de o Navarre'ı temsil ediyor.*" Matarama uzanırken onu birkaç saat önce boşalttığımı hatırladım.

"*Yanardönerleri bulduğumuzda onun bir önemi kalmayacak. Önem arz eden tek varlık Andarna olacak.*"

"*Eh, onlarla temas kurduğumuz anda Prens'i seve seve bırakabiliriz bence. O zamana kadar ipuçları için o insanlarla bir arada olmak zorundayız.*" Sağa baktım ve Tairn'in kanatlarının arasından Andarna'yı gördüm. "*Yoruldun mu?*"

"*Acıktım,*" diye yanıt verdi. "*Kira, çevre koyun postları için uygun olmadığından burada bir sürü keçi olduğunu söyledi. Herhâlde güzel havanın yanında güzel yiyecekleri de vardır.*"

"*Kardan hoşlanmadığının gayet farkındayız.*" Tairn son ziyaretimizde seçtiği çimenli teras yerine Tecarus'un geniş dövüş arenasına yaklaşırken ben de yüzümde ılık rüzgârı hissederek sırıttım.

"*Belki sen de Sgaeyl'in ırkı gibisindir,*" dedi Tairn. "*Onlar da sıcak iklimi sever.*"

Bu doğruydu. Mavilerin kuluçka alanları Büyük Savaş'tan önce buraya yakın yerlerdi.

Tairn arenanın ortasına inip kanatlarını kapatırken Andarna da biraz daha az zarif sayılabilecek bir hareketle onun sağına indi. Muhafızlar geldiğimizi fark ederek dövüş arenasının önündeki en yüksek terasa koştular.

Birkaç dakika içinde beş ejderhamız ve iki grifonumuz sahanın her yerine yayılmıştı.

Çantalarımdan birini aldım ama ikincisini eyerin arkasına bağlı bırakıp bırakmama konusunda tereddüt ettim.

"*Onu benim taşımam daha güvenli olur,*" diye hatırlattı Tairn, sabırsızlıkla omzunu eğerek.

"*Fakat bu, eyeri çıkaramayacağın anlamına gelir.*" Kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum.

"*Sanki düşmana hazırlıksız yakalanıp aile adımı lekelermişim gibi...*"

"*Anladım.*" Kayışımı çözdüm, sonra oturaktan inerken vücuduma söz dinlemesi için yalvardım. Kaslar, tendonlar, bağlar... ben inerken hepsi çatırdıyordu, yere indiğimde de dizlerim az kalsın boşalacaktı.

Sanki yirmi dört saattir havada değilmiş gibi merdivenden yukarı koşup orada bekleyen iki havacı korumanın yanına giden Cat'e ters ters bakmadan edemedim.

Andarna başını çevirip omzundaki metal kayışı kemirerek, "*Ben benimkini çıkarabilir miyim?*" diye sordu.

Tairn ve ben aynı anda, "*Hayır!*" diye bağırdık.

"*Hayır,*" diye bizi taklit etti Andarna. "*İyi. Ben yemek aramaya gidiyorum.*"

"*Ev sahibimiz bize hoş geldin diyene kadar bekleyeceksin,*" diye emretti Tairn. Andarna onun olduğu tarafa doğru oflayarak buhar üfledi, sonra arka ayaklarının üzerine oturup kötü kötü baktı. "*O kuyruğunu* hemen *yerden kaldır. Nerede olduğumuzu sanıyorsun? Vadi'de mi?*"

Çantamın kayışlarını yazlık uçuş ceketime göre ayarladım ve dört ayağı üzerine kalkan Andarna, Tairn'in arka bacağına ufak bir miktar ateş püskürttüğünde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"*Buna yanıt vermeye tenezzül bile etmiyorum,*" diye gürledi Tairn.

Önümüzde Sgaeyl havalandı ve Xaden, yüz hatları o çok bayıldığı kontrol maskesinin ardına gizlenmiş hâlde ejderhasının uçarak uzaklaşmasını izlerken kaşlarımı çattım.

Aotrom, Teine ve Cath oldukları yerde kaldılar ama Kiralair, Drake'in grifonu Sovadunn'la birlikte havalandı.

Xaden'ın yanına ulaştığımda, "Nasılsın?" diye sordum. Mira'nın çoktan kılıcını çekmiş hâlde arenanın merdivenini yarılamış olduğunu gördüm.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Xaden boynunu esnetip bakışlarını uzaklaşan Sgaeyl'den bana çevirdi, ne kadar ağrıdıklarını görüyormuş gibi bacaklarıma ve dizlerime baktı. "O kadar uzun süre eyerde oturduktan sonra vücudunun iyi durumda olması mümkün değil."

"Ben..." Halden, Kira'nın önümüze bıraktığı bir metre yüksekliğindeki sepetten beceriksizce inerken duraksadım, ikimiz de duraksadık. "Orada her ne oluyorsa ondan çok daha iyi durumdayım."

Prens çıkmaya uğraşırken çantası sepetin kalın tellerine takılıp onu esir alınca küfretti. Çantayı önündeki engelin üzerinden aşırmak yerine kayışını koparark kurtarmayı tercih etti.

"*Belli ki seni vârise çeken şey sağduyusu olmuş.*" Tairn'in sesinden alaycılık akıyordu.

"*Daha on sekiz yaşındaydım ve o da yakışıklıydı. Üstüme gelmeyi bırak.*" Halden'ın, kızıl saçlı muhafızı Yüzbaşı Winshire'ın sepetten inmesine yardım etme konusunda hiç acele etmediğini fark edince kaşlarımı çattım.

"Krallık bu adamla emin ellerde." Xaden ileride bekleyen diğerlerine doğru yürürken arenayı çevreleyen kurutulmuş taşlara baktı. "Buradan gidene kadar bu taşların üzerinde uyusam fark edilir mi sence?"

"Evet." Dain ve Ridoc'a yaklaşırken sustum. İkisi de olanları izlerken yüzbaşı bütün yardım tekliflerini reddederek sepetten indi ve Halden'a yetişene kadar iki metre boyunca tökezleyerek

ilerledi, sonra da onun peşinden öfkeyle merdiveni çıktı. "Ama istersen ben seninle birlikte burada uyuyabilirim. Eğer gerekliyse." Onun için riski azaltmak adına ne gerekiyorsa yapacaktım.

"O endişeli bakışı başkasına sakla. Güce hükmetmek için bir neden olmadığı sürece idare ederim, tıpkı dün geceki gibi." Xaden elimi tutup sıktı, sonra Halden görmeden önce bıraktı.

Dain ve Ridoc arenadan çıkmamızı sağlayan basamakları tırmanırken aval aval etrafa bakıyorlardı. Hava buraya son geldiğimiz zamankine göre biraz daha serindi ama nem yüzünden deri uçuş ceketim tenime yapışıyor, bana epey rahatsızlık veriyordu.

Nihayet tepeye ulaştığımızda Dain omzunun üzerinden, "Basgiath'taki antrenman arenasını kullanma fikrini buradan mı aldın?" diye sordu.

Xaden başıyla onaylarken bir yandan da çevreyi tarıyordu.

Tecarus'u –görünüşe bakılırsa uyku kıyafetlerinin içinde– yakındaki bir verandada Cat'e sarılırken gördüğüm anda Tairn ve Andarna arenadan havalandılar ve diğerleri de hızla onları takip etti. Mira bir kenara çekilip kılıcını kınına soktu ve Tecarus'a eşlik eden iki havacı muhafıza gözlerini kısarak uyarıda bulundu. Ama sonra Drake sağdaki uzun boylu olana dostça sarıldı.

Tairn, Sgaeyl'in gittiği yöne doğru uçarken, *"Deneme amacıyla bir kutuya kilitlenmiş Venin falan çıkarırlarsa bana haber ver,"* dedi.

Halden ve Anna verandaya ulaşırlarken biz de Kurak Topraklar'ın sınırından getirtilen kurutulmuş taşların son sırasını geçtik.

"Veririm. Sen de Andarna'nın yememesi gereken hiçbir şeyi –ve hiç kimseyi– yemesine izin verme." Sırtımdan aşağı terler akarken ağrıyan omuzlarıma asılı çantamı tekrar ayarladım; sağ eklemimin hafifçe kaydığını fark edince başım kendimi yüzüyormuş gibi hissetmeme neden olacak şekilde dönmeye

başladı. Sinir bozucuydu. Yorgunluk, susuzluk ve sıcak, vücudum için kesinlikle iyi bir birleşim değildi.

"Of, çok geri kafalısın. Belki benim ırkım böyle oyunbozan değildir. Belki de canlarının istediği gibi ziyafet çeken tiplerdir. Belki de... Ooo! Bu da ne?"

"O bir Dev Kırmızı Boynuzlu Kaplumbağa ve kesinlikle olmaz! Kabuğu dişlerinin arasına sıkışır, benim de seni ve o iltihap saçan kaplumbağa kabuğunu taşımaya hiç niyetim... Hemen buraya gel!" Menzilden çıkınca sesleri duyulmaz oldu.

Kurutulmuş taşların üzerinden ayrılıp arenayı sarayın yemek salonuna giden mermer terastan ayıran çim alana adımımızı attığımız anda Xaden gerildi. Grubun yanına vardığımızda beni rahatlatmak için, *"Ben iyiyim,"* dedi.

İnsanların oluşturduğu küçük çemberdeki boş yerlere geçtik ve kendimi, buruşuk piyade üniforması içinde hâlâ görkemli... ve mağrur görünmeyi başaran Halden'ın yanında buldum.

Yükselen güneş, Halden'ın isim etiketinin altındaki altın kraliyet nişanından yansıyıp gözüme girince kaşlarımı çattım ve hızlıca kendi uçuş ceketimin sade siyahlığına baktım. Daha önce hiç gerçek savaş için yapılmış bir ceket giymemiştim, sadece eğitim için yapılanları giymiştim. İsim etiketi yoktu, arma yoktu, düşman hattının gerisinde düşersem saçlarım dışında kim olduğumu ele verecek hiçbir şey yoktu. Sadece ikinci sınıf öğrencisi rütbemi gösteren iki tane dört köşeli yıldız dikilmişti.

"Demek bu çocuk da gelmiş!" Tecarus, Drake'e bakarak sırıttı, geri kalanımıza kısaca göz gezdirdikten sonra bakışlarını Halden'a çevirdi. "Ekselansları." Başını eğdi. "Bu kadar saygıdeğer bir misafir beklemiyorduk."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz, Vikont." Halden eskiden sinirime dokunan o küçümseyici baş eğme hareketini yaptı. Sanırım hâlâ sinirime dokunuyordu. Elini belime doğru götürünce kaskatı kesildim. "Deverelli'ye doğru yola devam

etmeden önce grifonların durumuna bağlı olarak bir iki gün burada dinlenmeyi umuyoruz."

Uyluğumun arkasından yükselen gölgeler kalçamın etrafına sardı ve Xaden'a doğru bir adım atarak Halden'ın elinden kurtuldum. "*Orada hâlâ her şey yolunda mı?*"

Gölge, kalçamı sıkıca kavrarken Xaden, "*Lanet olası eski sevgilin ellerini kendine saklasa daha yolunda olacak,*" diye söylendi.

"Deverelli mi?" diye sordu Tecarus, kaşlarını neredeyse saçlarına değecek kadar kaldırıp bana döndü. "Nesne sizde mi?"

Dudaklarımı araladım...

"Bizde," diye cevap verdi Halden benim yerime.

Tanrılar aşkına, bu huyundan oldum olası nefret etmiştim.

Dain bana göz devirmeye benzer bir bakış atarak hiçbir zaman Halden'ın büyük bir hayranı olmadığını hatırlattı.

Tecarus kalçamdaki gölgelere bakarak yavaşça, "Elbette," dedi. "Eh, o hâlde rahat etmenizi sağlayalım." Üzerindeki işlemeli kumaşı savurarak saraya doğru döndü. Onun peşinden yemek salonuna girerken omuzlarımın yorgunluktan çöktüğünü hissettim. "Fazladan güvenlik önlemi için kusura bakmayın. Güneyde direnmeye devam eden pek az büyük şehirden biriyiz," dedi. Havadar sarayın kapısından geçip devasa masanın etrafından dolanarak içeri girdi.

Buranın ne kadar nefes kesici bir yer olduğunu unutmuştum.

Burası havanın hareketi için inşa edilmişti. Güzellik, sanat ve ışık için. Beyaz mermer zeminler bile parlıyor, tıpkı ortadaki geniş merdivenin ilerisinde akan dolambaçlı havuzlar gibi şafağın ışığını yansıtıyordu. Veninler bu kadar güneye inerse sarayın hiç şansı olmazdı.

Burayı inşa eden her kimse o da bunu biliyor olmalıydı.

Mira beyaz basamakların dibinde durup açık sahanlıktan altımızdaki katta zar zor görülebilen siyah sütuna baktı. Geçen sefer olduğu gibi etrafında oldukça kalabalık bir grup vardı.

Basamakları tırmanmaya başlarken işlemeli cübbesinin kemerini sıkan Tecarus, "Burada pek çok havacı kaldığı için fazla boş odamız yok," dedi. "İki kişi kalabilir misiniz? En üst katta birkaç odamız var." Omzunun üzerinden sahanlığa baktı. "Siz hariç, Ekselansları. Tabii ki sizin için özel bir oda ayarlayabiliriz."

Siktir. Bu kata çıkmak bile beni mahvetmişken iki kat daha çıkmamın imkânı yoktu. Dizim her adımıma itiraz ediyordu, zemin botlarımın altından kayıyormuş gibi hissetmeme rağmen neme lanet okuyarak basamakları tırmanmaya devam ettim.

"Tabii ki." Halden'ın sesi, patlamaya hazırmış gibi çıkmıştı. Yorgun olduğu belliydi ve eğer ayrı olduğumuz yıllarda değişmemişse bu daha da hızlı öfkelenmesine neden olacaktı.

"Senin odan da boş, Riorson. Yoksa *Majesteleri* mi demeliydim?" diye ekledi Tecarus, daha önce kaldığımız kata ulaştığımızda. "Rütbe nişanını takmadığını fark ettim." Geniş koridorun ortasında durunca hepimiz onunla birlikte durduk.

Gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeyken Mira'yla son ziyaretimizde kaldığımız odanın hemen önünde durduğumuzu fark ettim, onun ilerisinde de Xaden'a ait olduğunu bildiğim kapıları gördüm. En üst kata nasıl çıkacaktım ben? "*Merdiveni sürünerek çıkmak zorunda kalsam bile beni yine de kabul eder misin?*" diye sordum Tairn'e.

"*Sürünmeyeceksin,*" diye cevap verdi Xaden.

Yanlış bağa konuşmuştum. Tanrılar aşkına, başım gerçekten beladaydı.

Halden sağıma doğru yaklaşırken solumdaki Xaden, Tecarus'a, "Parlak şeyler takmak beni kolay hedef hâline getirir," dedi. "Ayrıca ben hiçbir zaman ünvanla gücü birbirine karıştıran biri olmadım."

Of, tanrılar aşkına. Şu an gerçekten de Halden'a laf mı sokuyordu? Gözlerimi devirecek oldum ama sonra kırpıştırmakla

yetindim. Geçtiğimiz sonbaharda Cat ortaya çıktığında Xaden böyle şeyler mi yaşamıştı?

Arkamdaki Ridoc alaycı alaycı gülümsedi, ardından deri ceketine çarpan bir tokadın belirgin sesini duydum. Bu ses belli ki takım arkadaşımın omzuna vuran Dain'in elinden gelmişti. Mira'nın yüzünü göremediğime sevindim. Amari bilir arka tarafta durduğu yerde ne kadar öfkeliydi.

"Ama beni hangi yetkiyle ziyaret ettiğinizi nereden bileceğim o zaman?" Tecarus, politik bir gülümsemeyle inanılmaz beyazlıktaki dişlerini göstererek bize doğru döndü. "Bir teğmen olarak mı? Sadece bir binici olarak mı? Bir profesör olarak mı? Tyrrendor Dükü olarak mı?" Parmaklarını birbirine vurdu. "Ya da belki de sarayıma katılmaya ikna edemediğim o nadir kişinin sevgilisi olarak." Sanki Xaden ve ejderhalarımızla birlikte adalardaki malikânesinde huzur içinde yaşlanma ayrıcalığına karşılık *koleksiyonuna* nöbetçi bekçi köpeği olarak katılma teklifinin hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi yüzüme baktı. "Teklifim hâlâ geçerli bu arada."

"Benim cevabım da öyle." Hafifçe sallandım, gözlerim kararmaya başlarken kendime gelmek için derin derin nefes aldım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı ve bunu *hemen* yapmam lazımdı. Kalçamdaki gölgeler bu kez beni sahiplenmek için değil desteklemek için ortaya çıktı. O kadar inceydiler ki deri uçuş kıyafetlerimin üstünde onları görmek neredeyse imkânsızdı. "*Teşekkür ederim.*"

"Burada hangi yetkiyle bulunuyorum? Bunu Prensimize soralım. Ne dersiniz, *Ekselansları*?" Halden'a bir *ağacı* bile kurutabilecek kadar sert bir bakış attı. Endişeden ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Soruyu anladığımdan emin değilim." Halden çenesini ve yumruklarını sıktı.

Tecarus yarattığı kargaşa karşısında neşeyle gülümserken, "*Onun öfkesi senin gücünü tetikleyebilir,*" diye uyardım Xaden'ı.

"*Onun öfkesi tam da benim istediğim şey.*" Xaden bakışlarını kraliyet nişanına çevirdi. "Kesinlikle anladın. Burada bir profesör olarak mı bulunuyorum? Yoksa dük olarak mı? Yoksa..."

"Elbette lanet bir düksün," dedi Halden sertçe. "Lewellen Kontu öyle olmanı mümkün kıldı, değil mi? Lanet krallıktaki en güçlü ikinci ünvan onca aile arasından bir *Riorson*'a gitti."

"Yapma..." diyecek oldum ama gölgeler susmam için beni hafifçe çekiştirdi, ben de sustum.

Xaden, Halden'ın küstahça hakaretini ustalıkla duymazdan gelerek, "Yani burada bir profesör yetkisiyle bulunmuyorum," diye konuyu açıklığa kavuşturdu.

Halden öfkeyle, "Senin yetkin *falan* yok," dedi. Yanakları al al olmuş hâlde Xaden'a yaklaşınca botları neredeyse benimkilere değecekti. "Burada rütbeli subay benim."

"*Xaden, patlayacak. Eline geçeni fırlatacak.*" Duvarlar. Aynalar. Masalar. Kırılabilir şeyler. Yani yakın olan ne varsa. Muhafızların Halden'ı koruma görevine gönüllü olmamalarının bir nedeni vardı. Alic de zorbanın tekiydi. Cam –Aaric– ikisinden de mümkün olduğunca uzak dururdu.

"Yani, profesör olarak değil." Xaden gözlerini kıstı; artık gücü iyiden iyiye tükenen ve yere yığılmasına ramak kalan bedenimi onun gölgeleri dik tutuyordu.

"Hayır!" Halden'ın sesi koridorda yankılandı. "Lanet bir profesör olarak değil..."

"Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istemiştim," diye sözünü kesti Xaden, sonra beni kucağına aldı. "Biz iyice *dinlendikten* sonra görüşürüz o zaman." Tecarus'un yanından geçip koridorda ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım.

Xaden odasının kapılarını açıp içeri girdikten sonra tekmesiyle kapatarak, "Emredildiği gibi seni bir odada iki kişi kalmaya götürüyorum," dedi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Vücudundan aşağı kaydım ve belimi kavrayıp döndürerek beni kapıyla arasına sıkıştırdığında bedenimin alev almasını görmezden gelmeye çalıştım. Kapı arkamda mutluluk verecek kadar sağlam duruyordu.

"Gerçekten mi?" Başını başıma doğru eğdi. "Yaptığım onca şey arasında inanamadığın tek şey *bu* mu?" Sesi yumuşamıştı ve parmaklarını boynumun kenarına koydu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nabzın çok hızlı atıyor. Dışarıda en az iki kez bayılmanın eşiğinden döndün." Başını bana yaklaştırdı. "Gerçekten merdivenden *sürünerek* çıkmak mı istiyordun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin zaten." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Sadece on iki saat dinlenerek iki gün boyunca yolculuk ettin. Yatıp dinlenmen gerektiğini biliyorum, sana odamı verebilirdim ve bunun bencilce olduğunun farkındayım ama..."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"İçinde senin olmadığın bir yatakta uyumaktan bıktım." Başparmağıyla boynumu okşadı.

Yüreğim umutla doldu. Benimle tekrar aynı yatakta uyumayı istiyorsa belki de bunun sebebi sadece Halden'ın varlığını kıskanması değil, sonunda bana dokunacak kadar kendine güvenmesiydi. "Bana uyar."

Ödülüm belli belirsiz bir gülümseme oldu. Beni göğsüne çekince kalbinin davulu andıran mükemmel ritmini duydum. Kendimi çok bitkin hissediyordum, Xaden parça parça kendini kaybediyordu ve Basgiath'tan binlerce kilometre uzaktaydık. Fakat nasıl oluyorsa bu sabit ritim her şeyi daha katlanılabilir kılıyordu.

Onun kollarında olmak öyle doğru geliyordu ki.

"Çünkü öyle," dedi bana daha da sıkı sarılarak.

Gözlerimi kırpıştırdım ve geri çekilip ona baktım. "Bunu yüksek sesle söylemedim."

Kaşlarını çattı. "O zaman bunu bağa doğru söylemiş olmalısın çünkü niyetini okumak için zihnine girmeye çalışmıyordum."

Kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpmaya başladı. Hayır. *Ama... belki.* "Ya da mühür gücün gelişiyor."

Gözleri alevlendi.

Biri kapıyı tıklattı.

Xaden, "Siktir," diye mırıldandı ve elimi göğsüne bastırıp ittiğimde, "Sakın–" diyecek oldu.

"İndir beni." Kapının diğer tarafında her kim varsa onunla konuşurken ayaklarımın üzerinde olmak istiyordum.

"–inatçılık etme." Beni yere bıraktı ve ben kapıya dönerken bedenimi dik tutmak için kolunu gövdeme sardı. "Hazır mısın?"

Başımla onayladım ve o da kolunu sol tarafıma doladı. Altın kulplu kapı açıldı ve arkasında duran iki muhafızıyla Tecarus kapıda belirdi.

Vikont'un bilmiş bakışları bir Xaden'a bir bana yöneldi ama ukalaca bir yorum yapmaya tenezzül etmedi.

Xaden açıklama yapmadan, "Elini çabuk tut," dedi.

"Prens oraya *sepetle* gidemez," dedi Tecarus, ellerini önünde kavuşturup yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak. "Bu kraliyete yakışmaz, ayrıca nadir eşyalara, zekice pazarlıklara ve lükse değer veren bir kültürde oraya teslim edilen bir eşya gibi giden bir *prens* asla huzura kabul edilmez."

Göğsümdeki ağırlığı ve kafamda çakan şimşekleri görmezden gelerek, "Ne öneriyorsun?" diye sordum.

"En hızlı gemimle iki günlük yolculuk," dedi Tecarus, çatılmış kaşlarla beni inceleyerek. "Bu da demek oluyor ki güneye doğru on iki saatlik uçuş."

"Grifonlar varken ve senden aldığımız metinlerin geçmişteki rüzgâr modelleri hakkında verdiği bilgilere dayanarak on altı saat olacağını tahmin ediyoruz," dedim, bastıran karartıyı savuşturmak için gözlerimi kırpıştırarak. Kendimi bu kadar

zorlamayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Tecarus, "Bir saat içinde Prens'le birlikte yola çıkacağım," dedi. "Görünüşe bakılırsa dinlenmeye ihtiyacın var..."

"O iyi," diye sözünü kesti Xaden. "İlgiye ihtiyacı olan benim."

Gülümsememi zorlukla bastırdım.

"Tabii." Tecarus parmaklarını birbirine geçirdi. "Biz vardıktan yaklaşık on iki saat sonra kuzey sahilindeki malikâneme inmenizi öneririm. Başkentin yaklaşık on beş kilometre doğusunda, gerçi onlar mesafeyi..."

"Fersah cinsinden ölçüyorlar," diye araya girdim. "Gönderdiğin her şeyi okudum." Babamın yazdığı her şeyi de.

"Mükemmel. Kıyı şeridinin geri kalanı oldukça... nasıl desem... iyi korunuyor ve Kral'ı ejderhaların gelişine hazırlamam gerekecek yoksa eve daha az ejderhayla döneriz."

Midem kasıldı.

"Güven bana, sürümüz geriye eksiksiz dönecek." Xaden'ın sesi uyarı doluydu ve kolunun kasıldığını hissettim.

"Zaten endişelenmem gereken asabi bir aristokrat var," dedi Tecarus. "Listeye bir ikincisini daha mı ekleyeyim?"

"Ejderhalarımıza bir şey yapmaya kalkarlarsa uğraşacakları kişi aristokrat olmaz." Xaden, bağırmaktan daha korkutucu olan o ölümcül sakinliğiyle konuşuyordu.

"Bana onu kontrol edeceğini söyle." Tecarus bakışlarını bana çevirdi.

Çenemi kaldırdım. "Seni endişelendirmesi gereken kişinin o olduğunu kim söyledi?"

Tecarus iç geçirdi. "Size bir harita verilmesini sağlayacağım." Birleşmiş parmaklarını çenesine götürdü. "Okyanusu geçtiğinizde yeteneklerinizi kaybetmeye hazır mısınız?"

"Hazırız," diye yanıt verdi Xaden. "*Bir anlığına rahatlamaya da kesinlikle hazırız.*"

"Karaya çıktığınızda güçlerinizin yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını izlemek büyüleyici olacak. Ziyaretimiz için istenen nesneyi getirdiniz mi?" diye sordu Tecarus.

"Halden'da. Huzura o çıkacak," diye cevap verdim. Bu sefer Halden'ın devasa egosu bize faydalı olmuştu. Kral'la görüşecek tek Navarrelı olma ısrarı Xaden'ın boşa çıkmasını sağlayacak ve bize babamın bahsettiği tüccarı aramak için zaman verecekti.

"Mükemmel." Tecarus başını eğdi. "Sözüme kulak verin..." İkimize de sırayla baktı. "Ben nadir nesneleri topluyor olabilirim ama Kral Courtlyn onları aşırır. Birbirinizden uzaklaşmayın, ne kadar nadir mücevherler olduğunuzu ulu orta söylemeyin ve her ne pahasına olursa olsun yerine getiremeyeceğiniz bir anlaşma yapmayın."

Yaklaşık yirmi dört saat sonra şafakla birlikte havalanırken gücümü sanki güneş ışığıyla takas ediyordum, suya yaklaştıkça damarlarımdaki büyü çağlayan bir nehirden ufacık bir akıntıya dönüşüyordu. Bu kayıp öyle çarpıcı, öyle sonsuzdu ki bir an için Jack Barlowe'a acıdım.

Tairn ve Andarna'nın bana güç aktardıkları o geceden beri ilk defa kendimi... küçük, hatta çıplak hissediyordum; geçen yıl boyunca beni sadece cesaretlendirmekle kalmayıp ben olmamı sağlayan güç yok olmuştu.

Ardından esen rüzgâr ürpertici bir soğukla sarsılmama neden oldu ve Andarna yükseklerden haykırdı. Aynı ses etrafımızdakilerden de yayılırken başımı hızla kaldırıp ona baktım.

Kanat çırpışlarının düzeni bozulan Tairn aniden düşmeye başladı, ben de öne savrulurken eyerin kulplarına tutunmaya çalıştım. Bileklerimi ağrıtmak pahasına ellerimi öne uzatıp karnım bir yere çarpmadan durmayı başardım. Bu sırada Tairn

okyanusun üzerinde kendini düzleştirdi. "*İyi misin?*" Andarna'yı görmek için gökyüzünü taradım.

"*Şaşırdım. Güç için büyüden yararlanıyoruz,*" diye açıkladı Tairn. "*Aslında ona ne kadar bağımlı olduğumuzu fark etmemiştim...*"

Andarna, kanatlarını öfkeli ama nafile bir çabayla çırparak sağımızda hızla alçalıyordu.

Tairn, "*Kancanı tak,*" diye emretti.

"*Ben. Bunu. Yapabilirim.*" Her saniye irtifa kaybediyor, altımızda dalgalanan suya yaklaşıyordu.

"*Tuzlanmış pullarının kokusuna katlanmaya hiç niyetim yok. Islanırsan kendi başının çaresine bakarsın,*" diye uyardı onu Tairn, sonra başını kaldırıp sürüngenlere özgü bir tavırla ileri geri salladı.

"*Sorun nedir?*" diye sordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Andarna'ya doğru hamle yaptı ve bir hırıltıyla omuzları kasıldı. Sonra Andarna'dan durumu kabullendiğini gösteren bir iç çekiş yükseldi ve ardından, koşum takımının yerine otururken çıkardığı metalik tıkırtıyı duydum. Andarna'nın da ağırlığı yüklenince Tairn bir saniyeliğine alçaldı ama sonra devasa kanatlarını daha da kuvvetle çırparak sürünün geri kalanına doğru yükseldi.

Andarna şüphe uyandıracak kadar sessizdi.

"*Tairn?*" diye sordum, midem huzursuzlukla gerildi.

"*Sgaeyl'le konuşamıyorum.*" Kesik kesik konuşuyordu. "*Ya da başka herhangi biriyle. İletişimimiz kesildi.*"

Parıldayan akik bağa uzandım ama Tairn hâlâ orada olsa bile Xaden değildi.

İletişimimiz çoktan kesilmişti.

Akademik çevrelerde Cordyn'in İkinci Krovla Ayaklanması için asker ve silah tedarik ettiği lafları dolanıyordu ancak araştırmam beni Arctile Okyanusu'nun diğer tarafına, krallığımız tarafından hain tüccar adası olarak bilinen Deverelli'ye götürdü; bu da beni şaşırttı çünkü orası silahların kaynağı değil, belki ancak aracısı olabilirdi.

–YARBAY ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
BOYUN EĞENLER: İKİNCİ KROVLA AYAKLANMASI'NDAN

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Lanet olsun, burası çok sıcaktı ve rengi turkuazla camgöbeği arasında değişen suların ötesindeki sonsuz beyaz kumsallara yaklaşırken tahminlerime göre saat daha sabahın dokuzuydu.

Kumsalın hemen ilerisinde, üzerine taş yapılar serpiştirilmiş gibi görünen açık yeşil tepeler yükseliyordu. Bu şaşırtıcı renk bana dokumacının boyasının iyice azaldığı son yün topağını anımsattı: açık, neredeyse soluk denebilecek kadar renksizdi ve bu renk eksikliği suyun canlı renklerinin yanında iyice göze çarpıyordu. Yaklaştıkça büsbütün büyülenmiş hâlde oturağımda iyice öne eğildim. Evler tepelere hiç de *serpiştirilmiş* gibi değildi.

"*Burası şehir, değil mi? Ağaçların arasına mı gizlenmiş?*" Parmaklarımı heyecanla eyerin kulplarına doladım. Burası, dört tane merkezi ve birkaç tane de küçük iskelesiyle kocaman bir limandı.

"*Öyle görünüyor.*" Tairn sola doğru yatıp bizi doğuya yönlendirdiğinde insanları seçebilecek kadar yaklaştık.

"*Kimse görmeden şu şeyi üzerimden çıkar,*" dedi Andarna.

"*Şu çifte arbaletlerin menzilinden çıkana kadar olmaz.*" Tairn dikkatle ilk tepenin dörtte birindeki yüksekliğine inşa edilmiş uzun taş duvara baktı; duvarda şimdiye kadar gördüğüm en büyük çifte arbaletlerden bir düzine sıralanmıştı ve hepsi de ışıltılı, metal uçları olan oklarla atışa hazırdı.

Ejderha katilleri.

Andarna bu sefer itiraz etmedi.

"Burası barışa adanmış bir ada olabilir ama savaşa kesinlikle hazırlıklılar." Midem kasıldı. Herhangi bir Navarrelı bu adaya ayak basmayalı yüzyıllar olmuştu ve eğer Vikont'un Kral'ı ikna edeceği konusunda yanılmışsak o çifte arbaletlerin bize karşı kullanılma ihtimali çok yüksekti.

Suyun daha önce hiç görmediğim, nefes kesici bir mavi tonunda olduğu bu yerde, kumsalla dalgakıran işlevi gören bir adanın arasında uçtuk ve yavaşça alçalmaya başladık. Yere önce otuz, sonra da on metre kalırken bu manzarayı hafızama kazımaya çalıştım. Burayla ilgili pek çok şey okumuştum ama kendi gözümle görmek gerçekten de bambaşkaydı.

Bitkin olmama rağmen bir şeyleri kaçıracağımdan korkarak gözümü bile kırpmak istemiyordum. Gerçi gece uçtuktan sonra Basgiath'a döndüğümüzde bu eyeri üzerinde biraz daha rahat uyuyabileceğim şekilde modifiye etmeye can atıyordum.

Tairn, anakarada her biri kendi rıhtımı ve sahibinin statüsüyle zenginliğini belli eden bir gemisi olan bir grup zarif malikânenin yanından geçerken, "*Size verilen haritaya göre önümüzdeki arazi Tecarus'a ait,*" dedi. Omuzlarını oynattı ve koşum takımının tıkırtısı duyuldu, hemen sonra Andarna sağ kanadının yanında belirdi ve bize ayak uydurmak için kanatlarını iki kat hızla çırpmaya başladı.

Bir grup yaratık altımızda suya daldılar, sonra suyun üzerine çıkıp zarafetle sıçrayıp durdular; sanki biz üzerlerinden uçarken haykırarak evlerine koşan insanların telaşını affettirmek için yapıyorlardı bunu.

Andarna, "*Acaba tatları nası–*" diyecek oldu.

"*Hayır.*" Kendi itirazım beni bile şaşırtmıştı. "*Onlar dolfinum ve senin atıştırmalığın olamayacak kadar güzeller.*" Gördüğüm çizimlerden bile daha güzellerdi.

"*Yumuşuyorsun.*" Andarna homurdandı.

Bana Tecarus'un Cordyn'deki sarayının daha küçük bir versiyonunu hatırlatan iki katlı geniş bir malikânenin önünde kumlara indik. Uzun beyaz sütunlar, yapının bir kısmını okyanus esintisine açık bıraksa da binanın geri kalanını çevreleyen kalın taş duvarlar burada da epey kuvvetli fırtınalar yaşandığını gösteriyordu. Palmiye ağaçları –tepelerdekiyle aynı soluk yeşil renkte, geniş yaprakları olan uzun, ince bitkilerdi bunlar– eve giden yol boyunca sıralanmıştı. İleride, kıyıya yanaşmış geminin gerçekten de standart bir Cordyn yelkenlisi olduğundan emin olmak için dikkatle baktıktan sonra şimdiye kadar Tairn'le birlikte sakladığımız ekstra çantayı alıp aşağı indim.

Kum o kadar inceydi ki elimde olmadan dizlerimin üstüne çöküp gülümseyerek parmaklarımı içine soktum. Basgiath'ta nehir boyunca uzanan çakıllara ya da Cordyn'in kaba, iri taneli kumlarına hiç benzemiyordu. Bu bende botlarımı çıkarıp yalınayak yürüme isteği uyandırdı.

Andarna pençesini kaldırıp hemen yanımda salladığında kum taneleri bir bulut hâlinde uçuşarak üstümüze indi. "*Pullarımın arasına girecek.*"

"*Artık o kaplumbağayı yemene neden izin vermediğimi anlamışsındır herhâlde,*" diye mırıldandı Tairn, başını hiç durmadan çevirerek etrafı inceliyordu. "*Geri dönmeden önce avlanmamız gerekecek. Ve artık yalnız değiliz.*"

Tecarus'un malikânesinin kapısında orta yaşlı bir adam duruyordu; kısa kollu, kemerli beyaz tuniği ve onunla uyumlu pantolonu kahverengi teniyle tezat oluşturan adam ağzı bir karış açık hâlde titreyen kollarıyla Tairn ve Andarna'ya bakıyordu.

"*Bir savaşa neden olmadan bunu nerede yapacağımızı öğreneceğim.*" Ridoc sert adımlarla yaklaşırken ayağa kalktım, sonra Aotrom kükreyince irkildim.

Deverellili adam çığlık atarak eve koştu.

"Harika bir ilk izlenim," diye mırıldandım avuçlarımdaki kumu silkeleyerek.

Andarna homurdandı, sonra kanatlarını sıkıca kapayarak hoplaya zıplaya suya doğru gitti.

Onun gidişini izlemek için dönünce kuyruğuyla az kalsın bir ağacı devirecek olan Tairn, "*Pençelerinden daha derine gitme!*" diye bağırdı. "*Yemin ederim, boyunu aşan bir yere kadar gitmeye kalkışırsan boğulmana izin veririm.*"

Aotrom tekrar kükredi ve Tairn de dâhil herkes ona baktı.

"Ne dediğini anlamıyorum!" dedi Ridoc, Aotrom'a dönerek.

Kahverengi Kılıçkuyruk ağzını açıp daha yüksek sesle kükreyerek Ridoc'ın koyu kahverengi saçlarını geriye savurdu ve arkadaşımı yapışkan bir tükürük tabakasıyla kapladı.

İğrenç.

Ridoc yavaşça ellerini kaldırıp yüzündeki salyayı sildi. "Bana bağırmanın bir faydası yok. Bilmediğim bir dilde haykırmakla aynı şey bu."

İçime doğan bir his göğsümü bir mengene gibi sıkarken bakışlarım önce Tairn'e, sonra da onun yanından geçip Sgaeyl ve Teine'in huzursuzca çevremizi incelediği noktaya kaydı. Mira ensesini ovuşturarak bize doğru yürüyordu ama Xaden, yüzü malikâneye dönük hâlde suyun kenarında duruyordu.

Yavaşça kendi etrafımda dönerek, "*Sanırım sadece biziz,*" dedim Tairn'e.

"*Ne demek sadece biziz?*" diye sordu.

Kira pençeleriyle kumu eşeliyordu ve Cat onun yanında diz çökmüş, yüzünü ellerinin arasına almıştı; Drake de onun yanında, dizlerinin üzerindeydi. Drake'in grifonu Sova, gümüş başını temizlemeye çalışır gibi ileri geri sallıyordu. Cath kuyru-

ğunu tedirginlikle sallayarak arazinin batı noktasını koruyordu ve Dain bize doğru yürürken bakışları yerdeydi.

Herkeste bir tuhaflık vardı.

"*Sanırım sadece biz birbirimizle konuşabiliyoruz.*" Ayaklarım kumlara gömüle gömüle Mira'ya doğru ilerledim ve sıcak yüzünden uçuş giysilerimin içinde pişmeye başladığımdan ceketimin düğmelerini açtım. "Teine'le konuşabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Kıta'dan ayrıldığımız anda bağlantımız kesildi."

"Ben..." Sertçe yutkundum, sonra sesimi alçalttım. "Ben Tairn ve Andarna'yla hâlâ konuşabiliyorum."

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra hızlıca grubumuza baktı. "Diğerlerinin durumuna bakılırsa bunu sadece siz yapabiliyorsunuz gibi görünüyor." Kaşlarını çattı. "Sence bunun nedeni iki ejderhayla birden bağ kurmuş olman mı? Yoksa Andarna yüzünden mi?"

Başımı iki yana sallarken dikkatim Xaden'ın sırtına kaydı. "Bilmiyorum."

"Neyse ne, hâlâ bağınızın olmasına sevindim." Omuzlarımı nazikçe sıktı. "Büyüden kopmak..."

"Kafa karıştırıcı." Yüzümü buruşturdum.

"Evet." Başıyla onayladı. "Ama bağı kaybetmek?" Bir an için yüzünü buruşturdu, sonra hemen duygularını gizledi. "Gerçi boğazına tıktıkları o iksirden sonra bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur."

"Herkesin gergin olması bir yana, birbirleriyle iletişim kuramamaları yüzünden de her şeyi koordine etmek zorlaşacak," dedim, sonra Sgaeyl, Andarna ve benim aramda durmak için geri geri giden Tairn'e baktım.

"Sanırım bunları denemek için bolca fırsatımız olacak." Mira çantasını omzundan indirip birkaç deri kese çıkardı ve üzerinde tanımadığım dairesel bir koruma rünü olanı alıp diğerlerini çantasına geri koydu. "Trissa rünlerin burada işe yarayıp

yaramayacağını denememiz için bunları gönderdi." Keseyi açtı ve bana kesenin üzerindeki rünün aynısıyla tavlanmış, leylak renkli kuvarsa benzeyen, avuç içi büyüklüğünde bir parça uzattı. "Bunun seni güneş ışığından koruması gerekiyor. Burada olduğumuz sürece benim için bunu yanında taşır mısın?" Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki sessizlik içinde."

Başımla onaylayıp rünlü taşı cebime attım. Burada bir çeşit –herhangi bir çeşit– gücü elimizde bulundurmak kendimize biraz daha güvenmemizi sağlasa da diğer yandan sanırım hiçbirimizin düşünmek bile istemediği bir takas türüne kapı açıyordu.

Tecarus kapının ağzından neşeyle, "Gelmişsiniz!" diye bağırdı, sonra gösterişli bir karşılama için kollarını iki yana açarak ağır altın işlemeli fuşya tuniğiyle bize doğru yürüdü. "Prens Halden henüz uyanmadı ama dün gece buraya geldiğimizde Kral'ın şansölyesiyle acil toplantı yapma şansı buldum. Nihayetinde yaratıklarınızın buradan üç fersah güneydeki, bolca yaban hayvanı olan vadilerde avlanabileceğini öğrenmenin sizi mutlu edeceğini düşündüm. Menüde insanlar yer *almayacak*."

"Anlaşıldı," dedim ve hemen Tairn'e döndüm. "*Tüm gücüne kavuşman için şimdi gitmeni tercih ederim, bir şeylerin ters gitme ihtimalini göze almak yerine...*"

"*Bence de.*" Boynunu yay gibi gerdi ve kaşlarımı kaldırmama neden olan ama herkesin dikkatini çekmeyi başaran kısa bir kükreme kopardı. "*Ben yokken sakın ölme.*"

"*Elimden geleni yaparım.*"

Zemin kum olduğu için normalde yaptığından biraz daha fazla çömeldikten sonra kanatları etrafımızdaki kumları havalandırarak gökyüzüne doğru fırladı. Yüzümü korumak için kolumu havaya kaldırdım ve diğerleri Tairn'i takip ederken birkaç saniye boyunca da indirmedim.

Gözlerimi açtığımda sahilde sadece insanlar kalmıştı: Tecarus'un mülkünün sınırları içinde Deverelli'ye aval aval bakan

siyah giyinmiş biniciler ve kahverengi derili havacılar, bir de epey süslü bir Vikont.

"Prens'in öğleden sonra Majesteleri'yle bir görüşmesi var, bu yüzden hepiniz dinlenmek istersiniz sanırım, şeyden önce..." Tecarus başını yana eğdi. "Eh, aslında hiçbir şeyden önce çünkü Kral Courtlyn sadece aristokratlarla görüşür." Ridoc'a bakarak yüzünü buruşturdu. "Banyo yapmanız gerek."

"Atlara ihtiyacımız var." Ridoc parmağını kulağına sokup çıkan salyayı silkeledi.

"Pardon?" Tecarus salya üzerine sıçramasın diye kenara çekildi.

"Violet pazarı ziyaret etmek istiyor. Kitap alacakmış herhâlde," diye cevap verdi Dain, yetişip Ridoc'ın sağına geçerek.

Tecarus başıyla onayladı. "Elbette. Dikkat çekmeyeceksiniz, değil mi?"

"Elimizden geldiğince çekmeyeceğiz," dedim.

Bize odalarımızı gösterdi ve ben ona teşekkür ettikten sonra suya doğru ilerledim. Botlarım suyun başladığı çizginin hemen gerisindeki sertleşmiş zemine ulaşana kadar her adımda kuma battı.

Xaden bacaklarını açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duruyordu ama omzum dirseğine değdiğinde başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünün her anlamda rahatladığını gördüm.

Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi sıkıca kapayıp açtım. Hayır, gerçekten de sanki düşman topraklarında değilmişiz ve sihirle bağlantımız tamamen kesilmemiş de Riorson Malikânesi'nin üstündeki vadideymişiz gibi suya bakıyordu. "Selam," dedim usulca.

"Selam." Başını benimkine doğru eğip yumuşak ama gerçek bir gülümsemeyle baktı.

Sgaeyl'le konuşamadığı ve bizim aramızdaki bağ da kesildiği için az kalsın ona nasıl olduğunu soracaktım ama o gülümsemeden sonra bunu yapmak çok saçma bir şeymiş gibi geldi.

"Tüccarı bulmak üzere yola çıkmadan önce herkes kestirmek için yukarı çıkıyor. Halden saat üçte Kral'la buluşacak, yani istersen dört saat uyuyabiliriz."

"Ben biraz daha burada kalacağım. Sen git." Bana dönüp elini enseme koydu. "Dinlenmen gerek, ayrıca kesinlikle güneşten uzak durmalısın. Burnun pembeleşmiş."

"Tecarus bize aynı odayı verdi..."

"Çünkü kendi hayatına değer veriyor." Örgümden kurtulan tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Biraz uyu. Buna ihtiyacın var. Ben birazdan gelirim."

"Burada seninle kalmamı ister misin?"

Gülümsemesi genişledi. "Dinlenmeye bu kadar ihtiyacın varken mi? Hayır, sevgilim, yine de teklifin için teşekkürler. Açıklaması zor ama biraz daha kalıp bu manzaranın tadını çıkarmak istiyorum." Elimi tutup göğsüne götürdü, kalbi, Cordyn'de olduğundan –aslında haftalardır olduğundan– biraz daha rahat, sabit bir ritimle çarpıyordu. "Hissedebiliyor musun?"

"Daha yavaş," diye fısıldadım.

"Burada büyü yok." Beni kendine doğru çekti. "Güç yok. Çekim yok. Elimi uzatıp sunulanı alırsam *herkesi* kurtarabileceğimi söyleyen o ses yok. Sadece... huzur var."

Lumineri aldığım günden beri ilk kez Tecarus'un teklifini ciddi ciddi düşündüm.

Ayaklanma B. Ö. 13 Aralık 433 tarihinde, bir gecede, Gece Yarısı Katliamı olarak adlandırılan olayla başarısızlığa uğradı. Yabancı birlikler ortadan kayboldu ve isyancılar Poromiel güçleri tarafından yataklarında öldürüldü. Bir akademisyen olarak benim korkunç olduğunu düşündüğüm şey onların ortadan kaybolması değil, bariz ihanetleriydi. Deverelli'de bir deyiş vardır: *Söz kandır.* Ticaret yaptıklarında, bir anlaşmaya aracılık ettiklerinde, bu kanun olarak kabul edilir. Krovla isyancılarının anlaşmanın hangi kısmına uymadıklarını merak etmeden duramıyorum.

–YARBAY ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
BOYUN EĞENLER: İKİNCİ KROVLA AYAKLANMASI'NDAN

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlarımız Deverelli'nin başkenti Matyas'ın engebeli taş sokaklarında ilerlerken Ridoc, bir kez daha kaydığı eyerde doğrularak, "Bu çok saçma bir seyahat şekli," dedi.

Ben kendimi tutup gülmemeyi başardım ama ilerlediğimiz ağaçlarla kaplı yemyeşil yolda Mira'yla birlikte iki sıra geriden gelen Cat, Ridoc'a aynı nezaketi göstermedi. Xaden'la benim önümde tek başına giden Drake dışında hemen hepimiz çiftler hâlinde ilerliyorduk.

Şehir, havadayken hayal ettiğimden bile daha büyüleyiciydi. Devasa ağaçların gölgesi altında inşa edilmişti ve havadan sadece en yüksek yapılar görülebiliyordu. Geri kalanı gizli bir hazine gibi saklanmıştı, üstelik daha sarayın –ve Halden'ın– bulunduğu tepeye çıkmamıştık bile. Şu âna dek çoğunlukla evlerin uzak ve eşit aralıklarla dizildiği yerleşim alanlarından geçmiş-

tik, limanlara ve şehir merkezine yaklaştıkça yapılar gittikçe sıklaşıyordu ve son bir kilometre boyunca gördüğümüz tüm binalar taştan yapılmıştı.

Kapıdaki tabelaya bakılırsa bir çayevi olduğu anlaşılan yerin önünden geçerken Cat yine kahkaha atarak, "Kusura bakma ama bir ejderha binicisinin atla yolculuk etmeyi tuhaf bulduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

Ridoc omzunun üzerinden, "Hey, atlar insanları *ısırır*," dedi ve bir kadın bizi görünce avucunu işlemeli beyaz tuniğinin yakasına koyup koşarak uzaklaştı.

"Peki ejderhalar tam olarak ne yapar?" diye karşılık verdi Drake.

"Bunu asla öğrenemeyeceksin çünkü asla bir ejderhaya binemeyeceksin," dedi Mira bıkkın bir sesle, sonra çevreyi tarama işine geri döndü. Tairn'in menzil içinde olduğunu ve onu çağırırsam birkaç dakika içinde her yeri ateşe verebileceğini söylememe rağmen malikâneden ayrıldığımızdan beri tetikteydi.

Aslında ihtiyacımız olan, diğerleri için bir iletişim rünüydü; öyle bir şey varsa tabii.

Drake gözlerini kısarak önce Mira'ya, sonra da dudaklarında bir sırıtış beliren Xaden'a baktı. "Gruba liderlik etmek için benimle dövüşmemene şaşırdım, Riorson."

Xaden alaycı alaycı sırıttı ve dalların arasından süzülen bir güneş hüzmesinin altından geçerken sırıtışı gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Sanki okuldaki ilk yılımı yeniden yaşıyormuşum gibi ona baktım. O da hepimiz gibi kısa kollu bir üniforma giymiş, o muhteşem kolları ortaya çıkmıştı ama beni asıl şaşırtan ve itiraf etmeliyim ki biraz da kafamı karıştıran şey rahat duruşu ve gülümsemesiydi. Xaden Riorson pek çok şekilde tarif edilebilirdi ama *mutlu* bunlardan biri değildi. "Önce senin ölmeni hiç dert etmem, Cordella. Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Sonra bana *göz kırptı* ve ben az kalsın lanet olası atımdan düşüyordum.

Eyerden kaymamak için içgüdüsel olarak bacaklarımı sıktım. Altımdaki siyah kısrak zarafetle ilerlemeye devam ederken ben kendime rahatlamam gerektiğini hatırlattım. Baş dönmem sıcakta her zaman daha kötü olurdu ve bugün bana merhamet etmeyeceği kesindi.

"Gördün mü? Violet da ejderhaları tercih ediyor," dedi Ridoc.

"Ben iyiyim." Çantamı –ve içindeki çok değerli yükü– yerinde tutmak için omuzlarımı esnettim.

Dain benim adıma, "O her zaman iyi bir at binicisi olmuştur," dedi.

Bir meyhanenin önünden geçerken Xaden, "Siz ikiniz gençken çok ata biner miydiniz?" diye sordu. Bu arada açık hava masalarında oturanların, bizi görünce şaşkınlıkla beyaz tuniklerinin üzerine bira döktüklerini gördüm.

Ağzım açık kaldı ve başımı hızla Xaden'a çevirdim.

Gıcırdayan derinin sesini duydum ve geriye dönüp baktığımda Mira'nın eyerinde öne doğru eğildiğini gördüm.

"Ne?" Xaden önce bana, sonra kaşlarını kaldırıp diğerlerine baktı. Cat ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi ağzı açık bakıyordu. Dain bunun hileli bir soru olup olmadığını tam olarak anlayamamış gibi kaşlarını çatmıştı ve Ridoc bir oyuna ön sıradan bilet almış gibi sırıtıyordu. Sağa dönüp kaldırım taşıyla büyük bir ağacın arasına yerleştirilmiş oldukça dikkat çekici tabelaya göre pazar yerine ve limana doğru giderken Xaden'ın bakışları bir an için bana yöneldikten, sonra geri yola döndü. "Çocukluğun hakkında soru sormama izin yok mu?"

"Hayır," deyiverdim. "Tabii ki var."

"Genelde birlikte büyümemişiz gibi davranıyorsun da," diye sakin sakin yanıt verdi Dain. "Sanki birbirimizin en yakın arkadaşı değilmişiz gibi."

"Bu ata bindiğim için çok mutluyum," dedi Ridoc, dizginlerini daha da sıkı kavrayarak.

Ridoc'a, onu bu ekibe alma kararımı yeniden değerlendirdiğimi belli eden bir bakış attım.

Atının üzerinde Xaden kadar rahat olan Dain, "Ama soruna cevap vermek gerekirse," diye devam etti, "evet, ailelerimizin görev yerleri izin verdikçe ata binerdik. Luceras'ta bulundukları yıllar hariç tabii."

"Siktir, orası çok soğuktu," dedi Mira.

Hatırlayınca ürpererek, "Öyleydi," diye katıldım. "Pratik yapmadığım zamanlarda ata binmek benim için zor oluyordu ve düşmek de hep çok berbattı ama aynı zamanda vücudumun farkında olmamı da sağlıyordu. Peki ya sen?" diye sordum Xaden'a, kalabalık bir sokağa saparken.

"Galiba ben yürümeden önce ata bindim." Bana kısacık gülümsedi. "Aslında köprüyü geçtikten sonra en çok özlediğim şeylerden biri de buydu. Atlar genellikle sen nereye istersen oraya giderler. Sgaeyl..." Yüzünde özlem dolu bir ifadeyle, sanki gökyüzünde onu görebiliyormuş gibi başını kaldırıp ağaçlara baktı. "Nereye gitmek istediğim onun umurunda bile değil. Ben sadece ona eşlik ediyorum."

Dain, "Dostum, ben de aynı şeyi hissediyorum," diye mırıldandığında güldüm.

Drake, "Canlanın," diye seslendi ve atlar, arabalar, kollarında ya da sırtlarında sepetler taşıyan yayalarla cadde kalabalıklaşırken takımın havası ânında değişti. Görünürdeki tek hançer bizim taşıdıklarımızdı.

Çift şeritli kalabalık caddenin her iki yanında taş dükkânlar sıralanmıştı. Kapıları esintiye açıktı, mallar da dükkânların önündeki arabalarda, bir kilometre boyunca uzanan rengârenk kumaş tentelerin altında sergileniyordu. Okuduklarımdan, bu yolun devamında, güneyde altın ve baharat pazarı olduğunu, onun devamındaysa finans sektörünün bir derebeyi gibi tünediği tepenin bulunduğunu biliyordum. Sahilden bir kilometre kadar uzaktaydık ama havada yoğun bir tuz ve balık kokusu

vardı. Ayrıca ticaretin neden ağaçların gölgesinde yapıldığını da anlamıştım. Bu iklimde, güneşe maruz kalan her şeyin ne kadar çabuk bozulacağını ve yayılacak kokuyu hayal bile edemiyordum.

Baktığım her yerde, bir alışveriş pazarlığı, hiç tatmadığım bir meyve, hiç koklamadığım bir çiçek, hiç duymadığım bir kuş vardı. Bu duyusal bir şölendi ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi hepsini içime çekiyordum.

Trafik yüzünden bir kumaş tüccarının önünde durduğumuzda Ridoc, "Bizim memleketin kasvetli bir bok çukuru olduğunu benden başka düşünen var mı?" diye sordu ve ben kendimi siyah bir ipek parçasına bakarken buldum, öyle inceydi ki neredeyse gümüş gibi parıldıyordu.

Şu anda gövdemi kaplayan ejderha pullu zırhın üzerinde bir gün bile dayanamazdı.

"Kendi adına konuş," dedi Xaden, bacağını atıp attan inerek. "Aretia benim şimdiye kadar gördüğüm en güzel ikinci şey." Dizginlerini bana uzattı ve bana bakan o muhteşem, altın benekli akik gözleri iç çamaşırlarımı eritecek silahlara dönüştü. "İlki evim."

Uff. Evet, düpedüz eriyip suya dönmüştüm.

"Çok ağdalı sözler bunlar, Riorson." Ama dizginleri elime aldığımda hâlâ gülümsüyordum.

"Gidip tüccarımızı biraz soruşturacağım. Bensiz gitmeyin." Dain'e baktı. "Gidelim, Krovla dili konuşan adam." Bana tatlı mı tatlı bir edayla sırıtıp dükkânın içinde kayboldu ve Dain de hemen peşinden gitti.

Drake eyerinde dönerek, "Bu aynı adam mı?" diye sordu Cat'e. "Aynı adam olması kesinlikle mümkün değil."

Arkama dönmemek için direndim ama başaramadım ve omzumun üzerinden baktığımda Cat'in omuzlarını silktiğini, bakışlarını kaçırdığını gördüm.

"Belki de babası koca bir isyana önderlik edip kendi idamına sebep olmasa, oğlunu o bölüğe mecbur bırakıp gencecik yaşında tüm damgalılardan sorumlu tutarak geleceğini mahvetmeseydi böyle biri olurdu? Kaç yaşındaydı o zaman, on yedi mi?" dedi Ridoc sesli düşünerek.

Gözlerim kapıda, "Evet," dedim. "Bence de." Fakat... tüm bunlar olmasaydı biz yine biz olur muyduk? Yoksa mucize ilişkimiz, ikimizi de tamamen hasarlı bırakan ve çarpıştığımızda yepyeni bir şeye dönüşmemizi sağlayan trajedilerin hassas bir birleşiminin sonucu muydu?

Mira, bizi görür görmez yanındaki kadını da sürükleyerek terzi dükkânına geri dönen çatık kaşlı Deverelliliye bakarak, "Ya da Violet'ı sevdiği için ona karşı bir pislik gibi davranmıyor olabilir," dedi. "Sanırım düşündüğümüzden daha fazla görünür olmuşuz."

"Siyah giyen bir tek biz varız," diye mırıldandım.

Adam ortak dilde, "Ateş saçanlar!" diye haykırdıktan sonra kapıyı, camları titretecek kadar sertçe çarparak kapadı.

"Ne kabalık." Ridoc eyerinin üzerinde kıpırdandı.

"Üstelik yanlış," diye mırıldandı Cat. "Bazılarımız sadece duygularınla oynamak istiyor, evini yerle bir etmek değil."

Ben kahkahamı zorlukla bastırdım ama Ridoc düpedüz kıkırdadı.

Xaden, Dain'le birlikte kumaş tüccarının kapısından çıkıp dükkânın önündeki üç taş basamaktan inerken siyah kadife bir keseyi üniformasının sol ön cebine sokuşturdu. "Nadir kitaplar satıyormuş, tepeye doğru iki sokak yukarıdaymış."

Şaşkınlıkla dizginlerini ona geri verdiğimde hızla atına bindi. "Bu kadar kolay olamaz."

"Olabilir," dedi cebine dokunarak. "Ortak bir para birimimiz yok ama değerli taşlar her dilde konuşur." Omzunun üzerinden baktı. "İyi iş çıkardın, Aetos."

Dain bakışlarını bana dikerek, "Bu bir iltifat mıydı? Ne oluyor?" diye sordu. "Ona bir şey mi verdin?"

Başımı iki yana salladım. Drake önümüzde ilerlemeye başladı.

Sıra sıra dükkânları geçip Xaden'la Dain'in peşinden üst sokağa çıkarken birkaç kez daha hakaretvari "ateş saçanlar" ifadesini duyduk. İkinci sokağa ulaştığımızda hareket azaldı, günlük ürün ve mal ticareti yapılan bölgenin telaşı yerini daha çeşitli ve özelleşmiş dükkânların sakinliğine bıraktı. Kitaplar ve Öyküler adlı dükkânın önünde devasa bir ağacın gövdesinin yanında atların beklemesi için geniş bir alan vardı.

Grinin türlü tonlarında taşlarla inşa edilmiş dükkân iki katlıydı ve aşağıdaki sokakların aksine etrafındaki binalara bitişik değildi. Dışarıdan bakıldığında babamla birlikte Calldyr'de ziyaret ettiğim kitapçıyla aynı büyüklükte görünüyordu. Biniciler Bölüğü'ndeki kütüphaneden biraz daha büyüktü ama Arşiv'in sekizde biri kadar bile yoktu.

Yerdeki Xaden bana doğru uzanarak, "Sıra sende," dedi.

Bacağımı kara kısrağın üzerinden aşırıp Xaden'ın kollarına atladım ve bedeninden aşağı kayarken bunun keyfine vardığını fark ettim.

Gözlerime bakmaya devam etti ve bakışlarındaki sıcaklık, ellerim göğsünden aşağı inerken alevlenen tutku nefesimi kesti. Onunla aynı yatağı paylaşmayı ne kadar özlediğimi söylemek için istemsizce bağımıza uzandım ama bağımızın burada kullanılmaz olduğunu hatırladığımda ellerimle üniformasının kumaşını kavradım.

Kendimi tutamayıp, "Bağımızı özledim," diye fısıldadım.

"Ben de özledim. Ama ne düşündüğünü bilmem için söylemene gerek yok," diye fısıldadı ellerini belimden kalçama indirerek. "Vücudunun her yerinden bunu okuyabiliyorum. Gözlerin de her şeyi ele veriyor." Yumruklarımın altındaki nabzı hızlanmıştı. "Hep öyleydi. Antrenman minderinde seni beni

izlerken yakaladığımda kaç kez çuvallamama ramak kaldığını bilemezsin."

Bunu *şimdi* mi söylüyordu? Onu en yakındaki odaya sürükleyip kapıyı kilitleyemeyeceğim bir anda? Birdenbire son altı hafta bana sonsuzluk gibi gelmeye başladı.

"Amari'ye yemin olsun, birbirinize bir santim daha yaklaşırsanız üzerinize bir kova su dökerim," diye uyardı Mira, büyüyü bozarak.

Öne doğru eğilip alnımı yumruklarımın arasına, Xaden'ın göğsüne yasladım ve kollarını bana doladığında kahkahasının titreşimlerini hissettim.

"Binicilerin ejderhalarına kavuştuktan sonra lakapları oluyor mu?" diye sordu Drake Mira'ya. "Çünkü seninkinin Oyunbozan olduğundan epey eminim."

Mira onu duymazdan gelerek, "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu.

Başımla onayladım ve mağlubiyeti kabul edip iç geçirerek Xaden'ın kollarından uzaklaştım. "Ridoc, Drake, Cat, lütfen atların yanında kalın ve işler kötü giderse yola çıkmaya hazır olun. Mira, Dain ve Xaden, siz benimlesiniz. Umarım çabucak çıkarız."

Ridoc eliyle yazlık üniformasını silkeleyip dizginleri eline aldı. "Yakınlarda olacağım."

"Biliyorum," diye cevap verdim. Bunu güven verircesine söylemesi kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Ne?" diye sordu Mira yüzümü fark ederek.

"Halden'ın Kral'ı görmeye tek başına gitmesine izin vermekle doğru yapıp yapmadığımızı merak ediyorum." İşlerin farklı farklı şekillerde yanlış gidebileceğini düşünürken midem kasıldı.

"Bize pek seçenek bırakmadı," dedi Ridoc. "Courtlyn içeri sadece aristokratların girmesine izin veriyor."

"İzin verseydi bile aynı anda iki yerde birden olamazdık." Mira başıyla kitapçıyı işaret etti.

Doğruydu.

Hiçbirimiz hançerlerimizi çıkarmadık ama dükkânın güney cephesindeki merdivenli girişe giden parke taşlı kısa yolda yürürken ellerimiz serbest ve hazırda bekliyordu. İlk olarak Mira girdi çünkü kimse onunla tartışmak istemiyordu. Xaden da benim peşimde, en arkadaydı çünkü isyan damgası olmayan birinin onun arkasını kollayacağına güvenmiyordu.

Botlarımız parke zemine basar basmaz etrafımızı yoğun bir toz ve parşömen kokusu sardı ve neden bitişikte başka bir dükkân olmadığını hemen anladım. Pencereler yerden tavana kadar uzanıyordu. Sağımdaki cepheyi kaplayan muhtemelen ulaşabileceğimden çok daha uzun raflarla, solumuzda aynı ahşaptan bir metre uzunluğundaki raflar içeri doğal ışığın girmesine izin veriyordu; bu rafların ortasındaki açıklık uzun bir koridor hâlinde uzanıyor, sonunda da bir tezgâh yer alıyordu. Kitaplar gelişigüzel istiflenmiş olsa da hiçbiri rafların arkasına kadar gitmiyor, böylece hava sirkülasyonu sağlanıyordu. Çok güzeldi... ama cehennem gibi sıcaktı.

Dışarıdaki sıcaklığın boğucu olduğunu düşünmüştüm fakat içerideki sıcaklık –esinti de yoktu– gerçekten bunaltıcıydı. Zırhımın hemen altında ve boynumun yan tarafında boncuk boncuk ter birikmeye başladı.

Arkadaki dar merdivenin orada kitapları karıştıran birkaç müşteri ve tezgâhın arkasında altmışlı yaşlarında görünen küçük, şekilli bir burnu ve topuz yapılmış kır saçları olan bir kadın vardı; kadın önündeki defterin sayfalarını çevirirken birkaç saniyede bir kahverengi parmaklarını yalıyordu ama sağdaki yığınların arkasında kimseyi göremedim, bu yüzden Mira dönüp bana baktığında başımla tezgâhı işaret ettim.

Koridorun ilerisindeki ufak oturma alanına doğru ilerlerken Dain gözünü arkadaki müşterilerden ayırmıyordu; bunlar bizi kesinlikle fark etmiş olan iki adamdan ibaretti. Tezgâha yaklaşırken omzumun üzerinden baktım ve Xaden'ın soldaki son

rafın arkasına geçip yüzünde her zamanki kayıtsız can sıkıntısı ifadesiyle duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

Babamın beni buraya neyi bulmam için gönderdiğini anlamaya çalışırken o, beklemek için buradaki tek gölgeye çekilmişti.

Dain, dükkân sahibinin dikkatini çekerek tezgâha doğru ilerleyip Mira'yla müşterilerin arasına geçerken Mira da oturakların en ucuna doğru geri çekilerek kendine serbest bir alan açtı.

Bir kitapçıda.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Dükkân sahibi Dain'e, Mira'ya ve bana sırayla baktı, sonra önündeki defteri kapayıp tezgâhın altına yerleştirdi.

"Dain, ona sorabilir misin..." Dengemi kaybetmemek için bir elimi tezgâhın üzerine koydum.

"Ortak dili biliyorum," dedi kadın. "*Biz* burada, Deverelli'de eğitim alıyoruz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pekâlâ. Ben Narelle adında birini tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

Kadının gözleri parladı ve sağ omzumun üzerinden arkama baktığında yüreğim ağzıma geldi.

Mira.

"Ateş saçanlar!" diye bağırdı biri.

İki hançerimi çekerek ablama döndüm.

Arka raflardan –daha önce aptallık ederek boş olduğunu düşündüğüm raflardan– iki saldırgan üzerimize atıldı ve içlerinden biri, benim yaşlarımda görünen bir kadın, ona doğru tırtıklı bir hançer kaldırınca Mira iç geçirdi.

Hemen hemen Brennan kadar yapılı ve onun yaşında görünen, siyah saçlarını havaya dikmiş, beyaz ve altın rengi sıradan bir tunik giyen daha büyük adam koridorda yaklaşırken Mira, "Mecbursak yapacağız," dedi ve hançerini çekti. İki uzun, tırtıklı bıçağını doğrultmuş hâlde bana doğru koşan adamın gözlerinde öfke vardı.

Hançerlerimden birini çevirip fırlatmaya hazırlanırken dükkân sahibi görüş alanımdan çıkmasın diye hafif yan durdum.

Adam dört saniye içinde yanımda olacaktı.

Üç.

İki.

Xaden öne doğru tek bir adım attı, sonra büyük bir tekli koltuğu tekmeleyerek adama doğru itti. Koltuk adamın karnına isabet etti ve adam nefessiz kalsa da çabucak toparlanıp bıçaklarını kaldırarak Xaden'a baktı.

"Bunu yapmak istemezsin." Xaden başını iki yana salladı.

Adam bir savaş çığlığı attı, sonra sağ kolunu geriye savurduğu anda bileğimi oynattım. Hançer omzuna saplandı. Adam haykırırken beyaz tuniği kıpkırmızı kesildi ve hançeri yere düştü.

Adam dizlerinin üzerine çökerken, "Seni uyarmıştım," dedi Xaden. "Hatan, *beni* tehdit olarak görüp fikrini değiştirmen ve gözlerini ondan ayırman oldu." Mira ona saldıran kadının suratına yumruk atıp bayıltırken Xaden adama doğru ağır adımlarla yürüdü. Sonra hançerleri sanki birer oyuncakmış gibi adamın elinden aldı. "Bazılarınızın bıçak taşıdığını *biliyordum*. Dünyada bir çeşit kesici alet bulundurmayan hiçbir toplum yoktur ve eninde sonunda... eh, hepimiz bir şeyleri keseriz, değil mi?"

Dain dilini şaklattı ve ona döndüğümde hem hançerini hem de kılıcını çekmiş olduğunu gördüm; hançerini dükkân sahibine, kılıcınıysa müşterilere doğrultmuştu. "Sizin yerinizde olsam yaklaşmazdım," dedi, kendi tırtıklı hançerlerini çekmiş olan adamlara. "Hatta, bir arka kapı varsa onu bulur çekip giderdim."

Adamlar onun dediğini yapmak üzere telaşla harekete geçtiler.

Yaralı adam öne doğru devrildi, karnının üzerine yığılmadan önce sağlam eliyle kendini ayakta tutmayı başardığında Xaden üzerine eğildi.

Hançerimi omzundan çekmeden önce, "Bu acıtacak," diye uyardı. O hançeri çekip adamın beyaz tuniğine silerken adam

ne çığlık attı ne de şikâyet etti. "Eğer sana bir hançer saplanması ihtimaline hazır değilsen o zaman hançerini çekmeyeceksin."

Mira hançerlerini kınlarına sokup baygın kadının yanından ayrıldı. "Eh, bu çok sinir bozucuydu. Bir şeyi mi koruyorsun? Yoksa sadece binicilerden mi nefret ediyorsun?" diye sordu olabildiğince köşeye sinmiş olan dükkân sahibine.

"Sadece bu dükkânda Narelle'i arayan ateş saçanlardan," dedi kadın.

Bir şeyi koruyormuş. Anlaşıldı.

Basamaklar gıcırdadığında hep birlikte o tarafa döndük, Dain'in kılıcının açısı da değişti.

Adam inledi ve göz ucuyla yerden kalkmak için çabaladığını gördüm.

"Hayır, hayır. Yerde kalman herkes için daha güvenli," diye uyardı Xaden onu. "O seni sadece yaraladı ama ona doğru bir adım daha atarsan ben seni öldürürüm ve bu da diplomasi açısından hiç iyi olmaz." Biri merdivenden inerken Xaden'a baktım, o da yara izi olan kaşını kaldırdı. "Diplomasiyi deniyorum. Ama bana göre olduğundan emin değilim."

Adam hareket etmeyi kesti.

Merdivenin dibinde kamburu çıkmış biri belirince Dain duraksadı.

Dükkân sahibi Krovla dilinde bir şeyler bağırınca gözlerimi kırpıştırdım. "Az önce ona..."

"Anne dedi," diye tamamladı Dain başıyla onaylayarak. "Dedi ki, *Hayır, anne. Kendini kurtar.*"

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedik," dedim dükkân sahibine, annesi bastonuna dayanarak ışığa doğru yürürken. Saçları bembeyazdı ve yılların izleri derisindeki kırışıkları derinleştirmişti ama biçimli burnu, koyu kahverengi gözleri ve yuvarlak yüzü kızınınkileri andırıyordu. "Sen Narelle'sin," diye tahmin yürüttüm.

Kadın kendi dükkânındaki manzaraya bakarak onun yanından geçerken Dain indirdiği kılıcını kınına soktu.

Kadın kalın gözlüğünün ardından Xaden'ı, Dain'i, Mira'yı ve son olarak da beni inceledi; bakışları saçlarımda gezindi, ardından başını onaylarcasına salladı. "Sen de Asher Sorrengail'in kızı olmalısın, onun senin için yazdığı kitapları almaya geldin."

Kalbim *durdu*.

Ona neden hiçbir şey söylemediğini anlamayacak. Çok erken gittin, birçok planını yarım bıraktın. Şimdi tek umudumuz, kızlarımızın arasındaki bağın, seçtikleri yollara dayanacak kadar güçlü olması. Hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları olacak.

–GENERAL LILITH SORRENGAIL'İN GÖNDERİLMEMİŞ MEKTUBUNDAN

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kitaplar mı?" diye fısıldadım, hâlâ sol elimde olduğunu fark ettiğim hançeri iyice kavrayarak.

Narelle başını yana eğdi. "Gayet açık konuştum." Koltuğa imalı imalı baktı. "Onu yerine geri koy."

Xaden kaşını kaldırsa da kadının dediğini yaptı, sonra yanıma gelip hançerimi belimdeki kınına soktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra sağ tarafımda durdu.

"Kalk yerden, Urson, her yeri kan yaptın. Kız kardeşini arka tarafa götür ve onu uyandır. Silah taşımaya henüz hazır olmadığınızı söylemedim mi ben?" dedi Narelle yerdeki kandan kaçınarak. "Lütfen torunlarımı affedin. Kitapları... siz olmayan binicilerden koruma görevimizi biraz fazla ciddiye aldılar." Koltuğa oturdu. "Teşekkür ederim, genç adam," dedi Xaden'a, sonra ona bir kez daha bakıp Dain'e döndü. "Kıta'da gerçekten de çok yakışıklı erkekler varmış."

Xaden'ın dudağının bir köşesi yukarı kalktı, ben de elimde olmadan sessizce Narelle'e katıldım.

"Anne." Dükkân sahibi, şüphesiz hâlâ annesine saldıracağımızdan endişe ederek onun yanına koştu. Urson, Narelle'in emrini yerine getirmek üzere aceleyle kalkıp Mira'nın son yumruğunun ardından yavaş yavaş kendine gelmekte olan kız kardeşinin yerden kalkmasına yardım etti. Arka tarafa doğru gözden kayboldular. Tam onlar için üzülecektim ki bize saldırdıklarını hatırladım.

"Ben doksan üç yaşındayım, Leona, ölü değilim." Elini sallayarak kızını savuşturdu. "Siz *Amaralililer* nasıl diyorsunuz? *Malek'le* henüz *tanışmadım*. O sizin ölüm tanrınız, değil mi?"

Bilmediğim bu terim kaşlarımı çatmama neden oldu: Amarali.

"O herkesin ölüm tanrısı değil mi?" Mira en yakındaki kitap rafına yaslandı.

Başımı iki yana salladım. "Deverelli'de tanrılara tapılmıyor."

"Bu yüzden adaların en tarafsızı kabul ediliriz. Ticaret için mükemmel." Narelle omuzlarını silkti. "Sizin tanrı dediğinize biz bilim diyoruz. Sizin kader dediğinize biz tesadüf diyoruz. Sizin aşkın ilahi müdahalesi dediğinize biz..." Elini uzattı. "Simya diyoruz. İki madde birleşerek yepyeni bir şey oluşturuyor, ikinizin arasında olandan farklı bir şey sayılmaz bu." Xaden'la bana bir bakış atıp elini göğsüne koydu.

Kalbim sıkıştı. Keşke bu sabah aklımdan geçenlere ne kadar yaklaştığını bilseydi.

Parmağını Xaden'a doğrulttu. "Torunum sevgiline doğru bir adım daha atarsa onu öldüreceğini söylediğini duydum, genç adam. Ne kadar mantıksız, ne kadar toksik bir romantizm bu. İtiraf etmeliyim ki Asher senden bahsederken hayal ettiğim şey, böylesine kendinden emin bir şiddet değildi ama o kahverengi saçlar, o... sanırım kahverengi gözler ve ikinizin sonunda birbirinize ne kadar âşık olacağınızı tahmin etmesi? Seni neredeyse mükemmel tarif etmiş, Dain Aetos."

Of, beni şu an öldürün.

Ağzım açıldı, sonra kapandı.

Xaden iki kaşını da kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Dain ensesini ovuşturdu.

Mira'nın ağzından bir kahkaha kaçtı, sonra eliyle ağzını kapadı, ardından gülmekten iki büklüm oldu. Zorlukla, "Özür dilerim," diyebildi ve doğruldu, hızla kendine çekidüzen verip boğazını temizledi fakat sonra yine omuzları titreye titreye kıkırdamaya başladı. "Yapamıyorum. Duramıyorum. Bir saniyeye ihtiyacım var." Kendini toparlamak amacıyla rafların arkasına doğru gitti.

Yüzüm sanki ejderha ateşiyle kavruluyormuş gibi hissediyordum.

Narelle kırlaşmış kaşlarını çatarak üçümüze bakarken Dain, "Bunun nasıl gitmesini istersin?" diye sordu bana.

"Son on sekiz aydır gittiği gibi," diye cevap verdi Xaden, daha bir saat önce Dain'e gösterdiği nezaketi tamamen yitirmiş hâlde. "Herkes seninle birlikte olacağını sanıyordu ama sonunda sabah toplantısında uçuş ceketinin üzerinde benim soyadım yazıyordu."

"Ciddi misin?" Bu söyledikleri karşısında söyleyecek söz bulamıyordum. *Bir* kere olmuştu bu. Tamam, tekrar bir araya geldikten sonra Samara'dan dönüş yolculuğunu da sayarsam iki kez.

"Tekrar kendin olduğunu gördüğüme sevindim." Dain tezgâha yaslandı. "Ama uçuş ceketlerimizde soyadımız yazmıyor."

"Yine de ne demek istediğimi anlıyorsun." Xaden'ın çenesi seğirdi.

Narelle bakışlarını kalın gözlük camlarının ardından Xaden'a dikti. "Sen Dain değilsin."

Xaden başını iki yana salladı.

"Dain benim." Dain kısaca elini kaldırdı.

"Peki ya o?" diye sordu Narelle bana.

"Xaden Riorson." Sanki yaptığım tercih için babama cevap veriyormuşum gibi çenemi kaldırdı. "Ve o benim, aşırı sahiplenici bir pislik gibi davrandığı zamanlarda bile."

"Fen Riorson'ın oğlu." Narelle parmaklarının boğumunu kolçağa vurdu. "Asher *bunu* kesinlikle tahmin etmemişti."

"Onunla tanışmış olsaydı ederdi." Xaden'ın eline uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Annemiz biliyordu," dedi Mira, kitaplığın sonuna geçerek. "Bu konuda hevesli falan değildi ama aralarındaki aşkı görünce kabullenmişti. Fakat bize babamızın buraya geldiğinden hiç bahsetmedi."

"Bahsetmedi tabii, değil mi?" Narelle koltuğunda kıpırdandı. "Asher ne zaman öldü?"

"Üç yıldan biraz daha kısa bir süre önce," diye cevap verdim nazikçe. "Kalbi dayanmadı."

Narelle'in yüzü, aldığı birkaç kederli nefesle buruştu ama sonra sanki kendi kendiyle konuşuyormuş gibi başını eğdi, ardından tekrar kaldırdı. "Baban canını riske atarak ömrünü adadığı çalışmasını sadece senin bulman için sakladı, Violet. Sonuncusunu neredeyse dört yıl önce son derece açık bir talimatla, ancak bunu anlamak için ihtiyaç duyacağın zekâ ve kavrayışa ulaştıysan sana vermemi söyleyerek bana bıraktı." Kaskatı kesildim.

"Bu..." Dain başını iki yana salladı.

Mira yavaşça, "Bu tam babam işte," dedi.

"Yapabilirsin." Xaden elimi sıktı.

Kurumuş boğazımda aniden oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. "Sahip olduğum en nadide eşyayı sana getirmemi söylemişti." Dudaklarımdan tuhaf bir kahkaha yükseldi. "Ben de düşündüm ki..." Çantayı buraya kadar taşımak için harcadığımız emeğin boşa gittiğini fark ederek başımı iki yana salladım.

"Burası Deverelli olduğu için, doğal olarak mal ve hazine ticareti yaptığımızı düşündün." Narelle ellerini kucağında kavuşturdu.

"Babam zihnimi kastetti." Mira'ya baktım ama onun gözleri yerdeydi. "Bu yüzden yerime başkasını göndermememi söyledi."

Leona annesinin koltuğunun kolçağına ilişirken Narelle, "Kitaplar sadece senin için," diye onayladı. "Üç basit sorum var, cevaplayabilirsen hepsi senin olacak."

"Babamızın Violet için yazdığı bir şeyi kendi yargılarına dayanarak elinde tutmaya hakkın olduğunu düşünmen büyük küstahlık." Mira'nın sesi taşı ufalayabilecek sertlikteydi.

Bu sıcakta bile bir an durup beklemeyi reddederek, "Sorun yok," dedim. "Sor."

Narelle, ablama alaycı bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Senin için bir el yazması bıraktı. Sence başlığı ne?"

"Yarbay Asher Sorrengail'in yazdığı *Boyun Eğenler: İkinci Krovla Ayaklanması*," diye cevap verdim. "Ki bunu bildiğimi zaten biliyorsun. Başka nasıl burada olabilirdim ki?"

Belirgin bir sabırsızlıkla işaret parmağını koltuğunun kolçağına vurdu. "On dördüncü bölümde baban Krovla Ayaklanması'nın Deverelli yüzünden dağıldığını ima ediyor ama ayrıntılara girmiyor. Herhangi bir" –bakışları siyah üniformamın üzerinde gezindi– "kâtibin onun bu spekülasyonuyla tatmin olması mümkün değil. Söyle bakalım, senin hipotezin nedir?"

Kitaptaki *her şey* arasından bunu mu soruyordu yani?

"Kolay. Krovla, Deverelli'yle yaptığı anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmedi. Deverelli itibarını kaybetmemek için aracılığını, dolayısıyla diğer adanın birliklerini geri çekti ve Poromiel'in kral naibine isyancıları nerede bulacağını söyledi. İsyan sona erdi." Omuzlarımı silktim.

"Yeterince iyi değil." Başını iki yana sallayınca midem kasıldı. "Peki, birlik neden dağıldı? Neye aracılık edildi?"

Dain, "Bu haksızlık," diyecek oldu.

Narelle susması için elini kaldırdı. "O cevabı biliyor."

İç geçirdim. "Benim... bir fikrim var. Sadece yanılmış olmak hoşuma gitmeyecek." Ya da bu durumda haklı olmak.

"Burada yabancı yok." Gülümsemesi aksini ima ediyordu.

Pekâlâ. Ensemden terler damlıyordu ama aptal gibi görüneceğimi bildiğim için cesaretimi toplamaya çalıştım. "Sanırım onlara ejderha sözü verdiler ama yerine getiremediler."

"Ne dedin?" diye ciyakladı Mira.

Xaden gerilmişti ve Dain inanılmaz derecede irileşmiş gözlerle bana döndü ama Narelle'in hafif gülümsemesi ya korkunç derecede yanıldığımı ya da trajik derecede haklı olduğumu gösteriyordu.

Bana ürkütücü bir şekilde Markham'ı hatırlatan bir sesle, "Kanıt sun," dedi. "Şunu ikna et." Dain'i işaret ediyordu.

Xaden'ın elini daha da sıkı tutuğumda başparmağını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Kamu Bildirimi 433.323, Krovla güçlerinin Athebyne ileri karakolu yakınlarında, B. Ö. 11 Aralık 433 günü, yani Gece Yarısı Katliamı'ndan iki gün önce başarısız bir sınır ihlali girişiminde bulunduğunu kabul ediyor. Bu olayla ilgili diğer tek kayıt, sorgulamaları yöneten karakol komutanı Albay Hashbeigh'in günlüğünde yer alıyor." Dain'e baktım. "Babam metninin üzerinde çalışırken bunu bana öğretmişti ve o zaman nedenini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Sanırım o sene senin Zümrüt Denizi korsanlarını yok etme taktiklerine kafayı taktığın yıldı."

Dain sırtını dikleştirdi. "Beşinci yüzyılda bu gerçekten büyük bir sorundu."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Beni dinle. Kanepedeydik. Babam ateşin önünde volta atıyordu ve sen askerlerin *kuyruktüyleri* ele geçirmek için Navarre'a geçmesini gülünç bulmuştun, hatırladın mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Tamam. Evet. Ayrıca baban bana, üstün dilbilim becerilerimi önemli tarihsel verileri analiz etmede kullanmazsam Kâtipler Bölüğü giriş sınavına hazırlanmanın boşa kürek çekmek olacağını söylemişti. Kâtip olmak istemiyordum ama yine de haklıydı. Güzel günlerdi. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Bu bir yere varacak mı yoksa sadece nostaljik bir ânın tadını mı çıkarıyoruz?" diye sordu Xaden.

"Üstün dilbilim becerilerini kullan, Dain," dedim ona. "Sorgulama ortak dilde kaydedilmişti..."

Dain'in gözleri irileşti. "Ama akıncılar Krovla dili konuşuyordu ve Krovla dilinde tanımlayıcı sözcükler isimlerden sonra gelir. Onlar Tüykuyrukları avlıyorlardı. Ejderhaları."

Başımla onayladım. "Sanırım Deverelli, Krovla ve adını bilmediğimiz bir adayla, adanın orduyu, Krovla'nın da ejderhaları alacağı bir anlaşma yapmıştı. Bunu yapamadıklarında anlaşma bozuldu, Gece Yarısı Katliamı gerçekleşti ve Krovla, Poromiel'in bir parçası olarak kaldı."

Dain kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ejderha ticareti yapıyorlardı." Narelle'e baktı. "Ona inanıyorum. Sadece bunu sindirmem biraz zaman alacak. İnsan öylece... ejderha ticareti yapmaz, hele de yavruları büyü olmayan adalara götürmez. Gökkubbe'nin gazabına uğrama riski varken bunu asla yapmaz."

"Ah, bir de babanın, babamın kitabının Tüykuyruklarla bir *ilgisi* olduğunu fark ettiğini düşün, bu da babamın bir noktada ona güvenmeyi bırakması gerektiğini bildiği anlamına geliyor," diye ekledim.

Dain bana döndüğünde yüzünde gördüğüm şaşkın ifade, keşke sözlerimi geri alabilseydim diye düşünmeme neden oldu.

Narelle, "Üçüncü soru," dedi ve az önce bana yaşattıkları düşünüldüğünde bu fazlasıyla zalimce geldi.

"Sor." Sesim bunu arzuluyormuşum gibi çıkmıştı.

"Prens'i terk etmene sebep olan şey neydi?" Başını yana eğdi ve sanki burada çay içip dedikodu yapmak için toplanmışız gibi gözleri ışıldadı.

"Pardon?" Sanki onu yanlış duymuş olma ihtimalim varmış gibi öne doğru eğildim.

"Prens'i diyorum." Ellerini birbirine kenetledi. "Baban bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama bardağı taşıran son damlayı bilmek isterim."

"*Aşağı inip bu dükkânı ateşe verme ihtimalin var mı?*" diye sordum Tairn'e.

"*Karanlık Olan'ın dediği gibi, bu diploması için iyi olmaz,*" diye cevap verdi.

"*Benim var,*" dedi Andarna. "*Ama o zaman kitaplarını alamazsın.*"

"Ben..." Odadaki her bakışın üzerimde olmasının ağırlığıyla tenim öylesine kızardı ki büyüden eser olmadan tükenmenin eşiğine geldiğimi hissettim. "Onu terk ettim çünkü onu profesörlerinden biriyle bir şeyler yaparken yakaladım."

Narelle öne doğru eğilip kaşlarını kaldırdı. "Bir profesörle seks mi yapıyordu?"

"Anne!" dedi Leona sertçe.

"Ne pislik herifmiş," diye mırıldandı Dain. "Neden bana söylemedin?"

"Ne yapacaktın ki? Veliaht Prensi mi yumruklayacaktın?" diye karşılık verdim.

Dain kaşlarını çattı.

"Evet," diye cevap verdi Xaden. "Bu hâlâ yapılabilir."

"Yani Navarre tacı neredeyse ellerindeyken sen onu kıskançlıktan mı terk ettin?" diye üsteledi Narelle. "Senden af dilemeye gelmedi mi? Onu affetmedin mi?"

Neden bir kitapçı dükkânı sahibi olduğunu ve en sevdiği roman türünün hangisi olabileceğini kesinlikle anlayabiliyordum. "Ben asla taç peşinde olmadım, ayrıca Halden kimseden af dilemez. Ben o kapıyı kapadım ve birkaç hafta öncesine kadar onunla konuşma zahmetine bile girmedim. Beni, sevilmeyi hak ettiğim şekilde sevmemişti ve hiçbir iktidar vaadi sizi sevmeyen biriyle kalmanıza değmez."

Narelle başını hafifçe eğip yumuşak bir sesle, "Kendi değerini biliyorsun," dedi. "Baban seninle gurur duyardı. Ona kitapları getir."

Leona ayağa kalktı ve biz oturma alanında beklerken arka tarafa doğru geçip gözden kayboldu, ben de rahatlayarak Xaden'a yaslandım.

Mira boş çantasını omuzlarından indirip Narelle'in yanındaki boş koltuğa koydu. "Violet için onları ben taşırım, tabii babamın bunu sorun edeceğini düşünmüyorsan. Onları okumayacağım, söz veriyorum." Sert sesi sırtımın suçluluk hissiyle ürpermesine neden oldu. Babam onları sadece benim almam konusunda neden bu kadar ısrarcıydı?

Narelle gülümsemekle yetinip ayak ayak üstüne attı. "İşte tam da bu yüzden onları sana bırakmadı, canım. Başımıza geleceklerde hepimizin bir rolü var; bu rol de sadece ona ait. O Violet'ı bu özel görev için yetiştirmekle meşgulken seni annen yetiştiriyordu. Sana nasıl bir miras kaldığını merak ediyorum."

Mira gözlerini kıstı.

On dakika sonra kitapçıdan çıktığımızda elimizde babamın yazdığı altı kitap vardı. Ve her birinde şifreli kilitler bulunuyordu.

O öğleden sonra, Xaden'la bana tahsis edilen yatak odasının bitişiğindeki banyoda, başımı oyma ahşap küvetin kenarına yaslamış, ayaklarımın üzerindeki pencerenin dışında cıvıldaşan adını bilmediğim kuşları dinliyordum. Muhteşem su manzarasını göremeyecek kadar alçaktaydım ama yaklaşan gün batımının yumuşak renklerine bürünmüş gökyüzü de hiç fena değildi.

Saat kaçtı acaba? Halden dönmüş müydü? Diğer adaları ziyaret ederken Deverelli'yi ana üs olarak kullanmamız için izin koparmayı başarmış ya da yedinci ırk konusunu açmış mıydı?

Xaden'a sormak için aramızdaki bağa uzandım ancak bağın burada işlemediğini hatırlayınca hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

Esinti beyaz perdeleri bana doğru havalandırırken suyun soğukluğu, Basgiath'ta sıcak suya uzanmama neden olabilecekken burada, Deverelli'de kesinlikle hoş görebileceğim bir karardaydı.

Fakat buruş buruş olmuş ayak parmaklarım bana dışarı çıkma zamanının geldiğini söylüyordu.

"Vi?" Xaden kapıyı çaldı.

"İçeri gelebilirsin." Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Kapıyı açıp üzerinde beline sardığı havludan başka bir şey olmadan içeri girdiğinde gülümsemem kayboldu. Tanrılar aşkına, ne kadar da güzeldi. Islak saçları hâlâ biraz dağınıktı. Su damlacıkları kaslarının üzerine yayılmıştı. Bir sürü, *bir sürü* karın kası vardı.

"Sadece döndüğümü haber vermek istedim..." Bakışları çıplak omuzlarıma takılınca –ki küvetin yüksekliği yüzünden tek görebildiğinin bu olduğundan emindim– sözcükleri yitip gitti. Eh, omuzlarımı ve ıslak, açık saçlarımı. "Lanet olsun. Sadece... lanet olsun."

"Sana kalıp odamızda banyo yapman gerektiğini söylemiştim. Burada bir sürü yer var. Ridoc'ın banyosunu ödünç almana gerek yoktu." Ayak parmağımla küvetin ucundaki bakır boruya dokundum. "Gerçekten de muhteşem tesisatları var."

"Evet." Gözleri koyulaştı ve kapı kolunu tutan elinin eklemleri beyazlaştı. "O kadar uzun süre yolculuk ettikten sonra kendini toparlaman ve kaslarını yumuşatman için sana zaman vermenin kibarlık olacağını düşündüm."

"Kibarlık mı? Ne kadar hoşsun." Saçlarımı elimde toplayıp sol omzumun üzerinden önüme alarak sıktım, sonra da ondan ve o inanılmaz vücudundan başka her yere odaklanmaya çalışarak küveti boşaltmak için ayağımla kola bastım.

"Peki, kendini daha iyi hissediyor musun?" Sesini alçaltmıştı.

"Zekâm ve aşk hayatım hakkında sorgulandıktan sonra kendimi biraz savunmasız hissettim ama onun dışında iyiyim." Su gürültüyle boşalırken sağ tarafa uzanıp küçük bankın üzerine bıraktığım yumuşak, beyaz havluyu aldım, sonra sırtımı Xaden'a dönerek ayağa kalktım ve havluyu hızla bedenime sardım.

"İyisin," diye tekrarladı. "Başın dönmüyor. Bir yerin ağrımıyor. Yorgun bile değilsin, değil mi? Çünkü dün bütün gece uçtuk."

"İmtihan'a falan tırmanabilir miyim, bilmiyorum" –sola doğru eğilip saçlarımı küvetin üzerine sıktım– "ama evet, kendimi olabildiğince iyi hissediyorum." Temizlenmiş, karnımı doyurmuştum ve sevdiğim adamla birlikte yatağa kıvrılmaya hazırdım.

Kulağıma yaklaşıp, "Güzel," dedi. Belimden tutup beni kendine çevirdiğinde şaşkınlıkla inledim. "Çünkü kibar olmaktan bıktım."

Dudakları dudaklarımı buldu.

Aristokrasinin dilindeki en işe yaramaz kelime ezelden beri aşk olmuştur ve ebediyen de öyle olacaktır. Evlilik, soyu korumak için gerekli olan bir şeytanlıktan ibarettir, başka bir şey değil. Aşkınızı çocuklarınıza saklayın.

–FEN RIORSON'IN BİLİNMEYEN BİR ALICIYA YAZDIĞI MEKTUP

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Havlumu ve sağduyumu bir kenara bırakıp kollarımı Xaden'ın boynuna doladım ve onu tüm kalbimle öptüm. Hizmetkârlarla dolu bir evde, güvenmediğim bir vikontun yakınında olmamız kimin umurundaydı? Xaden'ın son altı haftadır aramıza cinsel sınırlar koymuş olması kimin umurundaydı? Beni sanki soluyabildiği tek havaymışım gibi öpüyordu ve önemli olan tek şey, önemli olmasına *izin verebileceğim* tek şey buydu.

Islak ayaklarım fayansın üzerinde kaydı, sonra beni göğsüne doğru kaldırınca ayaklarım havada kaldı. Çıplak memelerim onun nemli tenine değer, dili ağzımın içini okşarken soluğum kesildi.

Bacaklarımı beline doladığımda bir eliyle popomu tutarak inledi. Havlusunu yere atıp ayak bileklerimi belinin etrafına kilitledim; teni tenimle bütünleşmiş hâlde beni çılgınlar gibi öperken mantığımın yerini saf *arzu* aldı.

Dudaklarımız zarafet ya da duraksama olmadan tekrar tekrar birleşti. Burada flört ya da mahcup oyunlar yoktu. Hayır, bu tamamen açlıktan ve elle tutulur, saf bir tutkudan ibaretti. Mükemmel, sınırsız ve kesinlikle doyumsuz.

Oda hareket ediyordu; belki de hareket eden bizdik. Artık hangisiyse, sonuçta ışık yön değiştirdi ve kendimi yatak odasının penceresinden birkaç metre ötedeki küçük kahvaltı masasının kenarına tünemiş buldum. Etrafımıza bakmak için dudaklarımı dudaklarından ayırdım ama Xaden çenemi tutup yüzümü yeniden kendine çevirdi.

"Bu açıdan bizi kimse göremez. Kontrol ettim," dedi, sonra beni öpmeye devam etti ve dilinin tatlı darbeleriyle kafamdaki tüm itirazlar silindi.

Bir dakika. Kontrol etmişti. Demek ki bunu düşünmüştü.

Tanrılar aşkına, bu gerçekten oluyor.

Bedenime hücum eden sıcaklık ve arzu her sinirimi canlandırmıştı. Onu üstümde, altımda, içimde hissetmeyeli altı hafta değil de *yıllar* olmuştu sanki.

Islak saçlarımı eline doladıktan sonra başımı hafifçe geriye çekip dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve boğazıma yapıştırdı. Dudaklarının her dokunuşuyla sırtımdan aşağı bir *zevk* dalgası yayılıyordu ve bu dalga kısa süre içinde uyluklarımın arasında zonklayan bir düğüm oluşturdu.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve o benimle ustalıkla oynarken ben de daha fazlası için boynumu yay gibi gerdim. Sert dudaklarını, yumuşak dilini ve pürüzlü kirli sakalını, sadece boynumu öperek boşalmamı sağlayabilecek şekilde kullanıyordu.

"Tenini seviyorum," dedi köprücük kemiğime doğru ilerlerken. "Öyle yumuşaksın ki."

Nabzım hızlandı ve ellerimi kuvvetli omuzlarına götürerek sıcak teninin ulaşabildiğim her santimine dokundum. Onu yatağa yatırmak ve son altı haftadır benden sakladığı her bir çizgiyi yalamak istiyordum ama pozisyon değiştirmek için şu an yaptığı şeyi bırakmasını göze alamazdım.

Saçlarımı bıraktı, sonra iki eliyle memelerimi avuçladı. Ağzını birinin üzerine kapayıp dili ve dişleriyle onunla oynamaya başladığında nefesim kesildi. *Siktir*, bu çok güzeldi. Vücudum

dokunuşuna açtı ve Xaden diğer mememe geçerken iniltimi bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Şşşt," diye fısıldadı şakacı bir gülümsemeyle. "Kimsenin duymasını istemeyiz."

Bu gülümseme beni mahvetti, Xaden'ın yarattığı zevkin sisini aralayan, deliliğe varan bir korku yarattı. "Benimle oynayamazsın." Başımı iki yana salladım.

Ellerini kalçama götürdü ve doğruldu, bana bakan o muhteşem gözleri şaşkınlıkla dolarken kaşları çatıldı.

"Yani, oynayabilirsin," diye geveledim hemen, ellerim masaya inerken. "Seni çok istiyorum, sana ihtiyacım var ve koyduğumuz sevişme olmayacak kuralına uymak için gerçekten çok çabalıyorum ama eğer benimle oynarsan..."

Sırıttı ve ben ilişkimizin *kafasına hançer fırlatma aşamasına* geri dönmeyi düşünmeye başladım. "Burada büyü yok."

"Evet, biliyorum." Kollarımı memelerimin üzerine dolayıp bacaklarımı kapamaya çalıştım ama Xaden bacaklarımın arasında duruyordu.

"Burada büyü yok," diye tekrarladı, başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Seni kontrolümü kaybetmeden istediğimiz kadar, senin kaldırabileceğin kadar becerebilirim."

"Yaa?" Tüm bedenim yay gibi gerildi ve nefesim kesildi.

"Yaa." Başparmaklarını uyluklarımın iç kısımlarında gezdirerek gözlerimin içine baktı. "Bu ilgini çeker mi?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdiğimde elleri kasıldı. "Senin ilgini çekerse. Ben..." Yutkundum. "Sadece kendini rahat hissetmediğin bir şey için seni zorlamak istemiyorum."

Elimi tuttu ve sertleşmiş aletine götürdü. "Sana rahat değilmişim gibi mi geliyor?"

Refleks olarak aletini kavrayıp sıktığımda boğazından kısık bir inilti yükseldi, gözleri kapandı. Ne kadar seksi, ne kadar kalın, ne kadar mükemmel olduğunu görünce karnımın altı kısımları kasıldı.

"Kahretsin, Violet, bunu bir daha yaparsan bu iş *dakikalar* içinde biter." Gözlerini açınca orada çaresizlik dolu bir ifade gördüm ve Xaden elimi kendi üzerinden uzaklaştırarak dişlerinin arasından bir ses çıkardı. "Senden uzak durmam tamamen senin iyiliğin içindi, benim değil, inan bana. Uyandığım andan uykuya daldığım âna kadar seni istiyorum. Seni *hayal* ediyorum."

Göğsüme bir sıcaklık yayılırken dudaklarımı araladım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dizlerimi kavradı. "Ve burada lanet olası güçlerim yok. Beni yanlış anlama, içimdeki bir şey yüzünden buna bayılıyorum..."

Midem kasıldı. Venin tarafı yüzünden.

"Ama gölgeler yok," diye devam etti, "niyet okumak yok, küçük büyüler yok. Bu evdeki herkesin sen boşalınca çıkardığın sesi duymasını engellemek için bir ses kalkanı bile oluşturamam ve bu..." Çenesi kasıldı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, elimin tersiyle kirli sakalını okşayarak. Derimin altında uğuldayan o sürekli güç akışının olmaması kendimi... bütün değilmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Dahası Sgaeyl'le konuşamıyorum," diye ekledi. "*Seni* bile hissedemiyorum ki bu beni öldürüyor. Ama tüm bunların karşılığı?" Yara izi olan kaşını kaldırdı. "Dünyada en sevdiğim şeyi yapabiliyorum, yani seni becerebiliyorum. Şimdi telafi etmem gereken altı haftam var ve sevgilim, şu an o zamanı boşa harcıyoruz."

Ellerimi iki yanıma indirdim ve vücudumu görünce koyulaşan gözleri karşısında gülümsedim. "Eh, madem ısrar ediyorsun."

Dudaklarına usul usul bir gülümseme yayılırken dizlerimi araladı. "Israr ediyorum."

Dizlerinin üzerine çöküp ağzını üzerime kapadığında gülüşüm aniden iniltiye dönüştü.

Ah. *Siktir.*

Oyalanmıyor, oyun oynamıyordu, hemen dilini klitorisimin etrafında döndürerek iki parmağını içime soktu. "Kahretsin, tadını özlemişim."

"Xaden!" Zevk bedenime tıpkı güç gibi dolarak damarlarımda uğuldadı ve karnımın altında toplandı. O olağanüstü yetenekli parmaklarını içimde hareket ettirmeye, dili vücudumu sadece onun için yaratılmış bir enstrüman gibi çalarcasına hızlanmaya başlarken bir sonraki iniltimi bastırmaya çalışarak elimle ağzımı kapadım.

Bedenimdeki gerilim kurulmuş bir yay gibi açılmaya hazırlanırken elimden gelen tek şey dik durup bir elimle kendimi dengede tutmak, diğer elimle de iniltilerimi bastırmaya çalışmak oldu. Bedenin sarsılırken Xaden dudaklarıma uzandı.

Kasıklarımı yüzüne ve eline doğru itmeye başladım, diğer elini de dudaklarıma götürüp avucuna sert bir öpücük konduararak parmaklarının her hamlesinde, dilinin her fiskesinde yaklaştığını hissedebildiğim o zirveye tırmandım.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Onu içimde, kollarını bedenimde, sesini kafamın içinde istiyordum... Sonuncusu hariç hepsine ulaşabilirdim ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Bu çok güzeldi. Hem de çok. Nefesim kesilirken kasıklarım kasıldı.

Xaden parmaklarını kıvırıp dilini klitorisime değdirdiği anda *çözüldüm*. Doruk noktasına sert ve hızlı bir şekilde ulaştım ve gözümü karartan zevk beni tekrar tekrar uçurumun kenarına taşıyıp nefesimi keserken avucunun içine doğru haykırdım.

Xaden, zevkin her zerresini hissedebilmem için artçı şoklar son bulana kadar beni okşamaya devam etti.

"O dudaklarının beni nasıl mahvettiğini anlatabilecek bir sözüm yok. Buraya gel." Bileğini öptüğümde ayağa kalkıp başparmağını alt dudağına *sürdü*. Ateşim bir derece daha yükseldi ve bakışlarım onun üzerinde gezinirken nefesim kesildi.

Sen benimsin. Onun görüntüsünü iştahla zihnime kazırken aklıma gelen tek şey buydu.

"Bana öyle bakmaya devam edersen..." dedi sinsice yaklaşarak. Ellerini kalçamın altından geçirip beni masanın ortasına kaydırdı.

Ağırlığını ellerine vererek üzerime çıkarken topuklarımı masanın üstüne koyup, "Ne yaparsın?" diye sordum.

"İyi bir noktaya değindin." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve kolları hafifçe titredi. "Sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım." Kalçasını desteklemek için dizlerimi kaldırdım ve elimi bedenlerimizin arasına uzatıp aletinin başını girişime getirdim. Temas ettiğimiz anda ikimiz de keskin birer soluk aldık ve Xaden'ın gözleri ışıldadı.

"Emin misin? Benim ne olduğumu biliyorsun," dedi yavaşça, yüzünde korkuya benzer bir şey titreşirken.

"Ben senin *kim* olduğunu biliyorum." Yanaklarını okşadım. "*Şimdi*, Xaden. Telafi etmen gereken altı haftan var, unuttun mu?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başıyla onayladı, sonra bir elini kalçama götürüp sert bir hamleyle içime girdi ve tek hissedebildiğim o olana dek beni santim santim fethetti. Bu baskı, gerginlik, onun verdiği his o kadar mükemmeldi ki bu teması *çok* özlediğim için aptal gözlerim yaşardı.

"İyi misin?" Gözleri irileşti, kalçasını geri çekti.

"İyiyim!" Bacaklarımı ona doladım. "Sadece bunu özledim."

"Ben de." Alnını alnıma dayadı ve kasıklarını iterek içime girdi.

İkimiz de inledik.

"Kafanın içinde olmayı özledim." Geri çekildi, sonra tekrar hızla içime girdi ve ben gözümün önünde uçuşan *yıldızlar* gördüm. Asla doyamadığım o sakin, yavaş ritme başladığında zevk her yanımı sardı. "Böyle olduğumuzda senin her parçana sahip olmaya bayılıyorum."

"Ben de." Kollarımı boynuna dolayarak ona tutundum ve vücutlarımız terden kayganlaşırken her nefis girişi karşılamak için bedenimi yay gibi gerdim. "Benimle konuşmana bayılıyorum..." Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Ağzın başka bir şeyle meşgulken bile."

Sırıttı ama ben kalçamı itince gülüşü kayboldu ve inledi. "Siktir, bu çok güzel. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi? Kaçma şansın vardı. Kaçmalıydın, Vi." Her bir sözcükle içime daha sert giriyor, daha derine ulaşıyordu ve altımızdaki ahşap gıcırdarken *daha fazla* ve *evet* dışında bir şey düşünmek, hatta nefes almak bile gittikçe zorlaşıyordu.

Dudaklarını kendime doğru çektim ve içimde yeniden, öncekinden daha yoğun ve daha sıcak bir şekilde yükselen hazla çevrelenmiş hâlde nefes aldım. "Asla kaçmayacağım. Sen ve ben her zaman birlikte olacağız, ne olursa olsun."

"Sen ve ben," diye tekrarladı. Alnında boncuk boncuk terler oluşurken kalçasıyla beni masaya bastırdı, masa gıcırdayarak bizimle birlikte sallanmaya başladı.

"Durma." Durmasının beni öldürebileceğinden son derece emindim. Xaden ağırlığını koluna verip elini başımın altına koyarken ve içime girip beni daha da yükseklere çıkarırken ben kollarımla, bacaklarımla ona sıkı sıkı tutunarak var gücümle ona yapıştım.

Altımızdaki ahşap çatırdadı ve yere düşerken midem bir tuhaf oldu.

Çarpma ânında tenim sadece onun tenine değmişti.

Bir koluyla beni göğsüne bastırırken diğer koluyla dizleri talihsizliğimizden nasibini almıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum yüzüm boynuna gömülmüş hâlde.

"İyiyim. Bir metre düştük, on değil." Güldü ve ayak bileklerimi ezmemeye dikkat ederek bizi kırılmış masanın üstünden parke zemine yuvarladı. Sonra kaldığı yerden devam etti ama

bu sefer ben yatağın çerçevesine yeterince yakın olduğum için kendimi ona doğru itebiliyordum.

"Sıkı tutun." Başımın üzerinden uzanıp bir yastık aldı ve kalçamın altına koydu. Bir sonraki girişinde öyle tatlı bir noktaya dokundu ki neredeyse *tadını* alabildim.

Ben tekrar tekrar onun için yay gibi gerilip sıktığı dişlerinin arasından çıkan her nefesin, inanılmaz vücudunun her gergin çizgisinin, her nefis öpücüğünün tadını çıkarırken o dudaklarıyla iniltimi bastırıyordu.

Ve tanrılar yardımcım olsun, mümkün olduğunca uzun süre dayandım. Bunun sona ermesini, bitmek bilmeyen arzulara geri dönmeyi hiç istemiyordum. Baskıya, kalçasının her hareketiyle beni sürüklediği zirveden kaçınamayacağımı bildiğim yaklaşan dalgaya karşı savaşırken dudaklarımdan bir inilti koptu.

"Benim için kendini serbest bırak, sevgilim." Xaden alt dudağımı ısırdı.

"Ben..." Nefesim kesilirken vücudum onunkinin altında kıvrandı. Siktir, bu çok güzeldi.

"Bırak." Eli karnımda gezindi. "Buna neden karşı koyduğunu bilmek için kafanın içine girmeme gerek yok. Bu tek sefer değil, Vi. Bütün gece bizim. Benim için boşal."

Bütün gece, kulağa bildiğim bütün güzelliklerden daha iyi geliyordu.

Aşırı hassas klitorisimi sevdiğimi bildiği o hassas baskıyla okşarken parmaklarımla saçlarını kavrayarak *paramparça* oldum. Orgazm içimde dalga dalga yükselirken binbir parçaya bölündüm. Dalgalar tekrar tekrar bedenimi sararken Xaden iniltilerimi bir öpücükle yuttu. Ben sakinleşirken ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla beni tekrar kendime getirdi.

Dudaklarıma doğru, "Çok güzel," diye fısıldadı ve ben titrek, mutlu bir karmaşa içinde sırtımı yere koyduktan sonra kendi ruhunu arıyormuş gibi beni öptü, son birkaç sert hamle ve alçak bir iniltiyle kendi zirvesine ulaştı.

Xaden sırtını kırık masaya çevirerek bizi yana doğru yuvarladı ve başımı koluna koydu.

Kalp atışlarım sakinleşirken alnındaki yara izini parmağımla okşadım ve o beni dalgın, yumuşacık gözlerle izlerken yüzünün hatlarını tekrar hafızama kazıdım. Burada gerçekten *biz* olamayacağımız kadar çok eksiğimiz vardı ama dönüşme tehdidinin onu rahatsız etmediği, bana onu nasıl öldüreceğimi öğrenmem gerektiğini söylemediği bu gerçekliğe tutunmak istiyordum. "Burada kalabiliriz," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Bu odada mı?"

"Deverelli'de." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Tecarus'un teklifini kabul edebilirim... eğer Tairn ve Andarna da kabul ederse. Ben bir tedavi bulana kadar sendeki ilerlemeyi durdurmamız anlamına geliyorsa bunu kabul edeceklerine eminim. Ben araştırmayı yaparken sen ve Sgaeyl burada kalabilirsiniz..."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Acı çekiyor."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdim? Bedenimi suçluluk duygusu sardı.

"Bence tüm ejderhalar çekiyor; bunu itiraf etmezler tabii ama büyüden uzakta hayatta kalabileceklerini ya da en azından evlerinde olduğu gibi gelişebileceklerini sanmıyorum. Ben asla Sgaeyl'e acı çektiremem." Nasırlı elini boynumdan kaydırıp kaburgalarımın üzerinden geçirerek belime götürdü. "Ayrıca sevdiğin herkesi terk etmene de asla izin veremem."

Boğazımın ortasına kocaman bir yumru yerleşti.

Biri kapıyı tıklattı.

"Hey... şey..." dedi Ridoc kapının dışından.

Yüzüm kızardı ve elimle ağzımı kapadım.

"Biz iyiyiz," diye seslendi Xaden hınzır bir sırıtışla, kalçamı okşayarak.

Ridoc, "Evet, bu... harika," dedi. "Hayır, ben bunu..." Sesi boğuklaştı.

"Bakın, burada bir sorunumuz var, tamam mı?" dedi Cat sertçe.

Dain, "Kapının arkasından bağırmak sorununuzu çözmeyecek," dedi.

Mira, "Oradan hemen uzaklaşın!" diye bağırdı ve hem Xaden hem de ben ânında ayağa fırladık. "Violet, kapıyı aç."

Koridorda kaç kişi vardı böyle?

Xaden banyoya benden daha hızlı girdi ve kapı aralığından bana havlumu fırlattı, yakaladığımı gördükten sonra da kendi havlusunu beline sarıp dışarı çıktı.

"Kapıyı bu hâlde açamazsın," diye fısıldadım, üstümü örterken kıyafetlerimi giymenin ne kadar uzun süreceğini kara kara düşünerek.

"Sen de açamazsın, ayrıca babanın o pislikle neredeyse düğününü planladığını duyduktan sonra seni havluyla Aetos'a göstermeyeceğim kesin," diye karşılık verdi Xaden, eli kapı koluna uzanırken.

O kapıyı açarken yenilgiyi kabul edip duvara doğru yaklaşarak gözden kayboldum.

"Bu toplu ziyareti neye borçluyuz?" diye sordu. "İkinizin burada gizlenen yanardönerler olmadığını doğrulamak için güneye uçtuğunuzu sanıyordum."

Cevap sessizlik oldu.

Biraz sola eğildiğimde Xaden'ın omzunun üzerinden baktığını gördüm. "Evet, masa kırıldı. Şimdi söyleyin bakalım, ne istiyorsunuz?"

"Onu ikiniz kırdınız, değil mi?" diye sordu Ridoc gülmek üzereymiş gibi. "Tıpkı birinci sınıfta kimse fark etmesin diye sessizce Violet'ın odasından çıkarılan gardırop gibi."

"Ne dedin?" Mira'nın sesi yükseldi, ben de duvara sinip başımı utançla geriye yasladım.

"*Tek* akşamımı mahvetmeye çalışacağınız kadar önemli ne olabilir?" dedi Xaden sertçe.

"Bir haberci geldi," dedi Dain. "Kral Courtlyn, Halden'ı *elinde tutmaya* karar vermiş."

Midem kasıldı.

"Halden için çok kötü olmuş." Xaden omuzlarını silkti.

"Xaden!" Kaşlarımı kaldırarak ona bakınca dudakları gerildi.

"Planladığımız gibi uçacağız ama Tecarus'un sana ihtiyacı var," diye devam etti Dain. "Sen içeri kabul edecekleri tek *aristokratsın*."

"Gitmelisin," diye fısıldadım.

Xaden bana baktığında güzel yüzünden sayısız duygu geçti. Arzu. Çaresizlik. Yakarış. Hayal kırıklığı. Öfke. Kabulleniş. "Siktir. Tamam." Kapıyı suratlarına çarptı. "*Gitmemiz* gerek."

Kaynak büyüden uzaklaştırıldıktan sonraki ilk yirmi dört saat boyunca deneğin –bir Asim'in– sakin ve dengeli olduğu gözlemlenmiştir. Ancak yoksunluk, deneğin gerçek doğasını hızla ortaya çıkarmış ve böylece deneğin derhâl çalışmanın ikinci aşamasına geçirilmesi gerekmiştir. Sonuçlar, YANGIN NEDENİYLE ÖLÜM kategorisi altındaki otuz üç B grubunda ve ZEHİR NEDENİYLE ÖLÜM kategorisi altındaki kırk altı C grubunda bulunmaktadır.

–YÜZBAŞI DOMINIC PRISHEL TARAFINDAN YAZILAN
DÜŞMANIN ANATOMİSİ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA'DAN

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Deverelli'de gün batımı çok güzeldi, daha doğrusu adayı gerçekten takdir etmeye konsantre olabilseydim öyle olduğunu görürdüm.

Bunun yerine Sgaeyl'in önünde yamaç boyunca hızla yol alırken Tairn'in ağaç tepelerine çarpmadan ne kadar alçaktan uçabileceğine odaklanmıştım.

Andarna'nın hiç hoşuna gitmese de Tairn ona kendi güvenliği için gelmemesini emretmişti.

Çantam beni aşağı çekerken sanki küçük bedenim Tairn'in aerodinamiğini etkileyebilirmiş gibi eyerimin kulplarına yaslanarak, "*Çifte arbaletlerin menzilinin dışında olduğumuza emin misin?*" diye sordum.

"*Bu tarafa dönmek için değil, kıyı şeridini savunmak için yapılmışlar. Zekâmızı ne yazık ki hafife alıyorlar.*"

Yine de çifte arbaletlerin varlığı bu adanın bize zarar vermek istediğini gösteriyordu. Muhtemelen veriyordu da.

İleride bir su kemeri kalıntısını destekleyen dört devasa gri sütunun yamacın yanına doğru kıvrıldığını ve saraya giden yolu gördüğümde, *"Acı çekiyor musun? Andarna çekiyor mu?"* diye sordum.

"Neden bunu sorma gereği duydun?" Hırçın ses tonuyla sorumun yanıtını almış oldum. Okuduklarımdan hatırladığım kadarıyla sanat bölgesi olan açık alanın üstünden geçerken koro hâlinde haykırışlar duyulup sonra kayboldu.

Kusura bakmayın ama siz kraliyet ailemizden birini kaçırırsanız biz de ejderhalarımızla sizin ödünüzü koparırız. Bana gayet adil geliyordu.

"Neden bana söylemedin?" Acı çektiklerini fark etmediğimden Xaden'a burada kalmayı önerdiğim için duyduğum vicdan azabının ağırlığını omuzlarımda hissettim.

"Sen hep acı içinde yaşıyorsun. Dizin her sızladığında ya da eklemlerin her çıktığında beni uyarman gerekiyor mu?" Kanat çırpışları bile değişmiş, düzensizleşmişti. *"Burada bile kalp atışlarının yükseldiği ve bilincini kaybetmeye yaklaştığın birkaç an oldu ama sen bunu belirtme gereği duymadın."*

Asırlık su kemerini takip ederek sola doğru yatarken ben de onunla birlikte yan yattım. *"Bu benim için sıradan bir şey. Ama senin için normal değil."*

"Andarna sıkıntısı varmış gibi görünmüyor. Ben rahatsızım, sinirliyim ve güç kaynağımdan, kuvvetimden ve eşimin düşüncelerinden kopmuş durumdayım ama hâlâ Murtcuideam ve Fiaclanfuil'in oğlu Tairneanach'ım, soyum..."

"Tamam, evet, anladım. Sen her yönden üstünsün." Sanki şimdiye kadar ezberlememişim gibi o cafcaflı soyağacını sıralamadan sözünü kestim.

Arazinin coğrafi şeklini takip ederek doğrulduk ve çok fazla yükselmeden önce yapabildiğim kadarıyla aşağıdaki yerleşimi inceledim. Tairn'in büyüklüğü savaşta belirgin bir avantaj ola-

bilirdi ama altımda ne olduğunu görmeye çalışırken gerçekten büyük sıkıntıydı.

Saray daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Tepenin yamacı oyularak inşa edilmiş dört katlı yapının önündeki yüz metrelik çayır da aynı şekilde yapılmıştı. Bin yıl önce tamamlandığında da bir mühendislik harikası olan bu muhteşem yapı, adanın geleneklerinin bir kanıtı olarak hâlâ iktidarın merkeziydi ve Kıta'daki eski krallıkların kullandığı pek çok kalenin aksine harabeye dönmemişti.

Açıklığın ortasındaki patikada küre şeklinde parlayan yumuşak mavi ışık ve tepelerin ardında batan güneş biz sessiz yeşil çimenlere inerken yolumuzu aydınlatıyordu. Alan, kanatları açık iki ejderhanın sığabileceği kadar genişti fakat kanatları kapalı olsa muhtemelen dört tane sığardı.

Alana yaklaşırken inişimizi yavaşlatmak için kanatlarını açan Tairn, "*Nereye gittiğini biliyor musun?*" diye sordu.

"*Okuduklarıma göre resmî toplanma alanlarının çoğu dışarıda, Kral'ın odaları da ilk ağaç sırasının hemen ötesinde, yani teoride... evet.*" Ben kendimi inişe hazırlarken Tairn gümüş uçlu mızraklar taşıyan, telaş içindeki muhafız birliğinin üzerinden uçtu, sonra bizi akkor hâlindeki mavi küre dizisinin soluna indirdi. "*Beni içeri almazlar gerçi.*"

Sgaeyl ve Xaden sağımıza indiler.

Ben kemerimi çözüp Tairn'in omzuna doğru ilerlerken aşağıdan haykırışlar gelmeye başladı.

"*Planda bir değişiklik yok mu?*" diye sordum, çekişmeli geçeceği kesin olan yüzleşme için kendimi hazırlayarak.

Lanet olası gücümü geri istiyordum ve onu *hemen* istiyordum.

"*Yok. Sonuna kadar seninle olacağım, Gümüş.*"

Verdiği söz beni rahatlatırken üzerinden indim, çarpmanın etkisiyle çantanın ağırlığı sırtımı acıttı. Silkinerek kendime geldim ve mavi kürelerin sıralandığı yolun ortasında beni bekleyen Xaden'a doğru yürüdüm. Kılıçları sırtında olsa da hançerleri

kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi ve yanımızda bana her ihtimale karşı Navarre'dan beri taşıdığını söylediği büyük boy çanta da vardı.

Sanırım bir ada krallığının Prensinizi kaçırması bu *her ihtimal* dâhilinde değerlendirilebilirdi.

Patikaya çıkıp mavi kürelerin yanından geçerken her birine iki kez bakmaktan kendimi alamadım. Mavi parıltı tek bir ışık kaynağından değil, yarı saydam kanatları olan düzinelerce büyük, ışık saçan böcekten geliyordu ve bu böceklerin hepsi de... Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bunlar Fallorinya güveleri."

"Ne?" Xaden botlarının altında taşlar çıtırdayarak bana doğru geldi.

"Fallorinya güveleri." Soğuk cam küreye dokundum. "Kıta'da bunlardan yok, sadece akrabası olan bir tür var. Bal peteğinden beslenirken ışık saçıyorlar. *Sör Zimly'nin Deverelli Faunası Rehberi*'nde okumuştum ama ışık için onlardan yararlandıklarını bilmiyordum. Çok zekice. Zehirli ama zekice."

"Elbette okumuşsundur," dedi Xaden. "Ama muhtemelen şu an önümüzdeki bir düzine öfkeli muhafıza konsantre olmalıyız."

"Haklısın." Her zamanki gibi toplamaya zamanım olmamasına lanet ederek örgümü omzumdan geriye attım ve yaklaşan beyaz giysili, öfkeli Deverelli grubuyla yüzleşmek üzere döndüm. Sanırım on saniyeden az vaktimiz vardı ve o mızrak uçları hiç de dost canlısı görünmüyordu. Ellerimi yanlarımdaki kınların yakınında tutarken Xaden ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sanki o kadar da endişeli değilmiş gibi duruyordu.

Ama gözleriyle önümüzdekileri belli bir düzene göre tarıyor, şüphesiz hepsini arz ettikleri tehdide göre kategorilere ayırıyordu. Sağdaki, burun deliklerini şişirip duran ve sanki fark etmeyecekmişim gibi yolun kenarına doğru kayan tilki suratlı kadına ve bir ustanın huzurunda olduğunun farkında olmadan

gölgelerin arasında kaybolmak için elinden geleni yapan soldaki erkek mevkidaşına odaklandım.

"Bak, daha fazla kılıç var," dedi Xaden. "Ben de sizi silahsız bir toplum sanıyordum."

Ortadaki mavi kuşaklı adam öne çıkıp bağırmaya başladı. Söylediklerinden sadece birkaç kelime seçebildim; bunlardan ikisi *dur* ve *öldür*dü.

"Şu anda Dain gerçekten çok işimize yarardı," diye fısıldadım.

"Hayatımın geri kalanını bunu söylediğini bir daha duymadan yaşamak istiyorum," dedi Xaden.

Şu an bağımız da gerçekten işimize yarayabilirdi.

Kaldırdıkları mızrakların tırtıklı gümüş bıçakları göğsümüzden yaklaşık bir metre uzağa kadar gelmişken, "Aranızda ortak dili konuşabilen var mı?" diye sordum.

Durduklarında sağımdaki burun deliklerini genişleten kadına uyaran bir bakış attım.

Bıçağını bize doğrultan ama bir tepkiyi hak edecek kadar yaklaşmayan Mavi Kuşaklı, "Kral Dördüncü Courtlyn'in sarayına girmeniz yasaktır," dedi. "O Deverelli'nin hükümdarı, ticaretin efendisi, edilen yeminlerin koruyucusu, yasaların sağlayıcısı ve tüm eski hazinelerin vârisidir."

Sözlerini bitirdiğinde kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

"Kulağa mütevazı geliyor," dedi Xaden. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Onunla tanışmayacaksınız." Mavi Kuşaklı bıçağını kaldırıp öne doğru bir adım attı.

Sağımdaki kadın bıçağını, bir yavaş ama kararlı adımlarla yaklaşan Tairn'e bir bana sallarken ben de kınlarımın yanında ellerimi esnettim. Tairn'in başı alçakta, neredeyse yerle aynı hizadaydı ve kanatlarını korumak için onları sıkıca kapamıştı. Ona ait olmasaydım muhtemelen şu an altıma sıçıyor olurdum.

Xaden bıkkın bir iç çekişle, "Tanışacağız," dedi. "Bana biçilen rol bu olduğundan diplomatik davranmak için *gerçekten* çok çabalıyorum ama izin ver de bunu anlayacağın şekilde ifade edeyim. Kralınız bizim pislik Prensimizi kaçırdı, bir tarafım onun burada kalıp sefil hayatının geri kalanında *sizin* canınızı sıkmasını hiç dert etmiyor ama... sadakat borçlu olduğum biri var ve bu olay geri döndüğümde işlerin benim için epey zorlaşmasına neden olur. Bu yüzden o pisliği geri almam gerekiyor."

Aaric.

Mavi Kuşaklı kaşlarını çattı ama mızrağını indirmedi.

"Şimdi," diye emretti Xaden. "Bu akşam yapmam gereken *çok* daha önemli şeyler var."

Sağımdaki Geniş Burunlu mızrağını Tairn'e çevirdi ve kolunu geri çekip bir savaş çığlığıyla saldırmaya hazırlandı.

Ben hançerimi çıkarırken Tairn de aynı anda kükredi; kükremesi birkaç metre çevremizdeki tüm cam küreleri paramparça ederken kulaklarım çınladı.

"*Bu gerçekten gerekli miydi?*" Sağ kulağım bir ay boyunca duymayacaktı.

"*Hayır ama eğlenceliydi.*"

Mızrağı elinden düşen muhafız öylece kalakaldı, birkaç saniye boyunca yaprak gibi titredikten sonra fiziğin sınırlarını zorlayacak kadar irileşmiş kahverengi gözleri ve aniden solgunlaşan bronz teniyle yavaşça dönüp bize baktı.

Başımı eğerek ona baktım. "Bunu yapmandan hoşlanmazlar."

Titreyerek gözlerime baktıktan sonra yere çöküverdi. Mavi Kuşaklı'nın kolları da gözle görülür derecede titriyordu ama hakkını vermeliyim, mızrağı hâlâ elindeydi. "Siz. İçeri. Giremezsiniz."

"Ben Tyrrendor Dükü Xaden Riorson'ım." Xaden başını eğdi. "Muhtemelen beni bekliyordur."

Mavi Kuşaklı şaşırdı, sonra bana baktı. "Peki ya sen?"

Eh, siktir. Tam ağzımı açmıştım ki–

"Eşim," dedi Xaden kayıtsızca. "Violet Sorrengail."

Ne? Ağzımı öyle sert kapadım ki dişlerim birbirine çarptı. Bağımızı geri istiyordum; hem de hemen şimdi. En azından aramızda konuşmadan böyle şeyleri pat diye açıklayamazdı.

"*Tebrik mi edeyim, geçmiş olsun mu diyeyim?*" Tairn başını kaldırdı.

"*Kapa çeneni.*" Sevdiğim adama fırlatmamak için hançerimi kınına soktum.

"O hâlde." Mavi Kuşaklı mızrağını havaya kaldırdığında diğerleri de aynı şeyi yaptı. "Silahlarınızı burada bırakırsanız size masaya kadar eşlik edeceğiz."

"Öyle bir şey olmayacak." Başımı iki yana salladım. Burası yıldırımımı ve bağımı elimden almıştı. Hançerlerimden de olmam için Malek'in kendisinin gelip onları kınlarından çıkarması gerekecekti.

"Onun dediği gibi," diye onayladı Xaden.

Mavi Kuşaklı aniden öfkelendi. "Biz silaha inanmıyoruz–"

"Sen inanmıyor olabilirsin," dedim yavaşça. "Dişlerinin büyüklüğünü gördün mü?" Tairn'le Sgaeyl'i işaret ettim. "Bir de ateş var. Silahlarımız şu an endişelerinizin en küçüğü olmalı."

Tairn kükürt kokulu bir buhar üflediğinde Mavi Kuşaklı çenesini kaldırıp diğerlerine oldukları yerde kalmalarını emretti, ardından Xaden'la bana patikada yol gösterdi.

Sgaeyl'le Tairn açıklığın ilk barikatına, açık hava sarayının resmî girişini gösteren iki kalın palmiye ağacı sırasına ulaşana kadar bizimle birlikte ilerlediler.

"Yaratıklarınız burada kalacak," dedi Mavi Kuşaklı.

"Bu isteğinizi onlara iletiriz," diye yanıtladı Xaden.

"*Bunları ezip geçebiliriz,*" dedi Tairn.

"*Unutma, A planımız diplomasi.*" Xaden'ın elini tutup ona sokularak küre ışıklarıyla aydınlatılmış yolda yürümeye başladım. Solda çeşitli oturma yerleri olan açık hava kabul sa-

lonu gibi görünen bir yer ve sağda da müzisyenlerini bekleyen enstrümanların bulunduğu bir müzik odası gördüm.

"Duvar yok," dedi Xaden. "Tavan yok. Yağmur yağdığında ne yapıyorlar?"

"Tenteler." Alanın bir ucundan diğerine uzanan, altındakileri kumaşla örtmeye hazır uzun ahşap rayları işaret ettim. "Ayrıca *eş* mi?" diye fısıldadım. "Biz evli değiliz."

Lanet olası herif *sırıttı*. "Fark ettim. Ama *kız arkadaş* istediğim *kalıcılığı* ifade etmiyor. Rahat etmeni sağlayacaksa Navarre aristokrat çevrelerinde *eş* kelimesi oldukça geniş anlamda kullanılır. Calldyr Dükü'nün yıllar içinde dört farklı eşi olduğundan epey eminim. Bu ünvan sadece buraya davet edilmeni sağlıyor, ayrıca sana ünvanımın koruma ve ayrıcalıklarını da veriyor–"

"Korunmaya ve ayrıcalıklara ihtiyacım yok..." Başka bir palmiye sırasının yanından geçerken başımı iki yana salladım.

"Ah." Elini göğsüne götürdü. "Beni reddedeceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Şimdi hiç sırası değil." Şakalar beklemek zorundaydı.

"Ne zaman sırası olur peki?" diye sordu dönüp ciddiyetle bakarak.

Kalbim teklerken az kalsın tökezleyecektim. Onunla *gerçekten* sonsuza dek birlikte olma düşüncesi bile göğsümü olası savaş alanında yeri olmayan bir özlemle doldurdu. "Ölüm riskimiz olmadığı zaman–"

"Hep ölüm riskiyle karşı karşıyayız." Başparmağını benimkinin üzerinde gezdirdi.

"Doğru," diye itiraf ettim, parke taşı döşeli yoldan sarayın yemek salonuna girerken.

Salonda, iki sıra hâlinde sekizer yuvarlak masa dizilmişti ve her masada pastel renkli ince tunikler ve elbiseler giymiş onar Deverelli vardı, taburelerde oturuyorlardı. Masa örtüleri işlemeliydi, altın fincanları ve kristal kadehleri olan abartılı

servis takımları vardı, mücevherler, her masanın ortasından yayılan yumuşak mavi ışıkta parıldıyor, oda boyunca uzanan küreler, yan yana dizilmiş muhafızları ve onların kılıçlarını aydınlatıyordu.

Açık hava salonunun sonunda, üzerinde U şeklinde beş kişilik bir masa bulunan bir platform vardı. Deverelli Kralı olduğunu tahmin ettiğim bir adam masanın ortasında oturmuş, elinde mücevherli bir hançeri döndürüyor ve sanki hançeri onun üzerinde kullanıp kullanmayacağına karar veremiyormuş gibi masanın sağ ucundaki Halden'a bakıyordu.

Yüzbaşı Winshire'dan iz yoktu ama Tecarus, Courtlyn'le Halden'ın arasında olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Xaden.

"O... düşündüğümden daha gençmiş," dedim Kral'ı görünce. Hem de yaklaşık kırk yıl kadar. Courtlyn, Xaden ve benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Çıkık elmacık kemiklerini ve güçlü çenesini saran koyu altın-kahverengi teni, kurnaz kahverengi gözleri ve omuz hizasındaki siyah saçlarıyla yakışıklı biriydi ama Xaden'la beni görür görmez incelemeye başlayınca midem kasıldı.

Xaden elimi daha sıkı kavradı ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Buradaki gölgeler benim değil. Hançer kullanma becerini biliyorum. Kendini koruma yeteneğini küçümsemiyorum ama Halden'ı yarattığı karmaşadan kurtarmaya çalışırken akıl sağlığım için lütfen yanımdan ayrılma, olur mu?"

Başımla onayladım. Onaylamayıp ne yapacaktım ki? Benden arkasına saklanmamı istememiş, beni güvende tutmak için Tairn'le de bırakmamıştı. Sadece yakınında olmamı istiyordu.

Aslında dürüst olmak gerekirse olmak istediğim başka bir yer de yoktu.

Elimi bir kez sıkıp bıraktı ve böylece dövüşmemiz gerekirse diye ikimizi de serbest bırakmış oldu. Ağır hareket ettiğimiz

için öfkelendiği her hâlinden belli olan Mavi Kuşaklı'nın işaretiyle ilerledik.

Biz yaklaşırken Tecarus'un kulağına fısıldadıklarını dinleyen Kral Courtlyn soldaki çifte el ederek yolladı. Hizmetkârlar, giden çiften kalan tabakları ve fincanları toplayıp yerine yenilerini koydular.

Koridorda yürürken Xaden'a sessizce, "El sıkışmazlar," dedim. "Lafı dolandırmazlar ya da gevezelik etmezler. Sadece işlerine geldiğinde çift anlamlı konuşurlar. Statüye, servete, bilgiye ve sırlara, yani takas edilebilecek her şeye değer verirler. Bir kez sözünden dönersen bir daha asla sana güvenmezler."

"Dürüst konuş. Yalan söyleme. Zengin, şımarık bir pislik gibi davran. Anladım." Başıyla onayladı.

Son masaya vardığımızda benimle göz göze gelen Halden'ın bakışlarında öfke vardı ve elindeki altın çatalı sıkı sıkı kavramıştı.

Ona kendini toparlaması için sessiz, belli belirsiz bir yalvarışla baktığımda çatalı masaya bırakıp çenesini sıktı.

"Tyrrendor Dükü," diye yüksek sesle duyurdu Mavi Kuşaklı, sol taraftaki platforma çıkan dört basamağı işaret ederek. "Ve eşi, Violet Sorrensail."

Eh, o da olurdu.

Basamakları ilk olarak Xaden çıktı; zemini, sandalyeleri, masayı ve hatta servis takımlarını taradıktan sonra dönüp bana elini uzattı. Gereksiz ama hoş bir davranıştı, ben de elimi uzatıp yanına çıktım. Xaden, "Sorrengail," diye Mavi Kuşaklı'yı düzeltti.

Ben en uçtaki sandalyeye otururken Xaden da Courtlyn'in hemen sağına geçti.

"Ne yaptın?" diye sordum Halden'a aradaki mesafeye rağmen.

"Doğrudan konuya girdiniz demek," dedi Courtlyn, mücevherli hançeri elinde çevirerek. "Hoşuma gitti."

"Sana benim bir şey yaptığımı düşündüren nedir?" dedi Halden tabağının üzerine eğilerek.

"Geçmiş."

Hizmetkârlar diğer üç kişinin arkasından yaklaşıp tabaklarını aldılar.

"Akşam yemeğini kaçırdığınız için üzgünüm," dedi Courtlyn, "ama tatlı birazdan gelecek."

Xaden benim sözlerimi tekrarladı: "Ne yaptın, Halden?"

"Buraya ne için gönderildiysem onu yaptım." Yanakları kızaran Halden avuçlarını masaya vurdu. "Deverelli'yle diplomatik bağlantıları yeniden kurdum ve istediği nesne karşılığında Tecarus'un malikânesini kullanarak bir ejderha sürüsüyle birlikte arama görevi başlatmak üzere izin istedim, bu yeterli olmayınca..."

"Sana ait *olmayan* bir şeyi teklif ettin!" Courtlyn, Tecarus'un üzerinden ileri atılarak hançeri Halden'ın eline sapladı.

Siktir. Midem buruldu.

"*Majesteleri!*" diye inledi yüzü bembeyaz kesilen Tecarus.

Elimi Xaden'ın dizine koydum ve dehşet içinde eline bakan Halden'ın yaptığı gibi çığlık atmamak için sıkı sıkı kavradım.

Xaden gerilse de o bezgin kayıtsızlık maskesini ustalıkla takınmaya devam etti.

"Çocuk gibi ağlamayı kes." Courtlyn yeniden sandalyesine oturup kristal kadehinden bir yudum kırmızı şarap içti.

Eline bakan Halden kesik kesik nefesler alıyordu ama çığlıkları kesilmişti.

"Hançeri çek, elini sar, bir şifacıya diktir, iki hafta içinde iyileşirsin," diye öğüt verdi Courtlyn. "Kesik, kemiklerinin arasında, etli kısımda. Tendona denk gelmedi. Keskin bir nişancıyımdır." Kadehini Halden'a doğru kaldırdı. "Tecarus'a saygı duyduğum için şanslısın çünkü yaptığın şey affedilmezdi."

"Verdiğim hançer benimdi," dedi Halden sertçe, mücevherli bıçağa bakarken. Antika gibi görünüyordu, sapı gümüştü ve kabzasında tırnaklarım büyüklüğünde zümrütler vardı.

"Hayır, değildi." Courtlyn başını iki yana salladı.

Xaden, "O hançer benim," dediğinde yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım. "Daha doğrusu öyle olmalıydı. Bu, Aretia'nın Bıçağı, Birleşme sırasında Reginald tarafından kraliyet kasasına hediye edilmişti."

"Evet!" Courtlyn kadehini Xaden'a doğru sallarken her bir yanımızda üç hizmetkâr basamakları tırmandı. "Duygularını kışkırtabileceğini bile bile bu özel... hediyeyi seçmesi inanılmaz. Normalde bu tür yadigârlar söz konusu olduğunda eşyayı sahiplenmeyi düşünürüz ancak bu durumda Ekselansları zaten sözünü tutmamış oldu, bu yüzden onunla anlaşma yapamadım. Fidye piyasasındaki ederinin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum, aslında belki klasik şantajı da düşünebilirim. Şüphesiz Kral Tauri, oğlunun burada kalmaması için pek çok şeye razı olacaktır."

"Onu burada tutamazsınız," diye itiraz etti Tecarus.

"Neden? Sen de bana onu elinde tutmak istediğini söylememiş miydin?" Courtlyn beni işaret etmişti.

Halden, "Ben sözümden dönmedim!" diye gürleyerek hançerin kabzasını kavradı, bu sırada hizmetkârlar masanın her iki tarafına üstü kapalı birer tabak koydular. Görünüşe bakılırsa tatlıyı paylaşacaktık.

"Umarım biraz beklemenizin sakıncası yoktur," dedi Courtlyn ve hizmetkârlar, elleri yuvarlak bakır kapakların üzerinde beklediler. "Küçüklerim geldi." Koridorun ilerisini işaret ediyordu, oraya baktığımda soluğum kesildi.

Bembeyaz üç panter bize doğru yaklaşırken Tairn hırladı ve bağımız üzerinden bir şeyler olduğunu anlayan Andarna hareketlendi, altın rengi enerjisi ışıldamaya başladı. Bu hayvanları sadece kitaplarda görmüştüm ama gördüklerim beyaz değildi. Bunlar zarif, narin ve çok güzellerdi fakat yaklaştıkça... kitaplarda kalsalardı daha iyi olurdu diye düşündüm. Pençeleri *kocamandı.*

Arkamdaki ağaçlar rüzgârla hışırdarken sırtımdan bir ürperti geçti.

Bu saray tamamen açık alandan oluşuyordu ve avantaj onlardaydı.

Onların akşam yemeği olmaya hiç niyetim yoktu.

"Muhteşem değiller mi?" diye sordu Courtlyn, sesi gururlu bir baba gibi hayranlık doluydu. "Shira, Shena ve Shora. Onları yavruyken alıp ellerimle büyüttüm. Hepsi avcı. Hepsi hırçın. Hepsi bir hırsızın kokusunu kırk kilometre öteden alır." Halden'a sert bir bakış attı.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Şu bıçağı çıkar ve elini *hemen* sar," dedim ona.

Xaden masadan kalkmak için hamle yaptı.

Courtlyn elini kaldırdı. "Öyle bir şey yaparsan seninle anlaşma yapma şansımız ortadan kalkar." Kadehini masaya koydu. "Tıpkı babanın yaptığı gibi, hoşuna gitmese bile anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirebileceğine güvenmem gerekiyor."

Xaden başıyla bir kez onayladı, yüzünde ifadesiz bir maske olsa da elimin altında bacağı gerilmişti.

Sanırım sır saklayan tek kişi babam değildi.

"Hemen, Halden!" Tahtın vârisine bağırmakta tereddüt bile etmedim. Panterler yolu yarılamıştı.

Halden dişlerinin arasından soluk alarak hançeri çekip çıkardı, sonra sanki *kendi* hançeriymiş gibi kınına soktu ve yarayı mendiliyle çabucak sararak elinden geldiğince pansuman yaptı.

"Şimdi bu iş halledildiğine göre..." Courtlyn, Xaden'a döndü. "Sanırım sen de onunla aynı anlaşmayı yapmak istiyorsun, değil mi?"

Xaden'ın dizindeki elim kasıldı.

"Halden'ın ne istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bunu söyleyemem," dedi Xaden. "Ama diplomatik kanalları yeniden açmak ve Vikont Tecarus'un malikânesini sekiz ejderha ve eşit sayıda grifondan oluşan bir sürünün durak noktası olarak

kullanmak üzere izin istiyoruz, bu da söz konusu yaratıklar için vahşi av haklarını ve tüm taraflar için güvenlik sözünü güvence altına almayı gerektirecektir."

Courtlyn kadehinin sapını başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarladı. "Siz kime sadıksınız, Majesteleri? Babanız bir isyancıydı. Duyduğuma göre sizin kumaşınız da aynı ama yine de ünvanınızı geri aldınız, peki kime sadakat yemini ettiniz?"

Panterler kürsüye yaklaştıktan sonra dağılıp etrafımızı sarmaya başlarken alışkanlıktan çantamın sağ yan cebine uzanıp iletim aracını aldım. Kürenin aşina ağırlığı elimi rahatlatmıştı, dahası bir uğultu ve sadece kafamda olduğunu bildiğim hızlı bir ısı artışı hissettiğime yemin edebilirdim. Yine de rahatlatıcıydı.

"Navarre'a mı?" diye devam etti Courtlyn, "yoksa Tyrrendor'a mı? Yalan söylersen bu konuşma burada biter. Kıta olmadan da bugüne kadar gayet iyi idare ettik."

Xaden başını yana yatırarak Kral'ı inceledi. "Violet'a."

Kalbim iki kat hızlı atmaya başladı.

"Ben her şeyden, *herkesten* önce Violet'a sadığım," dedi Xaden. "Sonra Tyrrendor'a. Sonra da layık olduğu anlarda Navarre'a; yani genellikle Violet'ın orada olduğu zamanlarda."

Tehlikede olan şey göz önüne alındığında bu pervasızca bir yanıttı ve şu an kesinlikle bunun zamanı değildi fakat lanet olsun, onu daha da çok sevmeme neden olmuştu.

"İlginç." Kral kadehini çevirmeyi bıraktı.

"Anlaşmamızla birlikte ticaretin yeniden başlayacağını varsayıyorum," dedi Xaden, "Veninlerle savaş hâlinde olduğumuzu duymuşsunuzdur, yani bu her iki taraf için de faydalı olacaktır. Eğer müttefikimiz olmaya karar verirseniz..."

"Ah, biz Veninlere hiç bulaşmadık." Courtlyn başını iki yana salladı. "Savaş adaları yok eder, ekonomileri batırır. Ancak savaşta olanlara tedarik sağlamak... işte asıl para orada döner. Biz her konuda tarafsız kalırız, bu hep böyle oldu. Hangi tanrıya

taptığınız ya da hangi büyüye erişebildiğiniz fark etmeksizin dünyayla ticareti, büyümeyi ve bilgi akışını bu şekilde sürdürdük."

"Ama buraya geldiler, değil mi?" Gözlerimi hafifçe kısarken tam arkamda bir panter olduğunu fark ettim. Hafifçe öne doğru eğilip hâlâ tabağımızın üstünü örtülü tutan hizmetkârın yanından baktım. "Onları yendiniz mi?" *Yoksa tedavi mi ettiniz?*

Courtlyn dik dik bana baktı. "Adamızın zayıf ve fethedilebilir olduğunu ima etmek çizgiyi aşmak olur, bunu yapmak istemezsiniz. Böyle bir varsayım güvenli ve istikrarlı ticaret üzerine kurulu bir ekonomi için felaket olur. İnsanlar istikrarsız adalara yatırım yapmazlar." Parmağını şıklattı.

Panterler, her gece aynı şeyi yapıyorlarmış gibi rahatça platforma atladılar.

"*Bir ev kedisi tarafından yutulmana göz yummayacağım*," diye gürledi Tairn.

"*Olduğun yerde kal ve Sgaeyl'i de yanında tut*," diye haykırdım bağımıza. Xaden'la arama giren panterin yumuşak tüyleri koluma sürtünürken iletim aracını sımsıkı kavramaktan parmaklarımın eklemleri bembeyaz kesildi.

Courtlyn dudaklarında sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Shora çok güzel, sence de öyle değil mi?" diye sordu Xaden'a, sonra da cevap beklemeden Halden'a döndü. "Umarım sakıncası yoktur ama benimle yemek yemeye alışkınlar. Majesteleri, Shira'nın bugünkü özel yemeğinin her zerresini hak ettiğini unutmayın." Ellerini, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı.

Hizmetkârlar bakır kapakları kaldırıp kürsüden hızla indiler.

Tanrılar aşkına, bu kocaman bir kırmızı et dilimiydi; adadaki en büyük inekten kesilmiş olmalıydı.

Panter –Shira– gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kuyruğunu sallayınca Baide'in bizi bulduğu gün piyade öğrencilerinin de benim şimdi hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Xaden elimi tutup sıktı, başımı kaldırınca ifadesiz bir suratla masanın öbür ucuna baktığını gördüm, sonra bakışlarını takip ettim...

Kısa, kızıl-sarı bukleleriyle Yüzbaşı Anna Winshire'ın başı, Halden ve Tecarus'un arasındaki tabağın üzerinde duruyordu.

Ağzım bir karış açık kaldı. Ah, *Malek aşkına*, Courtlyn Halden'ın özel muhafızını öldürmüştü... ve onu *kedisine* yedirmek üzereydi.

Midem bulandı.

Safra boğazımdan yukarı yükseldiğinde hızla yutkunarak burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım ama burnuma et ve kan kokusundan başka bir şey gelmiyordu.

Xaden, "İzleme," diye fısıldayınca bakışlarımı kaçırdım.

Courtlyn, "Yiyin," talimatını verdi ve panterler tabakların üzerine *atıldılar*.

Ortamızdaki masaya pençeler indi ve hayvan devasa çenesini açarak tabaktaki eti kaptı, beyaz keten örtü üzerinde kanlı bir iz bırakarak sürükleyip önce platformun zeminine, sonra da aşağı taşıdı.

Diğerleri de onu takip ettiler.

Halden'a baktığımda, afallamış hâlde boş tabağına baktığını gördüm.

"Ne kadar güzel yaratıklar, değil mi?" diye sordu Courtlyn.

İlk şoku atlatarak gözlerimi kırpıştırdım ve iletim aracını masanın üzerine koydum. Ölümle eski dosttuk, ayrıca Anna'yı tanıdığım falan da yoktu. Ama hiç böyle bir cüretkârlık görmemiştim.

"Muhafızımı öldürdün," dedi Halden yavaşça.

"*Hırsızını* hazinemde yakaladılar," diye karşılık verdi Courtlyn, "üzerinde altı çalıntı eşya vardı ve *senin* el yazınla yazılmış, henüz ulaşamadığı beş eşyalık bir de liste bulundu."

Yüreğim ağzımda Halden'a baktım. "Bunu yapmış olamazsın."

"Onların hepsi *bize* ait!" Halden göğsüne vurarak ayağa kalkarken sandalyesi yere düştü. "Hakkımız olanı geri almak hırsızlık değildir!" Boynundaki bir damar şişmişti.

Muhafızlar platformun ucuna doğru ilerleyerek panterlerin etrafında bir çember oluştururken elimi Xaden'ın elinden çektim ve masa örtüsünün altından uyluklarımdaki kınlara uzandım.

"*İşler boka sarmak üzere*," diye uyardım Tairn'i. "*Bunu Sgaeyl'e nasıl iletebilirsen ilet.*"

Onaylarcasına gürlediğinde uzaktaki palmiye ağaçları sallandı.

"Hakkınız olanı mı?" dedi Courtlyn, sesi uğursuz bir tınıda yükselerek.

"Burada hırsızlığın cezası nedir?" diye fısıldadı Xaden.

"Bir kraliyet sarayında mı?" Hafızamı yokladım. "Yirmi iki numaralı kararname..." Kaşlarımı çattım. "Hayır, yirmi üç numaralı kararnameye göre ölüm." Dersime çalışmıştım ama hukuk uzmanı değildim.

"Halden onların yasalarına göre suç ortağı mı sayılıyor?"

"Onların sistemi bizimkine benzemiyor. Kararnameleri birbiriyle çelişebiliyor ve Courtlyn onların mahkemesinde sözü geçen biri, yani..." Hızlı konuşmaktan kelimelerim birbirine dolanıyordu. "Bilmiyorum. Olabilir."

Halden'ı kendi ellerimle boğmak çok hoşuma gidecek olsa da *hırsızlık* yaptığı için burada idam edilmesine izin veremezdim.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi geçen yüzyılda verilen hizmetler karşılığında takas edilen mallar benimdir!" diye gürledi Courtlyn ve masalarda yemek yiyenler sessizliğe gömüldü, panterlerin şapırtılarından başka ses yoktu.

Bir dakika. Geçen *yüzyıl* mı? Omuzlarım düştü ve zihnim uğuldayarak geçen yıl Halden'ın sınırlarımızın ötesinde olup bitenlerle ilgili ne yapacağını sorduğumda Aaric'in söylediklerini hatırladım. *Ben buradayım, değil mi?* Aaric, Halden'ın harekete geçmeyeceğini ima etmişti.

Ama bu çok daha kötüydü.

Halden sadece bilmekle kalmıyordu; olayın başrolündeydi.

"Çaresizliğimizden faydalandınız," dedi Halden suçlama dolu bir sesle. "Paha biçilmez büyülü eserleri adil olmayan koşullarla aldınız ama ben şimdi düpedüz hırsızlığınızı gerçek bir anlaşmayla düzeltmeye çalışırken sen kalkıp kişisel muhafızımı infaz ediyorsun, öyle mi? Siktir git! Ne senin ne hilekârlığının ne de tanrıların lanetlediği bu adanın bir parçası olmak istiyoruz!" Halden ileri doğru itince masa ortadaki boşluğa devrildi.

Of. *Siktir.*

Courtlyn'in bakışları buz kesti ve uğruna çabaladığımız her şey birkaç saniye içinde tuzla buz olurken ciğerlerimin söndüğünü hissettim. Tecarus geri kaçıp hızla merdivenden indiğinde onu bu konuda hiç mi hiç suçlamadım.

Halden bizi kullanmıştı. İhanetin ekşi tadı ağzıma dolarken bir an sonra yerini öfkenin acı, metalik tadı aldı.

"Yeter, Halden!" Xaden ayağa kalktığında etrafımızdaki muhafızları, arkamızdaki panterleri ve kalabalığın içinde, örtülerin altına gizlenmiş silahlarına uzananları izleyerek yavaşça aynısını yaptım.

"O bir hırsız ve tüm sarayımın önünde onurumu zedeliyor!" Courtlyn, Xaden'a bağırsa da parmağıyla Halden'ı işaret ediyordu.

"O artık bizim adımıza konuşmuyor." Xaden çantasını omzundan indirip *gürültüyle* masanın üzerine bıraktı. "Navarre'la anlaşmayı kabul etmeyecekseniz Tyrrendor'la anlaşmayı kabul edin; sizi temin ederim kıyınızdaki tek sürü Aretia binicileri ve havacılarından oluşacak, hepsi de yasalarınıza uyacak ve geleneklerinize saygı gösterecekler, karşılığında da güveniniz için en büyük minnettarlığımla..." Sırt çantasının en üst kapağını açıp yavaşça kaldırdı, zümrüt işlemeli bir kabzanın sapı görününce nefesim kesildi. Hançere tesadüf olamayacak kadar benziyordu.

Kalbim tekledi. Bu olamazdı. Xaden bunu yapamazdı. Bunu yapmasına izin vermeyecektim.

"Hayır." Xaden'ın elini tutarak geri kalanını göstermesini engelledim. "Eğer bu düşündüğüm şeyse kesinlikle olmaz."

"Vi..." Başını iki yana sallayarak gözlerime bakarken böyle anları bizim için kolaylaştıran bağı özleyen tek kişinin ben olmadığımı anladım. "İttifak kurmanın ve o pisliği kurtarmanın tek yolu bu olabilir."

"Sen yeterince fedakârlık yaptın. Bunu ben hallederim." Ağır çantamı omuzlarımdan indirip onunkinin yanına koydum.

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Halden.

Xaden ona saçmalıklarından bıktığını belli eden bir ifadeyle baktı.

"Navarre adına konuşma yetkisi sadece bende!" diye gürledi Halden, Kral'a doğru tehditkâr iki adım atarak. "Eyaletlerle –hele ki şantajla nam salmış bir hainin oğluyla– anlaşma yapamazsın. Ben krallığımızın tek sesiyim!" Yumruklarını sıktığında sağ elindeki sargı kıpkırmızı oldu.

Courtlyn iç geçirdi, sonra kadehine uzanıp bir yudum aldı. "Yeterince dinledim ve bu artık sıkıcı olmaya başladı. Tecarus yaşayabilir. Diğerlerini öldürün."

Bazen diplomasi yalnızca kılıçla mümkün olur.

–YÜZBAŞI LILITH SORRENGAIL'İN GÜNLÜĞÜ

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Muhafızlar harekete geçti ve her şey aniden boka sardı.

Xaden iki kılıcını da çektikten sonra beni şaşırtarak bir tanesini boşluğa, Halden'a doğru fırlattı, ben iki hançerimi elime alırken Halden da kılıcı yakaladı.

Bu gece *ölmeyecektik.*

"Kimseyi öldürmemeye çalışın," dedi Xaden, muhafızlardan ilki panterlerin arasından basamakları tırmanırken. "Diplomasi açısından yararımıza olur."

"Bunu *ona* söyle." Pantere baktım ve hâlâ meşgul olduğu için şükrettim. "*Aşırı tepki verme,*" diye uyardım Tairn'i, bunun son dileğim olmamasını umarak. "*Bu anlaşmaya hâlâ ihtiyacımız var.*"

"*Duygusallığa kapılacağımı düşünmen kalbimi kırdı,*" dedi ama Xaden muhafızla kılıçlarını çarpıştırıp ardından göğsünün ortasına bir tekme atarak onu merdivenden aşağı iterken uzaktan, sol taraftan, hatırı sayılır sayıda misafirin çığlık atmasına neden olan, tabakları tıkırdatan bir kükreme duyuldu.

Bir muhafız merdiveni kullanmadan kürsünün ucuna tırmanırken ben sola döndüm ve Courtlyn'in yaptığını taklit ederek hançerimi muhafızın eline saplayıp çektim. Kadın bağırarak

geriye doğru düştü, ayağa kalktığımda iki muhafızın daha arkamızda aynı şeyi yaparak Xaden'la arama girdiğini gördüm.

Kemikler çatırdadı, muhafızların yanından biri uçtu ama panterlerin gerisinde bekleyen yarım düzine daha muhafız vardı.

En yakın muhafız benden en az otuz santim daha uzun, yirmi kilo daha ağırdı ve kollarındaki yara izlerine bakılırsa dövüşmeye de yabancı değildi. Ama bir Xaden olamazdı.

O daha dövüş pozisyonu alamadan üzerine atılıp el alışkanlıklarımın devreye girmesine izin vererek kalçasının dış tarafına derin bir kesik attım, sonra da eğilip savurduğu uzun mızraktan kaçındım. Onlar yakın dövüş için yaratılmamıştı ama ben öyleydim.

Adam ıskalayarak mızrağı masaya sapladığında cam kırıldı ve böylece bana dizinin arkasındaki tendonları kesecek kadar zaman kazandırdı. Bir savaşçı için iyileşmesi uzun sürecek bir yaraydı ama en azından onu öldürmeyecekti.

Adam inleyerek yana doğru devrilip kürsüden düştü ama ben daha kalkamadan başımın arkasında ani bir acı duydum ve biri beni lanet saç örgümden tuttuğu gibi yukarı çekti.

Kuvvetli bir kol göğsümü çantalarımızın ortasında duran kanlı tabağa doğru itti ve keskin bir cam parçası yüzümü kıl payı sıyırdı. Mızrak iletim aracımı parçaladı. Muhafız sırtıma eğilerek, "Ejderhaların ölmeden önce çığlık atıyor mu, ateş saçan?" diye fısıldadı kulağıma. "Sen öldükten sonra yok olmaları dakikalar mı sürecek? Yoksa ânında mı ölecekler?"

Damarlarımda dolaşan öfke, eriyerek bir sel hâlinde kafa derimden aşağı doğru derimi ısıtarak ilerledi. "Cehaletin hayret verici."

Esnekliğim için tanrılara şükrederek sol kolumu arkama savurup bıçağımı kadının koluna sapladım.

Bağırarak ayağa kalktığında elimin ayasını masaya bastırıp tüm gücümle kendimi geriye doğru savurdum ve kadının suratına

kafa attım. Kemik çatırtıları duyuldu ve kadının üzerimdeki ağırlığı kayboldu.

Dönmemle elmacık kemiğime çarpan dirsek darbesi beni sersemletti. Derim yarıldı, kulaklarım çınlamaya başladı ve masaya sırtüstü düştüm, bir el boğazımı tutup sıkarken gözlerimin önünde beliren yıldızları savuşturmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Xaden, "Violet!" diye haykırırken ben bıçağımı bana saldıranın koluna saplayıp Mira'nın bile gurur duyacağı bir hareketle dizimi kasıklarına geçirdim. Adam düştü, platform titrerken öksürerek nefes almaya çabaladım.

Hançerimi sağımdaki dev gibi adama doğru kaldırdım ama benden önce adamın şakağına bir kılıcın kabzası gömüldü. Yere yığıldığında Xaden ayağıyla adamın bedenini platformdan aşağı itti.

"*Bu kadar yeter*," dedi Tairn.

Andarna, "*O kendini koruyor*," diye itiraz etti. "*Ah. Artık fazla kalabalıklaşmış olabilirler.*"

"Oyun oynamayı bırakın da işlerini bitirin! Ejderhalarını öldürmenin tek yolu bu!" diye haykırdı Courtlyn arkamızdan.

Xaden boştaki eliyle yüzüme uzandı, çenemi kavradı ve Courtlyn'in arkasından bir düzine muhafız daha içeri doluşurken yanağımı mavi ışığa doğru çevirdi. Çok değerli bir saniyemi harcayarak Halden'ın hâlâ hayatta olup olmadığına baktım. Yerde yatıyordu, göğsü inip kalkıyordu ama gözleri kapalıydı; galiba bayılmıştı çünkü hiç kan göremiyordum.

"Xaden, arkamızda," diye uyardım, o artık zonklamaya başlayan yarayı incelerken. Cevap vermeyince başımı ona çevirdim ve nefesim kesildi.

Xaden'ı daha önce savaşırken izlemiş, onu saran buz gibi öfkeyi, hatta öldürücü sükûneti bile görmüştüm. Bir insandan bir silaha dönüşmesine tanıklık etmiş, stratejinin şefkatin önüne geçmesini gözlemlemiştim; tıpkı eğitimini aldığımız gibi.

Ama bu... o akik gözlerini kaplayan şey, daha önce hiç görmediğim bir fırtınaydı. Bu, öfkeden daha öte bir şeydi, sanki Dunne onun gözlerine sızmış, oradan bana bakıyordu. O Xaden'dı ama bir yandan da... değildi.

"Xaden?" diye fısıldadım. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Antrenman minderinde daha kötüleri oldu."

"Hepsi artık birer ölü." Sözleri ensemdeki tüyleri diken diken ederken belli ki son başarısız saldırıdan ders almış olan muhafızlar aynı anda silahlarını çekerek masaya hücum etti.

İkiye karşı... on iki. *Siktir.*

Silkinip dövüşmeye hazırlandım ama Xaden kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti. Kılıcı masaya düştü ve beni şaşkınlığa düşürerek alnıma bir öpücük kondurdu. Bu sırada üzerimize bir balta geliyordu, derken...

Metal yere çarptı.

Etrafımızdan haykırışlar yükselirken başımı hızla sola çevirdiğimde Xaden'ın uzattığı elinin parmaklarını büktüğünü gördüm. Ardından başka bir şeyle karıştırılması imkânsız kemik çatırtıları duyuldu ve etrafımızı saran tüm muhafızlar, kafaları doğal olmayan açılarla bükülmüş hâlde yere düştüler.

Belli belirsiz gölgeler dağıldı ve belimdeki şerit tanıdık bir okşayışla yok oldu.

Hayır, hayır, *hayır.*

Etrafa korkunç, nemli havadan daha ağır bir sessizlik çöktüğünde çığlıklar atan kalbim, bildiğimden farklı bir cevap aradı çünkü az önce olanların tek bir mantıklı açıklaması vardı fakat bu mümkün olamazdı çünkü burada büyü yoktu.

Bağın ucundaki Tairn gerildi ve Andarna titredi. İkisinin de olması gerekenden daha yakın olduğunu hissedebiliyordum ama Xaden'la aramdaki bağ hâlâ yoktu.

"S-s-sen..." diye kekeledi Courtlyn. "Ne yaptın sen?"

Sola, hışırdayan palmiyelerden oluşan duvara doğru bakınca etrafa saçılmış ölü Deverelli muhafızlarını ve onları mutlulukla

inceleyen panterleri gördüm, bakışlarımı Xaden'dan uzaklaştırıp diğer tarafa baktığımda orada da aynı şeyle karşılaştım.

Bir düzine askerin hepsini öldürmüştü.

Hançerlerimi kınına tamamen el alışkanlığıyla koyabildim.

Xaden'ın elinden bir şey düştü ve metalik bir çınlamayla yerdeki kılıca çarptı. İçgüdüsel olarak küçük nesneyi aldım ve iletim aracımdan düşen çakıl taşı büyüklüğündeki alaşım parçasını avucumun içine bastırdım. Alaşımı ön cebime sokuştururken soğuk ve enerjisinin tamamen tükenmiş olduğunu fark ederek sanki Xaden'a az önce kaybettiklerinin bir kısmını geri verebilirmişim gibi ruhum acıyla doldu.

"Sana zarar verdiler," diye fısıldadı özür dilemeden. "Seni öldüreceklerdi."

Nedeni önemli değildi. Özellikle de şu anda. Özellikle de düşman topraklarında etrafımız sarılmışken, Xaden'ın neye dönüştüğünü bilmeyen biniciler yanımızdayken ve onun öldüğünü görmekten memnun olacak Navarre Prensi'yle yan yanayken.

Nedenini daha sonra tartışacaktık.

"Violet." Fısıltısındaki yakarış beni kendime getirdiğinde başımı kaldırdım. Gözlerini sımsıkı yummuş, burnunun köprüsünü ovuşturuyordu.

Sessizce, "Buraya gel," dedim. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip yüzünün yan tarafını kavradım ve ellerimi şakaklarına koyarak onu diğerlerinin bakışlarından sakladım. Courtlyn'in kürsüdeki sandalyesi gıcırdadı. "Bana bak."

Xaden gözlerini açtı. Göz bebeklerinin etrafındaki kırmızı halkalar o çok sevdiğim altın rengi benekleri yok etmişti ama bu gözlerin ardında hâlâ o vardı. Tepki vermemek için kendimi tutup alnını kendime doğru çektim. "Seni seviyorum ve seni buradan çıkarmamız gerekiyor, bu yüzden bana güvenmelisin. Ben söyleyene kadar hareket etme."

Başıyla onayladı.

"Otur. Başını ellerinin arasına al ve öyle kal." Onu bıraktığımda tam olarak dediğimi yaptı ve sanki olanlardan utanıyormuş gibi başını öne eğdi.

"*Yardıma ihtiyacım var,*" dedim Tairn ve Andarna'ya.

Tairn, "*Biz hazırız,*" diye cevap verdi. Tanrılara şükür, hep zihnimin içindeydiler.

"*Andarna, zamanı geldiğinde nazik ol.*" Bu sefer ona izin vermediğimiz hâlde peşimize takıldığı için onu azarlamak bile istemiyordum, yine de işler planlandığı gibi gitmezse koşum takımını taksa iyi olacaktı.

"*Sen yıldırım yaratırken nazik mi oluyorsun? Ben senin yaptığın işi eleştiriyor muyum?*" Buhar üfledi.

Courtlyn hâlâ panterlerden biriyle masanın arkasında dikiliyordu, arkamızdakiler telaş içinde mırıldanırken onun yüzünün her çizgisinde panik vardı.

Tairn'e, "*Sgaeyl'i buraya mümkün olduğunca yaklaştırmanı istiyorum,*" dedim, sonra da pişman görünmediğini umduğum bir gülümsemeyle Courtlyn'e döndüm. "En içten özürlerimizi sunarız ama Navarre'da biniciler bize saldırıldığında öldürmek üzere eğitilirler ve biz de kendimizi ancak bir noktaya kadar tutabiliyoruz. Gördüğünüz gibi Dük pişmanlık duyuyor ama az önce krallığımızın iki soylusunu öldürmeye çalıştınız." Durakladım. "Bu, müzakereler için iyi olmadı. İkinci tura başlayalım mı? Bu sefer ben liderlik edeceğim."

"Bizim büyümüz yok." Courtlyn irileşmiş gözlerle, sanki daha fazla muhafız çağırıp çağırmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi çevresine bakınıyordu.

"*Sözlerine dikkat et,*" diye uyardı Tairn. "*Sgaeyl burada. Bu ağaçların arkası gittikçe kalabalıklaşıyor.*"

"Ama durum bu işte. Benim yıldırıma hükmettiğimi biliyor muydun?" Başımı yana eğdim.

Courtlyn yutkundu. "Tecarus öyle bir şeyler söylemişti."

"Neler oldu?" Halden mükemmel bir zamanlamayla doğrulup başındaki yumruyu ovuşturdu.

Courtlyn'in göğsü her geçen saniye daha hızlı kalkıp inerken onu saran paniğin patlamaya hazır bir baraj gibi yükselmesini izliyordum. Sağ elimi kınlarıma götürüp patlamasını bekledim. Kırılma noktasına beklediğimden daha hızlı ulaşarak, "Shira!" diye inledi.

Halden, "Violet!" diye haykırdı ve Xaden'ın elimin altındaki sırtı taş kesildi ama sözüne sadık kalarak kılını bile kıpırdatmadı.

Ben de öyle.

Gözleri dehşet içinde arkamdaki bir noktaya kilitlenen Courtlyn, "Hayır!" diye bağırdı. Ağzı bir karış açık kalmıştı ve Deverellilerden oluşan grup acı dolu çığlıklar atmaya başladı.

İnsanlar can havliyle kaçışıp koridoru boşaltırken, "Olduğun yerde kalırsan o da hayatta kalır," diye uyardım.

Yalpalayarak ayağa kalkan Halden, kaşlarını kaldırarak, "Vay be," dedi.

Omzumun üzerinden arkaya bakınca yüzüme yavaş, gururlu bir gülümseme yayıldı. Andarna kanatlarını kapamış, ön pençeleriyle muhafızların bedenlerinin üzerinde dikilerek siyah kuyruğunu ileri geri sallarken Shira'yı ön dört dişinin arasında nazikçe tutuyordu. Hırlayan kedinin pençeleri herhangi bir zarar veremesin diye dışarıya doğru dönüktü. Andarna küçük kedinin ejderha salyasıyla ıslanmaması için dudaklarını bile büzmüştü. Ne kadar da düşünceliydi.

"Shira..." diye haykırdı Courtlyn.

"Görüyorsun ya, bu da *benim* küçüğüm." Sırıtarak Courtlyn'e döndüm ve sonra burnumu kırıştırdım. "Onu yavruyken alıp kendim büyüttüm; yani aslında Tairn ve Sgaeyl büyüttüler ama ne demek istediğimi anlamışsındır. İşin aslı, Andarna müttefiklerimizi yemez –büyükleri ona hep bunu öğretmeye çalışıyor– ama ergenlerin nasıl olduğunu bilirsin. Seni ne zaman dinleyip ne zaman dinlemeyecekleri hiç belli olmaz." Omuzlarımı silktim.

"Yani pazarlık yapabiliriz, sonra ben sana bu dünyada bulunan en nadir hazineyi veririm, Shira da sadece iyi bir banyo yapması gerekerek buradan çekip gider ya da Tairn ve Sgaeyl'i buraya çağırırım ve Kıta'ya geri dönmeden önce hepsi küçük panter atıştırmalıkları yer. Seçim senin. Ama hangisi olursa olsun, ejderhaların binicilerinden daha uzun yaşadığını bilmelisin, bu yüzden bizi öldürmeyi başarırsan onları *gerçekten* kızdırmış olursun, sonra da önlerine çıkan her şeyi yakıp yıkar ve geri dönüp Gökkubbe'nin geri kalanına ne yaptığını anlatırlar. Başlamaya hazırsan bir iyi niyet göstergesi olarak Tyrrendor Dükü'nü bize bir daha saldırmaması için göndermeye hazırım."

Courtlyn'in yüzü asıldı ve Xaden'a baktığında buraya geldiğimizden beri ilk kez gerçekten olduğu yaşta göründüğünü fark ettim. "Anlaştık."

"Kralım!" diye bağırdı biri arkamdan.

"Sorun yok, Burcet!" dedi Courtlyn. "Ticaret bakanım müzakereler için burada kalacak, bir de maliye ve" –dönüp onlara baktı– "dışişleri bakanı."

"Olması gerektiği gibi." Başımla onayladım, sonra elimi Halden'a uzattım. "Bana iki silahını da getir."

Halden rahatsızlık içinde başını geriye attı.

"Hemen," diye ekledim, belki şaka yaptığımı sanmıştır diye.

"Müzakereleri berbat ettiğin için tebrikler, Riorson." Halden kötü kötü bakarak silahlarını fırlattı.

Çelik silahlar takırdayarak masaya düşerken ben de Xaden'ın kılıçlarını sırtındaki kınlara sokup hançeri Tyrrendor Bıçağı'yla birlikte çantasına koydum.

"Hepsi tamam." Xaden'ın sırtına yavaşça vurduğumda ayağa kalktı, Courtlyn ve Halden'a arkasını dönüp çantasını omzuna astı.

Başını yerden kaldırmadan gözlerini açıp bana baktı. "Üzgün değilim ama özür dilerim."

"Seni seviyorum." Yüzünü avuçlarımın içine alıp kelimelerimi dikkatle seçtim. "Sgaeyl ağaçların hemen arkasında. Yadigârları Aretia'ya götür ve orada eyaletle ilgili işlerini tamamla." Gözlerine bakınca boğazım düğümlendi, gördüğüm kırmızılık yüzünden içimden gelen *savaş ya da kaç* dürtüsünü bastırdım. Hızla ayağa kalkıp dudaklarına sert, hızlı bir öpücük kondurdum. "Bir hafta içinde Basgiath'ta görüşürüz."

"Bir hafta," diye söz verdi, sonra başı önünde platformdan indi, Andarna'nın yanından geçtikten sonra başını kaldırdı ve tam olduğu kibirli pislik gibi ağaçların arasından ilerleyerek uzaklaştı.

Courtlyn'e döndüğümde üç bakanının bize doğru geldiğini fark ettim.

Kral aynı anda nefret ve takdir dolu bir parıltıyla bana bakan gözlerini kıstı. "*Pervasız* olan gittiğine göre başlayalım. Gergin misin?"

Boğazımı temizledim, Tairn ağaçların *üzerine* basıp geçerken yer sarsıldı ve başını eğerek nefesiyle masa örtülerini uçuşturdu. "Hayır, pek sayılmaz. Ejderhalar çabuk parlamalarıyla bilinir ve Andarna'nın çenesi muhtemelen biraz yorulmuştur, o yüzden bu işi hızlandırmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Courtlyn başıyla onayladı.

"Dükün akşamın erken saatlerinde yanında otururken belirttiği şartların aynısının yanı sıra Xaden Riorson'ın muhafızlarınız tarafından kışkırtıldığını göz önünde bulundurarak bu gece olanlarla ilgili olarak itham edeceğiniz her türlü suçtan affedilmesini, ayrıca istediği zaman sürümüzün bir üyesi olarak Deverelli'ye dönmesine izin verilmesini talep ediyorum." Gülümsedim.

Courtlyn esip gürledi, bakanları da itirazlar ederek platforma doğru ilerlediler.

"Ya da eve döneriz, ben de Kral Tauri'ye bu geceki olaylar hakkında ne düşündüğünü sorup oradan devam edebilirim." Omuzlarımı silktim.

"Kabul edildi," dedi Courtlyn sertçe.

"Mükemmel. Şimdi, sitrini ittifakın bedeli olarak kabul edeceğinizi umuyorum ama Prens'in suçları için tazminat almanız gerektiğini de kabul ediyorum." Çantamın üst kısmını açtım ve kıtadan buraya kadar yanımda taşıdığım sert metalik kabuk parçalarını çıkardım. En küçük parçalar avucum büyüklüğündeydi, en büyüğüne de orta boy bir köpek rahatlıkla sığabilirdi. Tabanı masanın üzerine, parçaları da onun içine koydum ve renk tonlarının en altta koyu akikten en üstte parlak gümüşe dönüşmesine, sertleşmiş pulların her bir halkasının bir sonrakinin içine yerleşmesine ama asla ayrılmamasına, sadece yavru hazır olduğunda çatlayan, çıkıntısız, pürüzsüz bir dış katman oluşturmasına hayretle baktım.

"Bir ejderha yumurtası kabuğu." Courtlyn pek de etkilenmemiş gibi kelimeleri uzatmıştı. "Yaratıklarınız ne kadar muhteşem olursa olsun bir kabuk gördüğünüzde aslında hepsini görmüş sayılıyorsunuz."

"Bunu değil." Dudağımın bir köşesi kıvrıldı ve parmağımı kabuğun iç kenarında gezdirirken onun yüzlerce yıl beklediğini, dinlediğini hayal ettim. Kolumdan yukarı enerji aktığını hissedince kaşlarımı kaldırdım. "Bu, türünün tek örneği. Kıta'da sahip olduğumuz tek yanardönere ait. Yedinci ejderha ırkı. Yani Andarna'nın aradığımız ırkı."

Courtlyn, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?.." diyecek oldu, sonra şaşkın şaşkın Andarna'ya baktı.

Arkama bakınca Andarna'nın bitki örtüsüyle aynı renge büründüğünü ve Shira'nın bilinmeyen sivri uçlu bir mengene tarafından havada asılı tutuluyormuş gibi göründüğünü fark ettim. "Evet."

"Ve bu da onun kabuğu." Courtlyn eğilerek yakından baktı.

"Evet, öyle. Sana hediye etmeme izin verdi." Ağır kabukları ona doğru ittim.

"*Salyalarım akmaya başladı*," diye uyardı beni Andarna.

"*Biraz daha dayan. Harika gidiyorsun.*"

Kabuğu inceleyen Courtlyn başıyla onayladı. "Evet, evet." Başını kaldırdı. "Bir şartla. O" –parmağıyla Halden'ı işaret etti– "bir daha asla adama ayak basmayacak, yoksa onu lime lime ederim."

"Anlaştık."

"Violet!" diye itiraz etti Halden.

"Anlaştık," diye tekrarladım Courtlyn'e.

"O hâlde anlaşma sağlandı." Courtlyn başını eğdi.

"Anlaşma sağlandı." Ben başımla işaret verince Andarna, Shira'yı tükürüp attı. Panter, kardeşleriyle birlikte yanımızdan hızla uzaklaştı.

"Unnbriel'den başlayacaksınız, değil mi? Ne de olsa en yakın büyük ada orası." Courtlyn başımla onaylamamı bekledikten sonra Andarna'nın kabuğuna baktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. "Anlaşmaya hazırsan senin için aracılık edebileceğim başka bir takas daha var."

"Dinliyorum."

Bazen köprüye, Harman'a bakıp ejderhaların Unnbriel'e hiç gitmemiş olmasına hayret ediyorum. Bizim tehlikeli dediğimiz şey onlar için anaokulu sayılır.

–ÜSTEĞMEN ASHER DAXTON TARAFINDAN YAZILAN
UNNBRIEL: DUNNE ADASI'NDAN

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra Savaş Brifingi'nde, Profesör Devera birinci sınıflara Malek Körfezi'nin üç yüz kilometre batısındaki orta büyüklükte bir şehir olan Vallia'nın düşüşü hakkında sorular sorarken yanımdaki Rhi, "Ciddi olamazsın," diye fısıldadı.

Veninler Krovla'da yeniden harekete geçmekle kalmamış, biz burada değilken geçen sekiz günde Cygnisen'in havacı öğrencileri de gelmişti. Savaş Brifingi'nde artık ayakta duracak yer bile kalmamıştı. Basamaklar bile oturma yeri olarak kullanılıyordu.

Rhi'nin diğer tarafındaki Ridoc, "Kesinlikle ciddi," dedi ve ağzını kocaman açarak esnedi, ben de kendimi tutamayıp aynı şeyi yaparken elimi ağzıma kapadım.

Lanet olsun, çok yorgundum. Tüm kaslarım ağrıyor, midem her şeyi yemek mi yoksa hepsini dışarı atmak mı istediğine bir türlü karar veremiyordu ve haritaya odaklanmaya çalıştığımda çift görmeye başlıyordum. Athebyne'dan bu sabah dönmüştük ve sınırlarımızı zorlamanın ödülü General Aetos'un emriyle doğrudan Savaş Brifingi'ne gönderilmek olmuştu. En azından babamın kitaplarını odamda güvenle muhafaza etmeyi başarmıştım ve Imogen'dan tutsağımı hayatta tuttuğunu öğrenmiştim.

Sawyer, Ridoc'ın sağından öne doğru eğilip protezinin üst kısmını ayarlayarak, "Senin ve Xaden'ın... hizmetlerinizi... silah karşılığında takas etmenizi mi istedi?" diye sordu. "Deverelli'nin tarafsız olduğunu sanıyordum. Bir orduları bile yok ki."

Xaden. Notlarımın üzerine artık neredeyse şubatın ortası olan tarihi yazarken kalemimi kıracak kadar sıkı kavrıyordum. Gözlerinin etrafındaki halkalar kalıcı hâle gelmeden ve şakaklarındaki damarlar kızarmadan önce kendini kaç kez kaybetme hakkı vardı? O yatak odasındayken bir anlığına, bu lanetin ilerlemesini durdurmak için geçici bir çözüm bulduğumu düşünmüştüm ama Xaden büyünün olmadığı bir adada bile güvende değildi.

"*Belki de ada güvende değildi,*" diye araya girdi Tairn.

Bu iğnelemeyi duymazdan geldim.

"Biraz sessiz olabilir misiniz?" Cygnisen apoleti ve üçüncü sınıf rütbesi olan kahverengi saçlı bir havacı dönüp Sawyer'a kötü kötü baktı, kaşlarını çatmasından hiç hoşlanmamış olsam da itiraf etmeliyim ki gözlük ona gerçekten yakışmıştı.

Ridoc, "Şunu geri çevir..." diyecek oldu, sonra duraksayıp havacıya hayran hayran baktı.

"Ah, *selam*, Cygnisenli. Basgiath'a hoş geldin diyen oldu mu sana?" Yarın sabah başka birinin yatak odasından çıkacağını anlayacak kadar çok kez gördüğüm bir gülümsemeyle ona baktı.

Havacı alaycı alaycı gülümsedi. "Ben ikinci sınıflarla yatmam."

"O zaman iyi ki üçüncü sınıf gibi sevişiyorum." Ridoc sırıttı. "Ayrıca görev takımındayım, bu da bana fazladan cazibe katıyor."

Bu sözlerinden sonra havacı ona bir kere daha alıcı gözüyle baktı ve önüne dönmeden önce gözleri ilgiyle parladı.

Solumdaki Maren, "Bu özgüveni nereden *buluyorsun*, Gamlyn?" diye sordu.

Ridoc burnundan güldü. "İmtihan'dan sağ çıktıktan sonra reddedilmenin insanı öldürmeyeceğini fark ediyorsun." Havacıya doğru eğildi. "Bu arada, üçüncü sınıflar genelde en tepede oturur ama bana yakın olmak istersen o da olur."

Havacı başını eğip kalemiyle masada ritim tutmaya başladı.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, Sawyer da başını iki yana salladı.

Birinci sınıflardan biri yüksek alan stratejisiyle ilgili kolay bir soru sormaya çalışırken arkasına yaslanan Ridoc, "Sawyer'a Deverelli ordusundan bahsetsene," dedi bana.

"Ah, Tabii." Tekrar esnedim ve uykuya dalmamı engellemesini umarak Arşiv'in kapısını açtım. İtiraf etmeliyim ki yeniden *kendim* olmak güzeldi. "Orduları var. Sadece onlara muhafız diyorlar. Yani evet, takas edecek silahları var, şov olsun diye söylemiyorlar."

"Seni silah olarak istemeleri garip. Büyüleri yok ki," dedi Maren'in solundaki Cat. "Yıldırımın varken korkutucusun Sorrengail ama onsuz..." Hepimiz ona bakınca omuzlarını silkmekle yetindi. "Ne? *Hepiniz* bunu düşünüyordunuz. Ben sadece sesli söyledim."

"Yukarıda düşman birliklerinin hareketlerinden daha önemli bir şey mi oluyor, Demir Takım'ın ikinci sınıf öğrencileri?" diye sordu Devera ve salon birden sessizliğe büründü.

Ensemin ısındığını hissederek sandalyeme gömüldüm.

"Yani..." Ridoc başının yan tarafını kaşıdı. "Sorrengail şu anda tüm Kıta'yı kurtarmaktan sorumlu sayılır, o yüzden belki de..."

Rhi elini hemen ağzına kapadı. "Kes sesini. Özrümüzü kabul edin, Binbaşı."

Devera alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırarak masaya yaslandı. "Peki, Deverelli'ye yolculuğun nasıldı, öğrenci? Hepimizi kurtardın mı?"

Deri ceketlerin gıcırtısı eşliğinde tüm kafalar bana döndü.

Boğazımı temizledim. "Prens şu anda önderlere bilgi veriyor olmalı ama daha sonraki araştırmalar için adaya diplomatik erişim sağlamamıza olanak tanıyacak bir anlaşma yaptık." Yeni müttefikimizin *zayıf* görünmesini istemediğimi nazikçe hatırlatarak Xaden'ın yaptığı şey konusunda Courtlyn'in sessiz kalması karşılığında benim de sessiz kalacağımın sözünü vermiştim.

Devera fena hâlde anneminkine benzeyen bir yüz ifadesiyle, "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu, ben de başımla onayladım.

Cat bıkkın bir iç çekişle kalemini defterine vurarak, "Tüccar adasında onca dükkân varken bizi kitapçıya götürdü," diye ekledi ve dikkatin başka bir yere kaymasıyla rahat bir nefes aldım.

"Tam bizim Violet'a göre bir hareket." Devera gülümsedi. "Madem bugün bu kadar konuşkansın, Sorrengail, bize Vallia'daki saldırının neden bu kadar endişe verici olduğunu anlatmaya ne dersin?" Arkasındaki haritayı işaret etti.

Siktir, keşke dikkatimi verseydim. Haritayı iki saniyede tarayınca daha önceden kırmızı olan bazı bayrakların artık gri olduğunu, kırmızılığın Braevick'in kuzeyinden geri çekildiğini ve endişe verici şekilde güneybatıya doğru ilerlediğini fark ettim.

"Güneye doğru bir hareket var," dedim. "Aretia'daki koruma duvarlarını kurduğumuzda Veninler rota değiştirip Pavis gibi işgal altındaki bölgeleri terk ederek Poromiel'in Navarre sınırına yoğunlaştılar ve artık bildiğimiz kadarıyla bu, Basgiath'taki kuluçka alanlarını vurmayı amaçlayan bir saldırıydı. Güneybatıya ilerlemeleri stratejide bir değişiklik olduğunu gösteriyor." Cordyn'den Wyvern sırtında bir günlük uçuş mesafesinden biraz daha uzaktaydılar ama tek amaçları beslenmekse çevrelerinde büyüsü kurutulmamış çok fazla toprak vardı. Fakat durum öyle olsaydı harita bu kadar planlı bir saldırı varmış gibi görünmezdi.

"Bu strateji konusundaki en iyi tahminin nedir peki?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bir şekilde Aretia'nın koruma duvarlarından haberleri var ve duvarların yıkılması kaçınılmaz olduğu için pozisyon alıyorlar."

Sınıftan mırıltılar yükseldi.

Devera başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ürperdim. Ama *nasıl*?

Sonraki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Hiç bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamıştım... Xaden için de hiç bu kadar çok endişelenmemiştim.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Altılı Meclis bir hafta içinde Unnbriel'e doğru yola çıkmamızı bekliyordu ve ben gerilmeye başlamıştım. Gözlerinin etrafındaki halkaların yok olması için sekiz gün yeterli olmalıydı, değil mi?

Asim'e dönüşmediyse tabii. Bu düşünceyi zihnimden olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştım.

Sınıfta derse girmediğim, dağlarda kendimi tüketene kadar deneme yapmadığım, uçuş manevralarında kıçımın donmadığı, Maren'in bana hediye ettiği ufak arbaletle pratik yapmadığım, Imogen'la her kasımı kopma noktasına gelene kadar çalıştırmadığım ya da Andarna'nın ayrıntılı açıklamalarla Tairn'in neden en kötü akıl hocası olduğuna dair sızlanmasını dinlemediğim zamanlarda takımımdan vakit ayırabilenlerle birlikte babamın kitaplarını okuyordum. Dain'le benim, babamın şifrelerle kilitlenmiş kitaplarını açmamız için bıraktığı ipuçlarını çözmemiz iki akşamımızı almıştı ve bunu başardığımızı ablama bile haber verememiştim çünkü kariyeri boyunca ilk kez izin kullanıyordu.

Peki ya bunların hiçbirini yapmadığım zamanlarda? İşte o zamanlarda da ya takımımla birlikte kendi eğitimimiz için ya da kısa sürede en sevdiğimiz aktivite hâline gelen şey –bir şeyler öğrenme umuduyla birbirimizin canına okunmasını iz-

lemek– için bölüğün geri kalanıyla birlikte dövüş çukurunda oluyordum.

Bu öğleden sonra takımımızdaki tüm ikinci ve üçüncü sınıflar kucaklarında Jesinia'nın verdiği birer kitapla amfinin sol alt sıralarında otururken İkinci ve Dördüncü Kanat'tan başka iki takım, bugün ders vermek üzere buraya gelen Profesör Carr'ın rehberliğinde, önümüzde alıştırma yapıyordu. Hemen altımızda Garrick ve Bodhi de duvara yaslanmış, hem okuyup hem onları izliyor, arada bir kitaplarından kaldırdıkları başlarını iki yana sallıyorlardı.

İkinci sınıflardan biri bir ateş dalgasıyla havalandı, saçlarından alevler yükselerek kıçının üstüne düştüğünde hepimiz başımızı kaldırıp ona baktık.

"Sıra sende." Bodhi, Garrick'e hafif bir yumruk attı ve Garrick hızla mindere doğru koşmaya başladı. Bileğini bir kez hareket ettirince alevler oksijensiz kalarak söndü.

Garrick, Profesör Carr'a, "Sizce de onları biraz fazla zorlamıyor musunuz?" diye sordu.

"Ah, bu çok iyi olacak." Ridoc, Unnbriel'in savaş gelenekleri üzerine Kıta'nın en çok sansürlenmiş kitabını kucağına koyduğunda Sawyer da aynısını yaptı. Sawyer uçuş manevralarında bize katılmamıştı ama kendini derslere katılacak kadar iyi hissetmesine sevinmiştim. Hazır olduğunda, hatta sadece bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, bu onun dönüşünü kolaylaştıracaktı.

Diğer tarafımdaki Rhi, başparmağıyla adalardaki hava durumuyla ilgili kitabında kaldığı yeri işaretleyerek, "Yürek yemiş," diye onayladı.

Profesör Carr kıstığı gözleriyle Garrick'e dik dik bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yara izleri onlara bir dahaki sefere güce biraz daha hızlı hükmetmeleri gerektiğini hatırlatacaktır. Ölmüyorlar ya."

"Alev ona asla *değmemeliydi*," diye itiraz etti Garrick.

"Belli ki en iyi metodolojiyi öğrenecek kadar *eğitim* almamışsın," dedi Carr sertçe. "Güçlü arkadaşlarının olması seni iyi bir eğitmen yapmaz."

Garrick üzerinde dumanlar tüten ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte minderden inerken çenesi seğiriyordu. Öğrenci takımının yanına geri döndü.

Bodhi, "Adam pisliğin teki," dedi, sonra duvara yaslanıp Braevick'e ait eski fabl derlemesi kitabını okumaya devam etti. Karanlık güce hükmedenlerin aşkla, iyilikle ya da yalnızca ay tutulması sırasında uzak adalardan birinde nadir bulunan bir yılanın zehrini içtikten sonra dolunayın altında çıplak dans edebilenlerin... bir şekilde iyileşebildiğine dair ipuçları arıyordu.

Herhangi bir ipucu.

İçinde babamın kitabı saklı olan üstü yazısız deri kapağı düzelttim ve Unnbriel sarayına farklı seviyelerde giriş suçundan düelloyla yargılanma hakkındaki bölümü tekrar okudum, sonra yüzümü buruşturarak sol omzumu esnettim. Sertleşmiş boyun kasıma bastırmak da isyan eden eklemlerimi rahatlatmaya yetmedi.

Bodhi'den kitabını geri alan Garrick, Imogen'a, "Dün gece onu çok zorladın," diye homurdandı.

Okuduğumuz *onca* şeye rağmen Jesinia'nın masasında daha neler olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Siktir git," diye mırıldandı Imogen, önündeki sayfayı sertçe çevirerek.

"Ben iyiyim." İkisine de bir bakış attıktan sonra sayfaları çevirmeye devam ettim. Babamın bu savaşçı adaya dair gözlemleri sert, neredeyse şüpheci olsa da her zamanki içgörüsünden yoksundu. Yirmi üç yaşında, Kâtipler Bölüğü'nden mezun olur olmaz yazdığı bu kitapla ofisinde bana bıraktığı arasında belirgin bir fark vardı.

Fakat adaları ne zaman ziyaret etmişti? Ya da Dain'in başının belası hâline gelen o eski sözlükleri yazıya dökecek vakti nereden bulmuştu?

"Son bir saat içinde her bir eklemini en az üç kez esnetti." Garrick'in sesi sertti. "Bence bu biraz daha ağırdan alman gerektiği anlamına geliyor..."

"Hayır." Imogen bir sayfa daha çevirdi. "Carr'a olan öfkeni benden çıkarma. Violet aşırıya kaçtığımızı düşünürse bana söyler."

Omzumun üzerinden baktığımda Imogen'ın Garrick'e önüne dönmesini işaret ettiğini gördüm; Quinn'se onun omzunun üzerinden uzanmış, Kraliçe Maraya'nın Veninler ve tıbbi uygulamaları hakkında gönderdiği bir kitabı okuyordu.

Bu kitapları elde etmenin ne kadar zor olduğu göz önünde bulundurulduğunda Garrick'in muhtemelen buradan Maraya'nın kütüphanesine bir çırpıda yürüyebileceğini düşünmek çılgıncaydı.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra öne doğru eğilip dirseklerimi duvara, Bodhi'nin başının hemen üzerine yasladım. "Hey, Bodhi?" diye fısıldadım, sadece ikimizin duyabileceği şekilde.

"Evet, Violet?" diye cevap verdi başını kaldırarak.

"Senin ikinci mühür gücün ne?" Sesimi daha da alçaltmıştım.

Kaşlarını kaldırdı, sonra Garrick'e baktı. "Yok."

"Yani yok ama ben günün birinde senin ona hükmettiğini mi göreceğim yoksa *gerçekten* mi yok?"

Dudağının köşesi bana kuzenini hatırlatan alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yok. Tıpkı Xaden gibi. Neden?"

"Sadece merak ettim," dedim. "Ve bu bencilce olsa da Halden'ın konuşma yetisini kaybetmesini sağlayacak havalı bir şey yapabileceğini umuyordum." Deverelli'deki performansından sonra diğer adalarda ne yapacağını ancak tanrılar bilirdi.

"Yapabilecek olsaydım bu bir sonraki keşif gezisine katılabileceğim anlamına mı gelirdi?" Gözleri ışıldadı.

Garrick, "Dikkat," deyince ikimiz de başımızı kaldırdık, isyan damgası olan bir birinci sınıf öğrencisi, İkinci Kanat'ın yeni terfi eden kanat lideri Timin Kagiso'yla birlikte arenaya giriyordu. "Başka birinin yanmasını engellemeye çalışalım."

Demek ki Aura öldükten sonra yerine geçen İkinci Kanat'ın yardımcı lideri de ateşe hükmeden biriydi.

"Tamamdır." Bodhi kitabını duvarın üstüne koydu ve takımın sonunda duran mindere bir adım daha yaklaştı.

"Stirling'i kıdemli kanat lideri yaptıklarına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Sawyer, Panchek'in diğer önderlerle birlikte dersi izlediği sıralara bakarak.

Cat, Trager'ın omuzlarındaki sertliği yumuşatmak için masaj yaparken, "Iris Drue'dan iyidir," dedi. "Elinden gelse bütün havacıları yataklarında öldüreceğine bahse girerim."

Sawyer, bakışları merdivene doğru kayarken, "Bu doğru," diye onayladı. "Şu anda hepinizin fizik dersinde olduğunu sanıyordum."

Rhi'yle ben Sawyer'ın baktığı yere bakınca Lynx, Baylor, Avalynn, Sloane, Aaric ve Kai'nin sağ tarafımızdaki merdivenden indiğini gördük. Birinci sınıflar gelmişti.

"On dakika önce çıktık," dedi Sloane, bakışları üzerimizde –daha doğrusu kitaplarımızın üzerinde– gezinirken. "Yardım etmeye geldik."

"Mükemmel." Rhi başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti. "Üçüncü sınıfların arkasındaki boş sıra. Oraya oturup izleyebilirsiniz."

"Demek istediğim o değildi." Sloane kollarını göğsünde kavuşturup bana abisini anımsatan bir tavırla çenesini kaldırdı. "Artık keşif görevinden sen sorumlusun, değil mi?"

"Evet." Midem buruldu.

"Yardım etmek istiyoruz." Kitapları işaret etti.

Ridoc başını iki yana salladı. "Birinci sınıf bunlar olmadan da zaten yeterince zor."

Onunla aynı fikirdeydim.

Avalynn, Ridoc'ı duymazdan gelerek, "Çift sayı değilsiniz, bir ejderha eksiğiniz var," dedi. "Bir nedenden dolayı ayrılmanız gerekirse."

Rhi başını yana yatırdı.

"Tek sayılar beni rahatsız etmiyor..." diyecek oldum.

"Sorrengail birinci sınıfların bizimle gelemeyeceğini söyleyemeyecek kadar kibar," dedi Imogen.

Garrick omzunun üzerinden, "Ya da yardım edemeyeceğini," diye ekledi.

"Sana sormadım," diye karşılık verdi Baylor, Garrick'e ters ters bakarak. "Bildiğim kadarıyla biz gerçek Demir Takımız, sense yedek öğretmen."

"Ben olsam bu tartışmaya girmezdim." Kaşlarımı kaldırarak Baylor'a baktım.

"Tabii kıçına tekme yemek istiyorsan o başka," dedi Garrick gülümseyerek.

Merdivenden inen Dain, "Ya oturun ya da çekilin," diye emretti. Gözlerinin altındaki halkalar kaşlarımı çatmama neden oldu. Babamın ipuçlarını çözmek, kendi derslerine çalışmak ve kanat liderliği görevleri derken omuzlarına çok fazla yük binmişti ve bunun en büyük nedeni bendim.

"Yardım etmeye çalışıyoruz," diye itiraz etti Sloane. Yanakları bir an için kızardı, sonra bakışlarını Dain'den kaçırdı.

"Hayatta kalarak yardım edebilirsiniz," diyen Dain, Rhi'nin yanına, kenara oturdu ve çantasından babamın ayrı olarak ciltlenmiş Unnbriel sözlüğünü çıkardı. "Carr bana mühür gücün üzerinde çalışmayı reddettiğini söyledi."

"Ne?" Kitabımı kapadım.

Sloane sertçe, "Gerçekten bir Mairi'nin daha yasını tutmak mı istiyorsun?" dedi Dain'e.

"Onun ölümü *sonsuza* kadar benim zihnime kazınmış olacak. Seninki olmayacak." Dain'in sesi de sertleşmişti. "Artık birinci sınıfları şımartmıyorum, o yüzden... Mühür gücün. Üzerinde. Çalış."

Sloane, "Pislik," diye fısıldarken yanaklarındaki kırmızılık koyulaştı.

Sloane'un ona attığı bakışı görünce kaşlarımı kaldırdım çünkü anlayamadığım bir şey vardı: Dain'i bıçaklamak mı istiyordu yoksa...

Garrick, "Siktir," diye mırıldandı ve hepimiz başımızı arenaya çevirdiğimizde Kanat Lideri Kagiso'dan çıkan ateşin birinci sınıflara doğru aktığını gördük.

Bodhi üç hızlı adımda mindere ulaşıp elini çevirdi ve ateş söndü. Carr'la tartışmaya başladılar ama ben bunu görmezden gelerek bakışlarımı Sloane'a çevirdim.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" diye sordum.

"Tek yaptığın bir şeyleri yok etmek olsa sen antrenman yapar mıydın?" Bakışlarını arenadan uzaklaştırdı. "İnsanları öldürmek olsa?"

Güç, kemiklerimde ısrarlı bir öfkeyle uğulduyordu. "Bilmiyorum," dedim sessizce. "Yapar mıydım?"

Sloane, Rhi'ye baktı.

"Bana bakma. Ben onunla aynı fikirdeyim." Rhi başını iki yana salladıktan sonra kitabının harita bölümüne geçti.

Sloane'un omuzları düştü. "Ben sadece bir şeyin içindeki büyüyü emmeden yardım etmek istiyorum. Ayrıca geçen yıl ikinci sınıflar gidip Kıta'yı kurtarırken sizin bir kenarda oturmaktan memnun olduğunuzu da hiç sanmıyorum."

Verecek cevap bulamadım. Arkasındaki Aaric suskunluğumu fark ederek tek kaşını kaldırdı.

Bir başka birinci sınıf Kagiso'nun karşısına geçmek için arenaya girerken Sawyer yavaşça, "Çok iyi bir noktaya değindin," dedi.

"Liam..." diyecek oldum.

"Kendi seçimini yaptı," diye hatırlattı Sloane. "Biz de kendi seçimimizi yapıyoruz." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve eminim benden elimden geldiğince hazırlıklı olmamı isterdi, bu hiçbirimizin size katılamayacağı anlamına gelse bile."

Rhi'yle göz göze geldik ve başıyla onayladı.

"Peki." Yana tarafa dönüp Imogen'ın ayaklarının dibindeki ağır çantayı aldım, sonra da en zararsız görünen metinleri bulmaya çalıştım. "Alın bakalım." Yığını Sloane'a uzattım. "Bunları okuyup her biri hakkında bir sayfalık rapor yazın..."

İki adım gerideki Kai, "Off, *siktir*..." diye inledi.

"Sızlanmak yok. Yardım etmek istediğinizi söyleyen sizdiniz," dedi Rhi, Bodhi yerine geri dönerken.

"Ayrıca onları olabildiğince çabuk geri getirin," diye bitirdim sözlerimi.

"Teşekkürler." Sloane kitapları diğerlerine de dağıttı, sonra bana, Rhi'ye ve Dain'e bakıp takımının peşinden merdiveni çıktı.

Aaric elinde mitoloji üzerine bir kitapla geride kalmıştı. "Kâtipler görev raporunuzu henüz yayımlamadı. Ne kadar kötü gitti?"

Ridoc alaycı alaycı güldü. "Senin kibirli abin..."

"Bize bir saniye izin verin," diyerek sözünü kestim, sonra kitabımı sandalyeme bırakıp Rhi ve Dain'in yanından geçerek merdivene doğru ilerledim.

Sesimi alçaltarak Aaric'e, "Halden Halden'dı," dedim. "Her zamanki gibi davrandı ve her zamanki sonuçlara yol açtı, ki bunların hiçbiri senin suçun değil."

Aaric'in çenesinde bir kas seğirirken kitabı daha sıkı kavradı. "Birinin ölümüne sebep oldu mu?"

Başımla onayladım. "Muhafızı Yüzbaşı Winshire'ın."

Arenaya baktı. "Görevinizi tehlikeye attı mı?"

"Hayır. Halden Deverelli'ye girişinin yasaklanmasına neden oldu ama ben yapmam gerekeni yapabildim." Bu benim için Xaden'a mal olmuştu... Tanrılar aşkına, bu seferki olayın onun için neye mal olduğunu bilmiyordum bile.

Aaric başını eğdi, sonra abisininkinin kopyası gözlerle fakat çok daha farklı bir ifadeyle bana baktı. "Boyundan büyük işlere mi kalkıştın, Violet?" diye sordu sessizce.

"Hayır." Yutkundum.

Gözlerini kıstı, sonra başıyla onaylayıp sınıf arkadaşlarının peşinden basamakları çıktı.

Döndüğümde ikinci ve üçüncü sınıfların hararetli bir tartışmaya girdiklerini gördüm, Rhi'nin etrafını öyle bir sarmışlardı ki onu zar zor görebiliyordum.

"Bence Deverelli'den Unnbriel'e uçun, sonra..." diyordu Trager.

"Deverelli'ye *geri dönüp* sonra Athebyne'a, ardından da buraya mı gelsinler yani?" diye sözünü kesti Cat. "O uçuşun ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sonra Hedotis, ardından Zehyllna, Loysam ve küçük adalar için bu yolculuğun süresini iki katına mı çıkarsınlar? Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır. Deverelli'yi üs olarak kullanmak bile uçuş süresini boşa harcamak olur."

Dain'in omzunun üzerinden eğilerek baktım.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandı Dain.

Rhi parmağını haritanın üzerinde sürükledi. "Bu enleme gelene kadar rüzgâr ağırlıklı olarak batıdan esecek." Deverelli'nin kuzey kıyılarını gösterdi. "Bu noktadan sonra rüzgârlar yön değiştiriyor, yani rapor vermek için geri döndüğünüz her seferde ters rüzgâra karşı uçacaksınız."

"Ejderhalar buna dayanabilir," dedi Maren sessizce.

Garrick'le birlikte duvarın üzerinden bize bakan Bodhi, "Grifonlar dayanamaz," dedi.

"Yani boku yedik," dedi Ridoc. "Bütün adaları aramak beş aydan çok daha uzun zamanımızı alacak."

Zihnimde sayılar uçuşuyordu. Sorun büyük adalar değildi. Asıl sorun, Cerlian Denizi'nde sıralanmış bir düzine küçük adaydı. Son yolculuğumuz sekiz gün sürmüştü, üstelik sadece Deverelli'ye gitmiştik.

"İlginç bir kitap mı buldunuz?"

Sese doğru döndüm. En alt basamakta Xaden'ı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra bir haftadan uzun süre

önce gittiğinden beri ilk kez rahat bir nefes aldım. "Merhaba," diye fısıldadım, yüzündeki her bir detayı iyice inceledikten sonra gözlerine baktım. Gözlerinin akı berraktı ama renginde bir şey vardı...

"Merhaba," diye cevap verdi, az önce benim onu incelediğim gibi o da beni inceledi.

"İyi görünüyorsun." Aramızdaki bağa uzandım ve kalkanlarının içeri girmeme izin verdiğini hissettiğimde öyle rahatladım ki neredeyse eriyecektim. Işıltılı akik gölgeler, aşina bir dalga gibi zihnimi sararken kalkanlarımı indirdim. "*Verdiğin his de iyi.*"

"Uyudum," dedi. "*Ve kendimi garip bir şekilde... iyi hissediyorum.*" Boğazını temizledi. "*O yatak odası sensiz bir tuhaflaştı.*"

"*Aretia'daki mi?*" Uçuş ceketinin yakasından tutup onu kendime çekmemek için elimi sert duvara dayadım.

Dudaklarıma inen gözleri koyulaştı. "*Eskiden orayı çok severdim ama artık sen yokken orada olmaya katlanamıyorum.*"

"*Bunu özlemişim.*" Sanki yeterince uğraşırsam bir şekilde içine girebilirmişim, dünya sadece ikimizden ibaret kalabilirmiş gibi bağa uzandım. Mahremiyet açısından bu şeyden daha da iyiydi...

"*Seksten,*" diye cümlemi tamamladı Xaden. Niyetimi okuması konusunda ona kızmak yerine başımla onayladığımı fark ettim fakat bu... Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O da Ridoc gibi mühür gücünü mü geliştiriyordu?

Bodhi arka taraftan, "Evden haber var mı?" diye sorunca irkildim.

"Riorson Malikânesi'nin çatısının onarılması gerektiğini ya da en büyük Sorrengail'in bir sonraki keşif gezisi için şimdiye kadar gördüğüm en büyük sağlık çantasını gönderdiğini duymak istemiyorsan yok." Xaden kuzeninin yanından Garrick'e baktı. "Profesör Tavis'le konuşmalıyım." Bir adım öne çıktım ama o başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı. "Basgiath'tayız."

Doğru. Kurallara geri dönmüştük.

"*Peki ya sonra?*" Garrick'in yanımdan geçebilmesi için kenara çekildim ve güneş ışığında gözlerindeki kehribar benekler aydınlanan Xaden başıyla onayladıktan sonra uzaklaştı.

Kehribar.

Peşinden gitmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Bunun yerine Rhi'nin etrafında devam eden tartışmaya geri döndüm.

"O zaman Deverelli'yi atlayıp doğruca oraya uçun!" Bodhi Unnbriel adasını işaret ediyordu.

"Grifonlar bunu yapamaz!" diye bağırdı Cat.

Zihnim adadan adaya savruldu. Şurada on gün. Burada yirmi gün. Loysa açıklarındaki küçük adalara ulaştığımızda bir ay. Midemin ekşidiğini, hatta yavaşça bulanmaya başladığını hissettim. Sorun, yolculuklar arasında dönüp Altılı Meclis'e rapor vermekti. Xaden'ın bunun için zamanı yoktu, Aretia'daki koruma duvarlarının da.

Andarna, "*Gökkubbe hangi seçimi yaparsan yap yanında olacak*," diye söz verdi ama Tairn sessizdi, belli ki zorunlu sessizlik döneminden sonra nihayet Sgaeyl'le konuşmakla meşguldü.

Gitmeliydik ve bunu *hemen* yapmalıydık.

"Yani kuralları boş veriyoruz." Sesimi yükseltince herkes sustu.

Cat haritanın üzerine bir alıştırma diski fırlattı. Üzerine işlediği ses kalkanı rününü fark ettim.

Ona minnettarlıkla baktım, sonra başımı diğerlerine çevirdim. "İhtiyacımız olanları alıp yola çıkacağız. Planlandığı gibi Unnbriel'e doğru gideceğiz ama sonra... emirlere karşı geleceğiz. Adalara yaptığımız seferler arasında geri dönmeyeceğiz. Onun ırkını bulana kadar ne rapor vereceğiz ne de geri geleceğiz."

Rhi'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bu bir ay sürebilir."

"Hava durumuna bağlı olarak daha uzun da sürebilir," diye tahmin yürüttü Maren.

"Sizi askeri mahkemeye verirler," diye hatırlattı Sawyer. "Muhtemelen en doğru plan bu ama emirlere karşı gelirseniz..." Başını yana yatırdı. "Tabii yedinci ırkla birlikte geri dönen takımı askeri mahkemeye çıkarmak zor olur."

"Mükemmel bir nokta." Ridoc başıyla onayladı. "Prens Şatafat'ı yine de yanımızda götürmek zorunda mıyız?"

"Evet." Dain öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Bazı adalar o olmadan bizimle konuşmaz. Aklıma direkt Hedotis geliyor mesela."

"Bu..." Bodhi gözlerini kısarak bana baktı. "Buraya gel." Ses kalkanını geçip arenanın sınırındaki basamağa inerken büyünün dalgalandığını hissettim. "Neler oluyor, Sorrengail? Çünkü kuralları boş vermeye, emirleri görmezden gelmeye ve protokole karşı hareket etmeye varım ama bu acele..."

"Gözleri." Yumruklarımı sıktım ve bir fısıltıdan bile daha sessiz konuşmaya başladım. "Deverelli'deki alaşımdan... Xaden'ın gözlerindeki benekler altın rengine dönmemiş. Hâlâ kehribar rengindeler." İnsanlar fark etmeye başlamadan ya da o daha da kötüleşmeden bir tedavi bulmak zorundaydık.

Bodhi'nin yüz hatları gevşedi. "Siktir," dedi sessizce. Yüzünde umutsuzluk belirdi ama ben umudumu yitirmeyi reddettim. "Eh, benden istediğin şeyi aldım." Elini cebine atıp bana üzerinde *S* ve *P* yazan iki şişe uzattı. "İstersen daha fazlasını getirebilirim."

Serum ve Panzehir.

"Teşekkürler." Şişeleri kimse görmeden hemen cebime koydum. "Onun üzerinde kullanmayı planlamıyor–"

"Sadece bunu yapmak *zorunda* kalabileceğini fark etmene sevindim," diyerek sözümü kesti.

"Bir tedavi bulacağız," diye söz verdim, hissettiğimden çok daha emin bir sesle.

Bodhi'nin dudakları gerildi. "Sizinle gelmek için adam öldürebilirim ama yanında Garrick'i götürmelisin."

İkimiz de kastettiği şeyi dillendirmedik.

Sen yapamayacak olursan Garrick'i al, o yapsın.

Biri minderden bağırınca ikimiz birden o tarafa döndük.

Kagiso ateş püskürterek çığlık atan ikinci sınıf öğrencisini geriye doğru savurdu ama alevler dehşete düşmüş esmer kıza gittikçe yaklaşırken Carr müdahale etmedi.

"Ona yardım et," diye fısıldadım.

"Karışmamam emredildi." Çığlıkları iyice yükselen kız ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken Bodhi gerildi.

Bir sonraki alev patlaması kızın birkaç santim ötesine kadar ulaştı.

"Güce hükmet!" diye haykırdı Carr. "Kendini savun!"

Pençe Bölümü'nden ikinci sınıf öğrencisi, minderin üzerindeki elini iyice açtı ve *çığlık attı*. Elinin etrafındaki renkler bir anda soldu ve minder griye döndü.

Ah, *siktir*. Yüreğim ağzımda, şok içinde bakakaldım.

Kız gözümüzün önünde dönüşüyordu. Yoksa başından beri onlardan biri miydi? Xaden onu hissetmiş olmalıydı, değil mi? Daha *az önce* buradaydı. Peki kız onu hissetmiş miydi? Hançerimi kavradım.

Arkamızdan şaşkınlık nidaları ve haykırışlar yükseldi.

"Carr!" diye emretti Panchek.

Profesör hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek alaşım saplı hançerini savurdu ve hançer öğrencinin sırtından girip kalbine saplandı.

Hepsi bir anda olmuştu. Kız *ölmüştü*. İnfaz edilmişti. Soru sorulmamış, onu iyileştirme ihtimali düşünülmemişti bile.

Bodhi ürperdi. "Garrick'i. Yanına. Al."

Savaş tanrıçasına tapılan bir kültürde tercih edilen kurban kan,
en büyük günahsa korkaklıktır.

–ÜSTEĞMEN ASHER DAXTON TARAFINDAN YAZILAN
UNNBRIEL: DUNNE ADASI'NDAN

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Planı uygulamaya koyup her şeyi toparlamak on gün sürdü; geçen zaman bana sorgu odasında sürekli damlayan musluk gibi işkence ediyor, sinirlerimi yıpratıyordu. Emredildiği gibi her derse giriyor ve yorgunluktan kollarım kalkmayacak hâle gelene kadar güce hükmetme pratiği yapıyordum ama Mühür Gücü Antrenmanı sırasında, gözlerindeki benekler tekrar altına dönmüş mü diye Xaden'ı izlemekten kendimi alamıyordum.

Dönmüyordu.

Mart ayının ilk cumartesi günü, şafak sökmeden önceki sisli vakitte, çoğumuz uçuş alanında toplandığımızda, harekete geçme konusundaki kaygım derimin altında âdeta bir böcek gibi kımıldanıyordu. Halden'a bunun sadece Unnbriel keşif seferi olduğu yalanını söylemek hiç hoşuma gitmemişti ama bunu umursamayan tarafım gittikçe kuvvetleniyordu.

O, lanet olası bir yüktü.

Cat'le yaptığımız ve şaşırtıcı derecede rahat geçen tartışmanın ardından takımımız Trager ve Maren'i de kapsayacak şekilde genişlemişti; bunun nedeni kısmen Trager'ın iyileştirme eğitimi olsa da asıl neden ihtiyaç duyduğumuzda ayrılabilmemiz için çift sayıda olmaktı. Takımımız bizi bekleyen grifon ve ejderhalara

doğru yürürken Mira'nın yüzünde gördüğüm ifadeye bakılırsa bu gelişmeden pek de memnun değildi. Sanırım mektubumda bu kısımdan bahsetmeyi unutmuştum.

Onunla baş başa kalabilmek umuduyla gruptan ayrılarak, "Nerelerdeydin?" diye sordum. Diğerleri yoğun sisin içinde kaybolmuşlardı bile.

"İzindeydim," dedi. "Sen de burada Altılı Meclis'in emirlerine karşı gelme planları yapıyormuşsun, gerçi görev komutanı olarak böyle bir yetkin var." Önce sırtımı mahveden koca çantaya, sonra da ayaklarının dibinde duran kendi çantasına baktı. "Emirler zekiceydi. Hatta neredeyse kurnazca. Çantalar? Onlar pek öyle sayılmaz."

"Sana nasıl mektup gönderebileceğimi sorduğumda Panchek'in bana tek söylediği şey *izinde* olduğundu. Ortadan kayboldun." Gözlerimi kıstım. Dondurucu havada ağzımdan çıkan nefesler buhar bulutu oluşturuyordu. "Ayrıca taşımak zorunda olduğumuz şeyler düşünüldüğünde çantalarımızın büyüklüğü..."

"Deverelli'de yeterince erzak bulamamaktan mı korkuyorsun?" diye sordu arkamdan yaklaşan Halden.

Mira kaşlarını kaldırdı, ağzını bile oynatmadan *sana söylemiştim* demeyi başarmıştı.

"Daha ziyade senin yine bir şeyleri berbat edeceğinden korkuyorum," dedi Xaden ve ona doğru döndüğümde Garrick'le beraber sisin içinden bize doğru yürüdüklerini gördüm.

Halden sırtını dikleştirdi. "Benimle böyle konuşamazsın, Riorson."

"Ah, harika. Ben de ne zaman tartışmaya başlayacağınızı merak ediyordum." Mira kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Konuşursam ne yaparsın? Kendini başka bir adadan daha mı kovdurursun? Tecarus'un gemisinde, açık denizde mi oturursun? Sen zaten bir sorumluluksun, *Majesteleri*. Üstüne bir de zarar mı vereceksin?" Xaden yanımda durdu ama bana do-

kunmadı. Döndüğünden beri bana bir kez bile dokunmamıştı. "*Herkes burada mı?*"

"*Dain gelmek üzere.*"

Halden, "Deverelli'deyken Navarre'ın işlerini de hallettiğim için özür dilemeyeceğim–" diyecek oldu.

"Görevle ilgili önemli bilgileri bu lanet görevden sorumlu olan bizlerden sakladığın için özür dilemeye ne dersin?" diye lafını kesti Xaden, ayaklarının etrafında dolanan gölgelerle Halden'a iyice yaklaşarak. "Biz olmasaydık ölmüştün."

Siktir.

Garrick'e baktım, o da sanki bir şey yapması gereken benmişim gibi bana baktı.

"*Bırakalım da Prens'i öldürsün,*" dedi Andarna ve yaklaşık beş metre arkamda koşum takımının şıngırtısını duydum. "*Bizi hiç iyi temsil edemiyor.*"

"*Bize sorun yaratmayacak,*" dedi Tairn.

Keşke ben de bunun yarısı kadar emin olabilseydim.

"Eh, ne harika bir başlangıç yaptık," dedi Drake, diğer havacıların yoğun sisin içinde beklediği grifon sırasına doğru ilerlerken. Buradan onları zar zor seçebiliyordum.

Halden, "Çekil gözümün önünden," diye emretti.

"Bana söz geçirememek seni öldürüyor olmalı." Xaden'ın dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. "Neden küçük sepetine koşturmuyorsun?"

"Siktir git." Halden'ın yanakları kızarsa da geriye doğru bir adım attı.

"*Onu öldürmen umurumda bile değil,*" dedim Xaden'a, "*ama onu öldüreceksin. Aretia'da neredeyse Cat'in kafasını kopardığım zaman böyle demiştin, değil mi?*"

"*O senin ölmene neden olacak,*" diye karşılık verdi Xaden. "*Bu işe yaramayacak.*"

"*Halden yüzünden ölmeyeceğim.*"

Ridoc sol tarafımdan sisin içinden çıkıp Halden'la Xaden'a şöyle bir baktı, sonra yanıma geldi. "Bu tıpkı Harman gibi, değil mi? Heyecan verici. Korkutucu. Gitmemiz gerektiğini biliyoruz ama fena benzetilme ihtimalimiz de var."

"Doğrudan Athebyne'e uçmak hiç hoşuma gitmemişti," dedi Halden sise bakarak. "Bugün sadece yarısı kadar uçacağız..."

Başka bir çift kanadın vuruşuyla sis dalgalandı ve bir ejderha sola, Ridoc'ın hemen arkasına inerken yer titredi.

Ağzı bir karış açık kalan Halden geriye doğru sendeledi.

Sis, ejderhanın pençelerinin hatları dışında her şeyi gizliyordu, derken ejderha mavi burnunu yer seviyesine indirip Halden'a doğru nefesini üfledi.

Molvic'in burada ne işi vardı?

Yüreğim ağzıma geldi.

"*Sana ilk doğanın bize sorun yaratmayacağını söyledim*," diye hatırlattı Tairn.

"Molvic?" Ridoc sanki Mavi Tokmakkuyruk'un burnu boyunca uzanan yara izini tanımamak mümkünmüş gibi hafifçe öne eğildi.

"Hayır!" Omuzlarımı düşürüp çantamı yere attım ve Xaden'la Halden'ın yanından geçip sisin içine doğru koştum. "Bunu yapma!" Daha on metre gitmemiştim ki *onu* Dain'in yanında bize doğru yürürken buldum.

"Halden hepinizin ölmesine sebep olurken bir kenara çekilip izlemeyeceğim," dedi Aaric, sırt çantasının kayışını çekip sıkarak. Dunne aşkına, savaşta kullanacağı bir uçuş ceketi bile yoktu.

"İstediğin bu değil," diye hatırlattım ona. "Abinin hareketlerinin seni zorlamasına izin verme" –parmağımı Dain'e doğrulttum– "ve sen de onun bunu yapmasına izin verme!"

Dain ellerini kaldırdı. "Neden bunun suçlusu *ben* oluyorum?"

Bir cevap bulmaya çabaladım. "O birinci sınıf öğrencisi ve sen de kanat liderisin!"

Dain burnunu sıktı ve parmaklarını gözlerinin altındaki ağır, koyu halkaların üzerinde gezdirdi. "Vi, sanırım bu konuda o benden daha rütbeli."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Xaden; bana o kadar yakındı ki sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum.

"İstemek mi? Hayır." Aaric başını iki yana salladı. "Ama bunu yapmam gerek. Halden'ın *senin* hayatını mahvetmesini umursamasam da abim kızdığında derin bir nefes alıp üçe kadar saymayı beceremediği için tüm Kıta'yı karanlık güce hükmedenlerin elinde ölüme mahkûm etmesini umursuyorum."

"Bence mantıklı." Xaden belimi okşadı. "Sence?" Bana baktı.

Aaric'in yeşil gözlerindeki kararlılığı gördükten sonra yenilgiyle başımı eğdim. "Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız, kararın bu yöndeyse seni desteklerim."

Aaric başıyla onayladı. Xaden'la ben onunla Dain'in yanına geçtik ve hep birlikte ejderhalarımıza... ve Halden'a doğru yürüdük.

Mira'nın Ridoc, Garrick ve Halden'le birlikte beklediği yere vardığımızda Xaden, "Görünüşe göre artık o sepete ihtiyacın yok," dedi. "Kendimize başka bir Prens bulduk."

Halden'ın ağzı bir karış açık kaldı ve irileşen gözleri kardeşine kilitlendi.

"O kadar da şaşırma," dedi Aaric ona selam verirken.

"O kadar da..." Halden başını yavaşça iki yana salladı. "Bu krallığın her yerindeki genelevlerde, kumarhanelerde seni aradık ama sen bunca zamandır *burada* mıydın?"

"Beni asıl senin bayıldığın o yerlerde arayarak yanlışı daha en başta yapmışsın," dedi Aaric.

"Sen *binici* mi oldun?" diye bağırdı Halden.

"Ejderhanın da gösterdiği gibi." Ridoc, Molvic'i işaret etti.

"Öldüğünü düşünmenizi sağlayabilirdi," diye mırıldandı Mira.

Halden, "Babamız duyduğunda öyle olacak..." diyecek oldu.

"Siktir git, hemen ona yetiştir." Aaric omuzlarını silkti. "Ya da yetiştirme, keyfin bilir. Gerçekten umurumda değil. Senin ve babamın karanlık güce hükmedenler konusunda bir *halt* yapmayacağınızı bile bile elim kolum bağlı oturmaktan bıktığım için köprüyü geçtim, bunca çabadan sonra oturup tek umudumuzu yerle bir edişini izlemeyeceğim. Kraliyet temsilcisi olarak ben gidiyorum."

Halden sırtını dikleştirdi. "Kesinlikle olmaz, Cam."

"O burada Aaric olarak tanınıyor, ayrıca kesinlikle gelecek," diyerek eski sevgilimin beni hiç mi hiç korkutmayan tehditkâr bakışlarını üzerime çektim. "Deverelli'den kovuldun ve iki yaşındaki bir çocuktan beter davranıyorsun, Halden. Aaric bir binici. Havada ve yerde bize ayak uydurur, son sekiz aydır onun takımında olduğum için, işler kötü gittiğinde kendine nasıl hâkim olacağını bildiğine dair sana teminat verebilirim."

Halden bakışlarını Aaric'e çevirdi. "Kraliyet kasasına giren sendin."

"Evet." Aaric başıyla onayladı.

"Babam *beni* suçladı." Halden öne doğru bir adım attı ve suçlanmasının nedeni büyük olasılıkla geçmişimiz olduğundan ufak bir suçluluk hissettim. "Basgiath'ta mı kaldın? Yoksa asilerle birlikte mi gittin?"

"Cevabı zaten biliyorsun," diye yanıt verdi Aaric.

Halden'ın suratı Sliseag'ın rengi gibi kızardı. "Bölüğüne geri dön. Oradaki tek kraliyet mensubu ben olacağım..."

Aaric, "Sepetini taşıyacak bir grifon daha bulmakta sana bol şans," dedikten sonra başka bir şey söylemeden Molvic'e doğru yürüdü.

"Eh, bu epey garip oldu..." Ridoc kaşlarını kaldırdı.

Xaden, Halden'a, "Eminim uçuş alanından kendi başına çıkabilirsin," dedi ama Prens, bakışlarını mavi ejderhanın pençelerinden ayıramıyordu.

"Violet." Halden sesini alçaltarak yavaşça bana baktı. Yalvaran gözleri yüreğimi sızlattı.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdim.

Halden bir kez başıyla onayladı. "Sözüne sadık kal." Sırayla her birimize baktı ve sözü bir tehdide dönüştü. "Hepiniz kalın."

Bir günümüzü Athebyne'de, diğerini Cordyn'de geçirerek yolculuğun iki ayağı arasında grifonları dinlendirdik. Taşımaları gereken sepetler olmayınca çok daha az yoruluyorlardı ama güçlerini artıracak büyü olmadığından yola devam etmeden önce Deverelli'de iki gün dinlenmemiz gerekmişti.

O ikinci gün, Mira ilk yolculuğumuzda tahmin ettiği şeyin doğruluğuna ikna oldu: Bazı rünler Kıta dışında da işliyordu. Şimdi sıra bunların hangileri olduğunu ve *nedenini* bulmaya gelmişti. Her birimize test etmemiz için bir avuç dolusu rengârenk kuvars disk verildi. Güneşte yanmadığım için minnettardım –gerçi bunun nedeninin disk mi yoksa Xaden'ın geçen yıl bana verdiği hançerlerden birinin üzerindeki aynı rün mü olduğunu bilmiyordum– ama Mira'nın benimle konuşmaya istekli olduğu tek şeyin rünler olması canımı sıkıyordu.

Yolculuğun sekizinci gününün erken saatlerinde Deverelli'nin güneybatı kıyıları gözden kayboldu ve açık denizin üzerinde ilerlerken camgöbeği, gece mavisine döndü.

Artık ufukta gördüğüm tek şey suydu.

Altımızda yolculuk eden gemiler olmasaydı hiçliğe doğru uçmak beni daha çok endişelendirirdi.

"*Sinirlerini dokuz saat sonra Unnbriel'e ulaşacağımız zamana sakla*," dedi Tairn. "*Sen de* seninkileri *rüzgârın yön değiştireceği zamana sakla*," diye emretti altına bağlanmış olan Andarna'ya.

Tanrılar aşkına, umarım babamın verdiği haritalar doğrudur, diye düşündüm. Ejderhalar gemiler gibi değildi. Yorulduklarında

suya inip yüzmeye başlayamazlardı ve şu andan itibaren dokuz saat, toplam uçuş süremizin on iki saate ulaşması demekti.

Grifonlar sekizin üstünü pek sevmezlerdi.

Öğle saatlerinde bulutlar aralanırken rüzgâr yön değiştirerek arkamızdan esmeye başladı ve Andarna, Tairn'den ayrılıp özgürlüğünün tadını çıkardı. Kanat çırpışları güçlüydü ancak sol kanadındaki fark, gücünü artıran büyü olmadan çok daha belirgindi. Her çırpışında kanadını tamamen açmak için tendonlarını zorluyordu ve hafifçe yana sapması uzun sürmüyordu.

Andarna bir rüzgârla savrulunca endişenin dikenli parmakları boğazıma dolandı ama o tekrar sürüye doğru yükselirken ağzımı kapalı tutmayı başardım.

"*İrtifa kaybetme*," diye uyardı onu Tairn. "*Altımızdaki ticaret gemilerinde nasıl silahlar olduğunu bilemeyiz.*"

Andarna, Sgaeyl'e biraz daha yaklaşarak, "*Kendi sesinden hiç sıkılmıyor musun?*" diye sordu.

"*Asla*," dedi Tairn.

Önümüzdeki sekiz saat boyunca yapacak hiçbir şeyim olmadığından Tairn'in, ırkının ilk ferdinden başlayıp Büyük Savaş esnasında başarıyla bağ kuran ilk siyah ejderha olan Thareux'ya kadar tüm atalarını anlatışını dinledim. Tairn sonrasını anlatmadı.

Görünüşe bakılırsa işin içine insanlar girdiğinde hikâye artık anlatılmaya değmez oluyordu.

Güneş ikindi açılarına doğru ilerlemişken Tairn karayı gördü.

Andarna'yla bana, "*Otuz dakika!*" dedi, sonra diğerlerini uyarmak için öyle bir kükredi ki dişlerim titredi.

Eyerde dönerek uçuş düzenimizi kontrol ettim. Merkezdeki nöbetçi pozisyonundan Aotrom'un burnuna doğru gerileyen Kiralair hariç herkes olması gereken yerdeydi. "*Tam zamanında. Kiralair yorulmuş.*"

Tekrar önüme dönüp tepelik kıyı şeridini gördüğümde, "*Grifonları getirmek zorundaydın*," diye mırıldandı Tairn.

Denizin rengi koyu maviden beyaz köpüklerle süslenmiş açık maviye döndü ve dalgaların birkaç kilometre önümüzde, liman kentine benzeyen bir yerleşimin krem rengi kumsallarına çarptığını gördüm.

"*Burası Soneram olmalı.*" Kesinlikle Dunne adasını bulmuştuk. Savunma duvarlarını –ve üzerindeki çifte arbaletleri– buradan seçebiliyorum; babamın detaylı çizimlerindekilere oranla pek de değişmemişlerdi. "*Şişlenmekten sakınalım, olur mu?*" dedim Tairn'e.

Tairn buhar üfleyerek diğerlerinin önüne geçti, sonra sağa yanaşıp liman kentiyle arasına mesafe koyarak kuzeydoğu kıyısı boyunca ilerledi.

Elimi gözlerime siper ederek sahili taradım ve şehir surlarının sona erdiği noktayı gördüm. "*Üç dört kilometre sonra bir kasaba daha var, sonra en az altmış kilometre boyunca hiçbir şey yok.*"

Babamın kitabını yazmasından bu yana geçen otuz küsur yılda genişlememişlerse tabii.

Kasabayı ve göz alıcı surlarını geçtikten sonra herhangi bir yerleşim yeri görmeden on dakika daha yol aldık, ardından Tairn uçuş düzenini bozup diğerlerinin önüne geçerek iç kısımlara yöneldi.

"*Sgaeyl'in yanında kal,*" diye emretti Andarna'ya.

Andarna öfkeyle ofladı.

"*Plana sadık kal,*" diye hatırlattım ona.

"*Plandan nefret ediyorum,*" diye cevap verdi.

Sahiller burada daha kayalıktı, dar kumsal bir noktada kayboluyor, yerini göz alabildiğine uzanan sık bitki örtüsüyle kaplı tepelere bırakıyordu.

Hepsi Deverelli'deki gibi aynı soluk yeşil renkteydi.

Tairn, kıyıdan birkaç kilometre içerideki bir yamacın ortasında uygun büyüklükte bir açıklık bularak, "Şurası," dedi ve çevreyi taradıktan sonra nihayet alanın tam ortasına indik.

Kuşlar bir renk cümbüşü yaratarak ağaçlardan fırlayıp hızla kaçıştılar.

Tairn, kuyruğunu bel hizama gelen otların arasında gezdirerek yavaşça dönüp ağaçların kenarlarını tararken gümbürtü denemeyecek kadar zayıf ama bizi akşam yemeği yapmayı düşünebilecek herhangi bir yaratığı uyaracak kadar güçlü bir hırıltı kopardı.

Kendi etrafında dönmeyi tamamladıktan sonra, "*Bu yeterli olur,*" dedi.

Birkaç dakika sonra Sgaeyl önderliğindeki diğerleri tepede belirdiler. Çevremize inerken yavaşlamak üzere açtıkları kanatları, bir an için açıklığın üzerine gölge düşürdü.

Andarna sağa, Sgaeyl de solumuza olmak üzere yere inmeye başladıklarında zemin titredi. Teine, Aotrom, Cath, Chradh ve Molvic arkamıza indiler ve biz büyük bir daire oluştururken grifonlar da boşluklara yerleştiler.

Tüm dişler ve pençeler ağaçlara dönüktü.

"*Şunu duydun mu?*" Tairn başını eğip ileriye doğru yürüdü.

Etrafımızdaki orman doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü. "*Buradaki hayvanlar sizin yırtıcı olduğunuzu biliyorlar, orası kesin.*"

"*Güzel.*" Omzunu eğdiğinde acil lazım olanlar dışında her şeyi eyerimin arkasına bağlı bırakıp inmeye başladım.

Deverelli'ye rakip olan boğucu sıcak ve nemle baş etmek için atletlerimize –ben de zırhıma– kadar soyunduk ve ardından hızlıca bölgeyi emniyete alıp temiz su için yakınlarda bir dere bulduk. Cat'le Trager avlanmak için ormana doğru yola çıkarken sürünün yarısı aynı şeyi yapmak üzere havalandı.

Teine, Tairn'le Aotrom'un peşinden uçarken Mira, "Şimdilik yalnızız ama bu uzun sürmeyecek," dedi. "Birileri onları görecek."

"Güzel. Aaric kraliçeleriyle görüştükten sonra yolumuza devam edebiliriz." Elimi soluk yeşil çayır otlarının üzerinde gezdirerek ateş çukurunun etrafına koymak için büyükçe bir

taş buldum. "Burada bir ittifak kurma şansımız çok az. Sürü için büyüden uzaklaşmanın ne kadar acı verici olduğuna bakarsak Andarna'nın ırkının buraya yerleştiğinden şüpheliyim."

Dain, Maren ve Aaric'le birlikte bir ateş çukuru oluştururken Ridoc ve Garrick'in ateş yakmasını izleyen Mira bileğindeki, siyah turmaline benzeyen boncukları olan bileziği döndürerek, "Ya büyü olmadan yaşamayı öğrenmişlerse?" diye sordu.

"Bunu yapabilirler mi bilmiyorum," diye itiraf ettim usulca, gözüm bileziğe takılarak. Metalik boncukları tutan düğümler nedense zihnimde bir şey dürtükledi, dahası birkaç saniyeliğine parşömen kokusu aldığıma yemin edebilirdim. "Tairn bunun yaşam sürelerini nasıl etkilediğine dair pek ayrıntı vermiyor."

"O ve Sgaeyl eşler arası bir dram mı yaşıyorlar?" Mira da bir taş aldı.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?" diye sordum. Geri dönüp açıklığın ortasına doğru yürümeye başladık.

"Yolculuk boyunca bir kere bile birlikte avlanmadılar." Elindeki taşı kolunun altına sıkıştırıp başka bir taş daha aldı.

Xaden'ın Drake'le birlikte Sgaeyl ve Andarna'nın yanında devriye gezdiği alana baktım. "İçlerinden birinin her zaman grupla birlikte olması gerektiğini düşünüyorlar." Mira'ya gerçeği ancak bu kadar anlatabilirdim.

Bana söylediğimin tam doğru olmadığını anlamış gibi baktı.

Konuyu değiştir.

"İzindeyken nereye gittin?" diye sordum.

Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Büyükannemi görmeye gittim."

"Deaconshire'a mı uçtun?" Yani bu da bir seçenekti herhâlde.

"Sence mezarlık ziyareti için özel izin almış olabilir miyim?" Bana yan yan baktı.

Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki neredeyse saçıma değeceklerdi. "Büyükanne *Niara*'yı görmeye mi gittin?" Adını fısıldayarak söylemiştim.

Mira gözlerini devirdi. "Fısıldamana gerek yok. Anne babamız seni duyamaz."

Emin olmak için az kalsın etrafımızı kontrol edecektim. "Onlarla konuşmayı kesmiş..." Başımı iki yana salladım. "Ben doğmadan önce olmuş olmalı çünkü onu hatırlamıyorum bile. Babamın annemle evlenmesi yüzünden, değil mi?"

Mira başını iki yana salladı. "Çocuktun," dedi. "Tam da saçlarının atkuyruğu yapılacak kadar gürleştiği yaşlardaydın." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ama gülümsemesi hemen kayboldu. "Konuşmayı kesen Büyükanne Niara değilmiş. Meğerse tam tersiymiş."

"Neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kıskançlık yüreğime bir bıçak gibi saplandı. Annemle babam, babamın ailesi hakkında neredeyse *hiç* konuşmazdı. Bilezik oradan mı gelmişti?

"Luceras'a gitmelisin." Bana hem endişe hem de korku dolu tuhaf bir ifadeyle bakarken dudakları gerildi. "Onunla kendin konuşmalısın."

"Mezuniyete kadar olan tüm izinlerimi kullanarak mı?"

"Mükemmel bir noktaya değindin." Başka taş bulmak için etrafına bakındı.

Ama bana söyleyeceği kadar mükemmel değildi. Peki. Geçen yılın bana öğrettiği bir şey varsa o da hepimizin sır saklamaya hakkı olduğuydu. *Ama bu benim de ailem.*

"Belki okumak istersin diye babamın kitaplarını getirdim." Konuyu bir kez daha değiştirerek tekrar ateşin kenarına dizmek üzere taş aramaya başladım. Ayaklarımızın altındaki zemin sertti, yani en azından çamur içinde uyumayacaktık.

Mira kaşlarını çattı.

"Çoğunlukla gelenekleri anlatmış," dedim. "Ama her kitapta bir bölümün tamamını her adanın kendine özgü flora ve faunasına ayırmış. Epey kapsamlı." Ben de kaşlarımı çatmıştım. Gevezelik ediyordum ama aramızda gittikçe büyüdüğünü hissettiğim boşluğu dolduracak bir şeyler bulmaya çalışmaktan

da kendimi alamıyordum. "Büyükanne Niara, babamın kırlangıçların ve erris kuşlarının göç düzenleri gibi şeyleri incelemek için nasıl zaman bulduğunu söyledi mi? Ya da Fallorinya güvelerini? Üç sayfa boyunca brison kökü ve kellen otu ekimini anlatmış, sonra zakia meyvelerinden ve kuşlar Hedotis'e çok geç göç ederse meyvelerin olgunlaştığından ve sürünün, küçük sarı gagaları maviye dönerek öldüğünden bahsetmiş."

"Teşekkür ederim ama almayayım. Kulağa çok korkunç geliyor." Sırtını dikleştirdi ve ikinci taşı da diğer kolunun altına sıkıştırdı.

Ben de kendi taşımı kavradım. "Büyükanne Niara onun adaları incelediğini biliyor muymuş?"

Dudaklarını araladı ama sonra bakışlarını kaçırdı. "Biliyormuş. Ayrıca babam o kitapları yalnızca sana bıraktı, unuttun mu? Kuşların göçünü ya da güveleri bilmeme kesinlikle gerek yok."

"Mira..." Siktir.

Adımlarını hızlandırarak beni ardında bıraktığında yavaşça iç geçirdim.

"*Bunu dinlemek utanç vericiydi. Gerçekten, daha garip olamazdı,*" diye kızdı Andarna.

"*Sen git bir şeyler avla.*"

Bir gözümüzü ormandan ayırmadan kamp kurduk. Ardından Trager ve Cat'in getirdiği tavşanları pişirip yedik, ateşin etrafına yatakları serdik ve uyumadan önce, diğerleri binicilerine ve havacılarına nöbette eşlik ederken iki ejderha ve iki grifon hep etrafımızda olacak şekilde nöbetleri belirledik.

Maren ve Ridoc'ınkine rakip olacak kadar alaycı bir mizah anlayışı olduğunu öğrendiğim Drake'le ben birinci olduk.

Xaden, Mira ve Garrick de ikinci oldular.

Xaden sonunda battaniyenin altına girdiğinde yıldızlar parlıyordu ve o da tıpkı benim gibi botlarına kadar giyinikti. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Yarı uykulu hâlde gülümseyerek ona biraz daha sokul-

dum. Odunlar çatırdadı ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Dain'in sönmekte olan ateşe bir parça daha odun atıp ateşi körüklediğini gördüm.

"Bir şey var mı?" diye fısıldadım.

"Henüz yok," dedi Xaden bedenini bedenime yaklaştırarak ve devriye sırasında üşüyen bedeni çabucak ısındı. "Gitmek zorunda kalacaklar."

Başımla onaylarken midemde kök salan korkuyla savaştım. Yem konumunda olmak bozulmuş süt gibi midemi ekşitmişti.

Xaden kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu ve soluklarının düzenli bir hâl aldığını duydum.

Uykuya dalmak üzere olan Tairn'e, "*Gün doğumunu bekle*," dedim. "*Mümkün olduğu kadar çok dinlenmeye ihtiyacı var.*" Unnbriel'de düello ile yargılanılırdı ve bu konuda en iyimiz oydu.

Tairn homurdanarak onayladı.

Sanki daha bir an bile geçmemişken, "*Kalk!*" diye haykırdı ve gözlerimi açınca ufku süsleyen pembe-turuncu bir çizgi gördüm.

Korku dolu bir nefes aldığımda Xaden elini kalçama koyarak beni yerimde tuttu. Arkamızdaki çimenler ritmik bir sesle hışırdarken kalbim küt küt atmaya başladı. Bu, aramızdaki bağı kullanmak için harika bir zaman olabilirdi. Sağ elimle üzerimizi örten battaniyeyi kavrarken Xaden'ın eli uyluğumdaki kına kaydı.

Bir adam alçak sesle, ortak dilde, "Buraya gelmeniz hataydı," dedi üzerimize eğilirken. "Büyünün burada sana bir faydası dokunmayacak, ateş saçan."

Battaniyeyi açtım ve Xaden hançerimi çekip tek hamlede adamın boğazına dayadı.

Askerin kahverengi gözleri irileşirken ben diğer hançerimi elime aldım. Deri zırhına bakarak dirseklerindeki ve kollarının altındaki zayıf noktaları gözüme kestirdim. Ağaçlardaki yapraklarla aynı soluk yeşile boyanmıştı ve göğüs plakasında bir at nalının üstünde çapraz iki kılıçtan oluşan bir amblem vardı.

"Sorun değil." Xaden yavaşça doğrulup hançerin ucunu geri çekilen askerin gırtlağına bastırdı. "Hançerlerimizi yanımızda getirdik."

Bir tanrıyı diğerinden üstün tutmak akıllıca değildir.
Kıskanç, muazzam tanrılardan birine iltimas göstermektense
hepsinden uzak durmak daha iyidir.

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

OTUZUNCU BÖLÜM

Ben elimde iki hançerle Xaden'ın yanında dururken asker geri çekilerek sol taraflarındaki kınlarda kılıçları ve sağ kollarında hançerleri olan, at sırtında hazır bekleyen en az birkaç düzine başka askerin yanına doğru gitti.

Başka beş kişi de aynı şekilde takım arkadaşlarımızın yattığı yerlerden uzaklaştı ve üçüncü nöbette olmayan herkes ellerinde silahlarıyla ayağa kalktı. Görünüşe bakılırsa bizi karşılamak için koca bir müfreze göndermişlerdi ve hepsinin yüzünde aynı kana susamış gülümseme vardı.

Tairn, "*Tepelerde pusuya yatmış iki süvari bölüğü var,*" dedi, ben de araziye hızlıca göz atınca uzun ağaçların arasında birkaç çift altın göz gördüm.

"*Bir Unnbriel atının tadını denemek isterdim,*" diye mırıldandı Andarna.

Tairn ve ben aynı anda, "*Olmaz,*" diye cevap verdik.

Bağ boyunca Andarna'nın iç çekişi yankılandı. "*Günün birinde kibarca sormayı bırakacağım.*"

"Ateş üfleyenlerinizi de alıp adamızdan gitmelisiniz," diye uyardı asker, diğerleri süvarilerin önünde sıraya girerken.

"Tepelerde iki bölük var," diye fısıldadım Xaden'a, ağzımı mümkün olduğunca az oynatarak.

Xaden askere, "Yakında gideceğiz," dedi ve elinin tersini benimkine sürttü.

Hepsi birbirine... öyle çok benziyordu ki. Önümüzdeki her asker, cinsiyeti ne olursa olsun, aşağı yukarı aynı boydaydı; hepsi bir seksenin birkaç santim altındaydı, aynı kaslı yapıdaydı ve hepsinin saçı kısa kesilmişti. Üstelik hepsinin üzerinde aynı amblem vardı ama boyunlarında, farklı rütbeleri gösterdiğini tahmin ettiğim nişanlar göze çarpıyordu.

"Ortak dili konuşabiliyor musun?" Dain, Mira'yla birlikte sağıma geldi ve takımımız iki kuvvet arasında on adımlık mesafe bırakarak onların müfrezesine doğru döndü.

Liderleri gözlerini Xaden'dan ayırmadan, "Dilinizi bilmem bu görevi komuta etmem için seçilmemin nedeni," diye cevap verdi.

Dain, "Vaktimi boşa harcamaya bayılıyorum," diye mırıldandı, sonra Unnbriel dilinin özetini içeren küçük defterini uçuş ceketinin göğüs cebine soktu.

Tam önümdeki sarışın, sert mizaçlı asker bana baktı, sonra gözleri elimdeki ve uyluklarımdaki hançerlere kaydı.

"Kraliçenizle resmî olarak görüşme talep ediyoruz." Xaden elinde hançerimle öne doğru bir adım attı.

"Reddedildi," dedi Yüzbaşı. "Kraliçe huzuruna layık olmayanlarla görüşmez, ayrıca kampınızı ne kadar kolay bulduğumuzu düşünürsek buna değme ihtimaliniz" –bakışlarını üzerimizde gezdirdi ve boyumu hızlıca değerlendirdikten sonra alaycı alaycı gülümsedi– "çok düşük."

Göt herif.

Dallar sallanırken ejderhalar ve grifonlar etrafımızdaki ağaçların arasından çıkıp müfrezeyi çevreledi.

"İşinizi *biz* kolaylaştırdık, Yüzbaşı." Tairn –*tam da sevdiğim gibi*– arkamdan alçak ve öfkeli bir homurtu yayarken başımı

yana yatırdım ve hançerimi döndürüp ucundan tuttum. "Emin olun, zorlaştırabiliriz de."

Haklarını vermek lazım, müfreze çığlıklar atarak kaçışmadı ama irileşmiş gözlerle arkama bakan sarışın askerin yeşil deri pantolonuna koyu bir leke yayıldı. Köprüden geçseydi bile koşarak kaçanlardan olurdu kesin.

"Merak etme," dedim tatlı bir gülümsemeyle. "Bu alışılmadık bir tepki değil." Ama bu durum kalbimin hafifçe sıkışmasına neden oldu. "*Hiç ejderha görmemişler.*"

"*Ailem bu adada değil,*" dedi Andarna, bağdan bana ulaşan hayal kırıklığı üzerime binlerce iğne gibi yağdı.

Bu hissi üzerimden atmak için omuzlarımı silktim. İhtiyacımız olan son şey ölü bir asker ve bozulmuş bir ittifaktı. "*Lütfen duygularına dikkat et. Burada kalkan kuramıyorum.*"

Asker bakışlarını tekrar bana çevirip gözlerini kısarak tam olarak anlamadığım ama içinde kesinlikle *zayıf* ve *en küçük* geçen bir şeyler söyledi. Hançerimi tekrar çevirerek kabzasından yakaladım.

"Senin şey olduğunu düşünmüyor..." Dain başını iki yana salladı. "Biliyor musun? Boş ver." Askere orta parmağını kaldırdı.

"Bizi yakmanız kraliçemizle görüşmenizi sağlamaz." Yüzbaşı çenesini kaldırdı.

"Hayır ama düelloda en iyinizi yenmek bize yenilen rakibin rütbesiyle saraya giriş hakkı kazandırır," dedi Xaden, bir sırıtışla başını eğerek.

Yüzbaşının yüzündeki gülümseme kayboldu. "Kanunlarımızı biliyorsun."

"O biliyor." Xaden beni işaret etti. "Ben de onunla birlikteyim. Bıçağımı zaten boğazına dayadığıma göre sanırım bu daha yüksek becerileri olan biriyle dövüşmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Yüzbaşı yavaşça döndü, bakışları başımızın üzerine arkaya kayarken Tairn hırladı. "Ateş üfleyenler burada kalacak."

Sgaeyl soldan bir hamle yaptığında dişleri bir askere o kadar yaklaştı ki kadın nefes nefese kalırken saçları yana savruldu.

Xaden yüzbaşına, "Siktirip gitmenizi söyledi," dedi.

Yüzbaşı göz teması kurmadan Sgaeyl'in bulunduğu tarafa baktı. "Sadece yarısı gelebilir. Akıllıca seçin. Tek ve son teklif."

Xaden başıyla onayladı, sonra bize dönüp kılıcını Garrick'e verdi. "Kimi almak istiyorsun?" diye sordu bana.

"Beni mi?" Gözlerimi kırpıştırdım.

"Senin görev takımın," diye cevap verdi.

Siktir. Derin bir nefes aldım ve Dain'i geçip Mira'ya baktım. "Xaden dövüşecek. Aaric Navarre adına konuşacak. Poromiel dili için Cat..." Sadece iki kişi kaldığını fark ettiğimde nefesim kesildi.

Mira başını eğdi. "Sağlam seçimler. Oyalanmayı bırak."

"Dain ve ben." Bu da hem en güçlü ikinci dövüşçümüz hem de ablam olan kişinin burada kalması demekti.

"*Aetos mu?*" diye sordu Garrick.

Xaden, "Komutayı sorgulama," diye uyarınca Garrick'in sırtı kaskastı kesildi.

"Yüzbaşı bu göreve bizim dilimizi konuştuğu için seçildiğini söyledi, burada herkesin dilimizi bildiğini varsayamayız," diye açıkladım. "Ben onların dilinden birkaç kelime seçebiliyorum ama zamanımı sadece Hedotis dilini öğrenmekle geçirdim, gerisini Dain öğrendi."

Garrick'in çenesi seğirdiyse de başıyla onayladı.

"*Durun tahmin edeyim. Ben burada kalacağım,*" dedi Andarna ters ters.

Tairn, "*Öğreniyorsun,*" diye yanıtladı.

Bakışlarımı Mira'ya çevirdiğimde yargılayan gözlerle karşılaşmadım. "Akşama kadar dönmezsek burayı yakıp yerle bir et."

Unnbriel'in başkenti Eistol, iç kesime yirmi dakikalık uçuştan daha kısa mesafedeydi ancak süvarilerin sarp araziden geçip sırtın üzerinden surlarla çevrili şehre ulaşması iki saat sürerdi.

Şehrin kendisi de Tairn'i getirme konusunda tereddüde düşmeme neden oldu. Eistol şehri kırsala dek yayılıyor, kilometrelerce uzanan en yüksek tepeyi kaplıyordu. Farklı renklerde taşlardan bir dizi teraslı daire şeklinde inşa edilmişti ancak yapılarının çatıları tek tip soluk mavi renkteydi. Her bir teras Tairn'in ağırlığını taşıyabilecek kadar kalın bir duvarla çevriliydi ve en alttakinde bir düzine çifte arbalet vardı. Üstteki sekiz terasta bunların sayıları orantılı olarak azalsa da Deverelli'nin aksine birden fazla yöne ateş edebiliyordu.

Ejderhalar burada *bulunmuş* olsun ya da olmasın, burası onlarla savaşmak için inşa edilmişti.

"*O çifte arbaletlere bu kadar yakın olmanızdan hoşlanmıyorum*," dedim, her halkanın içindeki yükseltilmiş metal kapılardan tek sıra hâlinde geçen süvari müfrezesine bakarak. Tek bir emirle şehre yaya olarak girmek ya da... buradan kaçmak imkânsız olurdu.

Batıdan yaklaşan bir fırtınanın en önünde, şehre onlarca metre yukarıdan yaklaşan sürüye liderlik eden Tairn, "*Ben de senin eş seçiminden hoşlanmıyorum ama ne fayda*," dedi.

"*Üçüncü halka*," diye hatırlattım ona, beşinci halkanın üzerinde süzülürken.

"*Ben de oradaydım. Hatırlıyorum*," diye yanıt verdi kanatlarını çırparak ve şehrin en yüksek üçüncü halkasına doğru dalışa geçti.

İniş sırasında eyerimin kemeri bacaklarıma baskı yaparken o alışkın olduğum kanat çırpışını bekledim... ama gelmedi.

"*Tairn?*" İnsanlar sokaklarda koşuşturuyor, hızla yaklaştığımız duvarların yakınındaki yapılara sığınıyorlardı. Hemen yavaşlamazsa duvarları yerle bir edecektik. "*Tairn!*"

İç geçirdi, sonra kanatlarını açıp bir kez çırptı ve ben, kemiklerimi titreten bu ivme değişimiyle sarsılırken o üçüncü halkanın duvarına uzunlamasına indi. Pençelerinin altındaki taşlar parçalandı ve sadece birkaç metre ötede duran çifte arbalete doğru başını eğdi.

Silahların başındaki askerlerden ikisi kaçtı ama üçüncüsü olduğu yerde kalarak fırlatma ünitesinin ahşap tabanına cesurca yerleşti; bir eli manivelanın üzerinde dururken diğeri silahı bize doğru döndüren ahşap çarkı yavaşça çeviriyordu.

Eyerimin kemerini çözdüm ve hançerim elimde, daha iyi bir görüş açısı bulmak için hızla kalktım.

Üzerimize düşen gölgenin hemen ardından Sgaeyl çifte arbaletin diğer tarafına indi ve burun deliklerini açarak alçak sesle hırlayınca asker başını ona doğru çevirdi.

İki elini de silahtan çekti.

Taşıdığım silahlar dışında her şeyi Tairn'in eyerine bırakıp omzuna doğru ilerledim, sadece Cath, Kira ve Molvic'in de indiğinden emin olmak için durakladım.

"*İndiğin yere dikkat et yoksa ikimizi de utandırırsın*," diye uyardı Tairn ve aşağı bakınca midem kasıldı. Yanlışlıkla birkaç adım sağa inersem yirmi metrelik duvarın kenarından aşağı düşerdim.

"*Anlaşıldı.*" İçe doğru düşmeyi hedefleyerek kaydım ve duvarın üstüne, Tairn'in birinci ve ikinci pençesinin arasına indim.

Xaden'la yanlarına ulaştığımızda üç asker de çifte arbalet kulesinin içine çekilmişlerdi. Bir şey yapmazlarsa onlara zarar vermeyeceğimizi söylemek için dudaklarımı araladım ama Xaden'ın solundaki ahşap kapı açıldı ve süvari yüzbaşısının kafası göründü.

Askerleri azarladığında seçebildiğim tek kelime *huzuruna* oldu. Sonra bir el hareketiyle bizi karanlığa doğru çağırdı. "Beni takip edin."

İçeri önce Xaden girdi, ben de onun peşinden taş basamaklara yöneldim. Doğal ışık taş duvarlardaki küçük yarıklardan süzülerek yolumuzu aydınlatırken iki kapıdan geçip zemin kata doğru ilerledik.

"*Onlar da duvarların içinde*," dedim Tairn'e. Babam ya bu kısmı özellikle atlamış ya da savunmanın iç işleyişini hiç görmemişti. Bence sebep ikincisiydi.

"*Akıllıca*," dedi Tairn.

Yüzbaşı basamakların dibindeki kapıyı açtığında Xaden'la birlikte taş binaların arasında yer alan ve Xaden'ın omuzlarından belki bir karış daha geniş olan karanlık bir geçide girdik. Kılıç kabzaları kayalara değdi değecek gibiydi. "*Bu yapıdan birkaç şey öğrenebiliriz. Bir asker burada düzinelerce düşmanı durdurabilir.*"

Geçidin sonuna vardığımızda parke taşlı açık bir sokağa çıktık. Sokağın genişliği on metre vardı ve eğer babamın kayıtları doğruysa yerleşim bölgesinin bir parçasıydı ama sokakta sıralanmış deri giysiler içindeki askerler hiç de evlerinin çevresindeki siviller gibi görünmüyordu, bunlardan sadece birkaç tanesinde soluk yeşil deriler vardı. Soluk mavi giysili diğer askerlerin bacakları boyunca uzanan metal zırhlar göze çarpıyordu. Ama bir sonraki kapının önünde gümüş kıyafetliler vardı; kılıçları çekilmişti ve göğüs zırhlarının metalleri sabah ışığında parlıyordu.

En azından kapı siperi indirilmemişti.

"Burada bekleyin." Yüzbaşı bizi ortaya doğru yönlendirdikten sonra mavili askerlerden biri sol taraftan bir şeyler bağırınca oradan uzaklaştı.

Xaden ve ben sırt sırta verdik.

Her bir askere tek tek baktım ve her kapının önünde iki kişi olduğunu fark ederek, "Onlar iki düzine kadarlar ama biz sadece iki kişiyiz," diye fısıldadım.

Sgaeyl yukarıdan homurdandı.

"Dört," diye hatırlattı Xaden sessizce, serçe parmağını benimkine sürterek. "Ve şu anda bağımızı gerçekten özlüyorum."

"Ben de." Muhafızlara saldırmaları için bir sebep vermeden ellerimi hançerlerimin yakınında tutuyor, gökyüzü bulutlanıp kararırken karar vermemi zorlaştıran korkuyla mücadele ediyordum.

Sağımdaki muhafızlar uzaklaştı ve yüzbaşı arkasında Aaric, Dain ve Cat'le birlikte göründü.

Cat yanımıza geldiğinde, "Karşılama grubuna da bak," dedi.

"Bu taraftan," diye emretti yüzbaşı, ardından bir sonraki kapının önünde duran gümüş giysili askerlere doğru ilerledi.

Süvari yüzbaşısını takip ederken Xaden Aaric'e, "Yakınımızda dur ve kendini öldürtme," dedi. İki yanımızda yürüyen askerler, Tairn ve Sgaeyl duvarda oturmaktan bıkacakmış gibi bir bize bir yukarı bakıyorlardı.

Biz kapıya yaklaşırken askerler kendi aralarında tartışmaya başladılar ama ben sadece *tehlike* ve *kutsal* kelimelerini seçebildim.

Sgaeyl ve Tairn bizimle birlikte tepedeki duvarda ilerlerken Dain arkamdan, "Düellonun bu... istasyonda yapılmasını istiyorlar," diye tercüme etti. "Ana tapınaklarına daha fazla yaklaşmamızı istemiyorlar."

"İlgilendiğimiz onların tapınağı değil," diye mırıldandı yanındaki Cat.

Tartışmayı yüzbaşı kazanmış olmalıydı çünkü muhafızlar ikiye ayrılarak geçmemize izin verdiler. Göğüs zırhlarına baktım ve ortasında bir pençenin tuttuğu çapraz iki kılıçtan oluşan sembolü gördüm: Dunne'un amblemi.

Kalın kapıdan geçerken Tairn'e, "*Bizimkine benziyor,*" dedim. "*Onun sembolünde de pençe var, bu da ortak bir kökene işaret ediyor.*"

Biz bir sonraki bölüme girerken Tairn, "*Şimdi odaklan, analizini sonra yaparsın,*" dedi.

Burada hiç konut yoktu, sadece her iki tarafta duvarların içine inşa edilmiş kat kat oturakların bulunduğu iki alan vardı ve bunlar şimdiye kadar gördüğüm en büyük tapınağın

önündeki kocaman meydanı çevreliyordu. Tapınağın yüksekliği Tairn kadar vardı. Yüksek, üçgen çatısı şehrin geri kalanıyla aynı soluk mavi renkteydi ve ön taraftaki altı geniş sütunun tamamı gri granittendi. Işıkta parlayan cilalı taşlar neredeyse gümüş rengindeydi ve her birinde farklı bir sembol vardı. *Kılıç. Kalkan. Ateş. Su. Pençe.* Bakışlarım sağdaki en son sütuna ulaştığında kaşlarımı kaldırdım. *Kitap.*

Tüm savaş araçları.

O sütunun yanında tanrıçaya övgü için yapılmış, çatının en alt hattına kadar uzanan, ona benzeyen parlak, gri bir heykel vardı. Sol elinde bize doğrultulmuş bir kılıç, diğer elindeyse tapınağının sağ kenarını koruyan bir kalkan tutuyordu. Örülmüş uzun saçları gövdesinin bir tarafına sarkıyordu ve göğüs zırhı olan uzun, kuşaklı bir cübbe giymişti.

Üniformalı muhafızlar arkamızdan doluşup meydanın kenarlarındaki yerlerini aldı. Ekibimiz oturma yerlerinin arasındaki koyu renkli taşlara doğru ilerlerken Cat, "Vay canına," diye fısıldadı.

Tapınağın basamaklarındaki mavi cübbeli görevlileri görünce duraksadım.

Her birinin gümüş rengi saçları vardı.

Gri değildi.

Beyaz değildi.

Gümüştü.

Vasilerin çocukları en sevdikleri tanrıya hizmet etmeleri için adamalarına artık izin verilmemektedir. Tanrılara ömür boyu hizmet etme kararı reşit olduktan sonra, kişinin özgür iradesiyle verilmelidir.

–200.417 SAYILI KAMU BİLDİRİSİ
RACEL LIGHTSTONE TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Başın mı döndü?" diye sordu Xaden fısıltıyla.

"Hayır." Yanlarına doğru giderken her bir görevliyi tek tek inceledim. Hepsinin boyları, yapıları, cinsiyetleri ve ten renkleri farklıydı ama saç renkleri tıpkı mavi cübbeleri gibi tek tipti.

En üst basamaktaki görevlilerden biri ellerini çırptığında, açık mavi tunikler giymiş bir grup çocuk Dunne heykelinin arkasından çıkıp basamakları tırmanarak ona doğru koştu. Bakışlarım sonuncusuna, en fazla on yaşında görünen kız çocuğuna kilitlendi. Gümüş uçlu saç örgüsü sırtında sallanan esmer kız, daha küçük bir çocuğu kucağına alıp içeri koşturdu.

O gözden kaybolurken soluk soluğa ardından baktım.

"Violet," diye fısıldadı Xaden. "Saçları..."

"Biliyorum." Yalpaladığımda beni tutmak için elini belime koydu.

Yirmi bir yıllık hayatımda saçları benimki gibi olan birini daha görmemiştim. Ne kadar kısa kestirirse kestirsin, onun saçlarının ucu da hep gümüş rengi mi oluyordu? Eklemleri onu da hayal kırıklığına uğratıyor muydu? Kemikleri kırılıyor muydu? Bunları öğrenmek istiyordum. Bunları öğrenmek *zorundaydım*.

Tairn tepemizde dolaşırken süvari yüzbaşısı duvarlara doğru bağırdı ve herkes bellerinden kılıçlarını çekerek düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu.

Xaden'ın solundaki Dain, "Dedi ki, *Onları getirdim*," diye tercüme etti, biz tiyatro sahnesindeymişiz gibi hissetmeme neden olan bir yerde yan yana dizilirken. Ya da bir savaş brifingi sahnesi.

"*Kılıçlar çok şirinmiş*," dedi Tairn.

"*Saçları*," dedim. "*Kızın saçları benimkilere benziyor.*"

"*Önce hayatta kal, bunu sonra merak edersin. Odaklan.*"

Metal gıcırtıları duyuldu ve solumuzdaki en yüksek sıranın üzerindeki kapı açıldı. Ardından tünelden iki kişi çıktı.

"*Xaden'ın rakipleri mi?*" diye sordum Tairn'e.

"*İhtiyar bir general ve bir başrahibeyle dövüşmeyecekse hayır.*"

Soldaki orta yaşlı, kır saçlı ve kahverengi tenli adam gümüş giysili muhafızlarla aynı üniformayı giyiyordu; yanındaki daha yaşlı, açık tenli kadınsa tapınak görevlilerinin uzun, soluk mavi cübbelerinden birini giymekle kalmıyor, kalçasındaki kınında sallanan bir kılıç da taşıyordu.

Kıstığı gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra solundaki adam Unnbriel dilinde konuşurken o gözlerini bana dikti.

"Muhafızların komutanı olduğunu söylüyor ve kraliçeleriyle gerçekten görüşmek isteyip istemediğimizi soruyor," diye tercüme etti Dain.

"Ona görüşmek istediğimizi ve bunun için geleneklerine uyacağımızı söyle," diye cevap verdim. Bir yandan da Xaden'ın buna hazır olması için Dunne'a dua ediyordum.

Dain söylediklerimizi yavaşça tercüme edince muhafızlar merdiveni inmeye başladı, süvari yüzbaşısı da katılmak üzere basamakları tırmandı. Yüzbaşı rapor verirken komutanın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, sonra da hançerini çekip yüzbaşının deri zırhının omuz kayışlarını kesti.

Yeşil deri parçaları basamaklara düşerken ve yüzbaşı başını eğdi.

"Sanırım bu rütbenin indirilmesi anlamına geliyor," diye fısıldadı Cat, Aaric'in sağından.

"Her dilde," diye onayladı Aaric.

Basamaklardan inen komutanın sesi meydanda gürleyip kayalardan yankılanırken Dain elinden geldiğince hızla tercüme ediyordu.

"*Elde edebileceğiniz tek şey ölüm ama...*" Dain duraksadı. "Kahretsin, sanırım en güçlü savaşçılarımızı getirmemizi ve kraliçeleriyle konuşmaya layık olup olmadığımızı test edeceklerini söyledi."

Xaden başıyla onayladı. "Ona hazır olduğumu söyle."

Dain mesajı tercüme ettiğinde komutan elini iki kez çırptı. Tünelden üç asker çıkınca göğsüm sıkıştı. Ortadaki kadın Sawyer'la, hatta Dain'le aynı boydaydı ve iki yanındaki iri yarı adamlar da Xaden'la aramızdaki gibi bir boy farkıyla ona tepeden bakıyorlardı. Sanırım adamlar ikizdi.

Sırtımda hissettiğim ürpertinin ne sert esen rüzgârla ne de güneşin tepemdeki fırtına bulutlarının ardında kaybolmasıyla bir ilgisi vardı.

"Belki de bu stratejiyi yeniden düşünmeliyiz," diye fısıldadı Cat.

Evet, bu sefer onunla aynı fikirdeydim.

"Senin strateji dediğine onlar kanun diyor," dedi Xaden.

Komutanlarının ve tapınak başrahibesinin arkasında attıkları her adımda kalbim daha da sert çarpıyordu. Meydana ulaştıklarında yüreğim artık bir sinek kuşunun kanatları gibi pır pır ediyordu.

Duvar kenarına dizilmiş muhafızlar, "Costa!" diye bağırdılar ve sağdaki savaşçı kaslı kollarını kaldırdı.

Geri kalan muhafızlar, "Marlis!" diye haykırdı ve kadın çenesini kaldırdı.

"Palta!" Bir haykırış daha duyuldu ve soldaki ikiz boynunu çıtlattı.

Komutan elini kaldırdı ve askerler susunca konuşmaya başladı.

"Onun şampiyonumuz mu yoksa liderimiz mi olduğunu soruyor," diye tercüme etti Dain.

"Yaklaştın ama hayır. Xaden'ın şampiyonumuz mu yoksa prensimiz mi olduğunu sordu. Utanma, Aetos. Kelimeler kulağa aynı gibi gelebilir." Aaric bir adım öne çıkıp komutana Unnbriel dilinde kusursuz bir cevap verdi.

Ağzım açık kaldı ama Aaric "Navarre" kelimesi dışında bir şey anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyordu.

Söylediği her neyse, komutan ve rahibenin cevap vermeden önce duraklamasına neden oldu, rahibenin bakışları bir anlığına tekrar bana yöneldi.

"Ciddi olamazsın," dedi Dain sertçe. "Neden bize bu kadar akıcı konuştuğunu söylemedin?"

"Hiç sormadınız ki." Aaric bize dönerken elini kılıcının kabzasına uzattı. "Onlara kim olduğumu açıkladım ve benim dövüşeceğimi söyledim."

"Ne dedin ne?" Sesim panikten tizleşmişti.

"Huzura kabul edilmesi gereken benim," diye cevap verdi. "Ben abim ya da babam değilim, başkaları benim adıma dövüşürken saklanmayacağım..." Bilenmiş çelik kılıcının ilk birkaç santimini çekti.

"Hayır!" Ona doğru ilerledim ama Xaden önce davranıp Aaric'in elini kavradı.

"Prens ol ya da olma, sen lanet olası bir birinci sınıfsın ve ikimiz de biliyoruz ki seni yere serebilirim. Öğretmenlerinin öğrettiği gerçek hayat tecrübesiyle boy ölçüşemez bile." Kılıcı kınına itti. "Ayrıca hayır, sen baban ya da abin değilsin, işte tam da bu yüzden *dövüşmeyeceksin*. Senin yaşaman gerekiyor. *Krallığının* sana ihtiyacı var." Xaden, Aaric'in üniformasının

yakasını kavradı ve dönerek onu tekrar yanıma, hizaya girmeye zorladı. "Onlara hazır olduğumu söyle."

Kahretsin, *ikisinin* de o ringe çıkmasını istemiyordum.

"*Mümkün olan her yolla*," diye hatırlattı Andarna. "*Irkım burada olmasa bile bu insanlar onları görmüş olabilirler. Onları biliyor olabilirler.*"

"*Karanlık Olan'ı düşünme*," dedi Tairn. "*Navarre'ın, sınırlarını savunmak için bu ittifakın askerlerine ihtiyacı var, böylece biniciler serbest kalıp saldırıya geçebilir.*"

Ne olursa olsun, birinin dövüşmesi gerekiyordu.

"Aynı şey senin için de söylenebilir." Boynu kızarmaya başlayan Aaric, Xaden'a bakarak başını iki yana salladı.

"Ben düşsem bile Tyrrendor Bodhi'nin ellerinde güvende olacak." Xaden sesini alçaltmıştı ama bunu düşünmek bile yüreğimin ağzıma gelmesine neden oldu. "Burada mesele onur değil. Bunu intikamın olarak düşün. Abine ne yaptığımı hatırla ve *söyle onlara.*"

Yüzümdeki kan çekildi. Xaden, Halden'dan bahsetmiyordu.

Aaric, Xaden'a ters ters bakarak Unnbriel dilinde bir şeyler söyledi. Xaden onu bırakıp Dain'e baktı.

"Senin en güçlü olduğunu söyledi," dedi Dain, sonra komutan konuşmaya başlayınca tercümeye devam etti. "Ve sana rakip olarak Costa'yı seçtiler."

İkizlerden biriydi bu. Xaden'ın arkasına bakınca savaşçının çoktan meydanın ortasına gelmiş, rahibenin yanında dikildiğini gördüm. Merdivenden inerken olduğundan daha korkunç görünüyordu. Kalın bir boynu, kocaman kolları, neşeli ve tehditkâr bir gülümsemesi vardı. Üzerindeki silahlarla yürüyen bir cephanelik gibiydi ve bronzlaşmış kollarındaki yara izleri bana acıya yabancı olmadığını söylüyordu. Rahibe kolunun arka tarafına bir hançer saplayınca adam irkilmedi bile, böylece bu varsayımın doğru olduğu ortaya çıktı.

İlk yağmur damlası yüzüme çarparken adamın yarasından damlayan kan, yerdeki koyu renkli taşların üzerine düşünce arkamızdaki askerler *tezahürat* yapmaya başladılar.

"Bu babamın kitabında yazmıyordu." O taşların *nasıl* bu hâle geldiğine dair şüphelerim ve Xaden'ın en sonunda dengi sayılabilecek biriyle karşılaşmış olabileceğine dair giderek büyüyen korkum yüreğimin ezilmesine neden oldu.

Dain, "Biri geliyor," dedi ve Xaden dönüp Marlis'le Palta'nın yanından geçerek yaklaşan rahibeye baktı.

Rahibe, gümüş kaşlarını kaldırıp elini Xaden'a uzatırken alnındaki Dunne sembollü dövmesi kırıştı. "Savaş Tanrıçası değerini kanıtlayabilmen için bir ödeme istiyor," dedi ortak dilde.

En az yetmiş beş yaşında olmalıydı. Böyle bir dövmenin tanınmaz hâle gelecek kadar solması ne kadar sürerdi? Midemin bulandığını hissettim. Bu mümkün değildi...

"*Odaklan*," dedi Tairn sinirli bir profesör gibi.

Xaden önce çifte kılıçlarının kınını, sonra üniformasının üstünü çıkardı ve üzerinde kısa kollu bir atlet kalınca sol kolunu uzattı. Başrahibe bıçakla derisini çizdi, akan kan botlarının yanındaki taşların üzerine damlarken alt dudağımı ısırdım. Bu doğru değildi. Vücudumdaki her hücre onun oraya tek başına gitmesine isyan ediyordu. Xaden, Costa'nın niyetini okuyamayacaktı; ikinci mühür gücünün ona verdiği üstünlüğü kullanamayacaktı. Üniformamın yakası beni boğuyordu, deri giysilerimse giderek artan nem yüzünden yapış yapış olmuş, sıcak ve çekilmez hâle gelmişti. Üst düğmemi açıp kollarımı yukarı sıvarken uzaktan gelen gök gürültüsü sanki onu hükmedememle alay ediyordu.

Lanet olası gücümü *hemen* geri istiyordum. O olsaydı Xaden bu meydandaki en ölümcül kişi olmazdı. Ben olurdum. Benim yüzümden oradaydı ama orada dövüşen kişi ben olmalıydım.

Xaden bana dönüp üniformasının üstünü uzattı.

"Dev gibi," diye fısıldadım ve ona bakarak sıcak kumaşı ellerinden alıp göğsüme bastırdım.

"Biliyorum." Kınlarını sırtına takıp göğsüne bağladı. "Garrick bunu kaçırdığı için çok kızacak." Sırıttı, sonra ensemi kavrayarak dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. "Hemen döneceğim."

Ama ya dönmezse? Düelloda en iyi savaşçılar bile ölebilirdi.

Xaden kibirliydi çünkü en iyimiz oydu. En azından o, Costa'ya doğru yürürken küt küt atan kalbimi yavaşlatmak için kendime söylediğim şey buydu. Rahibe yanıma gelirken korkunun yerini öfkenin ateşi aldı. Sınavlardan geçmenin ne demek olduğunu biliyordum –hayatım boyunca Kâtipler Bölüğü'ne giriş sınavına hazırlanmıştım– ama bu bana Görev Günü'nde köprüde yürümek kadar duygusuzca geliyordu.

Büyümüş göz bebekleriyle bana bakan rahibe, yaşlılıktan çatlayan sesiyle, "Dunne'un yöntemlerine katılmıyorsun," diye tahmin yürüttü. Ah, *harika*. O sütunların ötesinde ne içtiklerini sadece Dunne bilirdi.

"Bunun iyi bir karakter testi olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdim.

"Yine de karakter her zaman kan döküldüğünde ortaya çıkar, öyle değil mi?" Rahibe bana şöyle bir baktıktan sonra Aaric'in önünden geçti, önce onu, ardından Cat'i inceledi ve gözlerini Dain'e çevirdi. "Şimdi silah pazarlığı yapacaklar."

"En büyük silahı olmadan savaşıyor." Costa ve komutana yaklaşan Xaden'ın sırtına baktım.

"Sanırım bu konuda haklı olabilirsin." Rahibe, Sgaeyl'in bizi izlediği duvara baktı. "Bu yüzden tek başına savaşmaması gerektiğine karar verdim." Ben daha ne demek istediğini soramadan bıçağını Dain'in kolunda gezdirip üniformasını kesti.

Ah, *siktir*.

Dain şaşkınlıkla inleyip yaraya bastırdı. Kan parmaklarının arasından süzülerek taşın üzerine damladı.

"Hayır!" diye haykırdım Dain'e uzanarak.

Cat, "Tanrılar aşkına," diye fısıldadı.

"Pekâlâ." Dain başıyla onayladı.

Xaden kaşlarını çatmış, bize doğru dönmüştü, ben de alışkanlıktan bağımıza uzandım ama ne yazık ki orada hiçbir şey yoktu.

"Bunu yasaklıyorum." Aaric yanıma gelip kılıcını çekti. "Onun yerine ben dövüşeceğim."

"Yapamazsın." Başımı iki yana salladım. Neden bugün herkes ölmek istiyordu?

Rahibenin gözlerinin kenarları yumuşak bir gülümsemeyle kırıştı. "Gördün mü? Karakter kan dökülünce ortaya çıkıyor." Cat'e baktı. "Sen bir yabancısın, diğerlerinden farklı giyinmişsin ama varlığın sana değer verdikleri anlamına geliyor." Bakışları Aaric'e kaydı ve başını eğdi. "Sen halkının prensisin, onurlusun ama en iyilerimizden kurtulabileceğini düşünecek kadar da aptalsın. *Bu* savaş meydanına adım atarsan o güzel yeşil gözlerine ne olacağını bilmiyor musun? Ölümü kabul etsen bile Dunne bugün yeteneğini kanıtlaman için seni seçmedi."

Aaric'in çenesi seğirdi.

"Sen en ufaklarısın," dedi bana küçümser bir tavırla, sonra Dain'e döndü. "Bu da şampiyonunuzun yanında dövüşecek kişinin sen olduğun anlamına geliyor."

"Dain..." Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Kararlarım yüzünden ona bir şey olursa...

Tairn, "*Bu iş ilginç bir hâl aldı*," dedi.

"*İlginç değil. Dehşet verici.*" Cevabım çok sertti.

"Sorun yok." Dain üniformasının üstünü çıkarıp bana uzattı. "Seninle gelmeyi kabul ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum."

Yüreğim sıkışsa da başımla onayladım. "Dikkatli ol." Onun üstünü de yığına eklediğimde Dain, Xaden'a doğru ilerlemeye başladı fakat Xaden önünü kesmek için çoktan harekete geçmişti bile.

Rahibe, "Palta!" diye bağırdığında sesi taşlarda yankılandı. Parmak uçlarından kan damlayan diğer ikiz öne çıkarken muhafızlar onayladıklarını belirten haykırışlarla tepki verdi.

Bakışlarım kalan savaşçıya, Marlis'e yöneldi ama neyse ki onun göğsünde kavuşturduğu kollarında kesik falan yoktu.

"Söyle bana, bu yolu kendin mi seçtin?" Rahibe ihtiyar gözlerini bana çevirdi.

"Annem..." diyecek oldum ama sonra Dain'in beni her seferinde bölükten çıkarmaya çalıştığını hatırladım ve o Xaden'la birlikte silah pazarlığı yapmak üzere rakiplerine yaklaşırken yüzümü kadına çevirdim. "Hayatımı ben seçtim."

"Ah, o zaman adanmışlığını tamamlamadığımız iyi olmuş."

"*Neyimi?*" Buradaki tapınaklarda ne tür uyuşturucular kullanıyorlardı?

"Tapınağa hiç mi özlem duymadın? Genellikle dokunuş öyle bir özlem yaratır ki elinde olmadan geri dönersin. Belki de artık başka bir tanrıyı tercih ediyorsundur." Sorumu duymazdan gelerek Tairn'e baktı, sonra gözlerini Xaden'a çevirdi. "Seçim yapmaya karar verirsen potansiyel yolların arasında *bizi* hâlâ görebiliyorum. Dunne seni kabul edecektir. Onu seçmek için geç değil."

Kaşlarımı kaldırarak kadına baktım. "Ben *onu* seçiyorum." İster Xaden'dan ister Tairn'den bahsediyor olsun, cevabım aynıydı.

"Ah." Yağmur damlaları düşmeye devam ederken hançeri nasırlı elinde çevirdi. "Öyle olsun. Tanrıçamız savaşların en güçlü savaşçılar tarafından kazanılabileceği gibi en zayıflarımız tarafından da kaybedilebileceğini öğretir. Bugün her ikisi de test edilmeli."

Kolumda birden acı hissettim ve bir saniye sonra kadın, bilenmiş kenarından taze kan akan hançeri kaldırdı.

Benim kanımdı bu. Görünüşe bakılırsa ben de dövüşecektim.

Bitki örtüsü böylesine soluk renklerdeyken en basit giysiyi bile boyamak için dört kat çivit otu gerekmesi şaşırtıcı değil. Kıtamızdaki renklerin mi yoksa adalardakilerin mi istisna olduğunu merak ediyorum.

–ÜSTEĞMEN ASHER DAXTON TARAFINDAN YAZILAN
UNNBRIEL: DUNNE ADASI'NDAN

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kan sol kolumdan aşağı süzülerek parmak uçlarımdan yere damladı. Tynan'ın Harman sırasında bende bıraktığı yara izine benzer bir yara izim daha olacaktı artık. Yakıcı acıya rağmen dişlerimi sıktım ve başımı kaldırıp baktım.

"Marlis'le dövüşecek!" diye bağırdı rahibe ve arkamızdaki muhafızlar tezahürat yaptılar.

Hızla bana dönen Xaden'ın gözlerinde hayra alamet olamayacak bir parıltı belirdi, sonra silah pazarlığına geri döndü.

Marlis kaslı kollarını çözerek meydana doğru ilerledi. Elinden damlayan kan taşlara dökülüyordu. Daha ağır bir zırhın ağırlığına alışmış gibi hareket ediyordu. Sarı saçlarının kısa tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken saç tellerini kızıla boyadı.

Üç savaşçı. Planları baştan beri buydu.

"*Haksızlık bu!*" Altın öfke bağdan damarlarıma doğru akarak tenimi ısıttı.

"*Öfkenin ona faydası olmayacak. Kendini kontrol et,*" dedi Tairn.

"Hayır!" Aaric bana uzandığında Dain'le Xaden'ın üniformalarını eline tutuşturdum.

"Evet." Kollarımı serbest bırakmak için hızlıca kendi üstümü de çıkarıp Aaric'in elindeki yığına koydum, üstümde sadece zırhım ve atletim kalmıştı. Bu bunaltıcı sıcakta rahatlamış bile sayılırdım. Cat'e, "Kımıldamasına izin verme," dedim. Cat kaşlarını çattıysa da başıyla onayladı. Meydanın ortasına ve *yolum* neyse ona doğru yürürken üzerime inen yağmur damlaları tenimi serinletti.

Ama Andarna'nın öfkesi bir türlü yatışmıyordu. Benimkiyle birleşiyor, attığım her adımda büyüyordu. Ben güçsüz *değildim*.

Marlis ben yaklaşırken beni ölçüp biçtikten sonra omuzlarını esneterek kahkaha attı.

Dain ve Xaden'ın arasına girerken ona, "Senden daha büyüklerini alt ettim," dedim.

Bir kaşını kaldırınca ortak dili konuşup konuşmadığını merak ettim.

Dain'in dudakları seğirdi ama tercüme etmedi.

Gümüş üniformalı komutan bana acıyarak baktıktan sonra Xaden'a, "Üçünüz için de aynı silah olmalı," dedi.

"O zaman hançer," dedi Xaden.

Başımı hışımla ona çevirdim. "Kılıçlar senin en iyi–"

Xaden komutana, "Hançer," dediğinde üç rakibimiz de gülümsedi.

Dain, "Katılıyorum," dedi.

Onları reddedebilirdim. Bu, benim görev takımımdı. Fakat seçimimizi hançerden yana yapmak bana avantaj sağlamakla kalmıyordu, o ikisi hançerle de en az kılıçla olduğu kadar ölümcüldü. "Tamam."

"Öyle olsun." Komutan başıyla onayladı ve diğer üçü de silahlarını çıkarıp bize doğru koşuşturan tapınak görevlilerine teslim ettiler. "Üçte iki yapan kazanır."

Xaden ve Dain kılıçlarını bir görevliye teslim etti.

Mavi cübbelileri hızlıca taradım ama saçları benimki gibi olan kız yoktu. Sağ taraftaki hareket dikkatimi çekti ve Dunne heykeline bakınca gözlerinin altın renginde parladığını ve bir anlığına bana baktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Andarna *bir kez* olsun istediğim yerde kalsa ne olurdu sanki?

Xaden yanında taşıdığı dört hançer hariç tüm silahlarını çıkarırken bana, "Hızını kullan," dedi. "Nişan al..."

"Dur." Elimi göğsüne koydum ve kalbinin ne kadar hızlı attığını fark edince kaşlarımı çattım. Koluma bir yağmur damlası düştü. "Bu sadece mindersiz bir müsabaka. Dain maçını kazanır. Sen kendininkini kazanırsın. Ben de benimkini kazanacağım."

Xaden'ın çenesi kasıldı.

"Ne yaparsan yap beni izleme. Dikkatinin dağılmasını göze alamazsın." Göğsüne dokundum. "Ve sakın ölme." Üç adım geriye, onun ulaşamayacağı bir yere çekilip iki hançerimi kınından çıkardım.

Sonra Marlis'e döndüm. Tahminim doğruydu; benden en az yirmi beş santim uzun, yirmi beş kilo ağırdı. Erişim ve güç ondaydı, bu yüzden benim ondan daha çevik ve hızlı olmam gerekiyordu.

Dain'le Xaden her iki yanımda hareket edecek kadar mesafe bırakarak kendi rakiplerine döndüler.

Diğerleri meydandan çıkarken komutan, "Başlayın," diye emretti.

Dikkatim iki hançerinden sadece birini eline alıp etrafımda dönmeye başlayan Marlis'te ve geniş ağzındaki kendini beğenmiş gülümsemesindeydi.

Bu sadece bir müsabakaydı. Xaden ve Dain diğer minderlerdeydi.

Hadi başlayalım artık.

Sol elimdeki hançeri çevirip ucundan tuttum ve diğerini döndürerek bıçağın koluma paralel durmasını sağladım, bu sırada Marlis iki kez sahte hamle yaparak dengemi bozmaya çalıştı.

Biraz daha az korkmuş ve daha az öfkeli olsaydım işe yarayabilirdi. Ama onun şaşırtmacasına kanmak ve ıslak taşta kaymak yerine sol bileğimi savurarak hançerimi omzuna fırlattım.

Beklediğim gibi kaçtığında hançer uçup gitti. Bu fırsatı değerlendirip ona saldırdım, sağ yumruğumu gövdesine savurup göğsünü kestim; hançeri ona saplamayacaktım.

Ölmesini değil, sadece teslim olmasını istiyordum.

Yanımda biri bağırdı ama bakışlarımı Marlis'ten ayırmadım. Dain kendi başının çaresine bakabilirdi. Bakmak zorundaydı.

Marlis şaşkın bir gülümsemeyle her hamlemden kaçınarak geriye doğru çekildi. *Daha hızlı.* Enerjimi hızlı olmaya ve hamle yapmaya harcadım ve sonunda göğüs zırhındaki tek zayıf nokta olan kaburgalarının yan tarafına vurmayı başardım. Ben geri çekilirken kan gümüş üniformasını lekeledi ama yeterince hızlı değildim. İnleyerek hançeriyle üzerime atıldı ve öyle büyük bir güçle yan tarafıma sapladı ki kaburgamın çatladığını *duydum.*

Bıçağı ejderha pullu zırhımı sıyırıp geçerken ben darbeden dolayı yana doğru sendeledim, sol kolumun altındaki mide bulandırıcı acıyı engellemeye çalışmak için kontrollü, derin nefesler aldım. Zihin numaralarımın hiçbiri kör edici acıyı kontrol altına alamasa da arkamda çınlayan çeliğin sesini duyarken boğazımdan yükselen çığlığı bastırmayı başardım. Xaden'ın dikkatini *dağıtmayacaktım.* Adrenalin devreye girerek güç gibi içime aktı.

Marlis şaşkınlıkla hançerine baktı, sonra ürkütücü bir hayranlık ve takdir dolu küçük bir parıltıyla gözlerini bana çevirdi. "Sen zırhını çıkarırsan ben de çıkarırım," diye teklifte bulundu ortak dili kullanarak ve bana acının en kötüsünü atlatmam için gerekli, değerli saniyeler kazandırdı.

"Almayayım." Bacaklarına vurarak onu yere deviremeyeceğim kadar uzun boylu, kendimi gereğinden fazla riske atamayacağım kadar güçlüydü. Tek bir avantajım vardı ve bu da kaldıraç hareketini yapıp dengesini bozmak için ona yaklaşmam gerektiği

anlamına geliyordu. Yağmur şakır şakır yağmaya başlarken sol parmaklarımdan ikisini ona doğru kıvırdım.

Gözleri ışıldadı ve bileğini geriye çekti.

O hançerini fırlattığında ben çoktan yere inmeye başlamıştım bile.

Bıçak üstümden, o kadar yakınımdan geçti ki vınlamasını duydum, ardından da ıslak taşa çarpan ritmik bot sesleri duyuldu. Hançerimin kontrolünü kaybetmemeye dikkat ederek kollarımdaki tüm güçle kendimi yukarı ittim ve o gelmeden önce ayaklarımın üstüne basmayı başardım.

Marlis boğazımı kesmek için hamle yaptığında geriye doğru sıçrarken Xaden'ın acı içinde tısladığını duydum.

Ona bakma arzuma tüm gücümle direndim ve Marlis'in bir sonraki saldırısını engellemek için sağ kolumu havaya kaldırdım. Kemiklerimi titreten bir güçle vurarak kolumu kesti.

Şimdi.

Bıçağımı bıraktım, acı tüm bedenimi sarmadan önce her saniyeyi kullanarak kanlı kolumu aşağı doğru indirmeye devam edip bileğine uzandım. Yağmur yüzünden cildi kayganlaşmıştı ama onu tutup ağırlığımı omzuma vererek elini yere doğru ittim ve vücudunun geri kalanını da kendi ivmesiyle birlikte peşinden sürükledim.

Tökezledi ve ben de bu bir anlık boşluğu değerlendirip gövdemi kaldırarak dizini kavradım. Parmaklarımı birbirine geçirerek dizini göğsüme çekip sabitledim, ardından omzumu hızla üst uyluğuyla kalçası arasındaki girintiye soktum.

Marlis üzerime atılıp hançerini yüzüme doğru savururken, "*Daha hızlı! Aetos bayıldı bile!*" diye uyardı Andarna.

Siktir.

Marlis'in bacağını sıkıca tutup ağırlığımı eklemine vererek onu geriye doğru ittim.

Hançeri yere düştü, kendisi de bir heykel gibi devrilerek sırtını taşa vurdu. Haykırdı ama bacağını bırakmadım, ancak

kıvranarak altımdan kurtulmaya çalışıp yüzüstü döndüğünde bacağını bırakarak ellerine atıldım.

Göğüs zırhının metali taşa sürtünürken bileklerini arkasına çekip üstüne oturarak bacaklarımla kollarını sabitledim. Tepemizde, gökyüzünde şimşekler çaktı ve yağmur hızını iyiden iyiye artırdı.

Beni üzerinden atmak için yukarı doğru hamle yaparak, "Hayır!" diye bağırdı.

"Evet!" Hançerimi çektim ve gök gürlerken hançerin ucunu boynunun yan tarafına bastırdım. "Şimdi, pes et." Soluma hızlıca bakınca Andarna'nın söylediklerinin doğru olduğunu gördüm. Dain yerde baygın yatıyor, görebildiğim kadarıyla omzundan akan kan yerde birikiyordu, Palta botunu onun boynuna dayamıştı.

"Asla." Marlis altımda kaslarını kastı.

"Seni yendim!" Kan yağmurla birlikte kolumdan aşağı akarak Marlis'in tuniğini pembenin alacalı bir tonuna dönüştürüyordu.

"Belki," diye itiraf etti yüzünü sağa çevirip yanağını yere dayayarak. "Ama *o* Costa'nın elinde."

Hançerimi boynuna dayayarak sağa kısa bir bakış attım, sonra dikkatle tekrar baktım.

Costa, Xaden'ı sırtüstü yere yatırmıştı ve hançeri Xaden'ın yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kanlı ellerini Costa'nın bileklerine dolayan Xaden hançeri saplamasını engellemek için savaşıyordu ama hançer Costa'nın ağırlığıyla yavaşça aşağı iniyordu.

HAYIR.

"Beni yerde mi tutacaksın? Yoksa ona yardım mı edeceksin?" diye sordu Marlis. "Seçimler, seçimler."

Bıçağın Xaden'ın yüzüyle buluşmasına saniyeler kalmıştı ve Dain'in o botun altında nefes alıp almadığını sadece tanrılar biliyordu.

Öfke kafa derimden tüm bedenime doğru yayılarak damarlarımda fırtınalar koparıyor, tenimdeki yağmur damlala-

rının cızırdamasına neden olan bir ısı dalgası oluşturuyordu. Hançerimi boynundan çekip döndürdüm ve yumuşak, tek bir hareketle fırlattım.

Hançer Costa'nın omzunun etli kısmına saplanınca adam inledi ve bedeni bir anlığına gevşeyince Xaden bu fırsatı değerlendirip onun hançerini düşürdü. Bıçak taşın üzerinde sektiğinde hemen başımı çevirip fırlattığım hançerin yerine uyluğumdan diğerini aldım ve bir saniyeden kısa bir süre içinde bıçağın ucunu Marlis'in boynuna bastırdım.

"Pes et!" diye bağırdım. Öfkem iliklerime işleyecek kadar kuvvetliydi artık. Göz ucuyla Xaden'ın Costa'nın suratına yumruk attığını, ardından hançerimi rakibinin omzundan alıp boğazına dayadığını gördüm.

Marlis, "Hayır!" diye haykırdı ve hava fazlasıyla tanıdık bir şeyle ağırlaştı.

Burada tehlikedeydik.

"*Pes et* dedim!" İçimdeki ısı dışarı taşarak haykırışımla birlikte çatırdadı.

Gökyüzünden süzülen yıldırım sağa ve sola çarptı. Kayalar çatladı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü yeri sarstıktan sonra geriye sadece yağmurun pıtırtısı ve sessizlik kaldı.

İrkildim ama Marlis'in boynunu kesmemeyi başardım.

"Pes ediyorum," diye fısıldadı altımdaki Marlis, irileşmiş gözlerle. "Pes ediyorum!" diye haykırdı.

Costa kafasını bize doğru çevirince Xaden çenesine yumruğunu indirdi. Dövüşçü kendinden geçerek yana devrildi.

Komutan, "O... pes etti!" diye bağırdı ve muhafızlar hızla yaklaştılar.

Hançerimi indirip Marlis'in üzerinden indim ve uzakta şimşekler çakarken sendeleyerek ayağa kalktım. Palta uzaklaştı, Cat'le Aaric Dain'e doğru koşarken onun nefes aldığını görünce ben de rahatladım.

Başımı kaldırdım, yağmur yüzümü ıslatırken pulları siyahın çeşitli tonlarında endişe verici bir hızla dalgalanan Andarna'nın duvarda, Sgaeyl ve Tairn'in arasında olduğunu gördüm. "*Sen iyi misin?*" diye sordum.

Pençeleri duvarın kenarlarını çatlatırken başını bir yılan gibi çevirerek, "*Kızgınım*," dedi. "*Yasaları bir müsabaka diyor, üç değil.*"

"O sen miydin?" Xaden yanıma geldiğinde hemen yaralarını saymaya koyuldum. Kollarında iki kesik vardı ve birine kesinlikle dikiş atılması gerekiyordu, dahası çenesi morarmaya başlamıştı. Çenemi parmaklarının arasına alıp kaldırarak gözlerime bakarken, "Yıldırım. Sen miydin?" diye tekrarladı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yani..." Ateş. Öfke. *Çatırtı.* Tuhaftı. "Sadece tesadüf." *Ya da Dunne.* "Burada büyü yok ki."

"Doğru." Kaşlarının arasında iki çizgi belirirken bakışları üzerimde gezindi, sonra koluma baktı. "Kahretsin, yaralanmışsın."

"Seninkinden daha kötü değil," dedim ona, yağmur hafiflerken. "Ama galiba bir kaburgamı kırdı."

Xaden gözlerini kapayıp ensemi kavradı, sonra alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. O atış muhtemelen hayatımı kurtardı."

"İyi ki ıskalamadım yoksa aynı şeyi söyleyemezdin." Hançerimi kınına sokarken kolum titriyordu. Xaden elini indirdi.

"Sen asla ıskalamazsın." Başımın üzerinden arkama baktı. "Görünüşe bakılırsa Aetos'un omzuna dikiş atılması gerekecek ama Aaric onu kendine getiriyor."

Marlis arka taraftan, "*İyiyim* dedim ya!" diye haykırdı.

Biri, "Peki, Majesteleri," diye cevap verdi.

Yoo, hayır, hayır, *hayır.* Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. *Lütfen bana az önce Unnbriel Kraliçesi'nin boğazına hançer dayamadığımı söyleyin.*

Karşımda kraliyet cellatlarından oluşan bir manga görmeyi bekleyerek yavaşça döndüm. Kollarını zırhının üzerinde kavuşturmuş hâlde birkaç adım ötede duran Marlis'in arkasında bir dizi muhafız bekliyordu.

Öfkeyle dudaklarını bükerek, "Eee?" dedi. "Üçte iki yaptınız. Görüşmeyi hak ettiniz."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Kim olduğunu bilmiyordum."

"Bilmemen gerekiyordu." Başını yana yatırdı. "Konuşacak mısın yoksa tüm bunlar boşuna mıydı?"

"Aaric..." Arkadaşlarımıza baktım.

"Ben sadece beni yenenlerle konuşurum," diye sözümü kesti Marlis. "Ve sen benim zamanımı boşa harcıyorsun, Amaralili." Bu kelimeyi hakaretmiş gibi söylemişti.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve çenemi kaldırdım. "Buraya iki nedenden ötürü geldik. Birincisi, yedinci ejderha ırkını arıyoruz."

Marlis gözlerini kıstı. "Öyle bir şey varsa bile bu ada *yüzyıllardır* ateş üfleyen görmedi. Maalesef boşuna gelmişsiniz. İkinci amacınız nedir?"

Zaten ben de bundan şüphelendiğimden çok da yıkıcı bir darbe değildi ama bağdan gelen keder dolu hayal kırıklığı Andarna'nın farklı hisler içinde olduğunu söylüyordu.

"İttifak," dedim Kraliçe Marlis'e. "Kıta'daki herkesin hayatına mal olabilecek bir savaşın içindeyiz ve müttefiklere ihtiyacımız var."

"Sizin için savaşacağımızı mı sanıyorsunuz?" Marlis bana sanki ikinci bir kafam daha çıkmış gibi baktı.

"Bizimle *birlikte* savaşacağınızı umuyordum."

"Hımm." Önce Xaden'a, sonra da duvarın tepesine baktı. "Hizmetlerimizin karşılığını veremezsiniz."

"Bir dene." Umarım Aaric kasada ne varsa vadettiğim için beni affederdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Marlis.

"Seni nasıl mı yendim?" diye karşılık verdim artık fırtına dinip yağmur ince bir çisentiden ibaret kalırken. "Bu bir kaldıraç meselesiydi, dengeni bozmak için eklemini hedef almak..."

"Kaldıracın ne olduğunu biliyorum," dedi sertçe. "Yeteneklerini hafife aldığım ve bana dengemi bozacak kadar yaklaşmana izin verdiğim için beni yere serdin. Bunu nasıl yaptın?" Eliyle arkamı işaret etti.

İşaret ettiği yere baktığımda kelimeler ağzımda donup kaldı. Duvara oyulmuş kat kat oturaklar ortadan çatlamış, yıldırımın düştüğü yerdeki kaya kömürleşmişti.

"Bunu ben yapmadım," dedim Marlis'e dönerek. "Burada güce hükmedebileceğim büyünüz yok."

Aaric, Dain'in ayağa kalkmasına yardım ederken Xaden yanıma geldi.

"Yine de yedi yüz yıldır ayakta duran bir şeyi yok ettin." Gözlerini hafifçe kıstı. "Belki de Zihnal seni gerçekten kutsamıştır. O adayı arama konusunda size iyi şanslar. Acımasızlıklarıyla tanınırlar."

Konuya bağlı kalmaya çalışıp çaresizce umuda tutunarak, "Yani bizimle birlikte savaşmayacak mısınız?" diye sordum. Başka hiçbir ordu bunun kadar kuvvetli olamazdı.

"Sanırım şimdilik ittifak konusunda Deverelli yaklaşımını tercih ediyorum," dedi. "Ormanlarımızda barınabilirsiniz, ayrıca adamızda dinlenmeniz gerektiğinde kendiniz ve binekleriniz için avlanma hakkınız da olur. Ama sizinle birlikte savaşmaya gelince, korkarım ki bunun bedelini ödemek istemezsiniz." Gitmek için döndü.

Aaric, Cat ve Dain yanımıza gelirken, "Ne istiyorsun?" diye seslendim arkasından. "En azından bedelini söyle."

"Adalardaki herkesin arzuladığı şeyi." Duraksayıp omzunun üzerinden baktı. "Ejderhaları."

Ejderhaların kurduğu bağı sadakatle karıştırmayın. Bir ejderhanın binicisini kendi türünün iyiliğine tercih etmesini bekliyorsanız, iki şeye hazırlıklı olun: Hayal kırıklığı ve ölüm.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meydan sessizliğe büründü ama en azından arkamdaki ikisinin *kızgın* olduğunu bildiğim üç ejderhadan alevler fışkırmıyordu.

Xaden gerilirken takım arkadaşlarımız hızla diğer tarafıma sıralandılar.

"Ciddi olamazsın." Unnbriel Kraliçesi'nin gülünç önerisi karşısında başımı iki yana salladım.

"Ejderhaları istiyoruz," diye tekrarladı, sinir bozucu biçimde başıyla onaylayarak. "Yetişkin hâlde değil elbette. Sizin ulusunuz onların fazla dik başlı, fazla küstah olmasına izin vermiş."

Tairn öfkeyle, "*Küstahlık neymiş gösteririm ben ona*," dedi ve pençelerini taş duvarlara sürterken çıkardığı korkunç ses yüzünden irkildim.

Molvic'le Cath diğerlerinin yanına inerek duvarın sınırlarını zorlarken, "*Buna hiç gerek yok*," dedim.

Kraliçe bize döndü ve sanki Tairn onu haklı çıkarmış gibi tek kaşını kaldırdı. "Siz bize... her ırktan ikişer tane olmak üzere on iki yumurta getirin, ben de ordumu *Kıta'ya* getireyim."

Yumurta mı? Midem kasıldı ve Tairn tehditkâr bir kükremeyle karşılık verirken bir adım geri çekildim. *İkinci Krovla*

Ayaklanması. Babam haklıydı. Ama Tüykuyrukları yetenekleri yüzünden aramıyorlardı; acaba... uysal olduklarını düşündükleri için mi arıyorlardı?

Sgaeyl duvardan atlayarak Xaden'ın birkaç adım soluna indi. Sivri dişlerini göstererek başını eğince havayı sülfür kokusu doldurdu.

Birkaç muhafız merdivenin tepesindeki kapıya doğru koştursa da çoğu olduğu yerde kaldı.

Etkileyici.

Kraliçe Marlis büyülenmiş gibi Sgaeyl'e baktı. "Ne diyorsun?"

"Binici olmak istiyorsan bölük 15 Temmuz'da köprüyü geçenleri kabul ediyor." Adrenalinin etkisi geçtikçe kaburgalarımdaki ağrıya zonklama da eklenmişti. "Ayrıca ejderhalar binicilerini seçer, biniciler ejderhalarını değil."

"Elbette bir kraliçe buna layıktır." Sgaeyl'e gerçekten *dokunmaya* çalışacakmış gibi elini kaldırdı.

Sgaeyl çenesini açarken ağzından bir hırıltı yükseldi...

"Güven bana, o ünvanlardan etkilenmez." Xaden, Sgaeyl'e baktı. "Bunu yapmak istiyorsan anlarım ama onun ölümü bizim için son derece sakıncalı olur. Bir muhafız ya da başka bir şey seçebilir misin?" Sesindeki mutlak duygusuzluk ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Sgaeyl altın rengi gözlerini kısarak Xaden'a bakıp yavaşça ağzını kapadı.

"Bu teklifi kabul edebileceğimizi düşünmen bile seni değersiz kılıyor," dedim Kraliçe'ye. "Biz *ejderha* ticareti yapmayız."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Marlis elini indirdi. "En azından şimdilik bu öfkeye tutunun. Ama kendinizi daha çaresiz hissettiğinizde bizi tekrar ziyaret edin. Onları tanıdığım kadarıyla ejderhalar kendilerini ırklarını korumaya adamışlardır ve belki de bir düzine yumurta geri kalanları kurtarmak için o kadar da kötü bir bedel değildir." Başka bir şey söylemeden

yanımızdan ayrılarak muhafızlar tarafından çevrelenmiş kat kat basamaklardan yukarıdaki geçide çıktı.

Adamışlar.

Tapınağa baktım ama görünürde mavi cübbeli biri yoktu ve merdivenin önünde nöbet tutan gümüş üniformalı muhafız müfrezesi artık hoş karşılanmadığımıza dair yeterli bir uyarıydı.

Bıraktığımız silahlarımızı almak ve çayıra geri dönmek için gereken zamanla birlikte açıklığa varmamız bir saati buldu. Trager, Cat'e doğru koştuğunda Cat onu Tairn ve Andarna'nın indiği yerin karşısına inen Dain'e yönlendirdi. Kolumdaki ve kaburgalarımdaki zonklayan acı yüzünden Tairn'den inmem o kadar uzun sürdü ki lanet eyerde uyumak ve bu kesiğe kendi başıma pansuman yapmak istedim fakat sonunda yere inmeyi başardım.

Çünkü inmezsem Tairn'in bunu unutmama asla izin vermeyeceğini biliyordum.

"Güce mi hükmettin?" Daha birkaç adım atamadan Mira'yla burun buruna geldim.

"Ne?" Kaburgamı tutarken Unnbriel askerlerinin çevredeki ormana çekildiğini gördüm.

"Güce mi hükmettin?" diye tekrarladı Mira, omuzlarımı kavrayıp yüzümü incelerken. "Aaric ve Cat bana neler olduğunu anlattı."

"Sakin ol." Kaşlarımı kaldırarak endişeli ablama baktım. "Fırtınaya yakalandık. Birkaç kez yıldırım düştü ve neyse ki *gerçekten* çok yakına düşen bir tanesi Kraliçe'nin ödünü kopardı. Burada büyü yok. Neden insanlara bunu hatırlatıp durmam gerekiyor? *Sen* güce hükmedebiliyor musun?"

"Hayır, tabii ki hayır ama sen hâlâ ejderhalarınla konuşabiliyorsun." Xaden yaklaşırken Mira iç geçirerek ellerini indirdi. "Bizimle müttefik olmadıkları için üzgünüm. Dunne'a sadık bir adanın en iyi şansımız olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de öyle." Rahibeyi hatırlayınca kaşlarımı çattım. "Saçlarımın uçları ne zaman gümüşe döndü?"

"Döndü mü?" Mira'nın yüzünde benimkiyle aynı şaşkınlık vardı. "Saçların o şekilde çıktı. Sen iyi misin? Bayılanın Dain olduğunu sanıyordum."

Xaden bize ulaşırken, "İyiyim," dedim. Tabii ki ailem beni *adamamıştı.* Bu uygulama iki yüzlü yıllarda, hatta Poromiel'de daha da önce yasaklanmıştı. "Başrahibe dikkatimi dağıtan tuhaf şeyler söyledi de." Ve ben de aptal gibi ona izin verdim. Daha zeki olmam gerekirdi.

"Eminim öyle yapmak istemiştir," dedi Mira. "Bunun saçınla ne ilgisi var?"

"Saçları aynı benimki gibi olan bir kız gördüm."

"Gerçekten mi?" Mira kaşlarını çattı. "Bu çok tuhaf. Ailemizin bir tarafı falan adalardan değil."

"Evet, değil mi? Bunun kalıtsal olabileceğini hiç düşünmemiştim..." Kaburgalarım derin nefes almamı engelleyince irkildim.

"Yaralarını sarmamız gerek." Xaden'ın dudakları gerildi. "Sağaltıcımız olmayabilir ama en azından iyileşmesi için kemikleri yerinde tutabiliriz, Trager da dikiş gerekip gerekmediğine bakmalı."

"Dikişe ihtiyacı olan sensin," diye itiraz ettim. "Ama sargıya evet. Herkesin bir an önce gitmeye hazırlanmasını sağlayalım. Burada gerektiğinden daha fazla kalmak istemiyorum."

"Ben de."

Drake'in önerisiyle grifonları bütün gün dinlendirdikten ve on üç saatlik bir uçuştan sonra, Hedotis'in krem rengi taşlarla kaplı başkenti Vidirys'in kıyılarındaki kayalık sahile indiğimizde sabah olmuştu.

İtiraf etmeliydim ki keşfetmeyi en çok istediğim ada burasıydı. Bilgi ve barış üzerine kurulu bir topluluk? Tam da istediğim şeydi.

Hava bu kadar güneyde biraz daha soğuktu. Tairn'den inmeden önce eldivenlerimi çıkardım. Yere indiğimde sargılı kaburgalarım çığlık çığlığa itiraz etse de ilerlemeden önce nefes almak için bir saniye durdum. "*Bitki örtüsü burada daha da soluk renkli,*" dedim bağa, botlarımın altındaki neredeyse yeşil bile sayılamayacak deniz çimlerini ezerken.

Seyrek çalılar bile... *Bir dakika.*

Dikenli bir sarmaşık çalısının yanına çömeldim ve dokuz köşeli yapraklarına dikkatle bakarak daha da yaklaştım. "*Bu tarsillaya benziyor ama kabuğu neredeyse beyaz.*"

"*Belki de Kıta'dan uzaklaştıkça büyü zayıflıyordur,*" diye fikir yürüttü Tairn. "*Fakat büyünün nasıl yok olduğundan emin değilim.*"

"*Burayı hiç sevmedim.*" Andarna tek pençesiyle çimenleri kazıyarak nemli kumu ortaya çıkardı. "*Benim ırkım buraya yerleşmez. Buradan gitmeliyiz.*"

"*Toprağın üstünü geri kapa. En azından bir soralım. Hem Xaden'a bir tedavi bulmak için bilgelik adasından daha iyi bir yer mi olur?*" Ben şehre bakarken Xaden yanıma geldi. "Çok güzel ama her şey... tekdüze." Yaklaşık yirmi metre ötede tek sıra hâlinde dizilmiş tezgâhlarıyla bir pazar vardı, sonra üç katlı binalar başlıyordu. Hepsi aynı renkteydi ve pencerelerinin arasındaki uzaklık eşitti, her bir pencerenin altındaki sepetlerde aynı renksiz çiçekler asılıydı. "Orijinal yapıları yaklaşık yüz elli yıl önce yerle bir etmiş ve babamın *niyet* dediği bir şeyle yeniden inşa etmişler."

Xaden omuzlarımızın arasından geriye bakarak, "Bu biraz tedirgin edici," dedi. Yanağındaki ve alnındaki küçük kesikler kabuk bağlamıştı ama çenesindeki morluk bugün daha kötü görünüyordu. "Liman bile yok. Limanı olmayan bir kıyı şehri."

Ticaret gemilerinin hepsi kıyı şeridi boyunca demirlemişti ve uçarken çok sayıda sandalın üzerinden geçmiştik. Küçük kayıklar sahilde sıralanmış, sanki mahsur kalmış gibi kuma çekilmişlerdi. Burası bilgeliğin adası olmasına rağmen bu hiç mantıklı bir tutum değildi.

Ridoc, Cat ve Maren'le birlikte soldan yaklaşırken, "Bu seferkine sadece siz gideceksiniz, değil mi?" diye sordu. "Girmek için bir sınava tabi tutulmanız falan mı gerekiyor?"

"Üçlü erkle görüşebilmek için birimizin bilgeliğini kanıtlaması gerekiyor," diye cevap verdim.

"İnsanların liderlik için seçim yapmalarına inanamıyorum," diye mırıldandı Cat, şehre sanki onu ısıracakmış gibi bakarak. "Kasaba konseyleri? Elbette olur ama doğumundan beri eğitim almamış birinin liderlik etme becerisine sahip olduğuna nasıl karar verebilirsin ki?"

Trager'la birlikte sağda duran Aaric, "Doğuştan eğitimli olmak seni daha nitelikli biri yapmaz," diye karşılık verdi. "Aranızda Halden tarafından yönetilme ihtimalinden gerçekten heyecan duyan var mı?"

Cat yüzünü buruşturdu.

"Gayet geçerli bir argüman," dedi Trager.

Bir dakika, bana mı öyle gelmişti yoksa Cat gerçekten de ona gülümsemiş miydi?

Andarna, "*Sana öyle gelmedi*," dedi.

"Kollarınıza bakayım." Trager gelip Xaden'la benim önümde durdu ve evet, Cat onun her hareketini takip ediyordu.

Sol kolumu uçuş ceketimden çıkardım, Xaden da aynını yaptı. Kan lekeli bandaj alttaki kesiğe sürtününce yüzümü buruşturdum. Sargıyı çıkarmak için hafifçe çekiştirdim ve kesiğin ortasından, Trager'ın dün derime attığı altı dikişin tam arasından bir kan damlası süzüldü.

Trager koluma doğru eğilerek, "İyi görünüyor," dedi. Boynunun yan tarafında ağız şeklinde bir morluk olduğunu görünce

gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Enfeksiyon yok, şişlik yok." Derimde çıkmak için büyük çaba sarf ediyormuş gibi görünen son dikişe bakarak kaşlarını çattı. "Fakat bu dikiş yerinde durmak istemiyor gibi."

"Olur öyle." Kolumu çevirdim. "Dikişler konusunda iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi, sonra Xaden'a baktı. "Senin sıran... *Siktir.*"

"Bir şeyim yok." Xaden'ın kolu, on dört dikiş gerektiren derin kesik boyunca kıpkırmızıydı.

"Nasıl yok?" Ona yaklaşarak kesiği inceledim. "Brennan'ın sağlık çantasından biraz Lorin merhemi almıştım. İltihaplanmayı engeller ve hafif enfeksiyona iyi gelir ama önümüzdeki birkaç saat içinde yine sürmemiz gerek." Rüzgâr esip kumları bacaklarımıza savurunca sırtımı esintiye dönerek Xaden'ın kolunu mümkün olduğunca korudum. "Kumdan çıkana kadar bekleyelim."

Başıyla onayladı ve yarayı hızla sardı.

Garrick ve ölü bir kuşun etrafından dolanan Dain'le birlikte yürürlerken Mira, Drake'e, "Çünkü bu işe yaramaz," dedi ters ters.

Drake muhtemelen başka herkesi büyüleyen ama ablamı sadece sinir eden bir sırıtışla ona, "Aslında yarar," dedi. "İki çatallı bir Pelson uçuş düzeniyle..."

"Wyvernler o ortamda güçlerinizi böldüğünüz için sizi iki kat daha hızlı avlar." Mira başını iki yana salladı.

Xaden ve ben ceketlerimizi tekrar giydik.

"Belli ki Pelson'ı anlamıyorsun." Drake elini kuzenine doğru kaldırdı. "Söyle ona, Cat. Kapalı bir ortamda Pelson manevrası–"

"Mira'ya hiçbir şey söylemeyeceğim." Cat başını iki yana salladı. "Syrena'yla tartışmak gibi bir şey bu."

"Of, hadi ama. Maren? Biri benim tarafımda olsun," diye yalvardı Drake.

Maren yüzünü buruşturdu. "Sağ kroşesini yedin mi hiç?"

"Yedim," dedi Drake.

"Pelson'ı biliyorum," diye itiraz etti Mira, soluma geçerek. "Pelson'ı uzun uzun inceledim çünkü *yıllarca* sizin manevralarınızı alt etmek benim işimdi. Ayrıca teorini kanıtlayacak hiçbir örneğin yok. Yani konuşmayı kes." Yeni yaralar görmeyi bekliyormuş gibi bana baktı.

"Ben iyiyim," dedim ona.

"Drake, beni kızdırmaya başlıyorsun," diye uyardı Xaden ona yan yan bakarak. "Bence yapmamalısın." Sesi buz gibiydi.

Garrick bana bakınca dudakları gerildi.

Bu kadar zararsız bir şey onu tetiklemezdi herhâlde...

"*Misafirimiz var*," diye uyardı Tairn.

Başımı çevirip bakınca sahili pazara bağlayan geniş, ahşap yürüyüş yolundan yarım düzine insanın bize doğru geldiğini gördüm. "Xaden."

Xaden başını kaldırdı ve sonra bana yaklaştı.

Grup farklı pastel tonlarda tunikler ve elbiseler giymiş, sadece tarih kitaplarında ya da sahnede gördüğüm gibi tek omuzlarını örtmüşlerdi. Yaklaştıkça giysilerinin kumaşı rüzgârda dalgalanıyor, hepsi şaşkınlık içinde ejderhalara bakıyordu.

Öndeki orta yaşlı adam geniş bir gülümsemeyle ortak dilde, "İnanılmazlar," dedi. Kızıl buklelerinin arasında iki gümüş tutam vardı. "Sizi karşılamak için sahile kadar yürümeye değdi." Tuniğinin karmaşık metalik işlemeleri, bastonunun tepesindeki ışıltılı kırmızı mücevher gibi zenginliğin işaretiydi.

Şimdiye kadar adada gördüğüm en canlı renkler bunlardı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Xaden.

"Ah, çok kabayım, değil mi?" Adam elini kalbinin üzerine koydu. "Ben Faris, hükümdarlığın üçlü erkinin ikincisiyim. Diğer ikisi törene katılmayı tercih eder elbette ama ben sizinle tanışmak için beklemenin bir faydası olmadığını düşündüm, o

yüzden de buradayım." Hafifçe eğilerek selam verdikten sonra doğrulup bize baktı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve dik dik bakma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Gözleri o kadar maviydi ki aslında... mordu. Babamın, kitabın o bölümünü yazarken abarttığını sanmıştım.

"Hedotis'e hoş geldiniz." Bana dönerek gülümsedi. "Çok sıra dışı gözleriniz var. Mavi, yeşil ya da altın rengi değil, hepsinin bir karışımı. Büyüleyici."

"Ben de tam sizin hakkınızda aynı şeyi düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Bizim adada benim göz rengim oldukça yaygındır," dedi. "Sizinle resmen tanışmak ve güzel şehrimizde size eşlik etmek için hane halkımı getirdim. İsterseniz kuzeydoğu kıyısındaki evimizde dinlenebilirsiniz." Sahili işaret etti, sonra omzunun üzerinden geriye baktı. "Sevgilim, gelip bir merhaba der misin? Eşim adına özür dilerim. Talia muhteşem ejderhalarınızdan epey etkilenmiş gibi görünüyor."

"Geldim, aşkım," dedi arkasından gelen Talia; soluk yeşil elbisesi ve uzun siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Faris'in yanına gelip parmaklarını hemen onunkilere geçirerek bize baktı. Koyu kahverengi gözleri ânında Xaden'a kilitlendi ve bariz, hissedilir bir şokla ışıldadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Faris.

Kadının yoğun bir çaresizlikle Xaden'ı incelemesi bizi garip bir duruma sokmuştu; Xaden da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü taş kesilmiş gibi kıpırtısızdı.

"*Hassiktir.*" Garrick'in yüzü bembeyaz oldu.

Talia, "Xaden?" diye fısıldayarak elini kaldırdı ama sonra hemen indirdi. "Gerçekten sen misin?"

Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki neredeyse saçlarıma değecekti.

Xaden bana uzanıp sanki korunmaya ihtiyacım varmış gibi elini belime doladı. "Anne."

Aylarımı bilgiye en az benim kadar değer veren insanlarla geçirmek hayatımın en iyi deneyimi oldu. Zekâları ve bilgelikleri bana ilham verse de kurnazlıkları beni ürküttü.

–YÜZBAŞI ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
HEDOTIS: HEDEON ADASI'NDAN

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden'ın annesiyle tanışma ânımı pek çok farklı şekilde hayal etmiş olsam da oğlu onu görmeyi reddettiği için kadını kendi evindeki bir yatak odasının kapısında tutmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Çok naziksiniz." Bir elimle az önce getirdiği gümüş atıştırmalık tepsisini tutarken diğer elimle altın kapı kolunu kavradım. "Bunları yemesini sağlayacağım. Mektuplarımızı gönderdiğiniz için de teşekkür ederim."

Fen Riorson'ın resimlerini görmüş biri olarak Xaden'ın kesinlikle ona benzediğini söyleyebilirdim ancak Talia'dan da izler taşıyordu. Xaden onun çıkık elmacık kemiklerini, uzun kirpiklerini, hatta kulaklarını almıştı fakat biyolojik bağı inkâr edilemez kılan asıl şey gözlerindeki altın beneklerdi.

Andarna'nın ırkı Xaden'ın gözlerine altın renginin nasıl geri geleceğini biliyordur diye umdum.

"Deverelli'ye giden bir geminin limanda olması büyük şanstı." Talia boyunun avantajını kullanarak başımın üzerinden yatak odamıza baktı, gözlerinde öyle bir özlem vardı ki

bedenimi saran acıma duygusu göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Konuşmak isteyebileceğini umuyordum."

Kesinlikle istemiyordu.

"Dinleniyor." Anlayışlı bir ifadeyle gülümsemeye çalışarak ona baktım ve kapıyı hafifçe kapatarak görüş alanını daralttım. "Peki ya akşam yemeği? Ailenin geri kalanıyla da tanışmalı."

Ne *berbat* bir fikirdi. Xaden sabahtan beri neredeyse taş kesilmiş durumdaydı ve bu kadın onun hiç tanımadığı insanlarla dolu bir partiye katılmasını mı istiyordu? "Sorarım ama bu ona biraz fazla gelebilir..."

"O zaman küçük bir toplantı yaparız." Talia'nın yüzü asıldı, bakışları yere kaydı ve büktüğü dudaklarının kenarında altın sarısı küçük çizgiler oluştu. "O doğduğunda ben çok gençtim," diye fısıldadı kapı çerçevesine bakarak. "Anlaşmamızın süresi dolduğunda da çok gençtim. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi burada ve..." Yaşaran gözleriyle yavaşça bana baktı. "Anlıyorsun, değil mi?"

Amari aşkına, ne cevap vermem gerekiyordu? Elbette bir insanın Xaden'ı nasıl terk edebileceğini anlayamıyordum ama...

"*Ona gerçeği söyle. Karanlık Olan ondan nefret ediyor,*" dedi Tairn. "*Sgaeyl de. Ona hayat veren, sabah kül olmadığı için şanslı fakat Sgaeyl'in bu seçeneği hâlâ değerlendirdiğini varsayıyorum.*"

Talia'nın kiminle evli olduğunu düşünürsek bu, diplomasi açısından *harika* olurdu.

Andarna, "*Kadın onun annesi,*" diye karşı çıktı. "*Sen olsan ne yapardın, Violet?*"

"*Anneyle ilişki konusunda ahkâm kesmek bana düşmez,*" diye cevap verdim. Aniden içime dolan keder, kalbimi sıkıştıran acıma duygusunu kuvvetlendirdi. "Onu tanımak istemenizi anlıyorum," dedim Talia'ya. "O her yönüyle muhteşem biridir..."

"O zaman izin ver..." Bana doğru bir adım attı.

"Akşam yemeği," dedim yerimden kıpırdamadan. "Yemeğe inmek isteyip istemediğine bakacağım. Ama istemiyorsa buna

da saygı duymak zorundasınız. Siz inat ederseniz o daha çok inat edecektir."

Elini kapının kenarına dayayıp düşünceli bir tavırla bakışlarını etrafta gezdirdi. "Peki ya üçlü erkin tamamıyla toplantı yapacağınıza söz verirsem? *Size* gereken şey bu, değil mi? Belki de zekânızı değerlendirmek için soracakları bazı soruların cevaplarını verebilirim."

Gözlerimi kırpıştırdım ve acıma duygum bir miktar azaldı. "Bana *gereken* şey Xaden'ın iyi olması. Eğer bu, burayı ateşe verip başka hiçbir şey yapmadan bu adadan gitmek anlamına geliyorsa o zaman ona bir meşale veririm." Kahretsin, bu tepsi gittikçe ağırlaşıyordu.

Bakışları yumuşadı ve elini indirerek geriye doğru bir adım attı. "Xaden'ın duygularını görevinin önüne koyduğuna göre onu seviyor olmalısın," dedi sessizce, sanki bu bir keşifmiş gibi.

"Evet." Başımla onayladım. "Benim için Aretia'yı riske atmasının yanında bu hiçbir şey."

"Aretia'yı riske attı," diye fısıldadı gözü yaşlı bir gülümsemeyle. "O zaman o da seni seviyor. Babası asla..." Başını iki yana salladığında saçları elbisesinin arkasına sürtündü. "Her neyse. Onunla akşam yemeği yemekten başka bir arzum yok. Bize katılmaya istekli olup olmadığını öğrenmek için birkaç saat içinde birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Uzun koridorda uzaklaşmasını bekledim, sonra kapıyı kapayıp her ihtimale karşı kilidi çevirdim.

Ardından tepsiyi iki elimle tutarak Xaden'ı bulmaya gittim.

Bize verdikleri oda belli ki seçkin konuklar için tasarlanmıştı. Yüksek, tonozlu tavanları, kibar ve oymalı mobilyaları, sofistike sanat eserlerinin yanı sıra dört kişinin rahatlıkla sığabileceği bir yatağı vardı. Her şey krem rengi ve soluk yeşildi ama altın rengi dokunuşlarla zenginleştirilmişti; dokunulamayacak kadar mükemmel görünüyordu. Narin masanın önündeki sandalyeye atılmış siyah uçuş ceketlerimiz fena hâlde eğreti görünüyordu ve

çantalarımızla botlarımız o kadar kirliydi ki onları bitişikteki banyoya koymakta ısrar etmiştim.

Çıplak ayaklarımın altındaki yumuşacık halının üzerinden geniş odada ilerleyip kapalı verandaya çıkan çift kanatlı cam kapıyı açtım. Yüksek veranda evin bu tarafında sağda kalan diğer dört yatak odasına bağlanıyordu, o yüzden Garrick'le Ridoc'ı, sırtları okyanusa dönük hâlde korkuluğun kenarına yaslanmış bulmak şaşırtıcı olmadı.

Ama minderli koltuğun boş olduğunu görünce şaşırdım.

Ridoc kaşlarını kaldırıp başıyla solumu işaret etti, ben de onun işaretine uyarak korkuluktan uzaklaşan arkadaşlarımla koltuğun önündeki dekoratif masanın arasından geçtim.

"İyi şanslar." Garrick omzuma vurdu ve ikisi verandadan aşağıya indiler.

Xaden'ın koltukla zırhımın asılı olduğu korkuluğun arasındaki gölgeli zemine oturmuş, okyanus esintisiyle kendini kuruttuğunu gördüm. Sırtını duvara dayamış, çıplak kollarını dizlerine koymuş, bakışlarını uzaklara dikmişti; üzerinde antrenman pantolonu ve atleti vardı.

"Orada bir kişilik daha yer var mı?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra zoraki de olsa hafifçe gülümsedi. "Senin için mi? Ben kanepeye geçerim."

"Aklından bile geçirme." Gövdemi bükmemeye ve kaburgalarımı acıtmamaya dikkat ederek parmaklığın yanına geçip yere oturdum ve tepsiyi yere koydum.

"Bunlar çantandan düştü." Avucunu açınca Bodhi'nin bana verdiği iki şişeyi gördüm.

Siktir. "Teşekkürler." Şişeleri alıp pantolonumun cebine koydum.

"Sgaeyl'in geçici olarak bile olsa bağı isteyerek kopardığım için beni yakacağını bilmeseydim bu kombinasyon kesinlikle sana istediğim gibi dokunmama yardımcı olurdu."

Yutkundum. "Sana bunları aldığımı söylemeliydim..."

"Bana açıklama borçlu değilsin." Gözlerimin içine baktı. "Bunları yanına almana sevindim. Sgaeyl'le olan bağlantımı kaybetmek istemiyorum. Özellikle de Veninlerle savaşmak için mühür gücümü hâlâ kullanabiliyorken ve takıntılı bir şekilde senin peşine düşmüş biri varken. Ama herhangi bir anda ben... ben olmazsam o iksiri boğazıma tıkmaktan hiç çekinme. Sana zarar vermektense güçsüz olmayı tercih ederim." Tepsiye baktı. "Annem mi getirdi?"

Konuyu güzel değiştirmişti.

"Evet ama aslında sadece seninle konuşmak istiyordu." Korkuluğun aralıklarından okyanusla buluşan kumsala bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Tairn ve Andarna kumsalda pullarını güneşlendirirken Sgaeyl gözleri kısık hâlde başını eğmiş, su kenarında yavaşça ilerliyordu.

Sgaeyl geçerken Xaden, "Nedense volta atıyor," dedi. "Ona soramıyorum." Acı dolu bir kahkaha attı. "Cevap vereceği de yok zaten."

"Endişeleniyor." Yeni iyileşmiş yarasına baktım. Güzel, şişlik biraz azalmıştı.

"Endişelenmek onun doğasında yok. O sorunu hemen çözmeyi ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmeyi sever." Uzanıp kristal kâseden tarçın serpilmiş bir kuru incir aldı, sonra onu inceledi. "Tabii ki üzerinde şeker var. Sanki yedi yaşımdan kalan bu küçük anıyı hatırlamak son on üç yılı telafi edecekmiş gibi."

Tekrar eğilip inciri boş tabağa bıraktığında konuşmaya devam etmesini umarak sessizliğimi korudum. Daha önce annesi hakkında hiç konuşmamıştı.

"Bunca zamandır Poromiel'de yaşadığını sanıyordum. Bana Hedotisli olduğunu bile söylemedi. İkisi de söylemedi." Başını duvara yasladı. "Neden ailesini hiç ziyaret etmediğini, renkli olan her şeye neden o kadar âşık olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum; arin nanesi çayı eşliğinde anlattığı masallarda barış içinde yaşayan mor gözlü insanlardan bahsederdi hep."

Dalgalar aşağıdaki sahile çarpmaya devam ederken Sgaeyl dönüp bize doğru yürüdü.

Tairn'e, "*Diğerleriyle birlikte avlanıp avlanmayacağını öğrenmelisin*," dedim.

"*İstersen kendin sorabilirsin. Bunu izlemek isterim. Ama suya yakın ol ki seni ateşe verdiğinde kendini söndürebilesin*," diye cevap verdi.

Xaden parmaklarındaki şekeri silerken, "Viladrit denen bir mineral," dedim. "Babam adada çok yaygın olduğunu, yedikleri ve içtikleri her şeyde bulunduğunu yazmıştı. Açık göz renklerini mora çeviriyormuş."

"Bunu bilmene bayılıyorum." Elini dizime koydu. "Babanın gözleri değişmiş miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Benimkiler gibi hep elaydı." Bunu anımsayınca gülümsedim. "Sanırım burada yeterince uzun süre kalmadı." Adacıkları incelemek için ne zaman vakit bulduğunu hâlâ anlayamıyordum ama büyükannem biliyor olabilirdi. Mira'nın yaptığı gibi onunla konuşacak cesareti bulabilirsem yanıtını öğrenebilirdim.

"Adada sadece Andarna'nın ırkını arayacak ve üçlü erkle konuşacak kadar kalacağız" –dişlerini sıkınca çenesindeki morluk seğirdi– "ve annem onlardan biriyle evli. Ne şiirsel bir ironi."

Ona dönerken kaburgalarım acıyınca yüzümü buruşturdum. "Bu akşam seninle yemek yemek istiyor."

"Boş ver." Yüzünde geçen yıl benim yanımdayken taktığı o aşılmaz maske belirdi.

"Xaden." Yüzünün yan tarafını avucuma aldım ve başparmağımla yara izinin kenarını okşadım. "Beni kendinden uzaklaştırma."

Gözleri gözlerime kaydı. "Asla." Bir kolunu arkama atarak iki eliyle birden kalçamı kavradı ve beni dikkatlice kucağına oturttu. "Akşamımı geçirmek için akşam yemeğinden çok daha iyi

yollar olduğunu düşünüyorum." Dişlerini kulağımda gezdirince sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sence de öyle değil mi?"

Boynumun yan tarafını öpüp dilini beni su birikintisine çevirdiğini bildiği noktaya değdirince midemde aniden alevlenen arzu karşısında nefessiz kaldım.

"Büyü yok," diye hatırlattı, elini karnımdan aşağı kaydırarak. "Kontrolü kaybetme tehlikesi yok."

Parmakları belimin altına inerken kısmen önerdiği şey kulağa harika geldiği için kısmen de onun *her şeyini* istediğim için dudaklarımdan bir inilti koptu. Mühür güçlerimizin yarattığı heyecanı, onun gölgelerinin alevlenmesini, benim şimşeklerimin çakmasını, tüm bariyerleri indirmenin ve sesini zihnimde duymanın mahremiyetini özlüyordum. Dokunuşumla zirveye çıktığını hissetmem gerekiyordu. Kontrolümüzü kaybetmek bizi... biz yapan şeyin bir parçasıydı.

Elini pantolonumun içine sokarak, "Rahatsız yataklar yok," diye devam etti. "On adım ötemizde takım arkadaşları yok. Garip akşam yemekleri yok. Sadece sen, ben ve o yatak."

Ne hakkında konuşuyor olmamız gerektiğini hatırlayınca inledim. "Kulağa son derece güzel gelse de..." Xaden dudaklarını kulak mememde gezdirirken parmaklarımı bacağına gömdüm. "Seks gerçek sorunu çözmeyecek."

İç geçirdi, sonra başını kaldırdı. "Biliyorum."

Fikrimi değiştirip onu yatağımıza sürüklemeden önce kucağından indim. Ayağa kalkıp iki elimle korkulukları kavrayarak yüzümü suya döndüm ama bu hızlı hareket keskin bir acıyla inlememe neden oldu.

"Siktir." Xaden ayağa fırlayıp kollarını nazikçe bana sardı. "Çok özür dilerim. Kaburgalarını unutmuşum. Üstüne çıkmamı bırak, uçman bile hata."

"Uçmamak bir seçenek değil." Acı dinerken burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. "Ve bana dokunduğun için asla özür dileme."

Çenesini başımın üstüne koydu. "Seni iyileştirememekten nefret ediyorum."

"Büyünün olmadığı bir hayatta en iyi ilaç zamandır," diye mırıldandım ve Cat'le Trager'ın sahilde el ele yürüdüklerini gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Şuraya bak."

"Aferin onlara. Trager yıllardır onun aşkıyla yanıp tutuşuyor." Ellerini korkuluktaki ellerimin üstüne koyarak beni saran Xaden'ın vücut ısısı, okyanus esintisinin serinliğini bastırıyordu. "Ağrın çok mu? Canın yanıyorsa yemek boyunca acı içinde oturmanı istemiyorum."

Annesiyle konuşmak istiyorsa önündeki engel ben olmayacaktım, özellikle de ben annemle aynı fırsatı yakalamak için neler verebileceğimin farkındayken. "Ani hareket etmediğim sürece o kadar da kötü değil. Ya da çok derin nefes almadığım sürece. Ya da Andarna'yı kaldırmadığım sürece." Bu espriye kimse gülmedi.

"Yani yemek boyunca oturabilirsin." Sesindeki kararsızlık arkama dönmeme neden oldu.

"Sadece sen o yemeğe katılmak istersen." Başımı kaldırıp ona baktım.

"Sen katılmamı istiyor musun?" Yutkundu.

"Bu seçimi senin yerine ben yapmayacağım." Ellerimi göğsüne götürürken en son ne zaman herhangi bir konuda kararsız kaldığını hatırlamaya çalıştım ama bulamadım. Gözlerini kısarak geriye doğru bir adım attı. "Katılmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Başımı iki yana salladım. "Ve muhtemelen bu konuda sana tavsiye verecek en doğru kişi de ben değilim..."

"Tepsiyi bırakmaya geldiği üç dakikada seni büyülediği için mi?" Aramıza biraz daha mesafe koyarak verandaya doğru çekildi.

"Annem daha yeni *öldüğü* için."

Bir an pişmanlıkla donup kaldı. "Özür dilerim, Violet."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece diyorum ki annenle konuşma şansını yakalamışken bunu yapıp yapamayacağına karar verecek kişi ben değilim çünkü ben benimkiyle on dakika konuşabilmek için *her şeyimi* verirdim." Sanki içimdeki kederi orada tutmaya bir faydası dokunacakmış gibi elimi göğsümün üzerine koydum. "Çok fazla sorum var ve tek bir cevap için adam öldürebilirim. Belki de Garrick'le konuşmalısın çünkü benim sana vereceğim her tavsiyede kendi kederimin izi olacak. Senin için en iyisi neyse onu yapmalısın. Buradan gittikten sonra bu kararın sonuçlarıyla yaşayacaksın. Yapacağın seçim benim için hep en doğrusu olacak. Ben seni sonuna kadar destekliyorum."

"Doğru bir seçim var mı bilmiyorum. O senin annen gibi değil." Sgaeyl kendi ayak izlerini takip ederek tekrar önümüzden geçerken Xaden ellerini ensesinde birleştirdi. "On dakika istemeni kesinlikle anlıyorum. Ben de *senin* için on dakika isterdim. Doğru ya da yanlış, annenin yaptığı her şey seni ve kardeşlerini korumak içindi. O sizi korurken öldü."

"Biliyorum." Boğazımda büyüyen yumruyu gidermek için yutkundum.

"Benim annem beni terk etti." Elleri iki yanına düştü.

Onun için yeniden kederlenerek, "Biliyorum," diye tekrarladım fısıltıyla. "Çok üzgünüm."

"Onuncu yaş günümde bana çikolatalı pasta verip o gece ortadan kaybolduktan sonra" –kapıyı işaret etti– "*on dakikamı* hak ediyor mu? Ben onun için bir anlaşmanın yerine getirilen maddesiydim, o kadar. Bana bakışı ya da sana söylediği saçmalıklar umurumda değil. Onun evinde olmamızın tek nedeni üçlü erkten biriyle evli olması ve ben de ihtiyacımız olanı elde etmek için bunu kullanmakta bir sorun görmüyorum."

Göğsüm her kelimede biraz daha çatlayarak ortadan yarıldı sanki. Annesinin onu terk edip gittiğini biliyordum ama *nasıl* gittiğini bilmiyordum.

"Bunun, bu durumla bir ilgisi olduğunu düşünme sakın." Gözünü işaret etti. "Duygudan yoksun olduğum anları biliyorum. Garrick'le öyle bakışmanıza gerek yok. Bunu zaten hissediyorum. Donmuş bir gölün üzerinde kaymak gibi; gittikçe küçülen bir parçam takas ettiğim o parçaların içinde yüzmem gerektiğini haykırıyor ama o duygular yüzeyin hemen altında. Lanet olsun ki ben gittikçe daha hızlı kayıyorum ve her şey çok daha az boktan hâle geliyor. Peki ya bu?" Parmağıyla evi işaret etti. "Bu korkunç, acı verici ve sinir bozucu, ayrıca kendimden bu parçayı yok edebilmeyi seçebilseydim, Malek aşkına, seçerdim. Şimdi anlıyorum. Bağımlılık yapan sadece güç değil; *bunu* hissetmeme özgürlüğü."

O sözlerini bitirdiğinde perişan hâlde, "Xaden," diye fısıldadım.

Verandadan buharlar yükseldi ve başlarımızı sahile çevirdiğimizde Sgaeyl'in Tairn genişliğinde bir mesafede durmuş, üst dudağını kıvırarak Xaden'a kötü kötü baktığını gördük.

"Volta atmayı bırak da git bir şeyler ye," diye yalvardı Xaden ona. "Aç olduğunu biliyorum ve büyüden bu kadar uzakta olduğun için canının yanmasına dayanamıyorum, o yüzden acını biraz hafiflet ve ava çık. Ben iyiyim."

Sgaeyl ağzını açıp öyle bir kükredi ki kulaklarım çınladı. Cam kapıları ve küçük masayı titrettikten sonra ağzını kapadı. Sol tarafımdaki ağaçtan üç erris kuşu havalanırken siyah saçlı iki çocuk gürültünün nereden geldiğine bakmak için evden koşarak çıktı.

"Sgaeyl," dedi Xaden usulca, verandanın kenarına doğru yürüyerek.

Sgaeyl geriye doğru ağır ağır üç adım attı, gökyüzüne fırlamadan önce az kalsın oğlanlardan birini arka pençesiyle eziyordu. Kuyruğu o kadar yakından geçti ki gözden kaybolmadan önce ağaçlardaki yaprakları kesip düşürdü.

İyi ki erris kuşları gitmişti.

"*En azından seni ateşe vermedi.*" Tairn hızla onu takip etti, Andarna da kanadını tamamen açmaya çalışarak peşlerinden gitti.

Güç olmadığında hepsi zorlanıyordu.

"Siktir." Xaden gözlerini kapadı.

"Simeon! Gaius!" Hizmetçilerden biri üç kat altımızdaki evden koşarak çıktı ve eteklerini toplayarak kumların üzerinde koşturdu. "İyi misiniz?" diye sordu Hedotis dilinde.

"İnanılmazdı!" diye haykırdı büyük oğlan, yumruklarını gökyüzüne doğru kaldırarak.

Xaden'a yaklaşıp kollarımı beline dolayarak, "Gidebiliriz," dedim. "Hemen şimdi."

"Annem üniformalarımızı yıkatıyor." Örgümden kurtulan telleri kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

"Ne olmuş yani, biraz üşürüz. Söylemen yeter, hemen çekip gideriz." Yanağımı çevirdim ve kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim. "Benim için önemli olan tek şey sensin."

"Benim için de sensin." Çenesini başımın üstüne koydu. Ellerini sırtımda gezdirerek, "Bu adayı atlayamayız," diye homurdandı. "Burada olmak için emirlere itaatsizlik ettik."

"Atlarız." Kalbinin sabit ritmini dinlerken eve doğru yürüyen hizmetçinin çocukları azarlamasını izledim. "Sürü avlansın, Andarna'nın ırkının ev olarak en sıkıcı adayı seçmediğinden emin olmak için şöyle bir bakınsın, sonra da çekip gidelim. Hedotis kayıtlı tarihinde hiçbir savaşa girmemiş ve savaşta olan hiçbir krallıkla da ittifak kurmamış. Bize yardım etmeyecekler." Elimi sırtında gezdirdim. "Sen de annenin nerede olduğunu artık biliyorsun. İstersen sonra buraya geri dönebilirsin. Senin on dakikalık şansın devam ediyor."

"Peki ya sence..." Talia elbisesini tutarak altımızdaki evden dışarı koşunca Xaden sustu.

Talia, Hedotis dilinde, "Çocuklar!" diye bağırarak taş avlunun kenarına koştu, sonra da çocukları kucağına aldı. "İyi

misiniz?" Başını geri çekti ve Mira'nın genellikle bir savaştan sonra bana yaptığı gibi onlara dikkatle baktı.

"Harikayız!" dedi büyük olan, kocaman bir sırıtışla. "Değil mi, Gaius?"

"Anne, kükreyişini görmeliydin!" diye ekledi küçük olan, başıyla onaylayarak.

Anne. Bu kelimeyi yanlış anlamış olmayı umarak kasıldım.

Xaden da kasıldı ve kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissettim.

Talia ellerini çocukların saçlarında ve yanaklarında gezdirerek, "Kükrediğini duymak bana yetti," dedi. "Ama siz iyisiniz. İyisiniz," diye tekrar etti başını eğerek. "Elda, onları temizler misin? Üçlü erk akşam yemeği için bize katılacak ve Faris'in ailesi oğlanların geceyi orada geçirmesini istiyor."

Hizmetçi, "Elbette," deyip çocukları eve soktu.

Omuzları titreyen Talia nefesini toparlamak için bir süre daha orada kaldı.

"Ne dedi?" diye sordu Xaden.

"Yemeğe üçlü erk de geliyormuş." Söze en kolay kısımdan başladım. "Ve çocuklar..."

"Onun, değil mi?" Sesinde buz gibi bir küçümseme vardı.

"Evet," diye fısıldadım ve Talia başını kaldırmadan eve dönerken Xaden'a daha sıkı sarıldım.

"Büyük olan kaç yaşında görünüyor? On bir mi?" Kollarını indirdi. "Geri dönmemiş olmasına şaşmamalı. Sadece evlenmemiş, kendine yeni bir aile kurmuş." Attığı kahkaha mutlu olmaktan çok uzaktı.

"Çok üzgünüm." Geri çekilip yüzüne baktım ama suratı ifadesizdi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Kollarımdan uzaklaştı ve o bunu yaparken ben keskin bir üzüntü duydum. "Bu, memnuniyetle değiştirebileceğim bir duygu."

Bağımlılık yapan sadece güç değil; bunu *hissetmeme özgürlüğü.* Sözleri zihnimde yankılanırken içimde yeni bir korku kök salarak sinsice merkezime yerleşti. Yeni iletim aracımı getirdiğimi biliyor muydu? Çantamda güç dolu bir alaşım parçası olduğunu?

O denize bakarken, "Bunu feda etme," diye yalvardım ve sertleşen gözleri, aşmam bir yılımı alan savunmayı yeniden ortaya çıkarırken kelimeler içimden daha hızlı döküldü. "Acıyı. Kaosu. Bunları bana ver. Ben tutarım. Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama bir yolunu bulacağım." Parmaklarımızı birleştirdim. "Hissetmek istemediğin her şey bende kalabilir çünkü ben senin her parçanı seviyorum."

"Ruhum zaten senin, şimdi de acımı mı istiyorsun? Açgözlülük ediyorsun, Violence." Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı. "Boş ver. Annemle akşam yemeği kulağa harika geliyor. Sanırım önce gidip yıkanacağım."

Beni verandada bırakıp içeri girerken düşüncelerim Tairn'in uçabileceğinden çok daha hızlı akıyordu. Üçlü erk yemeğe geliyordu. Bu gece bizi test edeceklerdi. *Çocukları gönderdiler.*

Tehlikeli olduğumuzu mu düşünüyorlardı? Yoksa tehlikeli olan onlar mıydı?

Bir avantaja ihtiyacımız vardı. Rhi ya da Brennan olsa ne yapardı?

Siktir. Yanımda ne getirmiştim? Brennan sağlık setini göndermişti...

Brennan sağlık setini göndermişti.

Mira'ya ihtiyacım vardı.

"Andarna, o oğlanlar evden çıktıklarında kendini olabildiğince belli etmeden onları takip etmeni istiyorum," dedim.

"Entrika mı çeviriyoruz? Entrikaya bayılırım."

"Plan yapıyoruz."

İki saat sonra Mira'yla birlikte merdivenden inerken değerli cam şişeyi iki elimle tutuyordum. Şimdi sakarlık yapmanın sırası değildi. Talia'yı yemek odasında, soluk yeşil önlüklü, tır-

naklarını mavi kenarlı bir havluya silen cılız bir adamla akşam yemeği konusunda tartışırken bulduk.

"Violet?" Talia'nın gözleri umutla aydınlandı ve adamı başından savarak bize doğru gelmeye başladı. "Ona sordun mu?" Bakışları Mira'ya kaydı.

Ablam kollarını göğsünde kavuşturup masayı inceledi.

"Akşam yemeğinin harika bir fikir olduğunu söyledi," dedim Talia'ya. Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Ellerimle şişeyi sıkı sıkı tutarak içindekilerin görünmemesini sağladım. "Geri kalanlar uçuyor olacak ama altı kişi katılabileceğiz. Bunun bir barış hediyesi olabileceğini düşündüm ve belki..." Dudaklarımı birbirine bastırıp şişeye baktım.

"Lafı gevelemeyi bırak da şunu ver hadi," diye buyurdu Mira bıkkın bir iç çekişle. "Kız kardeşim, bunun ortamı yumuşatmaya yardımcı olabileceğini ve bu geceyi tüm katılımcılar için biraz daha az garip hâle getirebileceğini söyleyecekti. Xaden'a evini falan da hatırlatabilir."

Talia kaşlarını kaldırdığında şişeyi ve içindeki kurutulmuş açık yeşil yaprakları uzattım. Talia bu hediyeyi şaşkın bir gülümsemeyle kabul etti. "Bu..."

"Kurutulmuş arin nanesi," diye cevap verdim.

Tanrılar Brennan'ı kutsasın.

Bilgelik tanrısı, yatıştırılması en zor olandır. Hedeon sadece kendisine dua etmeyenlere cevap veriyor galiba.

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yemek odası da evin geri kalanı gibi tek renkti ve yuvarlak masanın karşısında oturan üç kişi, üzerlerindeki soluk yeşil kıyafetlerle arka duvarın önünde görünmez olmuşlardı, sadece başları görünüyordu. Nairi, Roslyn ve Faris, babamın kutsal tören cübbeleri olarak tanımladığı kıyafetleri giymişlerdi. Pastel yeşil renkte olsalar ve kapüşonları başlarında olmasa bile kıyafetleri kâtip cübbesine fazlasıyla benziyordu.

Masadaki on kişi arasında en gergin görünen, Faris'in yanında oturan Talia'ydı ve yanımdaki Xaden da her nasılsa tamamen toparlanmış görünüyordu. Anlık gülümsemeler ve şefkatli dokunuşlar artık yoktu.

Yeni yıkanmış üniformasıyla yanımda oturan adam, âşık olduğum erkekten ziyade Görev Günü'nde köprüde tanıştığım adama benziyordu. O kadar soğuk davranıyordu ki ortamın buz keseceğini düşündüm.

Aramızda duran beş uşağın elleri, tabaklarımızı örten kubbe şeklindeki gümüş kapakların üzerindeydi. Faris bileğini oynatınca midem kasıldı. Uşaklar bu sessiz komuta uyarak yemeğimizin üzerindeki kapakları kaldırdılar.

"Kafa olmasın. Kafa olmasın. Kafa olmasın," diye sessizce tekrarlayıp duruyordum fakat sağımdaki Aaric'in bana yan yan bakışından düşündüğüm kadar sessiz olmadığımı fark ettim. Neyse ki tabağımda kızarmış tavuk, patates ve karnabahar gibi görünen bir şeyle yapılmış bir sos vardı. Kafa yoktu.

Faris ortak dilde, "Yemeğimiz servis edildi," dedi.

"Bu yemek için Hedeon'a şükranlarımızı sunuyoruz," dedi Nairi, yine ortak dili kullanarak. "Topraklarımızdaki barış, bize bahşettiği bilgelik ve gelişen ilişkilerimiz için teşekkürler. Ona adak olarak bugünkü hatalarımızı itiraf ediyoruz. Açlığı sadece zihinlerimiz bilsin."

Hedotisliler, "Açlığı sadece zihinlerimiz bilsin," diye tekrarladılar ve Aaric'in bir an bile tereddüt etmemesi beni şaşırtmadı.

"Yiyelim," dedi Faris, soğutulmuş arin nanesi çayı dolu kristal kadehini alıp bana doğru kaldırdı. "Hediyeniz için teşekkür ederim. Talia'm bunu servis ettiği için çok mutlu oldu."

"Onu mutlu ettiğime çok memnun oldum," diye cevap verdim ve o, kadehini bir şey bekliyormuş gibi havada tutarken garip bir sessizlik oldu.

"Bir şey değil." Xaden çayından koca bir yudum alıp gereğinden biraz daha sertçe masaya bıraktı.

Faris'in gülümsemesi kaybolsa da o da içti. Hepimiz içtik ama yemek sırasında hissettiğimiz gerginlik hiç geçmedi.

Gülümserken kahverengi gözlerinin kenarları kırışan Roslyn, "Şehrimizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Görmediğimizi düşünürsek buna yanıt vermek biraz zor." Mira tabağının kenarından bir limon dilimi alıp kadehinin içine attı.

"Umarım yarın bunu telafi edebiliriz," diye yanıt verdi Roslyn, satranç maçı için değerli bir rakip bulmuş gibi Mira'yı inceleyerek.

"Sınavınızı geçtikten sonra mı yani?" diye sordum. "Bunun anlamı bu, değil mi? Gelenek olduğu üzere resmî bir ortamda değiliz, şahitler de yok ama şu an bizi test ediyorsunuz."

Cat çatal bıçağını tabağına bıraksa da Aaric hiç istifini bozmadan tavuğuna yumuldu.

"Şahit olarak Talia görev yapacak." Nairi patatesini dilimliyordu. "İlişkilerin hassaslığı göz önüne alındığında en iyisinin gayriresmî bir ortam olacağını düşündük."

Talia'nın omuzları öne doğru çöktü.

"Yani *bilgisizliğimle* annemi toplum içinde utandırırsam diye mi?" Xaden arkasına yaslanıp kolunu sandalyemin arkasına attı. "Korkun bu mu, anne?"

"Hayır." Talia, Xaden'a bakıp sırtını dikleştirdi. "Bu geceyle ilgili suskunluğum kendi utancımdan kaynaklanıyor çünkü konuşma sırasında daha rahat olun diye Faris'ten kişisel bir iyilik istedim. Zekândan hiç endişe etmiyorum, Xaden. Sen her zaman akıllı bir çocuk oldun." Kadehine uzanırken eli titriyordu.

"Bir şey sormama izin verin. Siz öldüğünüzde ejderhalarınız da ölüyor mu?" diye sordu Faris konuyu değiştirerek.

"Ejderhaya göre değişir," diye cevap verdim. "Ama genellikle hayır."

"Grifonlar ölüyor," diye ekledi Cat. "Onlar ömürlük bağ kurarlar."

Faris gözlerini kırpıştırdı. "Hayatını bir başkasınınkine bağlamak, özellikle de insan gibi kırılgan bir şeye bağlamak aptalca görünüyor." Kaşlarını çattı. "Bu seçiminden dolayı grifonuna saygı duyuyor musun?"

"Ona kendisi olduğu için saygı duyuyorum ve verdiği kararlara güveniyorum," diye yanıt verdi Cat. "Grifonlar ve onların insanlara bağlanmak için yaptıkları fedakârlıklar Büyük Savaş'ı kazanmamızı ve ondan sonra yüzyıllar süren savaşlarda hayatta kalmamızı sağladı."

"Bir kraliyet mensubu gibi konuştun." Nairi gözlerini Cat'e dikti. "Talia senin Poromiel tahtının vârislerinden olduğunu söylemişti."

"Kraliçe Maraya çocuk sahibi olmayı seçmezse tahta amcam geçecek ve sonunda ablam mükemmel bir kraliçe olacak." Sanki itiraz etmek isteyenlere meydan okur gibi çatalını ve bıçağını eline aldı.

Nairi'nin bakışları Cat'ten Xaden'a ve Aaric'e kaydı. "Burada çok fazla genç kraliyet mensubu var. Çok fazla ittifak potansiyeli var. Neden birbirinizle evlilik anlaşmaları yapmıyorsunuz? Birlikte bir gelecek kurup krallıklarınızı birleştirebilecek vârisler doğurmamak... aptalca görünüyor."

Tavuk ağzımda büyüdükçe büyüdü ama Mira bana *bu insanlara inanabiliyor musun* der gibi bakınca kalp atışlarım biraz sakinleşti.

"Kral benim abim olacak," dedi Aaric, tavuğunu normal bir akşam yemeğindeymiş gibi dilimleyerek. "Korkunç bir kral olsa da. Vârisler ve ittifaklar beni ilgilendirmiyor. Bu savaşta savaşacağım, büyük olasılıkla öleceğim ama bunu başkalarını koruduğumu bilerek yapacağım."

"Onur hiçbir zaman bilgelikle eş değer olmamıştır." Nairi iç geçirdi, sonra Xaden'a baktı. "Peki ya sizin mazeretiniz nedir? Ünvanınızın aylar önce size iade edildiği haberini aldık."

Bu da güncel haberleri aldıkları anlamına geliyordu. İsyandan haberleri vardı. Fen'in idam edildiğinden de. Boğazımı yakıp kavuran öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve Talia'ya pek de dostça olmayan bir bakış attım. Biliyordu ve yine de onu orada *bırakmış*, geri dönmemişti.

Xaden çatalını bir patatese saplasa da diğer kolu hâlâ sandalyemdeydi. "O zaman *bildiğin*iz gibi ben bir düküm, prens değil."

"Tyrrendor, Navarre'ın en büyük eyaleti," dedi Talia üçlü erke, aceleyle oğlunu savunarak. "Topraklarının büyük bir kısmı koruma duvarlarının dışında yer alıyor, bu yüzden krallığa bağlılığı her zaman diğerlerinden daha... zayıf olmuştur. Bu savaş sırasında Tyrrendor'un egemenliğini yeniden kazanması beni

şaşırtmaz, bu yüzden ömür boyu sürecek bir ittifak" –gülümsemesi zayıflarken Xaden'la bana baktı– "yapıldı. Ama sen..."

Xaden lokmasını yavaşça çiğnedikten sonra herkes ona bakarken yuttu. "Aşk hayatım hakkında sana herhangi bir açıklama borçlu değilim."

Talia irkilip ellerini kucağına koydu ama bakışları Cat'e kaydı.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Cat, çatal bıçağını bir kez daha bırakarak. "Ben evet dedim, o hayır dedi. Violet'la tanıştı ve şimdi onlar... onlar oldu işte. Kıta'daki en güçlü iki binici, bu açıdan Violet'la ittifakı belki de daha akıllıca oldu. İkisi isterlerse Kıta'yı parçalayıp yeniden şekillendirebilirler. Ayrıca... ben artık başka biriyle birlikteyim."

Göğsüm şaşkın bir minnet hissiyle sıkışırken ona baktığımda Cat sadece gözlerini devirmekle yetindi.

"Böylesine avantajlı bir ittifakı bozmak..." Nairi başını iki yana sallayarak Xaden'a baktı. "Akılsızca."

Ah, *siktir.*

Akşam yemeğim midemde çalkalanmaya başladı. Zekâmızı yargılamıyorlardı, yaşam tercihlerimizi masaya yatırıyorlardı.

Faris, Nairi'yle Roslyn'e bakarak, "Ama bu kolayca halledilebilir," dedi. "Üç... veya dört yıllığına evlilik anlaşması yapmaları büyük bir bilgelik ve ünvanlarına bağlılık olacaktır."

Roslyn başıyla onayladı. "Bir Tyrrendor vârisi yaratıp Poromiel kanını taht sırasına koymaya yetecek kadar uzun bir süre."

Midem bulandı.

Garrick alaycı bir kahkaha attı. "Kan bağı bağlılık anlamına gelseydi burada oturup sorgulanıyor olmazdık." Sağ tarafındaki Talia'ya baktı. "O *senin* oğlun, değil mi?"

Talia çayının tamamını kafasına dikti.

Nairi, Garrick'in sözlerine aldırmadan başıyla onaylayarak, "Anlaşmalı bir evlilik çok akıllıca olur," dedi. "Sabah tapınakta

yasal işlemleri yaptırabilir, ardından da yarın öğleden sonra savaş konusunda yardımımızı isteyebilirler."

Arkamda tahta gıcırdadı. "Evrakları hazırlayın," dedi Xaden sandalyemi kavrayarak.

Boğazımdan yukarı safra yükseldi. Ne halt ediyordu bu?

Cat başını hızla bize çevirdi, bu arada Mira'yla Garrick aval aval bakıyor, Aaric'se yemek yemeye devam ediyordu.

O lanet bağı *şu an* geri istiyordum.

"Ah, oldu işte!" Faris iki kez el çırptı. "Ne mükemmel bir karar. Üç yıl mı, dört yıl mı olsun?"

"Ömür boyu. Daha azı kabul edilemez." Xaden elini omzuma koydu. "Belgelerde kullanmak için tam adı Violet Sorrengail. İki R'yle."

Göğsüne bir hançer mi fırlatsam yoksa onu delicesine öpsem mi bilemedim.

Mira sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Gözlerime baktığında bakışları yumuşayan Xaden, "Benim soyadım ünvanla birlikte geliyor ama seninkini de alabiliriz," diye teklif etti.

"İkisini birden de kullanabilirsiniz," dedi Garrick. "Ya da birleştirebilirsiniz? Riorgail? Sorrenson?"

"Kastettikleri bu *değildi*," diye fısıldadım Xaden'a.

"Ne kastettikleri umurumda bile değil," diye yüksek sesle cevap verdi ve omzumu okşayarak üçlü erke baktı. "Bilgimizi sorgulayabilir, binici ve havacı olarak onurumuzu ya da bağlılığımızı test edebilirsiniz. Bilmeceler, sahte senaryolar, satranç oyunları getirin, umurumda olmaz. Ama *geçinemediğim* bir kadınla evlilik anlaşması yapmak için hayatım boyunca sevdiğim tek kadını terk edeceğimi düşünüyorsanız o zaman bilgelik eksikliği bende değil sizde demektir."

Talia gözlerinde panikle, "Sadece üç yıl," diye yalvardı. "Sonra tekrar bir araya geleceksiniz. Elbette ittifakımız, bilgi-

mizi paylaşmanın yarattığı potansiyel bu fedakârlığa değecektir. Tyrrendor'u düşün."

Xaden elini omzumdan çekerek öne doğru eğildi. "Tyrrendor için neler feda ettiğimi tahmin bile edemezsin. Babamı kaybettim, özgürlüğümü kaybettim, kendi..." Sustu, ben de ayaklarının dibinde dönen gölgeler görmeyi umarak yere baktım. "Violet *kendim* için yaptığım tek seçim. Üç yıl için onu feda etmeyeceğim. Hatta tek bir *gün* için bile etmeyeceğim. Beni terk etmemiş olsaydın, beni biraz olsun *tanısaydın* bunu bilirdin."

"Seni terk etmeyi ben istemedim!" Talia başını iki yana salladı ve Faris'in kaşları onaylamadığını gösterircesine çatıldı. "Baban seni almama izin vermedi..."

"Babam hakkında konuşma. Onun ölümünü *izledim* ben." Xaden boynuna kadar uzanan isyan damgasını işaret etti. "Bir çocuğu, çıkmak üzere olduğunu bildiğin bir savaşla yüzleşmesi için, karanlık güce hükmedenlerin istilasına uğradığını bildiğin bir Kıta'da bırakıp gittin."

"Seni alamazdım," diye tekrarladı Talia. "Sen Tyrrendor'un vârisisin."

Xaden, "Kalabilirdin," diye karşılık verdi ve gerçek acısını gizlediğini bildiğim buz gibi ses tonu kalbimi sızlattı. "Annem olabilirdin."

Acısını biraz hafifletebilmeyi umarak elimi dizine koydum.

"Beni babanla birlikte ya da Mairi'nin kocasına yaptıkları gibi gizlice idam ederlerdi. Ben en doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım!" diye kendini savundu Talia.

"Kendin için." Xaden'ın dudağında alaycı bir gülümseme belirdi. "İtiraf etmeliyim ki kendin için en doğru olanı yapmışsın. Üçlü erkin bir üyesinin karısı olmak varken kim Tyrrendor'un dul düşesi olmak ister ki? İki çocuk annesi olmak varken? Huzurlu bir sahilde, huzurlu bir şehirde, kendi iyiliğinden başka bir şeye hizmet etmeyen bir adada yaşamak varken?"

Nairi, "Bir ittifak görüşmesi sırasında bu hararetli duygu gösterisi hiç yakışık almıyor," diye mırıldandıktan sonra çatalını tavuğunun son lokmasına batırdı.

"Görüşme başlamadan bitti," dedi Mira, kadehinin sapını parmaklarının arasında döndürerek. "Violet'ın bu odadaki en zeki insan olması umurunuzda değil. Ya da Xaden'ın onu kurtarmak için Basgiath'ı bölüp sonra da yapılacak en doğru şey bu olduğu için Navarre adına savaşmaya dönmesi. Ya da Cat'in krallığına yardım etmek için mümkün olan en düşmanca ortamda yaşaması. Sırf bir kraliyet temsilcimiz olsun diye Aaric'in hiç istemediği hâlde kendini ifşa etmek zorunda kalması ya da Garrick'in bedeli ne olursa olsun Xaden'ın yanında durması umurunuzda değil. Zaten buraya gelerek bilgelikten yoksun olduğumuzu kanıtladık. Hiçbir zaman bilginizi paylaşmayacak ya da bizimle müttefik olmayacaksınız."

"Doğru." Nairi cübbesinden bir yeşim taşı çıkarıp tabağının önüne koydu. "Burada konuşulan ilk gerçek bilgelik parçasıydı bu, ilgimi de çekti. Şimdi söyle bana, şehrimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Mira bana bakınca mesajı aldım. *Sıra bende.*

"Havadan bakıldığında fazla intizamlı görünüyor." Sırtımı dikleştirdim. "Pazarlar ve toplantılar için merkezi buluşma yerleri olan muazzam bölünmüş mahallelerden oluşan bir yer."

"Mükemmel," dedi Roslyn, kendi yeşim taşını parmak eklemlerinin üzerinde yuvarlayarak.

"Ve acımasız." Değerlendirmemi Xaden'ın gurur duyabileceği kadar ifadesiz bir sesle yapmıştım. Elimi eline alıp parmaklarımızı birleştirdi.

Roslyn taşı kavrayıp elini kucağına koydu. "Lütfen, devam et." Bu bir istekten ziyade tehdit gibiydi.

"Şu anki şehri inşa etmek için var olan bir şehri yıktınız, değil mi?"

"Başkentimizi geliştirdik, evet." Roslyn gözlerini kıstı. "On yıl içinde küçük kasabaların yenilenmesi de tamamlanmış olacak."

"Ve bunu yaparken şehrin tarihi temelini, vatandaşlarınızın nesiller boyu yaşadığı evleri yok ettiniz. Evet, bu güzel ve verimli. Ama aynı zamanda öyle olmayan şeylere karşı ne kadar tahammülsüz olduğunuzun da bir göstergesi." Sertçe yutkundum. "Bir limanınızın olmamasını da şaşırtıcı buldum."

"Derinliklerinde neyin gizlendiğine dair neredeyse hiçbir şey bilmezken su üzerinde maceraya atılmak akıllıca değil..." dedi Faris hızlıca.

Onlarda... su fobisi mi vardı?

Roslyn elini kaldırdı. "Kendi kıtalarının adını bile bilmeyen bir grubun eleştirisini kabul mu edeceğiz?" Derin bir nefes aldığımda kaburgalarım acıdı ve Xaden elimi daha sıkı tuttu.

Amaralililer. Diğer iki ada da bize böyle hitap etmişti. Tabii ya. Diğer tüm adalar tanrıların birine tapıyordu, biz hepsine tapınsak da birini diğerlerinden üstün tutuyorduk. Amari.

"Eski kraliyet kayıtlarına göre Amaralys ancak Poromiel kayıtlarında Amelekis şeklinde geçtiğine inanıyorum. Krallıklarımızın üzerinde anlaştığı tek şey, Büyük Savaş'tan sonra ona Kıta adını vermek oldu," dedi Aaric, tabağını temizledikten sonra nihayet çatal bıçağını masaya bırakırken. "Sanki denizin ötesinde başkaları yokmuş gibi sadece Kıta dememiz biraz küstahça ama o kadar uzun süredir savaşla parçalanmış durumdayız ki kimsenin bizim bir şey... herhangi bir şey olduğumuzu düşünmesi zor."

Tanrılar aşkına, Aaric başka neler biliyordu?

"Bu kadar çok şey bilen biri için oldukça sessizsin," dedi Nairi.

"Boğazımı hedef alan oyunun kurallarını anlayana kadar ağzımı kapalı tutmayı tercih ederim. Rakibimin karakterini ve zekâsını değerlendirmeme yardımcı oluyor." Sırayla her birine baktı. "Dürüst olmak gerekirse sizi eksik buldum ve müttefikim

olmanızı istediğimden emin değilim. Ordunuz yok ve herkese açık olması gereken bilgi konusunda cimrisiniz."

"Ama yine de bize geldiniz?" Nairi kaşlarını kaldırıp gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı.

"Ben mi?" Aaric başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece Halden öfkesini kontrol edemediği ve Violet en korkunç savaş ejderhalarımızdan biriyle değil, aynı zamanda yedinci ırk olan bir Yanardöner'le bağ kurduğu için buradayım. Karanlık güce hükmedenler de yayılıyor. Biz burada otururken insanlar ölüyor. Orada olmadığımız her gün savaş haritası tahmin bile edemeyeceğimiz şekilde değişiyor olabilir. Ve krallığım, Kral'ın emri yüzünden mülteci kabul etmeyen pisliklerle dolu, bu yüzden Yanardönerlerin izini sürmek sadece sayımızı artırmak için değil, altı yüz yıl önce Veninleri nasıl yendiğimizi bulmak için de tek umudumuz.

"Tüm bilgeliğinizle bu çözüm konusunda hemfikirseniz harika. Değilseniz, görünüşe bakılırsa burada tek başardığımız şey evde zaten eksikliğini hiç çekmediğimiz öfke ve yargılamaya maruz kalmak oldu. Bana kalsa yemek için teşekkür eder, testinizi geçemeyen insanlara ne yaptığınızı öğrenmeden buradan giderdik."

Roslyn yüzünü buruşturarak sandalyesinde kıpırdanırken, "Grubunuzdaki en asil kişi sizsiniz," dedi. "Karar size bağlı değil mi?"

"Asaletin rütbeyle bir ilgisi yok, en azından benim için." Aaric bana baktı. "Andarna, Violet'i seçti ve yanımızda dört üst rütbeli subay olsa da bu, Violet'ın görev takımı. Komuta onda. Erkekler konusundaki şüphe götürür zevki dışında Violet'ın *bilgeliğine* çocukluğumdan beri güvenirim." Gözlerimiz buluştuğunda ona hafifçe gülümsedim.

Kapı açıldı ve içeri hizmetkârlar doluştu. Yemek tabaklarımızı alıp mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere geri dönerlerken oda sessizleşti.

"Gerçekten yedinci ırkla bağ mı kurdun?" diye sordu Roslyn bana.

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Kendi ırkı Kıt... Amarali'yi terk ettiğinde o geride kalmış, biz de onları arıyoruz. Şimdi, bizimle ittifak görüşmesi yapmak istiyor musunuz?"

"Meraklandım." Roslyn elindeki taşı tabağının önüne koydu.

"İkisini ikna ettiniz. İyi gidiyorsunuz." Faris sırıttı. "Ne yazık ki oybirliğiyle karar verilmesi gerekiyor ve ben yaklaşımım konusunda... biraz daha kurnazım. Söyleyin bana, gerçekten bilgi peşindeyseniz neden Hedeon'a tapmıyorsunuz? Neden müttefiklik yerine bilgelik arayan diğerleri gibi burada ikamet etmiyorsunuz? Kütüphanelerimiz eşsizdir, üniversitelerimiz ölüm değil, öğrenme ve kültür odaklıdır."

"Bana bilgelik için asla dua edilmemesi, bunun kazanılması gerektiği öğretildi ve her ne kadar kütüphanenizden keyif alsam da Veninler hakkında bilgi içermediği sürece ilgilenmiyorum." Omuzlarımı silktim. "Sevdiğim insanlar kurutularak ölüme mahkûm edilirken bir adada saklanmayacağım."

Faris'in arkasındaki kapı tekrar açıldı ve bir uşağın başı göründü. "Efendim, tatlı için hazır mısınız?"

Faris, "Hazırız," diye cevap verdiğinde adam mutfağa döndü.

"Lütfen bana Talia'nın haftalardır biriktirdiği çikolatalarla bir şeyler yaptığınızı söyleyin. Yemin ederim, gelen her sevkiyatı satın aldı ve ne kadar nadir bulunduğunu biliyorsun," dedi Nairi ama bir saniye sonra dudaklarını büküp sandalyesine yerleşti. "Gerçi bu gece tatlı yemek istediğimden emin değilim."

"Ben de," dedi Roslyn, midesini tutarak.

Faris sert bir gülümsemeyle, "Ne tür bilgiler?" diye sordu bana. "Acaba onları yok edecek bir silah mı?"

Kapı açılırken Xaden, "O zaten bir silah," dedi ve Faris'in gözleri bana kaydı.

Uşaklar içeri girip tabaklarımızı masaya yerleştirmeye başladı.

Ah... *siktir.* Gümüş bir çatalın yanında kusursuz biçimde dilimlenmiş çikolatalı pasta.

Xaden'ın elimin üstündeki eli gevşedi.

"Hâlâ en sevdiğin tatlı bu mu?" Talia'nın sesi heyecanla tizleşmişti. "Doğum gününün ay sonunda olduğunu biliyorum ama şimdi buradasın."

Xaden pastaya Halden'ın Anna'nın kafasına baktığı gibi bakıyordu.

Hizmetkârlar mutfağa dönerken Faris onlardan birine, "Phyllis," diye seslendi. "Görünüşe bakılırsa dördümüzün çatalı yok."

"Elbette. Hemen getiriyorum," diye cevap verdi kadın, kapı kapanmadan önce.

"Lütfen bizi beklemeyin." Faris bize doğru elini salladı. "Deverelli'den bu kadar uzakta çikolata nadir bulunan bir ikramdır."

Üstelik Talia haftalardır bunu biriktiriyordu. Zihnim düşüncelerle doldu.

Haftalardır. Geleceğimizi biliyordu.

İttifaklar konusunda Deverelli yaklaşımını tercih ederim. Kraliçe Marlis böyle demişti.

Courtlyn diğer adaları bilgilendirmiş olmalıydı.

Talia *Xaden*'ın geleceğini biliyordu.

"Artık hoşuna gitmiyorsa sorun değil." Talia titrek bir gülümsemeyle bakıyordu. "Seninle olduğumdan daha uzun süredir senden uzaktayım ve zevklerin değişebileceğini biliyorum. Ne de olsa artık bir yetişkinsin. Ama zevkinin değişmemiş olması ihtimaline karşı dört tarif denedik ve sanırım bu, Aretia'da yediklerimize en yakın olanı. Aşçılar yemek pişirirken sen mutfağa gizlice girerdin..."

"Hatırlıyorum." Xaden başını kaldırıp annesine baktı. "Ve hâlâ en sevdiğim bu."

Sahilde o kadar şaşırmış gibi davrandığı sahne... tamamen sahteydi. Midem ekşidi. Bu yanlıştı. Ters giden *bir şeyler* vardı. Kaçırmamam gereken bir detayı kaçırmıştım.

Talia'nın gülümsemesi aydınlandı ve Faris kolunu onun omzuna attı.

"İyi iş çıkardın, aşkım." Onu yanağından öptü.

Bakışlarım Mira'ya kaydı ve ablam kaşlarını çattı. O elini masadan indirmeye başlarken benim kalbim küt küt atıyordu. Oyuna getirilmiştik. Talia, Xaden'ın geleceğini biliyordu, bu da Faris'in de bunu bildiği anlamına geliyordu... üstelik bizi test etme yaklaşımı daha *kurnazdı*.

Dördünün de çatalı yoktu.

Pastanın içinde bir şey var.

Xaden çatalına uzanırken parmaklarımı dizine bastırdım. Kaşlarını çatarak bana baktı.

Başımı iki yana salladım, sonra sağ elimle uzanıp çatalı Aaric'in elinden kaptım.

Cat de çatal bıçağını bıraktığında çatal tabağın üzerinde tıngırdadı.

"Tadı tıpkı evimdeki gibi," dedi Garrick, ağzına bir lokma daha götürürken.

Ah, *Amari* aşkına, şimdiden üçte birini yemişti bile.

"Dur!" Kalbim neredeyse duracakmış gibi çarpıyordu.

Garrick durdu, sonra çatalını tabağa bıraktı. "Başlayabileceğimizi söyledi..." Bir kez gözlerini kırpıştırdı, sonra sallanmaya başladı. "Ben... kendimi..." Gözleri kapanıp masaya yığılırken zaman yavaşlamıştı sanki.

Xaden, "Garrick!" diye bağırarak masadan kalkarken Aaric öne atıldı ve Garrick'in kafasını masaya çarpmadan yakaladı.

Sonra hızla Xaden'a baktı. "Nefes almıyor!"

Hedotis'te ikamet etmek isteyenler için yapılan vatandaşlık sınavı bana Kâtipler Bölüğü'ne giriş sınavını hatırlatıyor. Ancak bizim sınavımız potansiyel bir öğrencinin ne kadar öğrendiğini ölçmek için tasarlanmışken, okuduğum kadarıyla onlarınki sanki ne kadar öğrenmediğini kanıtlamak için yapılıyor.

–YÜZBAŞI ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
HEDOTIS: HEDEON ADASI'NDAN

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Mira, Cat ve ben ayağa kalkarken sandalyelerimiz taş zeminde tiz bir ses çıkardı. Panik pençeleriyle kalbimi kavrayıp sıkarken bağa doğru, "*Geri dönün!*" diye haykırdım.

"*Çoktan yola çıktık,*" diye cevap verdi Tairn.

"*Chradh...*"

"*Öfkeli ama gördüğüm kadarıyla binicisini kaybetme acısı çekmiyor.*"

"*Az önce ormanın bir kısmını ateşe verdi,*" diye ekledi Andarna.

"Riorson, o–" diye tekrarlamaya başladı Aaric.

"Seni ilk seferinde duydum." Xaden, Garrick'i koltuk altlarından tutarak sandalyesinden kaldırdıktan sonra yere yatırıp yanında diz çöktü.

Masanın etrafından dolanırken, "İçine ne koydun?" diye sordum Faris'e.

Yüzünde artık sevimli değil, zalim bir gülümseme vardı ama bana cevap vermedi.

Mira, "Trager'ı getirin!" diye emretti ve arkamdaki bir kapının açılıp kapandığını duydum. Xaden kulağını Garrick'in göğsüne dayadı. "Zayıf ama atıyor."

"Nefes almasını sağlamalıyız..." dedi Aaric. "*Mosmor* oldu."

"Farkındayım." Xaden, Garrick'in burnunu sıkarak kapadıktan sonra ağzını Garrick'in ağzına bastırarak nefes verdi.

Garrick'in göğsü yükseldi.

Arkama döndüğümde Talia'nın korku dolu gözlerle Garrick'e baktığını gördüm. "Pastanın içinde ne vardı?" diye sordum.

İrkildi. "Hiçbir şey." Garrick'in dilimine bakarken kaşlarını çattı, sonra kendi dilimine uzandı. "Sadece..."

"O senin için değil, canım." Faris onun tabağını aldı, sonra başını eğip karnını ovalarken yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptın sen?" Talia o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi arkasındaki duvara çarptı ve tertemiz yüzeyde bir iz bıraktı.

"Onları senin rica ettiğin koşullarda test ettim," dedi Faris, sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Burada, evimizin mahremiyetinde, rahat edebilecekleri bir yerde."

Nairi ve Roslyn tabaklarını iterek rahatsızlık içinde birbirlerine bakarken Mira saldırmaya hazır şekilde yaklaştı.

"*Oğlumu* mu zehirledin?" diye haykırdı Talia.

"Oğlun onu yemeyecek kadar akıllıydı," dedi Faris. "Adamız merhametsiz olabiliyor. Gurur duymalısın, öfke değil."

Garrick'in pastasından geriye kalanları alıp burnuma götürdüm. Çikolata, şeker ve belki biraz da vanilya kokuyordu ama... İşte. Derin bir nefes alınca fazlasıyla tatlı bir şeyin kokusunu aldım. Güneşte çok uzun süre kalmış meyve gibi bir şeyin.

"Hâlâ çok yavaş," dedi Aaric. Arkama bakınca onun kulağını Garrick'in göğsüne dayamış olduğunu, Xaden'ın da arkadaşına tekrar nefes verdiğini gördüm.

Zihnimde düşünceler dönmüyor, âdeta *uçuyordu*. Her şey olabilirdi. Toz hâline getirilip una katılmış, suda eritilip yumurtalara karıştırılmış ya da kremasına eklenmiş olabilirdi. Yerli ya

da ithal olabilirdi. Elimdeki tek şey babamın saha rehberiydi. O kadar uzaklardaydık ki Brennan'ın yardım edebileceğinden bile emin değildim.

Göz göze gelince Xaden, "Violet," dedi yalvaran bir sesle. O akik gözlerin derinliklerindeki panik beni başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarstı.

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi yatıştırmak için kalp atışlarımı sakinleştirmeye çabaladım. "Onu bulacağım," diye söz verdim. "Garrick'in ölmesine izin vermeyeceğim."

Xaden başıyla onayladı ve Garrick'e müdahale etmek için için tekrar nefes aldı.

Pastayı son bir kez koklayıp masaya koyarken Faris'in bizi merakla izlediğini fark ettim. Talia yavaşça kavisli duvara yaslanıp kollarını kendi gövdesine sararak Xaden'ı izledi.

Faris oturduğu yerde kıpırdanarak, "Şimdi silahını çekeceğin kısım mı geliyor?" diye sordu bana. "Aceleci arkadaşının ne yediğini söylemezsem beni öldürmekle mi tehdit edeceksin?"

"Hayır." Kalçamı masaya, Talia'nın az önce oturduğu yere yasladım. "Burası, seni çoktan öldürdüğümü söylediğim kısım."

Faris'in gülümsemesi siliniverdi. "Fakat şu an nefes alan benim, arkadaşın değil." Ama vücudunu, geğirmesini engellemeye çalışır gibi eğdi ve ağzını kapadı.

"Ah, nefes almaya da devam edeceksin." Diğer üçüne baktım. "Hepiniz devam edeceksiniz. Sizi öldürecek olan şey, safranız kana dönüşene kadar kusmanız olacak. Bu da yaklaşık on dakika içinde başlayacak. Merak etmeyin, sadece bir saat sürer. Ölmek için biraz sefil bir yol ama elimde ne varsa onunla idare ettim."

Nairi sandalyesinden fırlayıp yere, dizlerinin üzerine çökerek kusmaya başladı.

Mira'ya, "Kahretsin, zamanlamam yanlış oldu," dedim.

"O, iki bardak içti." Nairi midesindekileri boşaltırken Mira yüzünü buruşturdu ve geriye doğru bir adım attı.

"Yaptığımız her şeyi siz de yiyip içtiniz," dedi, yüzü bembeyaz olan Faris. "Sizi izledim."

"Yemekten önce izlemedin." Parmaklarımı masaya vurdum. "Yemekten önce altımız baş başaydık. Merdivenden inerken herkese aperatif olarak ne verdiğimi merak ediyor musun?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle diyorsan." Duvardan aşağı kayarken çığlık atmamak için yumruğunu ağzına bastıran Talia'ya yan yan baktım. "Şimdi *sizin için* test zamanı. Arin nanesinin ihraç edilmesinin neden yasa dışı olduğunu biliyor musun? Aretia dışına çıkarmanın neden kanunlara aykırı olduğunu?"

"Lanet olası *çay*," diye tısladı Faris, Talia'ya ters ters bakarak.

Boş kadehini kaldırıp ters çevirdim. "Ve sen hepsini içtin." *Cık cık*ladım, sonra kadehi masaya geri koydum. "Seninle bir anlaşma yapalım. Bunu testte başarısız olursak ve koz kullanmamız gerekirse diye saklıyordum ama sen bana kendi panzehrini ver, ben de sana benimkini vereyim."

"Beni yenemezsin." Başını iki yana salladı.

Öfkeden tüm bedenim ürperdi.

"Sen de arkadaşımı zehirledikten sonra cezasız kalamazsın." İçimde yükselen paniğin yüzüme yansımasına izin vermeden başımı yana yatırdım.

"Arkadaşın önümüzdeki yirmi dakika içinde ölecek ve benim de muhafızlarımın sizi katletmesini izlemek için hâlâ kırk dakikam olacak. Panzehri odanda bulamayacağımızı mı sanıyorsun?" Sesi yükselmişti.

Ev sarsıldı ve kulakları tırmalayan bir uğultu çatallarla tabakları şıngırdattı.

"Sana iyi şanslar dilerim." Sesimi sakin tutmayı başardım. "Senin vasat muhafızların varsa benim de öldürmek için eğitim almış on binicim ve havacım, dört grifonum ve yedi öfkeli ejderham var. Şans benim tarafımda."

Faris bembeyaz oldu. "Blöf yapmadığını nereden bileceğim? Bize verdiğin şeyin ölümcül olduğunu?"

"Bilemezsin." Omuzlarımı silktim. "Ama sen ya da karın kan kusmaya başladıktan sonra panzehrin size bir faydası olmayacak. Zaman geçiyor." Arkamızdaki kapı hızla açılıp duvara çarptı.

"Of, *siktir*." Drake hemen kapı ağzından çekildi ve Trager içeri koşarken diğerleri de peşinden geldi.

"Ona ne verdiler?" diye sordu havacı, Xaden'ın karşısında dizlerinin üzerine çökerek.

"Üzerinde çalışıyorum," dedim ona. *Ve başarısız oluyorum.*

Faris kendi hayatına, hatta karısının hayatına yönelik tehdit karşısında bile çözülmüyordu. Bu içimdeki tüm temel içgüdülere ters düşüyordu. Ben olsam Xaden'ın başının dertte olduğunu fark eder etmez panzehri verirdim.

"*Kendin gibi düşünmeyi bırak*," diye emretti Tairn. "*Onun gibi düşün.*"

"*Kaybetmektense ölmeyi tercih eder.*" Her kelimemden korku akıyordu. "*Bana söylemeyecek.*"

"*O zaman sormayı bırak.*"

"Violet!" diye haykırdı Xaden.

"Kalbinin daha güçlü atmasını sağlamalıyız." Trager bir elini Garrick'in göğüs kafesinin üzerine koydu, sonra da tüm ağırlığını vererek bastırdı. "Ona nefes vermeye devam et."

Faris'in arkasındaki kapı açıldı ve bir hizmetçi önce şaşkınlık nidası attı, sonra kapıyı kapayıp çığlığı bastı.

Bakışlarım Mira'ya kaydı. "Bu evde bizi öldürebilecek diğer her şeyle ilgilenmeni istiyorum." Sonra kapıya baktım ve Dain'in Cat'le Ridoc'ın arkasında durduğunu gördüm. "Babamın Hedotis hakkında yazdığı kitabı getir. Yatağımın sağ tarafındaki çantamda."

Dain başıyla onayladı ve koşmaya başladı.

"Evi *hemen* mühürlüyoruz," diye emretti Mira. "Bu katta üç kapı var. Cordella, sen ön tarafı al. Cat ve Maren, arka taraftaki

verandayla ilgilenin. Ben yan tarafa bakacağım. Ridoc ve Aaric, Violet'la kalın." Hançerlerini çekti ve kusan iki kadının yanından geçerek hizmetkârların girişinden mutfağa doğru ilerledi.

Aşçı.

Omzumun üzerinden, "Ridoc, benimle gel!" diye seslendikten sonra Mira'nın açık bıraktığı kapıdan geçip mutfağa koştum.

Beş hizmetkâr elleri omuzlarında, avuç içleri dışa dönük şekilde büyük, dağınık bir masanın etrafında duruyorlardı. Ocağın başında iki, lavabonun başında bir kişi vardı, iki kişi de taş fırının yanında duruyordu.

"Aşçı nerede?"

Bana aval aval baktılar.

"Aşçı nerede?" diye tekrarladım, Hedotis diline geçerek.

Az önce içeri girip bizi gören kadın hizmetçi titreyerek sağındaki bir kapıyı işaret etti. İki hançerimi çektim ve arkamı kollaması için Ridoc'a güvenerek hizmetkârların yanından geçip içeri girdim. Burası bir kilerdi.

Duvarlar, kavanozlar ve meyve sepetleriyle dolu raflarla kaplıydı.

Cılız adam irkildi ve az kalsın salamura yumurta kavanozu gibi görünen bir şeyi düşürüyordu.

"Pastanın içine ne koydun?" diye sordum Hedotis dilinde.

"Bana söyleneni yaptım." Kavanozu rafa geri koydu, sonra aşağı uzanıp eline bir bıçak aldı.

"Yapma." Hançerlerimi kaldırdım. "Sadece arkadaşımı neyin öldürdüğünü söyleyeceksin, ben de yaşamana izin vereceğim."

Bana doğru hamle yaptığında hançerlerimi art arda fırlatıp her iki kolunun derinliklerine sapladım. Kan dirseklerine doğru akarken adam mutfak bıçağını düşürdü. Elleri titrerken kollarına bakarak haykırdı.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim!" Üç adım attım, sonra iki hançerimi de kabzalarından çekip çıkardım ve karnına bir tekme savurdum. Geriye, raflara doğru uçtu.

Yan tarafımda dayanılmaz bir acı hissettim ve soluk soluğa, son otuz saniyeyi bir şekilde geri sarabilecek ya da kırık kaburgamı kurtarabilecekmiş gibi tüm kaslarımı gerdim. *Siktir*, bunu düzgün düşünmemiştim.

Aşçı titreyen ellerini birleştirerek yalvarmaya başlarken tırnaklarının dibindeki mavi yarım aylar göründü. "Lütfen. Hayır. Benim bir karım var. Ve iki çocuğum."

Mavi.

Mavi kenarlı bir havlu kullanmıyordu. Ellerindeki maviliği çıkarmaya çalışıyordu.

Kilerden yavaşça geri geri çıktığımda Ridoc'ı kapıyı korurken buldum; uçuş ceketinin düğmeleri açık, kılıcı elindeydi. "Mavi bir şey arıyoruz."

"Bana bu adada gerçekten renkli bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" İkimiz de yeni terk edilmiş masayı kaplayan tencere, tava ve tabaklara baktıktan sonra masaya yaklaştık. Ridoc kılıcını kınına sokup eline bir tencere aldı, krem rengi içeriğini kontrol etti ve tekrar yerine koydu. "Lanet kuşlar bile beyaz..."

Erris kuşları.

Mavi tırnaklar. Olgunlaşmış meyve kokusu.

Buydu işte. "Ne olduğunu biliyorum..."

Aşçı haykırarak kilerden çıkarken Ridoc'la ben ona döndük.

Aşçının mutfak bıçağını havada görünce kalbim sıkıştı. Sağa doğru kaçtım, sonra acıyı sanki başkasına aitmiş gibi bastırarak Courtlyn'in kitabından bir hareketle aşçıya doğru ilerledim. Bileğimin bir hareketiyle hançeri fırlatıp aşçının kanlı elini lanet olası kapı çerçevesine sabitledim.

Bunu hak etmiyormuş gibi ulumaya cüret etti.

"Orada kal," diye emrettim Hedotis dilinde, sonra Ridoc'a doğru döndüm.

Ridoc aşağı bakarken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Aşçının bıçağı böğrüne saplanmıştı.

Keşke sen ve Sawyer da bizimle olsaydınız ama Ridoc burada olduğu için minnettarım; her ne kadar alaycılığı Mira'nın sinirlerini bozsa da.

–ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'İN ÖĞRENCİ RHIANNON MATTHIAS'A YAZDIĞI MEKTUP

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Ridoc!" İçime, ocak ayındaki kar fırtınasından daha soğuk bir korku çöreklenirken sendeleyerek ilerledim.

Hayır. Hayır. *Hayır.* Kelimeler kafamın içinde saf bir inkârla tekrarlanıyordu.

"Bu... talihsizlik," dedi Ridoc sessizce, yanına saplanan bıçağa bakarak.

Ridoc olamazdı. *Kimse* olamazdı ama özellikle Ridoc olamazdı.

Bu yaşanıyor olamazdı. Yine olmazdı. Evden binlerce kilometre uzaktayken ve o daha mezun olmamışken, daha âşık olmamışken ve daha *yaşamaya* bile başlamamışken olmazdı. "İyisin," diye fısıldadım. "Sen onu orada tut, ben de Trager'ı getireyim..."

Ridoc bıçağın kabzasına uzandı.

"Hayır!" Elini tutmak için üzerine atıldım ama bıçağı çoktan çekmişti bile. Kanı durdurmak için avuçlarımı yan tarafına bastırdım... ama kan yoktu. Gömleğinde delik de yoktu, sadece uçuş ceketinde iki kesik ve tezgâhta bir delik vardı.

Bıçak uçuş ceketinin kenarına saplanmıştı... *ona* değil.

Ridoc aşçının üzerine atıldığında ellerim karnından kaydı.

"Pislik!" diye haykırdı Ridoc ve o tarafa dönünce yumruğunu aşçının suratına indirdiğini gördüm. "Dört üniformam olabilir ama sadece bir tane uçuş ceketim var ve ben" –yumruk– "dikiş dikmekten" –yumruk– "nefret ederim!" Ridoc hançerimi aşçının elinden çekip çıkardı ve adam gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde kapının kenarından aşağı kaydı. "Tanrılar aşkına, sizin *medeni* bir ada olmanız gerekiyordu!" Hançerimi aşçının tuniğine sildikten sonra dönüp yanıma geldi. "Bir aşçının iki eğitimli katile saldırmasının neresi bilgece?" Yüzü asıldı. "Vi, sen iyi misin?"

Güçlükle nefes aldım ve başımla onayladım. "Evet. Ben sandım ki... ama iyiyim. Sen de iyisin. Her şey yolunda... Garrick dışında her şey, o yüzden..."

Anlayınca bakışları yumuşadı ve kolunu omuzlarıma dolayarak bana çabucak ama nazikçe sarıldı. "Evet, ben de seni seviyorum."

Başımla onayladım, sonra birbirimizden uzaklaştık. "Pastanın içine ne koyduklarını biliyorum."

"Güzel." Ridoc kapıyı işaret ettiğinde birlikte yemek odasına geri döndük. "Ayrıca bunun için bir arma istiyorum, Violet. Bir görev takımı arması. Anladın mı?"

"Gayet açık ve net anladım." Yemek odasına ilk giren ben oldum ve üçlü erkten ikisinin öğürdüğünü, Talia hıçkıra hıçkıra ağlarken Xaden ve Trager'ın da Garrick'in başında olduğunu gördüm. Aaric elinde hançerle masanın kenarında bekliyor, Faris'se elleri karnında, iki büklüm oturuyordu.

"Kendi kendine nefes alıyor ama belli belirsiz," dedi Xaden. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Sayılır." Gülümsemeye çalıştım.

"Kitap." Dain babamın saha rehberini masanın üzerinden bize doğru itti. Aaric onu yakalayıp bana uzattı.

"On dakika içinde ölmüş olacak," diye mırıldandı Faris.

"Hayır, ölmeyecek." Kitabın ihtiyacım olan bölümünü açıp parmağımı babamın çizdiği flora çizelgesinde gezdirerek zakia meyvesiyle ilgili bölümü buldum.

MAYALANMAYA BIRAKILDIĞINDA ZEHİRLİDİR. BİR SAAT İÇİNDE BOĞAZIN ARKASINA İNCİR VEYA LİMON KOYARAK TEDAVİ EDİLİR.

Teşekkürler, baba.

Xaden'a, "Buldum," dedim, sonra kitabı kapayıp Dain'e baktım.

"Üst katta, odamızın yanındaki verandada gümüş bir tepsi var. Oradan incir getir."

Dain başıyla onayladıktan sonra koşmaya başladı.

Aaric'e yaklaşmasını işaret ettim, o da masadan uzaklaştı. "Beş küçük bardak suya ihtiyacım var. Tatlı su, tuzlu değil. Biri Dain için." Aaric mutfağa yöneldi, Ridoc da peşinden gitti.

Xaden'a, "Ona inciri nasıl yutturacağımızı bul," dedim, sonra masanın kenarına yaslanıp Faris'e doğru eğildim. O anda kaburgalarım öyle acıdı ki yüzümü buruşturdum. "Dünyamızın geleceği için savaş veriyoruz. Bu bir yarışma olmamalı. Mantık ve bilgelik, bize *dönüşmemek* için bize yardımcı olmanızı söylüyor."

Faris, "Bu sizin *savaşınız*," diye homurdanırken Dain hızla içeri girdi.

Dain'e, "Ez, dilimle, ne yapman gerekiyorsa yap ve suyla karıştır ki boğazından aşağı inebilsin," diye talimat verdim.

"Tamamdır." Bir sandalyenin üzerine çıkıp masanın üzerinde yürüdü ve Garrick'in kafasını geçtikten sonra aşağı atladı. Sonra o da mutfağa girip gözden kayboldu.

"Bu *bizim* savaşımız olacak." Titreyen Faris'e doğru eğildim. "Bizim topraklarımızdaki büyünün son zerresini de tükettikten sonra buraya gelmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Biz güvendeyiz." Bana kötü kötü baktı. "Burada büyü yok."

"Aptal adam." Başımı iki yana salladım. "*Sizi* kurutacaklar."

Gözleri bir an için parladıktan sonra acıyla inledi.

Dain elinde incir bulamacı ve bir kaşıkla döndüğünde Xaden'la Trager, Garrick'i yan yatırdılar. Aaric ve Ridoc da ikişer küçük bardak suyla içeri girdiler.

Bardakları teker teker alıp arkama, Faris'in ulaşamayacağı bir yere koydum, sonra da diğerleri Garrick'e bulamacı yutturmaya çalışırken paniklememek için tırnaklarımı avucumun içine bastırdım.

Babamın dediğine göre bir saati vardı ve henüz...

Garrick bulamacın bir kısmını tükürdü ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Xaden ona uyanması ve bulamacı içmesi için bağırırken ben rahatlayarak gevşedim. Garrick dört büyük yudumda bardağın tamamını içti ve başı tekrar geriye, Trager'ın kucağına düştü.

Xaden'ın endişeli bakışları bana yöneldi.

"Biraz zaman ver," dedim nazikçe. "Henüz bir saat olmadı. O iyileşecek."

Çenesindeki bir kas seğirse de başıyla onayladı.

Roslyn yerde sessiz sessiz ağlarken Faris'e, "Şimdi Garrick'in önümüzdeki birkaç dakika içinde uyanması için dua et," diye fısıldadım. "Düşündüğün kadar zeki olmadığından Hedeon'a ya da seni dinleyen her kimse ona dua et çünkü onun seni buradan canlı çıkarmasının tek yolu bu."

Faris mor gözleriyle bana dik dik baktı. "Uyanıp beni öldürmesi için neden dua edeyim ki?"

"Garrick değil." Başımı iki yana salladım. "Xaden. Sgaeyl, Navarre'daki en acımasız ejderhalardan biri olarak bilinir ve onun Xaden'ı seçmesinin bir sebebi var."

Bakışlarında korku belirdi.

Arkama yaslanıp bekledim.

Üç dakika sonra Garrick inleyerek gözlerini açtı. "Bu adayı hiç sevmedim."

Birden rahatlayınca dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve Xaden'ın başı sanki Zihnal'a ya da belki de arkadaşını elinden almadığı için Malek'e teşekkür ediyormuş gibi geriye düştü.

"Sen kazanmadın," dedi Faris sertçe.

"Ölüyorsun. Bence bu senin kaybettiğini gösteriyor." Masadan uzaklaştım. Xaden ayağa fırladı ve yanımdan geçip Faris'i sandalyeden kaldırarak duvara yasladı.

Of, *siktir*. Ben de blöf yaptığımı sanıyordum. Xaden, Faris'e, kemiklerinin çatırdamasına neden olan bir sağ kroşe indirince midem kasıldı.

"Garrick'i zehirledin." Onu tekrar duvara çarptı. "*Violet*'ı zehirlemeye çalıştın." Uyluğundan bir hançer çıkarıp Faris'in boynuna dayadı.

"Hey, dur." Ridoc onlara doğru yürüdü. "Potansiyel müttefikleri öldüremeyiz, berbat insanlar olsalar bile."

Xaden, Ridoc'a damarlarımdaki kanı donduran bir ifadeyle baktı. Şu anda kendisi değildi.

"Hayır." Hiç düşünmeden koşup aralarına girdim ve elimle göğsüne bastırarak Ridoc'ı geriye ittim. "Hayır."

Ridoc kaşlarını kaldırsa da geriledi ve ben Xaden'a dönerken Dain gözlerini kıstı.

"Bana bak." Kolunu kavradım ama Xaden elini Faris'in gırtlağından çekmedi. Hançerin ucunda ince bir kan çizgisi belirmişti. "Bana. Bak. Dedim."

Xaden gözlerime bakınca yüreğim ağzıma geldi. Sanki sevdiğim adam kılığına girmiş bir yabancıya bakıyor gibiydim.

"Buzdan çık," diye fısıldadım. "Kendini topla ve bana geri dön çünkü sana ihtiyacım var. Buna değil. *Sana*."

Gözleri beni tanıdığını gösteren bir ışıltıyla aydınlandı. Bir saniye sonra Faris'ten uzaklaşıp hançerini indirdi, benim, Ridoc'ın, Aaric'in, Dain'in, annesinin, Garrick'in ve Trager'ın yanından geçip kapının yanına, duvara yaslandı. Hançerini

kınına sokup kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyemin önünde duran tabağa baktı.

Dain bakışlarını Xaden'dan bana çevirerek, "Bir planın var mı?" diye sordu. "Yoksa akışına mı bıraktık?"

"Bir planım var." Sayılırdı. Faris'in boyun eğme süresi uzadıkça o plan da hızla yıkılıyordu. Üçlü erki öldürmek ihtiyacımız olan ittifakın gerçekleşmesine pek katkı sağlamayacaktı ve Faris de bunu biliyordu. "Herkesin uçmaya hazır olmasını sağlayabilir misin?"

Dain başıyla onayladı. "Aaric, Trager'ın Garrick'i taşımasına yardım et ve onu Chradh'a götür. Ridoc, hadi herkesin eşyalarını toplayalım."

Hepsi harekete geçip Xaden'la beni üçlü erk ve Xaden'ın annesiyle baş başa bıraktılar.

Faris'e sandalyesini işaret ederek, "Otur," diye emrettim ve beni şaşırtarak gerçekten de dediğimi yaptı. "Panzehir için senden ne istemeliyim?"

"Malek'e kavuş," diye hırladı.

"Karın on yıl boyunca orada yaşadığı hâlde Tyrrendor hakkında fazla bir şey bilmemen ne kötü." Masanın kenarına doğru ilerledim. "Özellikle de arin nanesi hakkında. Bu gece benim değil de senin cehaletini keşfetmiş olmamız gerçekten de ironik."

"Buradan asla canlı çıkamayacaksınız," diye yemin etti.

"Çıkacağız." Dört bardağı önüme koydum, sonra sol ön cebimden dört şişe çıkardım. "Tek soru şu: Buradan bir ittifakla mı, bir anlaşmayla mı yoksa yeni seçilmiş bir üçlü erkle mi ayrılacağız?"

Homurdandı ama her bardağa bir şişeyi boşaltırken bakışlarıyla hareketlerimi takip etti. Berrak sıvı hızla siyaha dönüşüp çamur gibi oldu.

"Hangisi olacak?" diye sordum Faris'e.

"Çalışanlarım burada neler olduğunu biliyorlar. Şehir muhafızları ejderhalarınızı gökyüzünden vuracak," dedi.

"Bundan epey şüpheliyim." Aaric'in kullanılmamış çatalını alıp bulamaçları karıştırdım. "Birazdan ablam muhafızlarınızdan birini getirecek ve sen de onlara bizi bırakmalarını söyleyeceksin çünkü yeni yarattığımız müttefikliğimizin kökleri" –dizlerini göğsüne çekmiş, acı içinde kıvranan Talia'ya baktım– "kan bağına dayanıyor. Sanırım birinin anlaşmalı evliliği istediği gibi gitmiş ki karının oğlu Tyrrendor Dükü. Doğal olarak sen de bu ilişkiyi kuvvetlendirmek istersin."

"Bana asla güvenemezsin. Gittiğin an sana sırtımı dönerim."

"Dönmezsin." Başımı iki yana salladım. "Çünkü dediğin gibi, çalışanların burada neler olduğunu biliyor. Onların konuşmamasını sağlayabilirsin ama bizim sessiz kalmamızı sağlayamazsın. Kendi evinde alt edildiğini bilseler, kendi adandakilerin bir sonraki seçimde seni destekleyeceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Faris öğürerek yumruklarını sıktı ama kusmadı. "Bunu nasıl yaptın?"

İşte *bu* ilerleme sayılırdı. "Arin nanesi tıpkı normal naneye benzer, bu yüzden ihracatı yasaktır. Tek başına, sütle demlendiğinde ya da limon veya biraz papatyayla çay hâline getirildiğinde uyku ve iyileşme adına harikalar yaratır. Ancak onu diğer sıradan bitkilerle, örneğin rendelenmiş tarsilla çalısı kabuğuyla birleştirdiğinde ölümcül bir zehre dönüşür ve tarsilla sizin sahillerinizde bolca yetişiyor." Onunla aynı hizaya gelmek için kaburgalarımı incitmemeye dikkat ederek eğildim. "Neden buradan uçup gideceğimizi, senin de tek kelime etmeyeceğini sor bana."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü oğullarını seviyorsun." Gülümsedim. "Bu yüzden onları bu gece evden uzaklaştırdın."

Gözleri korkuyla irileşti.

"Dışarıda neden sadece altı ejderha olduğunu da sor." Kaşlarımı kaldırıp bekledim ama nefesi endişe verici derecede hızlanmıştı. "Dramatik davranmak istiyorsan sana cevabı ben vereyim. Çünkü yedincisi şu anda ailenin evindeki pencerenin yanında, çocuklarınızın uyuduğu odanın hemen dışında oturuyor; saklıyor olabileceğiniz herhangi bir silahın menzilinden çıktığımızı öğrenene kadar da orada kalacak."

Aramızdaki bağdan bunu doğruladım ve Tairn'in göğsünün gururla kabardığını gözümde canlandırdım.

"Bu imkânsız." Faris başını iki yana salladı. "Öyle olsa birileri görmüş olurdu."

"O ejderha bir Yanardönerse kimse göremez."

Alnından süzülen ter damlaları kaşlarında birikiyordu. "Bunu yapamazsın. Onlar daha çocuk."

"Gerçekten bu riski almak istiyor musun?" Ayağa kalkıp ilk bardağı ona uzattım. "Yoksa içmek ve yaşamak mı istiyorsun?"

"Faris!" diye inledi Talia. "Lütfen!"

"Beni alt edemedin. Bunların hiçbiri olmadı." Bardağa uzandı.

"Seni *tek başıma* alt etmedim," diye itiraf ettim. "Babam yardım etti."

Panzehri eline aldı. "O gözler. Seni gözlerinden tanımalıydım. Sen Asher Daxton'ın kızısın."

"Kızlarından biriyim, evet." Yüzüme ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Ve diğeri de şu anda evinin kontrolünü elinde tutuyor. Seçimini yap."

İçti.

Biz uzaklaşırken Xaden annesine *bakmadı* bile.

Andarna bize katılana kadar çifte arbaletlerin menzilinin dışında dolandık, gece boyunca uçup ticaret yollarını takip ederek

kuzeybatıya doğru ilerledik. Yanardönerleri arayacağımız sadece iki büyük ada kalmıştı ve peşimde Theophanie'nin olmaması hoşuma gitse de burada bütün küçük adaları iyice araştıracak kadar kalamazdık. Uçtuğumuz her gün eve dönme süremizi uzatıyorduk ve eğer bulmak için emirlere itaatsizlik ettiğimiz yardımla birlikte dönmezsek bizi bekleyen askeri mahkeme, endişelerimizin en küçüğü olacaktı.

Sabah olduğunda hâlâ karadan iz yoktu.

Göğsüm mengeneye sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Tanrılar aşkına, yanılıyorsam, az kalsın Garrick'in ölümüne neden olmakla kalmayacak, geri kalanımızın da sonunu getirecektim.

Eyerde bir uyuyup bir uyanıyordum ve kaburgalarımdaki acıdan daha ağır basan tek şey yorgunluktu. Neyse ki taşıdığım güneş kalkanı rününün gücü hâlâ yerindeydi ve sıcaklık artsa da tenim yanmıyordu. Güneş tam tepemizdeyken Zehyllna'ya kadar uzanan takımadaların güneydoğu ucuna ulaştık.

En ufak bir fırtınanın bile yutabileceği kadar küçük görünen ilk adanın üzerinden geçerken Tairn, "*Anakaraya ulaşmamız bir saat daha sürer,*" dedi.

"*Diğerleri o kadar dayanabilir mi?*" Andarna onun göğsüne bağlanmıştı.

"*Onlara soramıyorum ama kimse kanatlarımı ısırmaya kalkmadı, bu da iyiye işaret.*"

Ya da bunu bile yapamayacak kadar yorgunlardı.

Kaburgalarımın izin verdiği ölçüde dönüp baktığımda grifonların çoğunlukla uçuş düzeninin ortasında olduğunu gördüm. "*Kiralair biraz geride kalıyor.*"

"*Öyle mi?*" Tairn arkasına bakmadı bile. "*Yoksa Silaraine mi?*"

Elimi gözlerime siper ederek ikinci sıradaki grifonlara odaklandım. "*Haklısın. Silaraine'e ayak uydurmak için geride kalmış gibi görünüyor.*" Ama Cath ve Molvic'in arkalarında bir sıra daha vardı.

"*Biliyorum.*" Bir sonraki adanın ve onu çevreleyen suların üzerinden geçtik. "*Görünüşe bakılırsa Catriona, uğruna geride kalmaya değecek birini bulmuş.*" Uçuşun son kısmına yaklaşırken bu düşünce yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Tıpkı Tairn'in tahmin ettiği gibi beyaz kumlu plajları, sallanan palmiye ağaçlarını ve... el sallayan insanları geçmemiz yaklaşık bir saat sürdü.

"*Bu... alışılmadık.*" Sahil kasabasının üzerinden geçerken kimse çığlık atmıyor veya koşuşturmuyordu, hatta çifte arbaletlerle dolu duvarlar da yoktu. Sadece... el sallıyorlardı.

"*Tedirgin edici,*" diye katıldı Tairn.

"*Beğenilmek kötü bir şey değil.*" Andarna koşumundan kurtulup Tairn'in sağına geçti ve bir grup çocuk kollarını açmış, aşağıdaki çimenlik boyunca koşarken o kanadını açtı.

Yeşil yapraklı ağaçların üzerinden süzülürken rahat bir nefes aldım. Renkler Kıta'daki kadar canlı değildi ama Hedotis'in tek renkli şehir düzeninden sonra kesinlikle güzel bir manzaraydı.

Pırıl pırıl bir nehri takip ederek tepelere doğru ilerledik ve güneşin yıkadığı şelaleyi geçtikten sonra bir platoya ulaştık, ardından da dolambaçlı nehir yatağı boyunca batıya doğru uçmaya devam ettik.

Üç şelale ve tepe daha geçtikten sonra başkent Xortrys göründüğünde nefesim kesildi.

Xortrys kıvrımlı, muazzam bir şelalenin dibinde yer alıyordu ve iki kola ayrılarak şehrin iki yanından akan nehir onun bir ada gibi görünmesini sağlıyordu. Şehrin surları suyun içinden yükseliyormuş gibi duruyor ve ötesindeki yapılar, sanki ihtiyaç duyuldukça mevcut binaların üzerine dikey eklemeler yapılmış ve şehir gökyüzüne doğru büyümüş gibi her türlü mimari mantığa meydan okuyordu.

Tairn'e, "*Ana kapı güney köprüsünün üzerinde,*" diye hatırlattım, o da sola yatıp nehrin güney kolu boyunca ilerleyerek suyun üzerinden geçen devasa yapıya doğru uçtu.

Köprünün sonunda devasa bir açıklık görününce Tairn, "*Bu bir kapı mı? Yoksa bir amfi tiyatro mu?*" diye sordu.

"*Şey... ikisi birden olabilir mi?*" Batıdaki ağaç sırası boyunca yüzlerce, belki de binlerce insanın sığabileceği sıra sıra banklar dizilmişti.

Ve bunların en az yarısı doluydu.

"*Sence bu normal mi yoksa...*" Diğer seçenek midemin kasılmasına neden oldu.

Andarna heyecanla, "*Bizi bekliyorlar,*" diye cevap verdi ve Tairn'den önce alana doğru alçaldı. İyice açtığı sol kanadı titreşti ve bizden bir saniye önce alanın tam ortasına indi.

Tairn kanatlarını kapayıp Andarna'nın yanına ilerlerken kalabalık coşkulu bir tezahüratla ayağa kalktı. Yerlerinden fırlayıp köprüye doğru koşmaya başlayan birkaç kişi bunu öyle güler yüzle yaptı ki hiç de canlarını kurtarmak için kaçıyormuş gibi görünmüyorlardı.

"*Haberi yaymaya gidiyorlar.*" Tairn başını yavaşça çevirdiğinde ben de aynısını yaparak uçuş gözlüğümü kaldırıp şimdiye kadar karşılaştığımız en tuhaf ve potansiyel olarak en tehlikeli manzaraya baktım. Sayıca bizden fazla olmalarına rağmen kimse bize karşı silah kullanmıyor ya da yaklaşmıyordu; sadece izliyorlardı.

Tribünler Tairn'in başının yedi metre üzerine kadar yükseliyordu ve takımımız yere inip tek, uzun bir sıra oluştururken tribünlerdeki insanların tezahüratları daha gürültülü bir hâl aldı. Ejderhaların inişiyle zemin titrese de grifonlar zarifçe inip sıraya giriyorlardı. Havadaki heyecan elle tutulabilecek kadar yoğundu; kulaklarımda uzaktaki şelaleden daha yüksek sesle kükrüyor, boğucu sıcak ve nemden daha büyük bir şevkle tenime yapışıyor, sanki bu coşku bulaşıcıymış gibi damarlarımda uğulduyordu.

"*Bu çok garip.*" Sağ tarafa bakıp Andarna'nın tek bir pençesiyle bakımlı çimleri kazıdığını fark ettim. "*Uzaklaşma.*"

"*Biraz daha yaklaşırsan onun* altında *kalırım*," dedi pençelerini yere vurarak.

"*Çimenleri parçalamayı bırak yoksa...*" Tairn başını yere eğdi ve öyle derin nefes aldı ki ciğerleri genişlerken göğsünün şiştiğini gördüm. "*Bunu hissediyor musun?*"

"*Neyi?*" Kalabalıktan gelen uğultu giderek artarken vücudum enerjiyle doldu, ensemi diken diken eden bu his tıpkı şeye benziyordu... Nefesim kesildi.

Büyü.

Zihnallıların arasında yaşamak için rehberinizi şans,
normalinizi kaos olarak kabul etmelisiniz.

–BİNBAŞI ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
ZEHYLLNA: ZIHNAL ADASI'NDAN

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yaprakların neredeyse yemyeşil olmasına şaşmamalıydı. Zehyllna'da büyü vardı. Aktaracak ya da düzgün bir kalkan oluşturacak kadar, hatta hükmedecek kadar bile olmasa da Tairn ve Andarna'dan bağlara uzanmaya başlayan iki güç teli hissediyordum.

Terden ölmemek için uçuş ceketimi çantama sokuşturup Tairn'den inmek üzere hemen harekete geçtim. Tairn ağrıyan kaburgalarım yüzünden dizlerini daha fazla bükerek alçaldı, ben de sahaya indiğimde teşekkür etmek için pençesinin üzerindeki pulları okşadım.

Sağımdaki Andarna sanki bir şeye tam odaklanamadan başka bir şey dikkatini çekiyormuş gibi başını sürekli sağa sola çeviriyor, solumdaysa Ridoc, Aotrom'a bakarak kalabalığın gürültüsünden duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Onun hemen ilerisinde Trager başını geriye atarak bir kahkaha patlattıktan sonra uzanıp Silaraine'in gümüş tüylü çenesinin altını kaşıdı.

Grifon, Trager ona daha kolay ulaşabilsin diye başını eğip gözlerini kapadı.

Ulaşamayacağı bir yerde olduğu için orasının ne kadar zamandır kaşındığını merak etmeden duramadım.

"*Konuşabiliyorlar mı?*" Takımımızdaki herkesi görebileceğim bir noktaya ilerledim ve aynı sahnenin biniciler ve havacılar arasında da yaşandığını gördüm. Xaden bile Sgaeyl'in önünde duruyordu ama aralarında geçen konuşma onun istediği yönde gitmiyor gibiydi.

Tairn neredeyse memnuniyet dolu bir iç çekişle, "*Hepimiz konuşabiliyoruz,*" dedi.

Kendime gülümseme fırsatı vermek, son birkaç haftadır en yakınlarıyla iletişimden mahrum kalan arkadaşlarımın mutluluğunun tadını çıkarmak için birkaç saniye etrafıma bakındım. Sonra yavaş yavaş sessizleşerek yerlerine oturmaya başlayan insan kalabalığını fark ettim ve sıra sıra oturakları inceledim ama kınından çıkarılmış tek bir silah görmedim. Kalabalığın kıyafetleri rengârenkti ancak ön sırada oturan herkes birbirinin aynı kayısı rengi kolsuz tunikler giymişti.

Gösterdikleri heyecana rağmen hiçbiri bizi karşılamaya gelmiyordu. Hatta yeni gelenler, kalabalığın görüş açısını bir saniye bile engellememek için alana girdikten sonra en sağdaki oturaklara doğru gidiyordu.

Zihnime bir gölge dokunduğunda gülümsemem genişledi.

Dudağının köşesi kıvrılan Xaden bana doğru gelirken, "*Merhaba,*" dedi. O da uçuş ceketini çıkarmış, üniformasının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

"*Merhaba.*" Kıta'dan binlerce kilometre uzaktaki bu yerde her nasılsa evimi bulmuş gibi sırıttım. "*Sgaeyl'le her şey yolunda mı?*"

"*Bağırıyor ama bunu sessizliğe tercih ederim.*" Yanıma ulaştığında çenesindeki bir kas seğirdi, sonra kalabalığa döndü. "*Bu kadar hızlı sıralamasına bakılırsa son bir haftasını benim tüm hatalarımı zihninde listelemekle geçirdiğine eminim.*"

"*Üzgünüm.*" Elimin tersiyle eline dokundum.

"*Kızmakta sonuna kadar haklı.*" Parmaklarımızı birleştirip elimi sıkıca tutarak etrafa baktı. "*Bana bir söz daha vermeni istiyorum, Violet.*"

"*Bu ciddi bir şeye benziyor.*" Neredeyse hoplaya zıplaya yanımıza gelen Ridoc'a gülümsedim. Diğerleri de peşinden geliyordu.

"*Bana bak.*" Xaden'ın bu sert emri, elimin üzerinde gezinen başparmağının dokunuşuyla yumuşamıştı.

Ona baktım ve gözlerindeki yoğunluk karşısında gülümsemem zayıfladı. "*Ne için söz vermemi istiyorsun?*"

"*Bunu bir daha asla yapmayacağına.*"

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Daha açık olman gerekiyor.*"

"*Ridoc'la arama girdin...*"

"*Arkadaşıma vurmak üzere olduğunu hissettim.*" Kaşlarımı kaldırdım. "*Ayrıca tam olarak kendinde değildin.*"

"*Demek istediğim de bu.*" Yüzünde bir an için beliren korkuyu çabucak sildi. "*Sana ne yapabileceğimi bilemezsin. Bundan başka bir şey düşünemez hâldeyim.*"

"Bana mı öyle geliyor yoksa kasabaya gelen sirk miyiz biz?" diye sordu Ridoc.

"*Bana zarar vermeyeceksin,*" diye yüzüncü kez itiraz ettim. "*Geçen yıl beni öldürmek* istediğin *dönemde bile bana hiç zarar vermedin. Duygularından yoksun olsan bile sen hâlâ... sensin.*"

"Ah, kesinlikle gösterinin yıldızıyız," dedi Cat, Ridoc'a.

"Bu benim en sevdiğim ada olabilir." Trager, Cat'in elini tuttu. "Sen ne düşünüyorsun, Violet?"

"*Benim ama hiçbir kısıtlaması ya da mantığı olmayan bir ben.*" Xaden kaşlarını çattı.

"*Senin ne zaman yanına yaklaşılamayacak kadar tehlikeli olduğuna benim karar vermeme ne dersin?*"

"*Ne zaman yanıma yaklaşılamayacak kadar tehlikeli olduğumu ben bilirim.*" Bana doğru eğildi.

"Onlara aldırma." Ridoc'ın sesi şarkı söyler gibi ahenkliydi. "Etraflarındaki herkesi görmezden gelip onlardan başka kimse yokmuş gibi davrandıklarında ne yapıyorlarsa onu yapmaya başladılar... yine."

"Bunu onu nasıl öldüreceğimi bilmem gerektiğini düşünen adam mı söylüyor?" Çenemi kaldırdım. *"Hangisi doğru peki, Xaden? Bana yaklaşamayacağın kadar kıymetli miyim? Yoksa hangi gölgenin sana ait olduğunu bilmesi gereken kişi miyim?"*

Bana Sgaeyl'in gurur duyacağı bir bakış attığında gözlerimi kaçırmadım. *"Seni incitirsem yaşayamam."* Güneş gözlerindeki kehribar beneklerde ışıldadı ve sesindeki yakarış karşısında az kalsın yumuşuyordum.

"Ben de öylece durup Ridoc'a zarar vermeni izlersem yaşayamam." Elini sıktım. *"Güvenliğim konusunda tüm sorumluluğu alıyorum. Sen şu anda rüzgârda dalgalanan dev bir savaş bayrağısın, Xaden ama benim savaş bayrağımsın ve benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın."*

"Hey, yaşadığınız ânı bölmekten nefret ediyorum ama," dedi Ridoc, "herkes burada ve elçileri de bu tarafa doğru geliyor."

"Bu tartışma burada bitmedi," diye uyardı Xaden, ikimiz de alana bakarken.

"Bu tartışmayı daha sonra da seve seve kazanabilirim." Üzerinde turuncu bir tunik ve onunla uyumlu bir kın olan kadının elinde benim yarı boyumda bir koniyle bize doğru geldiğini görünce elini son bir kez sıktıktan sonra bıraktım. *"Seni seviyorum."*

"Çok inatçısın." İç geçirdi. *"Ben de seni seviyorum."*

Tüm ejderhalar bir uyarı işareti olarak başlarını indirdiler.

Kadın irkilmedi ama kalabalık sessizleşti.

Sakinleşmek adına derin bir nefes alıp bu karşılaşmanın son karşılaşmamızdan daha iyi geçmesi için Zihnal'a dua ettim.

"Zehyllna'ya hoş geldiniz!" dedi kadın ortak dilde, ardından koyu kahverengi yanaklarıyla keskin bir tezat oluşturan beyaz dişlerini açığa çıkararak gülümsedi. Işıl ışıl parlayan kahverengi gözleri, başını saran siyah, kıvırcık bukleleri ve kıvrımlı bedeniyle çok güzel bir kadındı. "Ben Calixta, bugünkü şenliklerin sahibesiyim."

Şenlikler mi? Bu terimi duyunca kaşlarımı çattım, Ridoc da topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

Xaden başını yana eğdi.

Calixta beş adım ötemde durup takımımıza baktı, sonra Zehyllna dilinde konuşmaya başladı.

Şaşkınlıkla baktım. Okuduğum onca metne rağmen bu dili duymak beni hayrete düşürüyordu. Bir kelimenin sonrakiyle iç içe geçtiği akıcı bir dildi.

Sağımdaki Dain, sanki her bir kelimeyi acı çekerek söylüyormuş gibi ağır ağır cevap verdi.

Xaden'ın yanındaki Aaric iç geçirip sanki buranın yerlisiymiş gibi konuşmaya başladı.

Dain her an onu öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

Calixta ortak dilde, "Mükemmel!" diye cevap verdi. "İsterseniz dilinizde konuşmaktan mutluluk duyarım." Bana döndü. "Tercümanınız bu görkemli grubun lideri olduğunuzu söylüyor."

Bu kelimeden gerçekten nefret etmeye başlıyordum. "Ben Violet Sorrengail. Buraya gelirken umut ettiğimiz şey..."

"Bir ittifak kurmak!" dedi gülümseyerek. "Evet! Seyahatlerinizin haberi birkaç hafta önce bize ulaştı ve o zamandan beri sizi bekliyoruz."

"Burada mı?" diye sordu Ridoc. "Hepiniz burada mı bekliyordunuz?"

"Tabii ki hayır." Calixta kaşlarını çattı. "İnsanlar ejderhaları ilk gören olma umuduyla vakit buldukça festival alanına geliyorlar. Ve Zihnal kesinlikle gelmek için bugünü seçenlerin yanında!" Bakışları sürünün üzerinde gezindi. "Yanardöner hangisi?"

Başımı geri çektim. "*Courtlyn mi?*"

"*Courtlyn*," diye onayladı Xaden.

Andarna başını kaldırdığında Tairn bağdan homurdandı.

"*Kendini ele verdiğin için tebrikler.*" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"O... siyah ama," dedi Calixta.

Andarna titrediğinde pulları arkadakilere uyum sağlayacak şekilde renk değiştirdi.

"Onun adı Andarna," dedim Calixta'ya. "Bütün Kıta'daki..." Yüzümü buruşturdum. "Amarali'deki tek Yanardöner. Irkının geri kalanını arıyor ve karanlık güce hükmedenlere karşı bizimle birlikte savaşacak müttefikler bulmaya çalışıyoruz."

"O muhteşem." Calixta yerlere kadar eğilerek selam verdi.

Andarna tekrar titrerken pulları siyaha döndü, Tairn ona doğru buhar üfleyince başını eğdi.

"Kraliçemiz bizi bulmaya gelmenize çok memnun oldu ve yardımınıza koşmaya can atıyor. Biz ejderhalara her zaman saygı duyduk." Başını eğerek Silaraine'i işaret etti. "Ve tabii ki grifonlara da."

Bunun *bu kadar* kolay olmasına imkân yoktu. Babam giriş için rastgele seçilen oyunlar oynandığını yazmıştı. "Kraliçenizle konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Krallığımız adına konuşması için Navarre Prensi'ni getirdik."

"Elbette!" diye cevap verdi Calixta. "Ama önce..."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Ridoc sessizce.

Benim düşüncem de aynıydı.

"...Zihnal'ın sizin için hangi hediyeleri seçtiğini görmeliyiz," diye bitirdi cümlesini. "Eğer şans tanrısının size bahşettiği hediyeyi" –parmağını kaldırdı– "itiraz etmeden oynamaya ve onu kabul etmeye istekliyseniz Kraliçemizin beklediği şehrimize giriş izni alacaksınız."

"*Hediye değil, zar ya da masa oyunu bekliyordum,*" diye itiraf ettim Xaden'a.

"*Bu işte bir bit yeniği var,*" diye uyardı Xaden. "*Ama zihnini okumak için yeterli büyü gücü yok.*"

"Peki ya... itiraz edersek?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme siliniverdi. "Kaderinizi şansın belirlediğini, Zihnal'ın size büyük bir servet armağan edebileceğini

ya da onu alabileceğini kabul etmiyorsanız o zaman sizinle müttefik olamayız. Fırtınada yelkenlerini duruma göre ayarlamayanları kabul etmiyoruz."

O kadar da rastgele bir oyun seçimi değildi o zaman. Hayal kırıklığıyla nasıl başa çıktığımızı görmek istiyorlardı.

"*Sızlanmıyorlar*," dedi Xaden. "*Buna saygı duyabilirim.*"

Önce sola, sonra sağa baktım ve Trager'dan başlayarak takımımızdaki herkesle göz göze geldim. Teker teker başlarıyla onaylayıp en sağdaki Mira'ya döndüler, o da gözlerini devirdi.

"Kabul," dedim Calixta'ya.

"Muhteşem!" Kalabalığa döndü ve içi boş koninin dar ucunu ağzına götürüp bağırdı.

Kalabalık tezahüratlarla coştu.

"Oynayacağımızı söyledi," dedi Aaric, Xaden'ın ilerisini görmek için öne doğru eğilerek.

"Geçen yıl günlükleri çevirirken bu dil becerilerin neredeydi?" diye sordum.

Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi baktı. "Ben bir diplomat olmak için yetiştirildim. Diplomatlar ölülerle konuşmaz."

"Her dili akıcı konuştuğunu bilmemiz gerektiğini düşünmedin mi yani?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu yapıp Aetos'un katılma nedenini geçersiz mi kılsaydım... Ridoc bize ne diyordu? Görev takımı mı?" Aaric başını iki yana salladı.

Calixta omzunun üzerinden, "Bakalım Zihnal size ne hediye edecek!" diyerek kalabalığa doğru yürüdü.

Basamakların sağ tarafından beş kişi çıktı; dört kişi bir masayı, kalan kişi de bir sandalyeyle bez bir çanta taşıyordu.

"Sanırım takip edeceğiz," dedim diğerlerine.

Alan boyunca tek sıra hâlinde yürürken esnememek için kendimi zor tuttum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek yataklarımıza o kadar çabuk kavuşacaktık. Nöbet tutmadan en son ne zaman uyuduğumuzu hatırlayamıyordum. Deverelli'de olabilir miydi?

"Size dumanı üstünde keçi boku verse bile umurumda değil," dedi Mira. "Kimse şikâyet etmeyecek. Anladınız mı? Gülümseyin ve teşekkür edin. Bu bir ordu desteği bulmak için son şansımız."

"Peki ya inek boku?" diye sordu Ridoc. "O çok daha ağırdır."

"Şikâyet etmek yok," dedi sol taraftaki Drake sertçe.

Ridoc, "Siktir, bu ailemle seyahat etmek gibi bir şey," diye mırıldandı.

Masa, kalabalık seyirci topluluğunun yaklaşık beş metre önündeki alana kurulurken, "*Ne düşünüyorsun?*" diye sordum Xaden'a.

"*Elimizde inek boku tutmamıza değecek bir orduları varsa iyi olur.*" Bakışları sürekli alanın üzerinde geziniyordu. "*Arkamızdaki ejderha ateşine rağmen iki bine karşı on bir kişi olmak hiç hoşuma gitmiyor.*"

"*Benim de. Hadi şu işi bitirelim.*"

"*Harika fikir. Öğle yemeği bulmak istiyorum,*" dedi Tairn.

Adamlardan üçü uzaklaştı, geride masanın arkasındaki sandalyede bize dönük oturan Calixta ve sağındaki iki adam kaldı. En yakındaki adam koniyi elinde tutuyordu.

Masadan yaklaşık iki metre uzaktayken Calixta elini kaldırarak, "Durun," dedi.

Durduk.

Elimi sallayarak bir sineği yüzümden uzaklaştırdım ve bir bulut kümesinin gelip bu sıcakta bize biraz gölge yaratmasını umarak gökyüzüne baktım ama hiç bulut yoktu. Sanırım Zihnal, beklerken deri kıyafetlerimizin içinde pişmemize karar vermişti.

Calixta elini kumaş çantaya sokup kolumla aynı kalınlıkta bir deste kart çıkardı. Kartlar yüzümü örtebilecek kadar büyüktü ve arkalarında parlak turuncu bir desen vardı. "Her kart bir hediyeyi temsil ediyor," dedi onları ustalıkla kararak.

En yakındaki adam, sesi koninin içinden gürleyerek söylenenleri kalabalığa tercüme etti ve sağındaki daha uzun boylu olan da işaret diliyle tekrarladı.

Calixta kartları ters çevirerek masanın üzerine yaydı. "Zihnal'ın size seçmeniz için ilham verdiği kartı çekecek ve hediyenizi alacaksınız."

Adamlar tercüme ettiler ve kalabalık beklenti içinde mırıldandı.

"*İki bin kişinin bizi hediye açarken izlemek için toplanmış olmasına imkân yok.*" Kalabalığın hayranlık dolu bakışları midemin kasılmasına neden oldu.

"*Bok kartını çekme,*" diye yanıtladı Xaden.

Calixta, Mira'yı işaret ederek, "Öne çık ve seç," dedi.

Vücudumdaki tüm kaslar gerilip başım hafifçe dönmeye başlayınca ayaklarımı araladım. *Şimdi olmaz*, diye yalvardım bedenime.

Mira masanın sağ kenarına gidip hiç tereddüt etmeden bir kart çekti.

Calixta kartı alıp gülümsedi. "Zihnal sana şarap hediye etti!" Bize boyalı şarap şişesini gösterdi, sonra erkekler tercüme ederken kalabalık da görsün diye kartı onlara doğru çevirdi.

Hemen alkışlar yükselirken orta yaşlı, kahverengi kıvırcık saçları olan bir kadın elinde bir şişe şarapla sol ön sıradan ileriye doğru koşturdu.

Kadın şişeyi ona uzatırken Mira, "Teşekkür ederim," dedi ve Calixta tercüme etti.

Kadın başını eğdi ve Mira da ona aynı şekilde selam verdikten sonra bana döndü.

Sahte bir gülümsemeyle, "Buna ihtiyacım olacak," dedi. Kadın aceleyle yerine otururken Mira da sıraya geri döndü.

Calixta bizi teker teker öne çağırmaya devam etti.

Maren, parlak kel kafalı, kısa boylu, gülümseyen bir adamdan iki turuncu tunik aldı.

Dain'in kartından bir el resmi çıktı ve Dain elini ona doğru yürüyen kadına uzattığında, kadın onun suratına öyle sert bir tokat attı ki Dain'in kafası bize doğru döndü.

İniltimi bastırdım ve Calixta'nın bana doğru baktığını görünce yüzümü elimden geldiğince ifadesiz tutmaya çalıştım. Mesaj alınmıştı: başkalarının hediyelerinden de şikâyet edemiyorduk.

Dain iki kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kadına teşekkür edip başını eğdi.

Ridoc gülmemek için kendini zor tutuyordu ama ben ona yan yan bakınca hemen kendine çekidüzen verdi.

"*Gülme*," diye uyardım Xaden'ı, bir başka baş dönmesi dalgasına direnirken.

Xaden, uzmanlaştığı bıkkın yüz ifadesini hiç bozmadan, "*Ben daha çok o darbenin sonuçlarından endişeliyim*," diye cevap verdi. "*Ve ona vuran kadını da biraz kıskandım.*"

Garrick'e paslanmış bir çelik kova çıktı.

Aaric'in payınaysa kırık bir el aynası düştü ve adam aynayı sapından değil de tepesinden ona uzattığından Aaric'in başparmağı kesildi.

Xaden kartını seçerken kalbim sanki minderdeymişim gibi çarpıyordu.

Ona ayağı büyüklüğünde, kalaylı menteşeleri ve kenarları olan boş bir cam kutu verdiler. "*Tokat yemekten iyidir.*"

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ancak bu, ileri çıkarken çarpan kalbimi sakinleştirmeye yetmedi. En sol uçtaki kartı seçip nefesimi tutarak Calixta'ya uzattım.

Calixta, "Pusula!" diye ilan ettiğinde adamlar onun için tercüme ettiler.

Sağ taraftan bronz tenli, kısa siyah saçlı, uzun boylu bir adam öne çıkınca dönüp ona baktım. Koyu renk gözleriyle bir an için beni incelediğinde kendimi çok tuhaf hissettim.

Çenemi kaldırdım. Sanki tepkimi değerli bulmuş gibi hafifçe başıyla onaylarken dudaklarında bir sırıtış belirdi. Sessizce elini uzatıp bana koyu renkli bir zincirin ucunda sallanan siyah bir pusula uzattı. Alırken başımı eğip baktım ve ibrenin kuzeyi göstermediğini fark ettim. Bozuktu.

Adamın neden sırıttığı şimdi anlaşıldı.

"Teşekkür ederim," dedim ve başımla selam verdim.

Adam, "Akıllıca kullan," deyip benimle açık açık dalga geçen bir ifadeyle aynı şekilde selam verdi.

"*Bozuk pusula*," dedim Xaden'a, yerime geri dönerken.

"*Onu benim ıvır zıvır kutuma koyabilirsin*," diye yanıt verdi. "*Onları yatağımızın baş ucunda saklarız.*"

"*Bu şeyi eve falan götürmeyeceğim.*" Ama şimdilik zinciri boynuma geçirdim.

Xaden, "*Zihnal'dan gelen bir hediyeyi atmak kötü şanstır*," derken Ridoc masaya yöneldi.

Üzerinde boyalı bir dudak olan kartı çektiğinde kalabalık alkışladı.

Gidişata bakarak Ridoc'a yaklaşan sırık gibi uzun sarışın adamın ona bir kutu dudak boyası, hatta belki de ölü bir inekten kesilmiş bir dudak vermesini bekliyordum. Bunun yerine adam Ridoc'ın yüzünü kavrayıp iki yanağına da gürültülü birer öpücük kondurdu.

Ridoc, "Teşekkür ederim," dedi ve ikisi birbirlerini selamlayıp ayrıldılar. Ridoc sıradaki yerini almadan önce bana kaşlarını oynattı.

Cat'e başparmağım büyüklüğünde yakut taşlı altın kolye verdiler.

Sonra Drake kart çekti.

Calixta boyanmış sembolü kaldırarak, "Pençe!" diye seslendi ve erkekler tercüme ederken kalabalık alkışladı.

Sağdan gelen ve kocaman yumrukları iki yanında sallanan dev gövdeli adamı görünce kalbim küt küt atmaya başladı.

Drake irkilmedi bile.

Kendimi kaçınılmaz yumruğa hazırlarken adamın tırnaklarının keskin pençeler gibi törpülenmiş olup olmadığını merak ettim.

Adam Drake'in önünde durdu, sonra elini tuniğinin ön cebine uzattı.

Ve bir *kedi yavrusu* çıkardı.

Drake sarı tekiri iki eliyle aldıktan sonra adama teşekkür edip başıyla selam verdi.

"Yolculuğun geri kalanında bu şeyle ne halt edeceğiz?" diye sordu Xaden.

"*Andarna'nın onu yemesini engelleyeceğiz.*" Yüzümün kenarından boncuk boncuk terler damlıyordu ve başım dönmeye başlayınca sendeledim ama ayakta kalmayı başardım.

Xaden omzumu koluna yaslamam için yanıma sokularak, "*Başın mı dönüyor?*" dedi.

"*Herkes gibi benim de biraz uykuya ihtiyacım var,*" diyerek ona yaslandım.

Trager orta taraftan bir kart çekip Calixta'ya uzattı.

"Ok!" Kadın üzerinde ok resmi olan kartı kaldırıp seyircilere doğru çevirdi. Adamlar tercüme ettiklerinde kalabalık sessizliğe gömüldü.

Trager geriye doğru sendeledi. Üç sarsak adımla bize doğru dönerken zaman yavaşlamıştı sanki. Bakışları Cat'e kaydı ve sonra dizlerinin üzerine düşüp yere yığıldı.

Kalbinde bir ok vardı.

Ridoc ve ben ona ulaşamadan ölmüştü.

Bazen şans tanrısının verebileceği en iyi hediye yokluğudur.

–BİNBAŞI ASHER SORRENGAIL TARAFINDAN YAZILAN
ZEHYLLNA: ZIHNAL ADASI'NDAN

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayır. Hayır. *HAYIR.*

Ridoc ve ben onu sırtüstü yatırırken Trager'ın görmeyen gözlerine baktım. Sol taraftan boğuk bir ses geldi.

Ridoc'ın göğsü kalktı ve titreyen parmaklarını Trager'ın boğazının yan tarafına bastırdı. Bana bakıp başını iki yana sallayarak zaten bildiğim şeyi söyledi.

"*Hayır!*" diye haykırdım ama dudaklarımdan hiç ses çıkmadı.

"*Tepki verme!*" Xaden'ın kanat lideri tonundaki sesi kafamın içindeki uğultuyu bastırırken elleri de omuzlarımı kavradı.

O beni ayağa kaldırırken Ridoc gözlerini kapayarak başını eğdi.

Trager ölmüştü. Bu benim görev takımımdı. Benim sorumluluğumdu. Benim hatamdı.

"*Bana odaklan,*" diye emretti Xaden, beni kollarında çevirerek. "*Tepki verirsen boşu boşuna ölmüş olacak.*"

Başım dönüyordu ve düşüncelerim hızla atan kalbimin sesinde boğulurken dünya bir kez daha yavaşladı. Kalbim kaburgalarıma vurup kulaklarım zonklarken sağa baktım.

Drake, Cat'i tutmuş, elini ağzına kapamıştı.

O boğuk ses.

Cat'in çığlığıydı.

Drake bir andan daha kısa süreliğine kaşlarını çatıp Cat'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Cat tekmelemeyi bırakarak Drake'in göğsüne yaslandı.

Garrick, sersemlemiş bakışları yere kilitlenmiş olan Ridoc'ı tekrar sıraya soktu. Hayır, yere kilitlenmemişti. Trager'ın bedenine kilitlenmişti. Garrick, Ridoc'ın omuzlarını birkaç saniye boyunca tuttuktan sonra onu sessizce bekleyen kalabalığın önünde kendi başına durması için bıraktı.

"*Violence*," dedi Xaden.

Bakışlarımı ona çevirdim ama Ridoc'ın ilerisine, alanın diğer tarafına baktığımda dikkatim dağıldı. Tüm ejderhalar başlarını bize doğru eğmişti fakat grifonların hepsi iç tarafa, Silaraine'e bakıyordu.

Gümüş rengi tüyleri güneşte parlayan Silaraine boynunu eğerek öne doğru tökezledi. Üç adım. Dört. Beş.

Kiralair onun peşinden gitti, sonra Sila'nın yanına geçip omzunu ona dayayarak ağırlığının bir kısmını aldı. Sila sanki yeterince çabalarsa Trager'a ulaşabilecekmiş gibi bir adım daha atmaya çalıştı. Ama önce ayak bilekleri, sonra omuzları büküldü ve yere yığıldı; gagası Kira'nın yanından aşağı kaydı ve kafası yere çarptı.

Grifonlar yavaşça kalabalığa dönüp ejderhalarımız gibi gözlerini kısarak bakarken gözlerim yanıyor, tırnaklarım nemli avuçlarıma batıyordu.

Andarna ruhumu sarsan bir keder ve öfke dalgasıyla bağa doğru kükredi.

Tairn, "*O öldü*," dedi ve Kira bir kanadını Sila'nın bedeninin üzerine uzattı.

Yüzümün sol tarafında bir ıslaklık hissettim.

"*VIOLET!*" diye bağırdı Xaden ve sesiyle zihnimdeki sisi araladı. "*Bunu senin için yapamam. Keşke yapabilseydim ama komutanın sende olduğunu biliyorlar.*"

Komuta. Bu kelimeden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Birbiri ardına derin nefesler aldım ve dünya normal hızına geri döndü. Öfkeden sırtım sertleşmişti, Trager'la Sila için ağlayan yanımı kesip attığımda geriye sadece Basgiath'ın beni dönüştürdüğü silah kaldı. Ama durumun gerektirdiği şey hançerim değildi.

Savaşmak kolay seçimdi. Yaptıkları şey için hepsini öldürmek çok uygun bir ceza olurdu.

Amansız güneş deri kıyafetimin üstüne vururken Xaden'ın ellerinden kurtulup yavaşça kalabalığa doğru döndüm. Aaric'in ve kanayan yumruklarının, yanında kovayla sıraya geri dönen Garrick'in ilerisine bakıp Mira'yla göz göze geldim. Ağzının söyleyemediği şeyleri gözleri söylüyordu.

Topla kendini. Ayakta tutmaya çalıştığı Maren'e sarılmış hâldeyken bile annemize her zamankinden daha çok benziyordu.

Ve annemiz, bu savaşı verme şansımız olsun diye ölmüştü. Burada başarısız olursak bize teklif ettikleri orduyu kaybederdik. Ben başarısız olursam bir takım arkadaşımızı, bir sınıf arkadaşımızı daha hiç uğruna kaybetmiş olurduk.

Başımla onaylayıp omuzlarımı dikleştirdim ve okçuyla birlikte duran Calixta'nın karşısına geçtim.

İki adım atarak Trager'ın cesedine ulaştım ve onunla Sila'nın canını almış olan ihtiyar adama baktım. Kalabalığın sessiz bakışlarının ağırlığı, önce çenemi kaldırıp sonra başımı eğerken kararlılığımın daha da pekişmesini sağladı.

Ve insanlığımın bir parçasını daha terk ettim.

"Teşekkür ederim."

Hepsine lanet olsun.

Sekiz saat sonra Mira, Xaden, Aaric ve ben, ekibimizin geri kalanının Trager ve Sila'nın cesetleriyle birlikte beklediği, ay

ışığıyla aydınlanmış alana döndük. Seyircilerden oluşan bir grup hâlâ tribünlerde oturmuş, içiyor ve kutlama yapıyordu.

Ben yaklaşırken Tairn altın rengi gözlerinden birini açtı, sonra kapadı ve Sgaeyl'in kafası sırtına yaslanmış hâlde tekrar uykuya daldı. Andarna onlara, kendini güvende hissedecek kadar yakın fakat çocukluğuna göre bir kanat boyu daha uzakta uyuyordu.

Cath hariç tüm grifonlar ve ejderhalar uyumuştu. Kızıl ejderha, tribünlerde oturan izleyicilere nöbet tuttuğunu hatırlatmak istercesine kılıçkuyruğunu sallıyordu. Yorgun oldukları için onları suçlayamazdım. Unnbriel'den buraya hiç ara vermeden uçmuş, bugün biz müzakerelere gittiğimizde Andarna'nın ırkını aramak için adayı taramışlardı.

Ama Yanardönerler burada değildi. Lanet olsun ki *hiçbir* yerde değillerdi. Midem alev alev yanıyordu ve ilk kez onları bulamazsak ne olacağını düşündüm. Andarna mahvolacaktı. Melgren öfkeden kuduracaktı. Aetos hepimizi görevi ihmalden hapse atacaktı.

Karanlık güce hükmedenlerle yapacağımız savaşı kaybedebilirdik.

Bunun olmasına izin vermeyi reddediyordum.

"*En azından zaten düşmanla birlikteyiz,*" diye homurdandı Tairn.

"*Uyumaya devam et.*"

Xaden düşman değildi. Ona hastalık bulaşmıştı.

Cat'i Kira'nın yanında otururken bulduk, başı Maren'in omzundaydı ve diğerleri de çevrede dolanıyordu. Onlara katıldığımızda herkesin bakışları bize döndü.

"Bitti mi?" diye sordu Drake.

"Bitti," dedi Mira. "Aaric garip bir şekilde bizim lehimize olan şartları kabul etti. Önümüzdeki birkaç ay içinde bir öncü birlik gönderecekler ve geri kalan birliklerini de biz kırk bin kişiyi kabul etmeye hazır olduğumuzda gönderecekler."

Drake başıyla onaylayıp Cat'e baktı. "Binlerce çifte arbalet kullanabileceğiz, aşağıda bekleyen piyadeler işlerini bitirsin diye Wyvernleri yere indirecebileceğiz, devriyeleri artırabileceğiz..."

Cat bakışlarını kaldırmadan, "Anlıyorum," diyerek onun sözünü kesti.

O benden daha iyiydi çünkü ben *anlamıyordum*.

"Hepiniz yemek yediniz mi?" diye sordum Ridoc'a.

Başıyla onayladı. "Bize yiyecek getirdiler ve kasabada yatacak yer teklif ettiler ama..." Bakışları sola, Sila ve Trager'ın yattığı yere kaydı.

"İyi seçim," dedi Xaden, elini belime koyarak.

Maren, "Onu gömmeliyiz," dedi ve bir an için çenesi titredi. "Ve Sila'yı da yakmalıyız. Grifonlar... yakılmayı tercih ederler."

"Trager'ı da yakmalıyız." Cat'in sesi ifadesiz, bakışları boştu. "Sila'yla birlikte olmak isterdi." Gözlerini kırpıştırdı, sonra bize baktı. "Buraya değil. Onların hiçbir parçası burada kalmayacak."

"Anlaşıldı." Kaburgalarım ciğerlerime dolan havayı kabul etmiyormuş gibi hissederek başımla onayladım. İstediği her şeyi ona borçluydum. Maren'e de. Ve Neve'ye, Bragen'a, Kai'ye ve... Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Rhi'ye Trager'ı kaybettiğimi söylemek zorunda kalacaktım, oysa o hepimizi hayatta tutmak için ne kadar çok uğraşmıştı.

Garrick'in yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duran Dain, "Yani onları sabah güneye, Loysam'a mı götüreceğiz?" diye sordu. "Bu gece biraz dinlenmezlerse sürü sahili bile terk edemez."

"Orası da olmaz. Hastalıklı bir merakla kemiklerinden geriye ne kaldıysa kazmayacaklarına güvenemeyiz." Cat başını iki yana salladı. "Kuzeye bir günlük uçuş mesafesinde düzinelerce ıssız küçük ada var. Birini seçin."

"Cat, bu rotamızdan sapmamıza neden olur..." diyecek oldu Drake.

"Lanet olsun, birini seçin," dedi Cat sertçe. "Onları yaktıktan sonra bunun" –etrafımızı işaret etti– "bize faydalarına geri dönebiliriz. Bence programdan birkaç gün kaybetmeye değer."

Sağdaki Sova başını kaldırıp gagasını şaklattı. Drake ona bakıp başıyla onayladı. "Bana uyar."

Maren sanki Cat hemen yanında değilmiş gibi sessizce, "Bu çok fazla karışıklık yaratır mı?" diye sordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Onları Malek'e teslim ettikten sonra ayrılabilir, böylece küçük adaları üç kat daha hızlı arayabiliriz. Çoğunun sadece üzerinden bir kez uçsak yeter." Cat'in gözlerinin içine baktım. "O zaman hazır olduğunuzda Loysam'a doğru yola çıkacağız."

Başıyla onayladı. "Orası son şansımız sayılır, değil mi? Adalarımız tükeniyor."

Sözlerinin yüzüme vurduğu sinsi gerçeği görmezden gelerek sırtımı dikleştirdim. "Bu da artık sonuca yakın olmamız gerektiği anlamına geliyor. Küçük adalar ve Loysam elimizdeki tüm haritaların sınırını oluşturuyor." Bedeli bu kadar yüksekken başarısız olma ihtimali altından kalkılamayacak kadar ağırdı.

Tribünlerdeki grup sanki lanet olası bir meyhanedeymiş gibi, sanki bugün olanlar *kutlama* sebebiymiş gibi şarkı söylemeye başladı.

"Harika, o zaman eve gidebileceğiz... tabii hâlâ oradaysa." Cat dizlerini göğsüne çekip tribünlere baktı. "Bu gece burada uyuyacağız."

Herkes aynı fikirdeydi.

"Cat, çok üzgünüm..." diyecek oldum.

"Üzülme." Başını Maren'in omzuna yasladı. "Gelmesini isteyen bendim."

Yarım saat sonra, ejderhaların oluşturduğu çemberin içinde birbirlerine birkaç adım mesafeyle yataklar serildi ve nöbetler belirlendi. Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyordum. Kemiklerimi ağrıtan bir bitkinlikti bu, yorgunluğun ötesinde

bir şeydi ve bedenim resmen acı çekiyordu. Baş dönmeleri, bütün eklemlerime yayılan ağrı, kaburgalarımdaki acı, dikişlerimi kaşıma isteği ve kendimi bir arada tutmaya çalışmaktan kaslarımdaki düğümler gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu.

Ama yıldızlara bakarken beni en çok zorlayan şey, bana başımıza gelecek her şeyi ve her başarısızlığımı hatırlatan zihnimdi. Mira buna aptalca bir iş demişti ve belki de haklıydı.

Xaden yanıma uzanıp üzerimize ince bir battaniye örttükten sonra kolunu gövdeme doladı. "*Üçüncü nöbetten önce altı saatimiz var. Dinlenmeye çalış.*"

Kaburgalarıma dikkat ederek sağ omzumun üzerine dönüp başımı koluna koydum ve yüzüne baktım. "*Bugün donup kaldım.*" Bu itiraf zihnimde bir fısıltıdan ibaretti.

Kaşlarını çatıp elini kalçamın üzerine koydu. "*O senin sınıf arkadaşındı. Sen donup kalmadın; şoka girdin. Bu anlaşılabilir bir şey. Zaten tam da bu yüzden takım olarak seyahat ediyoruz.*"

"*Sırf beni seviyorsun diye bana nazik davranma.*" Elimi atletinin ince kumaşına, tam kalbinin üzerine koydum. Botlarımız dışında hâlâ giyinik durumdaydık ve gerektiği anda uçmaya hazırdık. "*Bu benim görev takımım. Trager ve Sila öldü. Cat yas tutuyor. Bense donup kaldım.*"

"*Lider konumundaki herkes emrindeki birini kaybeder.*" Dalgın dalgın belimi okşadı. "*Kendini toparladın ve görevi tamamladın.*"

"*Hayatları pahasına.*" Göğsüm daralırken kendimle mücadele ederek sadece ona edeceğim itirafı kelimelere döktüm. "*Ben liderlik etmek için yaratılmamışım. Yetki Mira'da olmalı, hatta Drake'te. Onlar olmazsa da sende olmalı.*"

"*Şu anda benim kararlarım çok güvenilir çünkü.*" Alaycı alaycı iç geçirdi. "*En iyi liderler işi asla istemeyenlerdir. Bu senin görevin çünkü Andarna seni seçti. Tairn seni seçti.*" Elini yanağıma koydu. "*Bölükte bize asla söylemedikleri şey şu: Rütbe iyi ve güzeldir ama ikimiz de biliyoruz ki savaş alanına uçtuğumuz anda emirleri verenler insanlar değildir. Bunu söyleyen olmak*

istemezdim ama sen ejderhalar arasında bir general tarafından seçildin. Ya liderliği kendi rızanla seçersin ya da o seni bu göreve sürükler. Her iki durumda da en önde olacaksın."

Sözleri, ardına saklandığımın farkında bile olmadığım inkâr kalkanını delip geçerek daha önce görmediğim için kendimi aptal gibi hissettiğim ama aslında apaçık ortada olan bir gerçeği ifşa ederken kalp atışlarım hızlandı. Tairn her zaman lider olacaktı ve ben de her zaman onun binicisi olacaktım.

Melgren aracılığıyla konuşan Codagh'tı, tersi değil.

"*O zaman Tairn kötü bir seçim yapmış.*" Boğazımdaki yumru büyüdükçe büyüdü ve kendime acımak gibi zavallı bir içgüdüyle Tairn'inkinden daha büyük bir gücü *–öfkeyi–* yönlendirmek gibi karşıt ama büyüyen bir dürtü arasında bocaladım.

"*Bunu ona uyanık olduğu zaman söyle de neler oluyor gör.*" Xaden parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "*Sadece duruma ayak uydurmakla kalmadığın, onu sahiplendiğin anları da gördüm. Deverelli. Unnbriel. Tanrılar aşkına, sen Hedotis'in üçlü erkini zehirledin. Bu özgüveni kabullenip bir de onunla yaşamayı öğrendiğinde nasıl biri olacağını hayal etsene.*"

"*Senin gibi biri yani?*" Kendimi gülümsemeye zorladım.

"*Benden daha iyisi.*" Başparmağıyla alt dudağıma dokundu. "*Olmak zorundasın. Tyrrendor'u korumama yardım edeceğine söz vermiştin, unuttun mu?*"

"*Unutmadım.*" Başımla onayladım. "*Söylerken ciddiydim. Senin yanında olacağım.*" Yorgunluktan nefesim yavaşlıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyordu. "*Andarna'nın ırkı ve karanlık güce hükmedenler hakkında yaptığımız araştırmalar dışında seni de iyileştireceğiz.*" Daha fazla dayanmayan gözlerim yavaşça kapandı.

"*Benim için bir tedavi yok.*" Alnıma bir öpücük kondurdu. "*İşte bu yüzden sen benden daha iyi olmalısın. Sadece sen varsın.*"

İkinci bir emre kadar her eyalet için askere alma oranları
iki katına çıkarılmıştır.

–634.23 SAYILI KAMU BİLDİRİSİ
PERCIVAL FITZGIBBONS TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

KIRKINCI BÖLÜM

Şafakta kuzeybatıya uçtuk.

Aotrom, Trager'ın bedenini ön pençesiyle kavramıştı. Sila'yı Tairn taşıyordu.

Haritanın doğru çizilmiş olması umuduyla ticaret yollarının ve büyük adaların güvenliğini geride bırakıp derin sularda süzülürken okyanus, mavinin gördüğüm en siyaha yakın tonuna bürünmüştü.

Gece çöktüğünde, okyanusta sadece ayın yansıması görününce korkudan midem ekşidi. Hata yapmışsak ejderhalar geri dönüp Zehyllna'ya uçabilirlerdi ama grifonlar bunu başaramazdı.

Trager ve Sila'yı küçük bir adaya gömmeyi seçmemiz, taşınmayı kabul etmedikleri için diğerlerini de gömmek zorunda kalmamıza neden olabilirdi.

Gece yarısı, ben artık pes etmeye ve geri dönmemizi emretmeye hazırlanırken Tairn karayı gördü.

Teşekkürler, Amari.

Bir daha Zihnal'a dua edeceğimden emin değildim.

Küçük adanın ve tepesi çukur olan tek zirvesinin çevresini taramak yaklaşık on dakika sürdü ve buranın ıssız olduğundan

emin olduktan sonra, ancak Tairn'in kanat açıklığı kadar geniş olan kuzey sahiline indik.

Ay ışığının oyunu olabilirdi ama kumun siyah olduğundan oldukça emindim.

Güç içimde dalgalanırken Navarre'dakinin yarısı kadar yoğun bir enerji tenimde çatırdadı.

Büyü bulmuştuk. Hem de Zehyllna'da olduğundan çok daha fazlasını.

Grup, sahile doğru akan yakındaki bir dereden tatlı su taşıyarak sürünün de su içmesini sağladı, ardından hızla işe koyulup ormanın kenarından odun toplamaya başladılar.

Gelgit çizgisiyle arkamızdaki orman arasında kalan geniş kumsalın yüksek bir noktasına yük üstüne yük taşırken ensemden aşağı terler damlıyordu.

Ateş yakıldıktan sonra Aotrom başını eğip odunları ateşe verirken biz de sırtımız ormana dönük, omuz omuza durduk. Ateş geceyi aydınlatırken sıcaklığı yüzüme vuruyordu.

Maren'in omuzları titriyordu, Cat'se alevlere bakarken arkadaşının koluna girmekle yetindi.

Yüzlerindeki acı boğazımda koca bir yumru oluşmasına neden oldu ve Xaden parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Drake sol taraftan, parlak ateşin ve arkasındaki okyanus dalgalarının gürültüsünü bastırarak, "Silaraine ve Trager Karis," diye gürledi. "Onur, sevgi ve minnettarlıkla ruhlarınızı Malek'e teslim ediyoruz."

Ve böylece bitti.

Dereye yakın bir yerde kamp kurduk ve havacılar gece boyunca sırayla ateşin başında nöbet tuttular. Sabaha kadar alevler birkaç santimden fazla yükselmedi.

Ridoc'la birlikte dereye gidip su mataralarını doldurduk ve kampa geri döndüğümüzde diğerlerinin ciddi bir tartışmaya tutuştuğunu gördük.

Drake, "Sanırım rotadan saptık," diyordu, bir eliyle haritayı, diğer eliyle de ondan kurtulmaya çalışan yavru kediyi tutmaya çalışırken. Kâğıt o kadar çok katlanmıştı ki köşelerinde delikler oluşmuştu.

"Ver şunu bana." Mira beni şaşırtarak haritayı değil yavru kediyi alıp bir eliyle göğsüne bastırdı.

"Onun adı Brokoli, *şu* değil," diye mırıldandı Drake.

Mira ona bıyıkları çıkmış gibi baktı. "Yavru bir kediye *Brokoli* adını mı koydun?"

"Kimse gerçekten brokoli yemek *istemez* ama aslında sağlığın için iyidir, o yüzden bana uygun göründü." Omuzlarını silkti. "Şimdi, bu belli ki eski bir volkanın kalıntıları" –yukarıdaki tepeyi işaret etti– "ve böyle bir oluşumu gösteren ilk şey de burada." Parmağı adaların kuzeydoğu tarafındaki küçük bir takımadanın detaylı resminin üzerinde gezindi.

Sınır işaretlerini karşılaştırmaya başladım.

Xaden kollarını göğsünde kavuşturup haritayı incelerken, "O kadar uzağa uçmadık," dedi.

"Neden Havuç değil peki?" diye sordu Mira yavru kedinin çenesinin altını kaşıyarak. "Rengi turuncu."

Drake haritadan başını kaldırıp, "Sırf seni sinirlendirmek için, Sorrengail," dedi.

Mira kaşlarını çattı. "Buralarda bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum" –daha güneydeki açık okyanus bölgesini gösteriyordu– "ama harita burayı göstermiyor. Haritacıları bu kadar uzağa gönderdiğimiz pek söylenemez."

"Şu burnun ilerisinde başka bir ada görebiliyorum." Aaric başıyla sahili işaret etti. "Molvic onun devamında iki ada daha görebiliyor."

Andarna'nın uyumasına izin vererek sadece bizim paylaştığımız bağa doğru, "*Tairn?*" diye sordum. Andarna bitkin düştüğünden buraya gelirken kanadı her zamankinden daha fazla titremişti.

"*Volkanik oluşumlardan meydana gelen bir ada zincirinin güney ucundayız,*" diye cevap verdi tepemizden. "*Haritadaki hiçbir şeyle eşleşmiyor ancak bir saatlik uçuş mesafesinde, batıda büyük kayalıklara benzeyen başka bir kara kütlesi daha var.*"

Mira'nın yanına sokulup haritayı inceledim ve sonra Tairn'in tarifine uyan adayı bulup parmağımı haritacının kayalıklar için kullandığı sembolün üstüne koydum. Sonra parmağımı doğuya doğru kaydırdım ama sadece deniz olduğunu gördüm. "Tairn'in görebildiği kadarıyla burada olduğumuzdan oldukça eminim." Başımı kaldırıp Maren'in omzunun üzerinden açık denize baktım. "Sanırım bu tarafta yüzlerce ada var, haritacıların kaydettiği gibi birkaç düzine değil."

"Ve sen hepsini aramamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Drake alnını kuşkuyla buruşturarak.

Mira'ya baktım ama o omuzlarını silkmekle yetindi. "Benim kararım değil."

Xaden tıpkı geçen yıl olduğu gibi, sanki cevabı biliyormuş ama kendi başıma bulmamı istiyormuşçasına beni izliyordu.

"Bugün yapabildiğimiz kadar." Omuzlarımı dikleştirdim ve Xaden'ın dudakları seğirdi. "Beş gruba ayrılacağız. Maren ve Cat kuzeydeki haritalanmamış adaları alacak. Drake ve Dain bu bölgeyi alsın." Grifonların yorgunluğunu da hesaba katarak batımızdaki en yakın adaları işaret etmiştim. "Aaric ve Mira, siz şuraya gidin; Xaden ve Garrick, siz şu tarafı alın; Ridoc ve ben de bu bölümü alacağız." Parmağımla yaklaşık iki saat uzaklıktaki doğu tarafını gösterdim. Kafamı kaldırdığımda herkes bana bakıyordu. "Ne? Grifonları yakına gönderdim ve benzer uçuş güçleri olan ejderhaları eşleştirdim" –bakışlarım Xaden'ın gözleriyle buluştuğunda eşleştirmemi beğenmediğini fark ettim– "bizimki hariç. Bu adaların geri kalanı aynı büyü seviyesindeyse ayrıldıklarında iletişimde kalma konusunda en büyük şans Tairn'le Sgaeyl'de. Bir günlüğüne ayrılmaları grup için daha iyi olur."

Xaden yara izi olan kaşını kaldırdı.

"Bugün sadece sen ve ben olacağız, tatlı ayıcık." Garrick kolunu Xaden'ın omzuna attı. "Merak etme," diye eğilip fısıldadı. "Sana çok iyi bakacağım." Gamzesi ortaya çıktı.

"Güneş saat altıyı biraz geçerken batıyor, bu da bize dokuz saat verir." Memnuniyetle başımı eğdim. "Hava kararmadan önce burada buluşalım. Eğer bir şey bulamazsak yarın grup olarak güneydoğu adalarına gider, sonra da Loysam'a uçarız." Orada ikmal yapmamız gerekecekti.

"Sağlam plan," dedi Mira.

"Yangın sönene kadar buradan ayrılamayız," dedi Maren. "Kimse Malek'e sunulan bir hediyeyi gözetimsiz bırakamaz."

Cat, buradan başka bir yerde bulunmak istiyormuş gibi huzursuzlukla kıpırdandı.

"Ridoc ve ben sönene kadar kalırız." Tekrar Andarna'ya baktım. Ormanın kenarında uyurken derin nefesler alıyordu ve pulları kumlardan daha siyahtı. "Bu Andarna'ya dinlenmesi için bir saat kadar zaman kazandırır. Başka sorusu olan var mı? Yorumu olan? Endişesi olan?"

"Bana uyar." Drake haritayı katladı ve grup çantalarını hazırlamak için dağılırken Xaden bakışlarını bana dikti.

Ridoc bir ona, bir bana baktı. "Ben... başka bir yere gidiyorum." Sönmekte olan ateşe doğru yürüdü.

"Bana liderlik etmemi söyleyip sonra da kararlarımı sorgulayamazsın." Omuzlarımı silktim.

Yanıma yaklaşıp eğildi ve beni sert, aceleci bir tavırla öptü. "Gece çökmeden dönmüş ol, sevgilim."

Bileğini kavrayıp gözlerine uzun uzun baktım. Hâlâ kehribar rengindeydi. "İyi misin?" diye fısıldadım. "Burada büyü var ve koruma duvarı yok."

"Bu..." Yüzünü buruşturdu. "Çok cazip geliyor, üstelik buna ihtiyacım bile yokken. Ama ayaklarımın altındaki gücü hissedebiliyorum ve bunu yapmak için yeterli gücüm olsa da..." Mürekkep gibi siyah bir gölge bacağımdan yukarı tırmanıp

gövdemin etrafına doğru kıvrılarak yüzümün yan tarafını okşadı. "Gücümün tamamına hâkim olabilir miyim diye merak ediyorum, eğer sadece..." Yutkunduğunda bileğini sıkıca kavradım. "Ama bunu yapmayacağım."

"Seni tetikleyen bir şey olmazsa yapmayacaksın." Geri çekilen gölgeler, vücudumdan aşağı kayıp tüylerimi diken diken ederken bedenimi bir endişe dalgası kapladı. "Seni Garrick'le göndermemin diğer nedeni de bu."

Xaden gerildi. "Güç aktarırım diye mi?"

Başımı iki yana salladım. "Aktarmayasın diye. Son seferinde bunu benim yüzümden yapmıştın. Ben seni tetikliyorum."

İrkildi. "Sen beni tetiklemiyorsun. Kaybetmeyi hayal bile edemediğim tek şey sensin. Seni korumak için güce hükmetmek her zaman bir içgüdüydü ama artık... kontrol edilemez bir şeye dönüştü."

"Biliyorum." Kolundaki iyileşmekte olan kesiği inceledikten sonra elini kaldırıp avucunun ortasını öptüm. "İşte bu yüzden Garrick'le gidiyorsun. Onda da serum var."

"Pekâlâ." Belime sarıldı. "Ruhumun sahibi sensin derken ciddiydim. Kendimi artık tamamen kendim gibi hissettiğim tek yer senin yanın. Sen beni tetiklemiyorsun," diye tekrarladı, sonra beni hızla öpüp uzaklaştı. "Gece görüşürüz."

"Gece görüşürüz," diye seslendim arkasından. "*Seni seviyorum.*"

Cevap olarak bağa sıcaklık yayıldı.

Ekipler havalandılar ve Tairn sahilde gözlerini kısarak bana doğru yürüdü.

"*Lütfen başlama.*" Aotrom, Tairn'in yanından geçip suyun ayak bileklerine geldiği yere kadar kanatlarını kapamış hâlde koşarken başımı iki yana salladım. "*Gece dönecek.*"

"*Haftalarca* eşinle *iletişim kuramadığında ve kendi isteğinle ondan mahrum kaldığında ben de aynı şeyi söyleyeceğim,*" diye homurdanarak ormana doğru ilerledi. Yanından geçtiği ağaçlar sallandı.

"İnsanlarda farklı oluyor!" diye arkasından seslendim.

"*Bizden daha geride olduğunuzun bir başka göstergesi işte.*" Uzakta ağaçlar çatırdadı.

"Huysuz şey," diye mırıldandım, dalgaların botlarına ulaşmayacağı mesafede duran Ridoc'a doğru yürürken.

"*Bunu duydum.*"

Aotrom, Ridoc'ın on adım ötesinde aniden durup burnunu sığ suya soktu ve Ridoc'ın dizlerine ulaşan bir dalga yarattı.

"Neden pislik yapıyorsun?" Ridoc kollarını iki yana açtı. "Sadece bir çift bot getirdim..."

Andarna'nın ağaçların arasında uyuduğu yere yakın bir noktada durdum. Suya yaklaşmaya hiç niyetim yoktu. Hele de Xaden kaburgalarımı sarmışken.

Aotrom başını kaldırdı, sonra dişlerinin arasından su püskürterek Ridoc'ı tepeden tırnağa ıslattı.

Off. Yere oturup sırtımı Andarna'nın omzuna dayadım ve ayaklarımı üst üste attım.

"Bu haksızlık!" Aotrom sudan sahile doğru yürüyüp ormanın içinde kaybolurken Ridoc gözlerindeki damlaları sildi. "Hâlâ ben galibim. Bu sayılmaz!" diye seslendi ejderhasının ardından. Bir an duraksadı ve "Çünkü bir görevdeyiz!" diye bağırdı.

Başını iki yana sallayıp her adımında foşurdayan botlarıyla yanıma geldi.

"Bilmek ister miyim?"

"Bunu yapıyor çünkü son raundu ben kazandım." Sırıttı. "Bir kovayı dolduracak kadar kaşıntı tozu aldım ve birkaç hafta önce uçuş manevralarından hemen sonra ensesindeki pulların arasına saçtım. Vadi'deki herkesin onu alt ettiğimi anlamasını önlemek için tüm vücudunu nehre daldırmak zorunda kaldı."

"Çok tuhafsınız." Andarna'nın yirmi yıl sonra nasıl olacağını bilemesem de huysuz bir ihtiyarla bağ kurmuş olduğum için aniden çok memnun oldum.

"Öyle miyiz?" Ridoc botlarının bağcıklarını çekiştirdi. "Yoksa asıl tuhaf olanlar siz misiniz?" Omuzlarını silkip botlarını çıkararak Andarna'nın önüne, kuma koydu. "Umarım yola çıkmadan önce biraz kururlar. Ben gidip üzerime kuru bir şeyler giyeyim." Kampa yönelip çantasını aldı ve ormana doğru yürüdü.

"Sen böyle şeyler yapayım deme sakın," diye fısıldadım uyuyan ejderhamın kulağına, sonra başımı onun güneşten ısınmış pullarına yaslayıp gözlerimi kapadım.

Yer titredi.

"Amari'ye yemin ederim, Tairn, eğer üzerime su fışkırtırsan..." Yer tekrar tekrar titreyince gözlerimi açtım.

Etrafa kumlar saçılıyordu. Sular sıçrıyordu. Ve önümüzde yeni ejderha izleri uzanıyordu. Ama ne Tairn buradaydı ne de Aotrom.

Sırtım endişeyle kasılırken kaburgalarımı destekleyerek yavaşça kalktım. Sol elime bir hançer aldım, sonra sağ avucumu gökyüzüne kaldırıp kendimi Tairn'in gücüne açtım. Güç damarlarıma dolup tenimde vızıldarken Andarna'nın omzunun etrafından dolanıp onun en savunmasız olduğu yere, boynunun önüne geçtim.

Yüzüme sıcaklık vururken havaya sülfür kokusu yayıldı.

"Tairn?" Bakışlarımı kumsala çevirdim ama orada hiçbir şey yoktu, sadece dalgaların üzerinde ışıldayan sabah güneşi vardı.

"*Huysuzluk işleriyle meşgulüm.*"

On metre önümdeki kum hareket etti, sanki kumsal yarılıyormuş gibi bir dizi oluk oluştu.

Biri pençelerini esnetiyormuş gibi.

"*TAIRN!*" Önümdeki hava ışıldamaya başlayıp iki devasa burun deliğinin arasında pırıl pırıl, gök mavisi pullar belirdiğinde yüreğim ağzıma geldi.

"*Dayan!*" diye haykırdı Tairn. "*Geliyorum!*"

Önümdeki ejderha soluk aldı, sonra geri çekilip keskin dişlerini gösterdi ve başını eğip altın gözlerini kıstı. Andarna

uykusunda kıpırdandı, göz ucuyla gördüğüm hareket her iki yöne de kısaca bakmama neden oldu; sonra ağzım bir karış açık bakakaldım.

Farklı renklerde altı ejderha sahili doldurmuştu ve hepsi de büyüklük açısından Sgaeyl'le yarışırdı. Başlarını teker teker indirirken devasa pençeleriyle kumu kazdılar.

Nefesim kesildi.

Biz Yanardönerleri bulmamıştık; onlar bizi bulmuştu.

Başarmıştık. Onlar *buradaydı.*

Buhar yüzüme çarpınca midem kasıldı. Buradaydılar ve büyük dişleri *gerçekten* çok yakınımdaydı.

Tam önümüzde duranın burun delikleri genişledi ve bir kalp atışından daha kısa bir sürede alçaktan acı verici şekilde yükseğe çıkan, düdüğe benzer bir ses zihnime doldu.

"*Merhaba, insan.*"

Ejderhalar hakkında bildiklerimiz,
bilmediklerimizin yanında hiç kalır.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bu da neydi böyle? Geri çekilip Yanardöner'e *bakarken* hançerim elimden düştü.

Ejderhalar bağ kurmadıkları insanlarla konuşmazlardı ama bu derin, hırçın ses kesinlikle Tairn'e ait değildi.

"Ne oluyor..." dedi arkamdan gelen Ridoc. "Ah, siktir."

O bana doğru koşarken ejderhaların yarısı başlarını ona doğru çevirdi, diğer yarısıysa gözlerini ve kocaman çenelerini bana döndürdüler.

Çıplak ayaklarıyla yanıma ulaştığında, "Seviniyor muyuz?" diye sordu Ridoc. "Yoksa korkuyor muyuz?"

Başımla onayladım.

"*Neden bana cevap vermiyorsun?*" diye sordu ejderha.

"*Belki de dişi insan zekâdan yoksundur,*" diye bir ses onun sözünü kesti ve sağdaki ejderha başını kaldırdı.

Ağzım açık kaldı. Sanırım kibir evrensel bir ejderha özelliğiydi.

"*Sadece şaşırdı.*" Andarna ayağa kalktı ama başını diğerleriyle aynı hizada tutmaya devam etti. "*Ve sen onun yüzüne çok yakın duruyorsun.*"

Altı ejderha da beni şaşırtarak bir adım geri çekildi.

"*Teşekkürler*," dedi Andarna.

"Bizim dilimizi konuşabiliyor musunuz?" diye sordum Yanardönerlere.

"*Biz büyülüyüz*," diye cevap verdi erkek olan, sanki bu dünyanın en bariz yanıtıymış gibi.

"Az önce kişisel alanına saygı mı gösterdiler?" diye fısıldadı Ridoc, sonra irkilerek ellerini kulaklarına götürdü. "O da neydi öyle?"

"*Seni duyamıyormuşuz gibi konuşman kabalık*," dedi sağ taraftaki dişi.

Ridoc'ın gözleri irileşti.

"*Bize bıçak doğrultmak daha da saldırganca*." Bu sert öğretmen sesi sanırım soldan geliyordu.

"Sizi tanımıyorum ve ona zarar vermenize izin vermeyeceğim." Pulları yeşile dönene ters ters baktım.

"*Ve bunun için bir hançerin yeterli olduğunu düşünüyorsun*." Burun delikleri genişledi. "*Sanırım haklısın, Dasyn. Dişi insan zekâdan biraz yoksun*."

Kaba. Ama ilk kısım konusunda haklıydı. Hançeri kınına soktum.

"*Sen Yanardönersin*." Önümüzdeki erkek konuyu değiştirerek dev kafasını eğip Andarna'yı inceledi.

Andarna'nın pulları siyahtan ormanın yeşiline, sonra maviye döndü ve tıpkı erkek olan ejderha gibi gökyüzüyle aynı renk oldu. "*Ben Yanardönerim*."

"Vay be," dedi Ridoc. "O Andarna mıydı?"

"Sanırım o ıslık sesini çıkardıklarında Yanardönerlerle bağ kurmuş gibi oluyorsun," diye mırıldandım.

"*Ama normal rengin olarak siyahı mı seçtin?*" diye sordu sağ taraftaki dişi, Andarna'ya.

"*Bu, evimde...*" Oflayarak soluk verdi. "*Navarre'da normal kabul ediliyor*."

Sol çaprazımdaki başını kaldırdı. "*O, kriter*."

Diğer beşi irkilerek başlarını geriye çektiler.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Ridoc işaret diliyle.

Ben de işaret diliyle, "Bilmiyorum," dedim ve ejderhalar biraz açılınca kalp atışlarım yavaşladı.

Kanat sesleri havayı doldurdu ve üstümüzde bir gölge belirirken Yanardönerlerin başları gökyüzüne çevrildi. Tairn zemini gök gürültüsü gibi sarsarak sertçe yere indi, arka pençeleri Ridoc'ın soluna ve Andarna'nın sağına, kuma gömüldü.

Kalbim duracak gibi oldu ve onun gelmesine sevineyim mi yoksa Yanardönerler saldırırsa ikisini de kaybedebileceğim düşüncesiyle dehşete mi düşeyim, karar veremedim.

Ejderhalar zaten ne yapacakları kestirilebilen canlılar değildi, üstüne üstlük karşımızdakiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"*Benim insanım*," diye uyardı onları Tairn, kuyruğunu sallayarak. Dişlerini sertçe birbirine çarparak Yanardönerlere bakarken arkamızdaki ağaçlar çatırdadı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ama tek görebildiğim Tairn'in karnı ve Yanardönerlerin bacaklarıydı.

"*Hayır!*" Andarna Tairn'in altından çıkıp ona dönerek dik dik baktı. "*Ona zarar vermeyecekler. Onlar benim ailem.*" Kendi etrafında daire çizdi. "*O benim de insanım.*"

Midem kasıldı. Bunlar onun ailesi olabilirdi ama Andarna onları tanımıyordu ve hepimizi öldürme ihtimalleri hiç de az değildi. Onları bulmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki bulduğumuzda ne olacağını düşünmemiştik.

"*Navarre'da insanlar o kadar nadir mi ki onları paylaşıyorsunuz?*" dedi soldaki dişi sertçe.

"*Şurada bir tane daha var, değil mi?*" diye sordu farklı bir ses.

Sol tarafıma bir şeyler damladığında bakışlarım gülümseyen Ridoc'ın ilerisine yöneldi.

Aotrom, ağaçların arasından çıkıp Tairn'in yanında belirdiğinde gösterdiği dişlerinden salyalar akıyordu. Gırtlaktan gelen alçak bir hırıltıyla, tercümeye gerek olmayan bir uyarı verdi.

Benim.

"*İnsanlarla işimiz yok*," diye açıkladı erkek ejderha. "*Ve ikinizle de tartışacak değiliz. Biz sadece Yanardönerle konuşmaya geldik.*"

"*Andarna*," diye düzeltti Tairn.

"*Andarna*," dedi sağdaki dişi nazikçe.

Tairn, Ridoc'la ben onun ön pençelerinin arasında kalana kadar dikkatli adımlarla geri çekildi, arka pençeleri az önce kuyruğunun boşalttığı alanı dolduruyordu.

"En azından şimdi ölmeden önce bir şeyler görebileceğiz," dedi Ridoc işaret diliyle, sonra omuzlarını silkti.

Ben de işaret diliyle, "Ölmeyeceğiz," dedim. Rhi ve Sawyer'ın burada olup bunu görebilmeleri için duyduğum arzu, tehlikede olmadıkları için duyduğum minnete denkti.

Tairn'in başı tam üstümüzde, Aotrom'un başıyla aynı hizadaydı. Belli ki bu sefer Ridoc'la aynı fikirdeydi.

Andarna gözlerinde bariz bir heyecanla bize doğru döndü. "*Gördünüz mü? Size zarar vermeyecekler.*"

"*Pekâlâ.*" Hevesini kırmak istemediğimden başımla onayladım.

"*Olamaz.*" Sağdaki dişi keskin bir soluk aldı.

"*Kuyruğuna ne yaptın sen?*" Soldaki geriye doğru bir adım attı.

Andarna başını çevirip akrepkuyruğunu kontrol etti. "*Bir şey yok. Normal.*"

Bakışlarım bir Yanardönerden diğerine kaydı, birden altıya kadar saydıkça kalbim sıkışmaya başladı.

Hepsi de Tüykuyruktu.

"*Sana ne yaptıklarını anlat bize*," dedi karşımızdaki erkek.

"*Bana ne mi yaptılar? Kuyruğumu ben kendim seçtim.*" Andarna'nın sesi savunmacı bir hâl almıştı. "*Çocukluktan ergenliğe geçişte hakkım olan şeyi yaptım.*"

Yanardönerler sessizliğe gömüldü, bu hiç hayra alamet değildi.

Ortadaki erkek yere uzanıp kuyruğunu gövdesinin etrafına doladı. "*Bize bunu nasıl seçtiğini anlat.*"

Yanardönerler birer birer yere uzanırken Andarna başını dikleştirdi.

"Şu an gerçekten de hikâye mi dinleyeceğiz?" diye sordu Ridoc işaret diliyle.

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum," diye cevapladım.

Ridoc elleriyle konuşmaya devam ederken dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Her şeyin bir ilki varmış gerçekten."

Tairn ve Aotrom da aynı pozisyonu alırken ağaçların çatırdadığını duydum ve ikimiz de Tairn'in uzanmış pençelerinin arasında kaldık.

Andarna hemen önümüze oturdu, kumun üstünde kuyruğunu savurup duruyordu. "*Kabuğun içinde geçen yıllarımda bilincim sürekli yerinde değildi...*"

"Uzunca bir süre burada kalacağız belli ki," dedi Ridoc işaret diliyle, sonra da kuma oturdu.

Andarna onu ilgiyle dinleyen kitleye hikâyesini anlatırken ben de yavaşça eğilerek aynı şeyi yaptım.

Andarna Sunum'u anlatırken Yanardönerler ona sorular sormaya başladılar.

"*Neden kendini bir insana sunasın ki?*"

"*Hayır, onlar kendilerini bize sunuyorlar.*" Andarna'nın kuyruğu titreşti. "*Böylece Harman'a devam etmelerine izin mi vereceğiz yoksa onları bir kömür öbeğine mi dönüştüreceğiz diye karar verebiliyoruz.*"

Yanardönerlerin hepsinin nefesi kesildi ve Ridoc'la ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Sanırım onlar insanlarla bağ kurmuyorlardı.

Andarna, "*Navarre'daki inimin en büyüğü ben olduğum için, Yararlanma Hakkıma itiraz edecek kimse yoktu,*" diye heyecanla ve biraz da gururla devam etti, bu da gülümsememe neden oldu. "*Sonra Harman başladı.*"

Olayı onun bakış açısından dinlemek büyüleyiciydi.

"*Neden harman işlerine katılıyorsunuz?*" diye sordu soldaki dişi.

"*Bu öyle bir şey değil, Harman, bağ kuracağımız insanları seçme aşamasına verdiğimiz isim,*" diye açıkladı Andarna. "*Ben de ormana gittim...*"

"*Yani daha çocukken mi bağ kurdun?*" diye bağırdı sağdaki erkek.

Tairn boynunu öne doğru uzatıp hırladı. "*Ona sesini yükseltmeyeceksin.*"

Andarna başını çevirip gözlerini kısarak Tairn'e baktı. "*Bunu mahvetme.*"

Bağdan acı yayıldı ve Tairn başını Ridoc'la benim üstüme doğru geri çekti.

Off. Göğsüm sıkıştı ama ona söyleyebileceğim bir şey yoktu ve zaten diğerlerinin beni duyma riskini göze almadan bunu söylemenin bir yolu da yoktu.

Andarna hikâyemizi anlatmaya devam etti. Onlara Jack ve Oren'den, onu nasıl savunduğumdan, Xaden'dan ve isyandan bahsetti.

Yatak odamdaki saldırıyı anlatırken, "*Doğal olarak zamanı yavaşlattım,*" dedi.

"*Çocukluk yeteneğini bir insan için mi kullandın?*" diye sordu soldaki dişi.

Ridoc işaret diliyle, "Ondan hoşlanmadım," dedi.

"Ben de."

"*Benim* insanım *için.*" Andarna başını yana eğdi. "*O benim bir parçam, ben de onun bir parçasıyım. Aramızdaki bağı küçümsüyorsunuz.*" Bu son kısımda ergen alaycılığı hissediliyordu.

"*Özür dilerim,*" dedi dişi.

Ridoc kaşlarını kaldırarak, "Vay be, bu ırk özür diliyor," dedi işaret diliyle. "Belki de biraz daha beklemeliydik."

Gözlerimi devirdim.

Andarna, "*Siz insanlarla bağ kurmuyor musunuz?*" diye sorunca öne eğilip kollarımı dizlerime dayadım.

"*Biz insanlarla yaşamıyoruz,*" diye cevap verdi dişi.

"*Sadece altınız mı varsınız?*" Andarna başını çevirip hepsine baktı.

Sol taraftaki erkek, ilk kez konuşarak, "*Bizden yüzlercesi var,*" diye yanıt verdi. "*Lütfen devam et.*"

Boynuzlarındaki girdaba benzeyen desen bana Andarna'nınkini hatırlatıyordu. Belki de aynı inden geliyorlardı.

Andarna sanki bir şeyi unutması olacakları değiştirebilirmiş gibi her ayrıntıyı aktarırken bir saatten fazla zaman geçti.

Onlara önce Savaş Oyunları'nı, sonra da Resson'u anlatırken gerildim ve anılarım canlanmasın diye çabaladım; Liam'la Deigh'den bahsettiğinde kaçınılmaz olarak içime dolan keder dalgasıyla mücadele ettim.

"*Ve böylece savaşın ortasına doğru uçtum!*" Dört ayağının üstüne kalktı.

Ona bakan altın rengi gözlerin neredeyse hepsi kısılmıştı.

"*Sonra Violet gücümü aktardı...*"

İkisi keskin birer soluk alınca midem düğüm düğüm oldu.

İşaret diliyle Ridoc'a, "Bu işin onun düşündüğü kadar iyi gittiğini sanmıyorum," dedim.

"Neden? O inanılmaz," dedi işaret diliyle. "Cesur. Vahşi. Hırçın. Gökkubbe'nin saygı duyduğu her şey onda var."

Ama Yanardönerlerin gözleri aksini söylüyordu.

"*Sonra onun saldırabilmesi için zamanı yavaşlattık!*" Andarna hikâyeyi sanki o ânı tekrar yaşıyormuş gibi coşkuyla anlatıyordu. "*Ama hepsini aktaramayacağım kadar fazla büyü vardı ve ben hâlâ küçüktüm. Bedenim Rüyasız Uyku'ya yatmak istedi...*"

Birkaç saat sonra, Xaden'ı iyileştirmeye çalıştığımızdan bahsetmeden hikâyeyi günümüze kadar getirdiğinde, hepsi soru sormayı bırakmıştı. Aslında Andarna sözlerini bitirdiğinde ürkütücü bir sessizlik içinde yatıp kaldılar.

"*İşte bu yüzden buradayız*," dedi Andarna. "*Bizimle savaşmak için eve gelip gelmeyeceğinizi sormaya geldik. Büyük Savaş sırasında Veninlerin nasıl yenilgiye uğratıldığına dair bilginin bugüne aktarılıp aktarılmadığını ve onları nasıl tedavi edildiğini bilip bilmediğinizi öğrenmeye.*" Kuyruğu beklentiyle titreşti. "*Ben de ailem hakkında bilgi edinmek istiyorum.*"

Ortadaki erkek gözlerini bana dikti. "*Sen onun çocuk hâliyle güç aktarmasına izin mi verdin? Onu savaşa mı götürdün?*"

Ağzımı açtım, sonra omuzlarıma çöken suçluluk duygusuyla tekrar kapadım. Söylediği her şey konusunda kendimi suçlamıştım zaten.

"*Bu benim seçimimdi!*" diye bağırdı Andarna.

Sağ taraftaki dişi kumları savurarak iç geçirdi. "*Bize kanadını göster.*"

Andarna karar verir gibi bir anlığına gerildi, sonra kanatlarını açtı. Sol kanadı bükülünce onu iyice açmak için kendini zorladı ama ipeksi kanadı bu çabayla titreşti. "*Normalde titremiyor. Sadece uçmaktan yorulduğum için öyle oldu.*"

Dişi bakışlarını kaçırırken güneş kavisli boynuzlarına vuruyordu. "*Yeterince gördük.*"

"*Uçabiliyorum ben!*" Andarna kanatlarını kapadı. "*Sadece ikinci bir kas grubum eksik olduğundan Violet'ı taşıyamıyorum. İhtiyarlar bunun rüzgâr direnci ve kanadımdaki gerginliğin hassas dengesiyle, bir de Violet'ın ağırlığının koltuğumun altındaki omurga disklerine binmesiyle ilgili olduğunu söylediler. Ama sorun değil çünkü Tairn var ve beni her gün çalıştırıyor... yorulduğumda beni o taşıyor ama sadece uzun yolculuklarda.*" Koşumuna bakıp gergin gergin kıpırdandı.

Ortadaki erkek, "*Lütfen küstahlığımızı mazur görün ve ihtiyacımız olan mahremiyete izin verin*," dedi.

Kaba sayılacak kadar... kibarlardı.

Andarna otururken Yanardönerlerin sesleri zihnimden silindi.

Altısı, pulları okyanustan sadece bir ton daha koyu bir renge bürünerek suya doğru yürüdü.

"Sanırım engellendik," dedi Ridoc işaret diliyle.

"Bence de," diye cevap verdim.

Andarna başını bize çevirdiğinde güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle ona baktım.

Bir an sonra Yanardönerlerden üçü sudan havalanıp gökyüzünde kayboldu.

"Bu iyiye işaret değil," dedim işaret diliyle.

Ridoc da işaret diliyle, "Belki de diğerlerini getirmeye gitmişlerdir," dedi yavaşça.

Geriye Andarna'nınkine benzeyen boynuzları olan sessiz erkekle ortadaki ve sağdaki dişiler kalmıştı. Bize doğru yürümeye başladılar, sudan çıktıklarında pulları tekrar soluk mavinin tonlarına büründü.

Göğsüm sıkıştı. Her şeyin cevabını biliyor olabilirlerdi... ya da tarihimiz konusunda onlar da bizim kadar bilgisizdi.

"*Testi geçtim mi?*" diye sordu Andarna.

Tekrar düdük sesi duyuldu ve kulağımı kanatacağından emin olduğum kadar tizleşince irkildim.

"*Test mi?*" diye sordu ortadaki erkek, Andarna'ya bakarak.

"*Az önce beni test ediyordunuz, değil mi? İnimizi ziyaret etmeye uygun olduğumdan emin olmak için? Bu arada inimiz nerede?*" Sesindeki umut, ayakta olsaydım dizlerimin bağının çözülmesine neden olabilirdi.

"*Test edilen sen değildin.*" Dişi iç geçirerek bana baktığında tüylerim diken diken oldu. "*Sendin.*"

Yüreğim ağzımda başımı geriye çektim. "Affedersin?"

"*Affetmedik.*" Dişi, kumdaki pençelerini esnetti. "*Başarısız oldun.*"

Tairn hırladı ve bu sefer Andarna onu durdurmadı.

Kuyruğunu yere vurarak, "*Violet beni asla hayal kırıklığına uğratmadı,*" diye itiraz etti.

Yavaşça ayağa kalktım. "Anlamıyorum."

Üçlü beni açıkça görmezden geliyordu. Erkek olan Andarna'ya, "*Onun yaptıklarını savunuyor olman, toplum olarak başarısızlıklarının bir kanıtı*," dedi.

Ridoc ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Andarna üçüne de sırayla bakarak, "*Violet beni seviyor!*" diye haykırdı.

"*O seni kullanıyor.*" Dişinin gözleri hüzünle dolarken kaşlarındaki pullar çatıldı. "*Savunmasız bir çocuktan faydalanmış. Gücünü bir savaş aracı olarak kullanmış, seni erken büyümeye zorlamış ve bak ne hâle gelmişsin.*"

Aniden boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çabalayarak yutkundum.

"*Benim hasarlı olduğumu düşünüyorsunuz*," diye tısladı Andarna.

"*Senin bir silah olduğunu düşünüyoruz*," diye karşılık verdi erkek.

Dudaklarımı araladığımda Tairn'in göğsünden bir gümbürtü yükseldi.

"*Teşekkür ederim.*" Andarna'nın pulları titreşerek onunkilerle aynı renge döndü.

"*Bu bir iltifat değildi.*" Erkek ejderhanın sesi sertleşmişti. "*Bizim ırkımız barış için doğmuştur, diğerleri gibi şiddet için değil.*" Tairn'e bir bakış atıp Andarna'ya döndü. "*Sen kriter olarak geride bırakılmıştın. Gelişimlerini izlemek, sükûneti ve tüm canlılarla uyumu seçme yeteneklerini değerlendirmek için. Geri dönüp bize insanların geliştiğini, koruma duvarlarının içinde ilerlediğini ve artık büyüyü bir silah olarak kullanmadıklarını söyleyeceğini ummuştuk ama bunun yerine bize tam tersini anlattın.*"

Erkek ejderha Andarna'yı –bizi– can evinden vururken kollarımı kendi bedenime doladım.

"*Ve ejderhalar da derslerini almamış. Sen*" –ortadaki erkeğin bakışları Aotrom'a yöneldi– "*insanını buzla donatırken*" –gözlerini

Tairn'e çevirme cüretini gösterdi– "*sen insanına yıldırımların gücünü vermişsin.*"

Ridoc, "Mühür güçleri öyle işlemiyor," diye itiraz etti.

"*Ve sen*" –erkek ejderha başını Andarna'ya çevirdi– "*umudumuz, sanırım bu insana hükmetmesi için çok daha tehlikeli bir şey verdin, değil mi?*"

Düşmanın Krovla'daki ilerleyişi Suniva'ya tam bir sürü yerleştirmeyi imkânsız kılsa da size dört ejderha ve binicilerini sunuyoruz. İttifakımızın ruhuna uygun olarak, takdir ettiğiniz şekilde kullanmak üzere en değerli kaynağımız olan silahlarımızı teslim alacaksınız.

–GENERAL AUGUSTINE MELGREN'İN KRALİÇE MARAYA'YA YAZDIĞI RESMÎ MEKTUP

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bana *ne* vermişti? Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Ridoc bana baktı, ben de omuzlarımı silkerek başımı iki yana salladım. Andarna'dan gelen ikinci bir mühür gücüm ortaya çıkmamıştı.

"*Büyünü, hatta kuyruğunu bile silah hâline getirmişsin,*" diye devam etti en uzun Yanardöner. "*Nefret ettiğimiz şeye, kaçtığımız korkunçluğa dönüşmüşsün.*"

Bunu söylemiş olamazdı. Öfke, gücümün yüzeye çıkmasına neden oluyordu.

Andarna'nın pulları siyaha dönerken bu saçmalığı bir saniye daha katlanamayarak ileri atıldım. "O korkunç falan değil!"

"*Hayır ama sen öylesin.*" Erkek başını bana çevirdi. "O, *senin onu dönüştürdüğün şey.*"

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, göğsüm sıkışıyordu.

"*Anlayamıyorum...*" Andarna kuyruğunu önümde savurduğunda alanına saygı göstererek geri çekildim. "*Bizimle birlikte dönmeyecek misiniz?*" diye sordu. "*O çok istediğiniz barışa kavuşmamıza yardım etmeyecek misiniz?*"

"*Etmeyeceğiz.*" Erkek başını kaldırdığında onun baktığı tarafa baktım. Chradh ve Sgaeyl, başarısızlığımıza tanıklık etmek üzere tam zamanında geri dönmüşlerdi. "*Yolculuğunuzun bir kısmını izledik ve peşinde olduğunuz şeyin barış değil, zafer olduğunu hissediyoruz.*"

Spiral boynuzlu erkek Andarna'ya baktı ama bir şey söylemedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ah, tanrılar aşkına, bu gerçekten oluyordu. Son umudumuz gözlerimin önünde yok oluyordu. Her şeyimizi riske atmıştık ama bize yardım etmeyeceklerdi.

"*Barış için Aretia'daki koruma taşını yakmalıyız, bunu da siz olmadan yapamayız!*" dedi Andarna öfkeyle.

"*Bunun neden hepimizin sorunu olduğunu anlamıyorum,*" diye cevap verdi dişi.

"*İnsanların ölecek olması umurunuzda değil mi?*" Andarna kuyruğunu sırtına doğru kaldırdı.

"*Belki de ölmeliler.*" En uzun erkek gözlerini kırpıştırdı. "*Belki de yozlaşmış olanlar toprağın tamamını kurutmalı. Ancak açlıkla karşı karşıya kaldıklarında neye dönüştükleriyle yüzleşebilecekler. Ya ölecekler ve toprak yeniden canlanacak ya da dönüştükleri iğrençliklerle yüzleşip değişecekler.*"

Değişecekler. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Andarna, "*Bunu nasıl yapacaklar?*" diye sordu ve kanat çırpışları havayı doldururken Tairn'den bağa süzülen endişeyi hissettim. Xaden ve Garrick neredeyse gelmişlerdi.

"*Yavruları evrim geçirebilir belki,*" dedi dişi, Sgaeyl ve Chradh'ın beş altı metre ötedeki derenin yanına inişini izlerken. "*Diğerleri geliyor. Gitmeliyiz.*"

Hayır, hayır. Bedenimi bir panik dalgası sardı. Başarısız olamazdık. *Böyle* bitemezdi.

Xaden ve Garrick ejderhalarından gelgit çizgisinin yukarısındaki siyah kumlu sahile indiklerinde Tairn başını Sgaeyl'e

doğru çevirdi. Her ne söylediyse iki ejderha bize doğru gelmeyi bıraktılar ama binicileri için aynı şey geçerli değildi.

"*Karanlık güce hükmedenler böyle mi iyileşiyor?*" diye sordu Andarna, başını kıvırarak. "*Tedavi, evrim geçirmek mi?*"

Nefessiz kaldım.

Dişinin altın gözleri kısılıp iki çizgiye dönüştü. "*Tedavi yok.*"

Tedavi yok mu? Bu sözler fiziksel bir darbe misali üzerime indiğinde dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

"*Eğer ruhlarını takas ediyorlarsa elbette geri de alabilirler,*" dedi Andarna.

"*Bu bir takas değil,*" dedi kadın. "*Ruh, karanlık güce hükmedenlerin büyüsünü çaldığı toprak tarafından saklanmaz. Güç takası ruhu her seferinde bir parça öldürür ve ölümün tedavisi yoktur.*"

Xaden ve Garrick uçuş ceketleri olmadan, kılıçları sırtlarında, mükemmel birer savaşçı örneği olarak bize doğru gelirlerken gözlerini Yanardönerlerden ayırmıyorlardı.

Onun ruhu *ölmemişti.*

"*En azından bize karanlık güce hükmedenlerin Büyük Savaş'ta nasıl yenilgiye uğratıldığını anlatır mısınız?*" Andarna zamanının azaldığını biliyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

"*Eğer hâlâ soruyorsanız demek ki yenilmemişler,*" diye yanıt verdi dişi.

Spiral boynuzlu erkek, Ridoc'la benim arkamdan dikkatlice geçip sağ tarafıma doğru ilerleyen Xaden'la Garrick'i izliyordu.

"*Bizim ırkımız yardım etmiş olmalı,*" diye tekrar denedi Andarna. "*Karanlık güce hükmedenleri yakabiliyorum. Onları yenilgiye uğratmanın anahtarı biz miyiz?*"

"*Hiç umut yok.*" En uzun boylu erkek suya doğru geriledi. "*Leothan, ben yeterince dinledim.*"

Diğer erkeğin burun delikleri genişledi. "*Ben dinlemedim.*"

İşaret diliyle Xaden'a, "Bağ sayesinde bizi duyabiliyorlar," dedim çabucak. "İşler iyi gitmiyor."

Başıyla onayladı.

Garrick bize doğru alçalmış devasa kafaları inceleyerek, "Bizi bilgilendirmek ister misiniz?" diye sordu işaret diliyle.

Ridoc işaret diliyle, "Andarna'nın bir silah olduğunu düşünüyorlar ve bu da nedense onlar için kötü bir şey," diye yanıt verdi. "Bize yardım etmek için Kıta'ya geri dönmeyeceklermiş ve insanlığın en kadim sorunu olan savaşma işini durdurmadığımız sürece hepimizin ölmeyi hak ettiğini düşünüyorlar."

"Anladım," dedi Xaden işaret diliyle.

"Ayrıca Veninler için tedavi yokmuş," diye hızla devam etti Ridoc, ben de daha fazlasını söyleyemesin diye ellerini tutmamak için kendimi zor tuttum. "Ruhları ölüyormuş, yani onları yenmek için iyileştirme fikrimiz suya düştü."

Siktir.

Andarna pençelerini kumda esnetirken Xaden başını öne eğdi.

Dişi hüzünlü bir sesle, "*Sen büyülüsün*," dedi. "*Ama büyünü şiddet için kullanmaya çalışıyorsun.*"

"*Bunun ne büyük imtiyaz olduğunu bilirken bize barış vaazı veriyorsunuz*," diye tısladı Andarna. "*Hepiniz benim için hayal kırıklığısınız.*"

"*Bu konuda hemfikiriz*," dedi en uzun boylu erkek.

Ne pislik ama.

Tairn'in gürlemesi kumu savurup ağaçları titretti; geri çekilen Andarna'nın pulları dalgalanarak zifiri siyaha dönüştü.

"*Önümüzde uzun bir uçuş var ve burada kazanacağımız bir şey yok*," diye devam etti erkek, suya doğru bir adım daha gerileyerek. "*Dünya sana hazır değil, bu senin hatan olmasa da seni kabul edemeyiz.*"

Nefesim kesilirken Xaden'ın elini tuttum.

"Neler oluyor?" diye sordu Garrick işaret diliyle.

Belki de bunu duymamaları en iyisiydi.

"*Leothan farklı düşünüyor olabilir*" –en uzun erkek diğerine baktı– "*ama çoğunluğumuz senin sadece isim olarak Yanardöner olduğuna karar verdik, Andarna. Adamıza girmene ya da yöntemlerimizi öğrenmene izin verilmeyecek. Burada ayrılıyoruz ve sana barış diliyoruz.*"

Barış mı? Xaden'ın elini sıkıca kavradım.

"*Keşke sizinle hiç tanışmasaydım,*" diye homurdandı Andarna.

En uzun erkek suyun içinde çömelip havalanırken pulları bir anlığına parıldadı ve gökyüzüyle aynı renge döndü.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Xaden.

Ridoc, "Sanırım kaybettik," diye fısıldadı.

Andarna başını indirdi ve aramızdaki bağdan can yakan bir acı aktı fakat gözlerimin yaşarmasına neden olan şey ikinci dalgayla gelen utançtı.

"Andarna, hayır," diye fısıldadım. "Sen vahşi, akıllı, cesur ve sadıksın. Bunların hiçbiri senin hatan değil. Sen mükemmelsin."

"*Öyle... değilim,*" diye hırladı ve başını bana doğru çevirdi.

"*Onunla bağ kurduğunda daha çocuk olduğunu bilmiyor muydun?*" diye sordu Leothan, altın gözleriyle dördümüzü de inceleyerek.

"Bilmiyordum," diye yüksek sesle cevap verdim. "Bilmem gerekirdi ama yumurtadan çıkan yavrular ve gençler Rüyasız Uyku sonrasına kadar Vadi'de saklı ve güvende tutulur. Yüzyıllardır kimse yavru bir ejderha görmemişti, bu yüzden ergenlik çağına gelene kadar hepsinin altın rengi Tüykuyruklar olduğunu bilmiyorduk."

"Ne oluyor?.." Garrick irkildi. "Siktir, acıyor!"

Xaden yüzünü buruşturup başını eğdi ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. Galiba az önce düdük sesini duymuşlardı.

"Bu benzerlik tüm yavrulara ırk ya da yuva ayrımı yapılmaksızın bakılmasını sağlar..." Xaden başını kaldırınca Leothan irkildi.

Dişi ejderha sivri dişlerini göstererek geriledi. "*Kendinizi bununla nasıl bağdaştırabildiniz?*"

"Bağ" demek için garip bir yoldu bu ama neyse.

"Tekrar söylüyorum, onun çocuk olduğunu bilmiyordum," diye itiraz ettim. "Beni suçla, onu değil!"

"Menfur şey." Dişi ejderha gözlerini kısarak savurmuştu bu hakareti.

Xaden'a.

Başımı Xaden'a çevirince nefessiz kaldım. Göz bebeklerinin kenarları kıpkırmızı parlıyordu.

"*Senin ırkın için kurtuluş yok.*" Dişi, Sgaeyl'e kötü kötü baktı, sonra gözden kayboldu.

Leothan bir kalp atımı kadar daha Xaden'ı inceledikten sonra gözden kayboldu ve dalgalar onun az önce durduğu yere doğru hücum etti. Görünmeyen kanatların çırpınışlarının rüzgârı yüzüme çarptı, üzerimize kumlar savrulurken gözlerimi sımsıkı yumdum ve varlıkları tıpkı daha önce olduğu gibi zihnimden silinip gitti. Gözlerimi açtığımda Xaden'ın gözleri normale dönmüştü.

Daha doğrusu yeni normal hâline. Akik gözlerinde hâlâ kehribar benekler vardı.

"Lanet olsun." Parmaklarını parmaklarımdan çekerken sesi çok sertti.

"*Sen menfur değilsin...*"

Kalkanlarını yükselterek beni engelledi.

Sağımızdan yürek parçalayıcı, iniltiyi andıran bir ses yükseldi ve Garrick'in ilerisine bakınca Andarna'nın ormana doğru çekildiğini, pullarının altın rengine dönüştüğünü gördüm.

"*Andarna.*" Ona doğru ilerledim ama o da beni engelledi.

"*Ben hallederim.*" Tairn üzerimizde yükselerek Andarna'nın peşinden ormana ilerlerken kuyruğuyla sol taraftaki bir ağacı devirdi. "*Teine ve Molvic yaklaşıyorlar.*"

"*Onunla ben konuş–*"

"*Sadece birimiz ateşe dayanıklıyız*," diye hatırlattı ve bitki örtüsünün içinde gözden kayboldu.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Sanırım bir tedavi bulmaya bu kadar takılmanın nedeni o." Ridoc'ın suçlama dolu sözleri bir kova buzlu su gibi yüzüme çaptığında hızla ona döndüm.

Of. *Siktir.*

"Evet." Başıyla onayladı. "Gözlerinin kırmızıya döndüğünü gördüm."

Xaden, "Ridoc..." diyecek oldu.

"Tek kelime etme, *karanlık güce hükmeden*," diye bağırdı Ridoc, gözleri benimkilere kilitlenmiş hâlde. "Vi, bana neler döndüğünü anlatmak için tek bir şansın var."

Mümkünse düşmanın peşine gündüz düşün. İzleri gecenin gölgeleri tarafından o kadar kolay gizlenir ki aramızda dolaştıklarını öğrenmek bile beni şaşırtmaz.

–GECE KANADI BİRLİĞİ'NDEN YÜZBAŞI DRAKE CORDELLA TARAFINDAN YAZILAN *VENİNLER ÜZERİNE DERLEME*'DEN

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ridoc'a, diğerleri inmeden önce hikâyenin mümkün olan en kısa versiyonunu anlattım ve Mira ejderhasından inerken yalnız kalana kadar bekleyebilirse ona her şeyi anlatacağıma söz verdim. "Onlara önce Yanardönerlerden bahsetmeliyiz," diye bitirdim sözlerimi.

Dudakları gerildi ve kahverengi gözlerini Xaden'a dikti.

Çantasını tek omzuna asmış olan Mira, Aaric'le birlikte kampa girerken, "Diğer dördü henüz dönmedi mi?" diye sordu.

"Dönmediler," dedi arkamdaki Garrick. "Ama hava kararana kadar hâlâ birkaç saatimiz var."

Mira eşyalarını yatağının yanına bırakırken Ridoc'a, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda mı?" Kimse cevap vermeyince Mira kaşlarını çattı ve dördümüzü inceledikten sonra gözlerini bana dikti. "Violet?"

Boğazım tıkanacak gibi oldu. Gerçeği öğrenirse ne yapardı, bilmiyordum.

"Yanardönerler Andarna'yı reddeden bir avuç pislik çıktı," dedi Ridoc. "Yani oldukça boktan bir gün oldu." Başımıza gelenleri anlatmaya başladığında nabzım yavaşça sakinleşti.

"Andarna nasıl?" diye sordu Mira.

"Yıkıldı." Sahile baktım ama o ve Tairn henüz dönmemişti. "Yanardönerlerin yardım edeceğini ya da en azından koruma taşını yakacağını umarak geldiğimizi biliyorum ama Andarna aslında sadece ailesini tanımak istiyordu."

Garrick'in çenesi seğirdi, Xaden da kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Diğerleri yakında döner," dedi Ridoc. "Ne yapacağız peki? Yarın Loysam'a uçacak mıyız?"

"Gerek yok." Xaden'a baktım ama bir şey söylemedi. "Loysam'ın muhafızları var, ordusu yok. Diplomatik bir bağ kurabiliriz ama savaşı kazanmamıza yardım edemezler."

Okyanus esintisi saçlarını dağıtırken Xaden bana bakarak, "Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Tanrılar aşkına, o kadar güzeldi ki ve bu sadece dış güzellik değildi. Onunla ilgili her şey güzeldi: sadakati, zekâsı, benden başka kimsenin göremediği yumuşak yanları... hatta acımasızlığı bile kendimden geçmeme neden oluyordu. Peki ya eksik olan parçaları? Yanardönerlere göre *ölü* olması? Onlar olmadan da yaşayacaktık.

O benim için hâlâ bütündü. Topraktan güç aktarmasını engelleyebildiğimiz, bu arzuyu kontrol etmesinin yolunu bulduğumuz sürece iyi olacaktık. Olmak zorundaydık.

"Eve dönmeliyiz." Bu sözleri dile getirmek mutlak bir başarısızlık hissi yaratıyordu, bu da derin bir kesik gibi insanın canını acıtıyordu. "Yokluğumuzda kim bilir neler oldu?" Savunma hatları düşmüş olabilirdi. Hatta Theophanie beni odamda bekliyor olabilirdi.

"Herkes askeri mahkemeye," dedi Mira alaycı alaycı.

Garrick başıyla onaylayıp açık denize baktı. "Haritaya göre iki gün boyunca kuzeydoğuya uçarsak Dralor Kayalıkları'na varırız."

"Grifonlar buna kesinlikle *bayılırdı*." Ridoc kaşlarını çattı. "Kiralair'in Molvic'in pençesine nasıl sarıldığını görmüyor musun?"

"Sadece büyük ejderhalar iki gün boyunca uçabilir," dedi Xaden. "Tairn. Sgaeyl. Molvic, o da belki."

"Adalardan geçerek döneceğiz," dedim. "Herkesi eve sağ salim götürmek için en güvenli yol orası... Hedotis'e gelince ıssız bir kıyıda kamp kurarız. Oradan menedildiğimden oldukça eminim."

Diğerleri geldikten ve durumu onlara da açıkladıktan sonra Ridoc bana konuşmayı beklemekten sıkıldığını gösteren bir bakış attı.

Akşam yemeği için avlanma bahanesiyle Ridoc'la birlikte ormana girmemize Xaden'la Garrick pek de sevinmedi. Ridoc'ın taşıdığı kantaşına tavlanmış ses kalkanı rününü alarak ormana doğru beş dakika kadar yokuş yukarı yürüdük, dönüş yolumuzu bulabilecek kadar yakın ama Aotrom'un yanımızda olması sayesinde mahremiyet sağlayacak kadar uzak olan bir noktada durduk.

Kahverengi Kılıçkuyruk sadece meraklı değildi, çok da öfkeliydi.

Ridoc'a Xaden'la ilgili tüm hikâyeyi anlatırken yüreğim burkuldu ve yılın başında sırlarımı sakladığım için Ridoc'ın beni en zor affeden kişi olduğunu hatırladım. Konuşmam bittiğinde hava artık kararmaya başlamıştı ve Ridoc önümde volta atıyor, benden başka her yere bakıyordu.

"Birbirimize gerçeği söyleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Ellerini yumruk yaptı.

"Bu benim sırrım olmadığından söylemedim." Bir ağaca yaslanıp Ridoc'ın önümde bir aşağı bir yukarı yürümesini izle-

dim. "Bunun boktan bir özür olduğunu biliyorum ama Xaden'ı güvende tuttuğum için üzgün değilim."

"Bu bir özür *değil,* Vi." Önümde durdu, yüzünden adını bile koyamayacağım kadar çok duygu hızla geçti.

Haklıydı.

"Sana söyleyemediğim için özür dilerim ama biri öğrenirse onu da Barlowe gibi hapse atarlar ya da daha kötüsü öldürürler." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Kaşlarını kaldırdı ve boynunu öne doğru eğdi. "Peki, sence de öyle yapmaları gerekmiyor mu?"

"Hayır. O kötü değil." Çenemi kaldırdım.

"O *kendisi* de değil," diye itiraz etti. "Bu yüzden Hedotis'te aramıza girdin. Kontrol tamamen onda değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Herhangi birimiz hiç tam kontrol sahibi olduk mu?.." diyecek oldum.

"Bunu yapma." Parmağını bana doğrulttu. "Bana bunu yapma."

"O Barlowe değil. Uzaktan yakından alakası yok. Bana hiç zarar vermedi. Sadece başkalarını kurtarmak için güç aktardı ve bunu bir kez Basgiath'ta, sonra sınırın ötesindeki bir savaşta ve sonra da Courtlyn bizi Deverelli'de öldürmeye çalıştığında yaptı." Yatak başlığımdaki hafif renk değişikliğini atlamıştım. Ridoc'la konuşurken aşmayacağım bir çizgiydi o.

"Ne, üç kere mi güç aktardı yani?" Ridoc kaşlarını kaldırdı. "Üstelik bunu büyü olmayan bir adada yapmayı başardı, öyle mi?"

"İletim aracımda bir parça alaşım vardı."

"Yaa, demek öyle. Gerekirse onu Barlowe gibi besleyebileceğini bilmek ne güzel..." Alaycı alaycı gülümsedi. "Bu yüzden Barlowe'u hayatta tutuyordun. *Lanet olsun,* Violet, kendi hayatına hiç mi saygın yok senin? Yoksa şu anda sadece Riorson için mi endişeleniyoruz?"

"O bana hiç zarar vermedi," diye tekrarladım. "Üstelik hâlâ başlangıç aşamasında. *Beslenmeye* ihtiyacı yok." Bu kelime ağzımda kül gibi bir tat bıraktı. "Bunu tekrar yapmadığı sürece şu an nasılsa öyle kalacak."

"Karanlık güce hükmediyor, tıpkı seni takip eden gümüş saçlı kadın gibi." Ridoc tekrar volta atmaya başladı.

Başımı geriye attım. "Xaden'ın onunla hiç *alakası* yok."

"Kıta'daki en acımasız ejderhalardan biriyle bağ kurmuş durumda," diye devam etti Ridoc itirazımı duymazdan gelerek. "Bu... harika."

"Sgaeyl'i o kontrol etmiyor." Ridoc'ın dönüp yeniden yürümeye başlamasını izledim. "Aslında, şu anda onunla neredeyse hiç konuşmuyor."

Ridoc bir an duraksadıktan sonra Aotrom'a katılarak, "Onu ben de suçlamıyorum," dedi. "Üstelik o bunu Gökkubbe'den sakladı..." Sağımda durdu, sonra yavaşça bana doğru döndü. "Başka kim biliyor?"

"Xaden ve benden başka mı? Garrick, Bodhi ve Imogen."

Ridoc gözlerini kırpıştırdı. "Hepsi bu mu? Sadece beşiniz mi?"

"Ve şimdi de sen."

"En azından kulüp ayrıcalıklıymış," dedi alaycı alaycı, sonra ellerini saçlarına götürdü. "Ve hepsi *ona* sadık kişiler."

"Şey... evet." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Kurtarmaya çalıştığımız kişi o ne de olsa."

Gölgelerin arasında gözlerini devirdi. "Kahretsin, bu sırlar başımıza yine nasıl bela oldu?" Parmağını havaya kaldırdı. "Boş ver, cevabı zaten biliyorum; Riorson. *Yine.* Neden sürekli dejavu yaşıyor gibi hissediyorum."

"Xaden karanlık güce hükmedenlerin Hocasını öldürmeseydi Basgiath düşecekti," diye hatırlattım. "Bize –anneme– koruma taşına güç aşılamak için zaman kazandırdı. Eğer güç aktarmamış olsaydı hepimiz ölecektik. O olmasaydı Kıta düşerdi."

"Ama savaştığımız şeyin ta kendisi oldu." Başını iki yana salladı. "Bu pek çok açıdan ironik, özellikle de onun artık Tyrrendor Dükü olduğunu düşünürsek." Kolları iki yanına düştü. "Krallığımızı, eyaletimizi içeriden parçalayabilir. Bizi gümüş bir tepside Veninlere sunabilir. Barlowe bir hiçti. Altılı Meclis'te sandalyesi olan bir karanlık güce hükmeden var şu an."

Ridoc için o bundan mı ibaretti? Sadece karanlık güce hükmeden biri miydi?

"O bizim tarafımızda. Bizim yanımızda savaşıyor." Ağaçtan uzaklaştım. "Savaştan *sonra* diğer tüm binicilerden daha fazla Venin öldürdü, unuttun mu?"

"Seni kandırmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" Kaşlarını çattı.

"Çünkü onu tanıyorum!" Sesim yükselmişti.

"Pekâlâ." Ridoc başını abartılı bir tavırla sallayarak onayladı. "Diyelim ki öyle. Diyelim ki o hâlâ yüzde seksen Xaden."

"Yüzde doksan," diye itiraz ettim.

"Peki." Omuzlarını silkti. "Karanlık güce hükmedenlerin dört rütbesi var ve seninki zaten üç kez güç aktarmış. Bence yüzde seksen matematiksel olarak cömert bir hesap ama tabii, varsayımımız adına senin hezeyanınla devam edelim. Asim olana dek ne kadar zamanımız var? Fiziksel olarak bir Usta'nın çağrısını reddedemeyecek hâle ne zaman gelecek?"

"Eğer güç aktarmazsa..."

"Her zaman güç aktarırlar!" Parmak uçlarında buzlar oluştu. "Şakacı biri olmam, senin okuduğun şeyleri ciddiyetle okumadığım anlamına gelmez. Başlangıç aşamasındakilerin güç aktarmayı reddettiğine dair hiçbir kayıt yok."

"İşte bu yüzden bir tedavi bulmalıyım." Sesim çatladı.

"Bize daha az önce tedavi olmadığını söylediler." Kolunu kaldırıp sahili işaret etti.

"Ve bu bilgiyi sindirmek için sadece beş dakikam oldu." Öfke ve korku, duygularımın kontrolünü ele geçirmek üzereydi

ve her ikisi de gücümün yüzeye çıkarak tenimi ısıtmasına neden oluyordu. "Son birkaç aydır Tecarus'la kitaplar için anlaşma yapmaktan Andarna'nın ırkını aramaya kadar yaptığım her şey Kıta'ya hizmet etmek fakat aynı zamanda ona bir tedavi bulmak içindi ve şimdi en olası kaynaktan bir tedavi olmadığını duyunca..." Başımı iki yana salladım. İçimdeki ısı artıyor, paniğimle birlikte katlanarak büyüyordu. "Bu bilgiyle ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Her şeyin cevabını bilemem, Ridoc. Tek bildiğim, ister unutulmuş bir kitapta ister karanlık güce hükmeden birinin zihninde olsun, onları bulmak zorunda olduğum çünkü Liam'ı, annemi ve şimdi de Trager'ı bu savaşta kaybettim ama sevdiğim adamdan vazgeçmeyeceğim!"

Güç içimden çatırdayarak dışarı doğru döküldü. Yıldırım Ridoc'ın arkasındaki ağaca çarptığında duyulan gök gürültüsü kemiklerimi titretti.

Ridoc kulaklarını kapayıp ağaca doğru dönerek, "Siktir!" diye bağırdı.

Kalbim gümbür gümbür atarken ağacın gövdesi ortadan ikiye yarıldı, parçalar sallandı... sonra da devrildi. Parmaklarımı kaldırıp düşüşü yumuşatmak için küçük büyü kullandım ama parçaların ağırlığı bu alandaki yeteneğim için çok fazlaydı. Yarılan parçalar önümüzde sırayla yere düştü, sonra da alevlere boğuldu.

"Lanet olsun!" Ridoc ellerini ileri uzatınca her iki tarafa doğru yayılan ince bir buz tabakası kütüklerin üstünü örttü. Alevler cızırdayarak söndü. "Şimdi Riorson beni *gerçekten* öldürecek," diye mırıldandı ama bu espriye ikimiz de gülmedik. Bana döndü.

"Teşekkür ederim." Buzu işaret ederek iç geçirdim. "Ve özür dilerim."

"Hangi kısmı için?"

"Hepsi için." Sesim fısıltıdan biraz daha güçlü çıkmıştı.

Başıyla onayladı.

"Onu kurtaracağım." Boğazım düğüm düğüm oldu. "Üstelik sadece onsuz yaşamayı düşünemediğimden değil. Konu onu sevmek olunca epey bencil birine dönüşüyorum ve belki de son zamanlarda biraz kendime zarar veriyorum..."

"Öyle mi dersin?" Ağacı işaret etti.

"Ama eğer onu kurtaramazsam..." Sesim cılızlaştı. "Eğer onu iyileştiremezsem ve o..." Söyleyemiyordum bile. "Acil bir durum olursa diye yanımda serum var ama Ridoc, onu kendi tarafımızda tutmalıyız yoksa bu savaşı baştan kaybetmişiz demektir. Tüm gücüyle savaştığında onu durdurabilecek tek bir binici bile yok, hele bir de gerçekten dönüşürse ne olur? Bunu benim yapabileceğimi sakın söyleme çünkü gerçek şu ki yapamam. Mühür gücümü onun seviyesine çıkarsam bile, ki bu yıllar alır, o nasıl bana zarar veremezse ben de ona zarar veremem. O benim... her şeyim."

Ridoc'ın omuzları düştü. "Peki sınır nerede? Onu savunamayacağın kadar ilerideki o çizgi neresi?"

Ağzımı açtım, sonra kapadım. "Öyle bir çizgi yok. Gerçekten aşabileceği bir çizgi yok."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ya sevdiğin birine zarar verirse? Bu fikrini değiştirir mi?"

"Zarar vermez." Başımı iki yana salladım. "Bunca aydır öyle bir şey yapmadı. Kimseye zarar vermeyecek."

Omuzlarımı kavradı. "Bu yeterli değil. Bana ondan uzaklaşman için geçmesi gereken çizgiyi söyle, ben de bu sırrı saklayayım. Bulabildiğin her lanet kitabı taramana yardım ederim. *Ne pahasına olursa olsun erkeğimi kurtaracağım* hedefine katılabilirim ve eğer sen de bir kırılma noktası olduğunu kabul edip onu belirlersen bu korkunç derecede tehlikeli durumda senin yanında yer alırım. Kendin için mantığa biraz yer bıraktığın sürece ona istediğin kadar inanabilirsin."

"Ben onu sevmemeyi... hayal bile edemiyorum." Ellerimi kollarının üzerine koydum.

"Onu sevemeyeceğini söylemedim." Omuzlarımı nazikçe sıktı. "Birini kaybettikten sonra da onu sevebilirsin. Ama bana, onun gitmesine izin vereceğin bir sınır olduğunu söylemelisin. Çünkü eğer yoksa kaybedeceğimiz kişi sadece o değil, Vi."

Göğsüm sıkıştı. "Ben asla..."

"Onu kurtarmak için güç aktarır mısın? Yoksa sınır orası mı?"

Koruma taşı odasında taşa güç aşılamakta yetersiz kaldığım âni hatırlayınca zorlukla yutkundum.

"İşini kolaylaştıracaksa benim onu ele verebileceğim bir çizgi söyle," diye fısıldadı Ridoc. "Bunu bana şimdi, gerçekleşme ihtimalinin olmadığını düşündüğün zaman söyle, böylece Xaden o çizgiyi aşarsa karar senin omuzlarında olmaz."

Vücudumdaki bütün kaslar teker teker gerildi.

"Peki ya Tairn ya da Andarna'ya zarar verirse?" dedi Ridoc. "Şu an bana yardımcı olmak zorundasın, Vi, yoksa doğruca senin hayatını o sahildeki herkesin hayatından üstün tutacağını bildiğim tek kişiye giderim."

Mira.

Duruma Ridoc açısından bakmaya çalıştım ve bu hiç de hoş değildi. "Tamam. Varsayımsal olarak başka bir biniciyi sebepsiz yere öldürmesi ya da sivillere zarar vermesi o zaman. Arkadaşlarıma, ejderhalarıma zarar vermesi. Beni... incitmesi," diye fısıldadım. "Eğer bana zarar verirse o artık o değildir."

Ridoc başıyla onayladı, sonra alnını alnıma dayadı. "Pekâlâ. O zaman çizgi orası."

"Çizgi orası," diye tekrarladım.

Ellerini indirdiğinde kampa doğru yürümeye başladık. "Böyle kötü şeyleri kendine saklamayı bırak," dedi. "Bu kavgayı tekrar etmek istemiyorum. Dördümüz birlikte, ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz. Riorson için bile olsa bunu bozma. Yaptığın bir şeyi delireceğimizi bildiğin için Rhi'ye, Sawyer'a ya da bana

söylemekten korkuyorsan o zaman ya o şeyi yapmamalısın ya da sonuçlarına katlanmayı hak ediyorsun demektir."

"Anlaşıldı." İç geçirdim. "Onları özlüyorum."

"Ben de." Kolunu omzuma attı. "Rhi daha iyi öğüt veriyor."

"Sen de oldukça iyiydin." Çapı Tairn'in bacağı kadar olan dev bir ağacın yanından dolanıp sola döndük.

Ve Xaden'ın ağacın diğer tarafında, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, omzunu gövdeye yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette beklediğini gördük.

Ridoc'ın omzumdaki eli kasıldı ama biz aniden dururken elini indirmedi.

Xaden yara izi olan kaşını kaldırıp bize baktı.

"Tam bir ikilemdeyim," dedi Ridoc. "Yani, elimi indirirsem yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi görünür. Ki yapmadık. Ama eğer elimi omzunda tutmaya devam edersem bana öfkeyle saldırmayacağından emin değilim ve..." Sol eliyle ensesini ovuşturdu.

"Söylediklerinin faydası dokunmuyor," dedim.

"Ayrıca sırf korkutucu olduğun için *senden* korktuğumu düşünmeni de istemiyorum," diye ekledi Ridoc. "Ki korkmuyorum zaten."

"Korkuyorsun. Neye karar verdin?" dedi Xaden, yüzünde kusursuz bir bıkkınlık maskesiyle.

"Beni öldürmekle tehdit etmeyecek misin?" diye sordu Ridoc.

"Ben boş tehditler savurmam."

Bağımızdan ona uzandım ama Xaden'ın kalkanları hâlâ sımsıkı kapalıydı.

Ridoc başını yana eğdi. "Yani beni öldürmeden önce tehdit mi etmezsin yoksa beni gerçekten öldürmez misin?"

Xaden omuzlarını silkti. "Sen seç."

"Kes şunu." Xaden'ın gözlerine baktığımda benimkilerle buluşan gözleri hafifçe ısındı.

"Rhiannon ve Sawyer'a söyleyecek," dedi Ridoc, sonra duraksadı. "Ve Jesinia'ya da."

Kalbim duracak sandım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Xaden, "Hepsi bu mu?" diye sordu ama dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi, anlayamadım.

"Ben de Mira ve Brennan'a da söylemeyi tercih ederdim ama bu üçüyle başlayabiliriz," dedi Ridoc, Xaden'a bakarak. "Şimdiye kadar söylediğin herkes senin hayatına onunkinden daha çok değer veriyor..."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim.

Xaden, "Bilen herkes Violet'a hemen benden olabildiğince uzaklaşmasını söyledi," dedi. "Ben de dâhil."

"Bildiğim iyi oldu." Ridoc omuzlarını silkti. "Rhi. Sawyer. Jesinia. Sırrını saklamak için tek şartım bu."

"Öyle konuşmamıştık," diye fısıldadım.

Ridoc, "Biz *kendi* şartlarımızı konuştuk," dedi, sonra tekrar Xaden'a baktı. "Bu ikimizin arasında. İlerlemeni yavaşlatmanın bir yolu olması ihtimaline karşı Jesinia'nın ne araştırdığını bilmesi gerekiyor. Sawyer, Rhi ve ben her derste Violet'la birlikte olabilecek tek kişileriz ve yurt odalarımız onunkinin hemen yanında. Kendini koruyabilecek kapasitede olabilir ama başına gelecekleri düşününce fazladan birkaç gözden zarar gelmez."

Xaden sırtını dikleştirdi.

"Evet, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Ridoc başını eğdi.

Kaşlarımı çattım. "Ya, ben bilmiyorum."

"Eğer durumu ilerler ve tamamen dönüşürse..." dedi Ridoc.

"*Dönüştüğü zaman*," diye düzeltti Xaden. "İnkâr etmenin kimseye faydası yok."

Ridoc kaşlarını kaldırdı. "Peki o hâlde. Tamamen dönüştüğü zaman ya da istemediğimiz bir rütbeli onun neye dönüştüğünü fark ettiğinde, daha önce bahsettiğin nedenlerden dolayı onu öldürmek zorunda kalacaklar, Vi."

"Bu ne demek..." Düşüncelerinin mantıksal sonucunu fark ettiğimde midem kasıldı, sonra da bedenim yakıcı bir öfkeyle doldu. Xaden'ın gözlerine baktım. "*Seni* öldürmenin en kolay yolu beni öldürmek." Tıpkı ilk yılımda olduğu gibi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Xaden çenesini sıktı.

"Bunun olmasına izin *vermeyeceğiz*," diye düzeltti Ridoc. "O sırada sen kötü işler yapmakla meşgul olacaksın."

Dudaklarımı araladım.

"Rhi. Sawyer. Jesinia," diye tekrarladı Ridoc.

Xaden, "Aetos listede değil mi?" diye sordu. "Daha net olmak gerekirse Dain."

"Kesinlikle değil," diye araya girdim. "O seni öldürür."

"Deneyebilir," diye yanıt verdi Xaden. "Bu girişim kesinlikle işleri garipleştirecektir."

"Bu konuda Violet'a katılıyorum," dedi Ridoc. "Aetos'un kural çiğneme konusunda katettiği mesafeden gurur duysam da bu seviyeye gelmeye henüz hazır değil. Rhi. Sawyer. Jesinia."

Xaden, "Tamam," dedi. "Ama açık olalım. Güvenliği söz konusuysa Violet'ın bunu kime söylediği umurumda bile değil."

"Güzel." Ridoc başıyla onayladı, sonra sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. "Ah, bu arada şunu açıklığa kavuşturalım, oradaki yıldırımın sebebi" –ikimizi işaret etti– "bilirsin. Biz değildik." İrkildi. "Yani, bizdik çünkü onu kızdırdım ama yani... bir şey yapmıyorduk, anlarsın ya."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Farkındayım," diye yanıt verdi Xaden. "Birincisi Violet'a güveniyorum, ikincisi de" – Ridoc'a küçümseyen bir bakış attı– "o yeterince büyük bir yıldırım değildi."

Cidden mi? Kaşlarımı çattım.

"Yaa." Ridoc bir şeye karar verir gibi başını yana eğdi, sonra iki yana salladı. "Hayır. Sen ve ben çük esprileri yapmıyoruz. O noktaya daha gelmedik. Hâlâ kızgınım."

"Olmalısın." Xaden ağaçtan uzaklaşıp bize doğru geldi. "Ben de Violet'ın zamanı geldiğinde beni öldürebilecek kapasitede olduğundan emin olmalıyım. İkimiz arasında kalırsan onu seç. Dönüştüğüm diğer adamı öldür."

Gözlerimi, kalbimi aptalca kaptırdığım bu güzel pisliğe diktim. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Siktir. Bu asalet mi? Sapkınlık mı? Karar veremiyorum." Ridoc omzuma vurup kampa doğru yürümeye başladı. "Bir sevgilim olmadığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İkinizin ciddi sorunları var."

"Senin yapman gereken *avlanma* işini Garrick halletti," diye seslendi Xaden, biz de ağaçların yanından ayrılırken.

Ridoc tepeden aşağı inerken başparmaklarını kaldırdı.

Xaden yüzümü inceliyor, sanki bu ânın her ayrıntısını ezberlemek zorundaymış gibi bakıyordu.

Ona doğru bir adım atınca başını iki yana sallayarak geriledi.

Kalbim ağrıdı. "O *menfur* lafı yüzünden aramıza mesafe koyuyorsun, değil mi?"

İrkilmesi düşündüklerimi onaylamış oldu.

"Sen..." diyecek oldum.

"Diğer iki Yanardöner henüz kararlarını vermemiş gibi orada kalmışlardı," diye sözümü kesti. "Ve bence onlar senin tarafındaydı çünkü Andarna'nın Harman'da ne kadar küçük olduğunu bilmiyordun." Çenesini oynatıp o çok sevdiği sıkılmış, umursamaz maskesini takındı. "Sonra beni gördüler. Uğruna her şeyi riske attığımız tüm bu görevin benim yüzümden başarısız olduğundan adım gibi eminim. Senin yanında olduğum için."

"Bu haksızlık," diye fısıldadım.

"Ama doğru." Botlarının etrafına gölgeler yayılırken sahile doğru baktı. "Sgaeyl'den başka yerden güç aktarmadan *ancak* bir ay geçirebildim." Başını iki yana salladı. "O sahilde sadece seninle Ridoc, seninle Dain ya da seninle... benden başka herhangi biri olsaydı, o bahsettikleri adaya gidiyor olma

ihtimaliniz çok yüksekti; Andarna'nın kendi ırkını tanıma şansı olacaktı, Yanardönerler geri dönmeyi ve Aretia'daki koruma taşını yakmayı kabul edecek ve şehrimi, tüm eyaletimi kurtaracaklardı." Yüzünü tekrar bana çevirdi. "Yani evet, bence *menfur* lafı –ve temsil ettiği şey– bu görev için, eyaletim için ve senin için mümkün olan en kötü şey olduğum gerçeğini ikimizin de düşünmesi gerektiği anlamına geliyor."

Xaden için, kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini suçlu hissettiği için yüreğim burkuldu.

"Pekâlâ." Kollarımı göğsümde kavuşturup onunla tartışsam mı yoksa onu teselli mi etsem diye düşündükten sonra farklı bir yol izlemeye karar verdim. "Gerçekler ortada. Düşünmeye ihtiyacım yok. Durumumuz ne olursa olsun sen Tairn ve Sgaeyl yüzünden bu görevde olacaktın. Seni dinlemeden hakkında hüküm vermeleri çok saçma ama bu onların karakteriyle ilgili bir durum, senin değil. Bunu kendi içinde çözmek için zamana ihtiyacın varsa tamam." Başımı yana eğdim. "Ama bu sana duyduğum sevgiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez."

Ellerini esnetti.

Arkama dönüp kampa doğru yürümeye başladım. "Kara kara düşünmeyi bıraktığında bana haber ver de bir sonraki yıldırımın ne kadar büyük olacağını görelim. Bu arada yarın eve uçuyoruz."

Grifonlar çok yorgundu ve Deverelli'ye ulaşmamız on gün sürmüştü; burada Andarna'nın koşum takımından kopan metal parçasını tamir etmek için fazladan bir gün harcadık. Xaden tüm bu lanet zaman boyunca benden uzak durdu.

Andarna'nın ağzını bıçak açmıyordu.

Cat öyle sessizdi ki *keşke* bana sataşsa demeye başlamıştım.

Bense başarısızlığın ağırlığı altında ezilmek üzereydim.

Günü, rotamızı Poromiel üzerinden ayarlamak için kullandık ve karanlık güce hükmedenlerle karşılaşma ihtimalimizi en aza indirmek için Cordyn'le Draithus arasında karaya çıkacağımız bir güzergâha karar kıldık. Kıta'ya doğru yola çıkmak üzere havalanana kadar Mira bana on kere iyi olup olmadığımı sordu, Dain de hiç durmadan Xaden'la aramızdaki mesafeye bakıyormuş gibi görünse de akıllıca davranıp çenesini kapalı tuttu.

Eyerde uyumaktan korktuğum için uçuş boyunca sürekli çevremizi tarayıp Venin aradım. Gölden yansıyan güneş hüzmesi yüreğimin hoplamasına, uzaktaki her fırtına kulpları daha sıkı kavramama neden oluyordu. Mantıken Theophanie'nin, bize istediği gibi saldırabileceği bir yerde, koruma duvarlarının dışında olduğumuzu bilmesi mümkün değildi, farkındaydım ama Anca'da olduğumu da bilmiyor olmalıydı. Ya uçuş planımız işe yaramıştı ya da Theophanie saldırmamayı seçmişti; sonuç olarak kurutulmuş toprakların üzerinden uçmamıza rağmen tek bir Wyvern devriyesi tarafından bile durdurulmadan koruma duvarlarına ulaşmayı başardık.

Bu kadar kolay olması daha da çok endişelenmeme neden oluyordu.

Çıkmamızın kaçınılmaz olduğunu hepimizin bildiği askeri mahkemeye çıkarılmak üzere tutuklanmadan önce koruma duvarlarının hemen içinde yıldızların altında bir gece geçirdik ve ayrıldığımız günden üç buçuk hafta sonra Basgiath'a indik.

Uçuş alanında Tairn'in heybelerini boşaltırken bir ordunun yardımımıza gelmesini garantilemiş olsam bile hiç de zafer kazanmışım gibi hissetmiyordum. Yanardönerleri kaybetmenin yarattığı ezici başarısızlık duygusu dilimde büyüyen küf gibi yediğim ve içtiğim her şeyi ekşitiyor, kelimelerimi ve ciğerlerimdeki nefesi acılaştırıyordu. Tairn'in üzerinden çamurlu toprağa inerken hayal kırıklığı arttı, yayıldı, kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu.

Andarna doğruca Vadi'ye uçtu. Tepelerin ardında gözden kaybolurken konuşmadı bile. Canımı en çok da onun üzüntüsü yakıyordu.

"Violet!"

Döndüğüm anda Rhiannon beni kollarına alarak sıkı sıkı sarıldı. O beni kucaklarken ben de çantamı bırakıp ona sarıldım. Belki Kaori'nin sahanın öbür ucundaki öğrencilere bağırması, belki Rhi'nin saçlarının kokusu, belki de eve dönmüş olmamıza rağmen evde olmadığımız gerçeği ama asıl olarak kaybettiklerimizin derin acısı yüzünden gözlerim yanmaya başladı ve boğazıma bir yumru oturdu. "Seni çok özledim. Geldiğimizi nereden anladın?"

"Feirge söyledi, biz de yemekten erken çıktık. Seni gördüğüme çok sevindim." Gülümseyerek geri çekilen Rhi'nin gözleri yaşarmıştı. "Sen iyi misin?"

Ağzımı açtım ama soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden geri kapadım.

"Rhi!" Ridoc yan taraftan hızla gelip kollarını ikimize de doladı, iki haftalık sakalları yüzümün yan tarafını gıdıkladı. "Siktir, yolculukta sana çok ihtiyacımız oldu. Violet kontrolden çıkmıştı. Bir kraliçenin kıçını tekmeledi, Xaden'ın annesini ve üç Hedotis hükümdarını zehirledi ama sonra bize bir ordu buldu."

Ridoc bizi sağa sola sallarken Rhi kahkaha attı. "Peki sen ne yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım. Birkaç yangın söndürdüm, bir aşçıyı yumrukladım." Beni bıraktı, sonra bastonuna hafifçe yaslanarak yanımıza gelen Sawyer'a sarıldı. "Çok iyi. Çok güzel."

Ridoc yüzünden suratı benimkine yapışan Sawyer, "Eve döndüğünüze sevindim çocuklar," dedi.

"Ben de öyle." Sarılmak iyi gelmişti.

"İşte oradalar! Buraya gelin!" diye bağırdı Ridoc hepimize sarılmaya devam ederek.

Maren güldü ve koşarak diğer tarafıma geçip kucaklaşmaya dâhil oldu ama Cat sadece iç geçirmekle yetindi.

Ridoc, "İstisna yok," diyerek Cat'i çemberin içine, Sawyer'la arasındaki boşluğa çekti. "Muhteşem ikinci sınıflar, yine bir arada." Bizi bıraktı ama biz çember hâlinde durmaya devam ettik.

Rhi sanki sayıyormuş gibi her birimize baktı ve gülümsemesi soluverdi.

"Trager'ı kaybettik," dedim ona usulca.

"Ne?" Rhi dehşet içinde geriledi.

"Nasıl?" Sawyer'ın omuzları düştü.

"Zehyllna," diye cevap verdi Cat, sonra boğazını temizledi. "Kalbine ok saplandı. Ama bunun sayesinde bir ordumuz oldu, yani..." Sesi çatladı ve tekrar boğazını temizledi.

Bakışları Maren'den Cat'e kayan Rhi, "Çok üzgünüm," dedi.

"Biz de," diye fısıldadı Maren.

"Ve başarısız olduk." Önce Sawyer'ın, sonra da Rhi'nin gözlerinin içine bakarak bunu ilk kez yüksek sesle söyledim. "Yanardönerleri bulduk ama gelmiyorlar. Başarısız olduk."

"Kahretsin." Rhi'nin yüzü iyice asıldı.

"Mevcut siyasi iklimi düşünürsek bunu duymak hayal kırıklığı oldu."

Birbirimizden uzaklaştık ve Tairn'den epeyce uzakta durarak bize ters ters bakan General Aetos'a döndük. Diğerleri yanımıza gelirken o, Dain'e bakmadı bile.

Xaden, Garrick'le Drake'in arasında durdu, bakıştıktan sonra ikimiz de General Aetos'a döndük. Askeri mahkeme geliyordu: Üç... iki...

"Doğrudan size verilen emirlere itaatsizlik ettiğiniz için alacağınız cezayı daha sonra tartışacağız." Drake'e baktı. "Ailenin yanlış tarafında doğmuş olman çok kötü." Bakışları Cat'e kaydı. "İyi haber ise tahta bir adım daha yaklaşmış olman."

Cat'in rengi bembeyaz oldu. "Syrena mı?"

Kalbim hızla çarpmaya başlarken Mira'nın da sırt çantasının kayışını sıkıca kavradığını gördüm.

Aetos eli üniformasının cebinde bize doğru gelirken, "O senin ablan mı?" diye sordu.

Maren, Cat'in cevap vermesine gerek kalmaması için, "Evet," dedi.

"Ah. Doğru. Şu meşhur havacı." Aetos cebinden bir mektup çıkardı ve Cat ya da Maren'e cevap vermeden bana uzattı. "Bu kafa karıştırıcı mektup yaklaşık bir saat önce sana geldi. Raporunu dinlerken bu konuda da tartışmak için sabırsızlanıyorum."

Mührünün kırılmış olduğunu gördüğüm parşömeni sıkıca kavradım. "Syrena Cordella hayatta mı?" Cevap vermeyi bu şekilde geciktirmesi çok acımasızcaydı.

"Bildiğim kadarıyla o iyi." Aetos manalı manalı kâğıda baktı. *Amari'ye şükürler olsun.*

Cat derin bir nefes alarak hafifçe sallandı, ben de zaten açılmış olan mektubun katını açtım. "Ne olmuş?" diye sordu Cat.

Onun el yazısını görünce yüzümden kan çekildi ve ürperdim.

Violet,

Pavis üzerinde uçarken sürünüz biraz bitkin görünse de umarım yolculuğun sırasında harika vakit geçirmişsindir. En çok aradığın şey bendeyken neden bu kadar çaba sarf ettiğini merak etmeden duramıyorum. Bir sonraki buluşmamıza kadar arkadaşlarınla geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Merak etme, ben tüm ayarlamaları yapıyorum.

-T

İstemsizce parşömeni buruşturup Xaden'a baktım.

"*Ne oldu?*" Başını yana eğdi.

"*Theophanie.*" Nefes almakta zorlanıyordum. "*Gittiğimizi biliyormuş. Pavis'in üzerinden uçtuğumuzu görmüş ve bunu biz gelmeden önce buraya ulaştırmış.*"

Dudakları gerildi. "*Buradayken sana ulaşamaz.*"

"*Ama ulaştı işte.*" Kâğıdı cebime sokuştururken General Aetos'un beni bir şahin gibi izlediğini fark ettim.

"Amcam iyi mi?" Cat sesini yükseltmişti. "Artık söyle bize."

Tecarus. *Siktir.*

"Siz üç hafta boyunca adalarda tanrılar bilir neler yaparken," dedi Aetos sert sert bakarak, "Suniva karanlık güce hükmedenlerin eline düştü."

Maren'in nefesi kesildi ve ortama dehşet dolu bir sessizlik çöktü.

"Kraliçe Maraya öldü."

Majesteleri, ne yazık ki Birleşme Parşömenleri'nin önüne geçecek bir yasa bulamadım. Kraliçe Cesur Alondra yönetimindeki Eyalet Taahhüdü (207.1) –Poromiel çatışması durumunda eyaletlerin ordularını Kraliçe'nin sancağı altında birleştiren taahhüt– İkinci Aretia Anlaşması'yla sona erdiğinden tüm kuvvetler geldikleri eyaletlere geri dönmelidir. Mevcut çatışmamızı kapsayan yeni bir Eyalet Taahhüdü ~~talep~~ arz edilmesini öneriyorum. ~~Zorunlu askerlik sayısındaki artıştan sonra eyaletler asla kabul etmeyecektir. Tavsiyem: şu anda ordumuzun en büyük bölümüne komuta eden Tyrrendor Dükü'nü kızdırmayın. Siktir. İşimden nefret ediyorum.~~

–KRALİYET ARŞİVCİSİ ALBAY AGATHA MAYFAIR'İN GÖNDERİLMEMİŞ, TASLAK HÂLİNDEKİ MEKTUPLARINDAN

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önderler, eşyalarımızı odalarımıza yerleştirmemize izin verdikten sonra bizi birbirimizden ayırdılar, sonra da kâtiplerle birlikte on iki saat boyunca sorguladılar. Aetos, Aaric'in bulunmasına minnettar olan Kral Tauri'nin her türlü cezayı yasakladığını ağzından kaçırınca duygusal açıdan çok rahatladım fakat bu hemen ezici bir yorgunluğa dönüştü. Ancak bitmek bilmeyen sorgunun ertelenmesini rica etmedim. Kararları ben vermiştim ve eğer bu uzun sorgulama benim akademideki tek cezam olacaksa bunu şikâyet etmeden kabul edecektim, özellikle de ekibin diğer üyelerinin de güvende olduğunu biliyorken.

Yolculuğun ayrıntılarını o kadar çok kez, o kadar uzun saatler boyunca sormuşlardı ki hikâyelerimizde açık mı arıyorlar ya da bize rehberlik eden nadir metinlerden daha fazlasını ele geçirdiğimizden mi şüpheleniyorlar diye endişelenmeye başla-

mıştım. Bu sıkıcı ve yorucuydu ama en azından Markham'ın sorguma katıldığı birkaç seferde, odanın diğer ucunda yüzünün kıskançlıkla buruştuğunu görmüştüm.

Onun asla göremeyeceği şeyler görmüş, varlığından haberdar bile olmadığı tarihin parçalarına dokunmuştum.

Tıpkı babam gibi.

Mira ve Garrick, sorgulanmamızın son günü olan 28 Mart'ta cepheye geri gönderildiler. Drake de Cordyn'e doğru yola çıktı. Brennan kaburgalarımı sağaltmak için Aretia'dan geldi. Xaden hocalık görevine iade edildi ve Altılı Meclis toplantılarına katılmaya devam etti.

Geri kalanımız da derslere geri döndük.

Yaklaşık üç buçuk hafta boyunca dersleri kaçırmıştım ama sadece fizik dersinde hiçbir şey anlamadım ve tarih dersinde kafam biraz karıştı çünkü yolculuktan önce çalıştığım derslerin Braevick'in Birinci Porom döneminde Cygnisen'i içine almasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Rhi'nin notları olmasa üçümüz de akademik açıdan mahvolurduk ve eminim Aaric de Sloane için aynı şeyi hissediyordu.

Ancak geri döndüğümüz ilk günkü Savaş Brifingi, üç haftada ne kadar hasar alınabileceğini bize gösterdi. Suniva düşen tek şehir değildi. Aslında coğrafi açıdan en uçtaki şehirlerden biriydi.

Oturduğum yerden haritaya bakarak, "Bu mümkün değil," diye fısıldadım. Bu kadar geniş bir bölgeyi bu kadar çabuk ele geçirmek için kaç karanlık güce hükmeden gerekirdi? Rhi ve ben sabahın erken saatlerini bilgi alarak geçirmiştik ama bu konu hiç açılmamıştı.

"Her şey çok hızlı gelişiyor." Rhiannon kalemini ve kâğıdını çıkardı.

"Hızlı derken biz yokken Krovla'nın yarısının kırmızıya boyanmış olmasını kastediyorsan evet, *hızlı* iyi bir terim sayılabilir," dedi Ridoc, Rhi'nin sağından.

Sawyer, "Uçuşunuz sırasında bunlardan hiçbirini görmediniz mi?" diye sordu.

"Hayır." Kalemimi sıkı sıkı kavradım. "Biz Pavis harabelerinin üzerinden uçtuk." O kadar çok kırmızı bölge vardı ki hepsi birbirinin içine geçiyordu. Sadece güney ucu ve Krovla'nın batısı işgal altında değildi. Cordyn hâlâ ayaktaydı ama bu daha ne kadar sürer, bilinmezdi. "Sivil kayıplar?"

Rhi'nin dudakları gerildi. "Bilinmiyor ve sınırlar karmakarışık. İnsanlar her yöne kaçışıyorlar. Draithus büyük bir gıda sıkıntısıyla karşı karşıya. Çok fazla insan çok hızlı geliyor."

Midem kasıldı. Mira'yla Garrick de Draithus'a gönderilmişti.

"Çünkü Kral'ınız kimsenin girmesine izin vermiyor." Cat çok öfkeliydi.

Birkaç kişi başını ona doğru çevirdi ama sonra hızla başka tarafa döndüler. Bütün gün böyle olmuştu, öğrenciler fısıldaşıyor, bize bakıyorlardı.

"Ne?" Geç kalanlar yerlerine otururken öne eğilip Maren'in arkasına baktım. "Sivilleri hâlâ almıyor muyuz?"

"Sanırım sana bilgi verirken o kısmı atlamışlar," dedi.

Ya da sadece Navarrelılarla konuşmuştum.

Profesör Devera, Profesör Kiandra'yla birlikte ön taraftaki yerini alırken, "Yolcularımıza tekrar hoş geldiniz diyoruz," dedi. "Anladığım kadarıyla, Zehyllna'yla yapılan ittifak sayesinde bize kırk bin askerlik bir ordu bulmuşlar." Bana bakarak hafifçe başını eğdi, ben de kendimi zorlayarak gülümsedim. "Bu da savaşın gidişatını değiştirmeye yardımcı olabilir."

Ama asıl hedefimize ulaşma konusunda başarısız olmuştuk. Dahası bir takım arkadaşımızı kaybetmiştik. Bu lanet olası suçluluk duygusuyla yaşamaya devam edebilmem için Imogen'la sağlam bir antrenman yapmam gerekiyordu.

Maren solumdan, "Ben beraberliğe de razı olurdum," dedi.

"Ayrıca yeni misafirlerimize hoş geldiniz diyoruz." Devera'nın bakışları Aaric'in durduğu sıranın sonunda nöbet tutan siyah

binici üniforması giymiş iki yüzbaşıya kaydı. "Lütfen kendinizi olabildiğince rahatsız hissedin."

Aaric, Sloane ve Baylor'ın ilerisine ters ters baktıktan sonra bakışlarını önüne çevirdi.

"Şimdi savaş stratejisine geçiyoruz," diye duyurdu Devera. "Kırk bin askerlik yeni ordumuzu nereye yerleştirmeliyiz?" diye sordu sınıfa, ardından İkinci Kanat'tan bir birinci sınıf öğrencisine söz verdi.

Kıvırcık saçlı öğrenci, "Koruma taşını korumak için burada konuşlanmalılar," dedi.

Imogen tepemizden ukala ukala, "Evet, çünkü Veninler *tam da* oraya yönelmiş gibi görünüyor," dedi.

"Sıradaki," dedi Devera.

Cat söz almadan, "Cordyn'in düşmemesi için savunma hattını desteklemek üzere güneye gönderilmeliler," dedi.

"Bu onlar için mükemmel bir kullanım alanı olurdu," diye katıldı Devera, "fakat orası amcanın buyruğu altında olduğu için bu kararda önyargının devreye girip girmediğini merak ediyorum."

Kral Tecarus.

"Diğer yolcularımız ne düşünüyor?" diye sordu Devera bakışlarını üzerimizde gezdirerek.

Tyrrendor'a yaklaşan batı hattına baktım ama önyargı konusunda bana da aynı şey söylenmesin diye dilimi tuttum.

"Bölünmeliler," diye cevap verdi Dain tepemizden. "Yarısı yeni kralı ve bölgeden geriye kalanları savunmak üzere güneye, yarısı da batı cephesine gönderilmeli."

Devera masadaki en sevdiği yere oturarak, "Tüm birlikleri Poromiel'in içinde mi konuşlandıracaksın?" diye sordu.

Dain beni kıskandıran bir kesinlikle, "İhtiyaç duyulan yer orası," diye cevap verdi. "Ve buradaki biniciler savunmaya geçmeden önce Krovla'nın batı hattını korumanın karanlık güce hükmedenleri Tyrrendor ve Elsum'dan uzak tuttuğunu

ve ittifakımız gereği Kral Tecarus'u savunmak zorunda olduğumuzu unutmayın."

"Ayrıca o ordunun bedelini canıyla ödeyen de bir havacıydı," diye ekledi Cat.

"Sağlam noktalara değindiniz," diye itiraf etti Devera. "Ben olsam birlikleri üçe böler, çoğunu Aetos'un önerdiği hatlara, geri kalanını da ileri karakollarımıza yerleştirirdim." Kaşlarımı çattım. Neden koruma duvarlarının içindeki karakollarda daha fazla birliğe ihtiyaç duyulacaktı ki? "Koruma duvarlarını kaybedersek Kıta'da güvenli tek bir liman kalmaz."

"Tam olarak kimin için güvenli?" diye mırıldandı Maren.

Sawyer, "Zaten korunan ileri karakolların düşmesi ya da koruma duvarlarını kaybetmesi pek olası değil," diye sesli düşündü.

Tabii cephaneliklerin risk altında olduğunu düşünüyorlarsa iş değişirdi. Güç kaynağında bir kesinti olması durumunda koruma duvarları çökerdi.

"Önderlerin ne karar vereceğini göreceğiz." Devera duraksadı ve ellerini masanın kenarına koydu. "Bugünkü konunun epey hassas olduğunu biliyorum –çoğunuzun ailesinin orada olduğunun farkındayım– ama istihbarat raporları geldiğine göre Suniva'nın düşüşünü tartışmamız kritik önem taşıyor."

Sanki sınıftakilerin yarısı ellerinde olmadan güç aktarmış gibi bir anda bir uğultu başladı.

"Kaçınız bunun nasıl olduğunu biliyor?" Devera'nın bakışları üzerimizde gezindi.

Üçüncü Kanat'tan ikinci sınıf bir havacı elini kaldırınca Devera ona söz verdi. "Hiçbirimizin tüm detayları bildiğini sanmıyorum ama hazırlıksız yakalandıklarını biliyoruz. Yirmi Venin olduğunu duydum..."

"Ben otuz diye duydum," diye itiraz etti sağdan biri.

"İşte bu yüzden bu brifingi yapıyoruz." Devera kaşlarını kaldırdı. "Yanlış bilgi ve söylentilerle eğitim yapmanın bize faydası yok." Tekrar havacıya baktı.

"Gökyüzünden inip Suniva'nın elli metrelik duvarlarını kullanılmaz hâle getirmişler," diye devam etti havacı, "sonra... yangın çıkarmışlar. Herkesin yanarak öldüğü doğru mu?"

Midem kasıldı. Bundan daha korkunç bir ölüm düşünemiyordum.

"Ne yazık ki evet." Devera başıyla onayladı. "Yangın ünlü tekstil bölgesinde başlamış ve rüzgâra hükmettiğini düşündüğümüz Veninlerin yardımıyla, daimi olarak orada bulunan dört sürünün çabalarına rağmen şehrin çoğunu hızla yutmuş, bildiğimiz kadarıyla hepsi yok oldu. Bizim de Kraliçe'yi korumak için orada bulunan dört kişilik bir sürümüz vardı. Bir binici ve iki ejderha canlı çıkmayı başardı, elimizde söylentiler yerine gerçeklerin olmasının tek nedeni de bu. Tahmini olarak yirmi beş bin civarında kayıp var."

Siktir.

İki sıra aşağıda oturan bir havacı başını öne eğdi ve omuzları titremeye başladı.

"İşin çoğunu yangın halletti," diye devam etti Devera, "bu sayede yaklaşık on iki Wyvern'den oluşan sürüleri birbiriyle koordineli üç gruba ayrılabildi."

"On iki Wyvern'in Suniva'yı yok etmesine imkân yok!" diye bağırdı sağdaki bir havacı.

"On iki Wyvern. On iki Venin," diye cevap verdi Devera gözünü bile kırpmadan. "Dördü çevreye hâkim olmak için, dördü doğrudan saraya uçmak için ve dördü de kışlalara ve cephaneliğe odaklanmak için. On iki tanesi yirmi beş bin kişiyi öldürdü. Duygularınızı bir kenara bırakın," dedi Devera çenesini kaldırarak, "bu yenilginin sonucunu varsayımsal olarak değiştirmenizi sağlayacak soruları sorun."

Salona sessizlik çökerken tek bir el bile havaya kalkmadı.

Yirmi beş bin kişi. Daha önce hiç bu kadar çok kayıp verilen bir yakın tarih savaşı incelememiştik. Amari aşkına, sınıf arkadaşlarımızın ailelerini öldürmekle kalmayıp Kraliçelerinin

de canını alan bir savaşı nasıl inceleyecektik? Üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti.

Devera sağına bakınca Profesör Kiandra sınıfın kenarından sahnenin ortasındaki masaya doğru ilerledi.

"Bu taktiği en ince ayrıntısına kadar incelemezsek," dedi, "aynı taktiği tekrar kullanacaklar ve geldikleri bir sonraki şehir sizinki olacak. Suniva krallığımızın başkenti, dördüncü en büyük şehrimizdi. Diğerlerinin de aynı şekilde düşmemesini sağlayarak ölenleri onurlandırmış olacaksınız. Bundan ders almalıyız. Zor olduğunu biliyorum ama birkaç ay içinde siz üçüncü sınıflar ön saflarda olacaksınız. Bu da Diasyn'i *sizin* savunacağınız anlamına geliyor." Yukarımızdaki birini işaret etti. "Ya da sizin" –parmağını sola doğru çevirdi– "Cordyn'i savunacağınız."

"Sormaya başlayın," diye emretti Devera. "Düşünmeye başlayın yoksa hepimiz ölürüz."

"Cephanelikte ne vardı?" Xaden'ın sesi sınıfta yankılandı.

Arkama baktığımda onun Bodhi'yle birlikte kapının ağzında dikildiğini gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, dişlerini sıkıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu görmeyeli üç gün olmuştu. Buraya dönerken uzattığı sakalını kesmiş, isim etiketini üniformasına geri takmıştı. İçgüdüsel olarak bağdan ona uzandım ama kalkanlarını kaldırmıştı.

Bakışları benimkilerle buluştuğu anda gözlerinin ısındığını gördüm, sonra ikimiz de dikkatimizi sınıfa verdik.

"Kendi başlarına düşünmek zorundalar, Profesör Riorson." Devera kaşlarını çattı.

"Cephanelikte ne vardı?" diye tekrarladı Xaden.

Kiandra başını yana eğdi. "Altı sandık dolusu yeni teslim edilmiş alaşım saplı hançer ve evet, Veninler hepsini aldı."

Herkes sınıfın ortasına bakarken bir karış açık kalan ağzımı kapamak için resmen çaba sarf ettim. Normalde her bir karakolda iki sandık ya olur ya olmazdı.

"Poromiel kuvvetleri neden o lanet hançerleri kullanmamış?" diye sordu Ridoc.

"Çünkü o *lanet* hançerler teslim edileli sadece birkaç saat olmuştu," diye cevap verdi Devera. "Ve cephanelik vurulan ilk hedef oldu. Tahminimize göre onları dağıtacak zamanları olmadı."

Caroline Ashton, "Neden oraya altı sandık gönderilsin ki?" diye sordu.

"Suniva'nın sadece bir dağıtım yeri olması gerekiyordu. Sürüler sandıkları diğer şehirlere götürmek için sabah yola çıkacaklardı," dedi Kiandra.

Siktir. Veninlerin sevkiyattan haberi vardı. Tek mantıklı açıklama buydu.

"Dağıtım tarihlerini kaç kişi biliyordu?" diye sordum.

"İşte bu." Devera beni işaret etti. "Cevap: Çok fazla kişi. Saflarımızda hainler var."

Nabzım hızlandı. Burada, aramızda saklanan kaç Barlowe vardı? Fırsat kollayan kaç kişi vardı? Mühür Gücü Antrenmanı arenasında dönüşen öğrenci, bazılarımızın doğru koşullar altında dönüşmeye istekli olduğunu kanıtlamıştı. Hatta belki *bu* sınıfta bile.

"Fark edilmeden Suniva'ya nasıl ulaştılar?" diye sordu Rhiannon. "Şehri çevreleyen yüzlerce kilometrelik alan temizdi. Havacılar ve sürümüz devriye geziyor olmalıydı."

Kiandra söz olarak, "Mart ayında Suniva'da yaygın olan nedir?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye dek bu konu eğitimimizin bir parçası olmamıştı.

Aaric'in sağındaki Kai, "Fırtınalar," diye yanıt verdi. "Marttan hazirana kadar, saat beş gibi başlar ve gece yarısına dinmiş olur."

Kiandra başıyla onayladı. "Fırtınayla birlikte uçtular."

"Yani fırtınanın üstünden mi?" diye sordu birinci sınıflardan biri.

"Hayır, sersem," dedi Birinci Kanat'tan bir başka birinci sınıf öğrencisi. "O yükseklikte hayatta kalamazlar."

"Bazı fırtınalar, üzerinden uçulabilecek kadar *alçaktır*," diye düzeltti Devera, "işte bu yüzden sınıfta daha dikkatli olmalısın, Payson. Bu durumdaysa bulutun *içinde* uçtular."

Bulutun içinde mi? Bunun için... olamaz. Bu imkânsızdı.

Uzun yıllar süren eğitimle değil.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi üstümüzdeki üçüncü sınıflardan biri. "Yıldırım sayısının fazlalığı nedeniyle kesinlikle gerekli olmadıkça bu koşullarda uçmak kabul edilemez bir risktir. Bunu bize uçuş manevralarının daha ilk ayında öğretmişlerdi."

Sınıftakilerin çoğu aynı fikirde olduğunu gösterircesine mırıldandı.

"Bu yüzden devriyeler durdurulmuştu." Devera ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana baktı.

Imogen, "Belki de kaç Wyvern'in öldüğü umurlarında değildir," dedi.

Kalbim küt küt atarken oturduğum yerde kıpırdandım.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Rhiannon.

Kalemimi sıkı sıkı kavrayarak, "Nasıl yaptıklarını biliyorum," diye aynı sessizlikte cevap verdim.

Rhi, sanki yine birinci sınıftaymışım gibi, "O zaman bir şey söyle," diyerek beni dürttü.

"Haklı çıkmak istemiyorum," dedim yine sessizce.

Cat, "Bu bir ilk," diye mırıldandı.

Devera başını yana eğip tek kelime etmeden bana söz verdi.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Tanrılar aşkına, gerçekten söylemek zorunda kalacaktım.

Diğer üçüncü sınıf öğrencisi Imogen'a, "Wyvernlere biniyorlarsa umurlarında olmalı," diyerek karşılık verdi. "Ruhları olmayabilir ama yine de hayatlarına değer veriyorlardır ve hiçbir mantıklı binici fırtınanın içinde uçmaz."

"Ben uçarım." Kahretsin, gerçekten de söylemiştim.

Tüm kafalar bana dönerken Devera başıyla onayladı.

"Tıpkı aralık ayında buradaki savaşta yaptığım gibi yıldırımlarımı bir bulutun içinden yönlendirebilirim," diye devam ettim. "Bu da teorik olarak doğal yıldırımları da kontrol edebileceğim ve fırtınanın içindeki bir sürüyü nispeten güvenli şekilde götürebileceğim anlamına geliyor... herhâlde yirmi yıl pratik yaptıktan sonra." Kalemimi defterimin üzerine koydum. *Theophanie.* "O da onlarla birlikteydi; yıldırıma hükmeden kadın. Sanırım yangın bu şekilde başladı ve muhtemelen diğer ejderhaları yok eden şey de buydu."

"Raporda öyle yazıyor," diye cevap verdi Devera.

Siktir. Siktir. *Siktir.* "Ve tüm bunları bir sürüyü fırtınanın içinden geçirdikten sonra yapmak..." Başımı iki yana salladım. "O bir Maven olmalı." Ben de eğitim görmesi gerekirken üç haftasını büyüsüz adalarda boş bir hayalin peşinde koşarak geçiren lanet olası bir ikinci sınıf öğrencisiydim.

Devera bana Mira'nın Zehyllna'ya baktığı gibi beklentiyle bakarak, "Büyük ihtimalle," diye onayladı. Sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Şimdi bu saldırıyı nasıl alt edeceğimizi tartışalım. Hangi mühür güçleri işe yarardı? Her şey ihtimaller dâhilinde. Bu tür bir tehdit karşısında en değerli hedeflerinizi korumak için kimi gönderirdiniz?"

Biri, "Suya hükmedenler ateşin söndürülmesine yardım edebilirdi," diye önerdi.

Caroline Ashton, "Riorson gönderilebilirdi," dedi. "Elimizdeki en güçlü binici o ve bir düzineden fazla Wyvern'i durdurduğu oldu. Riorson orada olursa böyle bir şey yaşanmaz."

Doğru ama bunun bedeli ne olurdu? Onları engellemek için topraktan güç aktarır mıydı? Omzumun üzerinden baktığımda Xaden çoktan gitmişti.

"Alevleri kontrol edebilecek kadar kuvvetli olan, ateşe hükmeden biri yok muydu?" diye sordu Baylor. "Güney Kanadı'nda görevli bir binbaşı."

"Binbaşı Edorta, Athebyne'de görev yapıyor," diye onayladı Devera. Rhiannon bana göz ucuyla bakıp başını başka tarafa çevirdi.

"Bir şey söyleme sırası sende," diye fısıldadım. "Tereddüt etme."

"Asla olmaz. Varsayım bile olsa." Etrafımızdaki insanlar farklı mühür güçleri söylerken Sawyer, Rhi'ye bakarak başını iki yana salladı. "Bir öğrenciyi bir Maven'e karşı..."

"Sorrengail'i göndeririz," dedi Rhiannon.

"...gönderemezsiniz," diye cümlesini bitirdi Sawyer fısıltıyla. "Ama az önce bunu yaptın. *Lanet* olsun."

Cat ve Maren aval aval Rhi'ye bakarken Sawyer sandalyesine iyice gömüldü.

"Her şeyin ihtimal dâhilinde olduğunu söylemiştiniz," diye ekledi Rhi, ileri doğru bakmaya devam ederek. "Sorrengail, o buluta yıldırım göndererek Wyvernlerin bir kısmını ve yıldırıma hükmedeni ortadan kaldırabilirdi, tabii Violet'ın orada olduğunu bilmedikleri sürece."

"Peki ya biliyorlarsa?" diye sordu Devera. "Birinin onlara hançerlerin oraya götürüldüğünü haber verdiğini unutma."

Rhi yutkundu ve daha hızlı nefes almaya başladı.

"İşini yap," diye fısıldadım. "Bunlar sadece varsayım."

Sırtını dikleştirdi. "O hâlde Sorrengail'in ondan daha iyi olması gerekiyor."

Ama değildim. Dersin geri kalanına dikkatimi veremedim, Theophanie'le şartlarımı eşitlemek için kullanabileceğim farklı taktikleri düşünüp durdum ama bir gerçek dışında elim hep boş kaldı: Beni canlı istiyordu.

Savaş Brifingi sona erdi ve bir sonraki dersimize iki saat vardı, Ridoc da bu süreyi değerlendirmek için Sawyer, Rhi ve beni Arşiv'e gitmeye ikna etti.

Sawyer'ın ikna edilmeye pek de ihtiyacı yoktu gerçi.

Tünelden geçip sorgu odasına giden merdiveni geride bırakırken, "Gerçekten birkaç gün daha bekleyemez miydik?" diye fısıldadım Ridoc'a.

Rhi ve Sawyer, Rhi'nin beni cepheye gönderme kararını tartışmaya o kadar dalmışlardı ki bizi duymuyorlardı bile.

"Hayır," dedi Ridoc. "Bekleyemezdik. Bir gün Savaş Brifingi karanlık güce hükmedenlerden birinin Cordyn'i nasıl saf dışı bıraktığını anlatacak ama sen yerinde oturuyor olmayacaksın çünkü *onu* durdurmak için seni çoktan öldürmüş olacaklar."

"Cevabı zaten biliyorsan Savaş Brifingi'nin pek bir anlamı yok." Sahte bir gülümsemeyle ona baktım.

Sawyer solumdaki Rhi'ye, "Basgiath benzersiz bir vakaydı," diye itiraz etti. "Okulu savunuyorduk ve şimdi Violet'a savaşa girmesini emredemeyeceğiniz gibi o zaman da birinci sınıfları bunun dışında tutmuştuk. Hazır değillerdi."

"Dur," dedim ona. "Bir takım lideri olarak beni sadece arkadaş değil, bir savaşçı olarak da görmek onun görevi."

Arşiv kapısında görevli kâtibin yanından geçerken Sawyer, "Hâlâ bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

Ön taraftaki masaya ulaştığımızda Rhiannon ona, "Bu bir savaş," diye hatırlattı. "Ve bence asıl saçmalık senin hâlâ uçmayı düşünmemiş olman." Ridoc ve ben birbirimize *siktir* der gibi baktık.

Sawyer bastonunu protezine vurarak, "Yapamam," diye fısıldadı. "Bu şeyle olmaz. Henüz hazır değil."

Jesinia'yı çağırmaya gerek yoktu. Kusursuzca sıralanmış masalarında oturan kâtipler sınıfı bizi görür görmez hemen arka tarafa birini göndermişlerdi.

"Sliseag'a sorabilirsin..." diyecek oldu Rhiannon.

"Sliseag, Tairn değil," diye fısıldadı Sawyer. "Ondan benim için istisnalar yapmasını isteyecek değilim, özellikle de daha en başta birinci sınıfı tekrar eden biriyle bağ kurma riskini göze almışken."

Birkaç kâtip başlarını kaldırıp bize baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdılar.

"Zamanını emeklilere danışmanlık yaparak geçirmeyi mi tercih ediyorsun?" diye itiraz etti Rhi. "Sen hâlâ bir binicisin, Sawyer."

"Biraz sakinleşsek mi?" diye önerdi Ridoc.

Sawyer'ın yüzü kızardı. "Kusura bakma ama bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Rhi."

Rhi'nin dikkatini çekecek kadar ona doğru eğildim, sonra başımı hafifçe iki yana salladım. "Konuyu değiştir," diye fısıldadım.

Dudaklarını birbirine bastırıp iç geçirdi. "Riorson'la aranızda neler oluyor sizin?" diye sordu, sesini benimki kadar alçak tutarak. "Savaş Brifingi sırasında onu gördüğünde gülümsemedin bile."

"Sürekli surat asıp kara kara düşünüyor." Omuzlarımı silktim.

Ridoc buz armasının sökülen köşesinin üstüne bastırarak, "Ben olsam başka türlü ifade ederdim," dedi.

Jesinia elinde sarılıp sicimle bağlanmış küçük bir paketle Arşiv'in arka tarafından çıktı. Hızla yanımıza geldi ve kitap büyüklüğündeki paketi masaya koyup bana doğru iterken Sawyer'a kısa ama tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Sawyer işaret diliyle, "Merhaba," dedi ve onun yüzünde gördüğüm sırıtış benim de dudaklarıma yayıldı.

Jesinia, "Merhaba," diyerek karşılık verdi, sonra bize doğru döndü. "Raporlarınızı okumak eğlenceliydi ama geri dönmeniz çok iyi oldu, böylece bana seyahatinizi yüz yüze anlatabilirsiniz." Bana baktı. "Bu sabah sana kuryeyle geldi, Aetos tüm postalarını açtığı için bunu da açamasın diye ben ondan önce davrandım."

İşaret diliyle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra paketi ondan aldım. Kitap olamayacak kadar yumuşak bir şeydi, dahası üze-

rinde adımın ve bölüğümün yazılı olduğu etiket Chantara'daki bir terziye aitti.

Tuhaf.

"Baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmemiz lazım," dedi Ridoc işaret diliyle.

Rhi kaşlarını çattı. İşaret diliyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ridoc aynı şekilde Jesinia'ya, "Lütfen," dedi.

Jesinia başıyla onayladıktan sonra bizi Arşiv'in ön duvarı boyunca sıralanan özel, penceresiz çalışma odalarından birine götürdü ve içeri girmemizi işaret etti.

Önce Sawyer'la ben girdik, diğerleri bizi takip ettiler. "Sliseag'ın Tairn olmadığını biliyorum," diye fısıldadım masanın arkasına doğru ilerlerken. "Ayrıca işleri farklı yapmanın zor olabileceğinin de farkındayım, özellikle de mükemmel ve tek tip olmamızı istedikleri bir yerde."

"Mükemmel ve tek tip insan *üreten* bir yerde." Masanın diğer tarafında Ridoc'ı sıkıştırıp bir kez daha neden burada olduğumuzu soran Rhi'ye bakan Sawyer, sırtını dikleştirdi.

Ah. Şimdi anlıyordum. Otururken sessizce, "Benim için diğerlerinden... farklı şekilde uçmaya değiyor," dedim. "Ama Sliseag'dan yardım isteme konusunda sen aynı şeyi hisseder misin, bu sadece senin cevaplayabileceğin bir soru."

"Sanırım oturağımda kalmayı başarabilirim," diye sessizce itiraf etti. "O iş çoğunlukla uylukla ilgili. Beni asıl korkutan şey ona binip ondan inmek."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Jesinia takip edilip edilmediğimizi kontrol eder gibi dışarı bakıp kapıyı kapadı.

Sawyer başını iki yana salladı. "Koşu için çalışıyorum ve tırmanış için protezde ayarlamalar yapıyorum. Kendimi umutlandırmadan önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor." Bakışları Rhi'ye kaydı.

Jesinia bize dönerken, "Onu asla hayal kırıklığına uğratamazsın," dedim hızla.

"Arkadaşımız olanı? Asla. Takım liderimiz olanı?" Yüzünü buruşturdu.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi Jesinia işaret diliyle, "o yüzden dışarı atılmadan önce elinizi çabuk tutun."

Ridoc arkasına iyice yaslanarak bana baktı.

Rhi bir ona bir bana bakıp işaret diliyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Söyle onlara," dedi Ridoc. "Yoksa ben söylerim."

İç geçirdim. Gergin olmanın bir anlamı yoktu. Arkadaşlarıma ya güvenecektim ya da güvenmeyecektim.

"Xaden yavaş yavaş Venin'e dönüşüyor," dedim hem yüksek sesle hem de işaret diliyle.

Rhi'nin gözleri irileşti ve öne doğru eğildi. "Konuş."

Sanırım o gece ağacın tepesinden damgalılarla konuşmanı izlerken âşık olmaya başladım sana ama Tairn'in eyerini bana verdiğin gün gönlümü tamamen kaptırdım. Kendini rahatlatmak için bahane bulabilirsin ama gerçek şu ki insanlara gösterdiğinden çok daha naziksin. Hatta belki ne kadar nazik olduğunun *sen* bile farkında değilsindir.

–ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'İN TYRRENDOR'UN ON ALTINCI DÜKÜ EKSELANSLARI TEĞMEN XADEN RIORSON'A YAZDIĞI MEKTUP

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzakta şimşekler çakarken boğazıma dolanmış görünmez bir el beni havada asılı tutuyordu. Korku damarlarımda dolaşıyordu ve ben karşı koydukça el boğazımı daha da sıkarak nefesimi kesiyordu.

"Karşı koymayı bırak," diye buyurdu Hoca. "*Bana* karşı koymayı bırak."

Sen öldün. Bu gerçek değil. Dudaklarımı hareket ettiremediğim için bu cümleleri zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Bu sadece bir kâbustu.

Son derece gerçekçi, dehşet verici bir kâbus.

Mücadele edecek gücüm kalmayınca önüne düştüm, dizlerimi yere çarparken is kokan havayı ciğerlerime çektim.

Andarna haykırıyor, öfke ve acıyla inliyordu, başımı dağ sırasına çevirdim... fırtınaya doğru. Mavi ateş yamacı yalayıp geçerek yoluna çıkan sivilleri yutuyor, Draithus şehir surlarına yaklaşıyordu.

"Ne çok duygu." Hoca *cık cık*layarak önümde çömeldi. "Endişelenme. Zamanla kaybolacak."

"Siktir git." Öne doğru atılsam da görünmez bir güç tarafından dizlerimin üzerine geri savruldum.

"Bu sefer ona yardım etmene izin vereceğim," diye söz verdi Hoca. Cübbesini bronzlaşmış kollarını açıkta bırakacak şekilde sıyırdı. "Sadece boyun eğ. Bana gel. Ait olduğun yeri kabul edersen başka hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlük bulacaksın."

"Ya kabul etmezsem?" diye sordum rüyama ayak uydurarak.

"O zaman seni dize getirmenin başka yollarını bulacağımı göreceksin." Hoca cübbesinin içinden bir kılıç çektiği anda çakan şimşek kabzayı süsleyen zümrütlerin üzerinde ışıldadı.

Göz ucuyla esintide uçuşan gümüş saçları gördüğümde Tyrrendor hançeri göğsüme doğru hızla yaklaştı.

UYAN! diye haykırdım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı...

Gözlerim birden açılınca penceremin ardında şimşekler çaktığını fark ettim ve ellerim hızla yukarı kalktı.

Kalbim küt küt atarken battaniyeyi üzerimden atıp parmaklarımı göğüs kafesimde gezdirdim. "Tabii ki kesik falan yok, seni aptal," diye mırıldandım. Bu sadece lanet olası bir rüyaydı. Ne kadar gerçekçi olursa olsun rüyaydı.

Ayaklarımı yataktan indirip ayağa kalktım ve kollarımı kendime dolayarak pencereye doğru yürüdüm. Tüm şiddetiyle camı döven yağmur yüzünden vadinin üzerinden ana kampüse kadarki alan görünmez olmuştu.

Tairn'le Andarna uyuyorlardı ama Xaden'la paylaştığım bağda bir kıpırtı hissediyordum. Kalkanları inikti ama aramızda uykunun sisli bariyeri vardı.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek yirmiye kadar saydım ve kalbimin sakinleşmesini bekledim. Hoca ölmüştü ama *o* hâlâ hayattaydı.

Theophanie son derece gerçekti ve eğer bana burada, Basgiath'tayken ulaşabiliyorsa arkadaşlarıma da ulaşabilirdi... onlardan bir sır daha sakladığım için haklı olarak hayal kırıklığına uğramış arkadaşlarıma. Tanrılara şükür Xaden'ın düşman olmadığını, hâlâ bizim tarafımızda savaştığını anlamışlardı.

Theophanie'nin Xaden'ın peşine düşmesi ne kadar sürecekti?

Boğazım sıkıştı ama bu kez nefes borumu tıkayan şey kendi korkumdu. Benim gücümü kontrol altında tutmak için hâlâ bir iletim aracına ihtiyacım varken mükemmelleşmek için onlarca yıl harcamış bir karanlık güce hükmedenle nasıl savaşabilirdim?

Mart ayının sonundaydık. Güçlerime erişeli daha bir yıl bile olmamıştı.

Martın son günü.

Jesinia'nın önceki gün bana verdiği pakete baktım. Bir kenarı açılmış hâlde, eşikte bıraktığım yerde duruyordu. Kâğıdın açılmış tarafında, Deverelli ipeğinden narin bir gecelik ve sabahlık ile el yazısıyla yazılmış bir not görünüyordu.

Yanında uyuyamadığım bütün geceler için. –X

Göğsüm tıpkı paketi açtığımda olduğu gibi sıkıştı. Bir şekilde beni Deverelli'de kumaşa bakarken görmüş, satın almış ve biz diğer tezgâhlara bakmak için oradan ayrılmadan önce siparişi vermişti.

Bağımıza doğru, "*Seni seviyorum,*" diye fısıldadım, sonra öne eğilip alnımı soğuk cama dayadım, bu his gördüğüm kâbusun sona erdiğine emin olmamı sağladı. "*Sana ihtiyacım var. Kara kara düşünmeyi bırak.*"

Belki de onun tekniklerinden birini denemenin zamanı gelmişti.

Kalem ve kâğıda uzandım.

Sabah bölümümüzdeki tüm biniciler sanki... sabah toplantısı için sıraya girmişiz gibi ejderhalarımızın sırtında otururken Kaori, Xaden'ın yanında durmuş, küçük bir büyüyle sesini yükselterek uçuş alanına doğru, "Bu manevranın amacı, sizin de hatırladığınız gibi, yerde mümkün olduğunca az zaman geçirmektir," diyordu.

Sawyer iki sıra arkamda, Sliseag'ın pençelerinin arasında dikilirken Tairn de ait olduğumuz yerde, yani Feirge'nin arkasında durmak yerine yanında bekliyordu ve fazla yakın durdukları için her ikisi de kanatlarını kapamıştı.

"*Ben tam olarak ait olduğum yerdeyim,*" diye itiraz etti Tairn.

"*Keşke sen de bir grifon olsaydın da bu seferkine katılmasaydık.*"

"*Keşke iki yıl önce Harman'a katılmasaydım,*" diye laf soktu.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "*Bize katılmak istemediğinden emin misin?*" diye sordum Andarna'ya.

"*Seni taşıyamadıktan sonra bir anlamı yok.*" Bağı kapadı.

Harika. Kalbim bir kez daha sızladı. Onu yine gereğinden fazla zorlamıştım. Ya da belki gereğinden az.

Tairn yılların yorgunluğunu yaşayan bir ihtiyar gibi iç geçirdi.

"Bu yeni savaş türünde," diye devam etti Kaori, "yerde daha az zaman geçirmemiz her zamankinden daha önemli ama görevinizi bineğinizin üstündeyken başaramayacağınız anlar da olacak. Koşarak iniş yapmaya, rakibinizi yenmek için silah kullanmaya ve ardından başarısız olursanız ya da... sayıca az olursanız *savaş binişi* dediğimiz şekilde gökyüzüne yükselmeye hazır olmalısınız. Yerde kaldığınız her saniye sadece sizin değil,

sahada kalmaları hâlinde ejderhanızın da hayatını tehlikeye atar." Kaori bir elini kaldırıp alanın en sağ ucuna cübbeli birinin görüntüsünü yansıttı. "Profesör Riorson?"

Siktir. *Savaş binişi* denen şey şöyle dursun, ben daha diğer sınıf arkadaşlarım gibi koşarak inmekte bile ustalaşamamıştım.

Xaden saha boyunca yankılanan bir sesle, "İlk alıştırma şöyle," dedi, "rakibinizin mühür gücü bilinmiyor ve siz yalnızsınız. Manevrayı tamamlayabildiğinizi gösterdikten sonra takımlar hâlinde çalışacağız. Birinci sınıflar, sizden yaklaşan Aretia rotasyonunuz sırasında pratik yapabilmeniz için sadece taktik öğrenmenizi istiyoruz. Güce hükmetme konusunda endişelenmeyin; hepinizin bunu yapamadığının farkındayım." Xaden sıramızı incelerken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmekten kendimi alamadım. Geceleri uyuyor olabilirdi ama iyi uyuyamadığı belliydi ve bu konuda bir şey yapamamak canımı sıkıyordu. "Bugünkü dövüş çukurunuz burası." Bakışları benimkilerle buluştu. "Onu yakmamaya çalışın."

"*Ha. Çok komik.*"

"*Konu sen olunca hiç belli olmaz.*" Cevap verdiğini duymak beni şaşırttı.

İlk deneyen Bodhi oldu, koşarak inişi günlük antrenmanının bir parçasıymışçasına başarırken bu hızı kullanarak cübbeli görüntüye doğru koşmaya devam etti ve sol elini çevirip diğer eliyle kılıcını savurarak sahte modelin başını kesti.

Cuir, Bodhi'ye dönmek için sertçe yana yatsa da zemin fazla meyilliydi ve dönüşü yaparken yeşil kılıçkuyruğu tepenin ortasındaki küçük bir kaya parçasına çarptı.

Bodhi koşarak oradan uzaklaşmaya başladı ve Cuir de geri dönüp sol ön ayağını uzatarak yavaşladı. İkisi, Bodhi'nin Cuir'in pençesine atlamasına yetecek kadar uzun süre paralel hareket ettiler ve Bodhi oturağa tırmanırken ejderha çoktan hızlanıp irtifa kazanmaya başlamıştı bile.

Of... ben bitmiştim.

"*Bunu yapamam.*" Bu, kendinden şüphe etmek değildi. Saf gerçekti.

Tairn, "*Yapacaksın,*" diye buyurdu. "*Sadece bunun gibi görünmeyecek.*"

Tabii. Çünkü çarpışmanın etkisiyle çamurlu uçuş alanında yüzüstü yatan bir ölü olacaktım.

"*Bazen Bodhi'nin her konuda ne kadar mükemmel olduğunu unutuyorum,*" dedim Xaden'a. Dünkü Savaş Brifingi sırasında kimsenin aklına o gelmemişti, oysa akla gelen ilk isim olmalıydı. Rakibin mühür gücünü tersine çevirmek çok iyi bir saldırı aracı olmayabilirdi ama son derece iyi bir savunma olurdu.

Xaden benimle göz göze gelerek, "*O benim kuzenim,*" diye cevap verdi. "*Tabii ki mükemmel olacak.*"

"*Hımm. Tıpkı senin gibi ama kibirli değil.*" Başımı yana eğdim. "*Belki de yanlış kişiye âşık olmuşum–*"

"*Yaşayan son akrabamı öldürmeyi hiç istemem.*" Xaden başını benimki gibi eğip sonra sırtını dikleştirince ona iki üvey kardeşi olduğunu hatırlatmamayı tercih ettim. "İşte bu iş böyle yapılır," diye seslendi. "Bu senaryoda küçük ejderhalar daha avantajlı. Manevra kabiliyeti çok önemli, bu yüzden kendinize bir iyilik yapın ve bunu yapmadan önce ne yapacağınızı kendi aranızda konuşun. Kampüste sadece bir sağaltıcımız var."

Nolon'un bana dokunmasına izin vermektense Aretia'ya uçmayı tercih ederdim.

Tairn'e, "*Belki de bir ay beklemeli ve Aretia rotasyonunda olduğumuzda denemeliyiz,*" diye önerdim.

"*Veya hiçbir yerini kırmayabilirsin,*" dedi. Aman ne çok yardımcı olmuştu.

Birinci Takım başladı. İlk iki manevra başarılı oldu. Sonraki öğrenci yere inerken bacağını kırdı.

Rhi, "Of," diye inleyip bana baktı. "Bunu yapabilecek gibi hissediyor musun?" diye sordu, birinci sınıf öğrencisi bacağını tutarak sendelerken.

"Kendimi asla bunu yapabilecek gibi hissetmeyeceğim," dedim. "Yine de yapacağım."

"Tam senlik hareket." Rhi başıyla onayladıktan sonra gözlerini alanın karşı tarafındaki bir şeye dikti.

Bakışlarını takip edince Xaden'ı görüp başımı iki yana salladım. "Yapma." Daha fazlasını açık açık söyleyemezdim ama neden bahsettiğimi bilmiyor değildi.

"Yapmamak zor," diye itiraf etti özür dilemeden. "Ama deniyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Yeni eyer kayışımı ayarlayıp bu sabah diktiğim dikişlerin tutması için dua ettim. Önde bağlı bıraktığım orijinal kayış gibi bacaklarımı oturakta tutmak yerine bir kemer gibi belimi sarıyordu ve tokasının ne kadar manevra kabiliyetine ihtiyacım olduğuna bağlı olarak sıkabileceğim veya gevşetebileceğim üç farklı çentiği vardı.

İkinci sınıftan biri koşarak iniş yaptı ama Kırmızı Gürzkuyruk'un pençesine sıçramayı beceremeyince çamura yapıştı.

Kaşlarımı çattım. Göz ucuyla bir hareket fark ettiğimde bakışlarımı Xaden'ın arkasındaki tepeye doğru çevirdim ve Andarna'nın yirmi metre yukarıdaki bir çıkıntıya tünemiş olduğunu gördüm, pulları Tairn'inkilerle aynı renkteydi. "*Fikrini mi değiştirdin?*" diye sordum, yeterince cesaretlendirici olduğunu umduğum bir sesle.

"*Hayır.*" Kuyruğunu sertçe oynatıp havalandı, sert kanat vuruşlarıyla çıkıntıdan sıçradı, kanyonun üstündeki sırtı aşıp gözden kayboldu.

Siktir. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Ona yardımcı olacak doğru şeyi bir türlü söyleyemiyor ya da yapamıyordum.

"*Alışıyor,*" dedi Tairn.

Alana baktığımda Xaden'ın beni izlediğini gördüm. "*Yayılıyor.*"

Birinci Takım beş başarılı manevra, dört başarısız iniş denemesi, iki başarısız kalkış ve toplamda üç kırık kemik ve bir kanayan burunla antrenmanı tamamladı.

Rhi, "Bu kondisyon savaşta bizim için hiç iyi olmayacak," dedi.

"Umalım da bunu düzeltecek zamanımız olsun." Aklıma gelen en olumlu yorum buydu. "Takım lideri sensin, o yüzden gidip herkese örnek olsan iyi olur. İyi şanslar. Sakın ölme." Ona gülümsedim.

"Teşekkürler." Gülümsememe karşılık verip göğsünü kabarttı. "Armayı onurlandıracağım."

"Sana güveniyorum." Feirge'nin öne çıkmasını ve Tairn'den uzaklaşır uzaklaşmaz havalanmasını izledim.

Xaden bana bakınca bir saniyeliğine yok olan maskesinin altında gördüğüm özlem, göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"*Uyuyabiliyor musun?*" diye sordum.

"*Senin yanındayken daha iyi uyuyordum,*" diye itiraf etti.

"*Yatağımı nerede bulacağını biliyorsun. Profesör ol ya da olma, içeri nasıl gireceğini bildiğinden eminim.*" Küçük paketimin orada olduğundan emin olmak için uçuş ceketimin cebini yokladım. "*Tabii hâlâ kara kara düşünüyorsan başka.*"

"*Şu sıralar bu tam zamanlı işim hâline geldi.*"

"*Peki bu iş dersten sonra bana bir dakika ayırmana izin verir mi?*"

Başıyla onayladı.

Feirge yaklaştı, alçalırken Rhiannon ön pençesine doğru ilerledi ve sonra koşarak mükemmel bir iniş gerçekleştirdi. Elini kaldırdığında bir bıçak belirdi. Rhi'nin kestiği görüntü dalgalandı, Feirge dönerken Rhi hızla geri koştu.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Rhi atlayışı kaçırmamıştı. Kahretsin, çok iyiydi.

Tairn, Imogen ve Quinn'in hareketlerini tamamlamalarını bekledikten sonra Ridoc epey gösterişli bir taklayla yere inerken bana bir dizi emir verdi. Ellerinden görüntüye doğru buzlar savuran Ridoc, takımlara dönerek sahne performanslarına yaraşır bir selam verdikten sonra Aotrom'a doğru koştu. Bir an

başaramayacağını sandım ama Ridoc, Aotrom'un pençesine atıldığında ikisi birden havalandı.

Tairn çömelirken ben uçuş gözlüğümü indirerek, "*Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?*" diye sordum.

"*Bence boynunu kırmadan görevi yerine getirmenin tek yolu bu.*" Güçlü kanat çırpışlarıyla havalandı. "*Son saniyeye kadar bekle de bizi utandırma.*"

"*Ne kadar da cesaret verici,*" diye dalga geçtim. Tairn yükselip kanyonun tepesinde sertçe sola yatarken ağırlığımı ayarladım. Hedefe doğru daldığımızda kalbim küt küt atmaya başladı ve bir elimle iletim aracını kavrarken diğer elimi eyerimin tokasına uzattım.

"*Daha değil!*" dedi sertçe.

"*Sadece hazırlanıyorum.*" Arşiv'in kapısını açtım ve kanyonun duvarları etrafımızda hızla yükselirken enerjiyi göğsümün merkezinde yoğunlaştırmaya odaklanarak Tairn'in gücünün bana akmasına izin verdim.

Tairn, "*Kemerini çöz,*" diye emrederken iki yanımdaki renkler bulanıklaşmaya başladı ama ben bakışlarımı hedefe kilitleyip beni oturakta tutan kayışı çözdüm. "*Hadi.*"

Eyerin kemerini sağ elimle tutarak ayağa kalktım, Tairn diğerleri gibi düz ilerlemek yerine doğruca hedefe doğru alçalırken rüzgârın direnciyle az kalsın dengemi kaybediyordum.

"*Ne yapıyorsun sen?*" diye gürledi Xaden.

"*Şu anda meşgulüm, sevgilim.*" Kalkanlarımı kaldırdım. Korkunç bir hızla yere yaklaşırken kalbim boğazımdan fırlayacak gibi atmaya başladı.

Tairn, "*Şimdi!*" diye bağırdı.

Kemeri bırakıp omzuna doğru koştum ve sonra da zıpladım.

Başım dönerken bir an için havada kaldım; hava akımı, göğsümde gümbürdeyen davul ve kanat çırpışları dünyanın tüm seslerini bastırmıştı. Alana doğru inerken midemin ağzıma geldiğini hissettim. İçimde biriken güç inişimi yavaşlatmaya

yaramazdı ama sanki bu mümkünmüş gibi kollarımı iki yana açıp vücudumdaki tüm kasları gerdim.

Pençeler omuzlarımı kavrayarak beni yakaladı.

Rüzgâr esti ve Tairn yere birkaç metre kala düşüşümü durdururken hızımız değişti, sonra beni bıraktı. Kanatlarını bir kez çırptığında ayaklarım sahaya çarpmadan önce dizlerimi bükmeye zamanım bile olmadı. Hedefin iki metre önüne indiğimde ayak parmaklarımdan omurgama doğru müthiş bir acı yayıldı ve kafamın içinde kocaman bir zil gibi çınladı.

Siktir, ölmemiştim.

Tairn kanatlarını bir kez daha çırparak sertçe, "*Daha hızlı!*" dedi.

Görüntüye odaklandım, sağ elimi kaldırıp bir güç *çatırtısı* gönderdikten sonra parmaklarımı aşağı doğru çekerek enerjiyi gökyüzünden aşağı sürükledim. Çakan şimşek o kadar parlaktı ki gözümü resmen kör etti ve hemen ardından duyulan gök gürültüsü dikey duvarlı kanyonda yankılandı.

Işık kaybolduğunda, görüntünün tabanından dışarı doğru yayılan yanık izini gördüm.

Evet!

Kollarımı havaya kaldırdığımda pençeler beni gövdemden kavradı. Tairn beni sağ arka pençesiyle tutarak yükselmeye devam etti.

Yamacın epey yakınından geçtiğimi görünce midem kasıldı ama birkaç saniye sonra etrafımızda havadan başka bir şey kalmamıştı. Tairn bize yer açmak için otuz metre daha yükseldi ve ben vücuduma dolan adrenalini memnuniyetle karşıladım çünkü henüz işimiz bitmemişti.

"*Şimdi.*"

Tairn vücudunu dikey bir pozisyona getirerek beni *havaya fırlattı*.

Tıpkı ilk senemizdeki gibiydi ama şu an bunu isteyerek yapıyorduk. O düşerken ben yükseliyor, aşağı bakmamak için

elimden geleni yapıyordum. Bu yol ölüme gidiyordu. Burada mesele sadece güvendi.

Omzunun üzerine yükseldiğimde kanatlarını çırptı.

Ayaklarım pullarına değdi ve o ileri doğru atılırken sivri ucundan uzak durmaya dikkat ederek en yakınımdaki dikenine tutundum.

Alanın üzerinde uçarken düzleşerek, "*Oturağa ulaşabileceğine inanıyorum*," dedi gururlu bir ifadeyle.

"*O iş bende.*" Eyere doğru ilerleyip kemerin iki ucunu tutarak kendimi bağladım. Başarmıştık.

Yere inip sıradaki yerimize geçtiğimizde kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

"Bu... alışılmışın dışındaydı," dedi Kaori.

Tairn'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Alanın öbür ucundan bağırarak, "Ama işe yaradı," dedim.

Dudağının bir köşesi kalkan Xaden, "*Yaradı*," dedi. "*Seni çok seviyorum.*"

"*Nasıl sevmezsin ki zaten?*" Gülümsememi bastırmaya çalışmadım.

Alaycı alaycı güldü.

Kaori itiraz etmek istiyormuş gibi görünüyordu ama sonra grubun geri kalanına ilerlemelerini işaret etti.

Baylor inişte dizini sıyırdı.

Avalynn köprücük kemiğini kırdı.

Sloane tüm egzersizi bana Liam'ı hatırlatan ama güce hükmediyormuş gibi görünmeyen bir zarafetle tamamladı.

Lynx çamura bulanmış bir surat ve kırık bir burunla atlattı.

Aaric tek bir ter damlası dökmeden görüntünün yedi metre uzağına indi ama hedefe saldırmak yerine Xaden ve Kaori'ye doğru dönüp avuç içi büyüklüğünde bir balta fırlattı.

Balta döne döne uçarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama balta Kaori'nin bir adım önüne inip çamura saplanırken Xaden irkilmedi bile. Görüntü kayboldu.

"Sanırım o kazandı," dedi Rhi.

Xaden başıyla onayladı ve Aaric geri çekilip Molvic'in üzerine atlamak için koşmaya başladı.

"Bence de öyle," diyerek ona katıldım.

Manevralar bittikten sonra ejderhalar havalandı, ben de arkadaşlarımın sitemkâr bakışlarına rağmen Xaden'ı yalnız yakalamak için geride kaldım.

Kaori bir şey söylemek istiyormuş gibi bize doğru gelmeye başladı ama sahanın ilerisine inen bir Kızıl Kılıçkuyruk dikkatini dağıttı. Başını eğen Kaori, beni alanın uzak ucunda Xaden'la yalnız bırakarak ejderhaya doğru gitti.

"Bunu izlemek çok korkunçtu." Xaden o delici bakışlarıyla gözlerime bakıyordu. "Ve muhteşemdi."

"Senin için ben her gün öyle hissediyorum." Gülümsedim, sonra elimi uçuş ceketimin cebine sokup parşömene sarılı bir paketle mektup çıkardım. "Sana bir şey aldım. Hediye şimdi, mektup sonrası için."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Kaşlarını çattı ama ikisini de alıp mektubu cebine koydu.

"Aç." Yüreğim pırpır ediyordu. Umarım doğru seçimi yapmışımdır, diye düşündüm çünkü pastaya benzeyen bir şey getirmek için kesinlikle çok erkendi.

Katlanmış parşömeni açıp siyah metal bilekliğe baktı.

Xaden bilekliğin klipsini ve bandın içine yerleştirilmiş yassı, dikdörtgen taşı incelerken "Bu akik," dedim. "Ve bu da Riorson Malikânesi'nin tepesindeki kulenin bir parçası."

Yüzüme baktı ve avucunu bilekliğin üzerine kapadı.

"Tamire ihtiyacı olduğunu söylemiştin, ben de Brennan'dan kırık parçaların biriyle sana bunu yapmasını istedim. İşler... kötüye gittiğinde, umarım ona bakar ve her şey bittiğinde orada birlikte oturduğumuzu hayal edebilirsin. Benim tutunduğum hayal bu: Sen ve ben, el ele, şehre bakıyoruz." Ona yaklaştım, bilekliği elinden alıp bileğine taktım ve sonra metal klipsi ka-

padım. "Tanrılara şükür, bileğine uydu. Tahmin üzerine yaptırmak zorun–"

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Yumuşacık bir öpücüktü. Şefkatli. Mükemmel. "Teşekkür ederim," dedi.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Seni seviyorum." Başını kaldırdı ve elleri yanaklarımdan bir okşayış gibi kayıp gitti. "Ama daha da kötüye gideceğim. Sahiden benden uzaklaşmalısın."

Kara kara düşünmeyi bitirmemişti demek. Mesaj alınmıştı.

"Senden asla kaçmayacağımı kabul etmeye hazır olduğunda beni bul." Yavaşça geri çekildim. "Bunu asla yapmayacağım."

"Kırk yedi gün." Gözlerime bakarak soluk verdi. "*Deverelli'deki alaşımdan güç aktardığımdan beri bu kadar zaman geçti.*"

"*Eve gelmeden önce dertlendiğin bir aydan daha uzun bir süre bu.*"

"*Ama yeterince uzun değil.*" Gözleri kararlılıkla ışıldayınca göğsümde umut alevlendi.

"Aklında... kontrolün sende olduğunu hissettiğini düşüneceğin bir sayı var mı?"

Çenesi kasıldı. "Kontrol muhtemelen sadece kaçınılmaz olanı uzatmaktır ama benim aklımda... istikrar sağladığımı gösterebilecek bir sayı var."

"Paylaşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"Her ne kadar burada olanları bölmekten nefret etsem de..." Alan tarafından bir ses geldi ve ikimiz de döndük. Kaori giderken Felix'in sırtında dolu bir çantayla bize doğru geldiğini gördük.

Hayal görmediğimden emin olmak için üç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Aretia'yı terk etmeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

"Basgiath'tan gerçekten nefret ediyorum." Gümüş rengi gür sakalını kaşıdı. "Ama ölmekten nefret ettiğim kadar de-

ğil." Uçuş ceketinin cebinden bir deste mektup çıkarıp Xaden'a uzattı. "Bunlar senin, *Ekselansları.*"

"Aretia'dan haber mi var?" Xaden mektupları aldı.

"Taşra işleri." Felix başıyla onayladı. "Ve dün koruma duvarlarından iki Wyvern geçti."

Yüreğim ağzıma geldi.

Xaden, "Bu sefer ne kadar uzağa gittiler?" diye sorunca başımı ona çevirdim.

Demek bu ilk kez olmuyordu.

"Yaklaşık bir saat gidip bir dağın yamacına çarptılar." Felix gümüş kaşlarını kaldırdı. "Bu yaklaşık on dakika daha uzun..."

"Geçen haftaya göre," diye bitirdi Xaden ve ben gözlerinin altındaki halkaların nedenini anlamaya başladım.

"Koruma duvarları zayıflıyor." Herkesin bildiği şeyi söylemiştim.

"Yıkılıyor," diye düzeltti Felix, şimdiden kollarımı ağrıtmaya başlayan bir bakışla bana dönerek. "Carr'ın sana ders vermesine izin vermediğini öğrendiğime göre ikimiz bir an evvel çalışmalara dönsek iyi olacak."

"Rotasyonla yaklaşık bir ay içinde Aretia'da olacağım. Buraya kadar gelmene gerek yoktu." Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı.

"Bir ayımız olacağından emin olsaydım beklerdim." Gözlerini kıstı.

Olamaz.

Bu iş bittiğinde, bize ne kadar izin veriyorlarsa almalı ve tamamını Aretia'da geçirmeliyiz. Her gün ölüm tehdidi altında olmadan yaşamanın nasıl olacağını ancak o zaman anlayabiliriz. Gündüzleri sevdiğin eyaleti yönetirsin, geceleri de benimle yatağa girersin. Ya da ben Kurul salonunda sana eşlik ederim.
En iyi işlerinden bazılarını o tahtta yapıyorsun.

–ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'İN TYRRENDOR'UN ON ALTINCI DÜKÜ EKSELANSLARI TEĞMEN XADEN RIORSON'A YAZDIĞI MEKTUP

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Üç hafta sonra takımımız Mühür Gücü Antrenmanı'ndan dönerken kollarımı zorlukla kaldırabiliyordum. Tanrılar aşkına, Carr'ın ders vermek üzere dönmesinden nefret ediyordum. Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyordu ve Felix'in bana yaptırdığı çalışma yüzünden artık kürek kemiklerimin arasında kalıcı bir düğüm vardı. Sınıfta olmadığım, yemek yemediğim ya da Imogen'la çalışmadığım her saniye Felix beni dağın zirvesine çıkarıp güce hükmetmemi sağlıyordu. Fakat nişancılığım iyileşip vuruş sayım arttıkça dünyanın geri kalanı boktanlaşıyor gibi geliyordu.

Xaden ve ben çoğu gece bağ aracılığıyla konuşsak da hâlâ fiziksel olarak benimle yalnız zaman geçirmeyi reddediyordu.

Batı cephesi gerilemişti ve karanlık güce hükmedenler, her ölüm listesinde nefesimi tutmama neden olan bir hızla Draithus'a doğru ilerliyordu. Bu hızla giderse birkaç hafta içinde şehrin surlarına ulaşacaklardı. Hatta taktik değiştirip doğrudan şehre uçabilirlerdi.

Xaden, Tyrrendor'a çağrıldığında tüm bölük başımızın belada olduğunun farkındaydı ve bu endişe yumağı onun burada olmadığı her gün daha da büyüyordu. Gideli on günden fazla olmuştu, okuması için yazdığım bir yığın mektup vardı ve Tairn iyice çekilmez olmuştu.

Andarna'ysa... ortalıkta yoktu.

Vadi'nin içine girip en azından olanlar hakkında *konuşmasını* istemeden önce ona tam olarak ne kadar zaman vermem gerekiyordu?

Aaric ve Lynx hemen önümüzde Piyade Bölüğü'nden ana kampüse girerken Imogen düşüncelerimi bölerek, "Bugün iyi iş çıkardın," dedi. Aaric'in iğrenç muhafızları her zamanki gibi bizi takip ediyordu. "Gerçi o son müsabaka sırasında Ridoc'ın seni indirip indirmeyeceğini merak etmedim değil."

Ridoc, kapıdan geçebilmemiz için geri çekilerek, "Sonunda Imogen'ın standardına yükseldim!" dedi.

Quinn kahkaha attı.

Imogen omzunun üzerinden, "Kendini bir şey sanma," dedi.

Sağımdaki Rhi, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Ah, sanacak," diye cevap verdi. Jesinia da dâhil hiçbirimiz Xaden'a faydası dokunacak bir şey bulamadığımızdan yüzü artık sürekli böyle görünüyordu. Gerçeğin ağırlığını omuzlarına yüklemiş olmaktan nefret ediyordum.

Xaden'ın durumu, batı cephesinin Draithus'a doğru geri çekilmesi ve sınırlarımızı açıp açmama tartışması yüzünden Aretia binicileriyle Navarrelılar arasında artan gerginlik derken burası ipi iyice gerilmiş, sadece ateş emrinin verilmesini bekleyen bir yay gibi gergin geliyordu bana. Ve biz de oklardık.

Ridoc'la birlikte arkamızda yürüyen Sawyer, "Bugün Carr'ın dersinin olması çok kötü," dedi. Bastonunu birkaç haftadır kullanmasa da kimse onu güce hükmetmeye zorlamıyordu.

"Tavis'i yatak odanda kilitli falan mı tutuyorsun, Cardulo?" dedi Ridoc alaycı alaycı.

Imogen gerildi ve gözlerinde cinayet işlemek üzereymiş gibi bir bakış belirdi.

"Buna değmez." Başımı iki yana sallayıp omzumun üzerinden Ridoc'a baktım. "Hâlâ Draithus'ta."

"Ya." Ridoc'ın ses tonu değişivermişti. "Sen ve Quinn ne zaman gideceksiniz?" Üçüncü sınıfların orta bölgelerde görev yapması o kadar sıradanlaşmıştı ki orası da artık fiilen bir sınıf sayılırdı.

Büyük salona yaklaştıkça sesler arttı.

Quinn, "Aretia rotasyonu boyunca sizinleyiz," dedi. "*Haftalarca* bize mahkûmsun," diye dalga geçti.

Imogen bakışlarını bana çevirdi. "Antrenmanını aksatmak yok. Bu akşam spor salonu var."

"Güzel, ben de her tarafımın ne zaman tekrar ağrımaya başlayacağını merak ediyordum," diye karşılık verdim. "Yarından sonraki gün Aretia'ya gidecek miyiz?" diye sordum Rhi'ye.

"Hareket sabah beşte." Başıyla onayladı, sonra Sawyer'a baktı. "Sen hâlâ karar vermedin mi?"

Sawyer, "Vermek üzereyim," derken çenesi gerildi.

"Pekâlâ." Rhi bana baktı. "Sanırım önderlerimiz olarak bizimle Kaori, Felix ve Panchek geliyor," diye ekledi usulca.

"O üçü mü?" Xaden gelmiyor muydu? Kaşlarımı kaldırdım. Felix anlaşılabilirdi ve Kaori de en sevdiğim profesörlerden biriydi ama grubumuza Andarna'yı görme umuduyla eşlik ettiğini düşünmeden edemiyordum. Oysa Andarna kimseye görünecek havada değildi. Hem Xaden zaten orada olurdu, değil mi? En azından Sgaeyl ve Tairn'in bir araya gelebilmesi için.

Rhi, "Üzgünüm, senin umduğun şeyin..." demeye başladı.

Bir adam büyük salonda, "Verilen karara uyacaksınız!" diye haykırdı.

Aaric başını yana eğdi ve kapının hemen önünde durakladığı için takımın da durmasına neden oldu.

Lynx, "Ne yapıyorsun..." diyecek oldu.

Aaric kolunu Lynx'in göğsüne bastırıp onu geri çekince Sawyer'a çarpmasına neden oldu, tam bu sırada kapı hızla açıldı ve Calldyr Dükü dışarı fırladı.

Mücevher işlemeli paltosuna dolanmış hâlde halının ortasına kıç üstü düştü.

Siktir. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tekrar söyle," dedi Lewellen Kontu, kapıdan dışarı çıkarken.

Onun burada ne işi vardı?

Bütün piyade muhafızlar duvarlardaki yerlerinden uzaklaştılar ama Calldyr Dükü elinin tersiyle onları uzaklaştırıp ayağa kalktı ve bir elini sarı sakalında gezdirdi. "Bir eyaletin arzusu asla krallığın iyiliğinden daha ağır basamaz!"

Ah, demek Lewellen Kontu, Xaden'ın Altılı Meclis'teki koltuğuna vekâlet ediyordu... ama genellikle Calldyr'de toplanırlardı. Savaş konseyi için mi buradalardı acaba?

"Sivilleri ölüme terk eden bir krallığa hizmet etmek istemiyorum!" diye gürledi Kont.

"Onları içeri alırsanız hizmet edecek bir krallık kalmaz." Calldyr Dükü burnunu kaldırdı. "İleri karakolları gerekli alaşımlar dışında her şeyden arındırarak zayıflattıktan sonra Suniva'da başımıza gelenleri gördünüz değil mi? Biniciler gönderdik. Biniciler *kaybettik*. Daha ne yapmamızı istiyorsun? Mevcut nüfusumuzun iki katını besleyemeyip açlıktan ölmemizi mi?"

"Sen hayatında bir gün bile acı çekmemiş, kendini beğenmiş, şımarık bir veletsin–"

"Yeter." Xaden kapıdan çıktığında kalbim duracak gibi oldu. Bakışları kuzeye yönelen bir pusula misali gözlerimle buluştu.

O *buradaydı*. Görüntüsünü içime çekip yutkundum. Sertçe. Gözlerindeki kehribar daha parlak görünüyordu ama rengi açılmamıştı. Göğsümde yeni, keskin bir sızı hissettim. Yine topraktan güç mü aktarmıştı? Yoksa altmış altıncı günde miydik?

Xaden gözlerini benden ayırarak, "Tartışma sona erdi," dedi ve Kont'un yanından geçip Calldyr Dükü'ne doğru iler-

ledi. "Sana nezaketen bilgi verildi. Altılı Meclis'e söyle ya da söyleme. Çok da umurumda değil."

"Bunu yapamazsın." Calldyr Dükü geri geri gitti ve sırtını duvardaki bir kalkan camekânına vurdu.

"Ama yapacağım." Xaden, ondan yarım metre uzakta durdu fakat ayaklarının dibinde kıvrılan gölgeler koridora yayıldı.

Calldyr Dükü bunu fark edince kalkanlardan birine ona gerçekten yardımı dokunacakmış gibi baktı.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Rhi sessizce.

Xaden'ın gözlerindeki öfkeye baktım ve başımı iki yana salladım. Kızgındı ama hâlâ kendindeydi. Yine de her ihtimale karşı gölgeleri izledim ve en karanlık olanı buldum.

"Bunu yasaklıyorum." Halden peşinde iki muhafızla koridora çıktı.

O da mı buradaydı? Ah, bu hiç iyi değildi.

"Umurumda değil." Xaden iki adamı da görebilmek için döndü.

"Ve *işte*, gerçek bir gösteri," diye fısıldadı Ridoc.

Sawyer, "Ben paramı Riorson'a yatırıyorum," diye ekledi.

Halden gözlerini bize çevirdiğinde bakışları benden Aaric'e kaydı, sonra takımın geri kalanını görünce sertleşti. "Bu tartışmanın özel olarak yapılması daha iyi olur."

"Bu tartışma bitmiştir," dedi Xaden.

"Vay, kanat lideri sesini kullandı," dedi Ridoc sessizce.

"Sınırlarınızı *açmayacaksınız!*" Halden'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Tyrrendor sivilleri mi kabul edecekti? Yüreğim aynı anda hem daraldı hem de ısındı. "*Seni seviyorum.*"

"*Kendi* eyaletimde ne istersem onu yaparım." Xaden gözlerini tehditkâr bir tavırla kısarak Halden'a baktı. "*Başka bir devrim başlatmak üzere olsam bile mi?*"

"*Özellikle o zaman.*"

"*Senin* eyaletin mi?" Halden omuzlarını dikleştirdi. "Bu *benim* krallığım!"

"Evet, büyük bir toprak parçasını yönetmek için ilk sırada sen varsın," diye onayladı Xaden. "Ama ben kendi topraklarımı *şu an* yönetiyorum. Draithus'un saldırıya uğramasına *haftalar* kaldı ve Tyrrendor da sınırlarını açacak. Medaro Geçidi'ne tırmanmayı göze alan Poromielli tüm sivilleri alacağız. Otuz bin insanı gerçekten ölüme terk etmek mi istiyorsun?"

Draithus'un sadece birkaç haftası mı kalmıştı? Yeni bir istihbarat mı gelmişti?

Mira. Yerimde sarsıldığımda Rhiannon düşmememem için beni dirseğimden tuttu.

"Onların halkını bizimkine tercih mi ediyorsun?" Halden yumruklarını sıktı.

Lewellen Kontu, "Onlar bizim insanlarımızı tehlikeye atmıyor," diye karşılık verdi. "Bu onlara karşı biz diyebileceğimiz bir durum değil. Ne koruma duvarlarımızı riske atıyorlar ne de baskın yapıyorlar..."

Xaden, "Kararımı savunmak zorunda değilsin," diyerek onun sözünü kesti ve tüm dikkatini Halden'a çevirdi. "Sınırlarımızı açıyoruz."

"Askerlerimi Tyrrendor'a getirdiğimde kendinden bu kadar emin olacak mısın?" dedi Halden tehditkâr bir sesle.

Buna *cüret* edemezdi.

Etrafımdaki tüm öğrenciler sırtlarını dikleştirdi, Aaric bile.

Gölgeler koyulaşırken Xaden'ın gözlerinden duygu çekildi, Halden'a doğru bir adım atarken geriye sadece soğuk, acımasız bir ifade kaldı. "Sen *bir* prenssin, *tek* prens değil. Birliklerini Tyrrendor'a getirirsen Aaric bir anda kendini tahtın ilk sırasında bulur."

Siktir.

Muhafızlar kılıçlarını çektiler.

Bağdan Xaden'a, "*Buzdan uzak dur,*" diye bağırdım ve içime kavurucu bir güç doldu.

"Bir prensi tehdit etmek akıllıca değil. Cam?" Halden bakışlarını bize doğru çevirdi. "Küçük kardeşim bu konuda ne diyecek?"

"Aaric," diye düzeltti Aaric. "Ve ben onun tarafındayım." Xaden'ı işaret etti. "Aretialı, unuttun mu? Riorson yeni bir eyalet taahhüdü imzalamamışsa *birliklerinin* üçte biri gibi ben de artık *onun* emir komuta zinciri altındayım."

Halden'ın çenesindeki kaslar seğirdi. Sonra Xaden'a ters ters baktı. "Seni uyarıyorum."

Xaden, Halden'ın hayatından korkmama neden olan bir sesle, "Ben de seni bilgilendiriyorum," diye cevap verdi.

Halden arkasına dönüp muhafızlarını ve Calldyr Dükü'nü de peşine takarak yanımızdan hışımla geçip gitti.

"Seninle gurur duyuyorum." Lewellen Kontu yumruğunu Xaden'ın omzuna vurup salona yöneldi. "Diğerlerine haber vereceğim."

"Sivilleri mi alıyoruz?" Lynx'in yanından geçip Xaden'a ulaştım. "*Bana geri dön.*"

Soğuk gözleri bana dönünce ürperdim, sonra dönüp bir kez daha baktı.

"Alıyoruz." Başıyla onaylarken sesi yumuşamıştı. Kendisiyle savaştaymış gibi iki kez sertçe gözlerini kırpıştırdıktan sonra gölgeler dağıldı ve gözlerindeki buzlar çözüldü. Geri dönmüştü. "Bunun onlara pek bir faydası olmayacak gerçi. Dün bir Wyvern gökyüzünden düşene kadar Aretia yolunu yarılamıştı. Bir düzinesi daha denedi..." Duraksadı. "Rotasyonunuz iyi olmalı ama fazla zamanımız yok. En fazla bir ay."

Bu, Mira'nın tahmin ettiğinden korkutucu derecede daha erkendi.

"Sürü Aretia'da kalabilir..." dedim.

"Hepimiz kalacağız," dedi Rhi.

"Hayır." Xaden başını iki yana salladı. "Savaştan nispeten uzakta olduğumuz bir dönemde öğrencileri Aretia'ya götürmek bir şey, orada bir cephe açılmışken onları orada tutmak başka bir şey."

"Ama..." Gölgeler arkamdan alışılmadık bir düzende yayılmaya başlayınca duraksadım.

Maren inledi.

Ridoc, "Siktir, bu da ne?" diye fısıldadı.

Xaden arkama bakınca gözleri ışıldadı.

"Bu mümkün değil," dedi Imogen.

Hançerime uzanarak arkama dönünce donup kaldım.

Lynx tepeden tırnağa titreyerek koridorun ortasında durmuş, ellerini saran karanlığa bakıyordu.

"Her şey yolunda." Rhiannon, Lynx'in yanına koştu. "Nefes al. Sen sadece..."

"Mühür gücün ortaya çıkıyor," dedi Xaden, Lynx'in önüne geçerek. "Sakın korkma. Seni savunuyorlar. Korku. Öfke. Her ne hissediyorsan, duygularını dengelersen geri çekilirler."

Mühür gücü mü ortaya çıkıyordu? Gölgelere mi hükmediyordu?

"Yapamam..." Lynx başını iki yana sallarken gölgeler kollarından yukarı doğru süzüldü.

"Yapabilirsin," diye temin etti onu Xaden. "Gözlerini kapa ve kendini en güvende hissettiğin yeri düşün. Hadi."

Lynx gözlerini kapadı.

"Güzel. Şimdi derin derin nefes al ve kendini orada hayal et. Sakin. Mutlu. Güvende." Xaden gölgelerin çekilmesini izledi.

Lynx'in nefesi sakinleşti ve elleri yeniden görünür oldu.

Xaden, Rhiannon'a, "Onu *hemen* Carr'a götür," diye emretti ve o da başıyla onayladı.

Takım Lynx'i koridorun sonuna götürürken ben geride kaldım, şok yüzünden ayaklarım zemine yapışmıştı sanki. "Anlamıyorum. Bizim dönemimizin gölgeye hükmedeni sensin."

"Artık değilim. Büyü biliyor." Omuzları düşen Xaden yavaşça dönüp bana baktı, kaşları bir an için özür dilercesine çatıldı, sonra yeniden ifadesizleşti. *"Denge sağlandı."*

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Ben... gitmeliyim." Sesi kor gibi yakıcıydı. "Aetos, eyalet meselelerine uzun süredir karışmadığım için profesörlüğümden istifa etmemi istedi ve ilk kez ona katılıyorum, özellikle de bunu gördükten sonra. Burada olmamalıydım."

Odasını kastetmiyordu. Buradan tamamen gitmeyi kastediyordu.

Kalp atışlarım panikle hızlandı. "Kal." Ona uzandığımda başını iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attı. Koridorda konuşlanmış muhafızların fazlasıyla farkındaydım, "Lütfen," diye fısıldadım. *"Lütfen benimle kal. Tüm bunların ötesindeki gelecek için savaş. Altmış altı gün, değil mi?"*

Gidemezdi, hele de şimdi. Bu şekilde. Gözlerindeki umut tükenmişken.

"Lewellen'de bana ihtiyaç var. Melgren alaşım için Talladyum üretimimizi iki katına çıkarmamızı istedi, bu da madencileri zorluyor ve zorunlu askerlik duyurusundan sonra halkın arasında huzursuzluk başladı. Tyrrendor'da Aretia'dan başka yerler de var." Sola, en yakın pencereye baktı. *"Sana söylemiştim, kontrol sadece kaçınılmaz olanı uzatıyor. Belki de istikrarlı olmak aptalca bir umuttur."*

Lewellen koruma duvarlarının dışındaydı, tabii iki hançer sandığını ben farkında olmadan oraya taşımamışsak. Bu ruh hâliyle koruma duvarlarının dışına çıkarsa...

"Bu konuda sana yardımcı olacak koca bir Kurul var." İlerleyerek önüne geçtim. *"Vazgeçemezsin. Lynx'in gölgelere hükmetmesi umurumda değil. Savaşmak zorundasın. Bunu kendin için yapmayacaksan benim için yap."*

Gözleri gözlerimle buluştu.

"*Dönüşürsen bana ne olur bir düşünsene?*" İki yanımdaki ellerimi yumruk yaptım. "*Pes edersen Tairn ve Sgaeyl'e ne olur?*"

Xaden'ın çenesi kasıldı.

"*Veninler haftada bir kez ziyarete gelebilir mi?*" Bir adım daha yaklaşıp çenemi kaldırdım. "*Onların bağı senin dönüşmenden sonra da devam eder mi? Ya bizimki? Sen ve ben ömür boyu bağlıyız, Xaden Riorson. Seninle birlikte benim de mi dönüşmem gerekiyor? Pes edersen ejderhalarımızı hayatta tutmanın tek yolu bu mu?*"

Yüzünden binlerce duygu geçti... ve sonra yok oldular.

Yine buzun üzerindeydi.

Yüreğim burkuldu.

"Kal," dedim. "Ya da benimle Aretia'da buluş. Sevdiğim adam olsa kalırdı. Savaşırdı."

"Riorson?" dedi Kont büyük salonun kapısından. "Luceras maden üretimiyle ilgili konuşmak istiyor."

"Benim çoktan kabul ettiğim şeyi sen de kabul etmek zorundasın," dedi Xaden bana. "Sevdiğin adam artık kendi değil." Kont'un yanından geçip büyük salona girerken kalbimi de yanında götürdü.

Az önce cephaneliğimdeki tüm silahlarla savaşmıştım ama yeterli olmamıştı. Omuzlarım yenilgiyle çökerken duvara yaslandım.

"Bunun neyle ilgili olduğundan pek emin değilim ama iktidar sahibi birini sevmenin ne kadar zor olabileceğini gördüm." Kont anlayışla yüzünü buruşturdu. "Onunki gibi bir ünvanı taşımak bazen insanın kendini gergin, yıpranmış bir halat gibi hissetmesine neden olabilir, kişisel olarak istediklerin ve halkının ihtiyaçları arasında sürekli hırpalanırsın."

"Peki ya onun ihtiyaçları?" diye sordum.

Lewellen Kontu sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Onun yıpranmasını önlemek için *sana* ihtiyacı var, bu da bazen eyaletin iyiliği için *kendi* isteklerini –ya da ihti-

yaçlarını– bir kenara bırakman gerektiği anlamına gelebilir. Bunu herhangi birinden istemek korkunç derecede adaletsiz, hele ki yüzyıldır ilk kez ortaya çıkan bir gücü olan, yıldırımlara hükmeden birinden." Kont'un sesi yumuşadı. "Sana son derece saygı duyuyorum, Öğrenci Sorrengail, ancak bu, eyaletin önümüzdeki bin yıl boyunca izleyeceği yolun belirleneceği, çok önemli bir zaman. Senin amacın da bambaşka bir alanda en az onunki kadar büyük, bu amaç Tyrrendor'un ihtiyaç duyduğu şey olmanı imkânsız kılıyorsa..."

"Tyrrendor'un, Xaden'ın değil mi yani?" Ben ikisi için de savaşıyordum ama o bunu bilmiyordu. O sadece Xaden'dan, Tyrrendor'un işleriyle ilgilenmek yerine benimle kalmasını istediğim bir tartışmaya şahit olmuştu.

Bir muhafız kıpırdanarak ikimize de yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Onlar artık bir." Bunu öyle bir nezaketle söyledi ki ona kızmak imkânsızdı. "İkiniz de çok gençsiniz, çok çetin mühür güçleriniz var. Ünvanının getirdiği değişikliklere uyum sağlamamayı seçersen..." Sustu, sonra iç geçirdi. "Umarım ikiniz tüm bu konularda dengeyi bulursunuz."

Ortaya koyduğu şeylerin hiçbiri eşit ya da *dengeli* gelmese de ondan vazgeçmem kesinlikle mümkün değildi.

"Dengeden kastın Tyrrendor'un birinci, Xaden'ın ikinci, ilişkimizin üçüncü sırada yer alması ve benim kişisel ihtiyaçlarımın ancak uygun zaman olursa gündeme gelmesi." Bunu yüksek sesle söylemek her şeyi daha sağlam bir perspektife oturtmuştu.

"Öyle de denebilir." Dudaklarını hüzünle büktü.

"Xaden benim için her şeyden önde gelir." Bu o kadar özveri kokan bir cümleydi ki annemin aniden ortaya çıkıp enseme bir şaplak atmasını bekledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben asla onun âşık olduğu kadın olmaktan vazgeçip senin *düşündüğün* gibi bir paspasa dönüşmeyeceğim. Biz zaten dengeliyiz çünkü

ikimiz de kendimiz ve birbirimiz için güçlüyüz. Benim ben olmama ihtiyacı var. Tyrrendor'u güvende tutmasına yardım edeceğime söz verdim ama onu kaybetmek pahasına *değil.*"

"O da senin için aynı şeyi söyleyecektir. İlişkinizi bu kadar tehlikeli yapan da bu." İç geçirdi. "Dediğim gibi, iktidar sahibi birini sevmek zordur ve bu, her iki taraf için de geçerlidir." Salona geri dönüp kapıyı kapadı.

Ama Xaden iktidar sahibi değildi. O gücün *kendisiydi.*

Üstelik kendini kaybediyordu.

Tairn'e, "*Giderse bana haber ver,*" dedikten sonra sınıfın yolunu tuttum.

Xaden iki saat sonra gitti.

Bir ejderha kendisinin ve binicisinin son uçuşunu belirler.

–BÖLÜM İKİ, MADDE BİR, EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra sabah dört buçukta Tairn, Andarna ve Sliseag'la birlikte uçuş alanının ortasında dururken Sawyer'a, "Bunu ilk kez denediğinde benim de burada olmamı istediğinden emin misin?" diye sordum. "Bir terslik olursa seni yakalayabilecek en doğru kişi ben olmayabilirim."

Çantasının kayışlarını sıktı. "Hayır ama kıçımın üzerine düşersem görmesini istediğim tek kişi sensin."

"Ya da bacağını kırarsan yardım çağıracak biri?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Umalım da öyle bir şey olmasın."

"Bu konuda konuşmak ister misin?" Sliseag'ı işaret ettim.

"Teşekkürler ama Jesinia'yla konuşup duruyorum. Ben hazırım. Bu işin daha... pratik tarafı için *sana* ihtiyacım var." Başıyla Sliseag'ı işaret etti, sonra çömelip protezinin iç kısmındaki bir kolu çekti. Botunun burnundan ucu kavisli, yassı, beş santim genişliğinde bir metal parçası çıktı. "Ayrıca bu benim ilk seferim değil. İkinci bir görüşe ihtiyacım var çünkü dün benim için pek iyi gitmedi."

"Bunu sen mi yaptın?" Oldukça havalı bir şeydi.

"Evet." Ayağa kalktı ve Sliseag'ın sol ön bacağına baktı. Kızıl Kılıçkuyruk Sgaeyl'den daha küçüktü ama Sawyer'ın de-

nemek üzere olduğu şey düşünüldüğünde pençeleri hâlâ dev gibiydi. "Bu sıradaki pullar birbirinin üstüne binmiyor." Yukarıyı işaret etti. "Ve teorik olarak, ben tırmanırken kancanın her bir pulun tepesine tutunması gerekiyor ama düşmeden oraya ulaşamıyorum..."

Sliseag başını üzerimize doğru kaldırıp gözlüğümden silmek zorunda kalacağım bir buhar bulutu üfledi.

Öf. Yapış yapış olmak için henüz çok erkendi.

"Ben senden bahsetmiyordum," diye itiraz etti Sawyer. "Pullarının desenini tartışmamış değiliz, ayrıca bunu yapmak zorunda değilsin..."

Sliseag bize doğru bir kez daha buhar üfleyince sıcaklığı yüzümü yaktı. Biraz daha sıcak buhar üflerse derim su toplayacaktı.

Tairn tehditkâr bir tavırla öne çıkıp başını, bana yapılmasını kesinlikle istemediğim bir şekilde Sliseag'a doğru eğdi. Andarna da hemen aynısını yaptı.

"Çünkü buna mecbur kalmanı istemiyorum!" diye bağırdı Sawyer, gözlerini kısan Sliseag'a.

Bu gerçekten çok saçma bir ölüm şekli olurdu.

"*Buna cesaret edemez*," diye uyardı Tairn.

"Bırak da deneyeyim," diye itiraz etti Sawyer.

Sliseag dişlerini gösterdi.

Sawyer da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"*Diğer binicilerin ejderhalarıyla olan ilişkilerini asla anlayamayacağım*," dedim bağa doğru. Kendiminkini bile zar zor anlıyordum ama burada olduğuna göre Andarna'yı kendi hâline bırakmak işe yarıyor gibi görünüyordu. Rotasyonumuz süresince burada kalacak değildi elbette ama ben yine de bunu bir zafer olarak görüyordum.

"*Anlamaman gerekiyor zaten*," dedi Tairn.

"İşte başlıyoruz." Sawyer omuzlarını esnetip Sliseag'ın pençesine doğru koştu. İki adım atmıştı ki botunun ucu çamura takıldı ve öne doğru savruldu.

Siktir. Çantasına doğru atılıp iki elimle sıkı sıkı tutarak uçuş giysileri çamura bulanmadan önce Sawyer'ı dik tutmayı başardım. Omuzlarım isyan etse de eklemlerim yerinden çıkmama nezaketini gösterdiler.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Sawyer botuna bakarak. "Gördün mü?"

"Gördüm." İcadına bakmak için çömeldim. "Kolu tekmeleyerek açabiliyor musun?"

"Teorik olarak evet," diye cevap verdi. "Ama muhtemelen bunun için biraz küçük ve bugün yola çıkmadan önce değişiklik yapacak vaktim de yok."

"O zaman şimdiki hâliyle deneyelim. Aretia'da o değişikliği yapabilirsin. Hiçbirimiz burada kalmanı istemiyoruz." Ayağa kalkarken botlarımın altındaki çamurlardan vıcık vıcık ses çıktı. "Koşabiliyorsun, değil mi?"

Sawyer başıyla onayladı. "Koşamasaydım bunu denemezdim. Esnekliği tam olarak ayarlayamadığım için yürüyüşüm bozuk ve eskiden olduğu gibi bacağının tamamını tek seferde tırmanacak kadar çevik değilim."

"Bunun üzerinde çalışabiliriz." Başımla onayladım. "Daha önce bindiğin zamanlarda yaptığın gibi koşmaya ne dersin, tam ivmenin değiştiğini, düşmek üzere olduğunu hissettiğin anda da kolu açarsın. Tıpkı tasarladığın gibi ayağın tutunur, böylece yolun geri kalanını tırmanabilirsin."

Sawyer bana baktı. "Sen İmtihan'ı böyle geçmiştin, değil mi?"

"Sayılır. Ağırlığımın aşağı doğru kaymaya başladığını hissedene kadar bekleyip sonra tahtaya bir hançer saplamış ve kendimi yukarı çekmiştim. Ama nedense Sliseag'ın bu yaklaşımı takdir edeceğinden şüpheliyim." Dudağımın köşesi yukarı kıvrıldı.

Sliseag sanki aynı fikirdeymiş gibi bir nefes daha –bu sefer buharsız– verdi.

"Deneyeceğim." Sawyer kolu kapayıp kendi kendine başıyla onayladı. "İşte gidiyoruz." Koşmaya başladı ve Sliseag tırnaklarını açarak pençesini düzleştirdi. Sawyer uzun bacakları sayesinde ilk iki metreyi hızla tırmandı ama ilerlemesi durduğunda nefesimi tuttum.

Kolu tekmeledi, sonra yarı yolda Sliseag'ın bacağına tutundu. Demir kanca yürek durduran bir an boyunca kaydıktan sonra pulların birine geçti.

"Başardın!" diye bağırdım. "Tırman!"

Sol botu sabit durarak tasarladığı gibi çalıştı ama sağ botu kaydı ve Sliseag'ın kırmızı pullarında çamur izi bıraktı.

Tekrar, sonra tekrar deneyip aynı sonuçla karşılaşınca göğsüm sıkıştı.

"Siktir!" diye haykırdı Sawyer, ardından alnını Sliseag'ın bacağına dayadı.

"*Kuyruğumun ucunu düzleştirip onu destekleyebilirim,*" diye önerdi Andarna, yaklaşarak.

Şimdi yüreğim bambaşka bir nedenle sızlamıştı. Bu, döndüğümüzden beri Andarna'nın söylediği ilk olumlu şeydi.

"*Bu onurlu bir teklif,*" dedim ona, sonra da bu teklifi Sawyer'a ilettim.

"Hayır!" diye bağırdı. "Teşekkür ederim ama olmaz."

Sliseag'ın göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldiğinde yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek çaresizce orada dikildim.

Sawyer, "Çünkü aynı şey değil," diye karşılık verdi, sesi hayal kırıklığı doluydu ve benimle konuşmadığının farkındaydım. "Benim için risk alan sensin ve senden onursuzluk yapmanı..." Sessizleşiverdi.

"*Benim için omzunu eğdiğinde sen de böyle mi hissediyorsun?*" diye sordum Tairn'e. "*Onursuz?*"

"Ben Kıta'daki en büyük ikinci ejderha olmanın yanı sıra saygı duyulan bir savaşçıyım. Hikâyelerim efsanevidir. Eşim benzerim yoktur. Başarılarım eşsiz–"

"Bu sorumu değiştirmiyor." Övgülerini sıralamaya başlamadan önce sözünü kestim.

"Onurumu lekelemek için duruşumu değiştirmemden çok daha fazlası gerekir," diye yanıt verdi.

"Ama benden önce hiç eğilmek zorunda kalmamıştın, değil mi? Ne Naolin için ne de..."

"Senden önce gelen hakkında konuşmuyoruz." Bağa yakıcı bir acı yayılırken seçtiğim kelimelerden hemen pişmanlık duydum.

Andarna başını kaldırıp suçlama dolu altın gözlerini kısarak bana baktı.

"Biliyorum." Ellerimi evrensel teslimiyet işareti olarak havaya kaldırdım.

Kolları titremeye başlayan Sawyer, "Bu konuda öyle hissetmediğimi biliyorsun," dedi. "Bunu konuşmuştuk! Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı." Başını iki yana sallayarak bir sonraki pula uzandı, ardından kendini yukarı çekerek zorlukla otuz santim daha tırmandı. "Elbette seni suçlamıyorum! Bu öyle bir şey..." Başını yana, Sliseag'ın başına doğru çevirdi. "Hayır, cezalandırmıyorum... Amari aşkına, konuşmama izin verecek misin?"

Ardından gelen sessizliğe bakılırsa Sliseag izin vermiyordu.

Çantam her geçen dakika daha da ağırlaşırken ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim, belim artık sızlanmayı bırakıp haykırmaya başlamıştı.

"Çünkü benim bacağım senin hayatına değerdi ve hâlâ da değer!" dedi Sawyer sertçe, bir sonraki pulun kenarına ulaşamayınca. "Tabii ki senin de aynı şeyi hissetmene izin var..." Elini biraz önce tutunduğu yere geri götürdü. "Ah."

Sliseag puflayıp sonra sol bacağını uzatıp pençesini çamurda kaydırdı. Yavaşça, yürünebilir bir eğim yakalayana kadar indirdi.

Sawyer ejderhasının bacağını bırakıp yavaşça yükselirken boğazım düğümlendi. Köprüdeki bir öğrenci gibi kollarını iki yana açtı ve o adım adım yukarı çıkarken ben göz ucundan bir hareketlilik fark ettim.

"*Sınıf arkadaşlarınız geldi,*" dedi Tairn.

Sawyer, Sliseag'ın omzunun üst kısmına ulaşıp kollarını indirinceye kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Sonraki hareketleri binlerce kez yaptığı bir rutindi ve birkaç hızlı adımla oturağa ulaştı.

Sawyer yerleşirken Sliseag ayağa kalktı ve ben de daha iyi görebilmek için geriye doğru birkaç adım attım.

Sawyer oturağına yerleşirken, "Görünüşe göre daha önce bir iki kez oraya çıkmışsın," diye seslendim.

"Sanki hiç inmemişim gibi," diye bağırdı sırıtarak. "Binebiliyorum."

"Binebiliyorsun," diye katıldım kocaman gülümseyerek. "Şimdi, oraya nasıl çıktığın mı önemli yoksa onun seni seçmiş olması mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Gülümsemesi yumuşadı.

"Biliyorum." Başımla onayladım, sonra Andarna'ya döndüm, bağımızı sadece ikimizi içerecek şekilde daralttım. "*Bana bak.*"

Bana bir bakış attı.

"*Yas tutabilirsin.*" Benim sözlerim işe yaramıyorsa belki *onunkiler* yarardı.

Altın rengi gözlerini gözlerime dikti.

"*Yas tutabilirsin,*" diye tekrarladım. "*Ama bu konuda konuşmaya hazır olduğunda ben burada olacağım.*"

"*Sen üzüntülerin hakkında konuşmuyorsun,*" diye itiraz etti. "*O da konuşmuyor.*" Kuyruğunu Tairn'e doğru salladı.

Haklı olduğu bir nokta vardı. "*Bunu yapmayı öğreneceğim,*" dedim yavaşça. "*Ayrıca o da kusursuz değil.*"

Burun delikleri titreşti ve pulları genellikle tercih ettiği morumsu siyaha döndü.

Başımla onaylayıp konuyu kapadım ama bu bana kesinlikle ilerleme gibi gelmişti.

Sol tarafımda beliren Rhi Sawyer'a sırıtarak bakıp, "Amari'ye şükürler olsun," diye fısıldadı.

"Sawyer! Bak sen!" Ridoc kollarını zafer kazanmış gibi havaya kaldırarak ileri doğru koştu.

Sliseag başını savurup Ridoc'ın birkaç metre önünde dişlerini kapadı.

"Uzaktan bak sen!" Ridoc, kolları hâlâ yukarıda geri çekildi. Maren'e çarpınca dönüp onu kollarına aldı ve Maren kahkaha attı.

Sawyer oturağa yeniden alışmaya odaklanırken Rhi sessizce, "Yardım edemedim," dedi. "Onu hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Hayır. Sen tam olarak onun ihtiyaç duyduğu şekilde davrandın." Koluna girdim. Kahretsin, bu çanta çok *ağırdı*. "Sen bizim arkadaşımızsın ama aynı zamanda takım liderimizsin. Senin önünde düşmek istemiyor, hiçbirimiz istemiyoruz. Seni gururlandırmak istiyoruz. Bizim sorumluluğumuzu almaya alışkın olduğunu ve işinde gerçekten olağanüstü olduğunu biliyorum..."

Ridoc, Maren'i yere bıraktıktan sonra Cat'e uzandı, o da kollarını kaldırmadan ve gözlerini devirerek Ridoc'ın ona sarılmasına razı oldu.

"Ama?" Rhi bana yan yan baktı.

"Ama bunun daha hızlı olmasını sağlayamazdın." Diğerlerine doğru yürüdük. "Ne sen, ne ben, ne Ridoc ne de Jesinia. Bu olay ikisinde bitecekti. Kendilerini ne zaman hazır hissederlerse o zaman olacaktı."

Ridoc, Neve'ye döndü ve üçüncü sınıf havacı ona sanki bir çift gözü daha çıkmış gibi bakarak kollarından kaçarken Bragen'a çarptı. Ridoc, Quinn'le birlikte yanından geçen Imogen'a döndü, o da elini kaldırdı.

"Aklından bile geçirme, Gamlyn," diye uyardı.

"Ne kadar da sıcak kanlısın!" dedi Quinn kolunu Imogen'ın omzuna atarak.

Imogen, "Sadece sana karşı," dedi ve başını kaldırıp Sawyer'a baktı. "Seni ait olduğun yerde görmek güzel, Henrick!"

Ridoc dönüp kollarını Dain'e doladı, o da kaşlarını kaldırıp Ridoc'ın sırtına pat pat vurdu. "İyi görünüyorsun, Sawyer!" diye seslendi, sonra Cath'e doğru ilerlemeye devam etti.

Bodhi yanından geçerken Rhi'ye, "İyi iş, Matthias," dedi. "Öğrencini oturağına geri oturtmuşsun."

Rhi, "Ben yapmadım..." diyecek oldu ama kolunu kendi kolumla sıktım. "Sawyer bunu kendisi yaptı ama onunla gurur duyuyoruz. Teşekkürler, bölüm lideri."

Bodhi gülümseyerek başıyla onayladı, gülüşü Xaden'ınkine o kadar benziyordu ki göğsüm sıkıştı. Bodhi'yle Dain'in, görev programları ve başarısız görevimiz nedeniyle rün dersine katılma şansları olmamıştı, bu yüzden ikisini de rotasyonumuza eklemiştik.

"Sawyer'a bakın!" Ridoc bize doğru koşup ikimize birden sarıldı. "Dünyada her şey yolunda!" Sonra kolları gevşedi ve özür dileyen gözlerle geriye doğru bir adım attı. "Yani, Riorson'a olanlar dışında."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Çantamın yerini değiştirdim ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Umarım onu orada görürüm."

Umut, Aretia'ya doğru yola çıkarken rüzgâra dayanıklı küçük bir yolcu gibi yanımda saklanarak Tyrrendor sınırının hemen içinde kamp kurduğumuz gece boyunca canlı kalmayı başardı. İtiraf etmeliyim ki bir Wyvern devriyesi tarafından fark edilme ya da Theophanie tarafından bulunma endişesi olmadan uçmak insanı özgürleştiriyordu. Grifonların aylarca uzak kaldıktan sonra hâlâ buranın irtifasına dayanabileceğinden emin olunca yolculuğun son ayağına geçip Aretia koruma duvarlarının korumasına girdik.

O akşam Aretia'nın üstündeki vadiye indiğimizde kendimizi eve dönmüş gibi hissediyor olsak da Xaden burada değildi. Sgaeyl da yoktu ki zaten bu da aynı anlama geliyordu.

İç geçirerek, "*Bu berbat*," dedim Tairn'e.

O da aynı fikirde olduğunu göstererek homurdandı.

Andarna, Panchek'in hiddetli itirazına rağmen ona biraz fazla yaklaşan Kaori'ye dişlerini gösterdi, sonra ben Tairn'den inerken bir koyun sürüsünün peşine düşerek uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi profesör kara, kalın kaşlarını çatarak. "İsteyerek yapma–"

"İsteyerek yaptınız," diye sözünü kestim. "Ayrıca neden buraya geldiğinizi de anlıyorum ama onu incelemenize izin vermeyecek. Burada bile."

"Anlıyorum." Kaori başıyla onayladıktan sonra yamaçları yemyeşil, zirveleri karla kaplı vadiye baktı. "Bencilce olduğunu biliyorum ama Gökkubbe'nin nasıl işlediğini görmek istedim. Panchek'in de bu yüzden peşime takıldığını düşünüyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Onları bu konuda sorguya çekerken iyi şanslar."

"Hazır mısın?" diye sordu Rhiannon, neredeyse zıplıyormuş gibi görünmesine neden olan heyecanlı adımlarla yaklaşarak.

"Evet." Arkadaşımın mutluluğunu görünce sırıttım. "Hadi aşağı inelim de aileni gör."

Sağdan yaklaşan Dain, "Sıraya girsek daha iyi olur..." diyecek oldu.

Rhiannon ve ben aynı anda ona baktık.

"...yarın sabah," diye hızla lafı çevirdi. "Aile her şeyden önce gelir."

Rhiannon tatlı bir gülümsemeyle, "Önce aile," dedi. Dain yanımızdan geçerek eve giden kayalık patikaya doğru ilerledi. "Onun da rün eğitimi için gelmesi gerektiğini anlıyorum ama neden bizim takımla geldi?" diye fısıldadı Rhi.

"Benim burada olmamla aynı sebepten." Bodhi solumuzda belirerek eski bir arkadaşını selamlar gibi yüzünü güneşe kaldırdı. "Bu en iyi takım."

"Buranın ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum," dedi Ridoc, uçuş ceketinin düğmelerini açarak.

Rhiannon kocaman bir sırıtışla, "Burası bir kuluçka alanı," diye hatırlattı ona. "Eminim şu anda burada bu kadar ejderha varken sıcaklık neredeyse Vadi'dekiyle aynıdır."

"Fırtınayı atlattık ama bahse girerim yarın sıcaklık düşer." Ceketimin düğmelerini açarken kuluçka alanı olan bu bölgeyi sınırlayan büyülü bariyeri geçtiğimiz anda donacağımı biliyordum. Riorson Malikânesi'ne vardığımızda hava buz gibi olmuştu.

Tanrılar aşkına, sadece burayı görmek bile onu özlememe neden oluyordu.

Takım, muhafızların nöbet tuttuğu ön kapıdan geçerek dağın içine dev basamaklar gibi yerleştirilmiş beş kat yukarı ulaşan devasa girişe yöneldi. Günün bu saatine göre içerisi epey sessizdi. Belki de koridorlar artık öğrencilerle dolup taşmadığı için benim gözüme boş görünüyordu.

Kaori şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Felix onun sırtını sıvazlayarak Rhiannon'a bir şey söyledi ve Kaori'yle birlikte uzaklaştılar.

"Bana bakın!" Rhiannon'ın yankılanan sesi herkesin dikkatini çekmişti. "Daha önceden belirlenmiş olan yataklarınızı bulun. Bu gece istediğinizi yapabilirsiniz ama yarın saat yedide toplantı var, o yüzden bir meyhane bulmaya çıkmadan önce iki kere düşünün derim."

Dağıldık ve ilk merdiveni tırmandık.

Rhi hemen önümdeki Maren'e, "Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkalım," dedi.

"Kardeşlerimi görmek için sabırsızlanıyorum." Maren heyecanla ellerini çırpınca elinin arkasındaki uzun, gümüş yara izi ışıldadı. Son birkaç yıldır aramızda herhangi bir yara al-

mamış tek bir kişi bile olmadığından gayet emindim. "Cat, geliyor musun?"

Sahanlığa ulaştığımızda Cat başıyla onaylayarak, "Küçük canavarları görmek hiç fena olmaz," dedi.

"Vi?" diye sordu Rhi omzunun üzerinden.

"Elbette," diye cevap verdim başımla hızlıca onaylayarak. "Aileni seviyorum."

"Sawyer'la ben de geliyoruz." Ridoc üçüncü kata yöneldi.

"Pekâlâ," diye seslendi Rhi, merdiveni tırmanmaya devam ederken. "Bizim eve gelmek isteyenlerle kırk dakika içinde girişte buluşalım, bu da size banyo yapma ve üstünüzü değiştirme fırsatı verir. Kükürt kokarak içeri girerseniz annem sizi evden kovar, şaka yapmıyorum."

Sahanlıkta durdum ve bakışlarım önümdeki basamaklardan solumdaki koridora kaydı.

"Lütfen bana kaybolduğunu söyleme," dedi arkamdan basamakları çıkan Bodhi.

"Tabii ki hayır." Başımı yavaşça iki yana salladım. "Sadece burada bir odam yok ve nerede uyumam gerektiğinden emin değilim."

Alaycı alaycı gülümsedi ve koridorun ilerisini işaret etti. "Senin bir odan var. Yeri değişmedi."

"Orası onun odası," diye sessizce düzelttim. "Ve o bu ara kara kara düşünmekle meşgul."

"Evdeyiz, Vi. Öyle davran." Sırıttı, sonra yanımdan geçerek koridorun sağına doğru geri geri yürümeye başladı. "Yatağında uyu. Uyumazsan kara kara düşünmeye devam eder."

O odasına girip gözden kaybolurken iç geçirdim ve sola dönüp kendi odama –bizim odamıza– yöneldim.

Kapı kolu dönmeyince bileğimi oynattım ve küçük büyüyü kullanarak mekanizmanın açıldığını hayal ettim.

İçeri girmek gerçeküstü bir şeydi. Koruma kalkanının içinden geçerken büyü tenimin karıncalanmasına neden oldu. Eşyala-

rımızın çoğunun artık Basgiath'ta olması dışında burası tıpkı aralık ayında bıraktığımız gibi görünüyordu. Kapıyı kapadıktan sonra çantamı omuzlarımdan indirip Resson'da bıçaklanmamın ardından uyuduğum günler boyunca Xaden'ın oturduğu sandalyenin üzerine koydum.

Çarşaflar yine koyu maviydi, devasa pencerelerin iki yanındaki perdeler aralanarak akşam ışığının içeri dolmasına müsaade edilmişti ve Xaden'ın koleksiyonundaki her kitap tam olarak ait olduğu yerde, sağımdaki gömme raflarda duruyordu.

Masanın üzerinde son dersimden kalma birkaç acınası rün denemesi ve en üst çekmecede unutulmuş bir defter vardı. Dolabı karıştırdım ve kazaklarımdan birinin, ikimiz için birer üniformanın ve annesinin ona yaptığı battaniyenin sağ köşeye tıkıştırılmış olduğunu gördüm.

Ve *tanrılar* aşkına, onun gibi kokuyordu. Saf özlemin yarattığı ani ve keskin darbeyle göğsüm yarılacakmış gibi hissettim. Burada da izimi bırakmıştım. Banyo hâlâ saçımda kullandığım sabun gibi kokuyordu ve sabun kalıbı da bıraktığım yerde duruyordu. Temizlenmek için birkaç dakika harcadıktan sonra yeni üniforma giyerken Xaden her an içeri girip bana günümün nasıl geçtiğini soracakmış gibi geldi.

Bu oda zamandan koparılmış gibiydi sanki, aynı anda birlikte yaşadığımız ama yaşamadığımız küçücük bir köşeydi. Aradan aylar geçtiğinin tek göstergesi komodininin üzerindeki Zehyllna'dan gelen cam kutu ve içinde duran zümrüt saplı Aretia Bıçağı'ydı. Tepesine yakın bir yerde bir taşı eksikti ama altı yüz yıl boyunca Navarrelıların elinde kaldıktan sonra hiç de kötü görünmüyordu.

Biri kapıyı çalınca saate baktım. Kırk dakika olmuş muydu?

Kapıyı açtığımda karşımda Brennan'ı buldum. Gözlerinden yorgunluk aksa da bana tipik abi bakışıyla bakarken gülümsemesi ışıl ışıldı.

Elimde olmadan ben de aynı şeyi yaptım ve yeni bir yara izi taşımadığını görünce rahatladım.

"Beni içeri al." Elini uzattı. "Buraya son gelişinde koruma duvarlarıyla oynadı."

"Tabii ki yapmıştır." Abimi elinden tutup içeri çektim. Hemen bana sarıldı.

Son on saniye içinde gülümsemesi solmuş hâlde geri çekilene kadar bu nadir bulunan huzurlu ânı içime çektim. "Sağaltılması gereken bir yerin var mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Emin misin? Çünkü buraya her zaman ölümü teğet geçmiş hâlde geliyorsun." Yalan söylüyormuşum gibi beni inceledi.

"Eminim."

"Güzel." Kapıyı ayağıyla kapadı. "Ses kalkanı sadece kapı kapalıyken çalışıyor, değil mi?"

"Evet." Endişeyle birkaç adım geri çekildim. "Sorun ne?"

Brennan'ın yüzü asıldı ve bakışlarını yere indirdi. "Onu sağaltamıyorum."

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Hepimiz sağlıklıyız. Buraya gelirken kimse yaralanmadı."

Başını kaldırdı, gözlerindeki keder geriye doğru sendelememe neden oldu. "Xaden. Onu sağaltamıyorum, Vi. Geçen hafta burada olduğu her gün denedim."

Nefes almakta zorlandım. "Öğrenmişsin."

"Öğrendim." Bir kez başıyla onayladı. "Nolon'un sağaltma çabaları başladığı sırada Jack'in dönüştüğünden daha ileride olmalı. Çok üzgünüm."

Bu ölçü birimi akıl almazdı. "Ben de öyle."

"Her yerel tapınağa sessiz adaklar sunmayı, büyüyü toprağa geri itmeyi, hatta kuluçka alanındaki yumurtaların yanında oturmayı denedik. İkimizin de aklına gelebilecek her şeyi denedik, gerçi dün Lewellen'den gönderdiği mektupta tuhaf bir

şey vardı..." Bana boynuzlarım çıkmış gibi baktı. "Sen... gülümsüyor musun?"

"Dün mü?" Umudun yarattığı küçük gülümsemeyi bastırmaya çabalamadım bile.

Brennan başıyla onayladı. "Basgiath'taki *noktayı* sağaltmayı denemek istiyor."

"İyi fikir." Artık sırıtışım küçük falan değildi.

Kara kara düşünüyor olabilirdi ama vazgeçmiş değildi.

BS 472, Willhaven, Braevick: Bir ev haricinde tüm köy, bir Hoca olduğu tahmin edilen tek bir Venin tarafından bir gecede kurutuldu. Hayatta kalan üç kişi arasındaki tek yetişkin, kadını şöyle tarif etti: "Şaşırtıcı derecede kaç yaşında olduğunu anlamak zordu. Saçları evlendiğimiz günkü kadar siyahtı ama beklediğim yaşlılık çizgilerinin yerinde kırmızı halkalarla çevrelenmiş gözlerinden dışarı doğru dal dal uzanan şişkin kırmızı damarlar vardı."

–PIERSON HALIWELL TARAFINDAN YAZILAN
TARİHÇE: KÖTÜLÜĞÜN YENİDEN DİRİLİŞİ'NDEN

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gece gök gürültüsü yatak odamın pencerelerini sarsarken Tecarus'un gönderdiği son kitabın sayfalarını karıştırıyordum.

Artık Kral olsa da anlaşmamızı unutmamıştı ve ben de Xaden'dan vazgeçmeyecektim, özellikle de onun kendinden vazgeçmediği ortadayken. Cevap orada bir yerdeydi ve biz onu bulacaktık. Brennan'ın bunu bilmesi sadece bu umudu güçlendirirdi. Belki Xaden'ı sağaltamıyordu ama bu zamana kadar abimin çözemediği hiçbir sorun olmamıştı.

Masamdaki alıştırma rünleri yığınına bakıp bir an için Trissa'nın öğleden sonrası boyunca bize öğretmeye uğraştığı gecikmeli etkinleştirme rünü üzerinde çalışmayı düşündüm. Rünün amacı mevcut, hareketsiz bir rünü almak ve içine daha fazla büyü katarak onu "açmaktı". Gerçek kullanım amacının ne olduğunu bilmiyordum çünkü o lanet şeyi çalıştırmayı bir türlü başaramamıştım.

Cat ilk denemede başarmıştı.

Hemen ardından deneyen Imogen de başarılı olmuştu.

Kai diken diken siyah saçlarının uçlarını yakmıştı.

Dain, Bodhi, Rhi, Ridoc... ben hariç herkes sonunda bir tane yapmayı başarmıştı. Henüz bir mühür gücü ortaya çıkmamış olan Aaric bile küçük büyülerin karmaşıklığını kavramış gibi görünüyordu.

Her neyse. İki hafta daha buradaydık. Eninde sonunda doğrusunu yapacaktım, yapamazsam da bu yüzden takımlar hâlinde çalışıyorduk. Her şeyde iyi olmak zorunda değildim.

Deverelli ipeğinden geceliğimin sürekli kayan askısını omzuma kaldırıp Tecarus'un kitabının bir sayfasını daha çevirdim. Okuduğum sonraki kısım kaşlarımı kaldırmama neden oldu ve bir örüntü yakaladığımdan emin olmak için bir kez daha üzerinden geçtim. *Bu üç etti.*

Gök bir kez daha gürledi ve içimdeki güç sanki bir arkadaşı tarafından oyuna çağrılmış gibi yükseliverdi. Doğudan yanlamasına geliyor gibi görünen yağmuru izlerken komodinimin üzerindeki iletim aracını alıp gücün ona akmasına izin verdim.

Felix ortasındaki alaşımı hançerlere güç verenlerle aynı boyuta getirmişti, ben de iki işi aynı anda yapabilir, bir yandan okurken bir yandan da onun ödevini yapabilirdim. Dunne bilir, yarın beni daha fazla pratik yapmam için dağlara götürmeden önce en az üç tanesine güç aşılamamı bekleyebilirdi. Beni Veninler ve Aretia arasında duran tek şeymişim gibi eğitiyordu. Gerçi koruma duvarları her geçen gün zayıfladığından onu suçlayamazdım. Xaden Lewellen'de eyalet meseleleriyle ilgilenirken Theophanie'ye karşı elimizdeki en iyi şey bendim... en azından saldırı anlamında.

Biri yatak odamın kapısını tıklattı.

Kitabı kapayıp iletim aracıyla birlikte komodinin üzerine koyduktan sonra yataktan kalkıp kapıya gittim. Saat onu geçmişti, yani ya Rhi dün geceki gibi sohbet etmek istiyordu ya da Brennan mutfağı yağmalamak için kendine suç ortağı arıyordu.

Her iki durumda da üzerimdeki gecelik neredeyse transparandı, o yüzden gardıroptan bir sabahlık aldım.

Eşiğe bir adım kala parıldayan akik kalkanlarıma dokunduğunda sabahlığın kuşağını bırakıp hışımla kapıyı açtım. Kalbim önce tekledi, sonra dörtnala koşmaya başladı.

Xaden uçuş giysilerinin içinde kapıda duruyordu, iliklerine kadar ıslanmıştı, saçlarından yağmur damlıyordu. Verdiği savaş gözlerinden okunuyordu, sanki burası olmak istediği hem son hem de tek yerdi.

"Merhaba." Kapının kolunu sıkıca kavradım. "*Neden geldiğini söylemedin?*" diye sordum Tairn'e.

"*Onun gelişinden değil, sadece gidişinden haberdar edilmek istemiştin.*"

Lanet olası kelime oyunları.

"Bana gitmemi söylersen giderim," dedi Xaden, sesi çatlayarak. "Sadece yetmiş üç gün oldu."

"Buraya gel." Kapının kolunu bırakıp içeri girebilmesi için geri çekildim. "Donmuş olmalısın..."

Bir saniye önce koridorda duruyorken bir saniye sonra elleri saçlarımda, dudakları dudaklarımdaydı.

Tanrılar aşkına, *evet*. Dudakları soğuktu ama ağzımın içinde gezinen dili sıcacıktı. Öpücük vücudumdaki tüm sinir uçlarını uyandırarak bana Deverelli'den bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Seyahatler, diğer binicilerle olan yakın ilişkilerimiz ve onun kontrolü kaybetme korkusu derken tenini tenimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Onun tek öpücüğü, gücün tenimde uğuldaması, arzunun *daha yakın* ve *daha fazla* dışındaki tüm kelimeleri yok etmesi için gereken tek şeydi. Söz konusu o olduğunda her zaman *daha yakın* ve *daha fazla* olmasını isteyecektim.

Kapı arkamızdan kapandı ve öpüşmeyi bir an bile bırakmadan kilit sesini, çantasının yere düşme sesini, sırtındaki kınının tokasını açıp omuzlarının üzerinden kaydırırken ıslak derinin

çıkardığı sesi duydum. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi sanki kendine pervasız olma izni vermiş ve bundan en iyi şekilde yararlanacakmışçasına ağzıma tamamen, bütünüyle sahip oldu.

Dilimi ağzına aldı ve ben içime dolan tutkuyla, aramızdaki fiziksel temasa duyduğum özlemle inledim. Ellerimi göğsüne doğru kaldırdığımda ceketinin soğukluğu sırtımın ürpermesine neden oldu. Ne kadar süredir fırtınada uçuyordu? Onu yavaşça ittim. "Dur."

Hemen durdu, başını gözlerimin içine bakacak kadar kaldırdı. "Burada olmamalıyım, biliyorum. En azından henüz."

"Kastettiğim bu değildi." Parmaklarımı uçuş ceketinin düğmelerinin arasına geçirdim ve sanki benimle bu odada kalırsa dünyadaki her sorunu çözebilecekmişiz gibi kumaşı kavradım. "Tabii ki burada olmalısın. Sadece Lewellen'de olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Dudaklarıma kayan bakışları o kadar hızlı ısındı ki onu durdurduğuma az kalsın pişman olacaktım. "Sonra Tirvainne'e doğru yola çıktım ve kendimi evimizde buldum." Sanki zorla konuşuyormuş gibi kelimeler ağzından ağır ağır çıkıyordu. "Ya da en azından sen mezun olup ikimiz de buraya atandıktan sonra evimiz olacak yerde."

"Burası bizim evimiz." Nabzım hızlandı. Gelecek hakkında en son ne zaman korku dışında bir hisle konuştuğunu hatırlayamıyordum. "Yanlış tarafa doğru dokuz saat uçmuşsun," diye takıldım, uçuş ceketinin önce üst düğmesini, sonra altındakini açarken.

"Farkındayım," diye fısıldadı hafif bir sırıtışla. "Lewellen'de çok kızgındım ve o zihinsel buzun üzerinde kaymaya başlamıştım ama babam öldükten sonra beni büyüten iki adamı yumruklamak yerine kendimi tuttum." Bu itiraf yüzünden onu kınayacakmışım gibi gözlerime baktı fakat ben sadece düğmelerini açmaya devam ederek onu dinledim. "Koruma duvarlarının dışındaydık ama herhangi bir güce ulaşmaya çalışmadım çünkü o durumdayken

bile bunun beni sıfırıncı güne geri döndüreceğini biliyordum ve sıfırıncı gün bana *seni* vermeyecekti. Tırnaklarımla o buzdan çıkıp kendime geldim ve oradan ayrıldım."

"Kendini kontrol etmeyi başardın." Son düğmesini çözerken dudaklarımda gururlu bir gülümseme vardı.

Başıyla onayladı. "Kaderimi görmezden gelmiyorum. Bir gün kendimden çok *ona* dönüşmüş olacağım bir ânın geleceğini biliyorum." Yutkundu. "Ama umut ne kadar tehlikeli olsa da haklısın, bunun için savaşmalıyım. Şimdilik istikrarlı olduğumu düşünüyorum ve biliyorum, bu daha yetmiş üçüncü gün..."

"Aklındaki sihirli sayı ne?" Eğer üç haneli bir sayıysa tanrılar yardımcım olsun.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Yetmiş altı. Barlowe'un ilk kez büyük bir güç aktarmasından –kayalıklardaki olaydan– sonra güç aktarmadan geçirdiği en uzun dönemin iki katı. Seni umutlandırmak istemedim ama yetmiş altı gün boyunca dayanırsam bunun ilerlemeyi durdurabileceğim anlamına gelebileceğini düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Üç gün mü?" Umutlarım sadece yükselmekle kalmadı, göklere çıktı.

"Kapına gelmek için yetmiş altıncı güne kadar bekleyeceğimi söylemiştim ama Sgaeyl rotasını değiştirdi çünkü eğer koruma duvarlarının dışında kendimi kontrol edebiliyorsam..." Eğildi, ağzımın birkaç santim ötesinde durdu.

"O zaman benimleyken de kendini kontrol edebilirsin, değil mi?" Arsızca cümleyi bitmesini istediğim şekilde tamamladım. Buz gibi soğuk su köprücük kemiğime damlayınca nefesim kesildi fakat bunun, bedenlerimiz birbirine bu kadar yakınken yükselen sıcaklığa hiçbir etkisi olmadı.

"Doğru koşullar altında." Başıyla onayladı, sonra bir adım geri çekilip sırılsıklam olmuş uçuş ceketini çıkardı, ben de hemen sabahlığımı çıkardım ve giysilerimiz aynı anda yere düştü. "Bir sorun olmayabilir ve ben baş başa geçirebileceğimiz her

saniyeyi istiyorum..." Cümlesinin ortasında durdu, bakışları apaçık, hissedilir bir açlıkla bedenimde gezinirken vücudumun her zerresi yanmaya başladı. "*Siktir*," diye inledi.

"Peki doğru koşullar nedir?" Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Ne istiyorsa, neye ihtiyacı varsa onundu. Ben onundum.

"Sen..." Bir elini bana doğru kaldırdı ama sonra yumruğunu sıkarak geri çekti.

"Benim için diktirdiğin geceliği giydim. Evet. Dikkatin dağılmasın. Doğru koşullar neler?" diye tekrarladım, sonra dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Bu öpücük yeterli değildi. Ona duyduğum açlıkla yanıp kavruluyordum ve o hazırsa ben de memnuniyetle ziyafet çekmeye hazırdım.

"Dikkatim dağılmadı. Bayıldım. Sen çok..." Kıvrımlarımı daha önce hiç görmemiş gibi incelerken gözleri koyulaştı. "Belki de yetmiş altıncı güne kadar beklemeliyiz." Geri çekilip kapı koluna uzandı.

Kesinlikle *olmaz*.

"Kapıyı açarsan pantolonunun kenarını tahtaya tutturup önümüzdeki üç gün boyunca seni orada bırakırım." Şifonyerin üzerindeki hançerlerime imalı imalı baktım. "Eğer istediğin buysa yatağımıza kıvrılıp uyuyabiliriz ama lütfen benden kaçmayı bırak."

"*Kesinlikle* uyumak istemiyorum." Kapıdan uzaklaşıp hızla yanıma gelirken nabzım tavan yaptı. "Ayrıca senden kaçmayı kesinlikle beceremiyorum." Parmaklarını ensemdeki saçların arasına soktu ve yüzümü kendine çekti. "Ben tamamen... ben olmadığım zaman... her neysem o hâlâ seni arzuluyor, sana ihtiyaç duyuyor, sadece *seni* istiyor."

Bu fazlasıyla aşina olduğum bir duyguydu.

"Ben de seni seviyorum." Ellerimi göğsüne koyup parmak uçlarımı ıslak yakasına götürdüm ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Fokur fokur kaynayan tutku iyiden iyiye güçlenerek bedenlerimizi sararken yumuşak, tatlı başlayan şey,

akıllara durgunluk veren bir şehvete dönüştü. Dillerimiz birbirine dolanıyor, ellerimiz birbirimizin üzerinde geziniyordu. Bu oda dışındaki her şey kaybolup gitmiş, geriye gerçekten önemli olan şey kalmıştı: Biz.

Xaden elini bacağımın arkasına dolayıp beni kaldırdı. Dünya etrafımda döndü ve o başını kaldırdığında arkamda duvar olduğunu fark ettim. "Seni sevilmeyi hak ettiğin şekilde sevseydim varlığının bildiğim tek huzur biçimi olduğunu görmezden gelip aramıza binlerce kilometre koyardım çünkü *istikrarlı* yine de *bütün* demek değil." Bakışları dudaklarıma yöneldi. "Onun yerine, burada durmuş planlar yapıyorum, bu saydam ipeği muazzam vücudundan çıkarıp içine girebilmek uğruna yarattığım tehdidi hafifletmenin mümkün olan bütün yollarını düşünüyorum."

"*Evet, lütfen.*" Bu düşünceyi bir kenara itip bacaklarımı beline doladım ve uyluklarımda hissettiğim soğuk nefesimi kesti.

"*Violet.*" İniltisi zihnimi doldururken dişlerini sıkarak bana bakıyordu.

"Neyi hak ettiğime ben karar veririm." Şu anda vücudum, onu hak ettiğinin fazlasıyla farkındaydı. Ayak bileklerimi sırtında kenetledim ve soğuğu küçük bir ürpertiyle kabullendim. Onu kısa sürede ısıtacaktım nasıl olsa. "Hangi riskleri almaya hazır olduğuma da. Şimdi, doğru koşullar *nedir*, Xaden?"

"Seni üşütüyorum." Bir anlığına kaşlarını çattı, sonra elini uzatıp gömleğini başının üstünden çıkardı.

Benim. *Tamamen* benim.

"*Buna rağmen bana zarar verebileceğini düşünüyorsun.*" Gömlek yere düşerken kollarımı boynuna doladım, çıplak göğsünü ve kalbinin üzerindeki yara izini görünce tüm bedenim gerildi. Gövdesinin her yerini yalamak istiyordum. "Sana sahip olabilmem için ne gerektiğini söyle bana."

Belimi kavradı, sonra başını eğip dudaklarını boynuma bastırdı. "Siktir, çok güzel kokuyorsun."

"Sadece sabun." Zihnim bulanmaya başlarken başımı taşa yasladım. Dudaklarının her dokunuşu, damarlarıma dolan, gücümle karışan ve bacaklarımın arasında biriken bir elektrik akımıydı âdeta.

"Sadece sen." Boynumu öptü, sonra çene hattımda ilerleyip dudaklarımla buluştu. "Bana kaybetmemi sağlamaya bayıldığın tek şeyi vermeni istiyorum."

Beynimi, Xaden'ın yarattığı şehvet sisinin içinde çalışmaya zorladım. "Kontrol."

"Kontrol." Başıyla onayladı.

"Tamam." Alt dudağını emdim ve sonra bırakıp hafifçe ısırdım. "Kontrol zaten sende." Bana dokunduğu anda macun gibi yumuşuyordum.

"Bir bilsen." Başını iki yana sallayıp parmaklarını kaburgalarımın üzerinden kaydırarak mememi avuçladı. Geceliğimin ipeğini hassas meme ucumun üzerinde tekrar tekrar gezdirirken nefessiz kaldım. "Karşımdaki sen olunca kontrol benim için bir yanılsamadan ibaret. Sen benim mabedimsin. Bacaklarının kasılması, nefes nefese çıkan küçük çığlıkların, ben içindeyken boşalmanın verdiği his ve her şeyden önemlisi, bu dudaklardan çıkan en sevdiğim iki kelimeyi duymak için yaşıyorum." Başparmağıyla dudaklarımı okşadıktan sonra ensemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. "Ellerimi senden uzak tutmak *hayatımın* başarısı oldu ama sen tek bir dokunuşla kontrolümü paramparça edebiliyorsun."

Eridim ve eline doğru yay gibi eğildim. Beni duvara yaslamış olması iyi bir şeydi çünkü parmaklarıyla yaptıkları bir yana, bu itirafın yarısına gelmeden dizlerimin tutmaz olacağını biliyordum. "Sana dokunmayacağım. Anladım."

"Öyle mi?" Gölge şeritleri omuzlarından akarak bileklerimi sardı ve bir saniye sonra ellerimi başımın üstüne, duvara sabitledi. "İhtiyacım olduğunda yapabileceğin bir şey mi bu?"

Gölgeler avuçlarımın üzerinden ve parmaklarımın arasından akarak nefesimi kesercesine tenimi okşuyordu.

"Evet." Zorla yutkundum. "Bu aslında rahatsız edecek kadar çekici."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gölge şeritleri bacaklarımın üzerinde eller gibi gezinerek eteğimi kalçama doğru sıyırdı. "Bunu aklımda tutacağım."

Gölgeler iç uyluğum boyunca maddeleşirken sırtım yay gibi gerildi. Güce hükmetmek için parmağını bile kaldırmamıştı. Tüm bunları zihniyle yapıyordu. Gücünü böyle rahatça sergilemesi daha da ateşliydi. "Başka? Çünkü bana derhâl dokunmaya başlamazsan bunu kendim yapacak ve sana izleteceğim."

"Bunu aylar önce yapmalıydık." Gözleri ışıldadı ve meme ucumu parmaklarının arasına alıp sıktı.

"Çok güzel." Bedenine yapışmış olan kalçamı hareket ettirdim. Sertleşmişti ve tam oradaydı işte, umutsuzca ihtiyaç duyduğum şeyle aramda sadece birkaç kat kumaş vardı.

Mememin tepe noktasını ağzına aldı ve dişlerini kullanarak beni inletti.

"Xaden," diye pervasızca yalvardım belinin etrafındaki bacaklarımı daha da sıkarak.

Başını kaldırdığında gözleri tamamen ciddileşmişti. "Serumun var mı?"

"Çantamda. İster misin?" Şimdi ilerleme kaydediyorduk işte.

Başını iki yana salladı. "Sgaeyl bağırsaklarımı deşer. Ama onu boğazıma tıkmanı istiyorum, eğer..." Yüzünü buruşturdu. "Boş ver onu. Burada kaç tane hançerin var?"

"İki tane." Hangi hançerleri kastettiğini sormama gerek yoktu.

"Şunu dört yapalım." Birini belindeki kınından çıkarıp sağımdaki kitaplığın üzerine koydu, sonra diğerini küçük büyü kullanarak komodinimin üzerine bıraktı. "Hâlâ korkmuyor musun?"

Aylar önceki sözlerini hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı.

"Hayır." Silahları kullanmama gerek kalmayacağını bildiğimden dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sana ilk kez hançer çekiyor olmazdım."

Şaşkın şaşkın baktı, sonra sırıttı. "Bunun ilişkimiz hakkında ne söylediğinden emin değilim."

Toksik miydi? Belki. Biz miydik? Kesinlikle.

"Birbirimizi defalarca öldürmeyi düşündüğümüzü ve her seferinde bundan kaçındığımızı mı?" Onu öpüp dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim çünkü o benimdi ve bunu yapabilirdim. "Bunun geleceğimiz için iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten kan dökmeye çalışsaydık o zaman endişelenirdim."

"Kafama hançer fırlattın." Kalçamı avuçladı ve ağzı boynumdan aşağı kaydı, boynumun çukurunu emmeye başladı.

Tanrılar aşkına, bu çok *güzeldi.*

Ateşim en az bir derece daha yükselirken derin bir nefes aldım. Daha başlamadan beni eritecekti. "Kafanın *yanına* hançer fırlattım. İkisi arasında büyük fark var." Ona sürtündüğümde alçak sesle inledi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa beni gerçekten öldüreceğini düşünürsem seni bıçaklarım, tamam mı? İletim aracımı elime koy ve bana dokunmaya başla artık." Lanet olsun, az önce bunu söylemiştim gerçekten.

Ve gözümü bile kırpmamıştım.

"İletim aracı yok." Ellerini sıkıp açtı, beni sertleşmiş erekliğine doğru çekti ve tenimin, ağzının ulaştığı her yeri öpmeye başladı.

Burada, bu kitaplara tehlikeli biçimde yakın hâldeyken alev alacaktım ama en azından yağmur hâlâ camlara vuruyordu. "Yani, burası senin evin. Onu yakmak istiyorsan..." Kalbim sıkıştı. "Gücümün zirvesinde olmamı istiyorsun demektir."

"Seninleyken işimi şansa bırakmayacağım." Bileklerimdeki gölgeler gevşedi ve köprücük kemiğim boyunca ilerleyen dudaklarından dökülen fısıltılar sırtımda zevk ürpertilerine neden

olurken ellerim omuzlarına düştü. "Hançerin de elinde kalsın ister misin? Yoksa ulaşabileceğim bir yerde olması yeterli mi?"

"Ona ihtiyacım yok. Silah *benim*." Antrenman sahasındaki sözlerini tekrar ederek parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Ben umutsuzca hayatımın en önemli konuşmalarından birini yapmaya çalışırken o beni sistematik olarak tahrik ediyordu.

"Biliyorum." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben daha fazlası için öne doğru eğildiğimde geri çekildi. "Kapını çalmamın tek nedeni bu. Fikrini değiştirmek ister misin?" Sanki ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi, yani birbirimizi reddetme ihtimalim varmış gibi gözlerime baktı.

"Bizim kapımız," diye düzelttim. "Ben seni seçiyorum. Bunun getireceği her türlü riski de seçiyorum. Senin her parçanı görüyorum, Xaden. İyi yanlarını. Kötü yanlarını. Affedilemez yanlarını. Bana vadettiğin şey buydu, benim istediğim şey de bu: Her şeyinle sen. Kendi başımın çaresine bakabilirim, hatta mecbur kalırsam sana karşı bile."

Gözleri koyulaştı. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman incitme." Parmak uçlarımı isyan damgasının üzerinde gezdirdim, bana izin veriyorken onu hissetmenin tadını çıkardım.

"Kontrolümü kaybedersem..." Başını iki yana salladı. "Siktir, *Violet*."

Adımı söyleme şekli –biraz inilti, biraz yakarış gibiydi– beni mahvetmişti. "Kaybetmeyeceksin. Yetmiş üçüncü gün, unuttun mu?" Başparmağımla çenesini okşadım. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen yetmiş altıya kadar bekleyebiliriz."

Parmaklarımın altındaki çenesi seğirdi. "Artık beklemek yok."

Çoğu tanrı, tapınak görevlilerinin hizmet sürelerini seçmelerine izin verirken sadece iki tanesi ömür boyu adanmışlık talep eder: Dunne ve Loial. Çünkü savaş da aşk da ruhları geri dönülmez biçimde değiştirir.

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Dudaklarımız buluşur buluşmaz alev aldık. Artık oyalanmak yoktu. Artık şüphe yoktu. Dili kibirli bir sahiplenmeyle dudaklarımın arasına dalınca inleyerek parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çektim. Daha fazlası için boynumu eğmeme ve yeterince hızlı öpmediğinde alt dudağını ısırmama neden olan derin, aklımı başımdan öpücüklerle ağzımı tekrar tekrar fethetti.

Kasıklarını benimkilere bastırınca sırtımı dayadığım taş gıcırdadı ama Xaden mükemmel noktaya ulaşırken hissettiğim tek şey yakıcı zevkti. "*Bir daha*," dedim, sonra bir kez daha yaptığında ağzına doğru inledim.

Beni içine çektiği ateş ikimizi de yok etmek üzereydi ama aramızda hâlâ çok *fazla* kıyafet vardı.

Eli kalçamla geceliğimin buruşmuş eteğinin altına kaydı ve iki parmağının arkasını bacaklarımın arasında, iç çamaşırımın kumaşının üzerinde gezdirdi. "*Benim için sırılsıklam olmuşsun*," diye inledi.

Bu kışkırtıcı derecede hafif dokunuş, karnımın alt kısmında toplanan arzuyu daha da artıran bir güç dalgası yarattı.

"*Gayet farkındayım.*" Sırıtarak kendimi parmaklarına sürttüm ve sonra sanki diliyle temasımı kaybedersem parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi öptüm onu. "*Sen kendini gördün mü?*"

Dudaklarıma doğru güldükten sonra oradan ayrıldık. Yatağı her an sırtımda hissetmeyi bekliyordum ama ayak bileklerimi çözüp ayaklarımı yüksek arkalıklı sandalyeyle yatağımızın arasına, yere koyarak beni şaşırttı.

Sonra bir kez daha dudaklarımın üstüne kapanan dudakları, zaten çok sıcak olan ateşi iyice körükleyerek daha fazla dayanılmayacak hâle getirdi. Kıyafetler çıktı.

Pantolonunun düğmesine uzandım.

Beni öpmeyi bir anlığına bırakıp geceliğimi başımın üzerinden çekip çıkardı.

Ben de su çekmiş deri pantolonunu sıyırdım.

Xaden iç çamaşırlarımdan kurtuldu.

Soyunma yarışı yapıyor olsaydık kesinlikle ben kazanmıştım ama o da botlarını şaşırtıcı derecede hızla çıkarmıştı. *Ne kadar* kazandığımı bana hatırlatmak için tek bir bakışı yetmişti.

"Benimsin," diye fısıldadım, parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirerek. Belimi avuçlayıp beni kendine doğru çekerken, "Etkisinin geçmesini bekliyorum," diye mırıldandım.

Sandalyeye oturup beni kucağına alırken, "Neyin?" diye sordu.

Dizlerim kaslı kalçasını iki yandan kavrarken kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyordu. "Benim olduğunu hatırladığımda hissettiğim hayranlığın." Ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdirdim. "Mucize eseri sana dokunabilen tek kişi benim."

"Benimki de henüz geçmedi. Geçeceğini de sanmıyorum." Bakışları, ejderha pullarını kesebilecek kadar delici bir açlıkla sırtımdan aşağı dökülen saçlarımın ve bedenimin üzerinde gezindi. "*Burada en son sensiz vakit geçirdiğimde tek düşünebildiğim buydu.*"

Ah, *evet*. Onun her santimini içimde hissetmeye fazlasıyla hazır vaziyette kendimi yavaşça indirdim.

Aletini başı bacak arama sürtünce dişlerinin arasından inilti kaçtı, o klitorisime sürtünüp vücudumdaki her hücreye kıvılcımlar gönderirken de ben aynısını yaptım. "Daha değil," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Parmaklarımı omuzlarına gömdüm. "Beni bekletirsen gerçekten ölebilirim..."

"Bekleyeceğini söylemedim ki." Önce dizlerimden birini, sonra diğerini sandalye kolunun üstüne kaldırdı ve ellerini popoma doğru götürürken hınzır bir sırıtışla bana baktı.

"Sıkı tutun, sevgilim."

Nereye diye soramadan gölgeler ellerimi sandalyenin arkalığının üst kısmına götürüp oraya sabitledi. "Sen ne..."

"Tapınıyorum." Popomu kaldırdı beni doğrudan ağzına götürdü.

Mükemmel dilinin ilk darbesiyle inlerken düşmemi engelleyen tek şey elleriyle gölgeleri oldu. İçimi yakan arzu bedenimde şimşek gibi çaktı ve Xaden bunu tekrar yaptığında güç iyice artarak tenimde titreşmeye başladı. Tekrar. Tekrar.

"*Sana asla doyamayacağım.*" Xaden bu gece için başka bir planı yokmuş gibi beni yalıyor, okşuyor ve emiyor, aklımı başımdan alıyor, kasıklarımı daha fazlası için öne doğru çekerken beni yerimde tutuyordu.

"Xaden," diye inledim. Yakıcı, telaşlı zevk ve güç sarmalı, içimde öyle birikti ki kaslarım kilitlendi ve uyluklarım titremeye başladı. "Durma."

Xaden beni uçurumun kenarına sürükledi.

Çakan şimşek odayı aydınlatırken hemen ardından gök gürültüsü duyuldu ve ben sayısız parçaya bölündüm, üzerime vuran, vuran ve bir daha vuran mutluluk dalgalarıyla paramparça oldum. Xaden bırakmak yerine iki parmağını içime sokup aynı anda dilini de hareket ettirmeye başlayınca azalması gereken

orgazm, daha keskin olmasa da aynı derecede zevk dolu ikinci bir zirveye tırmanmaya başladı.

"*O kadar kaygansın ki tek hamlede içine girebileceğim*," dedi ben sakinleşmeye başlayıp titreyen kollarım sandalyenin arkasına doğru düşerken. "Orada kal." Karnımı öptükten sonra altımdan kayarak çıktı.

Gölge şeritlerini çekiştirdim ama beni sıkı sıkı tutuyorlardı. Siktir, ona dokunmak, onu öpmek, onun bana yaptığı gibi ben de kendimi onun bedenine adamak istiyordum. Ama eğer ihtiyacı olan buysa...

"Benim tüm fantezilerim senden ibaret." Dudakları kulağıma değince ürperdim. Sağ dizimi oturağa doğru çekti ve kendisi de sol dizini arkama koyarken sandalye gıcırdadı. "Bana dudaklarını uzat."

Omzumun üzerinden geriye baktım, üzerime doğru eğilip beni sertçe, hararetle öptü.

Aletinin başını girişime yerleştirip ağzını ağzımdan çekti. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Öyle bir şey olmayacak." Gözlerinin içine baktım. "Becer beni. Benimle seviş. Bana sahip ol. Şu anda içime girdiğin sürece ne isim verdiğin umurumda değil." *Arzu* hissettiklerimi, onu yanımda tutmayı ne kadar çaresizce istediğimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi.

"Şey olursa... şifonyerin üzerindeki hançere ulaşabilirsin..." diyecek oldu ama ben onu bir öpücükle susturdum. İnledi, sonra kalçamı ellerinin arasına aldı ve beni aşağı çekti, tek bir hamleyle, santim santim içime girdi. "*Lanet olsun, sen benim evimsin.*"

Sonuna kadar içime girdiğinde ikimiz de haykırdık. Doygunluk, gerginlik, bu açıyla ulaştığı derinlik, hepsi mükemmeldi. Bileklerimdeki gölgeleri çekiştirmeyi bırakıp bir sonraki hamlesine karşılık verebilmek için sandalyenin arkasını kavradım.

Enfes olduğu kadar acımasız da gelen ağır, sarsıcı bir ritimle hareket etmeye başladı, içime her girişi bir öncekinden daha iyiydi. Tanrılara şükür bu odada ses kalkanı vardı yoksa bizi ta Kurul odasından duyabilirlerdi. Yeterince tutkulu öpüşemiyorduk, yeterince yakınlaşamıyorduk ve çabalarımız tenimizde ter damlacıkları oluşturmaktan başka işe yaramıyordu. İçime girmeye devam ederken nefesi dudaklarıma değiyordu, bir elini saçlarıma dolayıp diğeriyle her hamlesinde beni kendine doğru çekerken haykırmaya başladım.

Artan gerilim bu sefer daha yoğundu, gücümü zorluyor, zevk ve elektriği iç içe geçirerek etrafımızdaki havaya yüklüyordu. "Xaden," diye fısıldadım. "İstiyorum... İstiyorum..."

Tanrılar aşkına, ne istediğimi bile bilmiyordum.

"Ne istersen," dedi boğuk bir sesle. "*Gücüm, bedenim, ruhum; hepsi senin.*" Bir elini karnımdan aşağı kaydırıp aşırı hassas klitorisimi hafifçe okşadı. "*Neye ihtiyacın varsa al.*"

Sadece o. İhtiyacım olan tek şey oydu ve onun mümkün olan her parçası benimdi.

Kendimi kaybettim ve bir kez daha zirveye çıkarken kasıklarım kasıldı, haz beni vücudumun ötesindeki bir âleme göndererek zevk çığının altında boğdu. Tekrar tekrar şimşekler çaktı, duman kokusu aldığımda Xaden sessizce küfretti ve gölgeler uçuştu.

Siktir.

"Sadece masa. Sorun yok," dedi. Beni sandalyeden kaldırıp tekrar kucağına oturmam için çevirirken pelteye dönmüş vaziyetteydim.

Üzerine oturduğumda gözlerini kapamasını izledim ve kollarımı boynuna doladım. "Ellerim..."

"Şu anda endişelendiğim şey ellerin değil." Dişlerini gıcırdattı ve uzanıp şifonyerin kenarını tuttu. Bu pozisyon değişikliğini açıklıyordu. Tuttuğu tek şey mobilya da değildi. Alnı terle

kaplanmıştı, kalbi deli gibi atıyordu ve karnıma dayanmış olan karın kasları taş gibi sertleşmişti.

Dizlerimin üzerinde yükselip onu tekrar tekrar içime alırken onu kendinden geçirdiğini bildiğim hızlı bir tempo tutturarak, "Boşal," diye emrettim.

"Siktir." Başını geriye attı, boynundaki kaslar gerilmişti. "Violet. Sevgilim. Yapamam..."

"Yapabilirsin." Ellerimi boynunun iki yanına koyup alnımı onunkine yasladım. "Bedenim. Ruhum. Gücüm, hepsi burada. Beni seviyorsun. Bana asla zarar vermeyeceksin. Boşal, Xaden." Tenimde uğuldayıp ona şu anda savunmasız olmadığımı göstermeye yetecek kadar güç aktardıktan sonra duyduğum hazzın her bir zerresini arsızca bağdan ona gönderdim.

"Ah *siktir.*" Kolları gerildi, kalçası bir kez, sonra bir kez daha kasıldı, üçüncüsünde odayı kaplayan gölge bizi karanlığa gömdü ve yere düşen metallerin sesi duyuldu. Başını omzuma yaslayıp boşalırken boynuma doğru inledi. "*Seni seviyorum.*"

Yorgun bir mutlulukla gevşemiş hâlde göğsüne yaslandığımda karanlık kayboldu, oda ve dışarıda şiddetlenen fırtına bir kez daha görünür oldu.

"Tahta..." dedi ellerini kaldırarak.

Bizi endişeden erkenden mezara sokmasın diye istemeye istemeye başımı kaldırdım ve sandalyenin arkasına baktım. "Görünürde hiçbir iz yok." Yüreğim rahatladı.

"Bir parmak izi bile mi?" Altımda gerildi.

"Bir tane bile." Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "İstikrarlısın."

"Şimdilik," diye fısıldadı ama gözleri parlıyordu. "Ama buna razıyım." Kollarını bana dolayıp ayağa kalkarak beni yatağımızın yanından ileriye doğru taşıdı.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Beni taşıyabileceğini bildiğim hâlde ona sıkı sıkı tutundum.

"Küvete," dedi sinsi bir sırıtışla. "Sonra şifonyere. Sonra da yatağa."

Henüz bitirmediğim ev ödevimi ânında unuttum. "Mükemmel plan."

Majesteleri, Tyrrendor mevcut çatışmamız nedeniyle
Eyalet Taahhüdü asker talebinizi resmî olarak reddetmiştir.
Basgiath Savaş Akademisi'ndeki profesörlük görevimden istifa ediyor
ve artık askerlik hizmetindeki tüm Tyrrendor vatandaşlarının
komutasını üstlenmiş bulunuyorum.

–TYRRENDOR'UN ON ALTINCI DÜKÜ EKSELANSLARI TEĞMEN XADEN RIORSON'UN MAJESTELERİ BİLGE KRAL TAURI İLE RESMÎ YAZIŞMASI

ELLİNCİ BÖLÜM

İlk yağmur damlaları düşerken yemyeşil çayırdaki otlar botlarımın altında eziliyordu. Burada olmamalıydım. Burada ne olduğunu biliyordum. Ama yine de kim bilir kaçıncı kez buraya çağrılmıştım.

Onun hayatını kurtarmanın bedeli buydu.

Şimşek gökyüzünü yarıyor, Draithus'un yüksek duvarlarını, uzaktaki spiral kulesini aydınlatıyor ve gökyüzündeki düzinelerce kanadın görünür olmasını sağlıyordu. Yeterince hızlı hareket edersem bu sefer oraya varırdım.

Ama bacaklarım bana itaat etmedi ve her zaman yaptığım gibi tökezledim.

Adam hiçlikten çıkıp doğruca önüme geçtiğinde kalbim, sanki atışlarının sayısını artırmak göğsümün içine gömülmesini engelleyecekmiş gibi hızla çarpmaya başladı.

"Beklemekten yoruldum." Hoca cübbesinin kapüşonunu indirince kıpkırmızı gözleri ve şakaklarında kök gibi dallanan kırmızı damarları ortaya çıktı.

"Ben senin değilim." Avuçlarımı çevirip benim ben olmamı sağlayan gücü çağırdım ama içimde yükselen tek şey kendi paniğimdi. Hançerlerime uzanamadan bir şey beni havaya kaldırdı. Boğazıma sarılan buz gibi parmaklar, mücadele edemeyeceğim kadar saydam ama neredeyse hava akışını kesecek kadar güçlüydü. Acı boğazımı dağladı.

Pislik herif.

Benim büyüm burada asla işe yaramıyor ama onunki her zaman yarıyordu.

"Sen bizimsin." Hoca gözlerini kötücül bir edayla kıstı. "İstediğimi getireceksin" –her kelimede boğazımı daha da sıkıyor, ciğerlerime sadece bir damla hava girmesine izin veriyordu– "yoksa kız ölür. Beklemekten bıktım ve onun böyle bir ödülü kazanmasına izin *vermeyeceğim*."

Onun çığlığını duyunca gökyüzünde tanıdık bir çift kanat aradım ama yağmur şakır şakır yağmaya başladığından hiçbir şey göremedim.

Blöf yapıyordu.

"Sen." Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Onu. Alamayacaksın."

Kollarını indirdiğinde dizlerimin üzerine düştüm ve benden esirgediği havayı ciğerlerime doldurmak için derin nefesler aldım.

"Ah, alacağım," dedi. "Çünkü onu bana getireceksin."

Asla öyle bir şey olmayacak. Öfke korkuyu yendi ve sol elimi yere vurdum. Yağmur uçuş ceketimden akıp ejderha yadigârımın kenarından dereler hâlinde süzülürken parmaklarımı ıslak çimenlerin üzerinde açtım.

Elim... benim elime benzemiyordu...

İşte oluyordu. Altımdaki topraktan, sarıldığım imkânsız hayalleri bırakıp Zihnal'ın bana biçtiği kaderi kabul edecek cesareti bulursam onların güçlerini yok etmeye hazır ve istekli olan güç bedenime akıyordu.

Tek yapmam gereken ona uzanmaktı, sonra onlar güvende olacaktı. *O* güvende olacaktı.

Hayır. Bu yanlıştı.

Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Yine de adam her gece beni buraya getiriyordu. Kâbusun ağırlığıyla savaşarak elimi yerden çektim.

"*Uyan!*" diye haykırdım ama ses çıkmadı.

"Bu şehir düşecek. Sırada seninki var," dedi Hoca.

"*Uyan!*"

Başımı kaldırdığımda Tyrrendor Bıçağı'nın boğazıma dayandığını gördüm. Hoca kolunu kaldırdı...

Vücudum sarsıldı ve gözlerim açıldı. Çayır yoktu. Hoca yoktu. Bıçak yoktu. Sadece penceremize vuran hafif yağmur damlaları, bacaklarıma dolanan battaniyenin sıcaklığı ve Xaden'ın belime sarılmış kolunun ağırlığı vardı. Fırtınanın en kötüsü geçmişti.

Ciğerlerimi iyice doldurmak göğsümdeki çarpıntının hafiflemesini sağlamıştı ama kulağıma çarpan nefesler gittikçe hızlanıyor, her saniye daha da zorlanarak çıkıyordu.

"Xaden?" Ona dönüp elimi yüzüne koydum. Teni terden nemlenmiş, kaşları çatılmıştı; çenesini o kadar çok sıkıyordu ki dişlerinin gıcırdadığını *duydum*. Bu gece kâbus gören tek kişi ben değildim.

"Xaden." Doğrulup çıplak omzunu hafifçe sarstım. "Uyan."

Dönüp sırtüstü yattı ve başını sallamaya başladı.

"Xaden." Yüzünde gördüğüm acı karşısında göğsüm sıkıştı ve bağımıza doğru haykırdım. "*Xaden!*"

Gözlerini açtı, derin bir soluk alarak doğrulduktan sonra ellerini iki yanında yatağın üzerine koydu.

"İyisin," dediğimde vahşi, kaygılı bakışlarını bana çevirdi. "Kâbus görüyordun."

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını çevirerek etrafı hızlıca taradı. "Odamızdayız."

"Odamızdayız." Parmaklarımı omuzlarında gezdirince gerilmiş kasları gevşedi.

"Ve sen buradasın." Bana bakarken omuzları düştü.

"Ben buradayım." Sol elini kaldırıp yanağıma bastırdım.

"Terlemişsin." Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Hemen beni sormasına hiç şaşırmamıştım.

"Ben de kötü bir rüya gördüm." Omuzlarımı silktim. "Fırtına yüzünden olmalı."

"Evet." Bakışları benden pencereye kaydı. "Buraya gel." Beni yakınına çekti, sonra yüz yüze bakacak şekilde yeniden uzandık. Bir saniye sonra çarşafı –battaniyeyi değil– üzerimize çekti ve elini kalçama koydu. "Seninkini anlat."

Çarşafı kolumun altına sıkıştırdım ve diğer elimi de yastığımın altına soktum. "Resson'dan beri gördüğüm rüyanın aynısıydı."

"Aynısı mı?" Saçlarımı omzumun üzerinden nazikçe geriye doğru attı. "Bana kötü rüyalar gördüğünü anlatmıştın ama tekrar ettiğini hiç söylememiştin."

"Tekrarlayan bir kâbusum var. Önemli bir şey değil." Uzaklarda bir yerlerde gök gürledi ve Xaden bir şey demeden devam etmemi bekledi. "Genellikle çayırda oluyorum ve uzakta bir savaş var. Andarna'nın çığlıklarını duyabiliyorum ama ona ulaşamıyorum." Boğazım düğümlenirken elimi göğsüne götürdüm. "Hoca orada ve beni her seferinde sanki bir cep saatinden daha ağır değilmişim gibi havaya kaldırıyor. Ne tekme atabiliyorum, ne haykırabiliyorum ne de hareket edebiliyorum. O beni tehdit ederken orada öylece kalakalıyorum."

Gerildi. "Onun Hoca olduğuna emin misin?"

Başımla onayladım. "Ona bir şey getirmemi istedikten sonra Tyrrendor Bıçağı'nı boğazıma dayıyor. Sanki bilinçaltım seni bana karşı kullanacakları konusunda beni uyarmaya çalışıyor."

"Başka ne oluyor?" Parmaklarımın altında kalbinin hızlandığını hissettim.

Gözlerimi kırpıştırarak hatırlamaya çalıştım. "Nasıl bildiğimi açıklayamam çünkü onu sadece uzaktan gördüm ama son birkaç rüyamda Draithus yakınlarındaydık."

"Emin misin?" Gözleri irileşti. "Neye benziyordu?"

"Epey karanlıktı ama yüksek bir plato üzerinde uzun surlar ve merkezde sarmal bir kule seçebildim."

"Evet, Draithus." Solukları bir kez daha hızlandı.

"Ne oldu?" Elimi boynunun yan tarafına götürdüm.

"Başka?" Kalçamı kavradı.

Bu konu onu garip biçimde germişti ama uykusunda onu rahatsız eden şeyle ilgili konuşmasına yardımcı olacaksa ben de devam edecektim. "Bu gece... garipti. Farklıydı."

"Nasıl?"

"Beni bıraktığında, bir an topraktan güç aktarmayı düşündüm ve aşağı baktığımda..." Bakışlarım onun damgasına kaydı. "Sol bileğimde bir yadigâr gördüm, tam sizin damgalarınızın başladığı yerde. Ve elim de *benim* elime benzemiyordu. Şimdi düşünüyorum da... seninkine benziyordu. Kim bilir. Senin rüyan nasıldı?"

Bana sessizce baktığını görünce içimi bir endişe sardı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü o benim elimdi."

Parmaklarımı boynundan indirdim. "Ben de öyle dedim."

Ayağa kalktı, ben de çarşafı göğsüme kaldırarak aynı şeyi yaptım. "O benim elimdi," diye tekrarladı. "Sen benim rüyamdaydın."

Bu mümkün değildi, öyle değil mi?

İki saat sonra ona Hoca'yla ilgili hatırlayabildiğim her rüyayı anlatmıştım ve her birini Xaden da görmüştü. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Yatağımızın ortasında oturmuş, battaniyeyi omuzlarıma sarmış, Xaden'ın üzerinde eşofmanla yatak odasında volta atmasını izleyerek, "Sence aynı rüyayı mı paylaşıyoruz?" diye sordum yavaşça.

Bu hâli bana Sgaeyl'in Hedotis'teki hâlini hatırlatmıştı.

Rüyaları paylaşmak mümkün müydü? Aramızdaki bağın bir etkisi miydi bu?

"Hayır. Bunlar *benim* rüyalarım." Dudağının altını ovuşturdu. "Resson'dan beri haftada en az bir kez, Basgiath'tan beriyse daha sık görüyorum ama içindeyken kâbus olduklarını neredeyse hiç fark etmiyorum. Fark ettiğimde de sanki biri yanımdaymış ve beni izliyormuş gibi hissederek uyanıyorum." Durup bana baktı. "Bu geceki gibi."

"Bu hiç mantıklı değil." Battaniyeye daha sıkı sarındım. "O rüyayı yanımda olmadığın gecelerde de gördüm ben. Yüzlerce kilometre mesafede olduğun gecelerde."

"Belki de aramızdaki bağ yüzündendir." Şifonyerimize yaslandı. "Ama bunlar kesinlikle benim rüyalarım. Sen hiç Draithus'a gitmedin ve o senaryo... Basgiath'ta onunla savaştığımda nehrin kenarında olan tam olarak buydu."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu konudan daha önce hiç bahsetmemişti.

"Andarna'nın okulun arkasında yaktığı karanlık güce hükmeden de aynı hareketi yapmıştı." Başımı yana eğdim. "Ama aynı karanlık güce hükmeden değildi o. Bu rüyanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Ona ne götürmeni istiyor? Çünkü ben hiçbir şey anlamıyorum, sanki bir konuşmaya ortasında katılmışım gibi..." Zihnim –ne kadar *imkânsız* olursa olsun– onun haklı olma ihtimaliyle dolarken kelimeler dudaklarımda solup gitti.

"Çünkü öyle yapıyorsun." Xaden kaşlarını kaldırdı. "Ve seni teslim etmemi istiyor."

Xaden'ın bilinçaltını ikna edebilirmişim gibi, "Onların kendi yıldırıma hükmedenleri var," dedim.

"Ama bu benim kâbusum ve senden yalnızca bir tane var," dedi. "Her şeyin sadece zihnimde olduğunu kendime kanıtlamak adına Draithus'a gitmemek benim için gittikçe zorlaşıyor." Bir an için ışıldayan gözlerini kıstı. "Ama bu senin zihninde olmamalı. Daha önce başka biriyle de böyle bir şey yaşadın mı?"

"Nereden bilebilirim ki?" Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum ama tüm rüyalarımı hatırlamıyorum." Fakat... Samara'da gördüğüm şu kâbus... hâlâ aklımdaydı. Bir anı kadar canlıydı. Bu kâbuslar kadar canlı. "Cliffsbane'in düşüşü hakkında ne biliyorsun?"

Şifonyerin kenarını kavradı. "Cliffsbane'i rüyanda mı gördün?"

"Samara'dayken." Başımla onayladım. "Rüyamda odamdaydım –en azından benim odam olduğunu düşündüm– ve yangın çıkmıştı ama ailemin portresini almadan gitmeyecektim ve..."

Portredeki aile. Bal rengi gözler. Elimdeki yanık.

"Ve ne?" Yavaşça yanıma gelip sanki vücudumun her zerresini zaten yakından tanımıyormuş gibi beni dikkatle inceledi.

"Ben..." Kalp atışlarım hızlandı, midem bulanmaya başladı. "Cat'e yaşaması gerektiğini çünkü onun Tyrrendor'un gelecekteki kraliçesi olduğunu söyledim. Cat'in bana bakışı..." Boğazımdan yükselen korkuya eşlik eden safrayı geri itmek için yutkundum. "Sanki onun için değerliydim. Ya" –kusmamak için çabaladım– "ya o anda Maren olarak rüyasına girdiysem?"

Xaden yatağın ayak ucuna otururken sırtındaki kaslar gerildi. "Maren'in rüyasına girmişsin." Yüzünü bana çevirdiğinde ürkütücü derecede dehşete benzeyen bir şey, Xaden onu maskeleyemeden bir anlığına gözlerinin irileşmesine neden oldu.

"Bu mümkün değil." Kollarımı kendi bedenime doladım. "Belki aramızdaki bağdan dolayı bunu sana yapmış olabilirim ama başka birinin rüyasına girmemin hiçbir yolu yok."

"Eğer bir rüya gezginiysen var." Düşünceli bir hâlde başını eğdi ve ne söylemek üzere olduğunu tahmin ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. "Bu senin ikinci mühür gücün olmalı; Andarna'yla kurduğun bağın sana verdiği mühür gücü. Çok mantıklı. Onun ırkı barışçıldır ve bu da pasif bir yetenek, hatta öyle bir kültürde bir hediye bile sayılabilir."

Bir ne? Sırtımı dikleştirdim. "Rüya gezgini diye bir şey yoktur, ayrıca Yanardönerler onun bana yıldırımdan daha tehlikeli bir şey verdiğini söylemişlerdi. Ona bu kadar kızmalarının nedenlerinden biri de buydu."

"Öyle bir şey var." Xaden sesini alçalttı. "Ve kesinlikle yıldırımdan daha tehlikeli. Bu bir tür zihingörenlik," diye fısıltıyla tamamladı cümlesini.

"Ben zihin okumuyorum ki. Bu doğru olamaz." Başımı iki yana salladım.

"Onları okumuyorsun zaten. Bilinçleri yerinde değilken doğrudan zihinlerinin içine giriyorsun."

Ağzım bir karış açık kaldı ve bağdan Andarna'ya uzandım. *"Bu doğru mu?"*

Tairn kıpırdandı ama bir şey demedi.

"Nasıl ki yıldırımı Tairn seçmediyse bunu da ben seçmedim," dedi Andarna savunmaya geçerek. *"Ama rüya görürken gezintiye çıktığını biliyoruz. Bu zararsız bir şey. Çoğunlukla onun rüyalarına giriyorsun zaten."*

Battaniye parmaklarımın arasından düştü.

"Ve sen bunu bildiğin hâlde hiçbir şey söylemedin mi?" diye gürledi Tairn.

"İlk kez yıldırıma hükmettiğinde sen de ona bir şey dememiştin!" diye itiraz etti Andarna. *"Bunu kendisinin keşfetmesi gerekiyordu."*

"Tanrılar aşkına." Titremeye başladım.

"Siktir." Xaden battaniyeyi bedenime dolayarak beni kucağına oturttu. "Her şey yoluna girecek."

"Bu hiç mantıklı değil. Mühürler aramızdaki eşsiz bağa ve ejderhanın gücüne dayanır." Hızlı hızlı konuşurken zihnimden binlerce düşünce geçiyordu. "Bir de en çok ihtiyaç duyduğumuz şeye; senin mühür gücün ortaya çıktığında herkesin niyetini bilmen gerekiyordu, o yüzden bu mantıklı. Damgalı olanları güvende tutman gerekiyordu. Ama benim başka birinin ne rüya gördüğünü bilmeye ne hevesim ne de ihtiyacım var..." Aniden anladım ve titremem duruverdi. "Ama öyle olduğu bir dönem vardı. Andarna'nın aylar boyunca uyuduğu dönemde ondan kopmuştum."

"Andarna." Xaden başıyla onayladı. "Bu mantıklı. Benim mühür gücüm ejderhalarda işe yaramıyor, sanırım seninki de aynıdır, bu yüzden onu bilmeden de olsa bir insan üzerinde geliştirdin."

"Sende." Yüzünde bir öfke belirtisi aradım ama bulamadım. "Çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Saçlarımı okşayıp gözlerime baktı. "Bilmiyordun. Bunu bilerek yapmadın..."

"Tabii ki hayır." Onun ya da Maren'in mahremiyetini asla bilerek ihlal etmezdim.

"Bu da seni son derece tehlikeli kılıyor." Çenesi seğirdi. "Ben birinin zihnini sadece o uyanıkken okuyabiliyorum ve bu da onun kalkan kurma yeteneğiyle sınırlı oluyor. Kimse uyurken kalkan kuramaz. İstesen doğruca Melgren'in rüyalarına girebilirsin ve o seni durduramaz. Muhtemelen ruhu bile duymaz." Yüzünü bir an için buruşturdu ama sonra hemen maskesini taktı. "Violet, öğrenirlerse seni öldürürler. Senin Veninlere karşı –*bana* karşı– ellerindeki en iyi silah olman önemli değil. Boynunu kırıp buna nefsi müdafaa derler."

Eh bu çok... korkutucuydu.

"Doğruysa tabii." Kucağından kayarak indim ve zırhımı sandalyenin arkasında bırakarak antrenman üniformamı giymeye başladım. "Bunlar sadece rüya, değil mi? Yani *rüyaysa*? Birinin korkularını öğrenmek gibi, gerçek düşüncelerini değil."

"Ama bence müdahale de ediyorsun çünkü o topraktan güç aktarmak istedim ama onun yerine kendimi elimi kaldırırken buldum... Ne yapıyorsun?"

Müdahale ediyorum?

"Emin olmak için aklıma tek bir yol geliyor ama merak etme, dikkatli olacağım." Pantolonumun düğmelerini iliklediem ve sonra ayağa kalkıp çantasından kuru giysiler çıkaran Xaden'a dik dik baktım. "*Sen* ne yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum tabii ki."

Tartışmanın anlamı yoktu, o yüzden ikimiz de giyindik. Birkaç dakika ve birkaç basamak sonra Maren'in kapısını çalıyordum.

Cevap vermesi bir dakika sürdü ve kapıyı açtığında gözleri hâlâ mahmurdu. "Violet? Riorson?" diye sordu ağzını ardına kadar açıp esnerken. "Neler oluyor?"

"Seni uyandırdığım için üzgünüm ama sana oldukça... tuhaf bir şey sormam gerek." Burnumun köprüsünü ovuşturdum. "Bunu söylemenin başka bir yolu yok ve bana nedenini sormamanı istiyorum."

"*Dikkatli ol*," diye uyardı Xaden.

"Pekâlâ." Maren kollarını sabahlığının üzerinde kavuşturdu.

"Sizin bir aile portreniz var mıydı?" diye sordum.

"Hâlâ var," dedi Maren kaşlarını çatarak. "Kardeşlerime bir şey mi oldu? Onları daha birkaç saat önce gördüm."

"Hayır." Başımı sertçe iki yana salladım. "Öyle bir şey değil." Belki de yanılıyorduk ve bağın garip bir etkisiydi sadece. Eğer portre hâlâ Maren'deyse o zaman alev almış olamazdı. O zaman Xaden da haklı olamazdı ve bu, Maren'in rüyasına girmediğim anlamına gelirdi.

"Bekle, sana göstereyim," dedi Maren, sonra da odasına girip gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde geri dönüp portreyi bana uzattı.

Hissettiğim aşinalık bir bıçak darbesi gibi inmişti. "*Bunu daha önce görmüştüm.*" Yumuşak gülümsemeler, bal rengi gözler. Tanrım, çocukların bana tanıdık gelmesine şaşmamalıydı. Sadece ilk seferinde *nedenini* anlayamayacak kadar acı çekiyordum. "Çok güzel." Kendimi yutkunmaya zorladım.

"Teşekkürler." Maren elini geri çekti. "Nereye gitsem yanımda taşıyorum."

"Kaybetmekten endişe etmiyor musun?"

"Aslında bu benim en kötü kâbusumdu," dedi ufak tabloya bakarak. "Ta ki o kaybetme deneyimini yaşayana kadar."

En kötü kâbus. Yüzümü ifadesiz tutmak için insanüstü bir çaba harcadım. "Çok iyi anlıyorum. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim..."

"*Gümüş!*" diye haykırdı Tairn.

Xaden başını yana yatırdı ve Maren sırtını dikleştirdi.

"*Buradayım...*"

"*Doğudan bir Wyvern sürüsü yaklaşıyor!*" diye bağırdı.

Çanlar çalmaya başladı, en gürültülüsü tam tepemizdeydi.

Saldırıya uğramıştık.

Biniciler, maksimum potansiyeli sağlamak için mümkünse köylerine yakın yerlerde konuşlanmalıdır. Hiçbir şey insanın evinin yandığını görmesinden daha etkili bir motivasyon kaynağı olamaz.

–TEĞMEN LYRON PANCHEK TARAFINDAN YAZILAN
OTOBİYOGRAFİ, *TAKTİK BÖLÜM II*'DEN

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Basamakları koşarak inerken, "*Kaç taneler?*" diye sordum Tairn'e.

Geçtiğimiz her katta kapılar açılıyor ve hâlâ üniformalarını giymekle meşgul olan pek çok insan odalarından dışarı koşuyordu. Sadece küçük bir kısmının üniforması siyahtı.

"*Birkaç düzine. Bu havada söylemek zor. Yirmi dakika, belki daha az. Size doğru geliyorum.*"

"*Andarna...*" dedim, Xaden önden odamıza girerken.

"*Bana burada kalmamı söyleme!*" diye bağırdı. "*Karanlık güce hükmedenleri yakabilirim.*"

Bana bağırmasını sessizliğe tercih ederdim.

"*Koruma taşını koru.*" Xaden kollarını uçuş ceketinin içine sokarken etrafından dolandım, sonra gardıroptan kendiminkini aldım. Kahretsin, antrenman giysileri içindeydim ve zırhım da yoktu ama idare edecektim. En azından botlarım ayağımdaydı.

Birkaç dakika içinde ikimiz de silahlarımızı kuşanıp giderek büyüyen kalabalıkla birlikte koridorda koşmaya başlamıştık.

Girişe vardığımızda Xaden, Brennan'a, "Devriyede kaç kişi var?" diye seslendi.

Brennan uçuş ceketinin düğmelerini iliklerken, "Altı," dedi. "Wyvern sürüsü Dralor rotasındaki ikisini geride bıraktı ve diğer dördü de yirmi dakika batıda."

Eh, ihtiyacımız olan şey açısından bu yanlış yöndü.

"İki ejderhayı da geçmişlerse yeşil ateş saçan Wyvern olmalılar," dedim ve yukarı baktığımda biniciler, piyadeler ve kendi takım arkadaşlarımdan oluşan bir topluluğun gürültülü adımlarla bize doğru koştuğunu gördüm.

Ben saçlarımı gözümden çekmek için örerken merdiveni tarayan Xaden, "Tamamdır," dedi. "Biniciler burada mı?"

Brennan, "On beş emekli, on aktif... seninle on bir," diye yanıt verdi. "Tyrrendor'daki tüm karakolları Navarrelı binicilerden devralmak sayımızın azalmasına neden oldu."

"Suri?" Xaden fuayeyi taradı.

"Tirvainne'de." Brennan irkildi. "Ve Ulices..."

"Lewellen'de," diye tamamladı Xaden. "Yani ordumun generallerinden hiçbiri burada değil."

"Doğru," diye onayladı Brennan.

Onun ordusu. Bunu fark ettiğim an parmaklarım saçlarımda donup kaldı. Xaden buradaki rütbeli subay değildi, komuta ondaydı. Bu sorumluluğun ağırlığı benim dizlerimin bağını çözerdi ama o abimden gelen korkunç haberleri duyunca başını sallamakla yetinmişti.

"Bu can sıkıcı." Xaden başını kaldırıp merdivene baktı. "Pekâlâ. Elimizdekilerle idare edeceğiz. Felix, birinci sınıfları güvende tut ve gözün şunun üzerinde olsun." Parmağıyla Aaric'i işaret etti. "Piyadeler, görev yerlerinize gidin ve yere indirdiğimiz tüm Wyvernleri haklayın. Biniciler, *daha hızlı* koşun." Diğerleri emirlere uymak için koşuştururken Xaden, Brennan'a doğru döndü. "Ne diyorsun?"

"Koruma duvarları hâlâ ayakta, yoksa hissederdik." Brennan başını yana eğdi.

Örgümün ucunu bağladım.

"Taşın arka bahçede olduğunu düşünürsek bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi Xaden.

Rhi, peşinde Imogen'la birlikte yanıma ulaşırken Brennan, "Devriye uçuşunda hiç Venin tespit etmediler," diye ekledi. "Ama sürü çok büyük, yani şehir surlarını aşmayı bekliyor olmalılar. Rotalarının batıya doğru olduğu bildirildi."

Aaric yukarıdaki sahanlıkta duraksadı ve Felix onu neredeyse koridordan aşağı iterken kaşlarını çattı.

"Ben onların yerinde olsaydım koruma duvarlarını test etmek için küçük gruplar hâlinde uçardım," diye devam etti Brennan. "Benim tavsiyem, subayları üç ila yedi kilometre doğuya konuşlandırmak, daha büyük binicilerden oluşan takımı şehir kapılarına yerleştirmek ve öğrencileri son savunma hattı olarak koruma taşının yanına koymak olur."

Siktir, bu çok tanıdık geliyordu ve geçen sefer yaşananların beni pek mutlu ettiği söylenemezdi.

Xaden'ın çenesi seğirdi ve düşünürken bakışlarını çevrede gezdirdi. Brennan'a, "Ben subaylara katılacağım," deyince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Yaşlı biniciler yetenekli olabilir ama yarısı uçmu–"

"Ben sizin en iyi silahınızım," diye araya girdim. "Eğer beni ilk savunma hattında görevlendirmeyecekseniz o zaman kapılarda görevlendirin."

"Hayatta olmaz!" dedi Brennan sertçe, bana dehşet dolu bir bakış atarak.

"Violet haklı." Xaden suratını buruştursa da yüzündeki ifadeyi hemen sildi. "Emekli binicileri ikiye böl. Yarısı koruma taşına, yarısı da sivillerin mağaralara kaçma ihtimaline karşı tüm şehre dağılsın. Sen duvardasın, Öğrenci Sorrengail."

"Hepimizi gönderin," dedi Rhi. "İkinci ve üçüncü sınıflar savaş görmemiş değil. Savaşıp ölmek ya da savaşmayıp ölmek arasında bir tercih yapmamız gerekiyorsa savaşmayı tercih ederiz."

Xaden başıyla onayladı. "Sadece gönüllü olanlar gidecek."

Dain, Bodhi'nin yanındaki basamaktan, "Hepimiz gönüllüyüz," diye cevap verdi.

Yanında toplanmış olan tüm ikinci ve üçüncü sınıflar başlarıyla onayladılar.

"Pekâlâ. Aetos, senin kanadın, senin komutan," dedi Xaden ve Brennan emirleri iletmek üzere hızla uzaklaştı. İnsanlar yerlerini almak için aceleyle çıkarken ön kapıdan içeri rüzgâr giriyordu.

"Üçüncü sınıflar, şehrin doğu kapısında benimlesiniz. İkinci sınıflar, kuzeyde Matthias'la birliktesiniz. Çiftler hâlinde hareket edin," diye emretti Dain.

"*Buradayım*," dedi Tairn. "*Düşman on dakika uzaklıkta.*"

Siktir. Bir Wyvern'in Aretia'ya en çok yaklaştığı an buydu.

"Ben de seninle geliyorum." Bodhi son iki basamağı atlayarak Xaden'ın yanına ulaştı.

Xaden hemen, "Sen birinci sınıflarla kalıyorsun," diye karşı çıktı.

Ne? Kaşlarımı kaldırdım.

"Çok beklersin." Bodhi'nin yüzündeki mutlak öfke bir adım geri çekilmeme neden oldu. "Senin yanında olacağım..."

"Bu evin en derin yerinde olacaksın." Xaden iyice yüzüne yaklaştı.

"Senin gibi bir silah olmadığım için mi?" diye itiraz etti Bodhi. "Cuir ve ben havadayken aynı derecede ölümcülüz."

"Tahtın ilk sırasında sen olduğun için!" Xaden kuzeninin ensesini kavradı. "İkimizin de vârisi yok. Bizden başka kimse yok, Bodhi. Tartışacak vaktim yok ve sen de emredileni yapacaksın. Ailemiz Tyrrendor'u daha yeni geri aldı, senin egon yüzünden onu kaybetmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Bodhi gözlerini kıstı. "Onu *senin* egon yüzünden kaybedeceğiz. Anlaşıldı." Döndü ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

"Bu hiç iyi gitmedi," diye mırıldandım.

Xaden sessizce, "Siktir," dedi, sonra dönüp bana doğru eğildi. "Seni bu şehirden daha çok seviyorum. Onu savunurken

ölme." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve hızlı ve sert bir öpücük kondurdu.

Tyrrendor. Xaden. İlişkimiz. Ben. *İktidar sahibi birini sevmek zordur.*

Kendimi geri çektim. "Bütün motivasyon konuşmaların arasında bu o kadar da iyi sayılmazdı." Yüzüne bakarak her bir zerresini zihnime kazıdım. "Seni seviyorum. Bulutlardan, buzdan uzak dur ve bana sağ salim geri dön."

Ne demek istediğimi anlayınca gözleri ışıldayarak başıyla onayladı, sonra gitti.

Bunun son öpücüğümüz olup olmadığını düşünecek zaman yoktu.

"*Onun için endişelenme,*" diye buyurdu Tairn. "*Bu savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın o kazanmış olacak.*"

"*Pislik yapma.*" Rhi ve Cat'in peşinden ön kapıya doğru ilerledim.

Aaric, "Sorrengail!" diye bağırdı. Omzumun üzerinden bakınca onun merdivenden koşarak indiğini gördüm. "Bekle!"

"Fazla zamanımız yok," diye cevap verdim diğer ikinci sınıfların yanımdan geçmesine izin vererek.

"Sen Dunne tapınağını korumalısın." Aaric peşinde öfkeli iki muhafızla koşarak girişe geldi.

"Korumam gereken koca bir şehir var."

"Tapınak duvarların dışında." Açık kapıya doğru baktı.

"Eğer emirlerimiz orada olmamızı..."

"Hayır." Başını iki yana sallarken doğru kelimeleri bulmak için mücadele ediyor gibiydi. "Sen tapınağı korumalısın."

Benimle *dalga* mı geçiyordu?

"Benim bilmediğim bir ittifak mı yaptın?" diye sordum geriye doğru bir adım atarak. Zihnal'ın tapınağını ittifak ruhuyla diğerlerinden ayırıp korumak anlayabileceğim bir şeydi ama Dunne? Malek aşkına, eğer başka bir Navarrelı aristokrat arkamdan iş çevirdiyse bu kez kafayı yerdim.

Bir grup asker hızla yanımdan geçerken, "Öyle değil..." diyecek oldu.

"Violet!" diye bağırdı Rhiannon. "Uçmak zorundayız!"

Omzumun üzerinden, "Geliyorum!" diye seslendim, sonra Aaric'e baktım. "Dunne tapınağı görevlileri kendilerini koruma konusunda yeteneklidir."

"Tyrrendor'u bu şekilde kurtaracaksın." Aaric'in sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Dunne'u kayırarak mı?" Başımı iki yana salladım. "Stratejiyi tartma zamanı yaklaşık beş dakika önceydi. Sen sınıf arkadaşlarının yanına git." Cevabını beklemeden uzaklaştım ve kapıdan çıkmakta olan takım arkadaşlarıma katıldım.

"Emirler?" diye sordu Sawyer parmaklarını çıtlatarak.

"Havacılar yerde..." Rhi gözlerini kırpıştırdı, sonra da dinmekte olan fırtınanın kasvetli kalıntılarına doğru yürürken hızla tepemize baktı. Yağmur hafiflemişti ama hava bir anda buz kesmişti. Avlu ejderhalar ve grifonlarla dolup taşıyordu. Duvarlarda, yerde ve kapının dışındaki yolda bekliyorlardı. "Hayır. Daha kolay manevra kabiliyeti için havacılar duvarın üstünde olacak," diye emretti Rhiannon başıyla onaylayarak. "Güçleri bölüşüyoruz, o yüzden Sorrengail ve ben havada, otuz metre yukarıda olacağız. Onun üzerindeki her yer bizim. Henrick ve Gamlyn yerden bizim bölgemize kadar olan kısmı koruyacak," diye bağırdı rüzgârı bastırmak için. "Çoğumuzun ailesi burada, o yüzden ona göre savaşın."

Hepimiz onaylarcasına başımızı salladık ve ejderhalarımızla grifonlarımıza binmek üzere dağıldık.

Uçuş gözlüğümü taktım ve Tairn'i önde, ortada buldum. "*Sen de diğerleri gibi kenarda bekleyemedin mi?*"

"*Hayır.*" Omzunu indirdiğinde hızla bindim, yağmurdan kayganlaşan pullarına rağmen botlarım kaymadı. "*Bu tür saldırılara tepki verme konusunda daha hızlı olmalısınız.*"

"*Önderlere daha hızlı karar vermelerini söyleyemem.*" Islak eyere yerleştim, sonra kramp giren ellerimle yağmurdan ağırlaşmış kayışı hızla bağladım.

Tairn, "*O zaman belki de kendi kararlarımızı kendimiz vermeliyiz,*" diye homurdandı, sonra da herhangi bir uyarıda bulunmadan hızla havalandı.

O dikey olarak yükselirken ben oturağımda geriye doğru savruldum; Riorson Malikânesi'nin o kadar yakınından geçti ki irkilerek pençelerinin taşa çarptığını duymayı bekledim.

Evin tepesine ulaştığımızda Tairn, "*Ben amatör değilim,*" diye hatırlattı, sonra sertçe sağa yatarak gökyüzüne yükselen diğerlerine katıldı. Yaptığı küçük manevra yüreğimi hoplatsa da Feirge, Aotrom ve Sliseag'a avludan kuzeye doğru havalanmaları için zaman ve alan kazandırmıştı.

Xaden'ı, hatta Sgaeyl'in kanatlarını bir kez daha görebilmek umuduyla doğuya bakma isteğimi görmezden geldim. Bu âna ve buraya odaklanmam gerekiyordu. Xaden kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi... tabii kendisine ait olmayan büyüyü aktarmadığı sürece.

Şehrin üstünden hızla geçerek kuzey kapısına doğru süzüldük. Piyadeler büyücü ışığıyla aydınlatılmış sokaklardan geçerek mevzilerine doğru koşuyorlardı. Siviller evden eve koşuşturuyordu. Tapınak görevlileri mabetlerine giriyordu; Zihnal'a hizmet edenler hariç. Onlar tapınaklarının önündeki merdivenlerde dikiliyor, biz üstlerinden geçerken *içiyorlardı.* Rhiannon'ın ailesinin pencerelerinden ışık süzüldüğünü gördükten sonra kuzey duvarının ilerisindeki bulutlu gökyüzünü taradım.

"*Karanlıkta savaşmayı seviyor olmalılar,*" dedim kolumla savaş gözlüğümün camlarını silerek.

Tairn, "*Bu konuda oldukça iyi bir çözümün olduğunu duydum,*" diye karşılık verdi.

İyi bir noktaya değinmişti. Sol cebimden iletim aracını çıkardım, kayışı bileğime bağlayıp cam küreyi avucumun içine aldım. Sonra Arşivimin kapısını açtım.

Tairn'in gücü içeri dolarak tenimi ve yağmurdan üşümüş ellerimi ısıttı.

Damarlarımda uğuldayan enerji, göğsümde yoğunlaşıp çatırdayarak iletim aracının içine dolunca sağ elimi gökyüzüne kaldırıp güce hükmettim. Parmaklarımı iyice açarak yukarı doğru ittiğim güç, içimden çağlayarak çıktı.

Yıldırım tepemdeki bulutların arasından süzülüp onlarca kola ayrıldı ve çevreyi iki saniye boyunca aydınlattı.

Gri kanatlı Wyvern çiftleri düzinelerce farklı yükseklikten düzinelerce farklı uçuş rotasında bize doğru uçuyordu, etraf kararıp gök gürlerken onlar da karanlığın içinde kayboldular. Brennan, Wyvernlerin küçük gruplar hâlinde uçarak koruma duvarlarını test ettikleri konusunda haklıydı. Sadece bunu bu kadar geniş bir yay çizerek yapacaklarını tahmin edememişti ve bu bize pahalıya mal olacaktı.

Kuzey kapısına ulaşıp Feirge'yle birlikte havada asılı kalmak üzere yükselirken Tairn'e, "*Basgiath'taki gibi uçuş düzeninde değiller,*" dedim. Tenimden buharlar yükseliyordu ama bir dahaki sefere yine uzanmak zorunda kalmayayım diye Arşiv kapımı açık tutarak gücün içimde toplanmasına izin verdim.

"*Ya daha küçük grupların geçebileceği umuduyla uçuş düzeninin güvenliğinden feragat ettiler,*" dedi, "*ya da burada olduğunuzu biliyorlar ve uçuş düzeninde olurlarsa daha büyük bir hedef hâline geleceklerinin farkındalar.*"

"*Bunun için karanlık güce hükmedenlerden birinin Basgiath'tan kaçmış olması gerekir.*" Aşağı baktım ve Sliseag'la Aotrom'un kapılara indiğini, bir sıra grifonun da kapıların üzerlerindeki surlarda nöbet tuttuğunu gördüm.

"*Öyle olmalı,*" diye onayladı Tairn, sonra göğsünden alçak bir gümbürtü koptu. "*Subaylar temas kurdu.*"

Xaden. Endişe tüm gücüyle bedenimi sarmaya çalışıyordu. "*Bir şey olursa bana söyle...*"

"*Anlayacaksın*," dedi Tairn, sonra başını Feirge'ye çevirdi. "*Takım liderin ışık istiyor.*"

Rhi'nin küreden gelen parıltıdan bahsetmediğini biliyordum, o yüzden elimi yukarı kaldırıp tekrar güce hükmettim. İçimden ısı fışkırdı ve yıldırım toplanarak bulutun içinden çevreye yayıldı. Parmaklarımı açık tutmaya devam ettim ve daha önce hiç başaramadığım bir şekilde yıldırımı uzatarak başka bir enerji dalgası gönderdim.

Yanaklarıma inen yağmur damlaları cızırdadı ve bize doğru hızla gelen dört çift Wyvern saydım. Parmak uçlarım *yanınca* elimi indirip yıldırımı yok ettim.

Gök gürültüsü bildiğim tüm ejderhalardan daha yüksek sesle kükredi.

"*Etkileyici*," dedi Tairn.

"*Etkileyici ama aptalca.*" Kaşlarımı çattım, sonra iletim aracını sağ elime aldım. İşaret parmağımın dış tarafında iki nokta su toplamaya başlamıştı. "*Emirlerimiz nedir?*"

"*Takım lideri*," diye homurdandı, "*surlara yakın durmamızı emrediyor ama bu yanlış bir karar. Gücünü sivillerin bu kadar yakınında kullanmamalısın.*"

"*En azından onu kontrol etme konusunda çok daha iyi olana kadar*," diye katıldım ona. "*Bunu ona söyle.*"

"*Tereddüt ediyor.*" Tairn başını Feirge'ye çevirdi. "*Bunu göze alamayız.*"

Siktir. Yapmak istediğim *son* şey Rhi'ye karşı gelmek ya da ekibimden ayrılmaktı ama şu an tereddüt eden bendim çünkü Tairn haklıydı. "*Hadi.*" Derin bir nefes aldım. "*Onlara emredildiği gibi geride kalmalarını ama bizim gitmek zorunda olduğumuzu söyle.*"

"*Anlaştık.*" İleri atıldı. "*Ay ışığını ortaya çıkarmak için rüzgâra hükmeden biri görevlendirildi. Şimdi kendini hazırla. Peşimize düşmelerine iki dakika var.*"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "*Subayların savunma hattı düştü mü?*"

"*Etrafından dolaştılar.*" Başını tekrar eğdi. "*Sol üstteki çifti alıyoruz. Feirge bize katıldı.*"

"*Gidelim.*" Çiftler hâlinde savaşmak mantıklıydı ama Rhi takımdan hiç ayrılmamıştı.

Tairn kanatlarını art arda üç kez sertçe çırptı ve arkamızda Feirge'le irtifa kazanarak ileri atıldık.

"*Önümüz çok karanlık. Göremiyorum,*" diye uyardım Tairn'i. Solumda dağlara ait olduğunu bildiğim keskin, siyah bir çizgi vardı ama şehir ışıklarından uzaklaştıkça gökyüzünde görebildiğim şekiller azalıyor, karanlıkta her şey bulanıklaşıyordu.

Üstelik doğuya doğru kilometrelerce ötede turuncu... ve yeşil alevler görünüyordu.

"*Karanlık biziz. İletim aracını bırak,*" diye emretti.

"*Ama o zaman ben...*" Büyü dalgalanırken göğsüm sıkıştı. Koruma duvarlarının dışına çıkmıştık.

"*Bırak!*"

Parmaklarımı açtım ve küre elimden düşüp zincirin ucunda sallanmaya başlarken camın içindeki ışık söndü. Kendimi mümkün olan en küçük yük hâline getirmekten başka yapacak bir şeyim yoktu, o yüzden kulpları kavradım ve Tairn'in gücünü bastırırken kendimi olabildiğince dümdüz hâle getirerek uzandım. "*Bana koruma taşına ulaştığını söyle,*" diye seslendim Andarna'ya.

"*İyi korunuyor,*" dedi ve sözleri ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"*Sen...*" diyecek oldum.

Tairn, "*Hazırlan!*" diye emretti.

Lanet bir *duvara* çarptık.

En azından Tairn'in gökyüzünde durmuş olmasını hiç umursamayan ivmem beni ileriye doğru savururken ben öyle hissettim. Pençeler ve dişler pullarla buluşurken geriye doğru savruldum ve bütün ağırlığımla oturağa yığıldım.

Yerçekimi beni sola doğru çekerken hızla yere düşmeye başladık. Tek yapabildiğim sıkı tutunmak ve Tairn'e güvenmekti.

Kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu ve aniden kesildi, ardından et yırtılmasının ıslak sesi ve bir dizi çatırtı geldi. Tairn düzleşti ve iki kanat çırpışı sonra altımızdan gelen gümbürtüyü duydum.

"*Pulumun rengini böyle onurlandırmayalı uzun zaman olmuştu,*" dedi Tairn gururlu bir sesle.

"*Geceye karışmışsın.*" Andarna alaycı alaycı güldü. "*Pek de büyük başarı sayılmaz.*"

"*Sesin olman gerekenden daha yakındaymışsın gibi geliyor!*" Neden hiç olması gerektiği yerde kalmıyordu ki?

Tairn'in göğsünden alçak bir gümbürtü koptu ve önümüzde alevler uzandı. Feirge'nin alevi diğer Wyvern'i aydınlattı ve sonra gri boğazına doğru hamle yaptı. Yeşil Hançerkuyruk vücudunu öne doğru savururken dişleri Wyvern'in boynuna gömüldü.

Yaratık haykırdı ve kanatlarını çılgınca çırparak kaçmaya çalıştı.

"*Sıkı tutun.*" Tairn hızını artırdığında tam olarak emrettiği şeyi yaparak kendimi başka bir çarpışmaya hazırladım. Eğer bu gece hayatta kalırsak yarın vücudum benden nefret edecekti. Tairn çırpınan Wyvern'e doğru uçarken bulutlar hafifçe aralandı ve ayın ışıltısı göründü.

Tairn, Feirge'nin pençelerinin hemen yanından geçerken sol kanadını kapadı, o kadar yakınından geçtik ki bir an için Rhi'yle göz göze geldik. Sonra başımı öne çevirdim ve Tairn, Wyvern'in dikenli kuyruğuna doğru atılıp ağzını açarak onu dişlerinin arasına aldı.

Sonra da *dönmeye* başladı.

Lanet. Olası. Mide. Bulantısı. Tairn'le birlikte ben de savruluyordum, gökyüzüyle yeryüzü yer değiştirmişti resmen. Takla atarken eyerin kayışı uyluklarıma battı ve altımda –üstümde– ne olduğunu bile anlayamadığım küçük, bulanık ışık hüzmeleri gördüm. Ben yerçekiminin etkisini algılayamadan hepsi gözden kayboldu.

Gökyüzü tekrar görünür olurken kırılan kemiklerin sesi duyuldu ve Tairn ağzını açtı.

Wyvern düştü ve birkaç saniye sonra da yere çarptı.

Tairn, "*Boynunu kırdık*," dedikten sonra dönüşümüzü durdurmak için kanatlarını açtı.

Başım dönüyor, midem fena hâlde bulanıyordu. "*Bunu bir daha asla yapmayalım.*" Rhi'nin iyi olduğundan emin olmak için ona baktığımda elini kaldırarak bir şeyi olmadığını gösterdi.

"*Etkili bir manevraydı*," dedi Tairn. "*Zıt kuvvet yaratığın omurgasını bük–*"

"*Nasıl işlediğini anladım. Bir daha asla diyorum.*" Ay ışığı alanı tamamen tarayabilmemi sağlıyordu ve kuzey kapısının yakınındaki kanat yığınını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Karanlıkta onları ayırt edemiyordum ama surların tepesindeki kocaman deliği seçebiliyordum.

Tairn, "*Sınıf arkadaşların kendi başlarına iki çifti indirdi ama cesetler yıkıma neden oldu*," diye açıkladı. "*Koruma duvarlarına ulaşan Wyvern olmadı. Sınırları test etmek için dalgalar hâlinde gelmeye devam edecekler.*" Başını doğuda bekleyen Wyvern sürüsüne ve onların önünde savaşanlara çevirdi.

Xaden. Hislerime yenilerek bağa uzandım. Sıcak, parıldayan bir gölge yerine dokunulduğunda acıtacak kadar soğuk, akik rengi bir buz duvarıyla karşılaştım.

Sertçe nefes aldım ve kalkanımı kaldırdım. "*Sgaeyl iyi mi...*"

"*Başa çıkabiliyor*," dedi Tairn kafasını sola çevirerek. "*Aşağıya bak.*"

Karnımdaki kaslar gerildi. Dört Wyvern sanki fark edilmeden geçmeye çalışıyormuş gibi alçaktan uçarak baş döndürücü bir hızla zemine çok yakın bir noktada süzülüyordu. Nereye uçtuklarını görmek için bakışlarımla rotalarını takip ettim ve Andarna'nın surların ötesindeki bir sahada yalnız bir yapının önünde kuyruğunu sallayarak beklediğini gördüm. Dehşetle ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"*Gidelim!*"

Tairn kanatlarını kapadı ve dalışa geçtik.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, iletim aracını avucumun içine almak için yerçekimiyle mücadele ediyordum. Sonra güç yeniden tenime akarken düşüşü unutup sadece Wyvernlere odaklandım. Gücü topladım, yoğunlaştırdım, onunla yandım, sonra ışık, ısı ve enerjiden ibaret kalana dek daha fazlasını aktardım.

Sağ elimi rüzgâra karşı kaldırırken, "*Çok fazla aktarma!*" diye uyardı Tairn.

Ama ben artık hükmettiğim şeyin ta kendisiyken aktardığım güç nasıl çok fazla olabilirdi ki?

Kaçınılmaz kesişme noktasına doğru giderken gözlerimi Wyvernlerden ayırmıyor, hızla zemine yaklaşırken gücü tıpkı bir yumak gibi sarıyordum. Oraya yeterince hızlı varırsak önlerine geçebilirdik.

Sadece beş saniyeye ihtiyacım vardı. Onlarla aramızda yirmi metrelik irtifa farkı ve bir o kadar da mesafe bulunuyordu.

Beş. Tairn düşüşümüzü yavaşlatmak için kanatlarını çırptı.

Dört. İvmedeki ani değişim omurgamdaki kemiklerin birbirine sürtünmesine neden olsa da bizi, kanatlarının sivri uçlarını görebileceğimiz kadar yakına ulaştırdı. Gittikçe yaklaşıyorduk.

Üç. Eyerde dönüp bir saniyelik süre içinde elimin bir hareketiyle sıkışmış enerji sarmalını serbest bırakarak güce hükmederken vücudum *yandı*, bir sonraki an yanmış iki parmak ucumla yıldırımı aşağı doğru sürükledim.

İki. Yıldırım gökyüzünü, hatta belki de zamanı yararken Tairn kanatlarını çırparak yükselmemizi sağladı. Parmaklarımı zorla birbirinden ayırıp yıldırımı ikiye böldüğümde sanki her şey daha yavaş hareket ediyor gibiydi. Kavurucu patlamaları Wyvernlerin uçuş rotalarının üstüne gönderirken ısıdan nefesim kesildi ve saf acıdan ibaretmişim gibi hissettim.

Bir. Yıldırım öndeki çifte isabet etti ve alevler içinde patladılar; onlar Tairn'in sadece birkaç metre ötesinde birer ateş topu gibi düşerken kalan ikisi görünür oldu.

Ve birinin sırtında gümüş saçlı bir binici vardı.

Sıfır. Gök gürültüsü iletim aracındaki alaşımı titretti ve Tairn en yakındaki Wyvern'in üzerine atılırken elimi indirdim.

Yaratık ciyaklarken dünya bir anlığına siyah ve gri kanatlardan ibaret oldu.

Tairn haykırdığında kendi acımın yerini onunki aldı.

İnsanın kendini tapınak işlerine adaması sadece asil bir uğraştan ibaret değildir. Baş rahip veya rahibe olmak, çoğumuzun tanrıların gücüne dokunmaya en çok yaklaşacağı şeydir. Bunu yapan diğer kişilerse binicilerdir.

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

"*Tairn!*" diye bağırdım hissettiğim o derin acıyla.

Andarna, "*Hayır!*" diye gürledi.

Çimlerin üzerinde kayarak durduk ve başımı kaldırınca Feirge'nin, gökyüzünde yükselen Theophanie'nin Wyvern'inin peşinden uçtuğunu gördüm. Dunne aşkına, hayır. Rhi ne kadar güçlü olursa olsun ikimiz bir arada olsak bile bir Maven'a denk olamazdık. Üstelik ikimiz bir arada değildik.

"*Andarna! Feirge'ye onu kovalamamasını söyle!*" Tairn'in altında kemikler çatırdadı ve saf ateş kadar sıcak bir soluk aldım. "*İyi misin?*" diye sordum, ne kadar kötü yaralandığını görebilmek için belimdeki tokayı açmaya çalışarak. Isı ciğerlerimi yakarken Theophanie'yle savaşmaya hazırlanmak üzere güce uzandım. Almak için geldiği şeyi, yani beni almadan bu alandan ayrılmasına imkân yoktu. Geri dönecekti.

"*Kes şunu!*" dedi Tairn ve altından bir çatırtı daha geldi. "*Tükeneceksin!*"

"*Ama Theophanie...*"

Buz, kalkanlarımı sanki yokmuş gibi delip geçti. "*Violet!*"

Buz değildi. Xaden'dı.

"*Ben iyiyim. Kontrolünü kaybetme ve dikkatini dağıtma. Theophanie burada.*" Zihnimdeki Arşiv'in kapısını hızla kapayıp soğuk gece havasını içime çekerek ciğerlerimi yalayan alevleri söndürdüm. Çok fazla, çok hızlı gelmişti ama tükenmemiştim, sadece biraz yanmıştım.

"*Tairn'i bir an önce koruma duvarlarına geri götür.*" Buz uzaklaştı.

"*Hallediyorum.*"

Tairn, "İyi *falan değilsin*," diye hırladı ve sol arka bacağı aksayarak Wyvern'in cesedinden uzaklaştı.

Feirge bize doğru geri dönerken, "*Bunu yaralı olan mı söylüyor?!*" diye karşılık verdim. "*Yaran ne kadar ciddi?*" Doğuda gök gürledi ve bu yıldırım benim değildi.

Siktir, fırtına. Bu kadar yakına fark edilmeden böyle gelmişlerdi işte.

"*Kanadının dikeni bacağıma batıp kırıldı. Ben yaşayacağım ama o yaşamıyor.*" Başını Andarna'ya çevirdi ve hafifçe topallayarak ona doğru yürüdü. "*Basit emirleri bile yerine getirmedeki beceriksizliğin onun ölmesine neden olacak ama ben önceki gibi onu da kaybetmeyeceğim!*"

"*Ben iyiyim!*" Her nefes alışımda ateşim biraz daha düşüyordu ve bir anda oymalı, yüksek mermer sütunlar karşımda belirdi. "Tükenmedim. O günkü hâlime yaklaşmadım bile..." Tairn durup başını eğerek ileriyi görmemi sağladığında susuverdim.

Andarna, yanında kılıç kuşanmış yarım düzine görevliyle Dunne tapınağının basamakları önünde duruyordu ve görevliler kime karşı –yanlarındaki pervasız ejderhaya mı, önlerindeki devasa ejderhaya mı, yoksa solumdan gelen hırıltılı Yeşil Hançerkuyruk'a mı– dikkat etmeleri gerektiğinden emin değillermiş gibi bize bakıp duruyorlardı.

"*Burada ne arıyorsun?*" diye bağırdım Andarna'ya, sonunda kemerimin tokasını çıkarmayı başararak. Theophanie dönmeden önce o kanat dikenini Tairn'in bacağından çıkarmalıydım.

"*Prens, Dunne tapınağını korumamızı söyledi!*" dedi ve kuyruğunu sallayınca devirdiği bir fıçı kömür, ıslak mermere dökülerek tıslad ı. Korlar, Unnbriel'dekine neredeyse tıpatıp benzeyen yirmi ayak yüksekliğindeki tanrıça heykelini kıl payı ıskaladı.

"*Aaric onu* bana *söyledi,*" dedim Tairn'in omzuna doğru ilerleyerek ama o omzunu indirmedi. "*Sana söylemedi. Ayrıca ben onun önerisini reddettim!*"

"*Neden kızıyorsun? Prensler öneride bulunmaz ve ben de senin bir uzantınım.*" Andarna tehdit eder gibi başını indirerek ilerledi. "*Olmamı istediğin her şey değil miyim? Onun kadar sert ve cesur değil miyim? Yapmam gereken şey bu değil mi? Pençelerimi düşmanın pullarıyla bilemek?*"

Rüzgâr hızlandı ve içimde bir şeyler kırıldı.

"*Öfke nöbetinin hiç sırası değil, Altın,*" diye hırladı Tairn.

"*Bana çocuk muamelesi yapma.*" Andarna'nın pulları ışıldadı ama siyah kaldı.

"*Sen de öyle davranma o zaman!*" diye gürledi Tairn.

Rhiannon, Feirge'nin sırtından, "Ne oldu öyle?" diye bağırdı. "Onları yakalayabilirdik!"

Ve ölürdük. "O Theophanie'ydi," diye karşılık verdim.

"Yani?" Rhi kollarını havaya kaldırdı.

"Seninle uçamazdım, Tairn yaralı," dedim. Ölmek mi istiyordu bu kız? "*İndir beni de şu şeyi bacağından çıkarayım. Yoksa atlarım.*" Tairn homurdanarak omzunu indirdi, ben de Andarna'nın birkaç adım önüne indim. "*Kendinden başka bir şey olman gerekmiyor.*" Uçuş gözlüğümü başımın üstüne kaldırıp altın gözlerine baktım. "*Belli ki savaş alanının ortasında olmadığımız bir ara seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek. Hep beni seçtiğini söylüyorsun ama Harman yerinde ben* senin *önünde durdum. Yine olsa yine yaparım.*"

Andarna buhar üfledi ve bir gözümüz gökyüzünde, Tairn'in arka ayağına doğru ilerledik.

Bir ergenin aklından neler geçtiğini asla anlayamayacaktım.

Yarayı görünce midem kasıldı. Siktir, kanat dikeni benim yarı boyumdaydı ve Tairn'in uyluğuna saplanmıştı. Bu hâldeyken havalanmasına imkân yoktu, dikeni çıkarabilirsek bile yara çok canını yakacak gibiydi. Ay ışığı pullarından aşağı damlayan kanı aydınlattı. Dunne aşkına, o şeyi nasıl çıkaracaktım? "*Çok üzgünüm.*"

"*Olduğundan daha kötü görünüyor. Sadece ucu gömülü.*"

"*Ne kadar acı çekiyorsun?*"

"*Zihinsel olarak mı yoksa fiziksel olarak mı?*" diye homurdandı.

"*Alaycılığının hiç sırası değil.*" Elimden geldiğince uzandım ama dikene yaklaşamadım bile.

"Neresi yaralı?" diye sordu Rhiannon koşarak yanıma gelirken. Şükürler olsun yaralanmamıştı.

"Şurası." Uyluğunu işaret ettim ve Rhiannon inledi. "Diğerlerinin yanına dönmelisin. Burada savunmasız durumdayız."

"Gitmiyorum. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin." Birkaç adım geri çekildi ve kollarını kaldırdı.

"Bazen zorundayım," diye karşı çıktım.

Başını iki yana salladı. "Bunu halledebiliriz."

"Sen gerçekten..." diyecek oldum ama onun kasları gerilirken kaşlarımı kaldırdım.

Bir an sonra Tairn kükreyince irkildim.

Kanat dikeni Rhiannon'ın elinde belirdi.

Ağzım bir karış açık kalırken Rhiannon onu kenara attı ve kanat dikeni yere düştü. "Bunu nasıl yaptın?"

"Alıştırma yapıyorum." Rhiannon sırıttı ve elinin tersini alnına götürerek terini sildi. "Ama bu şimdiye kadar ele geçirdiğim en büyük şeydi."

"Teşekkür ederim." Ona hızlıca sarıldıktan sonra Tairn'in yarasına baktım. "*Karanlıkta pek bir şey göremiyorum. Seni Vadi'ye geri götürmeliyiz.*"

Başını bize doğru çevirdi ve Feirge de döndü. "*Bunun için artık çok geç. Dakikalarımız kaldı.*"

Kanat çırpışları havayı doldururken yaklaşmakta olan üç Wyvern gördüm, uzakta daha fazlası vardı.

Rhiannon ve ben bir an göz göze geldik, sonra ikimiz de koşmaya başladık. O Feirge'ye doğru fırlarken ben de Tairn'in altından fırlayıp onun ön ayağına doğru koştum.

"*Hemen geri uç!*" diye emrettim Andarna'ya.

"*Savunmasız kalırlar,*" diye itiraz etti ve Tairn'in göğsünün altından çıktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Başrahibe ve onlarca beyaz saçlı tapınak görevlisi, Andarna'nın arkasındaki basamakların başında karanlık gökyüzüne bakarak bekliyorlardı. "İçeri girin!" diye bağırdım. Bir barınak olması, hiç barınak olmamasından iyiydi, değil mi?

Kanat sesleri yaklaşırken sesi ürkütücü derecede sakin olan başrahibe, "İçeride yanalım diye mi?" dedi.

Kahretsin. Tartışacak zaman yoktu ve onları terk edemezdim. Andarna haklıydı; gökyüzüne çıkarsak onları savunmasız bırakacaktık, zaten Tairn de yaralıydı.

Fakat güce hükmetmek için onun üzerinde olmama gerek yoktu.

"Feirge'ye gitmesini söyle," dedim, sonra yağmurdan kayganlaşan mermer basamakları tırmanıp daha yüksek bir noktaya çıktım ve iletim aracını elime aldım. "*Senden onunla gitmeni isterdim ama bunu yapmayacağını biliyorum.*"

"*Yine de dile getirdin.*" Tairn yaklaşmakta olan Wyvernlere doğru döndü ve kuyruğunu havaya kaldırdı. "*Dikkatli ol. Theophanie ortaya çıkarsa senin hayatını görevlilerinkine tercih ederim.*"

Theophanie ortaya çıkarsa hepimiz hapı yuttuk demekti. Herhangi bir Venin diğerlerine koruma duvarları tarafınca durdurulmadan Aretia'nın kapılarına bu kadar yaklaştıklarını bildirirse Krovla'nın kurutulmamış topraklarını es geçip bizim kuluçka alanımıza hücum ederlerdi.

Tek bir Wyvern'in bile kaçmasına izin veremezdik.

Sahanlığa ulaştığımda başrahibeye, "En azından siper almayı düşünür müsün?" diye sordum.

"Bunu yapmayacağız." Birkaç saniye boyunca beni inceledikten sonra örgümün gümüş yarısına baktı. "Sen de bizim gibi saçlarını kül suyu ve Manvasa çiçeği suyuyla mı açıyorsun?"

Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki neredeyse saçlarıma değecekti. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkında değil miydi bu kadın? Çünkü bu konuşmayı yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Saçımın doğal hâli bu."

"Öyle mi?" Dövmeli alnını kırıştırdı. "Yardımımıza gelmek için uzun bir yolculuk yapmışsın." Rahibe belindeki kında bulunan kısa kılıcı çekti. "Ya Dunne bizi koruyacak ya da onun değerli hizmetkârları olarak Malek'le buluşacağız."

"Dunne ortaya çıkıp savaşmaya başlamayacak," dedim anlamsız olduğunu bilsem de, sonra dönüp onun yanında durdum. Tairn sola geçerek bana yaklaşan üç Wyvern'i net olarak görmemi sağlarken Feirge basamakların sağında uçmaya hazır bekliyordu.

"Tabii ki çıkmayacak." Rüzgâr hızını artırırken rahibe alaycı alaycı gülümsedi. "Seni gönderdi ya."

"Eh, muhakeme yeteneğinin iyi olduğunun söylendiğini hiç duymamıştım zaten." Asla anlayamayacağım hareketler listesine tapınak görevlilerininkini de ekledim ve Arşiv kapımı test etmek için birazcık araladım. Güç, güneş yanığının üzerine dökülen kaynar su misali damarlarıma dolarken yavaşça nefes aldım ve acıyı kabullenip kendime yeni başlangıç noktası belirledim. "*Feirge neden havalanmadı?*"

"*Takım lideri seni bırakmayacakmış*," dedi Andarna.

Lanet olsun. Sağ elimi kaldırdım...

"Bunu yapmayalım," dedi tanıdık bir ses, sol taraftan.

Başımı hızla o yöne çevirdiğimde ayaklarım korkudan tapınağın zeminine çakılı kaldı. İki hançerimi de kınından çıkardım.

Theophanie.

Başını hızla çeviren Tairn'in hırıltısı geriye kalan kömürleri titreştirdi ve etrafımızdaki görevliler korkuyla inledi.

Tairn ve Andarna'ya, "*Sizi kurutmadan önce havaalanın*," diye yalvardım ama doğaları gereği pullarını bile kıpırdatmadılar.

"Kılıcını ya da elini kaldırırsan hepinizi öldürürüm. Benimle gel, geri kalanların yaşamasına izin vereyim," dedi Theophanie basamakların dibinden; koyu mor tuniği teninin solgunluğuyla tezat oluşturuyordu. Gözlerinin çevresindeki kırmızı damarlar nabzıyla aynı anda zonklarken yüzündeki yorgun gülümseme son derece tedirgin ediciydi. Başını yana eğdi. "Dövüşmeyelim, Violet. Bunca şiddet seni yormuyor mu? Benimle gel. Sana en çok istediğin şeyi vereceğim."

"En çok istediğim şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," Midem kasılırken başrahibe benden birkaç adım uzaklaştı.

"Kafir! Burada istenmiyorsun," diye bağırdı çatallanan sesiyle.

Kafir mi? Zihnim tıpkı kalp atışlarım gibi zamanla yarışırken bir başrahibeye, bir Theophanie'ye baktım. Alnındaki soluk dövmeye. Theophanie eskiden Dunne *rahibesiydi*. Gümüş rengi saçları Unnbriel'deki görevlilerin saçlarıyla aynıydı... benim saçlarımla da...

Beyaz saçlı rahibe titreyen koluyla kılıcını Theophanie'ye doğru kaldırarak düşüncelerimi böldü.

Ah, siktir. Güç, kavurucu bir ateş dalgasıyla bedenime doldu. Etrafta güce hükmetmeyi göze alamayacağım kadar çok insan vardı ve eğer Theophanie bu kadar yakındayken büyüyü kurutmaya kalkarsa...

"*Ben* istenmiyor olabilirim," dedi ayaklarını çimlere basarak, "ama onlar isteniyordur."

Kırmızı cübbeli iki erkek Venin daha arkasındaki otların arasından çıkıp geldiler ve Andarna, Tairn'in kuyruğunun üzerinden atlayarak Theophanie'ye doğru ateş püskürttü. Havayı kül ve sülfür kokusu doldursa da Andarna sağımdaki basamakların dibine indiğinde Theophanie hâlâ sapasağlam duruyordu.

"*Neden?*" diye haykırdı Andarna.

Theophanie gülümseyerek, "Muhteşem," dedi. "Şimdi kendini daha iyi hissedi–" Theophanie'nin bakışları arkama, gökyüzüne doğru yükseldi ve gözleri irileşerek geriye doğru birkaç adım attı. "Onları bırakıp gidin!" diye bağırdı yaklaşan karanlık güce hükmedenlere, sonra onlara doğru koşmaya başladı. "Hemen!"

Üçü el ele tutuştu ve ortadaki tek bir adım atınca ortadan kayboldular.

Tıpkı Garrick gibi.

Tairn, "*Geliyorlar!*" diye kükreyince hemen başımı çevirip doğuya baktım.

Malek biliyordu ya, Theophanie'yi kaçıracak kadar korkutan şeyin ne olduğunu düşünecek zamanım yoktu. Hâlâ yaklaşmakta olan dört Wyvern kanat düzeninde alçaldı, biri önden giderken diğerleri onu yakından takip ediyor ve doğruca üstümüze geliyorlardı.

Sağ elimi tekrar kaldırdım. Artık enerji aktarmak, Andarna'nın etrafa saçtığı közleri çıplak ellerimle topluyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu ama otuz saniyeden kısa süre içinde burada olacaklardı.

Andarna, Tairn'in yanına geri dönerek, "*Her an gelebilirler, Gümüş,*" dedi ve Feirge çömelip savaşı gökyüzüne taşımaya hazırlandı.

Eğer karanlık, derinlik algımı bozmuşsa ve tahmin ettiğimden daha hızlı uçuyorlarsa hepimiz pişmek üzereyiz demekti. Öndeki Wyvern'i hedef alıp Dunne'a dua ettim. Sonra güce

hükmederek enerjimi saldım ve parmağımı aşağı doğru indirdim. Bu sefer tutmak yoktu. Dersimi almıştım.

Üzerimden akan büyü tanıdık bir dalgayla tenimi karıncalandırdı ve yıldırım ilk Wyvern'i vurdu. Ateş topu hâlinde gökyüzünden kaydıysa da hâlâ üç tane Wyvern varken bunu kutlayamazdık...

Ne oluyordu böyle?

Artık bize doğru uçmuyorlardı, *düşüyorlardı*. Onlar mermi gibi düşerken kalbim delicesine atıyordu. Sağdaki yaklaşık yirmi metre önüme düşünce yer titredi, yaratık ivmesi yüzünden toprakta sürüklendi.

Tairn, "*Hazır ol!*" diye bağırarak soldakinin üzerine atladı. Wyvern'i rotasından saptırırken Tairn'le aramızdaki bağa acı doldu ve yaratık düşerken yerdeki toprak tapınağın sol tarafına savruldu.

Geriye hâlâ düşmekte olan Feirge'nin boyunda tek bir Wyvern kalmıştı.

Wyvern, Andarna'nın yedi metre önünde yere çarptı, sonra bir koçbaşı zarafetiyle bize doğru kaymaya başladı. Duracak gibi de görünmüyordu.

Tairn, "*Çekil!*" diye emretti ama Andarna yerinden kıpırdamayınca göğsüm korkuyla sıkıştı.

"*O senin için çok büyük!*" diye haykırdım.

Feirge tek bir adım atıp kafasını bir topuz gibi Andarna'nın yan tarafına savurarak onu Wyvern'in önünden çekti ve yaratık tam da onun az önce durduğu yerden geçerek ilerlemeye devam etti.

Wyvern bize doğru geliyordu; gözleri kapalı, dişleri açıktaydı.

"Çekilin!" Yaratığın leşi mermer basamaklara doğru gelirken başrahibeyi dirseğinden tutup önünden *çektim*. Görevliler dört bir yana kaçışırken çığlıklar yükseldi ve Wyvern'in omuzları basamakların alt kısmına, kafası da karmaşık desenlerle süslenmiş orta sütuna çarptı.

Siktir.

Sütun çarpmanın etkisiyle parçalandı ve etrafa mermer parçaları savruldu. Ellerimi havaya kaldırarak yapabildiğim tüm küçük büyüleri yaptım ama etrafa savrulan pençe büyüklüğündeki kaya parçalarını durdurmak mümkün değildi.

Fakat sonra aniden... durdular.

Yüzümden birkaç metre ötede olanın, alev şeklinde yontulmuş kenarları tek bir siyah gölge şeridiyle havada asılı duruyordu.

Xaden.

Hissettiğim rahatlamayla az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti. Yıkılan sütunun kalıntısı yavaşça yere doğru süzülüp bir gümbürtüyle toprağa oturdu. Diğer parçalar da yavaşça yere inerken etrafımızdaki görevliler koşuşturarak yoldan çekildiler.

Başımı sağa çevirip kalan sütunların ve başrahibenin ötesine doğru çekilen gölgeleri takip ettim.

Xaden sağlam kalan basamakları ikişer ikişer tırmandı, sol elindeki kılıçtan kan damlarken sağ elini indirdi. Gözlerinde kırmızılıktan eser yoktu, sadece kararlılık ve yaralandım mı diye beni incelerken bir anlığına belirip sönen korku vardı.

Ben de aynısını ona yaptım ve yüzünün yan tarafına sıçrayan kanı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Benim değil," dedi ve beni göğsüne çekti. Alnımı göğsüne dayayıp kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin nefesler alırken Xaden başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ama *sen* hep başını derde sokuyorsun."

Bu şartlar altında tartışmanın bir faydası yoktu. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Onun *başına bunun gelmesine izin mi verdin?*" dedi Sgaeyl sertçe.

Xaden'ın kollarından sıyrıldığımda Sgaeyl'in kısılmış gözleriyle sivri dişlerinin rahatsız edici derecede yakınımda olduğunu gördüm. "Özür dilerim..."

"*Onun hiçbir sorumluluğu yok*," diye itiraz etti Tairn. Sgaeyl kafasını ona çevirdi ve aniden kalın bir kalkan duvarı bağlantımızı kesiverdi. Kavga geliyordu.

Xaden tapınağı inceleyerek, "Sgaeyl yarayı hissettiğinde pozisyonunu korumayı reddetti," diye cevap verdi. "Ama buna sevindim yoksa ikimiz de ölmüş olacaktık. Koruma duvarları açıldığında neredeyse buraya varmıştık."

Koruma duvarları mı? Kaşlarımı kaldırdım. Bu büyünün dalgalanmasını, gökten düşen Wyvernleri ve Theophanie'nin korkusunu açıklıyordu. "Ama nasıl?"

Kafamın içinde bir düdük sesi yankılandığında Xaden'la birlikte sırtımızı tapınağa vererek döndük.

Wyvern'in bedeninin solunda, Tairn ve Sgaeyl'in arkasında, karanlık şekil değiştirmeye başladı. Gece rengindeki pullar tam olarak siyah ya da mor olmayan bir tona dönüştü, boynuzları Andarna'nınkilerle aynı girdap desenini taşıyan ejderhanın şeklini aldı.

"*Koruma taşınızı ateşlemek gerekiyordu*," dedi Leothan.

Şaşkınlıktan donakaldım.

Yanardönerler gelmişti.

Asher bugün döndü. Biri öğrenirse tanrılar yardımcımız olsun. Kıza yaptığı şeyden dolayı onu affedebileceğimi sanmıyorum.

–YÜZBAŞI LILITH SORRENGAIL'İN GÜNLÜĞÜ

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eğer Yanardönerler yedinci ırk olarak koruma taşını yakmışsa Aretia güvende demekti. Tyrrendor'un büyük bir bölümü de öyle.

Bu inanılmazdı ve fazla kolay olmuştu. İsimlendiremeyeceğim kadar yoğun duygular tüm bedenimi sarsa da Feirge başını eğip dişlerini göstererek Yanardönerle yüzleşmek üzere döndüğünde korku hepsinin yerini aldı.

"*Hayır!*" Andarna, Tairn'in yanından fırlayıp Wyvern'in üzerinden atlayarak Feirge'nin önüne geçti. "*O benim soyumdan!*"

Yeşil Hançerkuyruk bir adım geri çekildi ama Rhiannon ondan inip doğruca tapınağın platformuna atlarken başını yerden kaldırmadı. Xaden, gözlerinde hiçbir kırmızı iz olmamasına rağmen Yanardöneri görünce sırtını dikleştirdi. "Sen bunu hallet, ben de burada... ne yapılması gerektiğine bakayım."

Bir Yanardönerle en son karşılaştığında neler olduğunu hatırlayınca başımla onayladım.

Rhi bize doğru koşarken Xaden sessizce, "Ona teşekkürlerimi ilet," dedi.

"İleteceğim," diye söz verdim ve Rhi'ye baktım.

Rhi başını onaylarcasına salladıktan sonra merdivenden aşağı indik.

Tairn ve Sgaeyl'in arasında yürürken Rhi'ye, "Silah yok," dedim. "Onlar barışçıl."

"Anladım," dedi hızıma ayak uydurarak. "Yani bizi yakarak öldürmeyecek, değil mi? Feirge'ye haklı olduğunu söylemeyi reddediyorum. Ölsem bile bunu başıma kalkmaya devam eder. Ayrıca o karanlık güce hükmedenlere ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorum."

Leothan ve Andarna'ya yaklaşırken, "Seni bilgilendireceğim," dedim. "Sadece buna hazırlıklı..."

Rhi inleyerek kulaklarını kapadı.

"Ol," diye cümlemi tamamladım yüzümü buruşturarak.

Leothan, Rhi'ye baktıktan sonra küçümseme denebilecek bir ifadeyle Wyvern'in cesedine sırtını döndü.

Onlara ulaştığımızda Andarna, bağa endişe ve heyecan karışımı bir duygu yayarak soluma geçti.

Leothan, Rhi'ye, "*Bir yeşilden daha sıcak bir karşılama beklerdim*," dedikten sonra altın gözlerini bana çevirdi.

"Teşekkür ederim," diye geveledim beceriksizce, ona bakmak için başımı kaldırarak. "Bu eyaletteki herkesi kurtardın."

"*Bunu senin için yapmadım*," dedi Andarna'ya bakarak.

"Sertmiş," diye fısıldadı Rhi.

Başını dik tutan Andarna, "*Teşekkür ederim*," diye cevap verdi.

"*İnsanın korktuğumuz kadar tehlikeliymiş.*" Başını yana eğip Andarna'yı incelerken midem kasıldı. Her ne gördüyse Andarna'yı reddetmelerinin nedenlerini doğrulamış olmalıydı.

"*Halkını savunuyor*," dedi Andarna, pençelerini yağmurdan ıslanmış çimenlerde esnetirken. En azından yağmur azalmış, çiselemeye dönüşmüştü. "*Ve bizimkini.*"

"*Sen de öyle.*" Leothan'ın sesi yumuşamıştı. "*Geldiğimden beri seni izliyorum.*"

Bunu kimse fark etmemişti. Tairn sırtını dikleştirdiğinde boğazım daraldı.

"*Peki ne gördün?*" Andarna kuyruğunu başının üzerine doğru savurdu. "*Ne hüküm verdin?*"

Onun iğneleyici ses tonunun da Sgaeyl'in boğazından yükselen hırıltının da kesinlikle faydası olmayacaktı.

Yanardöner gözlerini kıstı. "*Davranışınız iğrenç ve eylemleriniz yanlış...*"

"*O sürümüz için bir övünç kaynağı,*" diye tısladı Sgaeyl.

"*Olmasını umduğumuz gibi.*" Yanardöner başını Sgaeyl'e çevirince Tairn saldırı pozisyonuna geçti. "*Fakat değer verdiğimiz şekilde değil.*"

Rhi yanıma yaklaştı.

"Bunların hiçbiri onun suçu değil," diye araya girdiğimde Leothan bana baktı. "Gökkubbe'nin yöntemleriyle yetişmesi için onu burada bıraktığınızda başarısızlık olarak gördüğünüz şeye onu siz mahkûm etmiş oldunuz."

"Gerçekten de hiç tanımadığımız devasa bir ejderhaya bağırmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı Rhi.

"İstiyorum," diye cevap verdim, Leothan'ın gözlerine bakarak. "Onun yanlış *hiçbir* tarafı yok. Bu gece koruma duvarlarımızı ateşlediğin için sana ne kadar teşekkür etsek azdır ama buraya sadece onun eksik olduğuna inandığın yönlerini göstermeye geldiysen Feirge'nin karşılamasının benimkinden daha *sıcak* olduğunu göreceksin demektir."

Başını eğdi, sonra beni görmezden gelerek bakışlarını Andarna'ya çevirdi. "*Sebepleriniz onurlu,*" dedi. "*Mavi sözümü kesmeden önce tam da bunu söyleyecektim.*"

Andarna, öncekinden biraz daha yumuşak bir sesle, "*Sgaeyl,*" diye düzeltti.

"*Sgaeyl,*" diye tekrarladı Leothan, sonra Andarna'ya odaklandı. "*Aramızda nesiller var ama aynı kanı taşıyoruz. Karşılaştığın*

daha uzak bir soydan gelen diğerlerinin aksine biz aynı soydanız ya da aramızda büyümüş olsaydın öyle olacaktık."

O Andarna'nın ailesindendi. Kalbim sıkıştı.

Andarna'ya, "*İnsanın kalabilir*," dedi. "*Diğerleri sohbetimize katılmayacak.*"

Kaşlarımı kaldırdım.

"*Onları korumasız bırakmayacağım.*" Rhi'nin yanındaki Tairn pençelerini açtı.

"*Onların korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmen, söyleyeceklerimi yalnızca onların dinlemesini istememin asıl sebebi.*" Leothan, Andarna'ya bakmaya devam ediyordu. "*Bunu sadece bir kez teklif edeceğim.*"

Andarna sırtını dikleştirdikten sonra başını Tairn ve Sgaeyl'e doğru çevirdi. "*Ne dediğini duymalıyım.*"

Sgaeyl irkildi ve Rhi ellerini kulaklarına götürdü.

Tairn hırladı ve ben de bağa uzandım ama bizi Tairn'inkinden daha güçlü bir kalkan engelliyordu. Leothan.

Bu garip bir şekilde BHK sırasında bize verdikleri serumun etkilerine benziyordu. Her parçam bağlantının kopmasına isyan etse de burada kalmayı Andarna'ya borçluydum.

"*Onlar uzaklaştıktan sonra başlayacağız*," diye söz verdi Leothan.

Rhi'ye, "Sizinle iletişimimizi kesti," dedim, sonra başımı kaldırıp Tairn'e baktım. "Ben iyi olacağım."

Sgaeyl dişlerini gösterdi, sonra aniden dönüp tapınağa, Xaden'a yöneldi.

Rhi kaşlarını endişeyle çatarak, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim." Boğazımda büyüyen yumruyu yok etmek için yutkundum. "Onu dinleyememesinin sebebi ben olmayacağım."

Rhi bir an için itiraz edecekmiş gibi baktıktan sonra başıyla onayladı. "Çok uzakta olmayacağız." Sgaeyl'in peşinden gitti ve Tairn uzaklaşmak üzere dönmeden önce Leothan'ı uyarır gibi hırladı.

Andarna'nın kuyruğu başımın üzerinde kıvrıldı.

"*Senin, başkalarının eksiklikleri göz önünde bulundurularak yargılanman hoşuma gitmedi,*" dedi Leothan başını Andarna'nın göz hizasına indirerek. "*Seviyormuşsun gibi görünen o karanlık güce hükmeden de dâhil.*"

Göğsümde titreşen umut, duymayı beklediğim hakaretleri silerken Andarna'nın pulları siyahın tonlarında dalgalandı.

"*Sana bizim yöntemlerimizi öğrenme şansı verilmeli,*" diye devam etti Leothan. "*Bizim yolumuzu seçme şansı.*"

"*Kalıp bana öğretecek misin?*" diye sordu Andarna.

Leothan gözünü ondan ayırmadan, "*Benimle eve geleceksin,*" dedi. "*Bu birkaç yıl sürebilir ama diğerleri kararımı kabul edecek. O zamana dek kendi gerçeğini bilecek kadar çok şey öğrenmiş olacaksın.*"

Yıllar mı? Midem kasıldı.

"*Yıllar boyunca buradan ayrı kalamayız ki.*" Andarna'nın sözlerinde hüzün vardı.

"Sen *kalabilirsin*," dedi Leothan.

"*Tek başıma mı?*" Andarna donakaldı.

Tanrılar aşkına. Sırtım dikleşti ve daha önce hiç tatmadığım bir dehşet hissi kaslarımın gerilmesine neden oldu. Bizi ayırmak istiyordu.

"*Koruma duvarlarını devreye sokarak önemsediğin insanı kurtardım,*" dedi sanki onun gidişini engelleyebilecek maddeleri sıralıyormuş gibi. "*Akıl hocanın kanatları altında kendi türü dışında herkese karşı güvende olacaktır.*"

"*Onu bırakamam!*" Andarna başını kaldırdı.

Kalbim tehlike arz edecek kadar hızlı atıyordu.

"*Bırakmalısın. Ne sen ne de soyumuzdan herhangi biri bunu hak ediyor. Bu gece yaşananlara bak. Müdahale etmeseydim artık var olmayacaktın.*" Pulları titreşerek sedefli bir parlaklığa kavuştu. "*Burada senin için savaş ve acıdan başka bir şey yok.*"

Ben vardım. Tairn vardı. Sgaeyl vardı. Bağırmamak, Andarna için bu ânı mahvetmemek adına olanca gücümle çabalamam gerekti.

"*Benim onunla bağım var.*" Andarna kuyruğunu indirip etrafımda kıvırdı. "*Hayatlarımız, zihinlerimiz, bizi oluşturan enerji iç içe geçmiş durumda.*"

İşte. Bu. Kesinlikle. Doğruydu. Kendimi başımla onaylarken buldum.

"*Öyleyse kopar.*" Başını eğdiğinde gözlerinin üstündeki pullar tek bir çizgi hâlinde kırıştı. "*Bağlar sadece büyülü bağlardır. Sen Yanardönersin. Sen büyünün kendisisin. Onu bük, şekillendir, uygun görüyorsan da kopar.*"

Bir dakika. Ne?

"*Yapamam.*" Andarna'nın kuyruğu bana daha da yaklaştı.

Nefes alamıyordum, başım dönmeye başladı.

"*Ama çoktan yaptın bile.*" Bana baktı. "*Seninle ilk kim bağ kurdu?*"

Bu gerçek olamazdı. Belki de rüya görüyordum. Ya da Xaden'ın rüyasındaydım. Fakat bu kesinlikle bir kâbustu. "Beni aynı gün seçtiler."

Hayal kırıklığıyla iç geçirerek üzerime buharlar püskürttü. "*Seninle ilk kim konuştu?*"

Bakışlarım başka tarafa kayarken Harman'ı düşünmeye başladım.

Kenara çekil, Gümüş. Tairn'in sesi hafızamda gümbür gümbür yankılandı.

"Tairn," diye fısıldayarak Andarna'ya baktım. Pullarının deseninden burnunun eğimine, gözlerine, boynuzlarındaki, Leothan'ınkine benzeyen girdaplara kadar onun her şeyini içime çektim. "Sen uçuş alanında bana adını söyleyene kadar benimle konuşmamıştın."

Gözlerini kırpıştırdı.

"*Gördün mü?*" Leothan, Andarna'ya baktı. "*İnsanların yalnızca tek bir ejderhayla bağ kurabilmesi gerekirken sen olmaması gereken bir yerde ikinci bir bağ kurdun. Bunu sadece bir Yanardöner yapabilir. İçgüdülerin mükemmel ama eğitime ihtiyacın var. Bağını kopar ve benimle gel.*"

Nabzım kulaklarımda nal sesleri gibi gümbürdüyordu.

"*Ama Violet...*" Andarna'nın sesindeki inkâr... Amari bana yardım etsin, endişeye mi dönüşüyordu?

Fark ettiğim an benzim soldu. Gitmek istiyordu. Elbette istiyordu. Leothan onun ailesi, ırkının onu kabul etmeye istekli tek ejderhasıydı. Onu burada tutan şey bendim.

Leothan sanki Andarna'yla aramızdaki tek şey buymuş gibi, "*Diğer bağı onun yaşamını sürdürmesini sağlayacak,*" dedi. "*Geri dönmeyi seçersen bağı her zaman yeniden kurabilirsin.*"

Andarna cevap vermeyince Leothan başını göz hizama indirdi. "*Yaşından dolayı duygusal bir ikilem yaşıyor. Sen ne yapmasını isterdin?*"

Andarna başını eğdi.

"Ben..." Yüzüm kireç gibi oldu ama gözlerimi ondan ayırmadım, sanki bu onu son görüşüm olacakmış gibi her ayrıntısını ezberlemeye çalıştım. Bu akılalmaz bir olasılıktı –mühür gücüm *ona* olan ihtiyacımdan dolayı ortaya çıkmıştı– ama sanki bir tür uçuruma sürükleniyormuşuz gibi hissediyordum. "Seni seviyorum ve kendini bütün hissetmeni istiyorum," dedim, o da yavaşça gözlerime baktı. "Mutlu, güvende ve başarılı olmanı istiyorum. Yaşamanı istiyorum." Sesim çatallandı. "Benimle olmasa bile."

"*Takdire şayan,*" dedi Leothan. "*Seçimini anlıyorum.*"

Aramızdaki bağı dolduran özlem o kadar derindi ki acısını kendi göğsümde hissettim ve bu acı ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Söyleyemediği her şeyi hissederek kendimi başımı sallamaya zorladım.

"*Nasıl yapıldığını bilmiyorum...*" diyecek oldu.

Kafamın içinde tiz bir düdük sesi duyuldu, sonra sadece sessizlik kaldı. Bağa uzandım ama karşımda sadece bir duvar buldum... sonra da hiçbir şey.

Andarna başını Leothan'a çevirdi.

Leothan hiçbir şey söylemeden başımın üzerinden sıçrayıp havalandı. Kanatlarını açtı ve irtifa kazandıkça rüzgârı yüzüme vurur oldu. Pulları titreşerek bulutlu gece göğünün rengine büründü ve gözden kaybolmaya başladı.

Andarna başını ona doğru kaldırıp kükredi, sonra bakışlarını çılgınca etrafta gezdirerek arkama, ardından sağa çevirdi, sonra bir an için bana baktı. Gözleri bir şey söylemek ister gibi ışıldadı, ben de bağımızın olması gereken duvara doğru bir hamle daha yaptım.

Ama duvar gitmişti.

Bir nefes sonra Andarna da gitti.

Ondan geriye yalnızca pulları gökyüzünün karanlığına karışırken esen rüzgâr kaldı.

Bir kükreme kemiklerimi titretirken gözlerim kararmaya, kulaklarım çınlamaya başladı. Kalbim tekledi ve ciğerlerim mücadeleyi bıraktı. Oksijenim tükenmişti ve nefes almak için bir neden de yoktu artık. Eskiden özgür ama demirliydim, şimdiyse kavrayamayacağım kadar engin sularda sürüklenen içi boş bir kabuktan ibarettim.

Dizlerimin bağı çözüldü, sonra yere düştüm.

Biri, "Violet!" diye bağırdı ve koşarak gelip kahverengi gözleriyle cevaplarını bilmediğim sorular sorarak önümde çömeldi. "İyi misin?"

Ben bir hiçim.

Gökyüzü kardı ve yer titredi. Gözüm gittikçe daha çok kararırken önümdeki siyah boşluğa baktım. Gökyüzü değildi bu. Bir kanattı.

Aniden önümde sert, talepkâr altın gözler belirdi.

"*Nefes alacaksın!*" Onun sert, pürüzlü sesi zihnime dolarken boyun eğmeyen gücü bizi birleştiren geçitten bana aktı.

Tairn.

O vardı, bu yüzden ben de olmalıydım çünkü birbirimize bağlıydık. Asla yalnız değildik. Her zaman bağlıydık.

Soluk aldım ve ciğerlerime hava doldu. Kalbim çılgın, acı verici bir hızla çarpıyor olsa da yeniden düzgün görmeye başladım. "*Bizi terk etti. Bizi terk etti. Bizi terk etti.*" Tek düşünebildiğim buydu.

"Biz *kalacağız*," dedi Tairn, sanki kalmamak gibi bir seçeneğim varmış gibi.

"Ne oldu?" Biri yanımda dizlerinin üzerine düştü ve bakışlarım kehribar benekli akik gözlerle buluştu. Herhangi biri değildi bu, Xaden'dı. "*Violet?*" Bizi birbirimize bağlayan bağa endişe ve korku doldu, bu bağlantıyı hissetmek kalp atışlarımı biraz sakinleştirdi.

Tairn için vardım ama Xaden yaşıyordum.

Rhiannon, "Bilmiyorum," diye cevap verdi ve onun da beni, hemen yatıştırmak istediğim yürek parçalayıcı bir endişeyle izlediğini fark ettim.

Rhi hâlâ buradaydı. Mira, Brennan, Ridoc, Sawyer, Dain, Jesinia, Imogen ve Aaric de öyle... *Onun* dışında herkes buradaydı.

Kelimeleri öfkeyle hançer gibi keskinleşen Sgaeyl, "*Bunu nasıl yapabildi?*" diye gürledi.

"O gitti," diye fısıldadım Rhi'ye, sonra da bu dayanılmaz gerçeğin ağırlığı altında ezildim. Xaden beni tuttu, omzumu göğsüne doğru çekti ve birbirimize bakarken kaşlarını çattı. "Andarna gitti."

Hiçbir binici ejderhasını kaybettikten sonra hayatta kalamadı.
Bunu isteyeceklerini de hiç sanmıyorum zaten.

-YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andarna gitti.

Sonraki üç gün boyunca odamızdan dışarı adım atmamış, yatağımızdan da nadiren çıkmıştım.

Andarna gitti.

Ama hiç yalnız kalmıyordum.

Sabahları ben bir uyuyup bir uyanırken Brennan baş ucumdaki sandalyede kitap okuyordu. Öğleden sonra nöbeti takım arkadaşlarım devralıyordu ama sesleri bitkinlik sisini aralamaya yetmiyordu. Hiç bitmeyen bir arkadaş akını vardı ve hiçbiri de ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, ki bu benim için hiç sorun değildi çünkü benim de karşılık verecek gücüm yoktu. Xaden geceleri bana sarılıyor, kollarını ve zihnini bana doluyordu.

Andarna gitti.

Tairn bağımızı tamamen açık bırakarak ona daha önce hiç olmadığı kadar sınırsızca ulaşmamı sağlıyordu. O zaten hep benimleydi ama artık ben de onunlaydım. İhtiyarlara Andarna'nın ayrılışını anlatırken söylediklerini dinlemiştim. Sgaeyl'le, onun *aşırı temkinliliği* yüzünden tartıştığını duymuştum ve Xaden'a yemek yediğimden emin olması konusunda verdiği öğütlere kulak misafiri olmuştum.

Tek duyduğum bunlar değildi. İlk iki gün kapı her açıldığında dışarıdan kutlamalar, neşeli sesler ve kahkahalar gelmişti ama içeri biri girdiği anda bu sesler kayboluyordu.

Tabii ki mutlulardı. Aretia güvendeydi. Son birkaç aydır umutsuzca beklediğimiz şey gerçekleşmişti. Kutlama yaptıkları için onları suçlamıyordum, sadece onlara katılamıyordum. Bunun için bir şeyler hissetmem gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Uyuyordum ama rüya görmüyordum.

Andarna gitti.

Üçüncü gün ortamın havası değişti ama takım arkadaşlarımın sessiz gerginliği hakkında soru sormadım. Umursamadığımdan değil, içgüdüsel olarak yapmam gereken şeyi, nefes alıp verme eylemini gerçekleştirmek bile tüm enerjimi aldığından.

Geri dönecekti, değil mi? Dönmek zorundaydı. O ölmemişti. Leothan onun denizi aşmasını sağlayacaktı. Döndüğünde beni bu hâlde, kendi içime kapanmış bulursa onun yadigârına layık olamazdım. Eğer bu duygusal bir İmtihan'sa başarısız oluyordum ama bu sefer düşmemi engellemek için tutunacağım bir ip yoktu.

Dördüncü sabah arkamda yatak kımıldayınca uyandım.

"Bütün gece seni uyurken izleyeyim diye uçmadım. Uyan artık."

Bu ses beni başka hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sarsmıştı. Döndüm ve yatağın Xaden'ın tarafına oturmuş olan Mira'nın bana baktığını gördüm; bacaklarını battaniyenin üstüne uzatmış, çoraplı ayaklarını birbirinin üstüne atmıştı. Beni inceleyen gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama neyse ki yeni bir yara görmüyordum.

"İstemiyorum." Uzun zamandır konuşmadığım için sesim çatallı çıkmıştı.

"Biliyorum." Kaşlarını çatarak gözlerime baktı ve saçlarımı alnımdan geriye doğru çekti. "Ama yapmak zorundasın.

Ağlayabilirsin, çığlık atabilirsin, hatta istersen bir şeyler kırıp dökebilirsin ama bu yatakta yaşayamazsın."

"Eskiden bütündüm ama artık değilim." Gözlerim yandı ama ağlamadım. Gözyaşlarım günler önce sona ermişti. "O gerçekten gitti."

"Çok üzgünüm." Mira'nın yüzü anlayışla doldu. "Ama kederinden ölmeni izleyecek kadar da üzgün değilim. Sadece ayağa kalkarak başlamalısın." Yüzünü buruşturdu. "Sonra da banyoya geçebilirsin."

Biri kapıyı tıklattı ve bakışlarım odanın kapalı kapısına kaydı. "Buraya nasıl girdin?"

"Beni içeri Riorson aldı." Kapı açılırken elini başımdan indirdi. *Tabii ki o almıştı.* "Uyandı," dedi Mira omzunun üzerinden.

Xaden içeri baktı, alnı endişeyle kırışmıştı ama beni görünce gülümsedi. "Bakın kim uyanmış."

"İstemeyerek," dedim.

Gözleri ışıldadı ve ben de günlerdir onunla ilk kez konuştuğumu fark ettim.

Kahretsin. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Kaybettiğin gücü nasıl yerine koydun?" diye sordu Mira hızlıca.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ben... koymadım. Sen neden bahsediyorsun?"

Brennan, Xaden'ın arkasındaki koridordan, "Madem uyanık, o zaman beni içeri al," diye seslendi. "Onlar *benim* kız kardeşlerim!"

Xaden yara izi olan kaşını kaldırarak, "İstersen onu öldürebilirim," dedi.

"Ona kendini yalandan öldürmesi için bir fırsat daha mı veresin yani?" diye alay etti Mira.

"İçeri gelebilir." Ellerimden destek alarak doğrulup oturdum. O kadar uzun zamandır Xaden'ın antrenman tişörtünü

ve paçaları kıvrılmış pijama altını giyiyordum ki neredeyse derime yapışmışlardı artık.

Xaden, Brennan'ı kapıdan içeri çekti ve abim girer girmez Mira'ya kaşlarını çattı.

"Burada ne yapıyorsun sen?" diye sordu Brennan, kapıyı arkasından kapatırken.

Xaden sırtını kitap raflarına yasladı ve bana her an kaçacakmışım ya da daha kötüsü tekrar battaniyenin altına girecekmişim gibi baktı. "*Merhaba.*"

"*Merhaba.*" İçimden gülümsemek gelmiyordu ama ona iyice bakıp her zerresini ezberledim.

Mira, Brennan'ı uyarırcasına gözlerini kıstı. "Kız kardeşimizin neredeyse katatonik hâlde olduğunu söyleyen bir mektup gönderdin, ben de şimdi buradayım işte. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Onu yataktan kaldırmanı istedim." Brennan eliyle beni işaret etti. "Onunla birlikte yatmanı değil."

"Ben geleli daha yarım saat bile olmadan konuşmaya başladı, bu yüzden yöntemimin oldukça sağlam olduğunu düşünüyorum." Bana annemi hatırlatan bir ifadeyle ona baktı. "Peki sen tam olarak ne yapıyordun?"

Annem işlevsizliğim karşısında kesinlikle dehşete düşerdi.

"Şu sandalyede oturmuş" –yatağın yanını işaret etti– "şu anda Medaro Geçidi'ne tırmanan binlerce insanı nasıl barındıracağımızı ve besleyeceğimizi bulmaya çalışıyordum, üstüne üstlük, bir yandan demir atölyesindeki üretimde yaşanan muazzam artışı denetlerken bir yandan da akşamlarımı cepheden buraya gelebilen tüm yaralı binicileri sağaltmakla geçiriyordum."

"*Bana* cepheden bahsetmene gerek yok." Mira göğsüne vurdu. "Koruma duvarlarını yükseltmemiz onları kızdırmış olmalı çünkü orada canımıza okuyorlar ve bizim tek yapabildiğimiz geri çekilmek. Cepheden bakınca Draithus'u görebiliyorum."

"*Sınırı gerçekten de açmışsın.*" Kardeşlerim arka planda tartışmaya devam ederken ben gözlerimi Xaden'a çevirdim.

Bir kez başıyla onayladı. "*Babam da böyle isterdi.*"

Ama aslında bunu Fen yapmamıştı. Xaden yapmıştı. Bense kendi sefilliğimin içinde öyle kaybolmuştum ki bu apaçık ihanet eylemi sırasında onu desteklemek şöyle dursun, fark edememiştim bile. Yüzüm asıldı.

"*Şu an her ne düşünüyorsan dur,*" dedi Xaden başını yana eğerek.

"*Seni yalnız bıraktım.*" Lewellen Kontu beni görse fena hâlde hayal kırıklığına uğrardı. Ben de kendim konusunda büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

"*Nefes alıyorsun ve bu benim için yeterli.*" Gözlerindeki rahatlama elle tutulabilecek kadar yoğundu ve bu, her nasılsa kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Daha güçlü olmam gerekiyordu. Başka neleri kaçırmıştım?

"O bir *ejderha* kaybetti," diye bağırıyordu Mira. "Erkek arkadaşını değil. Bu bir ayrılık değil." Bakışları Xaden'a kaydı. "Alınma."

Boşluk beni bir kez daha saracak gibi oldu ama Tairn bağımızı bir isyan ve öfke tufanıyla doldurdu. "*Şu âna odaklan, gerekirse* ona *odaklan.*"

İkisi hâlâ benimleydi: Tairn ve Xaden.

"Alınmadım." Xaden kollarını göğsünde kavuşturdu ama bakışlarını kaçırmadı. "Ayrılık aşamasını çoktan geçtik."

Mira, "Mesele şu ki," dedi Brennan'a, "bir bağı koparmanın duygusal etkisi bir yana, yaşadığı güç kaybı bile dehşet verici olmalı."

"Burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı kesin," diye fısıldadım.

Brennan, "Onun bir oyuncak gibi zıplayıp hoplayarak hayata geri dönmesi gerektiğini ima etmedim," diye karşılık verdi.

"Yeter!" Haykırışım odaya sessizlik çökmesine neden oldu. Sadece tartışmalarından kaçmak için bile olsa bu yataktan çıkmam gerekiyordu.

Brennan'ın tüm vücudu gevşedi. "Tanrılara şükürler olsun. Konuşuyorsun."

"Sana konuştuğunu söylemiştim!" Mira ellerini iki yana açtı.

"Babamın Arşiv'de bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalı," diye mırıldandım, sonra battaniyemi ittim. Birinci adım, yataktan kalkmaktı. İkinci adım, dört günlük sefaletten kurtulmak için yıkanmak.

"Şimdi de espri mi yapıyorsun?" Brennan'ın ağzı açık kaldı.

"Beni senden daha çok seviyor." Mira üniformasındaki bir ot parçasını silkeledi.

"Burada komik bir şey yok." Ayaklarımı yere bastım. "İkiniz kavga etmeyi *kesmelisiniz*. Barışın artık çünkü Niara dışında sadece biz kaldık." Yavaşça ayağa kalktım.

Xaden kitap raflarından uzaklaşmak için hamle yaptı ben ona bakarak başımı iki yana salladım.

"*Bana bir dakika ver.*" Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatarak banyoya doğru ilerledim. Kapıyı kapadığımda tartışma hafifledi, tuvalete gidip sonra banyo için suyu açtığımda da tamamen duyulmaz oldu. "*Dakika bitti.*"

Xaden birkaç saniye içinde içeri girip kapıyı hemen ardından kapayarak Brennan'la Mira'nın yükselen seslerini dışarıda bıraktı.

"Hâlâ tartışıyorlar mı?" Küvetin kenarına oturup suyun sıcaklığına bakmak için elimi içine daldırdım.

"Onlar senin kardeşlerin," diye cevap verdi üniformasının kollarını kıvırarak bana doğru gelirken. "Bırak ben yapayım." Elini küvete daldırıp kemerden su getiren kolu ayarladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başımla onayladım.

Xaden kıyafetlerimi çıkardıktan sonra küvete girdim. Arkama yaslandım, ılık su üzerime akarken örgümü açmaya

başladım. Yanımda diz çöküp küçük bir beze sabun sürdü ve ayaklarımdan başlayarak beni yıkamaya koyuldu.

Elleri benden başka herkesi şok edecek bir nezaketle hareket ederken gözlerine bakarak, "Yapman gereken başka şeyler vardır," dedim usulca.

"Diğer her şey bekleyecek." Dizime doğru ilerledi.

Ama bekleyemezdi. Özellikle de Altılı Meclis'in emrine karşı gelerek sınırı açmışsa; gerçi bunu söylediği için onu daha çok seviyordum. Her şeyin imkânsız gibi görünmesi önemli değildi, bu kapıların ötesinde dünya dönmeye devam ediyordu. Ve ben ona yetişmek zorundaydım.

Ben bir acı ustasıydım ve Andarna'nın kaybı, hayatta kalmak için maskelemek zorunda kaldığım en derin acıydı. Ama Xaden'a karşı rol yapmak zorunda değildim.

"Üç günlük rün eğitimini kaçırdım," diye fısıldadım banyom bitmek üzereyken. Hayatımdan eksilen şeyler söz konusu olduğunda en küçüğünden başlamak en iyisiydi. Ayrıca, hayatımda onun yardım etmesine hiç izin vermediğim yegâne alanlardan biriydi bu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, sevgilim ama üç gün o işi çözmen için zaten yeterli olmayacaktı." Dudakları seğirirken bezi kolumda gezdirdi.

"Bana yardım etsen?" Kelimeleri söylemek düşündüğümden daha kolay olmuştu.

Yüzüme baktı. "Kibarca sor."

En son aynı talepte bulunduğu ve beni kalenin temel duvarının dibinde öptüğü zamanı hatırlayınca dudaklarımın kenarları titreşti. "Lütfen bana yardım eder misin?"

"Her zaman." Elimi de sabunlayıp işini bitirdi. "Saçını yıkayabilir miyim?"

"Lütfen." Xaden arkama geçerken başımı suyun altına soktum. Sonra doğruldum ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Sabunu saçlarıma sürmesinden aldığım basit haz, yeniden

olumlu bir şeyler hissedebileceğime dair içimde bir umut ışığı yanmasına neden oldu. "Sanırım ejderhaları öldüğünde neden binicilerin de öldüğünü anladım."

Parmakları bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Neden?"

Banyo suyunu avuçlarıma alıp parmaklarımın arasından akmasına izin verirken, "Mesele sadece güç eksikliği değil," dedim. "O anda kim olduğumu, nereye ait olduğumu ya da neden nefes almakla uğraşmam gerektiğini bilmez hâldeydim. Eğer Tairn ayaklarımın yere basmasını sağlamasaydı sanırım kendi isteğimle uçup giderdim. Yokluğunun bende bıraktığı boşluğu hâlâ tam olarak idrak edemiyorum. Bir gün idrak edebilir miyim, onu da bilmiyorum. Şu andan ötesini göremiyorum."

"Henüz bunu yapmak zorunda değilsin." Yan tarafıma geçip küvetin kenarına oturdu.

"Evet, zorundayım. Az önce kardeşlerimin batı cephesinin çöktüğünü ve binlerce insanın senin eyaletine kaçtığını söylediklerini duyduğuma eminim." Başımı eğdim. "Daha fazlası var mı?"

"Evet," diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Ama senin yaptığın şeyden hiçbir binici sağ kurtulamamıştı..."

"Jack Barlowe hariç," diye sözünü kestim.

"Espri anlayışının yerinde olduğunu gördüğüme sevindim." Yara izi olan kaşını kaldırdı. "Kimse senden tamamen işlevsel olmanı beklemiyor."

"Ben bekliyorum." Kendimi meşgul etmek beni tekrar o yatağa düşmekten koruyacaktı. Tairn'e yaslanıp Andarna'nın ardında bıraktığı boşluğu görmezden gelmeye çalıştım.

"O zaman soru şu." Küvetin kenarını kavrayıp gözlerime baktı. "Seninle ilgilenmemi mi yoksa kıçını tekmelememi mi istiyorsun? Her ikisini de yapabilecek kapasitedeyim ve yapmaya istekliyim."

"Bunu biliyorum." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Benimle ilgilenmesini istiyordum ama kıçımı tekmelemesine de

ihtiyacım vardı ve ihtiyaç her seferinde isteği yenerdi. Saçımdaki sabunu temizlemek üzere suyun altına girip mutlak sessizlikte durulanmak için gerekenden biraz daha fazla kaldım. Çıktığımda Xaden sanki peşimden suya dalmaktan bir saniye uzaktaymış gibi öne doğru eğilmişti. Bedenim kendi kendine nefes almayı hatırlıyordu. "Dolaptan bana bir üniforma getirebilir misin? Giyinmem gerek."

Başıyla onayladıktan sonra ıslak alnıma bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim."

O döndüğünde küvetteki suyu boşaltmış, saçlarımı ve vücudumu kurutuyordum.

Eşyalarımı verirken tereddütle yüzünü buruşturdu. "Birbirlerini öldürmediklerinden emin olmak için oraya geri dönüyorum. Niara kim?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyükannem."

"Belli ki hassas bir konu." Kaşlarını çatıp odaya yöneldi. Hızlıca giyindim, ıslak saçlarımı açık bırakarak banyodan odamıza daldım.

Mira ve Brennan silahlarını çekmek üzereymiş gibi görünüyorlardı, benim geldiğimi fark etmemişlerdi bile. Masamızın kenarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kardeşlerime dikmiş olan Xaden'ın ayaklarının dibinde gölgeler kıvrılıyordu.

"Annemizden nefret ederdi." Brennan başını iki yana salladı. "Oraya gittiğine inanamıyorum."

"Violet'ta babamın kitapları var. Aretia sende," diye tısladı Mira. "Ailemizin yaşayan diğer tek üyesine gittim çünkü elimde sadece annemin günlüklerinden birkaçı var ve onlarda da kayıp *aylar* var, Brennan."

Xaden, "*Brennan bileziğin büyükannene ait olduğunu anladı ve o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitmeye başladı*," diyerek beni bilgilendirdi.

"Demek ki annem birkaç ay günlük tutmamış. Ne olmuş yani?" Brennan omuzlarını silkti. "Violet'a onda olup olmadığını sordun mu–"

"Günlüğün ortasındaki aylar eksik," diye karşılık verdi Mira. "Onlar da annemle babamın bizi büyükanne Niara'ya bıraktıkları yaza ait. Annem bilerek hiçbir şey yazmamış."

Bir dakika. O günlüğü ben de okumuştum.

Brennan, "Bu demek değil ki..." diyecek oldu.

"Sekiz yaşındaydım," diye sözünü kesti Mira. "Ve sadece senle ben vardık, hatırladın mı? Violet kalamayacak kadar küçüktü. Döndüklerinde büyükannem onlarla konuşmayı kesti."

"*Ayırmamı ister misin*?.." Xaden kaşlarını kaldırıp bana doğru baktı.

"*Hayır.*" Ona uyarı dolu bir bakış attım.

"Bu onu Dunne tapınağına götürüp adadıkları anlamına gelmiyor." Brennan tiksintiyle başını iki yana salladı. "Bu, iki yüzlü yıllardan beri yasa dışı."

Adamak. Sanki ayaklarımın altındaki taş aniden kuma dönüşmüş gibi dengem bozuldu ve yere doğru çekilmeye başladım.

O zaman adanmışlığını tamamlamadığımız iyi olmuş. Unnbriel başrahibesinin sözleri kafamın içinde çınlıyordu. Theophanie'nin sözleri gibi, tıpkı benimki gibi gümüş saçlarının anısı da öyle.

"*Violet?*" Bir gölge şeridi belime dolanıp bir anlığına beni yerime sabitledikten sonra Xaden bana ulaşıp gölgenin yerine kolunu sardı.

"Sonra bunu yapmak için Poromiel'e gitmişler!" diye bağırdı Mira. "Bana *inanacaksın* Brennan çünkü bu oldu! Büyükannem bu yüzden ikisiyle de konuşmayı bırakmış. Rahibe süreci başlatmış, sonra annemle babama sadece geleceği kesin olarak belirlenmiş olan çocukları kabul ettiklerini ve Violet'ın hâlâ seçebileceği yollar olduğunu söylemiş–"

"Ne zamandan beri kâhinlerin söylediği uyuşturucu kaynaklı halüsinasyonlara inanıyorsun?" Brennan ellerini havaya

kaldırınca avucundaki rün şeklindeki yara izi göründü. "Ya da büyükannemizin palavralarına?"

Söyle bana, bu yolu kendin mi seçtin? Rahibe de bana bunu sormuştu.

"...ve bu yollardan biri de..." dedi Mira onun sözünü kesip başını iki yana sallayarak. "Onu almayı reddetmişler. Aylardır tapınak kayıtlarını talep ediyorum ama tabii ki hiçbirinde bırak *Sorrengail*'i, tek bir çocuk bile yer almıyor."

Zihnim, görmek istemediğim ama bir şekilde parçası olduğum resmi bir araya getirmeye çalışıyordu.

Brennan bana bakınca yüzü bembeyaz oldu. "Mira..."

"Rahibe şifreli konuştu ama temelde Violet geleceğini kötü seçerse yine de ona akıl hocalığı yapacaklarını söyledi fakat dönüşürse..." diye devam etti Mira.

"Mira!" Brennan eliyle beni işaret etti.

Mira şaşkın bakışlarını bana çevirince irkildi. "Violet," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. "Ben senin şeye dönüşeceğinden... Özür dilerim."

"Neye dönüşeceğimden?" diye sordum. Mesele dönüşmek olunca aklıma gelen tek bir şey vardı.

Mira, Xaden'a baktı. "Bize bir saniye izin verir misin?"

"*Kal.*" Ona yaslanırken zihnimden binlerce şey geçiyordu.

Xaden, "Hayır," diye cevap verdi.

"Venin'e dönüşeceğimden mi?" diye tahmin yürüttüm.

Mira dudaklarını birbirine bastırdı.

Göğsüme bir ağırlık çökerken yavaşça, "Tapınaklarımızda herhangi bir kayıt bulamazsın," dedim.

"Çünkü seni adamaya falan çalışmadılar," dedi Brennan, ablama ters ters bakarak.

"Çalıştılar." Ağır ağır başımla onayladım. "Sadece burada yapmadılar. Beni Unnbriel'e götürmüş olmalılar. Bu, saçlarımın neden böyle olduğunu ve o rahibenin kolumu kesmeden önce bana söylediği delice şeyleri açıklıyor."

"Hayır." Brennan ellerini beline koydu. "Babam senin mükemmel olduğunu düşünüyordu ve ebeveynlerin ancak bir tanrının dokunuşunun çocuğa yardım edeceğini düşündüklerinde bebeklerini belirli bir tanrının hizmetine adadıklarını söylerdi..." Bir anda sustu.

Midem kasıldı. "Beni Dunne'a vererek *düzeltmeye* mi çalıştılar?"

"Kesinlikle hayır. Annem hiçbir zaman tapınaklara inanan biri olmadı," dedi Brennan. "Ve senin de hiçbir zaman düzeltilmeye ihtiyacın olmadı."

Kıza yaptığı şeyden dolayı onu affedebileceğimi sanmıyorum.

Tanrılar aşkına. Takımımız oraya gidene kadar hiç ejderha görmemişlerdi.

"Beni annem götürmedi." Bu beklenmedik ihanet karşısında gözlerim doldu. "Babam götürdü." Boğazımdan dehşet dolu bir kahkaha yükseldi. "Tarihin o küçük parçasını sana bu yüzden anlattı, Brennan. Parçaları bir araya getirmen gerekirse diye. Bu yüzden beni o kitapları bulmam için oraya gönderdi." Mira'ya baktım. "Hiçbirimizin ailemizi gerçekten tanıdığını sanmıyorum." Gözlerimi kırpıştırdım. "Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar mesafelisin? Bu yüzden mi bana sürekli boynuzlarım çıkacakmış gibi bakıyorsun? Her an dönüşeceğimi düşündüğün için mi?"

"Hayır. Evet. Belki de. Bilmiyorum." Bana doğru hareketlendi ama Brennan onu durdurdu.

"Ne dedi o?" diye sordu Brennan, Mira'ya. "Rahibenin sözleri tam olarak neydi?"

Mira bileziği çevirip gözlerimin içine baktı. "Senin için –ya da senin içinde– atan kalbin doğru bir sebep uğruna yanlış bir şey yapacağını, tarifsiz bir güce ulaşacağını ve karanlığa dönüşeceğini söyledi."

Dudaklarımı araladım.

"Onun *içinde* mi yoksa onun *için* mi?" diye sordu Brennan.

Mira, "Aynı şey değil mi?" diye karşılık verdi. "Violet'ın dönüşme riski var ve onunki gibi bir güçle–"

Xaden, "Dur," dediğinde başımı hızla ona çevirdim. "Violet değil. Benim."

"*Hayır!*" diye haykırdım bağa doğru, korku beni öyle sıkı kavradı ki başım dönmeye başladı.

Xaden duraksamadan, "Kalbim onun için atıyor," dedi Mira'ya. "Tarifsiz bir güce ulaştım. Dönüştüm. Rahibenin babanı uyardığı karanlık güce hükmeden benim, Violet değil. Ona bir yükmüş gibi davranmayı bırak. Sorun benim."

Of, *siktir.*

Mira gözlerini önce ona, sonra bana dikti. "Ciddi olamaz, değil mi?"

"Ciddi," diye itiraf ettim fısıltıdan ibaret bir sesle. "Basgiath'tan sağ çıkmamızın sebebi o."

"*Aralıktan* beri mi?" Gözleri irileşerek belindeki alaşım saplı hançeri kınından çıkardı.

"Hayır!" Xaden'ın önüne geçtim. "Kendini kontrol edebiliyor ve bu konuda oldukça istikrarlı."

"O bir Venin!" Mira bıçağını kaldırdı.

"Violet'a bıçak kaldırılmasından hoşlanmam." Xaden beni yanına çekti.

"Tehlikeli olan *ben* miyim yani?" Mira hançeri fırlatmaya hazırlanarak çevirdi ve güç içime doldu. "Brennan, sen..."

"Yapma," dedi abim usulca.

Mira duraksadı ve Brennan'ın ses tonunu fark edince, yüzünde bir farkındalık ifadesiyle ona döndü. "Biliyor muydun?" Mira'nın acı ve şokun ölümcül bir karışımıyla dolan bakışları Brennan'dan Xaden'a, oradan da bana kaydı. "Seni öldürecek," dedi sonunda bana. "Onların işi bu."

"Öldürmeyecek." Xaden'a duyduğum güvenin her zerresini kelimelere döktüm.

"Öldürmeyeceğim," diye yemin etti Xaden. "Ve evet, istikrarlıyım ama tek yapabildiğimiz ilerlemeyi yavaşlatmak."

Soluğu kesilen Mira sert bir ifadeyle bana baktı. "Bunu benden sakladın."

"Sen de benden bir şeyler sakladın." Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Hem de benimle ilgili, benim de bilmeyi hak ettiğim şeyleri."

"*Benim hakkımda kimseye bir şey söylemeye niyeti yok*," dedi Xaden.

Onun kalkanlarının içine mi ulaşmıştı?

"Ona iyi öğretmişsin." Mira abime ters ters baktıktan sonra hançerini kınına sokarak uzaklaştı. "Onu hayatta tutma konusunda iyi şanslar." Kapı arkasından çarparak kapandı.

En büyük eyaletimiz olan Tyrrendor, kuvvetlerimiz için en çok asker sağlayan yerdir. Ancak Navarre'ın gücü sadece Tyrrendor askerlerinden değil, aynı zamanda eyaletin en değerli madeninden de gelir: Talladyum. O kaybedilirse bu durum Navarre'ı mahveder.

–YÜZBAŞI FITZGIBBONS TARAFINDAN YAZILAN
TYRRENDOR TARİHİ ANLATISI, ÜÇÜNCÜ BASKIDAN

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mira kimseye bir şey söylemeden iki gün geçmişti ve ben Xaden'ın haklı olduğuna, ablamın benimle konuşmasa bile kimseye bir şey söylemeyeceğine inanmaya başlamıştım.

Navarre, Altılı Meclis'e karşı geldiği için Tyrrendor'a savaş ilan etmekten bir adım uzaktaydı. Halden birliklerini Calldyr sınırında konuşlandırmış, babasının emir vermesini bekliyordu; bu da Xaden'ın, Kral Tauri ikisinin arasındaki ittifakın Eyalet Taahhüdü olmadan da geçerli olduğunu ve Aretia sürüsünün Basgiath'ta güvende olduğunu onaylayana kadar Talladyum sevkiyatını kesmesine neden oldu ve sonuç olarak bu da savaş akademisinin demir atölyesinin çalışmasını yavaşlattı. Bunun tek olumlu tarafı, kendimi gündüzleri takımımın yanında, geceleriyse Xaden'ın yatağında bulmamdı.

Görünüşe bakılırsa Panchek kimin nerede uyuduğuyla hiç ilgilenmiyordu. Jax burada görev yaptığı için Quinn de her geceyi kız arkadaşıyla geçiriyordu.

Profesör Trissa'nın tüm gün süren rün dersinin en güzel yanı Vadi'de, açık havada vakit geçirmekti. Tairn'e yakın ol-

duğumda göğsümdeki boşluk biraz daha küçülüyordu. Peki ya kötü tarafı? Rünler konusunda her zamankinden daha beterdim. Takımımızın oluşturduğu çemberde bağdaş kurmuş otururken önümde, yerde bir düzineden fazla atılmış alıştırma diski vardı ve bunlar sadece öğle yemeğinden bu yana yaptığım hatalardı.

Birkaç ay önce, Andarna'nın gücünden gelen büyünün ince ipliklerini zor da olsa ayırmayı başarabiliyordum ama Tairn'in gücü asi ve ayırması zordu. Mühür gücümün bile *ya hep ya hiç* olmasına şaşmamalıydı. Tairn hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı, gücü de kendi gibiydi.

Profesör Trissa çemberin karşı tarafında yürüyüp Neve ve Bragen'ın çalışmalarını incelerken elinde dağınık ama şüphesiz etkili bir kilit açma rünü tutan Rhi, "Moladan önce havalandığını gördüğüm Teine miydi?" diye sordu.

Başımla onayladım ve eşit olmayan aralıklarla yerleştirilmiş dört düğüm, bir de onların üstüne binen –yumurtaya benzetmeyi başardığım– ovalden oluşan orantısız yamuğumu alıştırma diskine bastırarak rünü tavladım. Tahta tıslandı ve şekil, diskin içinde yanarak belirdi. "Mira'ya sadece yetmiş iki saat izin vermişler, anlaşıldığı üzere bu bile telafi edilemeyecek kadar uzunmuş." Rünü incelerken yüzümü buruşturdum. Savunma hattı her geçen gün Draithus'a daha da yaklaşıyordu ve buradaki atmosfer fırtına öncesindeki hava gibi kaçınılmaz bir şiddetle yüklüydü.

"Birlikte daha uzun zaman geçiremediğinize üzüldüm." Rhi bana, artık *dikkatli gülümseme* demeye başladığım bir ifadeyle baktı. Bu biraz anlayış, biraz güven telkin eden ama kesinlikle *lütfen yine kendini herkesten soyutlama* diyen bir gülümsemeydi.

Dünden önceki gün derse geldiğimden beri takımımdaki herkesin suratında bu gülümseme vardı.

"En azından sen ablanı görebildin," dedi Cat çemberimizin doğu tarafından; Maren'in yanında, iki eliyle havada henüz görünür olmamış bir rünü şekillendiriyordu. "Ben Syrena'yla

aylardır görüşmedim." Bana dikkatli bir gülümsemeyle bakmaya zahmet etmedi ve tuhaf ama ben de buna minnet duydum.

"Üzgünüm." Bunu gerçekten, içtenlikle söylemiştim. Cordyn tamamen abluka altındaydı. Venin topraklarından geçmeden oraya gitmenin tek yolu denizi aşmaktı.

"Sorun değil derdim ama ikimiz de sorun olduğunu biliyoruz." Önüne mükemmel şekilli bir kilit açma rünü koydu. "Ve az önce denediğin şey de öyle çünkü o... hiçbir şeyin kilidini açabilecek bir şey değil."

"Kibar ol." Maren, Cat'e yan yan baktı.

"Neyse ki diğer alanlarda çok iyiyim." Ona *siktir git* diyen bir gülümsemeyle baktım.

Rhi'nin solundaki Ridoc alaycı alaycı güldü ve ben ona onu kastetmediğimi söyleyemeden Sawyer kaburgalarından dürttü.

Profesör Trissa birinci sınıflara doğru ilerlerken kendimi bana geldiğinde yaşayacağı kaçınılmaz hayal kırıklığına hazırladım. Dün öğleden sonranın çoğunu Mira'yla geçirip başarısız görevimizde hangi tılsımların işe yarayıp hangilerinin yaramadığını gözden geçirdiklerinden beri morali bozuktu. Şimdiye kadar üzerinde fikir birliğine varılan tek konu, bazı malzemelerin Kıta'nın ötesine büyü taşıyabildiği, bazılarının ise taşıyamadığıydı.

"Bir öncekinden daha iyi." Rhi başıyla rünümü işaret etti ve dikkatli bir gülümsemeyle baktı.

"Değil." Vadi'nin güney tarafında kanatların gölgesi belirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra batıda, Tairn'in pullarını güneşlendirdiği yerin yakınına bir Turuncu Tokmakkuyruk konduğunda heyecanım sönüverdi. "Bir noktada onu aramayı bırakacağım, değil mi?"

"*Belki*," diye cevap verdi Tairn.

Ne kadar da rahatlatıcıydı.

"Dur, sana yardım edeyim." Quinn sağıma doğru kaydı.

"Ben denedim. Yardım istemiyor," dedi Imogen, bir başka mükemmel rünü bitirirken.

"Belki de senden yardım istemiyordur," dedi Quinn aşırı tatlı bir sesle.

Bu doğruydu.

Imogen de aynı derecede tatlı bir sesle, "Buranın en iyilerden biri olduğumu düşünürsek bu tuhaf olur," diye yanıt verdi. O, Cat, Quinn ve Sloane en güçlülerimizdi; Baylor ve Maren de hemen arkalarından geliyordu. Bodhi de Cat'le hemen hemen aynı seviyedeydi ama son iki gündür öğleden sonraları ortada yoktu; onu yargılayacak değildim tabii. Ve itiraf etmeliyim ki Dain'in sınıfın birincisi olmadığı bir alan görmek eğlenceliydi.

"Sorun da bu olabilir." Quinn bakışlarını bana çevirdi. "Bunları o kadar uzun süredir yapan ve doğal olarak bu konuda çok iyi olan birinden tavsiye almak zordur."

"Öyle," diye katıldım. Damgalılar buna yıllardır çalışıyorlardı. Bölüğe geldiklerinde desenleri zaten biliyorlardı; sadece büyüye ihtiyaçları vardı. "Düşüncelerini duymak isterim."

Quinn sarı buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırdıktan sonra diskime uzandı. "Daha önce bu kadar zorlandığını hatırlamıyorum. Farklı olan ne?"

"Hep Andarna'nın gücünü kullanıyordum," diye itiraf ettim usulca. "Tairn'in gücü esnek iplikler yaratamayacağım kadar kuvvetli."

"Bu mantıklı. Melgren de Codagh'ın gücüyle rünleri tavlıyor değil sonuçta." Diski yere bıraktı. "Belki de biraz güç kullanman gerekiyordur. Köşeleri bükmek yerine kırabilirsin. Onu istediğin şekle sokmak için yumuşak davranmaya çalışma, daha iddialı bir yaklaşım dene. Hatta agresif. Kenarlarını kırarken, düğümleri atarken daha sert çek." Bir yandan da hareketleriyle gösteriyordu.

"Daha sert. Daha kuvvetli. Bunu yapabilirim." Başımla onayladım, sonra Arşiv'ime uzanıp Tairn'in gücünden bir tutam aldım.

"Kiminle yattığını düşünürsek eminim bunu yapabilirsin," diye dalga geçti Ridoc.

Gözlerimi devirdim. Quinn'in önerdiği şeyi yaparak gücü şekil almaya zorladım ve düğümleri neredeyse acımasız bir çekişle bağladım. Rünü diske tavladığımda çıkan şey mükemmel değildi ama yaptıklarımın en kötüsü de değildi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Sırıttı, sonra tekrar Imogen'ın yanına kaydı. "Temmuzda onları bıraktığımızda inanılmaz zorlanacaklar."

"*Zorlanacaklar* mı?" dedi Imogen alaycı alaycı.

Profesör Trissa çemberin bizim tarafına doğru gelerek Imogen'ın rününü başıyla onayladı, sonra Quinn'e de aynısını yaptı, ardından benim diskimin önünde durakladı. "Sıkışırsak işe yarar."

Bu yolculukta bana yaptığı en büyük övgüydü galiba.

Bir saat sonra sahanın öbür ucunda, uçuş ceketini omzuna atmış olan Felix belirdi.

Midem kasıldı. Tairn'in gücünden teller çekmek bir şeydi, güce hükmetmek başka bir şey.

"Gidelim," dedi bana, sahanın aşağısını işaret ederek. "Trissa, öğleden sonra onu ben alacağım."

Ah ne güzel. Ayağa kalktım ve bacaklarımın arkasındaki çimleri silkeledim.

"Felix, sence onu zorlamanın zamanı mı şimdi?" diye sordu Trissa, herkesin aklından geçen ama kimsenin sormaya cesaret edemediği şeyi dillendirerek.

"Bence şu an, bunun bir savaş alanında olmasından çok daha iyi," diye karşılık verdi, uzaklaşmaya başlayarak. "Hadi, Sorrengail," diye ekledi. "Küçük Yanardönerini kaybetmiş olabilirsin ama Tairn hâlâ burada."

"Disklerine ben göz kulak olurum," dedi Rhi.

"Teşekkür ederim." Uçuş ceketimi ve çantamı alıp Felix'e yetiştim. "Onu kaybetmedim. O gitti." Neden bilmiyordum ama böyle söyleyince kulağa daha farklı geliyordu.

"Pratik yapmak için bir sebep daha." Kırmızı Kılıçkuyruk'una doğru ilerledi. "Yanardönerler bizi kurtarmaya gelmiyorsa hazır olsan iyi olur. Tek gereken bir Jack Barlowe daha ve bu sefer sadece Draithus'a yaklaşmakla kalmazlar, Veninleri kapımızda buluruz."

Doğru. Koruma duvarları bizi koruyor olabilirdi ama yıkılmaz değillerdi. Ve mucize beklemeyi bırakmalıydım. Leothan koruma taşını yakmıştı. Artık kontrol edebileceğim tek şey bendim.

"Savaş kapımızı çaldığında seni diğerleri gibi şımartmayacağım. Emirlere uyamazsan bu eğitimin hiçbir önemi kalmaz," dedi. "Saldırı sırasında bunu yapmaman, o Wyvern cesetleri duvarlara çarptığında neredeyse sivillerin hayatına mal oluyordu." Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "Takım liderinle zaten konuşuldu. Siperlerden daha uzağa gitme konusunda haklıydınız ama tapınakta hayatlarınızla kumar oynamak yerine derhâl görev yerinize dönmeli ve o Wyvernlerle savaşmalıydınız."

"Risk altında olan siviller vardı." Sırtımı dikleştirdim.

Durdu. "Sen orada olmasaydın onların da olmayacağı hiç aklına gelmedi mi?"

Boğazıma bir yumru otururken gözlerimi kırpıştırdım. "Çünkü o benim peşimdeydi."

Başıyla onaylayıp ejderhalarımıza doğru ilerledi, ben de peşinden koşturdum. "Takımının bazı sınırlar olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Sen sıradan bir öğrenci değilsin ve ister burada ister adalarda olsun, hata yaptığında senin peşinden koşamayacaklarını anlamaları gerekiyor. Gereksiz riskler alman ve Riorson'ın senin için görevini terk etmesi bir yana, Yanardöner koruma taşını yakmasaydı bu savaşı kaybedecektik."

Suçluluk duygusu midemin kasılmasına neden oldu. "Anlıyorum."

"Güzel. Surların ötesindeki çatışmanızdan rapor edeceğin yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir yıldırımı ikiye ayırdım." Ben çenemi kaldırırken Tairn gelip tam önümüzde durdu. Kalçasındaki yara kabuk bağlamıştı ve imrendiğim bir hızla iyileşiyordu. "Hem de bir bulutun içinden değil. Gökyüzünden."

Felix gümüş kaşlarını kaldırdı. "Peki hedefini vurdun mu?"

Başımla onayladım. "İkisini de."

"Güzel." Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Şimdi göster bana."

O akşam Riorson Malikânesi'ne geri döndüğümde kollarımı kaldıramayacak durumdaydım, üniformam terden sucuk gibi olmuş ve sağ elim su toplamıştı.

Ama güce hükmedebiliyordum.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün de aynısını yaptım.

Brennan kol kaslarımı üç gün içinde üçüncü kez sağaltmayı bitirdikten sonra, "Yatağa bağlı olmaktan tükenmişliğe doğru gidiyorsun," diye mırıldandı. "Bir orta yol bulamaz mısın?" Sesi boş Kurul salonunda yankılandı.

Kurul üyeleri de dâhil Aretia'daki neredeyse tüm subaylar ileri karakollarda görevlendirilmişti. Xaden'ın yokluğunda burayı yönetmesi gerekmese Brennan da gitmiş olurdu.

"Belli ki bulamıyorum." Elimi uzun masadan kaldırıp parmaklarımı esnettim. "Teşekkür ederim."

"Aslında seninle şifacıların ilgilenmesine izin vermeliyim, o zaman da bu kadar sık alıştırma yapıyor musun görürüz." Burnunun köprüsünü ovuşturdu ve sandalyesine geri oturdu.

"Bunu yapabilirsin." Üniformamın kolunu indirdim. "Ama yarın yine orada olurum. Zaten çok fazla vakit kaybettim." Theophanie, Aretia'nın koruma duvarları devreye girdi diye pes edecek değildi.

"Seni acı içinde görmeye dayanabilseydim bunu ciddi ciddi düşünürdüm." Elini indirdi. "Basgiath'a döndüğünde ne yapacaksın? Her aşırıya kaçtığında on sekiz saat uçamam."

"Bunu çözmek için yaklaşık bir haftam var." Alnım kırıştı. "Tauri altı yıl önce yaptığı gibi burayı yakıp yıkmayacağını onaylamazsa buradan gider miyiz sence?" Kalmakta sakınca görmeyen yanım giderek baskın çıkıyordu.

Geceleri Xaden'ın yanında uyumayı ve sabahları dudaklarını tenimde hissederek uyanmayı seviyordum. Burada işlerin o kadar karmaşık olmamasını seviyordum ve General Aetos'un her köşede pusuya yatıp bizi perişan etmek için bir neden aramamasına gerçekten bayılıyordum. Ama en çok da Xaden'ın son birkaç gündür daha çok kendisi gibi görünmesini seviyordum. Bazı anlarda hâlâ buz gibiydi ama aynı zamanda huzurlu ve bir amaca odaklanmıştı. İlk kez buradaki geleceğimizi sadece hayal etmekle kalmıyordum, görebiliyordum da.

"Basgiath'ın öğrencilerinden bir takımı burada tutmak işi zorlaştırır..." dedi Brennan.

"Sen bir pisliksin." Bodhi uçuş ceketinin düğmelerini açarak içeri girdi.

"Bu yeni bir bilgi değil," diye karşılık verdi Xaden, uçuş gözlüğünü kafasından çıkarıp kuzenini en kötü düşmanım için bile istemeyeceğim bir bakışla inceleyerek. Saçları rüzgârda dağılmıştı ve kılıçları hâlâ sırtındaydı ama hiç kan görmüyordum; odanın diğer ucunda benden uzağa dönükken göremezdim de. "Ve cevabım hayır. Sormayı bırak."

Brennan kaşlarını kaldırarak bana baktı, ben de omuzlarımı silktim. Ne hakkında tartıştıklarını kesinlikle bilmiyordum.

Bodhi, "Elindeki her biniciye ihtiyacın var," diye karşılık verdi. "Bir karakolun başında olabilirdim..."

"Hayır." Xaden'ın çenesi seğirdi.

"...ya da ikimizin de düşmek üzere olduğunu bildiği Draithus'a devriyeye çıkabilirdim..." Bodhi yumruklarını sıktı.

"Kesinlikle olmaz." Xaden'ın botlarının etrafında gölgeler toplandı. "Eğitimini tamamladığına karar verdin diye Cuir'i alıp okulu bırakamazsın. Mezun olmak zorundasın."

Bir dakika. Bodhi okulu bırakmak mı istiyordu?

"Kim demiş?" diye meydan okudu Bodhi.

"Gökkubbe ve kayıtlı tüm kurallar dışında mı?" Gölgeler yayıldı. "Ben!"

Bodhi başını iki yana salladı. "Eğer bitirmem o kadar önemli olsaydı beni her gün dersten çıkarmazdın."

"Çünkü tahtı devraldığında neler yapacağını öğrenmen gerekiyor," dedi Xaden sertçe.

"Artık ilk sırada ben olduğum için mi?" Bodhi'nin sesinde alaycılık vardı.

"Evet!" Gölgeler kaçışıp duvarlara doğru savruldular.

"*Xaden?*" Midem kasıldı.

Bana baktıktan sonra derin bir nefes alıp omuzlarını gevşetti. "Cevabım hayır, Bodhi."

"Ben senin yedek planın değilim." Bodhi iki adım geri çekildi, Brennan'la bana şöyle bir baktıktan sonra Xaden'a döndü. "Dük olan sensin. Ben bir biniciyim. Ailelerimiz kendilerini idam ettirene kadar hep böyle olması gerekiyordu. Hayatımızın geri kalanında senin yanında duracağım ve sağ kolun olacağım ama ailemizden birinin o koltuğa oturmasını istiyorsan" –tahtı işaret etti– "kendi işine baksan iyi edersin." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Ama söylediği her bir kelimeyi duymamı istemişti.

Kaburgalarımın içinde bir sızı belirdi. Xaden bu yüzden burada bu kadar huzurlu, bu kadar azimliydi. Parçaları yerine koyuyor, yerine geçecek kişiyi eğitiyordu. Ben bu koridorlarda yürürken ve tedaviye giden olası her yolu denemeye devam ederken o benim hayal ettiğimden farklı bir geleceği kabullenmiş durumdaydı.

Xaden masa boyunca ilerledi ve Brennan kalkınca sandalyesi kürsünün zemininde gıcırdadı.

Brennan, Xaden'ın önüne geçerek, "Çalışma odasındaki masanın üzerinde imzalaman gereken bir yığın şey var," dedi. "Bunlar da senin için geldi." Ön cebinden iki mektup çıkarıp ona uzattı. "Bu arada, Deverelli Kralı'nın son teklifinde kız kardeşimden neden eşin olarak bahsettiğini bilmek istiyorum."

"Uzun hikâye olduğunu söyleyebilirim ama aslında değil." Xaden'ın dudağının köşesi yukarı kalktı ve mektupları aldı.

Tanrılar aşkına, o kibirli, hınzır, seksi sırıtışa bayılıyordum. Bunu her gün görmeden nasıl yaşayabileceğimi sanıyordu?

"Tabii, öyledir." Brennan başını iki yana sallayarak salondan çıktı.

Xaden iki parşömenin üzerindeki balmumu mühürleri kırarak, "Günün nasıldı, sevgilim?" diye sordu.

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordum masaya doğru eğilerek. "Kendi ölümüne mi hazırlanıyorsun?"

"Benimki ilginçti." Sorumu duymazdan gelerek ilk mektubu okudu, sonra ikincisinde kaşlarını çattı. "Tahmin ettiğimizden daha yavaş ilerleyen tahliye işlerini denetlemek için Kayalıklar'a gittim." Mektupları cebine koyup basamakları çıkarken gözlerini benimkilere dikti. "Şimdi de Melgren bana savaşa girmememi yoksa kaybedeceğimizi söylüyor, bu uyarıyı yapmakta birkaç gün geç kaldı ama Dunne tapınağının başrahibesi Dunne'un sana ve Rhiannon'a saygı duyduğunu, bana borçlu olduğunu ve uygun gördüğüm her türlü iyiliği yapacaklarını söyleyen bir mektup yazmış." Brennan'ın sandalyesini kenara itti, sonra masanın kenarına yaslanıp bana baktı. "Günün nasıl geçti?"

Hoşbeş mi etmek istiyordu? Pekâlâ.

"Veninlerin ortaya çıkışı üzerine bir kitap okudum. Neredeyse bir yıldırımı üçe bölmeyi başarıyordum ama pek isabetli olmadı. İkiye kolayca bölebiliyorum. Ve yüzeyleri hem sertleşti-

ren" –kaşlarımı kaldırdım– "hem de yumuşatan rünler yapmayı başardım. Kendi ölümüne mi hazırlanıyorsun?"

"Evet." Ellerini ceplerine soktu. "Ama eğer düşündüğün buysa ölümü kucaklamıyorum. Seninle geçireceğim tek bir günden bile vazgeçmeyeceğim. Savaşmadan olmaz."

Günler. Haftalar, aylar, hatta yıllar değil. Aniden bir daha asla uyumamak, onunla geçirdiğim her dakikayı değerlendirmek için bir dürtü duydum. "Çatıya çıkıp oturmak ister misin?"

"Aklımda başka bir şey var." Tahta baktı.

"*Evet, lütfen.*" Bileğimin bir fiskesiyle küçük büyü kullanarak kapıyı kapayıp kilitledim.

Gülümsemesi ânında hafızama kazınarak bir çekirdek anıya dönüştü.

Tyrrendor, Talladyum akışını bir an önce yeniden sağlamazsa bunun sonuçları sadece eyalet için değil Kıta için de korkunç olacaktır. Bu bir rica değil, Kral'ınızdan gelen bir emirdir.

–MAJESTELERİ BİLGE KRAL TAURI'NİN ON ALTINCI TYRRENDOR DÜKÜ EKSELANSLARI TEĞMEN XADEN RIORSON'A YAZDIĞI RESMÎ MEKTUPTAN

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Draithus'un önünde, karla kaplı dağların zirveleriyle çevrili alanda durdum ve yapmamam gerektiği hâlde şehre doğru ilk adımı attım. Çok uzaktaydım. Tairn'e asla ulaşamayacaktım ve *onu* bulmak için tek şansım oydu.

Şehrin sarmal kulesinin üzerinde gökyüzünde savaş tüm hızıyla devam ediyordu ve güneydeki kanyonların üzerinde gezinen tekinsiz bulutların arasından kanatlar göründükten sonra şehir bir kez daha karanlığa gömüldü. Fırtına bana asla sahip olamayacağım tek şeyi veriyordu: Umudu. Yağmur uçmayı zorlaştırıyor olabilirdi ama ona ihtiyacı olan avantajı sağlayacaktı.

Yüksek duvarlar boyunca yayılarak ilerleyen mavi ve yeşil alevler birer sarmaşık gibi nöbetçi kulelerine tırmanıyordu. Kahretsin. *Hemen* oraya gitmeliydim. Onu söndürebilirdim. Gölgeler her zaman alevi yenerdi.

Birden duraksadım.

Gölge mi?

Ben gölgelere hükmetmiyordum. Xaden ediyordu.

Bedenim ileri atılmak, şehre doğru koşmak istiyordu ama bu alandan geçmemeliydim. Ne zaman öyle yapsam aynı şekilde sonuçlanıyordu: Hoca'nın beni havaya kaldırmasıyla...

Xaden'ın rüyasındaydım. Bunun farkına varınca ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Xaden'ın rüyasındaydım.

Bunu anlamak kafatasımın arka kısmında *bir çatırtı* duymama neden oldu. Xaden savaş için giyinmiş hâlde önümden koşmaya başladığında birden onun bir parçası olmaktan çıktım.

O daha yarım düzine adım atamadan, "Xaden!" diye bağırdım.

Durdu, sonra yavaşça dönüp çimenlerle kaplı alanda bana baktı. Beni görünce gözleri irileşti, ardından gözlerini kısarak önce sağa sonra sola baktı. "Burada olmamalısın."

"Bu yetersiz bir ifade." Hızlıca çevremizi taradım. Alan ıssızdı ama eğer içinde bulunduğumuz rüya da diğerleri gibiyse uzun süre öyle kalmayacaktı.

"Güvende değilsin." Başını iki yana sallayarak bana doğru geldi. "Seni güvende tutamam."

"Bu gerçek değil." Buz gibi elini elime aldım, sonra irkildim. *Hissedebiliyordum*. "Neden buradan kaçamıyorsun? Seni burada tutan ne?"

Xaden'ın arkasından, "Ben biliyorum," diye cevap verdi Hoca.

Xaden hızla dönüp omzunun üzerindeki kılıca uzanırken kılıç kayboldu, ben de onun yanına geçtim.

Hoca bordo cübbesinin kapüşonunu indirince benim –Xaden'ın– rüyalarına giren korkutucu derecede genç yüzü ortaya çıktı ve gülümsediğinde kurumuş dudakları çatladı. Şakaklarındaki damarlar kıpkırmızı kabarmıştı ve sanki bu medeni bir karşılaşma olabilirmiş gibi boğumlu ellerini kavuşturdu. "Bize katılman çok güzel, yıldırımlara hükmeden." Başını yana yatırdı. "Yoksa sana rüya gezgini mi demeliyim?"

Dudaklarımı araladım. Xaden'ın kâbusları ürkütücü derecede gerçekçiydi. "Gitmeliyiz," diye fısıldadım.

"Gidemez." Hoca'nın gülümsemesi genişledi ve kemikli elini kaldırdı.

Yerden yükselen Xaden elini boğazına götürdü.

"Uyan!" diye haykırdım Xaden'a.

"Sana söyledim ya, yapamaz. Ben de senin çabuk öğrenen biri çıkacağını umuyordum. Ne büyük hayal kırıklığı," dedi Hoca, sonra gözlerini kısarak Xaden'a baktı. "İstediğim bir şeyi kaybettin ama *onu* getireceksin," dedi.

Xaden zorla, "Asla," dedi ve bir tekme savurdu.

"Merak etme," dedi Hoca çarpık bir gülümsemeyle. "Ben Theophanie'den daha merhametli bir öğretmen olacağım."

Korku tüm bedenimi sararken güce uzandım...

Dur. Bu bir rüyaydı. Gerçek değildi. Xaden oksijensiz kalmamıştı. Yatağımızda gayet normal şekilde nefes alıyordu. Uyanmak zorundaydım ama bu sadece Hoca saldırdığında oluyordu.

Kılıcı bana doğru gelirken...

Acı. Acıya ihtiyacım vardı. Belime uzandım ama orada sadece pürüzsüz deri kıyafetimi hissettim.

"Beklemekten bıktım," diye gürledi Hoca. "Bu küçük oyunu oynamaktan bıktım. Koruma kalkanlarınızı kurmuş olabilirsiniz ama onlar sizi kurtaramayacak. Avantaj bizde ve siz teslim etmeseniz bile kendisi gelecektir." Yumruğunu sıkınca Xaden hırıldadı. "Çok basit, rüya gezgini. Ya gelirsin ya da kız ölür."

Kız dediği de kimdi?

Kendime bir kez daha bir rüyada olduğumu hatırlattım ve eğer bu benim rüyamsa silahım da olmalıydı.

Elimi belimden aşağı kaydırdığımda bir hançerin kabzasını hissettim. Planımı ikinci kez gözden geçiremeden onu çekip çıkardım.

Hoca'nın irileşmiş gözleri cilalı ahşap sapa dikilmişti ama ben bıçağı koluma doğru savurmaya başlamıştım bile. Bıçak derime saplandı...

Yatak odamızın penceresinin ardında şafak sökerken yataktan sıçrayarak nefes nefese doğruldum ve kâbusun bulanıklığını savuşturmak için gözlerimi öfkeyle kırpıştırdım.

Xaden.

Yanımda sırtı gergin, başı acıyla geriye atılmış hâlde soluk almaya çalışıyordu.

"Uyan!" İki elimi göğsüne koyup bedenim ve zihnimle onu sarstım. "*Xaden! Uyan!*"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kalbi parmaklarımın altında küt küt atarken yatağa yığıldı.

"Sadece bir rüyaydı." Yanına diz çöktüm, sonra nemli alnına düşen saçlarını çektim. "Aretia'dayız. Senin odandayız. Sadece sen ve ben varız."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra hafifçe nefes verdi. "Kulağa çok daha iyi bir rüya gibi geliyor." Elini belimin üzerinde gezdirdi ve bana bakarken kalp atışları sakinleşti. "Sen de oradaydın."

"Evet." Kalbinin üstündeki yara izini okşayarak başımla onayladım.

"Hançeri çektiğini gördüm. Orada olduğunu biliyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı." Doğruldu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ben..." Bunu nasıl açıklayabilirdim? "Rüya gördüğümü ilk kez fark etmediğimi biliyorsun ama benim değil de senin rüyanın içinde olduğumu ilk kez anladım. Bunu fark ettiğim an kendim oldum, senden ayrıldım." Kaşlarımı çattım. "Ama nasıl başardığımı bilmiyorum."

"Çok hızlı anlamışsın gibi görünüyor." Yüzüme baktı.

"Bunu yapamamalıydım." Sesim bir fısıltıya dönüşmüştü. "Andarna gitti."

Başparmağıyla kalçamın üst kısmını okşadı. "Belki güç gitti ama yetenek hâlâ duruyor."

"*Tairn?*" Bağa uzandım.

"*Ben de bu duruma en az senin kadar yabancıyım.*" Cevabı uykudan uyandırılmanın verdiği huysuzlukla doluydu.

Yardımı dokunmamıştı.

Düşüncelere daha fazla dalamadan biri kapımızı *yumrukladı.*

İyi bir şey olamayacak kadar erken bir vakitti. "Bu hayra alamet olamaz."

"Katılıyorum." Xaden battaniyeyi atıp üzerinde sadece eşofman altıyla kapıya yöneldi, ben de gardıroba koştum. "Garrick? Bok gibi görünüyorsun."

Garrick'in bu saatte burada ne işi olabilirdi ki? Sabahlığımı alıp pamuklu geceliğimin üzerine geçirdikten sonra aceleyle Xaden'ın yanına gittim.

Şaka yapmıyordu. Garrick gerçekten de korkunç görünüyordu. Saçından kanlar damlıyor ve az önce darbe almış gibi görünen sol gözü hızla şişerek kapanıyordu. Sırtında kılıç yerine taşıdığı *devasa* kalkan, boyutu ve ağırlığıyla beni kesinlikle ezecek cinstendi.

"Bizi bulduğunda devriyedeydik." Garrick'in bakışları bana doğru kaydı ve açık gözünde beliren acıma duygusu yüreğimin ağzıma gelmesine neden oldu. "Yeterince güçlü değildim. Ya da yeterince hızlı. Bizi fırtınaya yakalanmış bir çift güvercin gibi gökyüzünden koparıp aldı."

Xaden onu titreyen kollarından kavrayarak, "Kim?" diye sordu.

Garrick, "Onların yıldırıma hükmedeni," diye cevap verdi. "Beni mesajını iletmem için serbest bıraktı."

Theophanie.

"Bana mı?" diye sordu Xaden kaşlarını çatarak.

"İkinize de." Garrick bir adım geri çekildi, sonra kalkanını indirdi. "Draithus'un surlarına ulaştılar. Bu yeterli bir tehdit

değilse Bodhi ve Violet'ı getirmek için beş saatin olduğunu yoksa onun öleceğini söyledi." Bana baktı.

Ya gelirsin ya da kız ölür. Hoca'nın söylediği buydu, değil mi? Ama neden Bodhi? Peki kız kimdi...

Hayır. Başımı iki yana sallarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Xaden, "Kim..." diyecek oldu, sonra sustu ve Garrick'in kalkanına baktı. "Siktir."

Ben de bakışlarımı kalkana çevirdim ve kalbim tekledi. Bu bir kalkan değildi; zırhımla aynı renkte yeşil bir puldu.

Teine...

Mira, Theophanie'nin elindeydi.

Bir can almaktan daha zor olanı, bir can yanı başında yitip giderken hiçbir şey yapmamaktır. İleri bakmaya devam et, Mira.

–BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA YETMİŞ BİR

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Draithus'a uçuyoruz. İstediklerini alır almaz saldıracaklar."

"Peki, Sorrengail'i ölüme mi terk edeceğiz?"

"Hâlâ hayatta olduğunu kim söylüyor?"

Kürsünün ortasına yakın bir yerde Xaden ve Brennan'ın arasında durmuş, Kurul salonunun duvarındaki güncellenmiş haritaya bakarken tartışan silahlı binicilerin sesleri birbirine karışıyordu.

"Şehrin dışındaki geçitten binlerce kişi geliyor. Draithus düşerse hepsi ölür."

"Orada konuşlanmış altı ejderhalı bir sürümüz var–"

"Artık savunma hattı geri çekildiği için on."

"Gece Kanadı Birliği'ni de unutmayın."

"Yüzlerce Wyvern'e karşı mı?"

"Ve en az bir düzine karanlık güce hükmedene karşı."

"Kim giderse gitsin oradan geri gelmeyecek."

"O zaman *bizi* gönderin."

"Öğrencileri savaşa göndermiyoruz!"

"Bizi uyandıran ejderhalarımızdı. Tartışma bitmiştir. Gidiyoruz!"

Hiçbirini duymuyordum bile. Benim için önemi olan tek bir düşünce vardı: Theophanie beni beklemeyi bırakmıştı ve Mira elindeydi.

Ablamı almıştı.

Üstelik onunla kavgalı ayrılmıştık.

Korku, kanımda kaynayan öfkenin yerine geçmek üzereydi ama bunun olmasını engellemek için mücadele veriyordum. Mira'nın benim korkularıma zamanı yoktu. Draithus'a dört saatlik bir uçuş yapmam gerekiyordu ve önümüzdeki yarım saat içinde yola çıkmazsak çok geç kalmış olacaktık; sadece Mira için değil, binlerce sivil için de.

Bu nasıl olmuştu? Haritadaki sert kırmızı çizgi doğu cephesinden doğruca Draithus'a uzanıyordu. Son yirmi dört saat içinde, yollarının üzerindeki diğer her şeyi görmezden gelip benzer şehirlere dokunmadan bu tek hedefe odaklanarak ilerlemişlerdi.

"Tüm mühür güçleri eşit değildir. Onun bir Maven olduğunu biliyorum ama senden daha mı güçlü?" Diğerleri tartışmaya devam ederken sağımdaki Brennan kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet," diye cevap verdim. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Doğruca bir tuzağın ortasına yürüyeceğiz." Bakışları Draithus'u temsil eden bayraktaydı.

"Uçacağız, ayrıca senin geleceğini kim söyledi?" dedim. Bayrakla Dralor Kayalıkları arasındaki boşluk bu kadar insanın kaçmasını imkânsız kılacak kadar küçük görünüyordu, dahası tırmanış da çok zordu. Hepsi başaramayacaktı.

"O benim de kardeşim," dedi Brennan.

Haksız sayılmazdı.

Xaden tahtın önünde sessizce kollarını kavuşturmuş, Theophanie'nin buluşmamızı istediği Draithus'un kuzeyindeki alanı

inceliyordu. "Mira'yı geri almak, Draithus'u savunmak ve geçidi korumak için yeterli binicimiz yok."

"Yok." Brennan iç geçirdi ve haritayı daha yakından inceledi. "Bir hedefe öncelik vermemiz gerekecek. Belki iki."

Xaden başıyla onayladı.

"İnsanları öylece ölüme terk edemeyiz," diye itiraz ettim.

Öğrenciler ve subaylar arasındaki tartışmaların sesi daha da yükselirken iyice umutsuzluğa kapıldım. Takımımla birlikte olmalıydım ama ablamın kaderine diğerlerinin karar vermesini sabırla bekleyecek değildim.

"Sınırın diğer tarafında sizin vatandaşlarınız olsaydı ne yapardınız?" diye bağırdı Cat, takımımızın gevşek bir düzende durduğu odanın öbür ucundan. "Yoksa şimdi koruma duvarlarınızın arkasında güvende olduğunuz için gerçek Navarrelılar gibi mi düşünüyorsunuz?"

Ukala bir yüzbaşı, Cat'e gürültüden duyamadığım bir şeyler söyledi ve Sloane ona doğru hücum etti. Az kalsın masanın üzerinden atlayacaktım ama Dain benden önce davranıp kolunu beline dolayarak onu geri çekti. Sloane'u bıraktığı anda yumrukları Dain'e yöneldi ve Dain onun bileklerini kavrayıp indirmeden önce iki yumruğun kendine temas etmesine izin verdiğini gördüm. Söylediği her neyse işe yaramış olmalıydı çünkü Sloane başıyla onayladı, ardından ters ters baktı ve Rhi'nin sert bir nutuk çekiyormuş gibi konuştuğu sıraya geri döndü.

Dain, Bodhi'nin yanına gitmeden önce bana kaşlarını kaldırarak bakınca özür dileyen bir ifadeyle yüzümü buruşturdum.

Brennan, Xaden'a bakarak, "Daha ne kadar süre kavga etmelerine izin vereceksin?" diye sordu.

Xaden, "Taktikçim bana hedefler arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağımız bir planla gelene kadar," dedi. "Teslimatlarının hacmi, savundukları noktaları daha az değerli kılmıyor."

"Bırakın üçü, ikisini bile garanti edemem." Brennan dudaklarını birbirine bastırdı.

"Şöhretine yakışanı yap ve dene," diye emretti Xaden.

Brennan küfredip salona baktı. "Tavis ve Kaori'ye ihtiyacım var!" diye bağırdı. Her iki adam da hızla kalabalıktan ayrılıp kürsüye, Brennan'ın tarafına doğru ilerlediler. Brennan Kaori'ye, "Draithus'a hiç gittin mi?" diye sordu.

Profesör başıyla onayladı. "Bir kez."

"Bana bölgenin kabaca ölçeklendirilmiş bir görüntüsünü verebilir misin?"

Kaori ellerini kaldırdığında masanın üzerinde Draithus ve çevresinin üç boyutlu bir görüntüsü belirdi. Brennan öne eğilip avuçlarını masaya dayayarak görüntüyü incelerken Garrick mevcut savunmamızın nerede durduğunu gösterdi ve içeriye bir sessizlik çöktü. Kafasındaki yara ve morarmış gözü Brennan sayesinde yok olmuştu.

Şehir, onlarca kilometre boyunca uzanan bir platonun güneybatı ucunda yer alıyordu. Her tarafı tepelerle çevriliydi ve sadece dolambaçlı bir dizi vadiden geçerek güneye, Arctile Okyanusu'na akan batı nehrinden ya da Theophanie'nin mühür gücü sayesinde hükmettiği havadan ulaşım vardı. Üstelik Garrick'in raporları doğruysa doğu sahası da onların eline geçmişti.

"Hangi hesaplamaları yaparsanız yapın, Violet'la birlikte gideceğimi bilin," dedi Xaden.

Brennan, "Orasını anladık," diye cevap verdi.

Göğsümde bir ejderhayı ezecek kadar büyük bir ağırlık vardı. "*Hayatını riske atacaksın.*"

"*Koruma duvarlarını geçtiğin anda zaten riske girmiş olacak ve ikimiz de Mira'nın peşinden gideceğini biliyoruz. Gizlice kaçtıktan sonra senin peşine düşmektense yanında olmayı tercih ederim.*" Çenesi kasıldı.

"*Theophanie beni öldürmek istemiyor yoksa çoktan öldürürdü.*" Arazinin topografyasını ezberliyor, bilgileri Tairn'e aktarıyordum. Sivri tepeler, ormanlar ve batı kenarı boyunca uzanan dikey kaya oluşumlarıyla burası doğanın dövüş çukuruydu resmen.

Felix ve Profesör Trissa içeri girerken Xaden, "*Ben de tam olarak bundan korkuyorum*," diye cevap verdi. "*Ölmekten daha kötü şeyler de var.*"

Felix, Profesör Trissa'yla kürsünün önüne doğru ilerleyerek, "Tyrrendor halkının Düklerini böyle ölümcül bir görev yüzünden kaybetmeyi göze alamayacağını belirtmek için doğru bir zaman mı?" diye sordu.

"Ölmek gibi bir niyetim yok," diye yanıt verdi Xaden. "Panchek takviye istemek için çoktan yola çıktı."

"Melgren'in destek falan göndermeyeceğini biliyoruz. Görünüşe bakılırsa o *geç* uyarı aslında bunun için *erken* bir uyarıymış," dedi Trissa ifadesiz bir sesle, önce bana, sonra Brennan'a bakarak. "Kardeşinizi kaybettiğiniz için üzgünüm ama Melgren bu savaşın yenilgiyle sonuçlanacağını çoktan ilan etti ve şimdiye kadar hiç yanılmadı."

Boğazımda iletim aracı büyüklüğünde bir yumru oluştu. Ne Mira'dan ne de diğerlerinden vazgeçecektim. "Seçimler geleceğimizi belirler. Melgren sadece tek bir seçimin sonucunu gördü." Xaden'a baktım. "Üç isyan damgalının bir arada olduklarını görmesi mümkün değil."

"Öğrencilerin yeri sabah toplantısıdır, savaş planlaması değil," diye tersledi Trissa beni.

Sırtımı dikleştirip masanın kenarını kavradım.

"O benim yanımda duruyor." Sıcak elini elimin üzerine koyan Xaden'ın sesi o ölümcül derecede sakin kanat lideri tonuna bürünmüştü. "Bunu unutma."

Bu cümledeki iltifatı da baskıyı da hissetmiştim.

Brennan sessizce, "O eşten bahseden mektubu anlamaya başlıyorum," diye mırıldandıktan sonra modele farklı bir açıdan baktı. "Sadece subayları alırsak kaybederiz."

"Kesinlikle öğrenci almayacağız." Felix başını iki yana salladı. "Özellikle de geçen sefer olanlardan sonra. O ikisi emre karşı geldiğinde yıkılan duvarları onarıyoruz hâlâ." Bana doğru baktı.

Xaden başını takımıma doğru çevirdi, Imogen'a, sonra Sloane'a, sonra Bodhi'ye baktı.

Garrick, "Farklı bir sonuç elde etmek için farklı bir seçim yapmalıyız," dedi. "Bunun tasasını ömür boyu çekecekler, o yüzden bırakalım onlar da kendi seçimlerini yapsınlar. Tanrılar biliyor ya, biz yaptık."

"Sadece gönüllüler gelecek. Birinci sınıflar koruma duvarlarının arkasında kalacak," diye emretti Xaden.

"Bizi ihtiyaç duyduğunuz yere koyun," diye seslendi Bodhi, sonra Dain'e baktı. "Kanat liderimizin izniyle tabii ki."

"İzin verildi," dedi Dain.

Rhi havadaki tüm elleri saydı, zaten hepsi havaya kalkmıştı. "İkinci Takım hazır."

Trissa, "Bu yaşanıyor olamaz," diye itiraz etti.

"Olur." Xaden'ın sesi itiraz istemiyordu. "Beni o koltuğa Kurul oturttu ve şimdi o koltuktayken verdiğim kararları kabul edeceksiniz."

"Hazır değilsin." Felix bu hakareti bana yöneltmişti.

"Draithus ve kaçan siviller doğrudan tehdit altında olmasalar bile o benim kardeşim. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Çenemi dikleştirdim.

"*Bizim* kardeşimiz," diye düzeltti Brennan, başını eğip bana bakarak. "Bu da demek oluyor ki o karanlık güce hükmeden bizim hakkımızda, bizim onun hakkında bildiğimizden daha çok şey biliyor."

Xaden sıraya girmiş takımımın arka tarafına, Bodhi'yle Dain'in durduğu yere baktı. "Garrick, bana o kadının talebinin *tam olarak* ne olduğunu söyle. Bodhi'yi neden istiyor?"

"Bilmiyorum." Garrick kirli sakalını kaşıdı. "Violet'ı ve senin kardeşini getirmeni, böylece Draithus'un ayakta kalmasına izin vereceklerini söyledi."

Ayakta kalmak mı, yaşamak mı? Oradan ayrıldıklarında Anca da ayaktaydı sonuçta.

Xaden gerildi. "*Kardeş* mi dedi?"

Garrick başıyla onayladı. "Birlikte büyüdüğünüzü herkes biliyor."

Trissa, "Tyrrendor'un hükümdar soyunu ortadan kaldırmanın en hızlı yolu kesinlikle bu," dedi.

"Doğru." Xaden'ın kaşlarının arasında iki çizgi belirdi ve dudakları gerildi.

"*Ne düşünüyorsun?*" diye sordum.

"*Veninler hükümdarları falan umursamaz.*"

"*Sana öyle hitap eden bir başkası daha var,*" diye araya girdi Sgaeyl, sözleri dişlerinden daha sertti.

"*Başkası...*" Kaşlarımı çattım. Bu ünvanı hak edebilecek tek kişi Liam'dı. *Bir dakika.* Onunla ilk karşılaştığımda beni öldürmemişti ama kurtarma hedefini de gerçekleştirememişti. Midem buruldu. "*Jack'i istiyor.*"

"*Benim tahminim de bu.*" Bakışları, yansıttığı görüntüye odaklanmış olan Kaori'ye kaydı, sonra Garrick'e döndü. "Küçük bir yürüyüşe var mısın?" diye sordu sessizce.

Garrick, Kaori'ye bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı.

"Beni kullan," diye fısıldadım Brennan'a, Xaden'ın duyamayacağı şekilde. "Mira'yı kurtardıktan sonra geçitle Draithus arasına konuşlanacağım. Wyvernler yanımdan geçerse her iki yönde de güce hükmedebilirim böylece."

"Bu kadarı yeter." Brennan gözlerini kapadı. "Yedimiz hariç herkes dışarı. *Hemen,*" diye emretti salonu çınlatan bir gürlemeyle. "Koridordan ayrılmayın, size ihtiyacımız olabilir."

Kalabalık, koridora doğru ilerlerken Felix, "Bunun için zamanımız yok," diye karşı çıktı.

"Eksik olan değişken sensin ve daha da kötüsü, Riorson'ı da değişken hâline getiriyorsun." Kurul salonu boşalırken Brennan bakışlarını bana çevirdi.

İrkildim. "Ne?"

"Dikkatli ol," diye uyardı Xaden.

"Al, mesela." Brennan, Xaden'ı işaret ederek bana baktı ki yalnızca bu tartışmadan bahsettiğini hiç sanmıyordum. Modeli işaret etti. "Violet, kazanabileceğin bir hedef seç."

"Sadece birini seçersek insanlar ölecek." Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Evet." Başıyla onayladı. "Önderliğe hoş geldin."

"Neden ben?" Modele baktım. Mira önce gelmeliydi ama sivilleri kurutulmaya, kendi binicilerimizi ve havacılarımızı bağlı oldukları ejderhalar ve grifonlarla birlikte ölüme terk etme düşüncesi? Altından kalkamayacağım kadar ağırdı. Liam'ı büyük bir çatışmada kaybetmiştik. Annem kendini feda etmişti. Trager ise... şanstı. Fakat binlerce kişinin ölümünden sorumlu olmak?

"Çünkü bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye nazikçe cevap verdi Brennan. "Theophanie senin Resson'da, Dunne tapınağında ya da annemden önce Basgiath'ta yaptığın gibi herkesi kurtarmaya çalışacağını biliyor..." Yutkundu. "İşte bu yüzden başarısız olacağız. Çünkü sen herkesin hayatını kendininkine tercih edeceksin, Xaden da seni herkese tercih edecek."

Yüreğim burkuldu.

"Adil davranmıyorsun," diye cevap verdi Xaden, sesini alçaltarak.

"Birbirimizi tanıdığımız onca yıl içinde *adil olmak* üzerinde tartıştığını hiç duymadığım bir terim." Brennan bir parmağını kaldırdı. "Yanıldığımı kanıtla ki gidip kardeşimizi alabilelim, Violet. Bu karanlık güce hükmedenin senin için tasarladığı tuzaktan kurtulmamızın tek yolu tuzağa düşmemen. Tek bir hedef. Tek bir yol." Kaşlarını kaldırırken sözleri bir yumruk gibi yüreğime indi.

Tairn gözünü kırpmadan birini seçerdi.

Andarna hepsini seçerdi.

Ama o gitti. En büyük etkisi olacak hedef hangisiydi? Xaden'ı bir kenara bırakırsak... Draithus sadece onu savunabildiğimiz

sürece dayanacaktı. Aynı şey geçit için de geçerliydi. Ve eğer Mira'yı kurtarırsam Theophanie'nin...

Bu Mira'yla ilgili değildi. O *benim* peşimdeydi.

"Theophanie." Sakinleşmek için nefes aldım. "Sanırım Theophanie'yi öldürebilirim."

"Etkilendim. Bu benim listemde *yoktu*." Brennan masanın kenarına otururken bir gıcırtı yükseldi. "Peki ya Öğrenci Sorrengail hedefine ulaşırken kaçırılırsa?"

Xaden'ın ayaklarının dibine gölgeler yayıldı. "Bodhi mükemmel bir dük olacak."

"En azından biriniz öğrenebiliyor." Brennan avucundaki yara izini ovuşturdu. "Takım liderinin bu kez bir pozisyonda kalacağına güveniyor musun?" diye sordu bana.

"Hayatım pahasına," diye cevap verdim hemen.

"Pekâlâ." Brennan başıyla onayladı. "Bir fikrim var." Sırayla hepimize baktı. "Ben cephaneliğin kilidini açacağım. Trissa, rünler ve maorsit ok uçlarıyla dolu o küçük zulayı açmanı istiyoruz. Xaden, Violet'ın kendini öldürtmeyeceğine güvenmeni istiyoruz." Xaden'ın cevabını beklemeden bana dik dik baktı. "Ama her şeyden önemlisi, herkesi *kurtaramayacağını* ve sana verilen emirlerden sapamayacağını anlaman gerekiyor."

Mira'yı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. "Tamam."

Çoğu öğrenci tarihi gerçekleri ezbere bilme yeteneklerinin onları üstatlık yoluna sokacağına inanır ancak aslında kütüphanecileri kâtiplerden ayıran şey gözlemleme ve anlatma yeteneğidir.

–ALBAY DAXTON'IN KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NDE BAŞARILI OLMA REHBERİ

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tairn, Dralor Kayalıkları'nın en yakın ucuna iki saatte uçabilirdi ama Sgaeyl, Cuir ve Marbh'ı geride bırakmanın bize bir faydası yoktu, bu yüzden üç bin metrelik uçuruma ulaştığımızda Theophanie'nin verdiği sürenin dolmasına çok az kalmış olacaktı.

Tanrılar aşkına, eğer vakti kaçırır da çok geç kalırsak ve o Mira'yı öldürürse...

Nefessiz kaldım.

"*Başaracağız,*" diye söz verdi Tairn, dik bir dalışla şelaleler ve kalabalık Medaro Geçidi'nin arasındaki kayalıklardan inerek. Sonbaharda kalkışılmaması gereken tehlikeli ve ölümcül bir tırmanış yapmıştık, üstelik biz öğrenciydik. Bu tırmanışın siviller –hatta çocuklar– için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum.

"*Sen de bunun tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?*" Kelimeler ben onları durduramadan zihnimden dökülüvermişti.

"*Elbette,*" dedi. "*Ama sen bunu zaten biliyorsun. Aksi takdirde son üç buçuk saat içinde bunu konuşmuş olurduk.*"

Kabarık beyaz bulutlardan oluşan kalın bir tabakanın içine daldığımızda suçluluk duygusu kaburgalarımın arasından içeri süzüldü.

"*Böyle duygularla benim onurumu lekeleme,*" dedi bilmiş bilmiş.

"*Peki Sgaeyl, Xaden'ı tehlikeye atmam konusunda ne düşünüyor?*" Wyvern görmek için bulutları elimden geldiğince tarıyordum ama örtü çok kalındı ve dikkatimi tamamen veremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyorduk.

"*Kabul etmemiş olsaydı hâlâ Aretia'da olurdu ve Karanlık Olan da yürümek zorunda kalırdı.*"

Mükemmel bir noktaya değinmişti. "*Theophanie, Mira'yı benim yüzümden aldı. Bunları yaşamasının sebebi benim.*"

"*Sen bizim yıldırıma hükmedenimizsin, hayatın diğer binicilerden daha önemli olmasa da mühür gücün öyle. Sen bir silahsın ve bu savaşı kazanmak istiyorsan senin yüzünden başkalarının kurban edilmesini kabullenmeyi öğrenmek zorundasın.*"

Midem bulanmaya başladı.

"*Mira'nın ölümünü bir fedakârlık olarak kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?*" Bulutların arasından çıktığımızda karşımızda aniden bir tarla belirince irkildim.

"*Öyle düşünüyor olsaydım hâlâ Aretia'da olurdum ve* sen de *yürümek zorunda kalırdın.*"

Manzarayı incelerken kalbim sıkıştı. Draithus'a yaklaşan doğu çayırları gri Wyvern ordularıyla kaplıydı ve şehir surları boyunca uzanan nöbetçi kulübelerinin arasına tünemiş ejderha ve grifonlar hattını kuşatmışlardı. Sayıca bizden hesaplamak bile istemediğim kadar üstünlerdi. Andarna gitmeyi seçtiği için ilk defa sevindim. Brennan çok zekiydi ama bu iş kazanılamaz gibi görünüyordu. "*Tahminlerimiz yanlış çıktı.*"

"*Öyle görünüyor.*"

Ama biz alçalırken hiçbiri saldırıya geçmiyor, şehrin batı kapısından tahliye edilen kalabalığa da dokunmuyorlardı.

Tairn kanatlarını açıp hızımızı yavaşlatırken, "*Molvic kayalıklarda görüldü,*" diye uyardı.

Lanet olası Aaric. "*Eğer kendini öldürtürse...*"

"*Güneye, çatışmadan uzağa uçarken görüldü.*" Her kelimeyi tiksintiyle söylemişti.

Amari aşkına, ne yapıyor olabilirdi ki? "*Kaçmak Aaric'in yapacağı bir şey değil.*"

"*Molvic'in de.*" Kuzeydeki alana yaklaştığımızda Tairn kendini düzleştirdi ve sonunda Teine'nin etrafında çember oluşturan bir düzine Wyvern gördüm.

Al. Ver. Nefes almak için kendimi zorluyordum. Bir ejderhayı... esir tutmak doğal bir şey değildi. Wyvernler Teine'nin kuyruğuna dolanmış, ayaklarıyla burnunu bağlayan ve kanatlarını debelenen bedenine sabitleyen ağır zincirlere tünemişlerdi. Metalin her yeri onun kanıyla kaplanmış, pullarından birkaçı yere dökülmüştü.

Theophanie, ışıldayan gümüş saçlarıyla önlerinde duruyor, bir bıçağını Mira'nın boğazına, diğerini kaburgalarına dayamış hâlde bekliyordu.

Kulpları sıkıca kavradım, damarlarımda dolaşanın Tairn'in öfkesi mi yoksa kendi öfkem mi olduğundan emin değildim ama bu öfke, ben gazaptan ibaret kalana kadar korkumun, kuşkumun ve suçluluğumun her zerresini ezip geçti.

Bu ne *cüret!*

Bizi gülümseyerek karşılayan Theophanie'nin yirmi adım önüne inerken yeşil çimenleri hışırdatan Tairn, "*Bunu yaptığı için ölecek,*" dedi.

Henüz çayırları kurutmamıştı... ama ablamı fena hâlde dövmüştü. Mira'nın yüzünün sağ tarafı morarmış ve şişmişti, boğazı çürükler içindeydi ve sol elinden kan damlıyordu ama uçuş kıyafeti kanın kaynağını gizliyordu. Theophanie'nin uzun kollu kırmızı tuniği ve pantolonuysa tam tersiydi.

"*Anlaştık. Ama uçamayacak olursa eğer Teine'yi taşıyabilir misin?*" Diğerleri Tairn'in iki yanına inerken ben de eyerimin kemerini çözdüm.

"*Pençelerimi ona batırmadan yapamam.*" Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "*Yerde gereğinden fazla zaman geçirme.*"

"*Plana sadık kalacağım.*" Çantamı Tairn'in arkasında bırakarak sırtımdaki deri kapaklı sadağı ve kılıflı arbaleti ayarladım, cebimde güvenli bir şekilde durduğundan emin olmak için iletim aracımı kontrol ettikten sonra Tairn'den indim.

Theophanie'nin tek yapması gereken elini yere koymaktı, o an hepimiz ölürdük.

"Buradayım, tam da istediğin gibi." Kollarımı uzattım ve güç içimden yükselerek uçuştan soğumuş tenimi ısıttı. Göz ucuyla Brennan'ın soldan yaklaştığını, Xaden ve Bodhi'ninse sağımdan geldiğini gördüm.

"Buradasın." Gülümsemesi kurumuş dudaklarının çatlamasına neden olurken rüzgâr uzun, gümüş örgüsünü dalgalandırdı ve bakışlarım şakaklarındaki nabız gibi atan damarlara, alnındaki dövmenin solmuş kalıntılarına takıldı. "Fakat Yanardönerini kaybetmişsin belli ki. Hiç hoş olmamış."

Mira, "Hayır," dedi zorlukla ve Theophanie bıçağı daha da sıkı kavrayarak boğazına bastırdı. Birazcık daha baskı yaparsa Mira'nın boğazını kesecekti.

"Şşşt. Bir daha konuşursan ejderhanın kanını bu sahanın her yerine dökerim," dedi Mira'nın kulağına, diğerleri bana ulaşırken.

Ablam kıpırtısız kalırken diğerleri yanıma geldiler.

"Bırak onları." Karanlık güce hükmedeni durduğu yerde katledecektim. Enerji damarlarımda uğuldarken ilk fırsatta saldırmaya hazırdım.

Xaden, "*Sakin ol,*" dedi ve biz karanlık güce hükmedene doğru yürümeye başlarken gölgeler botlarının uçlarından kıv-

rılarak güneye doğru aktı. "*Kendini kontrol et.*" Mahvolmuş şehre şöyle bir baktı.

Brennan'a verdiğim sözü tutmak için bakmamam gerekiyordu, o yüzden bakmadım.

"*Bunu genellikle ben söylerim.*" Mira'ya bakmıyor, gözlerimi karanlık güce hükmedenden ayırmıyordum.

"Daha değil. Ayrıca bire karşı dört pek adil görünmüyor." Theophanie önce Brennan'a, sonra Bodhi'ye baktı. "Sizi çağırmamıştım."

"Kardeşleri istediğini sanıyordum. Bir dahaki sefere kimin davet edildiği konusunda daha açık olmalısın," dedim.

"Ama sen onun istediği kardeşi getirmemişsin." Theophanie iç geçirdi. "Berwyn hayal kırıklığına uğrayacak." Bıçağının kenarından ince bir çizgi hâlinde kan sızdı.

"Yolda," dedim hemen.

"Berwyn." Xaden gerildi ve bakışları tekrar güneye, şehre doğru kaydı.

Olması gereken yer orasıydı –mümkün olduğunca çok insanı kurtarmak için– ama beni bırakmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Evet. Bu yüzden *kardeş* terimini kullandım." Theophanie bana baktı. "Berwyn'in Jack konusunda yaptığı hataları ben seninle yapmayacağım. Ustasının sırlarını çok kolay ortaya döküyor."

"Ben dönüşmeyeceğim." Ellerimi yumruk yaptım.

"Dönüşeceksin," dedi sanki bu kesinmiş gibi. "Hatta sadece birkaç dakika içinde olacak bu. Bunu hızlandıran şeyin ne olacağını merak ediyorum." Gözleri ışıldadı. "Ablanı kurtarmak mı? Sevgilini savunmak mı? Klişe olsa da her zaman popüler olan intikam mı? Ben üçünün bir karışımı olacağına bahse girerim." Başını yana eğdi ve yanağını Mira'nın başının üstüne yasladı. "Lafı açılmışken, zaman doldu..."

Kalbim küt küt atarken kuzeyden bir rüzgâr esti.

"O burada!" diye haykırdı Garrick.

Sola baktım ve Chradh'ın birkaç saniye önce boş olan yerde durmakta olduğunu gördüm, ön pençesinde tanıdık bir rün işlenmiş zırh vardı. Yetişmişlerdi ama bıçak hâlâ Mira'nın boğazında olduğundan rahatlamak kolay değildi.

"Onu bana göster," diye emretti Theophanie.

Xaden boynunu çevirdi ve ayaklarının etrafındaki gölgeler Bodhi'nin ayaklarının yanından süzüldü.

Garrick ejderhasından indi ve sonra normalden daha yavaş adımlarla Rybestad sandığına doğru yürüyüp cebinden anahtarı çıkardı. Sandığın kapağını açması sadece birkaç saniye sürdü.

"İşte burada." Theophanie gülümsedi ama Jack'in nasıl olduğunu görmek için gözlerimi ondan ayırma riskine girmedim, özellikle de Mira her an bayılacakmış gibi görünürken. "Halletmemiz gereken küçük bir mesele var, sonra başlayacağız."

Tairn bana, "*Bir deri bir kemik kalmış,*" dedi. "*Sandık sayesinde havada asılı duruyor ve sanki... uyuşturulmuş gibi görünüyor. İstersen sana kendi gözlerimden gösterebilirim...*"

"*Harika tarif ettin, teşekkür ederim.*" Çenemi kaldırdım. "Jack de ben de buradayız. Anlaşmanın bize düşen kısmı tamamlandı, o yüzden Mira ve Teine'yi bırak gitsinler."

Brennan iki yanındaki ellerini esnetti.

"Anlaşma öyle değildi." Theophanie kaşlarını çattı. "Draithus'un ayakta kalmasına izin vereceğimizi söyledim, ablanın yaşayacağını değil." Kıvrılan dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Bizim hakkımızda öğrenmen gereken ilk şey, kelimelerimize dikkat ettiğimizdir. Peki ya ikincisi? Yalan da söyleriz."

Bıçağı Mira'nın boynunda boylu boyunca hareket ettirdi ve boğazını kesti.

İlk ejderhaların insanlarla bağ kurması risksiz değildi çünkü gücü ellerinde bulundurdukları açık olsa da bağlı oldukları biniciler onları tahammül edemeyecekleri tek duruma düşürmüştü: Savunmasız. Pek çok ejderha kendini koruma adına bağ kurdukları binicilerin ölümlerinin acısını yaşadı.

–BİNBAŞI DEANDRA NAVEEN TARAFINDAN YAZILAN
EJDERHALARIN FEDAKÂRLIĞI'NDAN

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Mira!" Ablamın gırtlağındaki kesikten kızıl kanlar akarken bir ejderhanın kükremesinden daha yüksek sesle haykırdım.

Bir grup müzisyenin şarkıya girmesi gibi her şey aynı anda oldu.

"Oyun zamanı, Violet." Theophanie hançeri... Jack'e fırlattı.

Güneyde gri kanatlardan oluşan bir derya yükselirken alan boyunca botlarımı toprağa sertçe vurarak koşmaya başladım.

Xaden, Theophanie'ye doğru bir dizi gölge gönderdi ama şeritler güneye doğru savrulup gitti.

Ne oluyor? Düşünecek zaman yoktu. Ben alaşım saplı hançerimi çekip karanlık güce hükmedene doğru koşmaya başladığım anda en yakındaki Wyvern fırlayıp tepemizden uçarak Theophanie'yi kaptı.

Mira iki eliyle ölümcül kesiği kapamaya çabalayarak dizlerinin üzerine çöktü ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. İntikamın. Draithus'un. Ablamın sadece saniyeleri vardı.

Malek, lütfen, hayır.

"Her şey yolunda." Sesim çatallandı ve hançerimi atıp yere diz çöktüm ve onu düşmeden yakaladım. Elimi boğazındaki kanlar fışkıran yaraya bastırdığımda kan parmaklarımın arasından akmaya başladı. Baskı. Baskı uygulamalıydım.

Mira olmaz. Beni hangi tanrı dinliyorsa ona haykırdım ve sanki kanı vücuduna geri sokabilirmişim gibi daha da fazla bastırdım. Korku nefes almamı engelliyor, soluklarım kesik kesik çıkıyordu.

Kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılan Mira bana baktı ve Malek'le buluşurken korku içinde olmaması için kendimi gülümsemeye zorladım. "İyileşeceksin." Başımla onaylarken gözlerim bulanıklaştı.

"Çekil!" Brennan dizlerinin üzerine çöktü ve ben elimi çekemeden onun eli benimkinin yerini aldı. "Yaşayacaksın, beni duyuyor musun?" Gözlerini kapadı ve alnında boncuk boncuk terler birikerek Mira'nın üzerine eğildi.

Bu mümkün müydü? Brennan güçlüydü ama savaş alanından bu kadar büyük bir yarayla kurtulmuş tek bir binici bile gelmiyordu aklıma. Mira'nın bedeni gevşeyince kalbim sıkıştı ama boynunun yanlarından akan kana rağmen hâlâ nefes alıyordu.

Şekiller bulanıklaştı ve her yönden hırıltılar gelmeye başladı. Başımı kaldırıp yukarı bakınca üzerimizde yükselen ejderhaların gökyüzünü dolduran pençelerinin Wyvern çemberine indiğini gördüm. Gri yaratıklardan dördü çığlıklar atarak gökyüzüne fırladı. Sgaeyl'in kuyruğundaki hançerler sadece birkaç metre üstümüzde savrulduğunda Mira'yla Brennan'ın üzerine kapandım, lacivert hançer kuyruğu o kadar yakınımızdan geçti ki rüzgârını tenimde hissettim.

Xaden bizi çarpışmadan uzak tutmak için bir gölge duvarı oluşturdu ve sağ tarafta, Bodhi, Rybestad sandığının kapaklarından birini kapatırken Garrick'in diğerinden Venin'in hançerini çektiğini gördüm.

Etrafımız ciyaklamalarla doldu ve omzumun üzerinden aşılmaz karanlığa bakarken kaslarım gerildi. "*Tairn!*" Onu göremiyordum.

"*Ölecekler,*" dedi bağı dolduran bir öfkeyle.

Bunun bu sahadaki tek iyi işaret olduğunu düşünerek Brennan'a yer açmak için topuklarımın üzerinde geriye doğru çekildim.

Brennan, "Hadi, hadi," diye mırıldanıyordu. Kaşları tıpkı babamın yaptığı gibi çatılmıştı ama hafifçe sallanıyordu ve yüzü bembeyaz kesilmişti.

İşe yaramak zorundaydı. Lütfen, işe yaramak zorundaydı.

Mira'nın boynundan akan kanlar yara izinin üzerinden süzülürken gözleri titreşerek kapandı.

"Onu alamazsın," diye fısıldadım Malek'e. İki kızıl ejderha güneyden muazzam bir hızla yaklaşırken bulutların bir onaylama ya da belki alayla hafifçe karardığına yemin edebilirdim.

Bir dakika. Neden şehirden uzağa uçuyorlardı?

Ejderhalara daha dikkatli bakarak tanımaya çalıştım. Thoirt miydi o? Sağ kanadındaki yırtık izi çok belirgindi ama bunun anlamı...

Ah, tanrılar aşkına, Sloane buradaydı.

Liam, çok üzgünüm. Başımı arkaya atıp gökyüzünde gri renkler ararken boğazıma kocaman bir yumru oturdu ama sadece Thoirt ve... Gözlerimi kırpıştırdım. Cath onun hemen arkasındaydı.

Brennan'ın boynundan, Mira'nın yarasından akan kanla eşit hızda ter damlıyor ve gittikçe daha zor nefes alıyordu. "Çok fazla hasar var," diye fısıldadı.

"Yok," dedim, Mira'nın gevşemiş yüzüne ve abimin suratındaki gerginliğe bakarak. "Brennan, sen her şeyi onarabilirsin, unuttun mu?"

Marbh kükredi.

"*Abin gücünün sınırına yaklaşıyor,*" diye uyardı Tairn.

Ve ben ona benimkini veremezdim. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Xaden, "Sandığı buradan çıkarın," diye bağırdı Garrick'e. "Kadın onun ölmesini istediğine göre Barlowe bizim bilmemizi istemedikleri şeyler biliyor demektir."

Garrick, "Chradh!" diye haykırdı ve Kahverengi Akrepkuyruk gölgelerin üzerinden atlayarak Garrick'in yanına geldi. Bir saniye sonra sandıkla birlikte gözden kayboldular.

Onlar giderken bir hava akımı hissettim ve iki kızıl yaklaşırken gökyüzüne baktım.

"Bugünlerde Aetos'a ne kadar güveniyoruz?" diye sordu Bodhi bize doğru koşarken.

"Az önce gördüğü şey söz konusu olduğunda yeterince değil," diye cevap verdi Xaden, gölgeleriyle bir Wyvern'in kuyruğunun ucu olduğunu düşündüğüm şeyin bana çarpmasını engellerken.

Çırpınan kanatların rüzgârı Brennan'ın saçlarını geriye savurdu ve kızıl ejderhalar o kadar yakınımıza indiler ki pençeleriyle ot kümelerini sürükleyerek durduklarında başları tam tepemizdeydi.

"Violet, özür dilerim," diye fısıldadı Brennan.

"Böyle söyleme." Başımı iki yana salladım. "Kan akışı yavaşlıyor. İşe yarıyor." Ama kan durmamıştı.

Xaden, ejderhasından inen Dain'e, "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı ama ben tüm dikkatimle Brennan'ın omzunun üzerinden bakıyordum.

"Onu takip ediyorum," diye cevap verdi Dain, sonra Xaden'ın iki eliyle tuttuğu gölge duvarının arkasından gelen kemik çıtırtıları yüzünden irkildi. "O benim komutam altında ve Cath *emirlere karşı* gelerek koruma duvarlarını geçtikleri anda beni uyardı." Son kısmı söylerken Sloane'a bakmıştı.

Sloane. Bir umut kırıntısı kalbimi saran dehşeti araladı.

Bize doğru koşarken elini uçuş ceketinin içine attı ve eli uzunluğunda, silindir şeklinde bir paket çıkardı. "Aaric bana buna ihtiyacın olduğunu söyledi..." Mira'yı görünce tökezledi.

Neden burada olduğu umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey burada olmasıydı.

Gözlerim yaşardı. "Lütfen."

Sloane'un korku dolu bakışları benimkilere kilitlendi.

"Mira?" Dain koşarak gelip yanımda diz çöktü. "Ah, *siktir.*"

Pervasızca, utanmadan Sloane'a yalvardım: "Lütfen. Brennan'ın daha fazla güce ihtiyacı var yoksa onu kaybedeceğiz."

Elleri Mira'nın boynunda olan Brennan titrerken Sloane öne doğru tereddütlü adımlar attı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ann–" Sustu. "Aktarmak aşılamaktan farklıdır. O kadarını biliyorum."

Gökyüzünü izleyen Bodhi kılıcını çekerken, "Her ne yapacaksan hızlı yapsan iyi olur," diye uyardı.

"Dene," dedi Dain, üniformasının kolunu sıvayarak. "Eğitim almadıysan kendi gücünü kullanman tehlikeli, o yüzden benimkini al. Bugün burada güce hükmetmek zorunda olmayan tek kişi benim. Hadi, sadece *dene.*"

Arkamda bir Wyvern hırladı ve ardından yüksek bir *çıtırtı* duyuldu.

Mira'nın kanı uçuş kıyafetimi ıslatırken Sloane, Dain'le Brennan'ın arasına çömeldi.

Dain sanki ürkek bir atla konuşuyormuş gibi nazikçe, "Bir elini bileğime koy," dedi.

Sloane, onun kolundaki gri el izine baktı. "*Şunu* yapmak istemiyorum. *Ona* dönüşmek."

"Dönüşmeyeceksin." Dain kaşlarını kaldırdı. "Benden sonra nefret edebilirsin ama şimdi bana güven yoksa o ölecek."

Sloane parmaklarını Dain'in bileğine doladı. Gözleri ışıldadı ve yutkundu. "Senin gibi birinin bu kadar gücü olmamalı."

"Mira için ne mutlu ki bu kadar güçlüyüm. Diğer elini de Brennan'ın teninin açıkta olduğu her yere koy," diye emretti Dain.

Sloane küçük paketi bırakıp elini Brennan'ın ensesine götürdü.

Mira'nın alnındaki saçları geriye doğru tararken ardımda kanlı bir leke bıraktım. Çok solgun görünüyordu. Ona Xaden'dan bahsetmeliydim. O da bana beni adamalarından bahsetmeliydi. Babam beni sadece ona güvenmem konusunda uyarmışken birbirimizden bir şeyler saklayarak o kadar çok zaman kaybetmiştik ki... Ona güvenmiş olsaydım bunlar yine de olur muydu?

"*Açmadığın yaralar için kendini suçlama*," diye öğüt verdi Tairn.

Dain, "Buraya bak," dedi ve Sloane ona baktı. "Bende hissettiğin fazlalıktan çek ve ondaki açığı kapat. Sen bir yıkım silahı değilsin. Sen Venin değilsin. Sen gücün içinden akmayı seçtiği atardamarsın. Sen hayatsın."

Sloane kaşlarını çatarken Dain irkildi. "Sana zarar vereceğim."

"Tanrılar aşkına, bunu bilmiyor muyum?" Dain başıyla onayladı. "Ama istesen de beni öldüremeyeceksin. Şimdi dediğimi yap."

Sloane'un dudakları gerildi ve Dain dişlerini sıktı.

Brennan derin bir nefes alıp yanaklarına renk gelene kadar çok değerli uzun saniyeler geçti. En kötüsünü bekleyerek Mira'ya dönüp baktım ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Kan kesildi, yanaklarına renk geldi.

"Brennan?" diye fısıldadım, umut edemeyecek kadar korkmuş hâlde.

"Korkunç durumda ama yaşıyor." Abim arkasına yaslanıp elinin tersiyle alnındaki teri silerken gövdesi gevşedi. "Teşekkür ederim, Mairi."

Sloane ikisini de bıraktı, sonra bana baktı. "O iyi olacak mı?"

"Senin sayende," dedim Sloane'a.

Sloane rahat bir nefes alırken Brennan beline asılı su matarasına uzandı. Kapağını hızlıca açıp suyu Mira'nın boynuna döktü. Mira'nın boğazında kalın, pespembe bir yara izi vardı.

Saçlarını tekrar alnından geriye ittim ve kendime *her şeyi* hissetmek için tam üç saniye izin verdim. Göğsüm patlamak üzereydi sanki.

Bir. Mira hayattaydı.

İki. Onun var olmadığı bir dünyada yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Üç. Brennan mucizeler yaratıyordu.

Arkamdaki hırıltılar ve parçalanan et sesleri hafiflerken, "Mira'yı buradan çıkarmalıyız," dedim abime. Tepemde bir şekil belirdi ama bir gölge şeridi tarafından geri çekildi. Onun bir pençe olduğundan epey emindim.

"Bence de." Brennan savaşın patlak verdiği Draithus'a baktı. Ejderhalar ve grifonlar şehrin surlarının üzerinde gezinirken yaklaşan Wyvern bulutuna doğru çifte arbaletler ateşleniyordu. "İyi misin, Aetos?"

Dain bileğini döndürdü. "İyiyim."

Midem kasıldı. Bu işin en zor kısmı işlerini yapmaları konusunda herkese güvenmek olacaktı. Şehri ben savunmayacaktım. Önce Xaden'a, sonra da Dain'e baktım. "İkiniz de gitmelisiniz. Çifte arbaletler cephanesi yakında tükenir."

Dain ayağa kalkıp elini Sloane'a uzattı.

"Siktir git, Aetos." Sloane ağırlığını öne vererek ayağa kalktı.

Dain üçe kadar sayıyormuş gibi duraksadı. "Koruma duvarlarına geri dön, Mairi ve orada kal."

Sloane arkasına dönüp orta parmağını kaldırarak Thoirt'e doğru yürüdü.

Bodhi alaycı alaycı güldü.

"Lanet olası *birinci sınıflar*," diye mırıldandı Dain. "Riorson, seninle orada buluşuruz." Cath'in ön bacağına yöneldi.

"Dain!" diye bağırdım, o da omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Garrick ve Chradh'ın nasıl ortadan kaybolduğunu sonra anlatırsın." Koşarak uzaklaştı ve birkaç saniye içinde Thoirt ve Cath farklı yönlere doğru havalandılar.

Bodhi, Brennan'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

"*Seni bırakmak istemiyorum.*" Xaden gölge duvarını indirdi. Omzumun üzerinden baktığımda alana yayılmış ölü Wyvernleri, bir de Teine'nin etrafına bağlanmış zincirleri inceleyen Sgaeyl, Tairn ve Marbh'ı gördüm.

"*Biliyorum. Ama bırakmak zorundasın.*"

"Onu ben taşırım." Brennan eğildi ve Mira'nın baygın bedenini kucağımdan aldı.

"Sen iyi misin?" Çimenlerin arasında alaşım saplı hançerimi bulup yerine koyduktan sonra Sloane'un bıraktığı paketi aldım. Aaric'e gönderilmişti ve üzerinde kırılmamış Dunne mührü vardı.

Sloane'u bana kendine gelmiş postayı vermesi için savaş bölgesine neden göndermiş olabilirdi? Ne haltlar karıştırdığını öğrenir öğrenmez onu gebertecektim.

"Mairi bana gerekenden biraz daha fazlasını verdi. İyiyim." Mira'yı kollarına aldı.

"Kalman gerektiğini biliyorum ama Mira'yı al," dedi Bodhi. "Teine'yi nasıl serbest bırakacağımızı bulacağız, böylece o da bizi takip edebilir."

"Tamamdır." Dudakları gerilen Brennan bana baktı. "Bırakabileceğim bir düzineden fazla rünüm var..."

"Teşekkürler ama ben almayayım," diye araya girdim. "İyi olduğum şeyleri yapmaya devam etsem daha iyi."

Başıyla onayladı. "Plana sadık kal, Violet... ters giden ne olursa olsun. Sana güveniyoruz." Bakışlarını Xaden'a çevirdi. "Bu senin için de geçerli." Cevap beklemekle vakit kaybetmeden Marbh'a yöneldi.

Aaric'in paketini uçuş ceketimin cebine koyup Brennan'ın uzaklaşmasını izledim. Tuhaf. Ensesinde, avucunun içinde taşıdığı gibi bir iz oluşmamıştı. Dain'in bileğinde de öyle bir iz yoktu.

Bodhi, Xaden'a, "Gitsen iyi olur," dedi. "Şehrin kuzey tarafından dolanmaya çalışan Wyvernler var ve geçit de onun hemen ilerisinde. Sadece birkaç kilometre ötede korkunç bir savaş var, unuttun mu?"

"Gidiyorum." Xaden, Brennan'ın bıraktığı su matarasını aldı ve kalan suyu sağ elimin üzerine dökerek Mira'nın kanının çoğunu temizledi. Parmaklarımın arasından akan su kızıldan açık pembeye döndükten sonra Xaden matarayı bıraktı. "Odaklan." Yanağımı okşadı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Sadece Tairn'in gücünü kullan. Dönüşme. Ölme. Görevini tamamla, sonra seni bulacağım."

Beni soluksuz bırakacak şekilde öpünce bir an için zamanın hiçbir önemi kalmadı. Kalbim gümbür gümbür atarken kollarımı boynuna doladım ve ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğüme döktüm. Karmakarışık ve çaresiz bir öpücüktü, üstelik fazla erken bitmişti.

"Bana geri dön," dedim o uzaklaşırken.

"Sadece sana." Birkaç adım boyunca bana bakmaya devam etti, sonra Bodhi'ye döndü. "Onunla kal ama sözünü unutma."

Bodhi başıyla onayladı. "Senin lanet olası eyaletini istemiyorum."

"Anlaşıldı." Xaden, Bodhi'nin omzunu sıktıktan sonra Sgaeyl'e doğru koşmaya başladı. Sgaeyl altın rengi gözlerini bana çevirdi.

"*Yerden kalk ve onun yanından ayrılma*," diye emretti. İkimiz de Bodhi'yi kastetmediğini biliyorduk.

"*Aynı şey senin için de geçerli*." Çenemi kaldırdım.

Saniyeler içinde havalanıp güneye, şehre doğru uçmaya başladılar. Korkunun beni ele geçirmesine fırsat vermeden ba-

kışlarımı kaçırdım. Xaden sahadaki en güçlü biniciydi ve Sgaeyl de acımasızdı. Hayatta kalacaklardı.

Bodhi ve ben onlara şehri kurtarmaları için yeterli zamanı verecektik.

"Artık Sıkıntılı Dük gittiğine göre," dedi Bodhi sesini yükselterek, "bir sorunumuz var."

Elbette vardı.

Bir ejderhadan daha inatçı olan tek şey onun binicisidir.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ALTMIŞINCI BÖLÜM

"Sorun nedir?" Ejderhalarımızı çevreleyen katliam alanına doğru yürüdüm.

"*Uyanmıyor,*" dedi Tairn. Cuir yeşil burnunu Teine'nin başına doğru indirdi.

Ah, *kahretsin*. Korku hızla geri geldi.

"Theophanie dönmeden önce onu buradan çıkarmalıyız." Bodhi bulutlara baktı.

"Garrick, Teine'yi kayalıklardan yukarı çıkarabilir mi?" diye sordum.

"Normal şartlarda mı? Evet." Bodhi yüzünü buruşturdu. "Ama son birkaç saattir Kıta'nın dört bir yanına yürüdüğü için zaten bitkin düştü. Hiç şansı yok."

"Plan hızla boka sarıyor." Ve bizi öldürmek isteyen ölümcül karanlık güce hükmeden hariç herkesten kilometrelerce uzaktaydık. Ama başka bir seçenek daha vardı. Başımı Tairn'e çevirdim. "*Onu buradan çıkarabilecek kadar güçlü olan bir tek sen varsın. Zincirleri kullanarak onu taşıyabilirsin.*"

"*Seni bu alanda bırakmayacağım...*" diye gürledi.

"*Ben gidersem her şey biter. Ejderha türü kendi ırkını korur, hatta bağ kurduğu binicinin karşısında bile,*" diye hatırlattım ona.

Gözlerini kıstı, burun deliklerinden buharlar püskürttü. "*Bana türümün yasaları hakkında ders verme yoksa onları ne kadar rahat çiğnediğimi de öğrenirsin.*"

Cuir hızla yanından uzaklaştı.

"*Lütfen,*" diye yalvardım Tairn'e. "*Teine'nin iyiliği için değilse bile Mira'nın iyiliği için. Andarna'yı zaten kaybettim. Ablamı da kaybedemem. Benden o gücü bulmamı isteme yoksa seni hayal kırıklığına uğratırım. İkimiz de başarısız oluruz.*"

Boğazından bir hırıltı yükseldi ve Teine'nin üzerine doğru gelip gövdesine sarılı zincirin dört ucunu pençeleriyle kavrarken metal şangırdadı. "*Bu alandan ayrılmayacaksın,*" diye emretti.

"*Teşekkür ederim.*" Kanatlarını hiç görmediğim kadar sertçe çırparken rüzgârı yüzümün yan tarafına çarptı ve Teine'nin gevşek bedeni yavaşça yükseldi. Tairn tepemden uçup Teine'yi kayalıkların güvenli kısımlarına doğru taşırken gölgesi üstüme düştü.

"Cesur bir strateji," dedi Bodhi onların gidişini izlerken. "En büyük ejderhamızı uzağa göndermek kesinlikle bizim başımıza bela açmaz."

"Geri dönecek." Gökyüzüne baktım ve yavaşça etrafımda dönerek çevreyi iyice inceledim ama Theophanie'den ya da onu götüren Wyvern'den iz yoktu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Av olmaktan hoşlanmıyordum.

Yavaşça nefes vererek Xaden'ı görmek için şehrin silüetine bakma dürtümü bastırdım. Şu anda buraya odaklanamazsam yaptıklarımız işe yaramayacaktı. Kendimi diğerleriyle ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakmaya zorladım ve artık bir kız kardeş, bir arkadaş ya da bir sevgili olmadığım zihinsel boşluğa adım attım. Ben artık sadece bir binici, bir silahtım.

Cuir bize doğru yaklaşırken kılıcının ucundan Wyvern kanı damlayan Bodhi, "Gümüş saçlı dostumuzun peşine düşmek yerine beklemek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Onun peşine düşmek zorunda değiliz." İletim aracımı bileğime bağladıktan sonra omzumun üzerinden uzanıp sadağımın kapağını açtım. "Ben burada olursam o da gelecektir." Ve sevdiğim başka birine daha saldırmadan önce onu öldürme şansım olacaktı.

"Beklemek... pek de heyecan verici bir şey değil." Sırtını sırtıma yasladı.

"Hiçbir zaman değildir." Aynı zamanda işkence gibiydi de. Uçarken Tairn'in kaslarının altımda kasıldığı ve bir sonraki dalışta midemin altüst olacağını anladığım anlarda ya da Basgiath'ın üstündeki dağların sırtlarında sürünün gelmesini beklediğim o uzun dakikalarda olduğu gibi. "Sence bu işe yarayacak mı?"

"Yaramak zorunda. Büyü denge gerektirir, değil mi?"

"Bu var olan en eski kuraldır." Theophanie bir Wyvern leşinin arkasından çıktı. "Ama yüzyılda bir teraziyi kendi lehimize eğme şansımız oluyor ve ben bu sefer ona kendimi kanıtlayacağım."

Hızla ona dönüp omuz omuza verdik ve ben Tairn'in gücüne uzandım ama sadece incecik bir akıntı buldum.

Kahretsin. Tairn menzil dışındaydı. Teine'yi kilometrelerce uzaktaki koruma duvarlarına ve üç bin metre yüksekliğe taşımak da hızlı bir yolculuk olmayacaktı. Ama Mira güvendeydi ve önemli olan da buydu. Bodhi ve ben hayatta kalmayı başarabilirdik.

"Hangi cehennemden geldi bu?" diye fısıldadı Bodhi kılıcını çekerek.

Ben de aynı şekilde, "Hızlıdır," diye fısıldadım, Basgiath'taki hücreden nasıl kaybolduğunu hatırlayarak.

Theophanie, "Pek azımız benden hızlıdır," diye cevap verdi. Wyvern leşinin yanından geçerken, yaratığın sırtındaki çıkıntıları okşayarak bize doğru geldi. "Ve benden yaşlı."

Dudaklarımı araladım. Bizi yedi metre öteden duymuştu.

"Onları öldürmüş olman ne kötü." *Cık cık*ladı. "Yeniden canlanmaları o kadar *uzun* sürüyor ki. Dengeyi değiştirmeye hazır mısın, Violet?"

Herhangi bir tarafta yıldırıma hükmeden iki kişi olması dengenin bozulması değil tamamen yok olması demekti.

Tıpkı gölgeler gibi.

Bodhi'nin sağındaki Cuir başını alçaltıp hırladı.

"Seni öldürmeye hazırım." İstemsizce hançere uzanıp onu öyle sert fırlattım ki omzum çıtladı ama neyse ki yerinden çıkmadı.

Theophanie boğumlu parmaklarını salladı ve bıçak daha yolun yarısına ulaşmadan kenara düştü. "Çok üzücü. Bunu en son denediğinden beri hiçbir şey öğrenmedin mi? Ama utanmana gerek yok. Bunun üzerinde çalışacağız. Sana akıl hocalığı yapmaktan mutluluk duyacağım."

Gözlerim öfkeyle parladı. Rahibenin benim için öngördüğü yol bu muydu? Onların değil de Theophanie'nin akıl hocalığı mıydı?

"Siktir," diye mırıldandı Bodhi. "Bu da başka bir sorun."

Muhtemelen sırtımdaki okları da işe yaramaz hâle getirmişti. Harika. Onu öldürmek için ona iyice yaklaşmam gerekecekti.

"Buram buram onun akrabası koktuğun için bu tuhaf bir yoldaş seçimi olmuş." Gözlerinin kenarındaki damarlar nabız gibi zonklarken Bodhi'yi inceledi ve sakin adımlarla ölü Wyvern'in başına doğru yürüdü. "Söyle bana, kuzeninin daha güçsüz bir versiyonu olmaktan yorulmadın mı?"

"Burada kendini kanıtlamaya çalışan ben değilim," diye karşılık verdi Bodhi, Xaden'ın rakibini ölçüp biçerken yaptığı gibi başını yana yatırarak.

Theophanie'nin kılıcı yoktu. Asası yoktu. Belindeki bir sıra hançer dışında silahsızdı. Zayıf bir nokta bulmak için yürüyüşüne baktım ama bulamadım. Üstelik hızlı olan oydu, bu da tek hamle hakkım olduğu anlamına geliyordu.

"Zekice." Gülümsemesi dudaklarında başka bir çatlağa neden oldu. "Bekleyişin neredeyse bitti. Yakında ölecek. Taç senin olacak."

Hadi, biraz daha yaklaş.

"Bizim tacımız yok." Bodhi kılıcını sol eline geçirip sağ elini serbest bıraktı. "Beni, kafamı karıştırabilecek kadar iyi tanımıyorsun. Ben en başından beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum; kuzenimi, eyaletimi koruyorum."

"Ve onu." Wyvern'in kanlı burnunun hemen önünde durup gözlerini bana dikti. "Senin gibi bir silah sadece daha güçlü birine boyun eğer, bu yüzden gel, bu saçmalığı bitirelim ki gerçek yolculuğuna başlayabilesin. O seni bekliyor." Neşeyle gülümsedi.

"Berwyn mi?" diye tahmin yürüttüm.

"Sence o aptala itaat eder miyim? Tabii ki hayır." Theophanie gökyüzüne baktı. "Ejderhanı göndermiş olman üzücü ama merak etme, ayaklarının altında bolca güç var. Şimdi sabrımın bana ne kazandırdığını göster." Artan rüzgâr arkamızdaki kayalıkları yalarken o kollarını kaldırdı.

Artık oyalanmayacaktık demek. Hadi bakalım. Bodhi onun mühür gücünü zayıflatmayı başarırsa Tairn geri dönmeden işini bitirebilirdik.

Bodhi sağ elini kaldırdı ve hiçbirimizin göremediği bir kapı tokmağını kavramış gibi çevirdi. Gökyüzü kararadı, rüzgâr şiddetlendi ve şimşek çakmasa da sıcaklık ve nem, daha önce sadece bir kişinin yanında hissettiğim şekilde arttı.

Theophanie'nin gülümsemesi daha da genişledi.

Yerçekimi değişti ve benim *her şeyi* algılayışım farklılaştı. "İşe yarıyor." Bodhi'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Yaramıyor," diye fısıldadım, tüm umudum küvetin giderinden akan su gibi bedenimi terk ederken. "Ona karşı koyamazsın. Gitmek zorundasın. Şimdi." Bir sonraki hançeri elime aldım. Belki onu fırlatamayacaktım ama savunmasız da kalmayacaktım. Tairn dönene kadar dayanabilirdim.

"Yıldırım yok," dedi Bodhi, kılıcının kabzasını tutan parmak eklemleri beyazlaşırken.

"Yanılmışım. O yıldırıma hükmetmiyor." Her iki savaşta da şimşek çakmıştı ve ben şimşeğin varlığıyla onu özdeşleştirmiştim, hâlbuki şimşek sadece onun gerçek mühür gücünün bir yan ürünüydü. Suniva'ya yaptıkları saldırı sırasında yıldırıma hükmetmemişti.

Ona neden olan şeye hükmetmişti.

"Elbette etmiyorum." Theophanie bir parmağını kıpırdattı ve üzerimizdeki bulutlar dönmeye başladı. "Bu kuralın tek bir istisnası var, Violet Sorrengail. Onun *sen* olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı düşünsene. Eğer o kadının kızlarından biri bu gücü taşıyacaksa bunun ablan olacağı üzerine bahse girebilirdim."

"Amari akşına." Bodhi'nin eli yavaşça aşağı indi ve bakışları gökyüzüne yükseldi. "O senin karanlık güce hükmeden versiyonun değil."

"Değil." Bir sonraki rüzgâr beni az kalsın öne savururken başımı iki yana salladım. Yanlış dövüş için hazırlanmıştım. Yıldırım öncesi yüklenen enerjinin nasıl bir his olduğunu biliyordum, şimşek çakmadan hemen önce havada oluşan çıtırtıyı tanıyordum. Ona hükmetmenin sınırlarını anlıyordum. Her yıldırım için ayrı enerji patlaması gerekiyordu ve bir kez çaktığında iş bitmiş olurdu. Ama Theophanie'nin yaptığı şey ona hayat verip kendi başına devam etmesini sağlayacak ve yarattığı şey o gücünü verdikten çok sonra bile devam edecekti.

Bu, kendimle savaşmaktan çok daha kötüydü.

"O annemin karşılığı." Bunu yüksek sesle söylemek bedenimdeki şoku atlatmama neden oldu ve zihnim hızla işlemeye başladı. Annemi sadece Aimsir'in yorgunluğu ya da fiziksel bir hastalık zayıflatabilirdi. Rüzgâra hükmeden en kuvvetli kişi bile annemin fırtınalarını dindiremezdi.

Theophanie, "Asıl o *benim* karşılığım," diye tısladı ve bulutlar *dönmeye* başladı.

Kasırga. Göğsüm sıkıştı. Annem bu özelliği hiç elde edememişti. Theophanie'nin ne olduğunu anlamamış olmama şaşmamalıydı; annemden daha güçlü bir fırtınaya hükmedenle hiç karşılaşmamıştım. Şimdiye kadar.

"Buradan çıkman gerek." Bodhi'nin kolunu ittim. "Cuir rüzgâr yüzünden uçamayacak hâle gelmeden git!"

Rüzgâr arkamızda hiç dinmeyen bir uğultuya dönüşürken Bodhi elini kaldırarak, "Benim mühür gücüm her zaman dengedir," dedi. "Onu durdurabilirim!"

"Durduramazsın!" Onu bir kez daha ittim ve bu sefer yana doğru tökezledi. "Mühür gücün sadece bizim büyümüz üzerinde işe yarar, onlarınkinde değil. Şimdi git! Xaden'a söz verdin!"

"Benimle gel!" diye bağırdı.

Theophanie her nasılsa herkesi kurtarmaya çalışacağını biliyor... Brennan'ın sözleri zihnimi doldurdu.

"Gelemem." Gidersem o da peşimden gelirdi ve kaybederdik. Kalırsam diğerlerinin ihtiyaç duyduğu şeyi sağlayabilir, onun dikkatini dağıtabilirdim.

Bodhi, "O zaman yanında savaşırım..." diyecek oldu ama Cuir iki pençesini onun gövdesine doladı ve o sözünü bitiremeden havalandı. Yüksek sesle itiraz eden Bodhi'yi alandan çıkarıp güneye götürürken kanatlarını hızla çırpıyordu. Kayalıklar'a tırmanmadan önce rüzgârdan kurtulacağı kesindi.

Tyrrendor'un vârisi güvendeydi ama birazcık bile rahatlayacak vakit yoktu.

Uğuldayan rüzgâr beni ileri doğru itince bileğimden sarkan iletim aracını kıl payı ıskalayarak çimlere, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Arkamda bir inilti duydum ve omzumun üzerinden bakınca Tairn'den daha uzun bir ağacın alanın kenarından bana doğru eğildiğini, çok tuhaf bir açıyla durakladıktan sonra kökünden söküldüğünü gördüm.

Ah, *siktir.* Ayağa kalktım ve ağırlığımı sola vererek koşmaya başladım. Daha on adım atamadan rüzgâr beni tekrar yere düşürdü ve ağaç üzerime doğru devrilirken yüreğim ağzıma geldi. Ayaklarım gevşek bir taş öbeğinin üzerinden kaydı ama ben birkaç adım daha ilerlemek için çabalarken botlarım sayesinde ayak bileklerime bir şey olmadı.

Yıkılan ağaç bir ejderha gücüyle yere çarptı. Kalbim küt küt atarken bir kol mesafesinden daha yakınıma inen dala baktım.

Ağaç onu benden gizliyor olsa da Theophanie rüzgârın sesini bastırarak, "Güç aktar ve buradan birlikte yürüyüp gidelim!" diye bağırdı.

Aslında düşününce ağaç beni de ondan gizliyordu, en azından o pozisyon değiştirene kadar.

Hızlı olmam gerekiyordu.

Rüzgâr düz bir atış yapamayacağım kadar güçlüydü; biraz ağırlık olmazsa karanlık güce hükmedenin yanından uçup giderdi. Bir hançer aldım ve uçuş ceketimi kaldırıp üniformamın alt tarafından bir kumaş şeridi kestim. Rüzgâr kumaşı elimden söküp alacak gibi olunca ben de onu dişlerimin arasına alıp ısırdım, sonra bıçağı kınına soktum. Daha hızlı. *Daha hızlı* hareket etmeliydim. Elimi omzumun üzerinden geriye uzatarak maorsit uçlu okun sapını elimden geldiği kadar sıkıca kavradım, sonra onu sadaktan çekip çıkardım ve önüme aldım.

Oku topraktan aldığım iletim aracı büyüklüğünde bir taşa bağlarken rüzgâr bir anlığına hafifledi.

"Güce uzan ve ona hükmet!" Theophanie yedi metre önümde belirdi.

Dizlerimin üzerinde yükseldim ve rüzgârı arkama alıp taşı elimden geldiği kadar sertçe fırlattım.

Fırtına taşı alıp götürdü ama Theophanie yolun dörtte üçünde onu rotasından çıkardı. "*Hâlâ* hiçbir şey öğrenemedin mi?" Ok onun birkaç adım sağına düştü.

Ve patladı.

Topraklar, otlar, taşlar uçuştu ve Theophanie patlamanın etkisiyle yarım kanat boyu havaya savruldu. O yere çarpmadan önce rüzgâr kesildi.

Tanrılara şükür, fırtına henüz onsuz da devam edecek kadar kuvvetlenmemişti. Ayağa fırlayıp son alaşım saplı hançerimi de çekerek hücum ettim. Onu fırlatıp kaybetme riskini göze alamazdım.

Örgüsüne otlar yapışan Theophanie doğrulmaya çalıştı, hançeri bileğimle paralel olacak şekilde çevirip üzerine atılırken o hâlâ gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Dizlerim yere çarptığı anda hançeri savurdum.

Kolumu kavrayıp kemiğimi kıracakmış gibi kuvvetle sıktı. "Yeter!"

Dizlerimin bağını çözen bir acı dalgası tüm bedenime yayıldı ama ben hançere arkadaşlarımın hayatı buna bağlıymış gibi sımsıkı tutundum, sonra solumdan siyah saplı bir bıçak çekip onu bacağına sapladım.

Çığlık atarken dudakları çatladı ama kolumu serbest bırakmak ya da bıçağı bacağından çıkarmak yerine boğazımı kavrayıp beni geriye doğru iterek sırtımı yere yapıştırdı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken sadağımdaki patlayıcıların ikimizi de öldürmesini bekledim ama yastık bir şekilde darbeye dayanmıştı.

"Aptal kadın." Dizini karnıma gömdüğünde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Nefes almaya çabaladım ama başaramadım, diğer elimi asla karşı koyamayacağım bir hızla yere yapıştırdı.

"Annen senin yaşındayken benimle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden o koruma duvarlarının arkasına saklandı. Belki sen de onu örnek almalıydın." Theophanie sivri tırnaklarını tenime batırdı ve gözlerinin çevresindeki damarlar şişerken güneye baktı. "Birkaçı kurtulmuş gibi görünüyor. Şimdi ne yapacaksın?"

Onun baktığı yere baktım ve vücudumdaki tüm kaslar çırpınmamak için gerildi. Bir Wyvern sürüsü kuzeye doğru ilerliyor, şehri atlayıp doğruca Medaro Geçidi'ne giden vadiye uçuyordu. Orada olmalıydım... ama o zaman onu *burada* tutamazdım.

Dunne, onların yanında ol. Kafamı çevirdiğimde Theophanie'nin bana baktığını gördüm, ürkütücü kırmızı gözleri yüzüme başka hiçbir şeyi göremeyeceğim kadar yakındı.

"Sürü aç. O geçide tırmanan kaç kişi var? Bin mi? İki bin mi? Onları hâlâ kurtarabilirsin. Uzan ona. Gücü parmak uçlarına aktar." Elimi avuç içim çimlere değecek şekilde çevirdi ama ben bilinçli olarak duyularımı kapalı tuttum. "Çok inatçısın. Her cevaba ulaşamadığını, her sorunun çözümü olmadığını fark etmek seni mahvediyor olmalı. Sen sadece bir başka yıldırıma hükmedensin, aynı anda her yerde olmaktan acizsin." Boğazıma dayadığı bıçağı gevşetti. "Devam et. Denemeni izlemek eğlenceli olacak."

Sürünün vadide kayboluşuna tanıklık edecek kadar uzun süre güneye baktım. "Haklısın. Her yerde olamam." Boynumu bıçağa doğru uzattığımda Theophanie'nin gözleri irileşti. "Olmak zorunda değilim."

İş başa düştüğünde bu konudaki en iyi kişi ben değildim.

Oydu.

Komuta saygı, kurallar ve itaat üzerine kuruludur.
Takımlar güven üzerine kurulur.

–BİNBAŞI PIPA DONANS TARAFINDAN YAZILAN
İKİNCİ SINIFLAR İÇİN ÖNDERLİK'TEN

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

RHIANNON

Imogen. Quinn. Violet. Kalbim küt küt atıyordu. En güçlü, savaş tecrübesi en fazla olan üç takım arkadaşımız eksikken geçidi nasıl koruyacağımızı bilmiyordum ama başarısızlık bir seçenek değildi.

Zihnal'e şükürler olsun, o korkunç rüzgâr dinmişti. Bir an için hepimizin Cordyn'e savrulacağını sanmıştım. Medaro Geçidi'nin girişinden görebildiğim kadarını inceledim ve sivillerden hiçbirinin fırtınada aşağı düşmemiş olmasından dolayı biraz rahatlayarak iç geçirdim.

"*Uçurum hem bizim hem de onlar için rüzgârı engelledi.*" Feirge üssün güvenliğinden uzaklaşıp Draithus'a giden dolambaçlı vadiye bakmak üzere keskin bir dönüş yaptı.

"*Diğerlerine sıraya girmelerini söyle. Biz uçabiliyorsak onlar da uçabilir.*" Fırtına başladığında bir Wyvern sürüsü vadinin son dönemecinden yeni çıkmıştı ve rüzgâr onları yere inmeye zorlamıştı.

Cath'e göre bütün ejderhalar da Draithus'a sığınmak zorunda kalmıştı.

"*Tamamdır*," diye cevap verdi Feirge ve ensesine damlalar düşmeye başladı.

Harika. Yağmur bu lanet uçurumdaki herkesin ihtiyacı olan son şeydi.

Kendime Raegan'ın her zaman söylediği şeyi hatırlattım: *Zihnal uygun gördüğünü verir.* Verdikleri nimet için tanrılara şükredip sonraki nefeste onu lanetlemenin faydası yoktu. Onun aynı şeyi bu koşullar altında da söylediğini görmek isterdim ama muhtemelen bunu başarırdı. O her zaman ikizlerin daha zarif olanı olmuştu.

Öte yandan Tara bana kendi şansımı kendim yaratmamı söylerdi.

Diğerlerinin korkunç fırtınada zarar görmediğinden emin olmak için sağ tarafa baktım. Maren'le Cat sıraya giriyorlardı ve ne onlar ne de grifonları yıpranmış görünüyordu. Onların ilerisinde Sliseag kuyruğunu sallıyor, diğerlerine yakın durmak için kanatlarını kapalı tutuyordu. Sawyer başını bana doğru sallayarak onayladı. Sonra sola baktım ve Neve'yle Bragen'ın yerlerini aldıklarını, Aotrom'unsa sabırsızca kıpırdandığını gördüm.

Ridoc, sanki yeterince uğraşırsa ardını görebilecekmiş gibi kuzeydeki zirveye bakıyordu, hemen güneyindeki vadiden geçen patikaya değil. Bir yanım o tepenin diğer tarafında olmamız gerektiğini haykırıyordu ama bize verilmiş emirler vardı. *Ve yarım bir takım.*

Boğazımı temizleyip duygularımı bir kenara bıraktım. Bu Takımlar Savaşı değildi. Burada bir hata yaparsam masum insanlar *ölürdü*. Savunmamızda açtığım deliklerden giren Wyvernler ailemin evini değil de sadece duvarı yıktığı için şanslıydık. Violet benim için ne kadar önemli olursa olsun o sadece bir candı. Ailem gibi kaçan binlerce kişiyi koruyorduk ve onları da aynı hassasiyetle korumamız gerekiyordu.

"Gamlyn!" diye bağırdım grifonların arasından. "*Buraya* odaklanman gerekiyor."

Bir anlığına bana orta parmağını gösterecekmiş gibi baktı ama sonra başıyla onayladı.

"*Yıldırıma hükmeden için korktuğunu kabul etmen seni tehlikeye atmaz.*" Feirge her zamanki gibi bana söyleniyordu. "*Bunu görmezden gelmen atar ama. Bu duyguyu kabul et ve yoluna devam et.*"

Yeşil pulların arasındaki kulpları oluşturan kabarık çıkıntılarını daha sıkı kavradım. "*Tabii ki Violet için endişeleniyorum.*" O dışarıda, hiçbirimizin olmasını asla istemediğim bir durumdaydı, yalnızdı. Tairn, fırtınanın başlamasından dakikalar önce Marbh'ın refakatinde Teine'yi zincirlerle taşıyarak bulut örtüsünün içine doğru uçmuştu ve Cath'ten gelen son durum raporuna göre Riorson'la Durran şehir surlarının yakınında görülmüştü. En azından ben hiç yıldırım görmemiştim. "*Ama yapmamız gereken bir iş var...*"

Birkaç yüz metre ötedeki vadinin dibinden bir düzine Wyvern –belki de daha fazlası– yükseldi. Kalbim çarpmaya başladı. "*Veirt'e Baylor'un kaç tane görebildiğini sor.*"

Tahliye edilen insanlar arasında hem tırmanmayı bekleyenlerden hem de zaten uçurumda olanlardan koro hâlinde çığlıklar yükseldi. Yağmur. Wyvernler. Panik hâlindeki siviller. Durum gerçekten korkunç bir hâl alabilirdi Tanrılar aşkına, birinci sınıflar talimatlara uygun olarak sivilleri geçidin tepesinde güvenli bir yere çekseler iyi olacaktı. Graycastle ve Mairi zaten azarlanacaklar listemdeydi. O ikisi ne düşünüyordu kim bilir.

Disiplinsizlik. Herkesi bir an önce dizginlemem gerekiyordu.

Feirge bir saniye sonra, "*Baylor on yedi tane görüyor,*" diye cevap verdi.

On yedi. Üç ejderha ve dört grifona karşı. Lanet olsun. "*Bu kötü,*" diye itiraf ettim Feirge'ye.

"*O zaman biz de kötü olalım,*" diye hırladı Feirge, başını beklentiyle sallayarak. "*Emirlerini iletmeye hazırım.*"

Benim emirlerimi. Yani üzerimde hiç baskı falan yoktu. Önlerini kesmeliydik.

"*Ejderhalar, diken düzenine geçin,*" dedim ona. Aretia'da dersimi almıştım; çatışmaya gireceksek uçurumdan uzakta girmeliydik. "*Grifonlar, Bragen'ın komutasında tahliye edilenleri koruyun.*"

Feirge üç adım attı ve o bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru hızla havalanırken düşmemek için bacaklarımı sıktım. "*Kiralair karardan hoşnut değil.*"

Bu yeni bir haber değildi. Göz kırpmak için gereken süre boyunca seçimim üzerinde düşündüm. "*Kira'ya uçurumlarda bizden daha iyi manevra yapabildiklerini ve bir sürü de rünleri olduğunu söyle. On yedi Wyvern'ı üç ejderhayla durduramayız. Hazır olmaları gerek.*" Bir kez olsun Cat'in karşı koyma ihtiyacı hissetmeyeceği bir emir vermek isterdim.

Feirge, Aotrom ve Sliseag'dan oluşan bir üçgen hâlinde Wyvernlere doğru uçarken uçuş gözlüğümü gözlerimin üzerine indirdim. Savaşa uçurumdan mümkün olduğunca uzakta girmeliydik. İlerlemek için bolca alan olsa da arkada sarp kayalar varken geri çekilebileceğimiz fazla alan yoktu.

Düşman, ikisi aşağıda üç sıra hâlinde gelişigüzel dizilmişti.

"*Dikene devam...*" Bir dakika. "*Hayır, dikey. Dikey düzene geçin.*" Bu bize mümkün olduğu kadar çok Wyvern yok etme şansı verecekti.

"*Seçimlerinden emin olmaman, Harman konusunda benim de aynı şeyi hissetmeme neden oluyor,*" dedi Feirge, vadinin dik duvarlarına yaklaştıkça yükselerek.

"*Çok komik.*" Keşke tam altımızı görebilseydim.

"*Yerlerini aldılar.*" Feirge dile getirmediğim soruma cevap vermişti ama içimden bir ses Aotrom'un fırsatını bulur bulmaz rotadan sapacağını söylüyordu.

"*Sliseag'la iletişime geç.*" Otuz saniyeden az vaktimiz vardı ve bu onun Wyvernlerle, Sawyer'ı Basgiath'ta kaybetmemize ramak kalmasından sonraki ikinci karşılaşması olacaktı.

Feirge, "*Sormana kızdı*," diye cevap verdi.

"*Doğal olarak.*" Botlarımın uçlarını pullarının arasına sıkıştırdım ve yaratıkların dişlerini gördüğümde kendimi çarpışmaya hazırladım. "*Önce üst orta.*"

"*Ben de sol alttan başlayacağımızı sanıyordum*," diye cevap verdi sahte bir masumiyetle.

"*Alaycılığın hiç sırası değil.*"

Hedefimiz ciyakladıktan sonra uçuş düzeninden ayrıldı. Feirge onu takip etmek üzere gruptan uzaklaştı ve üzerimize yağan mavi bir ateş dalgası gördüğümde tüm vücudum kasıldı.

Feirge, "*Tutun!*" diye haykırdığında dediğini yaptım ve o sağa dönerken kaslarımı kilitledim. Ağırlığım arkaya bindi, Feirge neredeyse dikey bir tırmanış yaparken ben de dengemi sağlamak için sağ bacağımla onun gövdesine bastırdım.

"*O şeyi yapacaksın, değil mi?*" Seçtiği zirve noktasında hızımız birden sıfıra inerken kulpa can simidiymiş gibi tutundum.

"*Belki.*" Sola dönüp öyle dik bir dalışa geçti ki midemin ağzıma geldiğini hissettim.

"*Beni uyarmalısın!*" Tutuşumu değiştirip kulpu ittim ve yukarıdan Wyvern'e doğru inerken kaçınılmaz olarak başımıza gelecek şeye kendimi hazırladım.

"*Neden? Hazırlanmıştın.*" Kanatlarını hafifçe çırparak çarpışmadan bir an önce hızımızı, başının üzerinden savrulmayacağım şekilde yavaşlattı.

Çarpışma yüzünden elim kaydı, yağmur da hiç yardımcı olmuyordu.

Feirge pençelerini Wyvern'in sırtına sapladı ve çenesini onun kafatasının köküne, boynunun daha ince ve zayıf olan yerine gömdü. Yaratığın haykırışı kulak zarımı titretti.

Sonra Feirge kanatlarını çılgınca çırpmasına rağmen hızla düşmeye başladık. Korku çirkin başını kaldırdığında yutkunarak onu bastırmaya çabaladım. Wyvern'in pençelerinden ve dişlerinden uzak olduğu için avantaj onda olsa da onun en

büyük kozu hep çevikliği olmuştu, gücü değil. Pençeleri derimsi gri kanatları parçalarken sağ tarafımdaki dağ sayesinde kemikleri kırıldı.

"*Yere yaklaşıyoruz!*" diye uyardım onu.

"*Nerede olduğumuzun bu kadar farkında olman beni her zaman hayrete düşürüyor.*" Ağırlığını öne verip Wyvern'in başını geriye doğru çekerek boynunu kırdı ve gözümün önünde gri bir bulanıklık titreşti.

"*Peki o zaman üstümüzdeki hakkında bilgi edinmek de ister misin?*" diye sordum. Wyvern'i aşağıdaki dağın yamacına bıraktığında aynı anda hızla yukarı baktık.

Aotrom birinin peşinde yanımızdan uçarken kuyruğunun dibinde yeşil alevler vardı. Kahverengi ejderhanın alevleri atlatarak Ridoc'ı acılı bir ölümden kurtardığını görene kadar nefes almadan izledim, sonra alevlerin kaynağını gördüm.

Feirge, yeşil ateş saçan Wyvern'le çarpışmamızdan bir saniye önce, "*Tutun,*" diye uyardı beni. Boynuna saldırıp kanlı bir parça kopardı ve kan püskürterek dağın yamacına doğru daldı.

Pençelerini bir diğerine saplayıp boğazını parçaladı.

Takımın geri kalanı neredeydi? Kafamı hızlıca çevirerek etrafa bakındım ve Aotrom'un üzerimizdeki diğer Wyvern'in yanında dikey olarak uçtuğunu gördüm. Dönüp de sırtını –ve Ridoc'ı– yaratığın karşısına getirince ağzım bir karış açık kaldı.

Ridoc bir eliyle kulpa tutunup diğeriyle gri pullara doğru uzanırken, "*Malek aşkına, ne yapıyor bu?*" diye haykırdım. Kendini ezdirmeye mi çalışıyordu? Bunu cidden yapıyor olamazdı.

Yapıyordu.

Wyvern ciyakladı ve Ridoc'ın elinden çıkan soluk grilik yaratığın pullarına doğru yayıldı. Wyvern kasıldı, sonra kanatlarını çırpmayı kesti... ve doğrudan üstümüze düşmeye başladı.

Feirge ileri atılarak uçurumdan kaçınmak için sola yattı, ben de oturağımda dönerek Wyvern'in kayalık araziye çarpışını izledim. Kahretsin, sanırım ikiye bölünmüştü.

"*Bunu gördün mü?*" diye sordum dağın köşesini dönerken. Bu sırada Sawyer'ı yüzlerce metre altımızda içlerinden birini öldürürken gördüm. Yeniden bir araya gelmemiz gerekiyordu. Burası bu kadar karışıksa Draithus'taki vadinin ilerisinde kaç tane vardı kim bilir?

Gökyüzüne baktım ve bir an için kendime hâkim olamayarak Tairn'den bir iz var mı diye bakındım. Vi orada tek başına ne kadar dayanabilirdi?

"*Odaklan.*" Feirge kafasını geçide çevirdiğinde zihnimi ait olduğu yere odakladım.

Kahretsin. Wyvernlerin yedisi geçmişti. Cat birini boğazından yakalamış, Kira pençelerini pulların arasındaki boşluklara gömmüşken yaratık onun altında hareketsiz yatıyordu, bu arada Maren arbaletiyle bir başkasına nişan almıştı. Bir saniye sonra Wyvern'in kanadı alev aldı. Etkileyici bir ründü bu.

Bragen ve Neve bir başkasını uçurumun yamacına kadar kovalayıp indirmiş, böylece geriye çığlık atan sivilleri teker teker avlayacak dört tane kalmıştı.

Mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmaya kararlı hâlde, "Yeniden toplanın," diye emrettim. "Kalkan düzeni."

Feirge o tatlı, alaycı üslubuyla, "*Emin misin?*" diye sordu.

Üç kişi eksiktik ama takımın gücü bireylerde değil, bütünde olurdu. Bu lanet yağmurda bile geçidi koruyacaktık.

"*Eminim. Hadi gidelim.*"

Dunne'dan daha öfkeli bir tanrıça yoktur. Tapınağına girmek,
O'nun lütfundan kaçınan herkesin ruhunu paramparça eder.

–BİNBAŞI RORILEE TARAFINDAN YAZILAN *TANRILARI YATIŞTIRMA REHBERİ*, İKİNCİ BASKIDAN

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

VIOLET

Alnıma yağmur damlaları düşerken Theophanie'nin hançeri boğazımı sıyırıyordu ama kendime hâkim olarak gözlerimi ondan ayırmadım. Onun elinden canlı kurtulmak için mümkün olan her yolu gözden geçirdim ve en basitinde karar kıldım ama bu bir riskti. "Arkadaşlarım ben Malek'le karşılaştıktan çok sonra da savaşmaya devam edecekler ve ben onunla bozulmamış bir ruh olarak buluşacağım. Elinden geleni ardına koyma."

Şaşkınlıkla bana bakarken gözlerinin etrafındaki kırmızı damarlar şişerek daha belirgin hâle geldi ve bıçağı hamle yapmama yetecek kadar kaldırdı.

Bu canımı yakacaktı.

Kafamı burnuna gömdüm. Başı kemik çatırtıları eşliğinde geriye savruldu ve vücudu da onunla birlikte geriye doğru gitti. Ağırlığı üzerimden kalktığı anda sağ dizimi göğsüme çekip olabildiğince sert bir tekme attım, kol altına denk getirerek bileklerimi bırakmasını sağlamıştım.

"Kahretsin!" diye bağırdı, sonra hızını kullandı ve burnunu tutarak sekiz metre solumda belirdi. "Bu asla düzelmeyecek!"

Hemen ayağa kalktım.

"Gerçekten canını almayacağımı düşünüyorsun, değil mi?" Beni daha önce yüzünde görmediğim bir kötücüllükle incelerken kemerinden yeşil uçlu bir hançer çıkardı.

Yüreğim ağzıma geldi. O zehri hayatımda bir kez tatmak bana yetmişti. "Sanırım yüzyılda bir yorumunla çaresizliğini açığa vurmuş oldun." Gözlerimi ondan ayırmadan yağmurdan kayganlaşan çimenlerin arasından rünlü hançerimi aldım. "Bana ihtiyacın var."

"Başkaları da gelecek," diye uyardı beni. "Sen özel değilsin."

"Ama şu anda kendini kanıtlamak için kullanmak zorunda olduğun tek yıldırıma hükmeden benim." Onu sabrının sınırlarına kadar zorladığıma emindim ve işler fena hâlde ciddileşmek üzereydi. Alışkanlıkla iletim aracını tutarak Tairn'e uzandım. Hafifçe artmış olan güç akışı ve parşömen inceliğindeki bağ bana onun yaklaştığını ama hâlâ menzil dışında olduğunu söylüyordu.

"Bir Yanardönerin varken bunun anlamı çok daha büyüktü." Çömeldi ve elini otların üzerinde gezdirdi. Parmağının tek bir dokunuşu o bölgeyi griye çevirdi.

Ah, siktir. Elimdeki kozu fazla abartırsam beni toza dönüştürmek için tek yapması gereken elini indirmek olurdu. İçimi saran panik sivri tırnaklarını yüreğime sapladı ama iyice kavramasına izin vermeden o sinsi kaltağı savuşturmayı başardım.

"*Violence?*" diye sordu Xaden. Bağdan hafif bir acıyla karışık yorgunluk ve telaş ulaştı. Savaşıyordu.

"*Ben iyiyim. Sen kendine odaklan.*" Gözlerimi Theophanie'den bir anlığına ayırıp şiddetlenen fırtınanın ortasında şehrin görebildiğim kısmına baktım. Ejderhalar, Wyvernler ve grifonlar sarmal kulenin üzerindeki gökyüzünü doldurmuştu ama bakışlarımın bu kaos denizinde maviyi arayacak kadar uzun süre oyalanmasına izin vermedim. Xaden onların en güçlüsüydü. Ona bir şey olmayacaktı. Onlara Draithus'u kurtarma şansı

vermek için dikkatimi –ve Theophanie'yi– burada tutmalıydım. Sadece zamana ihtiyaçları vardı. Yağmur şiddetlenmeye başlayıp yere kocaman damlalar düşerken şehre sırtımı dönerek Theophanie'ye baktım.

Theophanie zalim bir gülümsemeyle, "Ah, gölgelere hükmeden için endişeleniyorsun," diyerek elini otların uçlarında gezdirmeye devam etti. "Onunla sonsuza dek birlikte olmak istemiyor musun?"

"Bunu yapacağım zaten." Herhangi bir avantaj yakalayabilir miyim diye çevremizi taradım ama hiçbir şey bulamadım.

"Fakat senin istediğin şekilde değil." Başını yana eğdi. "Bizler mükemmel oyuncularız ama türümüz sizin *aşk* dediğiniz şeyi hissetmez." İşte bu *bütün* dikkatimi çekmişti.

"Yalan söylüyorsun." Öyle olsa bilirdim.

"Ah, işte." Dudakları zalim bir gülümsemeyle çarpıldı. "Savaşlar en zayıf savaşçılarımız tarafından kaybedilir ve o da sana bunu yapıyor, seni zayıflatıyor. Artık nerenin savunmasız olduğunu bildiğime göre başlayabiliriz."

"Siktir git." Ben Dunne'un gözdesi olan adaya gücümü kanıtlamışken o artık Dunne'un emrinde bile değildi.

"Ders bir. Bizim dünyamızda hayatta kalmak için seni ayakta tutan büyüyü korumalısın. Bu yöntemle tükenmekten nasıl korunacağını biliyor musun?" Avucunu yere koydu ve toprak yavaşça kurudu. Çimenler grileşip un ufak oldu. Toprak buruşup çatladı, yağmuru yutmaya başladı. Elinden yayılan enfeksiyon santim santim büyüyerek metrelerce alanı kapladı.

Geriye doğru bir adım attım, sonra bu refleksin ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Her an hızını artırabilirdi. Sadece benimle oynuyordu.

"Aslında çok basit. Büyüsü kurutulmuş alan bariyer olmuş demektir." Gümüş kaşlarını kaldırdı. "En kolay çözüm onu kendin kurutman. Ben oraya varmadan önce bunu yaparsan

yaşarsın. Aşkını –en azından onun kılığına bürünmüş kişiyi–, gücünü ve hatta dilersen ejderhanı bile koruyabilirsin."

"Peki ya bunu yapmazsam?" Kuruyan bölge genişlerken kanat çırpışları havayı doldurdu ama Tairn hâlâ ulaşamayacağım bir yerdeydi, bu yüzden sanırım onun Wyvernlerinden birkaçıyla daha karşılaşmak üzereydim.

"Ölürsün." Elinin üzerine doğru eğildiğinde yer dört kat hızla kurumaya başladı, büyünün tükendiği çember bir gelgit dalgası gibi bana yaklaşıyordu. "Başka bir yıldırıma hükmedenin ortaya çıkmasını bekleyebilirim ama sen canlı bırakılamayacak kadar tehlikelisin, bu yüzden seçimini çabuk yap."

Siktir. Saniyelerim vardı...

Büyüsü kurutulmuş alan. Bir bariyere ihtiyacım vardı.

Sağa döndüm ve iletim aracını bırakıp deli gibi koşmaya başladım. İletim aracı her adımda koluma çarparken belimdeki kından bir hançer daha çıkardım. Ayağım yağmurdan kayganlaşan otların üstünde hızımı kesecek kadar kaydı. Sol dizim acıyla haykırsa da sancıyı umursamayarak hem ayaklarıma doğru hızla ilerleyen ölüm çemberine hem de en yakındaki Wyvern leşine baktım. On adım daha. Başarabilirdim. Başarmak zorundaydım.

Bu çayırda ölmeyecektim.

Son bir metreyi sıçrayıp önümdeki gri duvara doğru atlarken kalbim çarpıyor, ciğerlerim yanıyordu. Wyvern'in pençelerinin arasındaki etli bölgeye ulaşınca sağ hançerimi elimden geldiğince derine gömdüm, sonra kendimi hemen yukarı çekip sol hançerimi olabildiğince yükseğe sapladım. Yaratığın kaygan, kösele gibi derisine tutunmak zor olsa da hançerleri kullanarak tırmanmayı başardım.

Pençesinin tepesine kadar çıktım, sonra pullu bacağından yukarı geçtim, ayak bileğinin üzerine, oradan da parçalanmış uyluğuna ulaştım.

Kuruyan çemberin altımda dalgalandığını gördüm, ardından çember Wyvern'in leşinin diğer tarafına doğru genişlemeye devam etti, ben de küt küt atan kalbimi hissetmek için ellerimi göğsüme götürdüm. Ölmüş olsaydım bunu bilirdim, değil mi? Kanat çırpışlarını kesinlikle duymazdım.

"Vay canına, zekisin." Theophanie'nin gözü arkamdaki bir şeye takıldı. "Hayır!"

Göz ucuyla kıvrılmış pençeler görünce kollarımı açtım. Bir pençe bedenimi sararak beni gökyüzüne doğru kaldırdı. "*Tairn.*"

"*Pek sayılmaz.*"

Yağmur lacivert pullarını dövüyordu. "*Sgaeyl?*"

Üzerimizde toplanıp korkunç bir hızla kararan bulutların altında batıya doğru uçarken, "*Sen tarif edilemeyecek kadar büyük bir baş belasısın,*" diye gürledi, "*Ama Maven'ı oyalayarak mükemmel bir iş çıkardın.*"

Xaden güneydeydi, yani batı yanlış yöndü.

"*Onu bırakamazsın!*" diye haykırdım.

"*O yüzden seni bırakıyorum.*" Ön bacağını öne doğru savurup beni serbest bıraktı. "*Kız senindir.*"

Fizik kurallarına karşı koyamayan bir ayyaş zarafetiyle fırtınanın içine doğru savruldum ve boğazımda yükselen çığlığı yutarak dişlerimi sıktım. Korku ciğerlerimi kavramıştı ama damarlarıma adrenalinin yüz katı kadar güç dolmuştu.

Bu Tairn'di işte.

Gücü bedenime çağıran korku fırtınanın içinde buharlaşıp yok oldu ve kollarımı iki yana açtım. Düşme açım değişip yerçekimi beni tekrar aşağı doğru çekmeye başlarken hemen önümde, yağmuru engelleyen devasa bir siyahlık belirdi.

"*Biraz yardım eder misin?*" Düşüş hızım etrafımdaki yağmur damlalarını geçmişti.

"*Sana alanda kalmanı söylemiştim.*" İki pençe omuzlarımı kavradı. Yukarı doğru çekilirken vücudumdaki her kemik

birbirine sürtüyormuş gibi hissettim. "*Ama bu durumda beni dinlemediğin için rahatladım.*"

"*Bu seçimi Sgaeyl yaptı ama ben de karşı koymadım.*" Sgaeyl bunu yapmasaydı ölmüş olurdum. "*Teine?*"

"*Geçidin tepesinde, Brennan'ın bakımıyla hızla iyileşiyor.*" Tairn beni burnuna doğru savurarak sırtına attı.

Ensesinin dibine inip kaymaya başladım. Sol dizim dönmüştü ama dengemi sağlamak için kollarımı iki yana açarak yoğun rüzgâra ve yağmura rağmen sırtındaki sivri dikenlerin arasında hızla ilerledim. "*Mira?*" Eyere yerleştim ve kemerimi bağlayıp gözlüğümü taktıktan sonra biraz daha rahat bir nefes aldım.

Savaşa bu şekilde girmemiz gerekiyordu işte. Birlikte.

"*Yaşıyor,*" diye cevap verdi alçalırken. "*Alana yaklaşıyoruz.*"

Üzerimizdeki bulutlar saat yönünün tersine dönmeye başladı.

Muhteşem.

"*Havaya dikkat et. Theophanie fırtınaya hükmediyor. Seni gökyüzünden indirmeye çalışacaktır.*" Sol elimle iletim aracını kavradım, Arşiv'in kapısını açtım ve alanı gördüğüm anda güç akışını bir tufana dönüştürdüm.

"*Deneyebilir,*" diye homurdandı.

Alanda büyüsünü kuruttuğu toprak çember şeklinde görülüyordu ama o yoktu. "*Gitmiş.*"

Tairn, "*Avantajını kaybettiğini fark etti. Güneye bak,*" deyince hemen başımı o tarafa çevirdim.

"*O kadar uzağı...*" Gördüklerim tıpkı Harman'dan sonra olduğu gibi değişiverdi ve savaş alanı bir anda şaşırtıcı bir netlik kazandı. Ama bu sefer Andarna'nın gözlerinden değil, Tairn'in gözlerinden bakıyordum. "*Göremiyorum.*"

Daha önce havalanmak için bekleyen Wyvern sürüleri şehrin kapılarından bir kilometre ötede gökyüzüne yükselmiş, yerde bir düzine –hayır, on bir tane– Venin taşıyan Wyvern bırakmışlardı. Karanlık güce hükmedenlerin yüzlerini seçe-

miyordum ama Theophanie'nin gümüş saçlarını ya da bindiği devasa Wyvern'i fark etmek zor değildi.

Kalbim sıkıştı. Ortadaki Wyvern, Codagh'dan bile daha büyük görünüyordu.

"*Çünkü öyle*," dedi Tairn keyifle. "*Bugüne kadarki en iyi avım olacak.*"

Gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar kendi gözlerimle görmeye başladım. İstediğim son şey Tairn'in o devasa Wyvern'e yaklaşmasıydı ama şehrin yaklaşan saldırıya dayanması imkânsızdı. Kaori ve diğerleri emirleri yerine getirmezse geri çekilerek sivilleri terk etmeden hiçbirimiz hayatta kalamazdık.

"*Aldığımız emir Theophanie'yi yakalamak ya da öldürmek.*" Daha fazla güç toplayıp bedenimde tuttum ve cildimin yanacak kadar ısındığını hissettim. "*Onunla aramızda şehri tehdit eden yüzden fazla Wyvern var...*"

Tairn, "*Tamam*," diye sözümü kesti ve sağa yatarak Draithus'a doğru süzüldü.

"*Madem bu kadar net görebiliyorsunuz, biniciler neden uzak görüş gücü geliştiriyor?*" diye sordum.

"*Bizim görme ayrıcalığımız çok azında vardır*," dedi Tairn.

Hiç şaşırmadım.

Yüzüme düşen yağmur damlaları ağır ağır süzülürken Glane'le Cath'in kuzey duvarındaki bir sıra grifonun üzerinde olduğunu gördüm, Cuir'se daha alçaktan uçuyordu ama hepsi de vadinin ilerisine uçmak için şehrin yanından geçmeye çalışan Wyvernleri avlıyordu. Rhi ve ekibin geri kalanı onları geçide varmadan durduracaktı. Bir dakika... Cuir mi? "*Bodhi'nin şeyde olması gerekmiyor muydu...*"

"*Hepimiz kendi kararlarımızı veririz.*"

Xaden çok kızacaktı.

Onu görmek için ufku taradım. Gökyüzünde subaylara ait bir düzine ejderha vardı ama şehrin güney ucunun üzerinde sadece bir tane mavi görünüyordu ve o da Sgaeyl değildi.

"Neredeler?"

"Benimle bağını engelledi," dedi Tairn zihinden hırıldayarak.

İçimden sövdüm. Şehre yaklaşırken daha fazla güç aktararak içimin derinliklerinin yanıp kavrulmasına izin verdim. *"Muhtemelen endişelenmeni istemiyordur."*

Tairn, *"Ama tam tersi bir etki yaratıyor,"* derken Wyvern sürüsü, doğuda üst üste yığılmış bir sıra Wyvern leşinin yanından geçti. Bir dakikadan kısa süre içinde kapılara varmış olacaklardı ve hedef alamayacağım kadar çoklardı.

En azından nişan almak zorunda kalmayacaktım.

"Sürüyü geriye, şehrin üzerindeki hava sahasına çek." İletim aracını bırakıp kolumun üzerine düşmesine izin verdim ve enerji ciğerlerimi yakıp beni artık zapt edemeyeceğim bir şiddetle kavururken iki elimi de yağmura doğru kaldırdım.

"Tamamdır." Rotamızı şehre değil de Wyvern sürüsüne çevirmek için hafifçe sola yattı ve gökyüzündeki renk cümbüşü Draithus'un üzerinde toplandı.

Tek bir ejderha bile Tairn'in hava sahası konusundaki emirlerini sorgulamamıştı.

"Carr'ın öğrettikleri gerçekten işe yarayabilir." Wyvern sürüsüne odaklandım, sonra ellerimi genişçe açıp biriken enerjiyi serbest bıraktım. Eller aşağı inerken güç kör edici, sıcak bir çatırtıyla omurgamı sarsarak boşaldı ve gökyüzünde sayılamayacak kadar çok yıldırım belirince onu bıraktım.

Gök gürültüleri bedenimi sarsarken Wyvernler düşmeye başladı ve Tairn gururla, *"On yıldırım,"* dedi. *"Yedi isabet."*

Bedenim kararlılıkla doldu. Evet, bunu yapabilirdim. İki elimi de kaldırıp gücü açgözlülükle aktardıktan sonra tıpkı önceki gibi tekrar ona hükmettim. İlki kadar güçlü olmasa da yıldırımlar göğü bir kez daha yardı ve Tairn'e göre beş Wyvern'i daha yok ettim.

"Dört," diye duyurdu bir sonraki atışımdan sonra.

İsabet ettirmeye değil, çok vuruş yapmaya odaklanarak enerjiyi tekrar tekrar pervasızca çektim.

Bedenim alev almış bir odun yığınına bağlanmışım gibi yanıyordu ama ben durmadım.

Güce her hükmettiğimde Tairn, *"Altı. Üç. Sekiz!"* diye sayıyordu.

Duvarların kuzeydoğu köşesine yaklaşırken hâlâ bir atışlık vaktimiz vardı ve Tairn'in kavurucu gücünü nefes gibi içime çekip güce hükmettim.

"Altı!" dedi Tairn. Öldürmediklerim bir sürü hâlinde üzerimize doğru uçup şehrin hava sahasına girerken başım döndü ve öne doğru düştüm. *"Sıkı tutun!"*

"Biz başarama–" Kulpları kavradım ve Tairn öyle dik bir tırmanışa geçti ki gözüm karardı. Rüzgâr yüzüme çok iyi gelse de ciğerlerimdeki ateşe fayda etmiyordu. Göğsümü ezen kuvvet karşısında nefes almaya çabaladım ve bunu ancak Tairn, Wyvern bulutundan uzaklaşıp çok değerli bir saniye için düz konuma geldiğinde yapabildim.

Tairn, *"Eğer tükenirsen savaşamazsın. Su!"* diye emrettiğinde su matarasını eyerin arkasındaki kayıştan çıkarıp mantarını açtım ve yudum yudum içtim. Kızartma tavasına tereyağı atmış gibi hissettim ve midem ânında isyan etti. "Kusma."

Sanki o kadar kolaydı da.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek kusma isteğimi bastırdığımda vücudum bu ikramı özümserken su matarasını yerine geri koydum. Gözlerimin arkası alev alev yanıyor, bu da ateşimin hâlâ yüksek olduğu anlamına geliyordu ama yakıcı acı azalmıştı. Bu işte iyiye gidiyordum. *"Hadi yaratıcılarını öldürelim."*

"Hadi," dedi Tairn ve Wyvernlerinin sırtında oturan Veninlere doğru dalışa geçtik.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu ve Veninler bizi görünce harekete geçtiler. Altısı şehre doğru ilerliyor, ikisi bize doğru

geliyor, üçü de dağlara çekiliyordu. Theophanie ve canavarı da bunların arasındaydı.

Siktir.

"*Yolumuza çıkanları öldüreceğiz ve sonra fırtınaya hükmedenin peşine düşeceğiz,*" diye emretti Tairn.

"Sadece bir tane alaşım saplı hançerim kaldı." Karanlık güce hükmedenlere doğru hızla yaklaşırken elimdeki iletim aracını kavradım. Daha fazlasını aktarmak yerine damarlarımda dolaşan gücü kullandım ve sadece ihtiyacım olan kadarını hassasiyetle aldım.

"*O zaman onu fırlatmamanı öneririm.*"

Soldaki Venin bileğini oynattı ve üzerimize doğru buzdan bir mızrak gelmeye başladı. Tairn sağa yatınca mızrak kanadının çok yakınından, korkutacak kadar yakınından geçti. Önce bu Venin'in ölmesi gerekiyordu.

İçimden çatırdayarak fırlayan gücü parmağımın ucuyla aşağı çekip nişan aldım. Yıldırım Venin'i mor cübbesinin dalgalanan kapüşonundan vurdu ve bindiği Wyvern'le birlikte ânında ölüp yere düşmeye başladılar.

Bakışlarımı diğer karanlık güce hükmedene çevirdim ancak Tairn dişlerinin o yöne doğru şaklatırken ikili geri çekilip kaçtı.

Kükreyen rüzgâr, barajı patlamış bir nehir gibi iyice yükseldi ve bir fırtına Tairn'in kanadına çarptı, bir anlığına bizi yana savurdu ama sonra Tairn düzleşerek rüzgâra doğru döndü.

Ah, siktir.

Theophanie'yle karşılaştığım çayırın kuzey ucunda bulutlardan aşağı daralarak uzanan bir hortum ortaya çıkmıştı. Toprakları etrafa saçarak yavaşça Draithus'a doğru ilerleyen hortumun yolu doğal olamayacak kadar kesindi. Şehri yerle bir edecekti.

"*Sürüyü yere indirin!*" Tairn o kadar yüksek sesle gürledi ki gözüm kararadı ve mesajın sadece bizim bağımıza değil, *tüm* bağlara gittiğini hissettim.

Theophanie.

"*Avımız alanın ötesindeki dağda bekliyor,*" dedi Tairn, şehrin kuzeydoğu köşesine doğru ilerlerken.

Arkamızdan kanat sesleri gelince eyerde döndüm. Mavi kanatları görünce umutlandım... "*Ne halt ediyor bu?*"

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırken Molvic güneydeki vadilerin birinden yükseldi.

"*Yedek, Zehyllna'dan öncü birlik getirdi.*" Tairn bilgiyi aktarırken başını çevirdi. "*Bin asker ve atları. Cordyn yerine kazara Soudra limanına inmişler ve yarım saatten kısa süre içinde burada olacaklar.*"

Şehir bu kadar uzun süre dayanabilirse takviye kuvvetleri olacaktı ancak Wyvernler siper almak için kaçan binici ve havacılardan sayıca üstündü. Kuvvetlerimizin bir fark yaratabilmesi için Wyvernleri yere inmeye zorlaması gerekecekti, piyadelerin onları öldürmesinin tek yolu buydu. Midem kasıldı. Xaden ve Sgaeyl neredeydi?

Bağa doğru uzandım ama karşımda siyah, buzdan bir duvar buldum.

Cuir şehrin yukarısındaki çatışmanın içine girip gözden kaybolunca nefesim kesildi.

"*Biz hemen...*" diyecek oldum.

Savaş alanına yaklaşırken Tairn, "*Tek hedef,*" diye homurdandı. "*Kaderimize karar ver.*"

Glane, sığınak bulma emrine rağmen Cuir'e doğru havalandı.

Kendi kendime başımla onaylayarak bakışlarımı kuzeydeki kasırgaya ve onun yaratıcısına çevirdim.

Imogen'ın aylar önce önerdiği şeyi yapmanın ve görevi devretmenin zamanı gelmişti. O ve Glane yenilgiyi kabul etmeden önce Imogen gökyüzünü yok ederdi.

Tek hedef. "*Theophanie'ye uç.*"

Siktirin gidin. Kızım ve ben Malek'in karşısına temiz vicdanlarla çıkacağız. Sizin için geldiklerinde siz ve kızlarınız da aynı şeyi söyleyebilecek misiniz?

–TRACILA CARDULO'NUN SON SÖZLERİ (SANSÜRLENMİŞTİR)

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IMOGEN

Eğer kaos bir yer olsaydı orası Draithus olurdu.

Yağmur gözlüğümün camına vururken Glane, Cuir'i parçalamaya çalışan üç Wyvern'e yükseliyordu. Yaklaşmayı seçtiği açı çok dik olduğundan oturmakta epey zorlanıyordum ama ona yavaşlamasını söyleyecek değildim, zaten dinlemezdi de. Bodhi'nin başı dertteydi.

Dişlerimi gıcırdattım. Hiç anlamıyordu. Hem onu hem de Riorson'ı kaybedersek Tyrrendor, Kral'ın atadığı kişinin insafına kalırdı. Annem ve Katrina'nın savunurken öldüğü yanmış tahtta, Navarrelı bir aristokrat görmektense ölmeyi tercih ederdim. Göğsümde yanan daimi öfke ateşi daha da harlandı. Lanet olsun o Wywern sürüsüne ve onlara binen Veninlere. Kuzeydeki çayırın sonundaki kasırganın o iğrenç girdabına da lanet olsun, rüzgârda yerde kalma emrine de lanet olsun. Bodhi'yi kaybetmeyecektik.

Sorrengail az önce inanması güç sayıda Wywern öldürmesine rağmen hâlâ çok fazlalardı, Riorson neredeydi peki?

Kuzeydoğu kulesinde yardım ediyor olsa iyi olurdu çünkü son yirmi dakikadır bir gölge izi bile görmemiştim.

Glane, aşağıdaki kulede cephanelikte bulunan Quinn'in mesajını ileterek, "*Cruth yeterli destek getirmediğimizi söylüyor,*" diye uyardı.

Lanet olsun. "*İki kasa getirdik!*" Riorson'ın demir atölyemizin silahlarını Kral Tauri'den sakladığını düşünürsek bu kendi krallığımız içinde bir savaş başlatmaya yeterdi.

"*Nuirlach daha fazlasını gönderdiklerini söylüyor.*" Sesi pek umutlu değildi.

"*Dört saat mesafeden mi? Nasıl...*" Ah, lanet olsun. Felix, Garrick'i biliyordu. Tanrılar aşkına, bu noktada artık tükenmişliğe yaklaşmış olmalıydı. "*O zaman direnir ve Sorrengail'in o lanet fırtınayı durdurabilmesi için dua ederiz.*"

"*Cruth ayrıca umduğumuzdan daha uzun süredir savaşta olduğumuz için daha fazla su içmen gerektiğini söylüyor.*"

Homurdandım. "*Cruth'a söyle Quinn'e gayet iyi olduğumu söylesin.*" Tüm işi yapan kendisi olduğu hâlde benim için endişeleniyordu.

Glane başını yukarı kaldırdı. "*Cuir acı çekiyor,*" diye uyardı beni, genellikle aceleyle bir şey yapmak üzere olduğu anlamına gelen o gıcırtılı sesiyle; gerçekten de biraz sonra kanatlarını açtı ve neredeyse doksan derecelik bir açıyla daha da yükseğe çıktı.

Kahretsin. Botlarımı bir sonraki pula doğru kaydırdım ve tutuşumu ayarladım. Glane'in sırtına uzanmak, başımı kulpun altına sokup yanağımı pullarına bastırmak, yükselirken gövdemin rüzgâra karşı direncini azaltmaya yaramıyordu.

Yanan şehre bakmak bir hataydı ama aşağıda hava sahamızdan geçen iki Wyvern'e bakmaktan kendimi alamadım. Cath havalanınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Galiba Aetos artık kuralları çiğnemeyi seviyordu.

Glane, "*Sıkı tutun,*" diye uyardı.

Bu bana genelde söylediğinden fazlasıydı.

İvmesi aniden değişip mide bulandıracak kadar yavaşlayınca tüm kaslarımı sıkarak sırtına yapıştım ve biniciyle ejderhasından öte, tek bir varlığa dönüştük. Bu manevrayı, artık ne kadar iğrenç bir şey olduğunun farkına varamayacağım kadar çok kez yapmıştı.

Dişlerini ve pençelerini kullanarak alttan saldırdı, sonra kanatlarını kapayıp kuyruğunu yukarı doğru savurdu.

Baş aşağı hâldeyken yerçekimiyle mücadele ederek onunla birlikte hareket etmeye konsantre oldum ve o da hançerkuyruğuyla bir sonraki Wyvern'i biçti. Ellerim kaymaya başlayınca yüzümü buruşturarak parmaklarımı pullarının arasına soktum. "*Ne zaman istersen!*"

"*Tamam,*" dedi. Sonra dalışa geçtik.

O Wyvern'i gökyüzünde sürüklerken düşüşün kuvvetiyle bedenimi pullarına doğru bastırarak yerimde durabildim. Kemikler kırıldı, etler paramparça oldu ve Glane o yaratığın leşini bir çöp parçası gibi fırlatıp attı. Gri kütle taş misali sağa düştü ve Glane dönerek tekrar sırtının üstünde olmamı sağladı.

"*On yedi,*" diye saydı.

"*On altı olduğundan oldukça eminim.*" Pullarını merdiven gibi kullanarak yukarı tırmanıp oturağa yerleştim ve kolumla gözlüğümü sildim. Lanet gözlük camlarını temiz tutacak bir rün de olmalıydı.

Cuir'e ve kalan Wyvern'e doğru ilerlerken, "*İlki de sayılır!*" diye itiraz etti.

"*İlkini Cath öldürdü.*"

"*Ben onu yaraladıktan sonra!*" dedi Glane ters ters.

"*Ama sen öldürmedin.*" Neyle karşı karşıya olduğumuza ilk kez iyice bakma fırsatı bulunca midem kasıldı. Cuir kılıçkuyruğunu tekrar tekrar savurarak arkasındaki Wyvern'i kendinden uzak tutuyordu ama göğsünü çaprazlamasına kesen derin, kanayan bir yarık vardı ve bunu şüphesiz önündeki Wyvern'in pençeleri yapmıştı.

"*Hepsini istiyorum.*" Glane başını iki yöne doğru da savurdu.

"*Arkasındakine git,*" diye önerdim ve beni dinlemesini umdum. Konu Glane'se asla belli olmazdı.

"*Mükemmel seçim,*" diye onayladı ürkütücü bir neşeyle.

Bodhi'nin elinde kılıcı vardı ama üçlü dönerek aşağı inmeye başladığından net bir hamle şansı yoktu. Bu açıdan onlarla kafa kafaya gelecektik.

Kılıcımı çektim ve bir elimle Glane'in pullarını kavradım. Bacaklarım ona tutunabilecek kadar güçlüydü ama Glane'in ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildi ve ben de bugün ölecek havada değildim.

Mavi ateş Cuir'i burnundan boynuzlarına kadar sararken Bodhi başını eğdi ve alev kalıntıları Cuir'in boynundan aşağı dökülüp ona ulaşmadan dumana dönüştü. Sıkışan göğsümü rahatlatmak için hızlıca nefes aldım. Ramak kalmıştı.

Sonra üstteki Wyvern'e odaklanıp zayıf noktalarını aradım...

Glane, döne döne inen Cuir'i takip etmek için yön değiştirerek sola döndükten sonra karnını pençeleyen Wyvern'e doğru hamle yaptı. "*Fikrimi değiştirdim.*"

"*Fark ettim.*"

Glane, Wyvern'e bir koçbaşı gibi vururken sıkıca tutundum ama hızdaki ani değişimle önce ileri, sonra geri savruldum. Başka şeyle karıştırılması imkânsız olan pulların yırtılma sesine doğru ilerlerken nabzım hızlandı ancak bağda sadece kararlılık ve öfke vardı... acı değil.

Glane'in omzunun üzerinde devasa bir kafa belirdi ve bir an için tek görebildiğim, bana doğru kapanan pis kokulu, sivri dişler oldu.

Lanet olsun, saçmalıktı bu.

"*Düz dur,*" dedim Glane'e, altımdaki oturağın üstüne basarak. Sonra Glane'in sırtına mavi bir alev püskürtecek kadar aralanan hırıltılı dişlerin yanından geçip boynunun kaygan pullarından yukarı doğru koştum.

İyi ki hareket etmiştim.

Yaratık Glane'in boğazına hamle yapamadan kılıcımı onun gözüne sapladım ve tüm gücümle bastırdım. Bıçak mide bulandırıcı bir şapırtıyla yumuşak ete battı. Yaratığın tiz çığlığı kafamın içinde bir çan gibi çınladı ve kafasını geriye atıp az kalsın beni de beraberinde götürürken hayatımı sorguladığım bir an oldu. Kılıcın kabzasının üstündeki çelik topazı kavradım ve Wyvern düşerken onu sıkı sıkı tuttum.

Glane düşen pul ve kanat yığınının peşinden dalışa geçerken ben geriye doğru düştüm ve kıçım boynunun her bir çıkıntısına çarptıktan sonra kulpunun pullarına vurdu.

"*Şaka mı yapıyorsun sen?*" Kendimi oturağa attıktan sonra elimde kılıcımla kaslarımın fazlasıyla aşina olduğu bir pozisyona geçtim. Sağ tarafta bir kızıllık gördüm. Cath.

"*Düştün mü? Hayır. Ağlağın tekiyle bağ kurmadım ben.*" Yağmurun altında Wyvern'i kovaladı, sonra boynuna yapışıp boğazını kopardı. Ağırlığımı sola verip sıçrayan kanlardan kıl payı kurtuldum.

"*On sekiz!*" diye ilan edip yeniden yükselmek için kanatlarını açtı ve kuzey duvarına dönmek üzere pozisyon aldı.

"*Onu ilk önce ben yaraladım, yani senin ölçülerine göre hâlâ on yedi.*" Önümüzden hızla bir gri öbek daha düştü ve başımı kaldırınca Cath'le Cuir'in bize doğru alçaldığını gördüm. Cuir'in sağ kanadında bir delik vardı ve göğsündeki yaranın da izi kalacaktı ama Bodhi'nin yaralı olup olmadığını bu açıdan anlayamıyordum.

Mavi ateş saçan bir Wyvern şehrin güneyinden dolanıp bir sıra ağacı alevler içinde bırakırken Glane başını ona çevirdi. "*Şu.*"

"*Bizim hava sahamız değil.*" Kaori ve diğer subaylar, rüzgâr nedeniyle hızla savaşın merkez üssü hâline gelmekte olan doğu, güney ve batı bölgelerinde savaşıyorlardı ama en güçlü binicileri eksikti: Garrick. Ve görünürde Chradh'dan da iz yoktu.

"*Bu kadar kararlı birine göre henüz harekete geçmemiş olman...*" diye nutuk çekmeye başladı Glane.

"*Şimdi susarsan leş sayının on sekiz olduğunu kabul ederim.*" Şehre doğru inerken kaburgalarım gerildi. Veninler etrafta dolanmayı bırakmış, buraya toplanmışlardı. Sarmal kulenin iki yanında yükselen iki Wyvern sayesinde kuleden aşağı mavi alevler dökülüyordu ve şatafatlı kırmızı cübbeler giyen bir karanlık güce hükmeden, asasını yapının tepesinde bir daire çizecek şekilde salladığında ateş dışarı doğru savruldu. Grifonlar havacılarıyla birlikte bu tehdide doğru havalandılar.

Midem bir tuhaf oldu. Sayıları çok fazlaydı ve biz çoktan tükenmiştik. Ölen üç ejderhanın ilerisinde, batıdaki duvarlar boyunca yatan sayısız grifonun yanında dört ejderha daha yaralı hâlde yerdeydi. Kanlar içindeki binicileri onlarla ilgilenmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ve ben büyük bir kahverenginin kopmuş kuyruğundaki muhtemelen ölümcül yaraya baktım.

"*Emirler?*" Savaşta öleceğimi hep biliyordum. Sadece bugün olmasını istemiyordum.

"*Kule!*" diye haykırdı Glane.

Quinn.

Başımı sola çevirdiğimde yüreğim ağzıma geldi. Mor cübbeli bir karanlık güce hükmeden şehrin doğu surlarından sanki oranın sahibiymiş gibi giriyor, kızıl savaşçı derileri giymiş bir diğeri de kuzey surlarına yaklaşıyordu. Her ikisi de bu savaş alanında gerçekten sevdiğim tek kişinin olduğu kuleye doğru ilerliyordu ve muhtemelen onun geldiklerinden haberi bile yoktu. "*Cruth'a aktar!*"

"*Çoktan aktardım.*" Duvarlara doğru ilerleyen Glane'in kanatları kalbim kadar hızlı çarpıyordu. Havadan yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Glane'den inmek zorundaydım.

Glane gürledi.

"*Bunun doğru olduğunu biliyorsun, ayrıca onu ölüme terk etmeyeceğim.*" Kılıcımı kınına sokup kükreyen rüzgâr beni sır-

tımdan itmesine rağmen Glane'in omzuna doğru ilerledim. Emirler daha sonra halledilebilirdi, *şimdi* gitmeliydim.

Karanlık güce hükmedenlerin önünü kesmek için savaşan piyadeler minik oyuncak bebekler gibi duvarlardan düşüyorlardı. Muhafızlar yirmi metreden düşüp ölerek Veninlere yol açıyorlardı.

Ciğerlerim dehşetle doldu ve kalbim *küt küt* atmaya başladı.

Glane, aynı fikirde olmadığını gösteren bir hırıltıyla, "*Kanat lideriyle birlikte kuleyi surlardan savunacaksın,*" dedi ve paralel olarak yaklaşmak için sola yanaştı.

"*Harika. Beni duvara götür,* hemen." Karanlık güce hükmedenler kulenin kapısına artık on metreden daha yakınlardı ve yukarıdaki çifte arbalet platformunda kalan iki muhafız da kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Onların güvende olması gerekiyordu. Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu ama o karanlık güce hükmedenlerin nereye gittiğini bilen adımları kulede neler döndüğünün farkına olduklarını kanıtlıyordu.

"*Ölümün beni rahatsız eder.*" Glane, ölmeden inebilmeme yetecek kadar yavaşladı ve kuzey duvarı boyunca uçarken ön ayağını uzattı.

"*Beni de.*" Yaralanmamış bacağının pullarından kaydım. Onlar Quinn'in peşindeyken korkuya ya da hataya yer yoktu. Glane'in pençesine ulaştığımda tereddüt etmeden yağmurun içine atladım.

Havadayken çarpan kalbimin sesi kulaklarıma doluyor, hızla kuzey duvarına yaklaşıyordum. Yaklaşan darbeyi yumuşatmak için dizlerimi büktüm, sonra hız beni öldürmesin diye botlarım taşa çarptığı anda koşmaya başladım. İleri doğru savruldum ve ıslak kaldırım taşına yüzüstü düşmekten kıl payı kurtulup kızıl giymiş Venin'in arkasına doğru koşmaya başladım.

Aramızda on beş metre vardı.

On. Kulenin dibinde bir kargaşa patlak verdi ama ben karanlık güce hükmedene ve sağ elinde taşıdığı asaya odaklandım.

"*Silahları yürüyerek tahliye ediyorlar*," dedi Glane yukarıdan bir yerden.

Güzel. Ciğerlerim yanıyordu ama artık biraz daha rahat nefes alıyordum. Quinn güvende olacaktı.

Benimkine bir çift ayak sesi daha eklendi ve göz ucuyla bir metal pırıltısı gördüm. Aetos sağımda belirdi; yüzünün yarısı kana bulanmıştı, elinde kendi hançeri ve yarı boyunda bir kalkan vardı.

Siktir. Bu iyi değildi.

Yedi. Korkuya dair her şeyi reddederek öfkemi yönlendirdim ve hamle yapmak için kolumdaki kından alaşım saplı hançerlerimden birini çektim. Neredeyse varmıştık...

Karanlık güce hükmeden benim bile erişemeyeceğim bir hızla dönüp bize yöneldi ve asasını bize doğru savurdu. Parlayan alev, ölümcül bir hızla bize doğru yayıldı ve kayarak dururken bir milisaniye boyunca seçeneklerimizi değerlendirdim. Bize vurursa? Ölürdük. Atlarsak? Ölürdük.

"*Yanmayacaksın!*" diye emretti Glane.

Siktir, bunu yapmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum ama zihnimdeki çocukluk evimin kapısını açtım ve bedenimi Glane'in gücüyle doldurdum.

"Arkama..." diye bağırmaya başladı Aetos.

Kalkanı elinden alarak, "Arkama geç!" diye haykırdım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kalkanı bıraktı. Sadece *saniyelerimiz* vardı, o yüzden kalkanı çevirdim, sonra düz tepesini ayaklarımızdaki taşların arasına sıkıştırdım ve deri kayışını tutarak arkasına eğildim.

Aetos arkama geçerken güç parmaklarıma öyle hızlı hücum etti ki çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Isı etrafımızı sarıp kalkan taşa dönüşürken elimdeki deri de sertleşti. Ateş kükrüyor, çoğalıyor, etrafımızdan akıyordu. Biz nehirdeki kayaydık, akan suyu ikiye ayırıyorduk.

Alev akımı sona erdiğinde ısı dağıldı ve Aetos sola doğru atılıp hançeri *fırlattı*. Elindeki alaşım saplı hançer uzaklaşırken ben de kendi hançerimi çekerek ayağa fırladım.

Birkaç metre ötedeki karanlık güce hükmeden kuruyup duvardan aşağı düşerken yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı.

Biri düşmüştü ama kulenin tepesindeki muhafızlar ortada görünmüyordu ve mor bir parıltının kulenin içinde kaybolduğunu gördüm. Daha da kötüsü, kızıl giysili bir başkası doğu duvarı boyunca ilerliyordu.

Aetos ayağa fırlayıp kalan hançerini çekti. "Bunu ben alacağım. Sen kuledekini al." Taş kalkana göz attıktan sonra koşmaya başladı, ben de olabildiğince hızlı koşarak onu takip ettim. Omzunun üzerinden, "Ve az önce her ne olduysa onu daha sonra konuşacağız," diye bağırdı ama ben hızımı artırmak için küçük büyü kullanarak onu geçmiştim bile.

Cruth kükreyerek gökyüzünden aşağı, şehre doğru süzüldü ama Draithus da tıpkı diğer Poromiel şehirleri gibi ejderhaların dar sokaklara inmesini engelleyecek şekilde tasarlanmıştı.

Kucaklarında ağlayan bebekleri olan iki kadın, yüzleri korkuyla çarpılmış hâlde kulenin kapısından tökezleyerek çıktılar. Onlara ulaştığımda uzun boylu olan bana baktı. "Ona yardım etmelisiniz! Kaybolduk ve yanlış kuleye girdik ve o..."

"Batıya gidin!" Ben bağırarak az önce geldiğim yönü işaret ederken Aetos diğer karanlık güce hükmedenin önünü kesmek için koşuyordu. "Ve *koşun*."

Başlarıyla onaylayıp dediğimi yaptılar.

Kapıdan içeri dalıp kulenin sarmal merdiveninden aşağı inerken loş ışığa alışmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım; arkalarında kimi bıraktılarsa onu arıyordum.

"Neredesin sen?" Aniden kulenin içini hüsran dolu bir kükreme doldurdu ve üçüncü katın dönemecine ulaştığımda yüreğim ağzıma geldi.

Sahanlıktaki Venin mor cübbesi uçuşarak döndü ve Quinn'e yeşil uçlu bir hançer savurdu. Bu arada Quinn bir görünüp bir kayboluyor, saniyeler içinde başka bir yerde ortaya çıkıyordu. Ondan iki tane –hayır, üç tane– vardı ve karanlık güce hükmedenin etrafında dönüyorlardı.

O burada değildi. Görüntüsünü yansıtıyordu. Öyle rahatladım ki az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti.

Görülmeyeceğim bir noktada durdum ve aşağıdaki basamakları taramak için korkulukların üzerinden eğildim ama onu göremedim. Muhtemelen Felix'le birlikte birkaç bina ötede yeni bir cephanelik kuruyordu. Hançerimi kavradım, sonra fırlatma menziline girmek için basamaklardan aşağı süzüldüm.

Bir dakika. Quinn birkaç basamak altımdaydı, baltaları sırtındaydı ve Quinn'in diğer versiyonları Venin'in etrafında dans edip onun dikkatini dağıtmaya çalışırken o elinde hançeriyle, çılgınca çırpınan öfkeli karanlık güce hükmedene yaklaşıyordu

Quinn kendi hançeriyle hamle yaptığı ve açık renk saçlı Venin döndüğü anda ben de hançerimi fırlattım. Venin'in gözü ışıldadı, sonra buzlu cam gibi donuklaştı, sonra grileşip büzüştü ve göğsünde iki hançerle Quinn'in ayaklarının dibine yığıldı.

"Hakladım onu!" Zafer coşkusuyla ellerimi kaldırıp kalan basamakları atlayarak inerken Quinn bana döndü ve fal taşı gibi açılmış koyu yeşil gözlerini göğsüne indirdi.

Hayır. Venin'in bıçağı kaburgalarının arasına, kalbinin yakınına saplanmıştı.

Dehşetle bakan gözleri gözlerimi bulurken duvara doğru yalpaladı ve sanki tüm dünya yavaşladı.

"Hayır!" diye haykırarak benim üstüme doğru düşsün diye öne atıldım ve ikimiz birlikte merdivenin dibinde yere kayarken sırtım taşa sürtündü. Onu elimden geldiğince dikkatle kucakladım ve düşmemesi için sağ kolumu sırtına koydum. "Quinn, *hayır.*"

"Başarabildiler mi?" Bana bakarken göğsünden fışkıran kan bıçak boyunca akıp uçuş ceketinin içinden üniformasının katmanlarına yayılıyordu.

"Bunu düzeltebiliriz," diye söz verdim ve birden nefes almak fazlasıyla zor gelmeye başladı. "Sadece seni bir sağaltıcıya götürmemiz gerek..."

"Başarabildiler mi?" diye tekrarladı, başını kolumun üst kısmına yaslayarak.

Kadınlar. Çocuklar. Bana geride birini bıraktıklarını anlatmaya çalışmıyorlardı. Bana Quinn'in onları *kurtardığını* söylüyorlardı. "Evet." Gözlerim yanarken ve boğazım düğümlenirken başımla onayladım. "Başardılar. Onları kurtardın."

"Güzel." Dudaklarında yumuşacık bir gülümseme belirdi.

"Bekle, tamam mı? Sana yardım getirmemiz gerek." Merdivene baktım ama yalnızdık. Yakınlarda biri olmalıydı. Aetos mesela. "*Bize yardım getirin!*" diye haykırdım Glane'e.

Glane daha önce hiç duymadığım, duymak istemediğim kadar nazik bir sesle, "*Üzgünüm,*" dedi.

"Bana kimse yardım edemez," diye fısıldadı Quinn.

"Bu doğru değil." Başımı iki yana salladım ama gözlerime yaşlar birikmişti. Quinn iyileşecekti. Onun iyi olmadığı, Jax'le birlikte kahkahalar atmadığı ya da bana *duygular* hakkında öğütler verirken beynine kan gitsin diye başını bukleleri yere değecek şekilde yatağımdan sarkıtmadığı bir dünya olmayacaktı.

Bir kükreme sırtımdaki taşı titretti. Cruth.

"Burada sağaltıcı yok ve bunun için bir rün de yok," dedi o lanet olası tatlı gülümsemesiyle. "Bu senin düzeltemeyeceğin tek şey, Gen." Yüzünü acıyla buruştururken yemin ederim onun hissettiklerini ta göğsümde hissediyordum; bu acı kaslarımı parçalıyor, damarlarımı sıkıyordu, sonra geçti ve Quinn'in nefesi hafifledi. "Jax'e onu sevdiğimi söylemeni istiyorum."

"Hayır." Gözümden süzülen yaşı saçlarına düşmeden sildim. "Bunu ona sen söyleyeceksin. Birkaç ay içinde mezun

olacaksın, sonra da seçtiğin o güzel siyah elbiseyi giyip onunla evleneceksin ve mutlu olacaksın."

"Ona hayatımın en iyi parçası olduğunu söyle..." Dudakları kıvrıldı ve arkama doğru baktı. "Sen sayılmazsın, Cruth. Sen benim *hayatım* oldun." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve yüzünün rengi soldu. "Lütfen, Gen. O güneydeki subaylarla birlikte ve ben..."

Başımla onayladım. "Ona söyleyeceğim." Bu gerçek değildi, değil mi? Bu nasıl gerçek olabilirdi?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra kucağımdaki bedeni gevşedi, göz kırpışları yavaşladı. "Aileme buna değdiğini söyle. Yanımda sen olduğun için mutluyum. Köprüden Malek'in kapısının eşiğine kadar. Bu sefer ilk ben gitmek zorunda olduğum için çok üzgünüm." Soluk alamamaya başladı. "Ama *ona* söylemelisin, Gen. Ona söyle, *sen* de mutluluğu bul."

"Quinn..." Sesim çatlıyordu. "Gitme. Beni bırakma," diye yalvardım, görüşüm bir bulanıklaşıp bir netleşirken gözümden düşen bir yaşı daha sildim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Lütfen gitme." O bu şekilde ölemezdi; Draithus'taki karanlık bir merdiven boşluğunda ölemezdi. Bu olamazdı. Ölmesi gereken kişi bendim. Onun sonsuza dek yaşaması gerekiyordu.

"Sen de benim ve ben de seni seviyorum." Gülümsemesi kayboldu ve bir damla gözyaşı daha döküldü. "Korkuyorum. Korkmak istemiyorum."

Yüzüm buruştu ama bunu gizlemeyi başardım. "Korkma." Başımı iki yana salladım ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Annem seninle ilgilenecek. Katrina da öyle." Dudaklarım titriyordu. "Biraz otoriterdir ama bir kız kardeşi daha olduğu için çok sevinecektir. Ben onlara zaten sürekli senden bahsediyorum. Senin kim olduğunu biliyorlar. Korkma."

Bir sonraki nefesini zorlukla aldı. "Beni tanıyacaklar."

Başımla onayladım. "Seni tanıyacaklar ve sevecekler. Seni sevmemeleri mümkün değil."

"Imogen," diye fısıldadı ve gözlerini kırpıştırarak kapadı.

"Buradayım," dedim ama boğazım düğümlendiği için daha fazlasını söyleyemedim.

"İyi bir arkadaşlık oldu." Bedeni gevşedi ve titreyen parmaklarımı boğazına götürdüğümde nabzının atmadığını fark ettim. Ölmüştü.

Elimi başının yanına götürüp onu sıkıca tuttum.

Boğazımdan çıkan haykırış ruhumu paramparça etti ve taşta yankılanarak dünyamın temellerini sarstı, sonra dünyam yavaşlamakla kalmadı, durdu. Ben durdum.

Merhaba! Ben Quinn Hollis. Arkadaş olmamız gerektiğine karar verdim. Görev Günü'nde kuleye tırmanırken bana böyle demişti.

Ölüm geçidinden geçmek üzere olduğumuzun farkındasın, değil mi?

Eh, o zaman bu kısa bir arkadaşlık olabilir ama iyi bir arkadaşlık olacak.

Bu anıya kilitlenmiş hâlde merdivenin diğer tarafına baktım, taşların solmaya başlamasını, renklerini birer birer kaybetmesini, her birinin bir öncekinden daha hızlı grileşmesini izledim. Kalbim bir şekilde atmaya devam ediyor, eskiden zaman olduğunu düşündüğüm şeyin geçtiğini gösteriyordu ve altımızdaki sahanlıkta bulunan taşlar renklerini öyle ağır ağır yitiriyordu ki Quinn'in kendisiyle birlikte renkleri de götürüp götürmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Yukarıdan biri, "Quinn!" diye bağırdı ve buna sert ayak sesleri eşlik etti. "Neredesiniz? Gitmeliyiz..." Sol tarafımda birinin keskin bir nefes aldığını duydum. "Imogen? Ah, siktir."

Başımı yavaşça sese çevirdim. Garrick üstümüzdeki basamağa çömelip ela gözlerini gözlerime dikti. Bu gözlerde o kadar çok

acı, o kadar çok anlayış vardı ki yaşlar gözlerimden taşarken yanaklarımın ıslandığını hissettim. "O öldü."

Bunu söylemek yaşananları daha gerçek kılmıştı.

Yüzü asıldı. "Çok üzgünüm." Merdivenden aşağı baktı. "Ama gitmek zorundayız. Yarım düzine kadar Venin ellerini surlara koydular, taşın içindeki yaşamı çekip alıyorlar. Gitme vakti geldi."

Hareket etme kavramını anlayamayarak, sanki burada yeterince uzun süre beklersem geri dönmesi için küçük bir şans olurmuş gibi ona daha da sıkı sarıldım. "Yapamam. Sen git."

"*Ben seninleyim. Ölmeyeceksin,*" diye homurdandı Glane.

Garrick'in çenesi kasıldı. "Gitmek zorundasın. Gitmeliyiz yoksa bizi de kurutacaklar."

"Onu bırakmayacağım!"

"Ben de *seni* bırakmayacağım!" Eğildi ve elini enseme koydu. "Seni bırakmayacağım, Imogen," diye tekrarladı bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Quinn'i alacağız ama *şimdi* gitmeliyiz. Onu ben taşırım."

Garrick'in güzel gözlerinin altındaki halkaları, tenindeki alışılmadık solgunluğu fark ettim. Bitkindi ve hayatımda ilk kez beni en zayıf ânımda görüyor olması umurumda olmadı çünkü o da aynı durumdaydı. Başımla onayladım.

"Pekâlâ." Hızla altımızdaki basamağa indi, bir şeyi tekmeleyerek yoldan çekti ve ikimizi de kollarının arasına aldı. Yerden kalkarken kaymaması için ben de kolumu Quinn'e doladım ve altımızdaki sahanlık rengini kaybetmeye devam etti. "Hadi sizi buradan çıkaralım."

Tek bir adım attı.

Midem bir tuhaf olurken ısı ve ışık yüzünden gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Gözlerimi açtığımda başka bir yerdeydik. Açık bir kapıdan içeri yağmur giriyor, duman ve sülfür kokusu ciğerlerime doluyordu.

"Ah, tanrılar aşkına!" diye inledi Profesör Trissa, Garrick Quinn'le beni tanımadığım bir binanın ılık taş zeminine bırakırken. Bir dükkân olabilir miydi? Quinn'in bedeni kaydı ve Garrick onu yanıma yatırıp elini başının altına koydu.

"Veninler." Garrick onun ölümünü tek bir kelimeyle açıklamıştı. "Büyü mü örüyorsunuz?" diye sordu Trissa'ya.

"Başlıyoruz." Bakışları üzerimde gezindi. "Daha fazla güçle destekleyene kadar zayıf kalacaklar ama en iyi şansımız onlar."

"Yine de yeterli değil." Garrick başı öne eğik hâlde ayağa kalktı. "Yapamam..." İç geçirdi ve kapıdan çıktı.

Hareket etme içgüdüsüne itaat ederek ayağa kalkıp peşinden gittim. Bir savaş vardı. Savaştaydık. Malek daha fazla can alabilirdi. Onu takip ederek hepsi de alaşımdan yapılmış, hepsi de güçle uğuldayan hançerlerin olduğu kutuların yanında çalışan Felix'in bulunduğu küçük odanın yanından geçtim.

Sonra dışarı, yağmura çıkıp etrafa baktım. Evler yanıyordu. Wyvern ve grifon cesetleri ezilmiş çatıların ortasında yatıyordu. Siviller haykırıyordu. Cruth gökyüzünde süzüldü ve bir Wyvern'i yere indirdi. Bodhi kasaba meydanında elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, öğürüyordu.

Şayet karanlık güce hükmedenler şehrin surlarını kurutuyorlarsa sırada biz vardık.

"Nereye gidiyorsun?" diye haykırdım Garrick'in arkasından.

"Mesafeye bir kez daha hükmedemem. Aretia'ya ulaşsam bile asla geri dönecek kadar güç toplayamam," dedi omzunun üzerinden. "Bu yüzden bir şeyler yapmanın bir yolunu bulsam iyi olur."

Alaşım saplı son hançerimi kınından çıkardım ve Wyvern dolu gökyüzüne baktım. Sonra içeri girip Quinn'in son hançerini kınından çıkardım ve Glane'e seslendim. *"Surların içindeki tüm binicilere buraya gelip silahlarını bırakmalarını söyle. Buradan sağ çıkmamızın tek yolu bu."*

Dışarıda gökyüzü daha da karardı. Sorrengail liderlerini yok etse iyi olurdu yoksa her şey boşa gitmiş olacaktı.

Bir Dunne hizmetkârından diğerine bir hediye. Ancak seni uyarmalıyım, yalnızca tanrıların dokunduğu kişiler onların gazabını kullanmalı. Onun gözüne girmeye çalışan diğerlerine kendini hatırlatmak adına kullanmaması için Dunne'a dua edeceğim. Onun yolu hâlâ belli değil.

–BAŞRAHİBE DESERVEE'NİN EKSELANSLARI NAVARRE PRENSİ CAMLAEN, YANİ ÖĞRENCİ AARIC GRAYCASTLE'LA YAZIŞMALARI

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VIOLET

Tairn çayırın doğu ucunda rüzgârla mücadele ederek önümüzdeki dağın yamacına doğru uçarken kasırganın yavaşladığına yemin edebilirdim.

"*Yavaşlıyor,*" diye onayladı Tairn.

"*Bizi buraya getirmek için onu kullandı.*" Theophanie onu yivli bir ok gibi tutuyor ve inmemizi bekliyordu.

Bir kilometre kadar solda kökünden sökülmüş ağaçlar, alçaktan uçan mermilere dönüşmüş çifte arbalet okları gibi alanın üzerinde savruluyordu. Hortumun ilerleyişi yavaşlamış olabilirdi ama yol boyunca çok daha fazla hasar veriyordu.

Önümüzden havalanan Wyvern bize doğru gelmeye başladı ve bir an için Malek'i kapımıza davet edip etmediğimi düşünmeden edemedim.

O bir Maven'di, bense bir öğrenciydim.

O fırtınaya ustalıkla hükmediyordu, benimse yıldırıma hükmetmek için bir iletim aracına ihtiyacım vardı.

Tairn'i daha önce bir kez devirmişti zaten.

Yapabileceğim en akıllıca şey koruma duvarlarına uçup ikimizi de –Xaden ve Sgaeyl'i de hesaba katarsak dördümüzü de– kurtarmak olurdu ama o insanları ölüme terk edemezdim; bu onlarla birlikte bizim de kuruyup gideceğimiz anlamına gelse bile.

Biniciler kaçmazdı. Savaşırdı.

"*Tercihen şimdi,*" dedi Tairn. "*Eğer ölümlerimizi kabullenme işini bitirdiysen.*"

"*Kabullenmiyorum, sadece hesaba katıyorum.*" Aramızdaki mesafe gittikçe azalırken kömürleşmiş damarlarıma güç aktardım, sol elimle iletim aracını kavrayıp sağ elimi kaldırdım.

İçimde ilerleyen enerjiyi saldım, yıldırımı aşağı doğru sürükledim ve parmaklarım su toplamadan önce bıraktım. Yıldırım düşerken Theophanie'nin Wyvern'i sağa doğru kaydı.

Iskalamıştım. Yüreğim ağzıma geldi.

Yağmur buza dönüşürken, "*Tekrar!*" dedi Tairn, onu takip etmek için sağa yatarak.

Önce bezelye, sonra kiraz büyüklüğünde yağmaya başlayan dolu, rüzgâr yüzümü kırbaçlarken binlerce ok gibi bana çarpmasına rağmen elimi kaldırdım... ama iletim aracı paramparça oldu.

Cam avucuma saplandı ve kan fışkırırken acı içinde nefes aldım.

Hayır, hayır, hayır! O olmadan nişan alamazdım.

Biz döne döne aşağı inerken Tairn, "*Yapmak zorundasın!*" diye emretti.

Doğru. Burada ölmek, arzu ettiğim bir seçenek değildi ve onun arkadaşlarımı –ya da Xaden'ı– öldürmesine izin vermeyecektim. Keskin cam parçalarından birini kullanarak bileğimdeki kayışı hızla kestim, küreden geriye kalanların ve onu yok eden yumruk büyüklüğündeki buz parçasının yere düşmesine izin verdim. Umudum da onlarla birlikte ellerimden kayıp gitmişti.

Theophanie'yi de o Wyvernler gibi öldürmem gerekecekti: az bir güçle. Son alaşım saplı hançerimi kınından çıkardım ve her şeye hazır olmak için kanayan elimle kavradım, sonra sağ elimi kaldırıp tekrar güce hükmettim.

Theophanie ters yöne hamle yapıp yükselmeye başlayınca ıskaladım. Onun peşinden giderken tekrar tekrar güç aktardım ama bu her yıldırımda daha da zor oluyordu. Araziyi kucaklayan dağ boyunca uçarken her birinden sıyrılmayı başardı. Tairn kanatlarını hızla çırparak ona yaklaştı.

Isı ciğerlerimi yaktı, dağladı, kızattı; ta ki ben ateş ve öfkeden başka bir şey hissetmeyene kadar.

Sağdaki sırtı vurup onu sadece bir metre farkla ıskalarken kayalar uçuşarak güneşe doğru yükseldi.

Güneşe.

Başımı sola çevirdim. Hortum şehre giden yolun yarısında durmuştu ve üzerimizdeki gökyüzü doğu yönünde pırıl pırıldı.

"*Benim güce hükmetmemi zorlaştırmak için fırtınayı sonlandırıyor!*" Bu neden eskisinden daha fazla yandığımı açıklıyordu. Kurtarmak için umutsuzca savaştığım şehre bakmadan dikkatimi tekrar avımıza verdim.

"*Aktarabileceğinden fazlasını alma*," diye uyardı Tairn ileri atılırken. Çenesini Wyvern'in kuyruğunun biraz gerisinde kapadı.

Çok hızlıydılar.

Wyvern dalış yaparak sağa doğru kıvrılıp sırt boyunca ilerlerken Tairn de peşine düştü.

Zihnime sınırsız, kemiklerimi titretecek kadar yüksek ve kulaklarımı patlatacak kadar tiz bir ıstırap kükremesi doldu.

Tairn kanat çırpma ritmini kaybederek, "Sgaeyl!" inledi ve kalbim tekledi.

Ah, Malek aşkına, *hayır*.

Hemen bağa uzandım ama buzdan duvar sağlam durmakla kalmadı, beni kaba kuvvetle geri püskürttü. Hızımızı kaybederken bedenim dehşetle doldu...

Bir çıt sesi duydum, sonra üzerimize bir gölge düştü. Hayır, gölge değildi bu. Kenarlarına masa büyüklüğünde ağırlıklar bağlanmış devasa bir ağdı. Tairn kükreyerek sola yattı ama faydası olmadı.

Ağ üzerimize inerken, "Tairn!" diye haykırdım. Ağırlığı altında gövdem kulplara yapışırken her pulun üzerine yayıldığını gördüm. Tairn bu ağırlığı gövdesiyle kolayca taşıyabilirdi ama ağ kanatlarına baskı yapıyordu ve ağırlıklar... Ah, tanrılar aşkına. "*Kanatlarını kapat yoksa kırılacaklar!*"

Öfke dolu kükremesi dağın yamacındaki kayaları yerinden oynattı ama kanatlarını kapayıp ağa dolandı.

Ve düşmeye başladık.

"*Kendini hazırla!*" diye uyardı Tairn, dağ bir bulanıklık içinde yanımızdan hızla geçerken.

Andarna. Xaden. Sgaeyl. Mira. Brennan. Arkadaşlarım. Tutunamadığım, tam olarak hissedemediğim kadar hızlı, bir görünüp bir kaybolan bir resim girdabıyla zihnimden geçip gittiler. Tek yapabildiğim kulplardan kendimi kurtarıp ağın kalın ipi sırtıma batarken karnıma gelecek kaçınılmaz darbeyi önlemek için sağa doğru eğilmekti.

Tairn'e, "*Sen benim hayatımın en büyük hediyesi oldun*," dedim.

"*Daha bitmedi!*" diye bağırdı.

Korkunç bir sarsıntıyla yere çarptık, taşa vuran kemiklerin sesi duyuldu, sol kolum kırıldı ve hançer düştü.

Dağdan aşağı kayarken dudaklarımdan bir çığlık döküldü... tıpkı Theophanie'yle ilk karşılaşmamızdaki gibi. Ben acıyı engellemek için savaşırken pençelerin taşa sürtünme sesi varlığımı tüketiyordu. Tairn vücut ağırlığını kullanıp kendini savurunca başı önde, sonsuz, korkunç bir düşüşle ağaçların arasında kaydık.

Bir şey kaburgalarıma batıp canımı acıtırken alçak dallardan kaçınmak için başımı eğdim ve sonunda yavaşladık.

Lanet olsun, düşüşten sağ çıkmış olabilirdik.

"*Tabii ki sağ çıktık!*" diye gürledi Tairn.

Ormanın kıyısı gibi görünen bir yerde durduğumuzda, "*Yaralandın mı?*" diye sordum Tairn'e.

"*Şuradan kurtulduktan ve o yaratığın etini kemiğinden ayırdıktan sonra iyileşmeyecek bir şeyim yok.*" Tairn ağa ateş üflerken havayı kükürt kokusu sardı.

Tahta çatırdadı ve ağ *gürültüyle* koptu. Sonra Tairn ileri atıldı ve binicileri değil ejderhaları tutmak için tasarlandığı belli olan ağın açıklığından geçiverdim.

"*Sgaeyl'e ulaşmalıyız.*" Bu da onu iplerden kurtarmak anlamına geliyordu ama elimdeki rünlü hançerlerle bu ipleri kesmek çok uzun sürerdi. Hem kessem de Theophanie'yi öldürmek için alaşım saplı hançerim bile yokken güce hükmetmem gerekecekti ve şimdiden tükenmenin eşiğindeydim. Kolum acımasızca zonkluyor, aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu.

Tairn, "*Sgaeyl kendi başının çaresine bakabilir,*" diye homurdandı ama bir kez daha ateş püskürtüp bizi kurtarmak için mücadele ederken bağımıza inanılmaz bir gerginlik ve endişe yayıldı. "*Karanlık güce hükmeden de önümüze iniyor.*"

Gerçekten de Theophanie'nin Wyvern'i sanki çok zamanları varmış gibi, Venin bizi tam da istediği yere sabitlemiş gibi sakince çayıra doğru alçalıyordu.

Tanrılar aşkına, bu kadın *vazgeçmek nedir bilmiyordu.* Kolumun dayanılmaz bir şiddetle zonkluyor olması önemli değildi... buradan hemen, şimdi çıkmalıydık. Acil durum için yanımda getirdiğim rünleri kullanma ve onları doğru şekilde tavlamış olmam için dua etme zamanıydı çünkü bu kesinlikle bir kriz ânıydı.

"*Bu şeyin altından çıkmalıyız.*" Sol kolumu göğsüme bastırarak çantamı almak için döndüm ama tek elimle çantayı karıştırırken bir şey kaburgalarıma battı. İhtiyacım olmayanları attım, sonra yüzeyleri yumuşatmak için olanı elime aldım ve ipe doğru bastırdım. *Ne olur doğru olsun.*

Büyü dalgalandı, ipler gerilip kopmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırdım. *İşe* yarıyordu.

"*Koparabildiğini kopar!*" diye bağırdım Tairn'e.

"*Yerine otur da uçabilelim,*" diye emretti, dikenleriyle ağı parçaladığında bu fırsattan yararlanarak beni dürtüp duran şeyi cebimden çıkardım. *Aaric'in paketi.* Sloane bana uzatırken gözden kaçırdığım, paketin kenarına aceleyle karalanmış mesajı gördüm.

Seninkini kaybedersen diye. Karanlıkta saldır, Violet.

Bu da neydi? Düşerken balmumu mühür kırılmıştı ve parşömen ben elimi gevşetirken açıldı, kucağıma gri mermerden oyulmuş bir şey düştü: kabzası boyunca tanıdık alev şeklinde oymalar olan ve törenlerde kullanılıyormuş gibi görünen bir hançerdi bu. Dunne'un Aretia'daki tapınağının başrahibesinden gelen nota baktım ama kolumdaki ağrı artıp Tairn bizi kurtarmak için çırpınırken harfler bulanıklaştı.

Bir Dunne hizmetkârından diğerine bir hediye. Ancak seni uyarmalıyım, yalnızca tanrıların dokunduğu kişiler onların gazabını kullanmalı. Onun gözüne girmeye çalışan diğerlerine kendini hatırlatmak adına kullanmaması için Dunne'a dua edeceğim. Onun yolu hâlâ belli değil.

Midem kasıldı. Aaric hançerimi kaybedeceğimi nereden bilebilirdi ki, hele de bir taş parçasının onun yerine geçebileceğini düşünmek...

"*Önümüzde!*" dedi Tairn sertçe, ben de içgüdüsel olarak dikkatimi ileri verip mermer hançeri kına soktum.

Theophanie ağaçların arasından bize doğru geliyordu, saç örgüsü dağılmıştı ve yüzünden daha önce okunan sabrın ve neşenin yerinde yeller esiyordu.

Gökyüzünü çılgınca taradım. Theophanie'nin Wyvern'i ağaçların ötesindeki çayırda bekliyordu ve görebildiğim diğer kanatlılar da uzaktaki Draithus'un üzerinde savaşıyordu, bunun da onun yalnız olduğu anlamına geldiğini umdum.

Eyerimin tokasını çözüp ağdaki delikten tırmanırken, "*Kendini kurtarmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?*" diye sordum Tairn'e. Ağrıyan sol kolum başka birine aitmiş gibi davranıp ilerlemeye devam ettim. Ölüler için acının bir önemi olmazdı.

"*Çok az,*" diye bağırdı Tairn. "*Yapma...*"

"*Seni kafeslenmiş bir domuz gibi öldürmesine izin vermeyeceğim!*" diye karşılık verip korku ve öfkeyle omzuna yapıştım ve o sakinleşene kadar kolumu sabit tutmaya çalıştım. Ağ düşmeden önce pençelerini öne uzatmış olmalıydı çünkü ön ayakları açıkta, çenesinin altındaydı.

Rünlü bir hançer çektim, sonra bıçağın kenarını bacağı boyunca kullanarak aşağı kaydım. Bıçak pulları kesmedi ama ağ parçalandı.

"Bir *ağ* tarafından mı alaşağı edildin?" diye dalga geçti Theophanie bize doğru yürüyerek. "Eşini yakalamak da çok kolay oldu."

Eş mi? *O haykırış.*

"*Sgaeyl de ellerinde.*" Tairn'in öfkesi asit gibi bedenimi yaktı.

Önüne geçip gücünün kapılarını açtım, su toplamış damarlarımdaki ısı ve alevin kavuruculuğunu memnuniyetle karşıladım.

"*Gümüş,*" diye homurdandı Tairn, parçalanan ipin sesi eşliğinde.

"Ben tükenebilirim ama sana dokunamayacak," dedim yüksek sesle, sırf Theophanie dalga geçmediğimi bilsin diye.

Theophanie adım adım yaklaşarak, "Seçimini yaptın o zaman," dedi.

"Yaptım." Sağ elimi havaya kaldırıp enerjinin içimden geçmesine izin vererek parmağımın ucuyla yıldırımı aşağı çektim.

Theophanie hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek on metre sağa koştu. "Daha hızlı olmak..."

O sözünü bitiremeden tekrar güce hükmederek tam da durduğu yere atış yaptım ve ânında bir gök gürültüsü duyuldu.

Ama o çoktan soluma doğru yirmi adım koşmuştu.

"Zorundasın," diye tamamladı cümlesini. Tekrar atış yaptım ama yine aynı şey oldu.

Tekrar, tekrar, *tekrar.*

Dönüştüğüm şeyi, ısıyı, gücü ve öfkeyi solurken ciğerlerim haykırıyordu ama o hâlâ yakalayamayacağım kadar hızlıydı ve her başarısız hamlemde Tairn'e daha çok yaklaşıyordu.

Arkamda kopan iplerin sesi duyulurken Tairn, "*Bitmek üzere,*" dedi.

Onu *hemen* saf dışı bırakmalıydım.

Yirmi adım ileride göründüğünde bir sonraki yıldırımımı tuttum. "Söyle bana, Unnbriel'i özlüyor musun?"

İrkildi ve gözleri ışıldadı.

Zafer. Gittikçe daha fazla güç topluyor, onu iplik gibi sarıyordum. "Tapınağı özlemiyor musun?" Başrahibenin bana söylediği sözleri kullanıyordum.

Yüzü neredeyse hasret gibi görünen bir duyguyla buruştu ama yerini hemen öfkeye bıraktı. "Peki ya sen?" diye karşılık verdi. "Yoksa sadece dokunulmuş olduğun ama adanmış olmadığın için buna bağışıklığın mı var?" İleri atıldı. "Geri dönmeme asla izin verilmemesinin, bunun beni bunca yıldır dokunulmaz kılan şeyi yok edeceğini bilmenin acısını biliyor musun?"

Gücümün bir kısmının serbest kalmasına izin verdim, hemen önüne bir atış yaptım ve o da kayarak durdu. *Dokunulmuş.* Siktir, Unnbriel'deki rahibe de aynı şeyi söylemişti. Aaric'in hediyesine sarılı notta da aynı şey yazıyordu. "Bir rahibe olarak adada ölçülemez bir güce sahip olacaktın. Bu neden yeterli olmadı?"

"Tanrı olmak varken neden bir tanrıya hizmet edesin ki?" diye hırladı Theophanie.

Bağımıza tüm iğrençliğiyle korku doldu, ardından az kalsın dizlerimin bağını çözecek olan başka bir kükreme duyuldu.

Sgaeyl. Tairn hırlayarak pençelerini ormanın zeminine geçirdiğinde kalbim kaburgalarımı döverken başımı yukarı kaldırdım. "*Yapma!*" Xaden'a haykırırken boğazım dehşetten tıkanmıştı ama beni duymadı.

Draithus karanlığa gömüldü ve ardından duyulan Wyvernlerin haykırışları çayırda hızla ilerleyerek yukarıdaki kayalarda yankılandı.

"Ne..." Theophanie gürültüye döndü.

Gölge göldeki dalgalar gibi yayılıyor, öfke dolu bir akik fırtına misali tarlayı yutuyor, göğsümdeki umudu yok eden, sonra kalbimi düpedüz paramparça eden bir hızla bize doğru ilerliyordu. Acı, göğsümün ortasına fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Sgaeyl'le birlikte zaten korkunç derecede güçlüydü ama bu şekilde değil.

Bu, dünyaları sona erdirecek türden bir güçtü.

Ve neredeyse bize ulaşmıştı.

"*Seni seviyorum,*" diye fısıldadım ve buz çatladı ama yaklaşan karanlık fırtınayı durdurmaya yetmedi.

Gölge, Theophanie'yi yere fırlattıktan bir an sonra üzerimi sardı, yumuşak fısıltısı yanaklarımı okşadı ve bizi zifiri karanlık bir geceye hapsetti.

"*Atış yap!*" diye haykırdı Tairn ve ağın açıldığını duydum.

Beni aniden ele geçiren yorgunluk, görmezden gelinecek gibi değildi. Çok bitkindim. Canlı canlı yanmaya çok yakındım. Onu yakalayamayacaksam bunun ne anlamı vardı ki?

"*Karanlığı kullan!*" diye emretti Tairn.

Kalbim duracak gibi oldu. Xaden'ı benden alan şeyi mi kullanacaktım? Onu iyileştirmek için mümkün olan her yolu denememin sonucunda onun *seçiminden* mi medet umacaktım?

Beni içten içe yiyip bitiren ateş, kemiklerimi eritmek üzereydi ve bir an için bunu yapmayı düşündüm. Annemi durduramamıştım, Xaden'ı da durduramazdım. Onu kurtaramazdım.

Bir dakika. *Karanlıkta saldır.* Aaric'in notunda böyle yazıyordu...

Sanki bunun olacağını biliyordu.

Tüm parçalar bir anda yerine otururken nefessiz kaldım. Takviye kuvvetler. Dunne tapınağını korumamı söylemesi. Daha büyük salonun kapıları açılmadan Lynx'i yoldan çekmesi. O *biliyordu.* Bunca zamandır mühür gücüne hükmediyordu.

"O lanet olası bir öngören," diye fısıldadım hayretle. Üstelik gerçek bir öngörendi, Melgren gibi sadece savaşları öngörebilen biri değil. Eğer Aaric gerçekten öngörüye hükmediyorsa bunu görmüş ve bana parçalanmış tapınaktan –Theophanie'nin içine adım atamayacağı bir tapınaktan– yapılmış bir silah vermiş olabilirdi. Kâhinlere inanmıyordum ama mühür güçlerine inanıyordum.

Mermer hançeri sağ elimle kınından çıkarıp acımı, atan kalbimden geriye kalanı kavuran güce ekleyerek kırık kolumu kaldırdım ve acı veren, yakıcı enerjiyi gökyüzüne bıraktım.

Ve onu tuttum.

Yıldırım çevremizi aydınlatıp gölgeleri yararak Theophanie'nin sırtını ortaya çıkardı. Theophanie tökezleyerek ayağa kalkıp bana döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra sola doğru hamle yaptı ama görünmez bir duvara çarpıp geri düştü.

Hırıldayan bir duvara.

Pulları benim yıldırımımla aynı gümüş mavisi renginde ışıldayan küçük bir ejderha başı dişlerini göstererek Theophanie'ye yaklaştı.

Ve aniden düzensiz kalp atışlarım yatıştı.

Andarna.

Theophanie, kırmızı gözlerinde merak ışıltılarıyla elini uzattı.

Niyetinin ne olduğu umurumda değildi; Andarna'ya elini sürmeyecekti. Acı beni alevden bir mengene gibi sararken ateş ciğerlerimi dağladı ama yıldırımı tutup *koştum*. Andarna'nın gitmesi bir şeydi, onu bir karanlık güce hükmedenin dokunuşuyla kaybetmek ise bambaşka bir şey. Bu kabul edilemezdi.

"Yanardöner," diye fısıldadı Theophanie saygıyla, Andarna'ya doğru uzanarak. Hançeri doğrudan kalbine saplamak için hamle yaptım. Kömür, kor ve ıstıraptan ibaret kalana dek ateşle doldum.

Geriye doğru sendeleyip gülmeye başladı.

Sonra kanı gördü ve durdu. "Nasıl?" Gözleri alev alırken dizlerinin üzerine çöktü. "Taş Veninleri öldürmez."

"Sen hiçbir zaman sadece Venin olmadın ki," diye cevap verdim. "Dunne, ona sırtını dönen başrahibelere kin tutan bir tanrıçadır."

Çığlık atmak için ağzını açtı, sonra bir anda kurudu.

Yıldırımı bırakıp etrafı karanlığa gömdüm ve beni diri diri yakan ateşe teslim oldum.

"*Violet*," diye fısıldadı Andarna.

Ve sonra hiçbir şey duymadım.

Tyrrendor gibi değişken bir eyaletten daha öngörülemez olan tek şey oranın Dükü'dür. Hüküm süren aristokrasinin asla siyah giymemesinin bir nedeni vardır.

–GENERAL AUGUSTINE MELGREN'İN GÜNLÜĞÜ

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

XADEN

Beni çağırmak, gelmemi emretmek, isteğim dışında Draithus'un güneyindeki bu gizli, güneşli kanyona getirtmek, beni savunmamızın duvarlarından dışarı sürüklemek, arkadaşlarımdan ve sivillerle dolu bir şehirden uzaklaşmaya zorlamak bir şeydi. *Sgaeyl*'i yaralayıp tuzağa düşürmekse bambaşka bir şey.

Pullarının arasından damlayan kan omzundan aşağı akıyordu. Onu bağlayan kol kalınlığındaki ipleri ıslatan kanın görüntüsü bedenimin bir anda, başka hiçbir şeyin başaramayacağı şekilde güçle dolmasına neden oldu. Hepsini aldım, sonra daha fazlasını aktardım ama Draithus'un duvarlarında o kadar çok Wyvern'le savaşmıştı ki tükenmiş durumdaydı.

Öfke, üzerinde kendi isteğimle kaydığım buzun altından akıyor, onun ihtiyaç duyduğu silah olabilmem için birer yük hâline gelmiş tüm duygularımı benden alıyordu. Beni ilk seçen, beni diğerlerinden üstün kılan, her çirkin yanımı ilk gören ve hepsini kabul eden oydu ve bu lanet kanyondaki her bir insan onun pullarından bir tanesini bile sökemeden ölecekti.

Violet, Tairn'i özgür bırakacaktı. Gerçekleşmesine izin verdiğim tek sonuç buydu.

Önümde, saçma cübbeleriyle kanyonun ağzında nöbet tutan iki Venin hiç sorun değildi. Sgaeyl yeterince güç kazanır kazanmaz onları saniyeler içinde kurutacaktım. Ama sinmiş, hain Panchek'e doğru yürüyen ve Sgaeyl'le aramda duran kişi... O bir sorundu işte.

Daha ölümcül olduğu için değil.

Ölmüş olması gerektiği için bile değil.

Onu. Öldüremeyeceğim. İçin. Violet'ı nasıl öldüremiyorsam onun boğazına da bıçak dayayamazdım. Violence'la benim aramdaki bağ, açıklaması olmayan türden bir büyüydü.

Berwyn'le benim aramdakiyse asla var olmaması gereken türden bir bağdı ve artık Hoca'mın bana karşı kullanabileceği bir *kardeş* daha olduğuna göre... hapı yutmuştum.

Berwyn omzunun üzerinden bana, "Dikkatli izle, öğrencim," dedi. Basgiath'ta onu uçuruma attığım zamandan yüzünün ortasında kalan yara izi hâlâ oradaydı.

Berwyn'in, Sgaeyl'in ve Veninlerin ilerisindeki yeni kardeşime ve kanyonun ötesindeki vadide yatan, yedi Wyvern tarafından korunan baygın ejderhaya baktım. Bunu nasıl yapabilmişti? Son beş ay boyunca benim tökezleyip durmamı izledikten sonra bunu nasıl seçebilmişti? Kopmak için delicesine savaştığım yolda nasıl kendi isteğiyle yürüyebilirdi? Dönüşmesini bekleyeceğim son kişi oydu ama yine de dönüşmüştü işte.

Sgaeyl'in ölmesine izin veremezdim. Benim tökezleyip durduğum yola *onun* düşmesine izin veremezdim. Bencilce Violet'ı yanımda tutmak istediğim için arkadaşlarımın yok olmasına izin veremezdim. Haykıran, beni tüketen bir duygu buza çarptı ama içeri girmesine izin veremezdim. Violet'ın kendi yolu vardı.

Neyi seçersem seçeyim yanlış olacaktı. Ama sadece biri Sgaeyl'i hayatta tutacaktı.

Panchek, "Böyle anlaşmamıştık!" diye haykırdı, üzerine ağ atılmış, ciyaklayan ejderhasına doğru tökezleyerek geri geri gitti.

Onlara bakmaya zahmet etmedim bile. O pislik herif bizi sattığı için acı çekmeyi hak ediyordu. Hoca'nın –Berwyn'in– ona ne yaptığının benim için bir önemi yoktu. Düşmana ne kadar bilgi satmıştı? *Hepimizi* Draithus'a çekmeye yetecek kadar olduğu kesindi. Onlara Violet'ın yerini kaç kez söylemişti?

O *ölecekti*. Karar tartışılmadan verilmişti.

"*Kendini kaybetme*," diye uyardı Sgaeyl, onu yirmi adım önümdeki kayalık zemine sabitleyen ağın altında çırpınarak. "*Onun bu öğleden sonraki oyunlarına rağmen dönüşmedin. Buna teslim olma!*"

Ama o zaman Hoca *onu* ele geçirmemişti, şimdiyse durum farklıydı.

"*Başka yolu yok*," dedim. Belimdeki iki alaşım saplı hançeri yavaşça kınlarından çıkardım ve Sgaeyl'in kuyruğunun ucunda duran, parmakları tehditkâr şekilde açılmış karanlık güce hükmedenin bakışlarını üzerime çektim.

Berwyn, "Güç istemedin mi?" diye hırladı, elinde iki alaşım saplı hançerle Panchek'e yaklaşırken. "İstediğini vermedim mi?"

"Koy şunları yerine. İkimiz de bana zarar vermeyeceğini biliyoruz." Panchek ejderhasının üzerindeki ağa uzandı. "*Oğluna* erişmeni sağlayabilecek tek kişi benim."

"Başka bir tane daha var." Berwyn ejderhanın pullarının arasına hançerlerden birini sapladığında ejderha *kurudu*, pullarının yeşili soldu ve büzülerek bir kabuğa dönüştü.

Dehşet buzu kırdı.

Berwyn az önce hançerle bir ejderha öldürmüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"İzledin mi? Çünkü seninkine de tam olarak bu olmak üzere." Bana döndü ve ağın altında boşu boşuna çırpınan Sgaeyl'e doğru ilerledi. "Onun gücünü kaybetmeni telafi etmek için

daha fazla güç aktarman gerekecek." Bıçağı kaldırdı ve ben sadece buzun üzerinde kaymakla kalmadım.

Buzun kendisine dönüştüm.

"*Dur!*" diye kükredi Sgaeyl, Berwyn'in cübbesini nefesiyle düşürerek. "*Beni kurtarmak için bunu yapma!*"

Bunu yapmak mı? Bu çoktan yapılmıştı bile.

Ne cüretle ejderhamı gökyüzünden çekip ona tuzak kurarak varlığımın tek sabit noktası olana zarar verirlerdi?

Bıçaklarımı havaya fırlatıp tek dizimin üzerine çöktüm, ellerimi kanyonun zeminine koydum ve *başladım.*

Son direniş eylemimde hor gördüğüm şeyin ta kendisi oldum. Belki de tek bir lanet şey bile hissetmemek iyi bir şeydi.

Elimin altında yaşayan, nefes alan bir yaratık gibi titreşen gücü içime çektim ve karanlığı soludum. Zift kadar ağır ve mürekkep kadar siyah gölgeler kanyonun içinden aktı, ikindi güneşini kararttı ve her yeri zifiri karanlığa boğdu. Gölgeler hançerlerimi nöbet tutan iki Venin'in göğsüne sapladı. Gölgeler Berwyn'i Sgaeyl'den sürükleyerek uzaklaştırdı ve hem onu hem de yeni kardeşimi bayılttı. Gölgeler *sessizliği* getirdi.

Ruhum bir yangından çıkan kül parçaları gibi yayılıp serbest kaldı ve güç az önce durduğu alanı doldururken o dağılıp gitti. Artık buzun üzerinde değildim, buzun ta kendisiydim.

Ve hâlâ beslenmeye devam ediyor, büyünün kaynağının derinliklerine ulaşıp aynı anda onu dışarıya veriyordum. Wyvernlere ait kalp atışlarını buldum ve gölgeyle pullarını kestim, rün taşlarını çıkardım. Sgaeyl'in omzuna dişlerini geçirmeye cüret edenle başladım, kendini artık kardeşim sananın yanından geçtim, sonra bu kanyonun girişini tutan altısını yok ettim.

Onları kurtar, diye yalvarıyordu benden kalan son parçalar; dişleriyle, pençeleriyle tutunarak parçalanmamak için mücadele ediyorlardı. Gölgelerim kanyondan şehrin üzerine doğru yükseldi, havadaki ve yerdeki her bir Wyvern'i yok etti. Aynı anda her yerdeydim, Sgaeyl'i tuzağa düşüren ağı parçalıyor, Dain ve

Cath'i köşeye sıkıştıran Wyvern'in kalbini söküyor, gökyüzüne bakan Imogen'ın üzerine atılıyordum. Geçitte, Wyvernleri teker teker gökyüzünden koparıyor, bedenleri *onun* sevdiği insanların önünde yere düşerken çıkan sesi memnuniyetle dinliyordum. Uçurumun kenarından yukarı doğru aktım, dokununca yakan büyünün etkisiyle geriledim ve kuzeye yöneldim.

"*Seni seviyorum.*" Violet'ın sesi soğuğu kırdı ve ipeksi bir sıcaklığın içeri sızdığı çatlak sıkı sıkı kapandı.

Hayır. *Bir dakika.* Çaresizlik içinde, ellerimle o ipliğe tutundum, daha fazla parçam uçup giderek boşlukta kaybolurken onu tutmaya çabaladım. O sıcaklıktı, ışıktı, havaydı, aşktı.

Gölgelerim onun, hançerini çekmiş hâlde Tairn'i, Sgaeyl'i yakalayan türde bir ağdan koruduğu vadiye yayıldı. Rütbesine bakmaksızın Maven'ı yere ittim, sonra konsantre olmam gereken bir nezaketle Violet'ın üzerinden akıp geçtim.

Onu seviyordum. Tutunduğum duygu buydu, saf gücün ateşi bu duygunun kenarlarında yanıyordu ve biliyordum ki daha ileri gidersem, uçup gidecek bir sonraki ve son parça o olacaktı. Dişlerimi sıkıp elimi yerden çektim, kalbim gümbür gümbür atarken soluk almaya çalıştım.

Kendimi aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar yenilmiş hissetmemiştim hiç. Tek yol buydu. Ayağa kalkıp gölgeleri serbest bıraktım ve kanyon tekrar görünür oldu.

Omzundaki ısırık izlerinden kan damlayan Sgaeyl önümde doğrulmaya çabaladı. Ağ parçalara ayrıldı ve Sgaeyl kanatlarını iyice açarak kanyonun neredeyse her santimini kapladı. Yıkıma, cesetlere baktı ve altın gözlerini sessiz bir öfkeyle kıstı.

"*Şimdi beni terk mi edeceksin?*" diye sordum Berwyn'in baygın bedeninin üzerinden geçerek. Yapabilseydim onu öldürürdüm. Siktir, *öldürdüğümü* sanıyordum. Acaba kaç öğrenci Hocası için aynı şeyi hissediyordu? Bildiğim kadarıyla en az bir. Ama bunun fiziksel imkânsızlığının ötesinde, onda ihtiyacım olan bir şey vardı.

Zaten ben artık bir öğrenci değildim.

"*Senden geriye terk edecek ne kaldı?*" Sgaeyl başını eğdi ve kanyondan aşağı buharlar süzüldü, bu da bana Harman'da, beni ormanın içinde bulduğu ânı hatırlattı.

"*Sen söyle.*" Buzu indirerek onu içeri aldım.

Bir sonraki nefesinde kükürt vardı ve gözleri kocaman açıldı. "*Bunu kastediyor olamazsın...*"

"*Ne olduğunu gördün. Tek yol bu.*"

Omzunun üzerinden baktı. "*Peki onun yardım edeceğini mi düşünüyorsun?*"

"*O beni seviyor.*"

"*Tairn sevmiyor ve daha aynaya bile bakmadın. Gözlerinden çıkan kırmızı damarlar onun yıldırımlarına benziyor.*"

"*Yardım edecek.*" Bunu hissettiğimden çok daha emin bir şekilde söylemiştim. "*Söz verdi.*"

"*O kabul etse bile hiç kimse...*"

"*Birinin bana iyilik borcu var.*"

"*Ona yaklaşmana asla izin vermez.*" Kuyruğu titredi. "*Özellikle de kız savunmasız bir hâlde yatarken.*"

"*Yaralı mı?*" Kaburgalarımın içinde atan organ tekledi ve zihnimizi birbirine bağlayan bağa uzandım ama bilinci yerinde değildi.

"*Evet,*" dedi Sgaeyl yavaşça, başını yılankavi bir hareketle bükerek. "*Ama yaşayacak.*" Duraksadı. "*Koruma duvarlarını tamamlasalar da Draithus'tan öteye uzanmıyor.*"

Bu iyi bir şeydi. Ya da kötü. Siktir, bilmiyordum. Neydim ben?

Violet'ındım.

"*Tairn'i ikna et,*" diye yalvardım.

Her şey buna bağlıydı.

"*Soracağız,*" dedi sonunda, kayalık toprağın üstünde pençelerini esneterek. "*Ve onun kararı kaderimizi belirleyecek.*"

Bu şartları kabul edebilirdim.

Bir dakikadan kısa süre içinde havalanmıştık.

Öğrencilerin bölükte eğitim görürken romantik bağlar kurmamaları şiddetle teşvik edilirken teğmenlerin mezun olduktan sonra istedikleri kişiyle evlenmelerine izin verilir.

–EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ, YEDİNCİ BÖLÜM, MADDE BEŞ

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

VIOLET

"Violet!" diye bağırdı Brennan, Riorson Malikânesi'nin merdiveninden ay ışığının aydınlattığı avluya doğru koşarken.

Açık kapılardan kutlama sesleri geliyordu.

Imogen'ın yanında sendeleyerek ayağa kalktım ve sağ taraftaki gölgelerin içinde bir şey hareket etti.

"*Seni yakmalarına izin vermeyeceğim*," diye yemin etti Andarna.

"*Ne?*" Başımı ona doğru çevirdim. "*Abim beni neden yaksın ki?*" Ve Dunne aşkına, neden avluda çakılların üzerinde oturuyordum? Düşüncelerim... yavaşlamıştı. Bir terslik vardı. Bir şeyler yanlıştı.

Brennan bize ulaştığında, "Sen iyi misin?" diye sordum ona.

"*Ben* mi iyi miyim?" Gözleri irileşti ve yaralanmış mıyım diye beni inceledi. "Saat sabahın üçü! Nerelerdeydin?" Sesi yükselmişti ve tanımadığım bir grup binici solumuzdaki kapıdan dışarı çıktı. Brennan, "Weilsen?" deyince uzun boylu olan bize doğru gelmeye başladı. "Rapor ver." Omzunun üzerinden baktı. "Sessizce."

Ağzımı açtım, sonra kapadım. Ben *nerelerdeydim*?

"Biz..." Memurun bakışları üzerimde gezindi.

Brennan, "Sorun yok," diyerek onu temin etti.

Weilsen, "Resmî rakamlara göre son birkaç saat içinde vadide dört binici, ejderhaları ve üç ihtiyar öldürüldü," dedi. "Ve hâlâ beş binicimiz kayıp... artık dört," diye ekledi bana bakarak. Dudakları gerildi. "Ama o gösteriden sonra hepimiz bunu Riorson'ın yaptığını biliyoruz. Bahse girerim diğer üçü çoktan ölmüştür."

Midem kasıldı ve Imogen o kadar fazla gerildi ki taşa dönüşecek sandım.

Bir dakika. Bu bir rüya mıydı? Sağ yumruğumu sıktım ve canım yansın diye tırnaklarımı avucuma batırdım ama uyanmadım.

"Son rapora göre Draithus'taki koruma duvarları dayanıyor ama savaş sırasında kurutulanların kaçının gerçekten onun yüzünden olduğunu kim bilebilir?" diye devam etti Weilsen. "Ve şu âna dek kuluçka alanında altı kayıp yumurta var ancak bir kere daha kontrol ediyorlar."

Kayıp yumurtalar mı? Tairn'e uzandım ama aramızdaki bağ, sanki uyuyormuş gibi sisliydi.

Andarna, "*İyileşmek için bir süre dinlenmeye ihtiyacı var,*" diye açıkladı.

"*Ne iyileşmesi?*" Onu son gördüğümde iyiydi, ki bu da yaklaşık beş dakika önceydi; o alanın kenarındaki ormanda...

Theophanie'yi öldürdüğüm yerde.

Xaden.

Gölge duvarı... Kalbim sıkıştı. Neler oluyordu? Buraya nasıl gelmiştim? Kafam neden bu kadar bulanıktı? Beyin sarsıntısı mı geçiriyordum?

Brennan biniciye, "Gidebilirsin," dedi. "Net bir bilgi gelene kadar bunu gizli tut."

"Onun kız kardeşin olması, diğerine en hızlı yoldan ulaşa–"

"Gidebilirsin!" dedi Brennan sertçe ve binici geri çekildi.

Binici tamamen uzaklaştığında Brennan bana usulca, "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Riorson'ın? Weilsen'ın ne dediğini duydun. Ölü ejderhalarımız, binicilerimiz ve kayıp yumurtalarımız var ve eğer Riorson'ı gördüysen bunu bilmem gerekiyor, Violet."

"Ben..." Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Neden *düşünemiyordum?* "Bilmiyorum." Ellerimi ağzıma götürürken cebimdeki bir parşömen parçası koluma takılıp düştü.

Brennan onu yakaladı. "Cardulo?" Imogen'a baktı.

Imogen, "Dünden beri görmedim," dedi alçak, neredeyse monoton bir sesle. "Teğmen Tavis?"

Brennan nazikçe, "Kayıplar arasında," diye yanıt verdi, sonra bana baktı, ardından bir daha dönüp baktı. "Tanrılar aşkına, Violet."

"Ne?" Kollarımı indirdim. Garrick de mi kayıptı? Weilsen'ın bahsettiği dört binici kimlerdi?

"Parmağın," dedi Imogen, sonra gözlerini yere dikti.

Parmağım mı? *Çatırtı.* Doğru ya. "Sanırım kolumu kırdım." Koluma baktım ve ağzım bir karış açıldı.

Sol koluma atel takılmıştı ve elimin üzerinde, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde zümrüt taşlı güzel bir altın yüzük duruyordu. Tanrılar aşkına, bu taşı tanıyordum. Xaden'ın komodinindeki Aretia Bıçağı'nda bulunan diğer taşlarla eşleşiyordu. Bu, o kayıp olan mücevher miydi? "Şu anda neler oluyor?" diye sordum yavaşça.

"Bilmiyor musun?" Brennan sesini alçalttı.

Başımı iki yana salladım.

Brennan cebimden düşen kâğıda baktı. "Bu Dunne'un mührünü taşıyor," dedi. "Açabilir miyim?"

Aval aval yüzüğe bakarak başımla onayladım. Herhangi bir parmağa takılan herhangi bir yüzük değildi bu. Bu *o* parmaktı. Ama nasıl? Öğleden sonra o çayırda Theophanie'yle savaşıyordum, sonra o kuruyup ölmüş, ben de kendimi tüketerek

bayılmıştım. Şimdi saat sabahın üçüydü, ben Aretia'daydım ve öldürülmüş ejderhalar, öldürülmüş biniciler, kayıp biniciler ve kayıp yumurtalar mı vardı? Xaden bunu yapmazdı.

Yapar mıydı?

Gölge fırtınası. Tüylerim diken diken oldu. Ne kadar ileri gitmişti? Hemen bağa uzandım ama orada hiçbir şey yoktu. Bağ *yok* olmuştu.

Ya da birbirimizi hissedemeyeceğimiz kadar uzaktayız, dedim kendi kendime, paniklememek için. Bu yüzüğü elime ne zaman takmıştı?

Brennan sersemlemiş hâlde, "Bu sizin yasal, bağlayıcı evliliğinizin resmî belgesi," diye fısıldadı, sonra parşömeni hızla rulo yaptı. "Dunne Tapınağı'nın başrahibesi tarafından."

"Xaden'la mı?" Yerçekimi bükülerek bildiğimi sandığım her şeyi bu ne olduğunu bilmediğim gerçekliğin içinde çarpıtıyordu.

Brennan başıyla onayladı.

Gözlerim ışıldadı. Biz *evlenmiş* miydik? Karmakarışık düşüncelerimin arasından binlerce duygu kendine yol açmaya çalışıyordu ama aniden gelen huşu, *nasıl* sorusunun önüne geçti. Böyle bir şeyi unutmamın imkânı yoktu. Ayrıca o neden burada değildi? Nereye gitmişti? Ve neden?

"Sanırım dışındaki not senin için." Brennan parşömeni geri verdi.

Ters çevirdim ve Xaden'ın el yazısıyla yazılmış iki cümleyi gördüm.

Beni arama. Artık senindir.

O gitmişti.

Yaşadığım büyük şokun etkisiyle sisli zihnimi zorlamaya çabaladım ama doğru düzgün düşünemiyordum. Sanki biri benimle oynamıştı...

Hayır.

Göğsüm sıkıştı. "Ne zamandır kayıptım?"

"On iki saattir," diye cevap verdi Brennan.

"Ne yaptın sen?" Başımı Imogen'a çevirdim ve göğsüme, kötü bir şeyler olacağına dair bir his yayıldı.

Gözlerini yavaşça kaldırıp bana baktı. "Benden istediğin şeyi."

TEŞEKKÜRLER

Kocam Jason'a yerçekimim olduğu için teşekkür ederim. Beni her doktor randevusuna götürdüğü ve Ehlers-Danlos'lu dört oğlu bir de eşi olmasının getirdiği bunaltıcı hayatın altından kalkabildiği için minnettarım. Kaosla geçen son birkaç yılda beni kucaklayarak ve düzenli olarak cips ve *queso* göndererek ayakta tuttuğun için teşekkür ederim. Tek kelimeyle benim her şeyim olan altı çocuğuma teşekkür ederim. Zarafetiniz, azminiz ve kahkahalarınızla beni sürekli hayrete düşürüyorsunuz. Londra'da bir otel odasına kapanıp gezmek yerine kitabımın son düzenlemeleriyle uğraştığımda hiç şikâyet etmeyen kız kardeşim Kate'e... TEKRAR teşekkür ederim. Seni seviyorum, ciddiyim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan aileme teşekkürler. En yakın arkadaşım Emily'ye, hayatımın en kolay parçası ve sırların koruyucusu olduğu için teşekkür ediyorum.

Red Tower'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Alice Jerman'a, zamanını ve kalbini bu kitaba akıttığı ve hangi zaman diliminde olursam olayım her zaman Zoom görüşmesine hazır olduğu için teşekkür ederim. Liz Pelletier'e bana en sevdiğim türde yazma şansı verdiği için teşekkür ederim. Sonsuz bilgeliği için Stacy Abrams'a ve her zaman telefonu açtığı, fotoğraf çektiği ve endişelerimi yatıştırdığı için Lizzy Mason'a teşekkürler. Ashley, Hannah, Heather, Curtis, Brittany M., Brittany Z., Molly, Jessica, Katie, Erin, Madison, Rae, Entangled ve Macmillan'daki herkese, bitmek bilmeyen e-postalarıma cevap verdikleri ve bu kitabı piyasaya sundukları için teşekkür ederim. Şahin gözleri olduğu için harika beta okurlarıma teşekkürler. Daimi desteği için Julia Kniep'e teşekkürler. Becky West'e sonsuz teşviği, McDonald's, kola ve Taylor Swift aramaları için teşekkür ederim. Bu olağanüstü kapak için Bree Archer'a ve enfes sanat eserleri için Elizabeth ve Amy'ye teşekkür ederim. Meredith Johnson'a muhteşem olduğu için teşekkürler. Olağanüstü menajerim Louise

Fury'ye her zaman arkamda durduğu ve Shivani Doraiswami'ye harika film hakları menajerim olduğu için teşekkür ederim! Outlier ve Amazon Studios'taki ekibe sonsuz teşekkürler. Sizlerle çalışmak tam bir rüya!

Akıl sağlığımı ellerinde tuttuğu ve asla düşürmediği için yöneticim KP'ye teşekkür ederim. Üç kişilik grubumuzdaki can yoldaşlarım, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim; siz olmasanız kaybolurdum. Bu kitabı mümkün kılan Kyla'ya teşekkürler. Shelby ve Cassie'ye, her zaman bir numaralı kızlarım oldukları için teşekkürler. Yıllar boyunca bana şans veren her eleştirmene ne kadar teşekkür etsem azdır. Okur grubum The Flygirls'e, bana her gün neşe kattıkları için teşekkür ederim. Okurlarıma: Heyecanınız beni klavyenin başına oturtuyor.

Son olarak, başlangıcım ve sonum olan Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Sen ve ben dünyaya karşı, aşkım.